

स्वीकृति

स्वीकृति एवं स्वीकृतिम्

स्वीकृति एवं स्वीकृतिम्
स्वीकृति एवं स्वीकृतिम्
स्वीकृति एवं स्वीकृतिम्

លំដើម ១

ตอนที่ ๑

เดิมแผ่นดินเมืองจีนทั้งปวงนั้น เป็นสุขมาช้านานแล้วก็เป็นศึก ครั้น ศึกสงบแล้วก็เป็นสุข มีพระมหากรุณาธิคุณทรงพระนามพระเจ้าจิวบุอ่อง^๑ และ พระวังค์ได้เสวยราชย์ต่อ ๆ ลงมาเป็นท helyพระองค์ได้ความสุขมากถึงเจ็ดร้อยปี จึงมีผู้ตั้งแข็งเมืองถึงเจ็ดหัวเมือง ครั้นนั้นพระเจ้าจิวบุอ่องได้เสวยราชย์ในเมือง จีนก็ให้ไปตีเอาหัวเมืองหังเจ็ดนั้นเข้าอยู่ในอาณาจักรพระเจ้าจิวบุอ่องหังสิน^๒ ครั้นอยู่มาพระเจ้าจิวบุอ่องเสียแก่ชั้นฉ้อ แล้วชั้นโกโจกับชั้นฉ้อรบกัน จึงได้ ราชสมบัติแก่ชั้นโกโจ ชั้นโกโจและพระราชนครได้เสวยราชสมบัติต่อ ๆ มาใน แผ่นดินจีนนั้นถึงสิบสององค์ มีขุนนางคนหนึ่งซื่อของมังเป็นชนถิ่นชาวราช- สมบัติได้ เป็นเจ้าแผ่นดินอยู่สิบแปดปี และจึงมีท่านพระเจ้าชั้นโกโจซื่อ ชั้นกงบู๊ จับของมังฆ่าเสียชิงชาวราชสมบัติ ได้เสวยราชย์สืบวงศ์มาสิบสององค์ พระองค์ได้เสวยราชย์ที่สุดนั้น ทรงพระนามพระเจ้าเหี้ยนแต้ จึงแตกเป็นสาม เมือง ภาษาจีนเรียกว่า สามก๊ก

เหตุทั้งนี้เพราะพระเจ้าชั้นแต้ ทำพระราชบุตรมิได้ ขอเล่นเต็มาเลี้ยง จนเล่นเต็มได้เสวยราชย์ มีพระราชบุตรสององค์ ชื่อหงจูเปียนหนึ่ง หงจูเหียน หนึ่ง และเมื่อพระเจ้าเล่นเต็มเสวยราชย์นั้น มิได้ตั้งอยู่ในโบราณราชประเพณี และมิได้คบหาคนสัตยธรรม เชือดีอแต่คนอันเป็นอาสัตย์ ประพฤติแต่ตาม อารมณ์ใจแห่งพระองค์เสียราชประเพณีไป จึงมีขันทีผู้ใหญ่คนหนึ่งซื่อเทาเจียด กับพวงขันทีหังปวง เห็นว่าพระเจ้าเล่นเตอรักใครไว้พระทัย จึงคิดกันกระทำการ ทายานช้าต่าง ๆ แต่บรรดาราชกิจลิ่งใดนั้น ขันทีว่ากล่าวเอาผิดเป็นชอบ ขุนนาง และอาณาประชาราษฎร์ได้ความเดือดร้อนนัก จึงมีขุนนางผู้ใหญ่หังสองซื่อเตาบู ต้นผวนเห็นผิดคิดอ่านจะจับขันทีฆ่าเสีย เทาเจียดขันทีรู้ตัวจึงให้พรคพวงจับ เตาบู ต้นผวนไปฆ่าเสีย เทาเจียดแล้วกับขันทีหังปวงยิ่งทำการกำเริบขึ้นกว่า

แต่ก่อวัน

ครั้นอยู่ม้าพระเจ้าเล่นเต้เสวยราชสมบัติได้สิบสองปี (พ.ศ. ๗๒๒) ณ เดือนสี่ชั้นสิบห้าค่ำ เสด็จอยู่บันพระเก้าอี้ ณ พระที่นั่งอุนตักเตียน เวลาตะวัน เที่ยงเกิดลมพายุหนัก มีสายเชือกไว้ให้กับตากลงมาพันอยู่ที่เท้าพระเก้าอี้สิ่งเดียวกันนั้น พระเจ้าเล่นเต้ตากพระทัยล้มลงจากพระเก้าอี้ท้าพระสติมิได้ ชาวรักษา พระองค์เข้าช่วยพยุงเชือกเสด็จเข้าไปที่ห้องใน บรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยยังชึ้งเฝ้าอยู่นั้น เห็นภัยตกใจกลัว ต่างคนก็วิ่งหนีไป อยู่หน่อยหนึ่งก่อนก็หายไป จึงเกิดฟ้าร้องฝนตกห่าใหญ่ ลูกเห็บตกลงตึกและเรือนราษฎรทั้งปวงหักลายเป็นอันมาก จนเวลาเที่ยงคืนฝนจึงหยุด ครั้นอยู่มาได้สี่ปี (พ.ศ. ๗๒๖) ณ เดือนยี่เมืองลกเอียงแพร่นдинไกว น้ำทะเลขิดใหญ่ท่วมตึกและเรือนอาณาประชาราษฎร ซึ่งอยู่ต้นท่านนั้นคล่มลอยไปเป็นอันมาก ไก่ตัวเมียกลายเป็นตัวผู้

ครั้นถึงเดือนหกชั้นค่ำหนึ่ง เกิดนิมิตเป็นควันแพลงพลุ่งขึ้นไปสูงประมาณยี่สิบวัว แล้วควันแพลงนั้นพลุ่งเข้าไปในพระที่นั่งอุนตักเตียน ครั้น ณ เดือนเจ็ดเกิดนิมิตรัศมีรุ้งตกในพระราชวัง และเขาวันช้าสูงใหญ่บันดาลแตกทลายลง พระเจ้าเล่นเต้จึงถามขุนนางทั้งปวงว่า นิมิตวิปริตดังนี้จะตรัสถายประการได้ ยังลงชุนนางจึงเขียนหนังสือลับกราบทูลว่า เหตุทั้งปวงนี้เพราะขันทีประพฤติล่วงพระราชอาญา จึงเกิดนิมิตให้พระองค์ปราภ្យ

พระเจ้าเล่นเต้เห็นหนังสือนั้น ทอดพระทัยอยู่มิได้ตรัสประการใด แล้วเสด็จลุกขึ้นผลัดฉลองพระองค์ใหม่ เทาเจียดชันที่ฝ่าอยู่หลังพระที่นั่งมองเห็นหนังสือนั้นจึงคิดอ่านกับพระคพวกว่า จะหาความผิดข้อใหญ่ใส่โทษยังให้ออกจากที่ชุนนาง และพวกเทาเจียดชันที่ซึ่งเป็นผู้ใหญ่นั้นแก้คุณ ซึ่อเตียวตั่งหนึ่ง เตียวเหยียงหนึ่ง ยองสินหนึ่ง ตวนกุยหนึ่ง เทาลำหนึ่ง เกียนสิดหนึ่ง เหทุยหนึ่ง ก้าแสงหนึ่ง เชียงกง^{*} หนึ่ง เป็นลิบคุณทั้งเทาเจียด ถ้าชุนนางผู้ใดมิได้อยู่ในโววาทก์ให้ถอดเสีย ผู้ใดอยู่ในบังคับบัญชาหนึ่งก็ให้ยกแต่งตั้งชั้น แล้วเทาเจียด กับพวกเก้าคุณนั้นตั้งซื้อตัวเป็นลิบเสียงสี และพระเจ้าเล่นเต้นั้นเชื่อถือถ้อยคำเตียวเหยียงเรียกเป็นบิดาเลี้ยง ราชการกฎหมายแผ่นดินก็ผันแปรไป อาณา

*ตามต้นฉบับไทยมีชื่อชั้นที่เทียบ ๔ คน สอนดับบันจินได้ชื่อ "เชียงกง" อีกคน ๑ จึงรวมเต็ม ๑๐ คน

ประชาชนทั้งปวงได้ความเดือดร้อน เกิดจรอผู้ร้ายปล้นสะดมเป็นอันมาก

ฝ่ายเมืองกิลกุนนั้น มีชายพื้นบ้านสามคน ซึ่งเตียวก็กันหนึ่ง เตียวโน่หนึ่ง เตียวเหลียงหนึ่ง และเตียวกิกันนั้นไปเที่ยวทายบานหมูเข้า พบรคนแก่คนหนึ่ง ผัวหน้านั้นเหมือนการก จักษุนั้นเหลือง มือถือไม้เท้า คนนั้นพาเตียวกิกเข้าไป ในถ้ำจึงให้หนังสือตำราสามฉบับ ชื่อไห้แพงเยาสุด แล้วว่าตำรานี้ทำนเอาไปช่วยทำนุบำรุงคนทั้งปวงให้อยู่เย็นเป็นสุข ถ้าตัวคิดร้ายมิซื้อทรงต่อแผ่นดิน กัย อันตรายจะถึงตัว เตียวกิกทราบไปหวั่นแล้วจึงถามว่าทำนนี้ซื้อใด คนแก่นั้นจึงบอกว่า เรายเป็นเทพดา บอกแล้วก็เป็นลมหายไป

ฝ่ายเตียวกิกกลับมาบ้าน จึงเรียนตามตำราทั้งกลังวันกลางคืน ก 侮ยกลมเรียกฝนได้สารพัดทุกประการ จึงตั้งตัวเป็นต่อหิน แปลภาษาไทยว่า พระหฤณ์มีความรู้ ครั้งนั้นห่างลงเมืองกิลกุน ชาวเมืองทั้งปวงเกิดความใช้เตียวกิกจึงเขียนเลขบันต์ตามตำราไปแจกให้ชาวเมืองบ้านด้วยความใช้ คนกันบันถือเตียวกิกมาเป็นศิษย์ให้ลังสอนอยู่ประมาณร้อยเศษ เตียวกิกจึงไปเที่ยวรักษาใช้ตามเมืองใหญ่น้อย คนทั้งปวงได้เลขบันต์ซึ่งเตียวกิกให้นั้น ความใช้อันตรายนั้นก็หาย ชาวเมืองทั้งนั้นก็นับถือไปอยู่เป็นศิษย์เตียวกิกทว่ามากขึ้นทุกวัน เตียวกิกครั้นมีศิษย์มากแล้ว จึงตั้งศิษย์ไว้เป็นนายบ้านซ่องสามสิบตำบล ตำบลใหญ่คนประมาณหมื่นเศษ ตำบลน้อยมีคนประมาณหกพันเจ็ดพัน มีนาญคุณไพรเมืองลำหารบุรุศิกฤทธิตำบล

เตียวกิกตั้งตัวเป็นจงกุน แปลว่าพระยา แล้วจึงแต่งอุบายนให้ปราภูมิไปว่าแผ่นดินจะผันแปรปรวนไปแล้ว จะมีผู้มีบุญมาครองแผ่นดินใหม่บ้านเมืองจะเป็นสุข แล้วให้อาปูนชาวเชียงเป็นอักษรไว้ที่ประตูบ้านเรือนสองตัว อักษรว่า ปีชวดบ้านเมืองจะเป็นสุข และเมืองแข่งจั่ว เมืองอวิจั่ว เมืองชิวจั่ว เมืองเงงจั่ว เมืองยังจั่ว เมืองกุนจั่ว เมืองอิจั่ว ชาวเมืองทั้งแปดเมืองนี้นับถือเชียนเอาซึ่งเตียวกิกไว้บูชาทุกบ้านเรือน เตียวกิกจึงใช้ม้าอ้วนยี่เข้าเฒงทองไปให้ของสีขันที่เป็นกำนัล แล้วม้าอ้วนยี่บอกความลับแก่ของสีขันที่ว่า เตียวกิกสั่งมาว่าให้ของสีช่วยทำการเป็นไส้ศึกในเมือง และเตียวกิกจึงคิดอ่านกับน้องชายสองคนว่า ถ้าจะคิดอ่านการลิงได้อาใจไพรเป็นประมาณ บัดนี้ชาวเมืองทั้งแปดเมืองก็รักใคร่

นับถืออยู่ในใจเราล้วนแล้ว เมื่อการพร้อมจะนี้ ควรจะคิดเอาแผ่นดิน ครั้นจะมีคิดการบัดนี้ก็เสียดายดูมิควร น้องสองคนก็ยอมด้วย เตียวก็กังซ่องสุมห้ารและเครื่องศัสราชพร้อมเตรียมไว้ ถึงกำหนดแล้วจะได้ทำการสะดวก

แล้วเตียวกิกังใช้คิชย์คนหนึ่งชื่อทองจิ้ว ถือหนังสือลับไปบอกของสี ต้องจิ้วมิได้อ่านหนังสือนั้นไปให้ของสี เอาหนังสือนั้นไปให้ชุนนางกราบทูลพระเจ้า เล่นเต้ พระเจ้าเล่นเต้จึงให้โขจันชุนนางผู้หญิง ยกกองทัพไปจับม้าอัวนย์ซึ่งอาชองกำนัลไปให้ชองสีขันทีมาฆ่าเสีย จับชองสีขันทีใส่คุกไว้

ฝ่ายเตียวกิกรั้นรู้ช่าวกิไปเตรียมห้ารไว้พร้อม แล้วจึงตั้งเป็นเทียน ก่ำงจกุ่น แปลว่าเป็นเจ้าพระยาสวรรค์ แล้วตั้งเตียวไปผู้น้องเป็นแท่งจกุ่น แปลว่าเจ้าพระยาแผ่นดิน ตั้งเตียวเหลียงน้องผู้น้อยเป็นยินก่ำงจกุ่น แปลว่าเจ้าพระยามนุษย์ เตียวกิกป่าวประกาศแก่ห้ารแล้วพรพลทั้งปวงว่า เมืองพระเจ้า เล่นเต้จะสาบสูญจันทายแล้ว ผู้มีบุญจะมาเสวยสมบัติใหม่ คนทั้งปวงจะทำตามคำเทศด่าทำนายเสิด จะได้อยู่เย็นเป็นสุขพร้อมมูลกัน

ไพรพลทั้งปวงก็ยินดีด้วย เตียวกิกให้เอาผ้าเหลืองโพกศีรษะเป็นสำรัญ คนประมานสีสิบห้าสิบหมื่น เตียวกิกกับห้ารทั้งปวงพร้อมใจกันเป็นโจราห์ผู้ใจจะต้านทานมิได้มีกำลังมากขึ้น โขจันจึงอาเนื้อความกราบทูลพระเจ้า เล่นเต้ พระเจ้าเล่นเต้ให้มีตราไปทุกหัวเมืองว่า ถ้าผู้ใดมีผู้ใดอกล้าหาญให้ช่วยกันจับโจราโพกผ้าเหลือง ได้แล้วจะชูนบำเหน็จให้เป็นชุนนาง และสั่งลงลงเจียงห้าร เอกหนึ่ง โลจันหนึ่ง ชองชูสูงหนึ่ง จุชินหนึ่ง ให้คุณห้ารยกออกไปเป็นสามด้านให้จับตัวเตียวกิกจงได้

ฝ่ายเตียวกิกห้ารเข้าตีปลายแเดนเมืองอวิจิ้ว เล่าเอี่ยนเจ้าเมืองอวิจิ้วนั้นเป็นชาวเมืองกังแซ เป็นเชื้อชั้นโกรโจรเป็นหลานหลังจงของ รู้ช่าวว่าโจราโพกผ้าเหลืองมาตีปลายแเดนเมืองอวิจิ้ว จึงให้ห้าเจาเจ้งนายห้ารมาปรึกษา เจ้าเจ้งจึงว่าโจรมีกำลังมากนัก ห้ารเมืองเราน้อย จำจะให้มีหนังสือไปเกลี้ยกล่อมป่าวร้องชาเมืองซึ่งอยู่ปลายแเดนว่า ถ้าผู้ใดกล้าหาญมีปัญญาจับโจราได้ จะนกความชอบไปให้กราบทูลพระเจ้าเล่นเต้ เล่าเอี่ยนเห็นชอบด้วยจึงให้ทำตาม แล้วแต่เป็นหนังสือเกลี้ยกล่อมแจกไปทุกหัวเมือง ให้เจ้าเมืองอาหนังสือปิดไว้ทุก

ประชุมเมือง

แลเมืองตุนกัวมีชายคนหนึ่งชื่อเล่าปี่ เมื่อน้อยซื้อเหียนเต็ก ก็ไม่สู้รากเรียนหนังสือแต่มีปัญญาน้าใจนั้นดี ความโกรธความยินดีมีได้ปรากฏออกมากายนอก ใจนั้นอวินักมีเพื่อนฝูงมาก ใจกว้างชวาง หมายจะเป็นใหญ่กว่าคนทั้งปวง กอบด้วยลักษณะรูปใหญ่สมบูรณ์สูงประมาณห้าศอกเศษ หุยานถึงบ่า มือยาวถึงเข่า หน้าขาวดังสีหยก ผิวปากแดงดังชาดแต้ม จักขุ่ยว่าเล่องไปเห็นทูแลเล่าปี่นั้นเป็นบุตรเล่าเหง เล่าเหงเป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าชั้นแรกเตี้ย เล่าเหงตายยังแต่ภรรยา เล่าปี่ผู้บุตรมีกตัญญูรักษามารดาไว้อนาคต และเล่าปี่กับมารดาเป็นคนเขญใจไร้ทรัพย์ ทอเสื้อขายเลี้ยงชีวิต บ้านที่เล่าปี่อยู่นั้น ชื่อบ้านเล่าซองฉุน อยู่ใกล้เมืองตุนกัว เรือนนั้นอยู่ริมต้นแม่น้ำ ต้นหม่อนนั้นสูงประมาณแปดวา เชซ กั่งนั้นเป็นพุ่มดังฉัตร มีหมอดูคนหนึ่งเดินมาเห็นกุ่มบ้านและต้นหม่อนต้องตำรา จึงหายว่าบ้านนี้มีผู้มีบุญอยู่ เล่าปี่เมื่อยังเด็กอยู่นั้น เล่นกับลูกชาวบ้านทั้งปวง เล่าปี่จึงว่า ถ้ากูได้เป็นเจ้า กูจะเอาต้นหม่อนต้นนี้ไปทำคันเคราฉัตรกัน เล่าอ้วนกีผู้เป็นอาได้ยินเล่าปี่ว่าประหลาด จึงชุมเล่าปี่ว่าจะมีบุญเป็นมั่นคง เล่าอ้วนกีทำบุญบำรุงให้เงินทองแก่เล่าปี่เนื่อง ๆ เมื่อเล่าปี่อายุได้สิบห้าปี มารดาจึงให้ไปเรียนหนังสือกับเตี้ยนผู้เป็นครู เล่าปี่นั้นมีเพื่อนสองคน ชื่อโลติดหนึ่ง กองชุนจันหนึ่ง เรียนหนังสืออยู่ด้วยกันจนอายุได้สิบห้าปี ขณะนั้นแล้วปี่เดินไปเห็นหนังสือซึ่งปิดไว้ที่ประชุมเมือง เล่าปี่คิดไปมิตรลอดยืนดูหนังสือกดใจใหญ่ยัง

มีคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลังเล่าปี่แล้วว่า เป็นผู้ชายไม่ช่วยทำบุญบำรุงแผ่นดินแล้วลิมาทودใจใหญ่ ฝ่ายเล่าปี่กลับหน้ามาดู เห็นผู้นั้นสูงประมาณห้าศอกศีรษะเหมือนเลือ จักขุ่ยกลมใหญ่ คงพองโต เสียงดังฟ้าร้อง กิริยาดังม้าควบเห็นผิดประหลาดจึงถามว่าทำนั้นซื่อใด ผู้นั้นจึงตอบว่าเราชื่อเตียวหุยเอ็กเต็กบ้านอยู่ตุนกัว เรายังทรัพย์ลินไวรานเป็นอันมาก ห้างร้านสุกรสุราก็มีขาย เราพอใจคบเพื่อนฝูงซึ่งมีสติปัญญา บัดนี้เห็นทำนดูหนังสือแล้วกดใจใหญ่ จึงหักจะไครรู้เนื้อความ เล่าปี่จึงว่าเราเป็นเชื้อพระเจ้าชั้นแรกเตี้ยเล่าปี่ ได้ยินช่าว่าว่า ใจโพกผ้าเหลืองมาทำอันตรายแผ่นดิน เราคิดจะไครอาสาแผ่นดินไปปราบใจ แต่ชัดสนด้วยกำลังน้อยทรัพย์ก็น้อยคิดไปมิตรลอด จึงกดใจใหญ่ เตียวหุยจึง

ว่าทรัพย์นั้นเรามีอยู่ เราจะคิดกันไปเกลี้ยกล่อมชาวเมืองซึ่งมีฝีมือกล้าหาญ ท่านกับเราจะยกออกไปจับใจจะเห็นประการใด เล่าปี่ได้ฟังก็ดีใจ จังชานเตียวหุยเข้าไปในร้านสุราชื่อสุราแล้วก็ชวนกันนั่งกินอยู่

มีคนหนึ่งรูป่างโถใหญ่ขึ้บเกวียนมาถึงหน้าร้านสุราเข้าไปเรียกผู้ชายสุราว่า เอาสุรามาขายจงเริ่ว เรา กินแล้วจะรับไปอาสาแผ่นดิน เล่าปี่เห็นผู้นั้นสูงประมาณหกศอกหนวดยาวประมาณศอกเศษ หน้าแดงดังผลพุทราสุก ปากแดงดังชาดเต้ม คิ้วดังตัวใหม จักษุยาวดังนกการเงก เห็นก็ริยาผิดประหลาดกว่าคนทั้งปวง เล่าปี่จังชานเข้าไปนั่งกินสุราร่วมแล้วถามว่าท่านนี้ชื่ออะไร ผู้นั้นจึงบอกว่าเราชื่อกวนอู อีกชื่อหนึ่งนั้นทุนเตียง บ้านเรารอยู่เมืองซอตั่งไกเหลียง ที่เมืองซอตั่งไกเหลียงนั้น มีคนคนหนึ่งมีทรัพย์มากร้ายกาจสามหวานช่มแหกน้ำทั้งปวง เราเห็นผิดนักเรางง่าผู้นั้นเสียแล้วหน้าไปเที่ยวอยู่เป็นหลายหัวเมือง บัดนี้เราได้ยินว่าเมืองนี้มีหนังสือเกลี้ยกล่อมป่าวร้องให้อาสาแผ่นดินจับโจโรโกผ้าเหลือง เรายังมาหวังจะอาสาแผ่นดิน เล่าปี่จึงตอบว่า เรา กับเตียวหุยคิดต้องกันกับท่าน กวนอูได้ยินก็ดีใจ เตียวหุยจึงว่าเราทั้งสามคิดการต้องกัน เชิญท่านหั้งสองมาไปบ้านเรา ที่หลังบ้านเรามีสวนดอกไม้แล้วเป็นที่สังด ดอกยีโถก้านอยู่เป็นอันมาก จะได้นุชาระและเทพดาแล้วจะได้ให้สัตย์ต่อ กันหั้งสามให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จะได้คิดการใหญ่ลับไป เล่าปี่ กวนอูได้ยินก็ยินดี จังชานกันไปยังบ้านเตียวหุยครั้นรุ่งขึ้นเตียวหุยจึงจัดม้าขาวภาระนือค่าแลดูปเทียนสิ่งของทั้งปวงแล้วชวนกันออกมายังสวนดอกไม้ จึงจุดธูปเทียนให้วพรະแลนุชาระและเทพดาแล้วจึงตั้งสัตย์สามบานต่อ กันว่า ข้าพเจ้าเล่าปี่ กวนอู เตียวหุยหั้งสามคนนี้อยู่ต่างเมืองวันนี้ได้มารพบกัน จะตั้งสัตย์สนับสนเป็นเพื่อน้องร่วมห้องกันเป็นน้ำใจเตียวชื่อสัตย์ต่อกันลับไปจนวันตาย จะได้ช่วยทำบุญบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข ถ้ามีภัยอันตรายลิ่งได้แลรับศึกเสียที ข้าพเจ้ามีได้ทึ้งกัน จะแก้กันกว่าจะตายหั้งสาม และความสัตย์นี้ข้าพเจ้าได้สถาบันต่อหน้าเทพดาหั้งปวงจะเป็นทิพย์พยาน ถ้าลับไปภัยหน้าข้าพเจ้าหั้งสามมีได้ชื่อตรงต่อกัน ขอให้เทพดาสังหารผลายชีวิตให้ประจักษ์แก่ต่อกลอก จึงเรียกเล่าปี่เป็นเพื่อเอ้อย กวนอูเป็นห้องกลาง เตียวหุยเป็นห้องสุด และบ้านซึ่งกล้าหาญนั้นมาเข้าเกลี้ยกล่อมด้วย เป็นคนสามร้อยคน

รูปที่ ๒๕ เล่าปีกวนอุเตียวหุยทำสัตย์สาบานกัน

รูปที่ ๒๖ เล่าปีกวนอุเตียวหุยออกจนโรโพกผ้าเหลืองครั้งแรก

ก็กินโต๊ะเลี้ยงดูกันแล้ว จัดเครื่องคั้สตราวุธเป็นอันมากยังขัตสนแต่มา

จึงมีคนมาบอกเล่าปี่ว่า มีพ่อค้าม้าต้อนม้าเข้ามาในบ้านเรา เล่าปี่จึงออกไปปรับพ่อค้าม้าสองคนเข้ามา คนหนึ่งชื่อเตียวสิ่ง คนหนึ่งชื่อเล่าสิง บอกเล่าปี่ ว่าข้าพเจ้าค้าขายม้าเป็นหลายปี มาปีนี้ไปขายม้าพบโจราลงทางไปไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงกลับมาเมืองนี้ เล่าปี่จึงชวนพ่อค้าม้าสองคนเข้าไปในบ้าน ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงแล้ววอนกว่า เราคิดกันจะไปจับโจราซึ่งทำจลาจลในแผ่นดิน เตียวสิ่ง เล่าสิง ว่า ห่านคิดนี้ต้องกับข้าพเจ้าแล้ว จึงจัดแสงม้าห้าสิบม้ากับเงินห้าร้อยต่ำลึง เหล็ก ร้อยหานให้เป็นกำลัง เล่าปี่จึงขอบคุณพ่อค้าม้าห้าสิบคน แล้วหานายช่างมาตี เป็นกระเบื้องล่มสำหรับถือ ซึ่งกวนอูจะถือนั้นให้ช่างตีเป็นวัวล่มหนึ่ง ยาว สิบเอ็ดศอกหนักแปดสิบสองชั้ง เตียวสิ่งถือนั้นให้ตีเป็นหวานล่มหนึ่ง ยาวสิบ ศอกหนักแปดสิบห้าชั้ง และให้ทำเครื่องเกราะและอาว์ม้าสำหรับครบหั้งสาม นาย แล้วจึงเกลี้ยกล่อมหัวบ้านที่มีฝิมือกล้าแข็งได้ห้าร้อยคน จึงพาไปหาเจ้าเจ้ง เจ้าเจ้งจึงพาไปหาเล่าเอียนผู้เป็นเจ้าเมือง หั้งสามพื้นห้องจึงคำนับแล้ววอนขอชื่อแล แซ่ เล่าเอียนได้ยินว่าเป็นแซ่เตียวกันกិยินดินก้า จึงรับไว้เป็นหวานชัย

ครั้นอยู่มาหลายวัน จึงมีคนถือหนังสือบอกรเข้ามาว่า โจโรกผ้าเหลือง ทหารเอกชื่อเตียวอ้วนจี้ คุมพลประมาณห้าหมื่น ยกเข้ามาแಡนเมืองศุนก่วน เล่าเอียนจึงส่งเจ้าเจ้งให้หาตัวเล่าปี่ กวนอู เตียวสุ่ยมา และให้คุมพลห้าร้อยยกออกไปจับโจรา เล่าปี่ กวนอู เตียวสุ่ยยินดินก้า กិยកทหารห้าร้อยออกไปถึงต่ำบล เช้าไหเทียงสัน และไปเหินพวงโจรยกมาเป็นอันมาก และพวงโจรนั้นมีได้เกล้ามาย ภราจายผมอาแต่ผ้าเหลืองโพกศีรษะหั้งสิ้น เล่าปี่จึงให้ตั้งค่ายลงไว้ และขับม้า ออกไปหน้าทหาร และฝ่ายชوانนั้นม้ากวนอู ฝ่ายชัยนั้นม้าเตียวสุ่ย เล่าปี่จึงอา แสร้ม้าซึ้หันด่าพวงโจรรัว อ้ายพวงชนิด เตียวอ้วนจี้กิรธนากจึงใช้ทหารเอกชื่อ เติงเมารีม้าออกไปปราบ เตียวสุ่ยถือหวนยาวสิบศอกขับม้าเข้ารบกับเติงเมารี เตียวสุ่ยรำเพลงหวานแหงถูกอกแตกมาตกม้าตาย

เตียงอ้วนจี้กิรธนากถือหัวขับม้าออกจะรบด้วยเตียวสุ่ย กวนอูเห็นจึง ขับม้าผ่านหน้าม้าเตียวสุ่ยออกมายะรบ เตียวอ้วนจี้เห็นรูปกวนอูกีตกใจเสียที กวนอูเอวัวพันเตียอ้วนจี้ตัวขาดออกเป็นสองห่อน พวงโจรทั้งนั้นก็แตกกระ-

จายไปลื้น เล่าปี่จึงขับพากห้ามเข้าไปจับพวกโจรได้เป็นอันมาก แล้วยกพากกลับเมืองตุนกัวน

ฝ่ายเล่าเอียนครั้นรู้ข่าวก็ออกไปรับเล่าปี่ถึงประดูเมือง แล้วพาภันกลับเข้ามา จึงปูนบ่าเหนือจพากพากห้ามตามสมควร ครั้นรุ่งขึ้นมาใช้ถือหนังสือสิบเกง เจ้าเมืองเฉงจิ่วมาถึงเจ้าเมืองตุนกัวนว่า บัดนี้มีโจรโพกผ้าเหลืองยกมาล้อมเมือง เฉงจิ่วจะขอองทัพไปช่วย เล่าเอียนจึงหาเล่าปี่มาปรึกษา เล่าปี่ว่าข้าพเจ้าแล่นองข้าพเจ้าจะขออาสายกไปช่วยเมืองเฉงจิ่ว เล่าเอียนมีความยินดี จึงสั่งเจาเจ้งให้คุณพากห้ามพันยกไปกับเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย เล่าปี่กับเจาเจ้งยกพากห้ามถึงเมืองเฉงจิ่ว พากโจรเห็นกองทัพยกอกรมา ก็เข้าตี

ฝ่ายเล่าปี่ เจาเจ้งพากหาน้อยจึงถอยทัพออกจาก แล้วปรึกษากันกับกวนอู เตียวหุยว่า พากเราน้อยกว่าพากโจร เราจะคิดเป็นกลคิกจึงจะเอาชัยชนะได้ แล้วเล่าปี่ให้กวนอูคุณพากห้ามพันหนึ่ง ไปซุ่มอยู่ต่ำบลเข้าห้างข้ายทาง ให้เตียวหุย คุณพากห้ามพันหนึ่งไปซุ่มอยู่ห้างขวางทาง กำหนดว่าถ้าได้ยินเสียงม้าล่อแล้วเมื่อใด ให้ยกพากห้ามระหนานเข้ามาทั้งสองข้าง กวนอู เตียวหุยก็ยกไปตามสั่ง ครั้นรุ่งขึ้นเล่าปี่กับเจาเจ้งยกพากห้ามไปตามทางซึ่งกวนอู เตียวหุยซุ่มอยู่นั้น

ฝ่ายพากโจรก็รุกไล่เล่าปี่มา เล่าปี่ก็ให้ถอยทัพมาถึงภูเขาซึ่งซุ่มพากหารอยู่นั้น แล้วให้ตีม้าล่อสัญญาณขึ้น ฝ่ายกวนอู เตียวหุยซึ่งคุณพากหารอยู่นั้น ก็ยกตีกระหนานอกรมาทั้งสองข้าง เล่าปี่ก็ขับพากห้ามที่เป็นหน้ากระดานขึ้นไป

ฝ่ายพากโจรเลียทึกແຕกหนี้เข้ามาชานกำแพงเมืองเฉงจิ่ว ทัพเล่าปี่ กวนอู เตียวหุยก็ไล่ตีกระหนานพากโจรมา สิบเกงเจ้าเมืองเฉงจิ่วเห็น จึงยกพากห้ามออกตีกระหนานเป็นสีด้าน พากโจรนั้นระสำราญเจ็บป่วยล้มตายเป็นอันมาก ก็ແຕกหนี้ไปลื้น สิบเกงจึงปูนบ่าเหนือจพากห้ามเล่าปี่ตามสมควร แล้วเจาเจ้งว่าเราจะยกพากห้ามกลับไปเมืองตุนกัวน

เล่าปี่จึงว่า ได้ยินข่าวว่าโโลติดผู้เป็นตงลงเลียง เป็นพากห้ามออกพระเจ้า เล่นเตือนกับเตียวกันนายโจรอยู่ต่ำบลเมืองกงจง ข้าพเจ้าจะขอพากห้ามไปปรบพากโจร เจาเจ้งจึงจัดพากห้ามให้เล่าปี่ห้าร้อย เจาเจ้งก็ยกพากห้ามลี้พันห้าร้อยกลับมาเมืองตุนกัวน ฝ่ายเล่าปี่ กวนอู เตียวหุยก็ยกไปถึงเมืองกงจง แล้วชวนกันไปหาโลติด

จึงเอาช้อราชการซึ่งได้รับโจรนั้นแจ้งแก่โลติด โลติดยินดีนัก จึงว่าท่านทั้งสาม อุย่าทำการด้วยเราเด็ด

ฝ่ายเตียวก็มีพวกโจรมามาลิบห้ามีน โลติดนั้นมีทหารประมาณห้ามีน และพี่โลติดกับเตียวก็ตั้งค่ายประชิดกันอยู่ยังมีได้แพ้ชนะกัน โลติดจึงว่าแก่เล่าป่าว่า เตียวไป เตียวเหลียงผู้น้องเตียวก็กันคุณโจรไปรบกับของชูสัง และชูอุยู่ ณ เมืองเอองฉวน เราจะเกณฑ์ทหารให้พันหนึ่งกับทหารของท่านนั้น จงยกไปช่วยของชูสัง จูชี ณ เมืองเอองฉวน แล้วให้สืบอาช่าวราชกรานต์มา จงได้ เล่าป่าวรับคำแล้วยกทหารรับไปทั้งกลางวันกลางคืน

ฝ่ายของชูสังกับจูชีนั้นแต่งทหารอกรอบกับพวกโจรยังมีได้แพ้ชนะกัน พ้นเวลาแล้วเตียวไป เตียวเหลียงให้ทหารถอยเข้ามาที่มีน แล้วให้อาไฟฟางทำซุ่ม รุมชั้นในค่าย ฝ่ายของชูสังกับจูชีรู้จึงบริษัทกันว่า บัดนี้พวกโจรอาไฟฟางทำซุ่ม รุมชั้นในค่าย เราจะคิดເວาเพลิงเผาค่ายพวกโจรเสียจงได้ จึงให้ทหารมัดหญ้า คนละมัด ให้ชุดอุโมงค์เข้าไปถึงริมค่ายโจร ให้อาหยูไปกองชุ่มไว้ตามริมค่าย ครั้นเวลากลางคืนประมาณสองยามเกิดลมพายุใหญ่พัดหนัก ทหารทั้งปวงได้ทิ้งให้สัญญาณพร้อมกันแล้ว จุดเพลิงระดมเผาค่ายโจรไว้ให้หมดลิน แสงเพลิง ดุจกลางวัน พวกโจรทั้งปวงตกใจมีทันใส่เกราะและผูกอาنم้ำ กีแทกระยะหัน เพลิงวุ่นวายอุยู่ ของชูสัง จูชีขับทหารเข้าไล่แทงพื้นพวกโจรป่วยเจ็บล้มตายเป็นอันมาก

ครั้นรุ่งชั้น เตียวไป เตียวเหลียงกับพวกโจรซึ่งเหลือนั้นก็ชวนกันหาทาง ที่จะหนีอาชีวิตรอด จึงไปพบหัวหนึ่งช่างแต่งทั้งหัวพ ทหารกองหน้าเข้าสักดิพ โจรไว้มีให้หนีได้ แนะนำหัวหนึ่นชื่อใจโน สูงประมาณห้าศอก จักษุเล็ก หนวดยาว เป็นบุตรใจโภ ใจโภเมื่อน้อยนั้นมักพาใจไปเล่นป่ายิงเนื้อ มักพาใจฟังร้องรำ ทำเพลง มีปัญญาความคิดรวดเร็ว ฝ่ายว่าใจเติกนั้นเห็นใจโนเป็นนักลงไม่ทำมาหากิน ก็มีใจซึ้งเป็นอันมาก จึงเดินไปจะอาเนื้อความบอกใจโภผู้ตี่ ใจโนเห็นว่า อาชั้งอุยู่จะอาเนื้อความไปบอกบิดา ใจโนทำมีอันเป็นล้มลง อาเห็นจึงร้องบอกใจโภว่าใจโนเมื่อันนี้ ใจโภตกใจว่าบุตรมีอันเป็นกีวิ่งมาดู ใจโนลุกขึ้นเล่นประดิษฐ์ ใจโภจึงว่าอาเอ็งไปบอกว่าเอ็งมีอันเป็น บัดนี้หายแล้วหรือ ใจโนจึงว่าแต่น้อย

มาข้าหาเจ็บป่วยสิ่งไดไม่ เพราะว่าซังข้าจึงเอกสารความมิดีมาใส่ แต่นั้นไปโจโฉก็เชื่อคำโจโฉ ถึงจะเอกสารความสิ่งไดมาบอก โจโฉมิไดเชื่อคำน้องชาย โจโฉยิ่งกำเริบใจเล่นหัวหายาช้าไปกว่าแต่ก่อน เพื่อนเล่นหั้งปวงพุดจายกยอโจโฉว่าแผ่นดินบัดนี้เป็นจลาจลอยู่ หาผู้ใดซึ่งมีสติปัญญาจะปราบปราบอันตรายให้ออยู่เย็นเป็นสุขไม่ เราหั้งปวงเห็นแต่ทำน้ำมีสติปัญญา จะคิดอ่านปราบปราบให้แผ่นดินเป็นสุขได แลเมืองล่าวยังนั้นมีคนหนึ่งซื้อโหเจ้า ว่าแก่คนหั้งปวงว่า แผ่นดินเมืองหลวงนั้นจะสูญเสียแล้ว ซึ่งจะปราบแผ่นดินให้รำนั้นเห็นแต่โจโฉผู้เดียว และในเมืองหลิ่ห์ล่ำมีหมอกวนหนึ่งซื้อเขามีนิรรัฐดูลักษณะคน โจโฉจึงไปหาเขามีนิรรัฐตามว่า ข้าพเจ้านี้สิบไปภัยหน้าเห็นดีซึ่งประการใด เขามีนิรรัฐดู โจโฉจึงถามช้าไปอึกเขามีนิรรัฐว่าทำน้ำมีปัญญามาก จะป้องกันแผ่นดินได้อยู่ แต่มิได้สัตย์ซึ่อต่อแผ่นดินจะเป็นศัตรูราชสมบัติ โจโฉหัวเราะชอบใจ ครั้นอายุโจโฉ ได้ยี่สิบปี จึงเข้าไปทำราชการฝ่ายทหารในเมืองลอกอี๋ยง โจโฉจึงให้อาไม้สำคัญห้าลิบไปปักไว้หั้งสี่ประตูเมือง ห้ามมิให้คนเดินกลางคืน ถ้าเดินไปมาผิดประทลاد ให้จับเอาตัวมาทำโทษ ครั้นกลางคืนวันหนึ่งโจโฉไปประเวณพูดเอกสารที่เดินมาผิดเวลา โจโฉให้จับเอาตัวมาตีสิบห้าที และโจโฉนั้นทำราชการเข้มแข็งทุกวัน คนหั้งปวงย่าเกรงเป็นอันมาก พระเจ้าเล่นเต็จิ้งตั้งให้เป็นทุนชิวเหลียง ครั้นพากโจโฉพอกผ้าเหลืองกำเริบจลาจลขึ้นในเมืองเอ็งฉวน พระเจ้าเล่นเต็จิ้งให้โจโฉเลื่อนที่เป็นโถะอุ่ยให้คุมทหารห้าพันยกไปช่วยเมืองเอ็งฉวน จึงพบเตียวโป๊ เตียวเหลียง กับพากโจที่เหลือตายแตกหนึ่งนั้น โจโฉจึงรบสกัดไว้ ฆ่าพากโจรเสียประมาณหมื่นเศษทหารโจโฉได้ม้าและเครื่องศัสราชวุธเป็นอันมาก แต่ตัวเตียวโป๊ เตียวเหลียงนั้นหนีได้ โจโฉจึงเข้าไปหาของยูสง จูยิบอกข้อราชการแล้ว โจโฉขอเอาทหารไปตามเตียวโป๊ เตียวเหลียง

ฝ่ายเล่าปี่ กวนอู เตียวหุยยกมาถึงเมืองเอ็งฉวน ได้ยินเสียงรบพุ่งกันแล้วแลเห็นแสงเพลิงสว่าง จึงเร่งทหารรีบไปช่วย พอมากถึงเข้าพากโจรนั้นก็แตกไป เล่าปี่จึงพา กวนอู เตียวหุยเข้าไปหาของยูสง จูยิบัวกอกว่า โลติดให้ข้าพเจ้ามาช่วยราชการท่าน ยองยูสง จูยิบัวกอบใจนักแล้วกอกว่า บัดนี้เตียวโป๊ เตียวเหลียงแลพากโจรนั้นแตกแล้ว เราเห็นเตียวโป๊ เตียวเหลียงจะหนีไปหาเตียวก็ก

ຜູ້ພື້ ດັນ ເມືອງຈົງກຳ ດັ່ງທ່ານແຮງຍາກທາຮັບຕາມກໍາວສັດເຫັນຈະໄດ້ຕັ້ງ ເລັ່ນປີ ກວນອຸ ເຕີຍວຫຸຍກໍລາຍກາທາຮັບຕັ້ງໄປ ດິນກລາງທາງພອພນ້າຫລວງຄຸມຄົນໄທໝ້ອງຮັງກິງໃສ ເກວິຍນາມາ ຈຶ່ງແລ້ໄປເຫັນໂລດິດຈໍາຂັງອູ່ໃນການ ເລັ່ນປີກຳໄຈໂຈນລົງຈາກມັາເຫຼົາໄປການ ໂລິດດວ່າ ເຫຼຸດຈຶ່ງເປັນໄທໝ້ອນນີ້ ໂລິດນົບອກກ່າວເຮົາລ້ອມເຕີຍວກົກໍໄວ້ຈະໄກລ້ແຕກອູ່ ແລ້ວ ເຕີຍວກົກໍມີຄວາມຮູ້ເປັນອັນມາກຈະເຂົາໄດ້ເຮົວຢັງມີໄດ້ ພຣະເຈົ້າເລັນຕັ້ງຈຶ່ງໃຊ້ຈູ້ຍົງ ທ້າວັນມາສັບຂ່າວຽກການ ຈູ້ຍົງຈະເຂົາຂອງກຳນົດສິນບັນແກ່ເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງວ່າໃນກອງທັພນີ້ ກົກ່າວດເສັບຍັງອູ່ ເຮົາຈະມີສິ່ງໃດໃຫ້ສິນບັນແລ້ວ ຈູ້ຍົງໂກຮົກລັບໄປຖຸລກລ່າວໄທໝ້ວ່າເຮົານີ້ ມີໄດ້ມີໃຈຮັບພຸ່ງ ຮາຊກາຮົງເຈິ່ງເນື່ອຂ້າອູ່ ພຣະເຈົ້າເລັນຕັ້ງຈຶ່ງໃຫ້ຕັ້ງໂຕະມາເປັນນາຍທັພ ແກ່ນເຮົາ ແລ້ວໃຫ້ຈຳເຮົາໄສກຽງສັງໄປເມືອງຫລວງ ເຕີຍວຫຸຍໄດ້ຍືນກີໂກຮົກດານອກ ຈະຈຳຜູ້ຄຸມເສີຍ ຈະຄອດໂລດິດອອກຈາກການ ເລັ່ນປີຈຶ່ງທັມວ່າຍ່າຍ່າທຳ ເນື້ອຄວາມນີ້ເປັນ ຂ້ອນສັ່ງອູ່ ຈະກຳແຕ່ອໍາເນູໃຈດ້ວຍໂກຮົກນີ້ໄຟໄດ້ ກວນອຸຈຶ່ງວ່າບັດນີ້ໂລດິດສີເປັນໄທໝ້ ແລ້ວ ດັນອື່ນມາເປັນນາຍທັພເຊື່ງຈະທ່າຮາຊກາຮົງດ້ວຍນີ້ ເຫັນຈະພິ່ງພາວຏກົດໜັດ ສົນ ຕຶ້ງຈະມີຄວາມຂອບກົກລັບເປັນຜິດເໜືອນໂລດິດຈຸນີ້ ເຮົາຈະກັບໄປເມືອງຫຼຸ້ນກ່າວນ ດີກວ່າ ເລັ່ນປີເຫັນຂອບດ້ວຍກົງຍົກໄປເມືອງຫຼຸ້ນກ່າວນ ຍກມາທາງສອງວັນແລ້ວໄດ້ຍືນເສີຍ ໂກຮ້ອງຂ້າງຫັ້ງເຫຼົາ ເລັ່ນປີຈຶ່ງພາກວນອຸ ເຕີຍວຫຸຍຄວນມັ້າຂຶ້ນໄປດູນນເຫຼົາ ແລ້ໄປເຫັນທັພ ຫລວງແຕກ ພວກໂຈຣໂພກຜ້າເຫຼືອງໄລ່ມາ ເລັ່ນປີເຫັນຮັງສໍາຄັນຈຶ່ງຮູ້ວ່າທັພເຕີຍວກົກໍໄລ ທັພຕັ້ງໂຕະມາ ເລັ່ນປີ ກວນອຸ ເຕີຍວຫຸຍຈຶ່ງລົງໄປໜ່ວຍຮົບ ທັພເຕີຍວກົກກລັບແຕກທີ່ໄປ ທາງປະມານທ້າຮ້ອຍ ຕັ້ງໂຕະຈຶ່ງໄດ້ກັບໄປປ່າຍ ແລ້ວໃຫ້ທາເລັ່ນປີ ກວນອຸ ເຕີຍວຫຸຍມາ ຄາມວ່າ ຕັ້ນນີ້ເປັນຫຸນນາງຕໍາແໜ່ງໄດ້ ເລັ່ນປີອກກ່າວ ຜ້າພເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນຕໍາແໜ່ງທີ່ ຫຸນນາງນັ້ນທຳມື່ໄດ້ ຕັ້ງໂຕະໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນທ່າກີຣີຢາດູ້ທຳມື່ໄດ້ນັບຖື ເລັ່ນປີ ກວນອຸ ເຕີຍວຫຸຍກໍລາອອກມາ ເຕີຍວຫຸຍຈຶ່ງວ່າເຮົາພື້ນ້ອງສາມຄາຂ່າຍເອງເຊີວິມັນໄວ້ຮອດ ມັນກີ່ ໄນຮູ້ຄຸນເຮົາ ກລັບທ່າຍບ້າດູ້ທຳມື່ ຂອບແຕ່ມີເສີຍຈຶ່ງຈະຫາຍຄວາມແຄ້ນ ແລ້ວຈັນ ດາບຈະໄປຜ່າຕັ້ງໂຕະເສີຍ ເລັ່ນປີ ກວນອຸທັມວ່າຍ່າຍ່າທຳ ເຫຼົາເປັນຫ້າຫລວງ ເຕີຍວຫຸຍ ຕອນວ່າ ດັ່ງນີ້ມີຜ່າມັນເສີຍ ເຮົາຈະຕ້ອງອູ່ໃຫ້ມັນໃຊ້ ມັນຈະດູດູກຍິ່ງກວ່ານີ້ ເພຣະມັນມີ ອາຄູ້າສີທີ່ ພີ້ທັງສອງຈະອູ່ກໍອູ່ເຄີດຫ້າຈະລາໄປທີ່ພື້ນອື່ນແລ້ວ ເລັ່ນປີ ກວນອຸຈຶ່ງວ່າ ເຮົາພື້ນ້ອງທັງສາມຄາເປັນກະໄກກີເປັນດ້ວຍກັນ ຜົ່ງຈະພລັດກັນນັ້ນໄໝຄວາມ ຈະໄປໄຫນ ຕັ້ງໄປດ້ວຍກັນ ເຕີຍວຫຸຍຈຶ່ງວ່າ ດັ່ງນັ້ນຈະຄ່ອຍຄລາຍຄວາມແຄ້ນ ແລ້ວເລັ່ນປີ ກວນອຸ

เตียวหุย ก็ยกทหารกลับไปหาจูยี ณ เมืองเองฉวน ให้ทหารรับเดินทั้งกลางวันกลางคืน ครั้นถึงก็พาภันเข้าไปหาจูยี แล้วเล่าข้อราชการทั้งปวงให้จูยีฟังล้วน จูยีรักใคร่รับถือเล่าปี กวนอู เตียวหุยเอาไว้เป็นกองเดียวกัน จูยีจึงว่า ตั้งตระนั่นบ้านอยู่ ณ เมืองหลวง ลายลิมトイเป็นชุมชนชื่ออย่องไถ่ทางสิว และตั้งตระนั่นเมได้รุ การหนักเบา มีได้รู้จักคนดีแล้วช้า มีแต่ถือตัว ซึ่งทำจะอยู่ด้วยนั้นหากประโภชน์ มีได้

ฝ่ายโจโฉซึ่งไปตามเตียวโป๊ เตียวเหลียง ครั้นไม่พบแล้วก็กลับมาหา ชองชูสง ณ เมืองเองฉวน เข้าทำราชการกองเดียวกันกับชองชูสง ชองชูสงกับโจโฉ ครั้นรู้ข่าวว่าเตียวเหลียงอยู่ ณ เมืองโนนหียง จึงยกทหารไปรับเตียวเหลียง ฝ่ายเตียวโป๊นั้นไปตั้งอยู่ตำบลหลังเขาแห่งหนึ่ง มีพวกโจรอุ่นประมาณแปดหมื่น ก้ามมีน

จูยีครั้นรู้ข่าวจึงให้เล่าปี กวนอู เตียวหุยเป็นหัวหน้า จูยีเป็นหัวพหลง ยกทหารมารับเตียวโป๊ ฝ่ายเตียวโป๊จึงใช้โภเสงคุ่มพากจรอกรอกมารบกับหัวหน้า เล่าปีจึงให้เตียวหุยอกรอบด้วยโภเสง ยังมีหันได้สามเพลงเตียวหุยอาหวานแหง ถูกโภเสงตกม้าตาย พากจรอกรังนั้นก็แตกไป เล่าปีขับทหารเข้าไปตีพากจรอ เตียวโป๊จนความคิดจึงเสกคถาให้เป็นแม่มดอาการฟ้าร้องลมพายุพัดหนักฝนตก แล้วมีคนชื่้ม้าถืออาวุธลงมาแต่อากาศ ทหารเล่าปีเห็นก็ตกใจ เล่าปีจึงให้ถอยหัวมาปรึกษากับจูยี จูยีจึงว่าเข้าทำด้วยความรู้ เราจะให้ทหารเอาของโลโครกชั้นไปปะอนไว้บนเขา ถ้าทำดังนี้อีกให้ทหารสาดเจาความรู้ก็จะเลื่อมไป เล่าปีจึงให้ กวนอู เตียวหุยคุ่มทหารคนละพัน เอาของโลโครกชั้นไปไว้บนเข้าหั้งสองชั้ง ชั้นกระหนบทางที่จะรบกันนั้น ครั้นรุ่งชั้นเตียวโป๊ยกพากจรอกรอกมา เล่าปียกทหารออกโใจตีพากจรอ เตียวโป๊จึงเสกคถาเป็นแม่มดฟ้าร้องลมพัดหนักฝนตก เป็นคนชื่้ม้าถืออาวุธลงมาจากอากาศเป็นอันมาก เล่าปีเห็นก็ทำถอยหัวมา เตียวโป๊กชับพากจรอให้ทหารเล่าปีมาถึงเข้ากระหนบสองชั้นทาง กวนอู เตียวหุย จึงให้ทหารเอาของโลโครกและโลหิตสุกรสุนัขนั้นสาดไปถูกพากจรอ และคนชื่้ม้าซึ่งลงมาแต่อากาศนั้นก็กล้ายเป็นกระดาษ ม้านั้นก็กล้ายเป็นมัดหญ่าไป แม่นแล่น ลมนั้นก็หายสว่างไป เตียวโป๊เห็นเข้าแก่ความรู้ได้ก็ถอยหัวมา จูยี เล่าปียกทหาร

ตามรับไปจนถึงเข้าห้องนั้น ฝ่ายกวนอู เตียวหุยซึ่งอยู่บนเขาก็ยกทหารลงรับกระหนบหังสองข้าง ทัพเตียวไปแทบทัน เล่าปี่ยกทหารตามจังแล้วไปเห็นมีหนังสือชื่อเตียวไป เตียวไปนั้นหนีเข้าในป่า เล่าปี่เอาเก้าหันท์ตามยิงถูกให้ลับตาย เตียวไป ลูกเกาหันท์ติดไฟล์ไป เตียวไปจึงหนีเข้าในเมืองเยียงเซียแล้วปิดประตูเมืองไว้ จึงยกบลําปีขับทหารเข้าล้อมเมืองไว้ และจึงเกณฑ์ทหารให้ไปสืบข่าวของญูสงที่ไปรบเตียวเหลียง พอม้าใช้มานอกแก่จูซี เล่าปี่ว่า บันดีของญูสงยกพลไปรบกับเตียวก็ก เตียวก็กตายก่อนแล้ว เตียวเหลียงผู้น้องเตียวก็กคุมพลออกไปรบกับของญูสง ของญูสงรบเตียวเหลียงแตกถึงเจ็ดครั้ง ครั้งหลังของญูสงพันเตียวเหลียงตายที่เมืองโฉหยงแล้ว และพรรคพวากเตียวเหลียงนั้นมาเข้าเกลี้ยกล่อมเป็นอันมาก ของญูสงจึงคุมอาพรรคพวากเตียวก็กับศพเตียวก็กขึ้นไปถวายพระเจ้าเลนเต้ พระเจ้าเลนเต้จึงเลื่อนที่ให้ของญูสงเป็นที่ตั้งกุน แปลว่าทหารสำหรับรักษาพระองค์ ให้กินเมืองบุยจัวด้วย แล้วของญูสงกราบทูลพระเจ้าเลนแต้ว่า โลติดนั้นมีความชอบในสังคม จะได้มีความผิดเหมือนจุยองกราบทูลนั้นหากไม่ได้ พระเจ้าเลนเต้จึงให้ถอดโลติดออกจากพันโทช แล้วจะให้คงที่ดังก่อนฝ่ายโจโฉนั้นมีความชอบจึงโปรดให้ไปกินเมืองเจล่าเซียง จูซี เล่าปี่ซึ่งล้อมเมืองเยียงเซียอยู่ รู้ว่าทหารผู้ใหญ่ผู้น้อยมีความชอบให้ไปกินเมืองเป็นรายคำนับล จึงเร่งทหารเข้าตีเมืองเยียงเซียจะใกล้ได้อยู่แล้ว ลำแจ้งนายทหารใจรัจสีคิดอ่านกับพวกรใจทั้งปวงลอบฆ่าเตียวไปผู้นายเสีย แล้วตัดศีรษะออกมาให้จูซี เล่าปี่ถึงนอกเมือง ตัวนั้นก็ยอมเข้าเกลี้ยกล่อมทำราชการด้วย จูซีมีความยินดีนัก จึงแต่งหนังสือซึ่งได้ทำราชการมีความชอบนั้นบอกขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเลนเต้

ฝ่ายเตียวช่อง ยั่นตั่ง ทูนต่องทหารเตียวก็ก ครรนเตียวก็กตายแล้วกี
ซ่องสุมพากโจรได้หลายหมื่น ยกไปเที่ยวปล้นตีนบ้านเมืองเผาเสียเป็นหลายเมือง
ม้าใช้จึงเอาเนื้อความไปบอกให้กราบทูลพระเจ้าเล่นเต้ พระเจ้าเล่นเต้จึงให้มี
ตราไปถึงจุย์ให้จัดทหารที่มีฝิมอยกไปจับพากโจร จุย์จึงจัดทหารยกไปล้อมเมือง
อัวนเซียด้านตะวันออก ให้เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยล้อมด้านตะวันตก ฝ่ายเตียวช่อง
แต่งให้ยั่นตั่งคุมทหารออกไปปรบด้านซึ่งเล่าปี่ล้อมอยู่นั้น จุย์คุมทหารเอกสองพัน
เข้ารบกระหนาบ ฝ่ายพากโจรเหลือกำลังก็หนีกลับเข้าเมือง เล่าปี่และทหารทั้งปวง

ตามตีเข้าไปจนถึงเชิงกำแพงล้อมเมืองไว้รอบ พวงโจรอยู่ในเมืองขัดสนด้วยเสบียงอาหาร ยั่นตั่งจึงใช้หารอกรมาหาจูซี ขอเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยจูซี จูซีไม่รับ เล่าปี่จึงว่าครั้งพระเจ้าชั้นโกโจได้ราชสมบัตินั้น เพราะมีผู้มาเข้าเกลี้ยกล่อมเป็นอันมาก เหตุไนน์ท่านจึงไม่รับเกลี้ยกล่อมยั่นตั่ง จูซีตอบว่า ครั้งพระเจ้าชั้นโกโจนั้นบ้านเมืองมิได้ประคิมเสียหนามเป็นอันมาก พระเจ้าชั้นโกโจจึงรับเกลี้ยกล่อมคนหั้งปวง ครั้งนี้มีจลาจลแต่ใจพากเดียว ครั้นจะเอาพากใจเข้าไว้ในเกลี้ยกล่อม คนหั้งปวงก็จะดูเยี่ยงอย่างว่าทำผิด และถ้ามีผู้มาปราบปรามก็จะลงทะเบียนร้ายเสีย นานไปก็จะรื้อทำความช้ำไปอีก เล่าปี่จึงตอบว่าควรแล้ว และชึ่งเราล้อมเมืองไว้นี่ก็รอบหั้งสีต้าน เมืองก็จะเสียอยู่แล้ว อันพากใจก็เป็นชาหยชาติหารอุปมาเหมือนสุนัขจนตรอก ไหนจะนี่ให้หาราเรางับโดยง่าย คงจะรับเป็นสามารถ หาราเราก็จะเสียบ้าง พวงโจรก็จะเสียบ้าง เมื่อันอาพิมเสนไปแลกเกลือ ขอให้ยกหาราด้านตะวันออกเสีย เปิดให้พวงโจรออกไป จึงค่อยตามจับเอาเห็นจะได้สะดวก จูซีเห็นชอบด้วย สังหารให้เลิกด้านตะวันออกเสียแล้วมาทุ่มตี ยั่นตั่งจึงยกพลหนีออกจากเมืองด้านตะวันออก จูซี เล่าปี่ กวนอู เตียวนุยสันยาพบเตียวาย่อง ชูนตั่งซึ่งเป็นพากชั้นตั่งนั้น คุมหาารวางหน้าเข้ารบจูซี จูซีเห็นพลเตียวาย่องมากันก็ถอยกลับมา เตียวาย่องชูนตั่งก็ได้รับไปซึ่งคืนอาเมืองได้ จูซีก็ถอยไปตั้งค่ายมั่นทางไกลเมืองประมาณร้อยหนึ่ง จูซีคิดจะยกเข้ารบอาเมืองอัวแซยอีก พอแล้วไปเห็นหาราพากหนึ่งยกมาทางตะวันออกและนายหาราซึ่งยกมานั้นชื่อชูนเกี่ยนกริยาเหมือนเสือ หน้าผากใหญ่หน้ายาว เกิด ณ เมืองต่อง่อ และชูนเกี่ยนเมื่ออายุสิบเจ็ดปีนั้น ไปเมืองเจียนต่องกับบิดา ครั้นถึงปากน้ำเมืองเจียนต่อง พบโจรสิบคนตีซึ่งลูกค้าเขาของมาปันกันอยู่บนบก ชูนเกี่ยนจึงว่าแก่บิดาว่า ใจเหล่านี้หมายหัวนักฆ่าจะเข้าไปจับตัวให้ได้ และชูนเกี่ยนก็เดินเข้าไปทำการดูจดซุนนางเรียกบ่าวไว้หั้งปวงอ้ออึ่ง ฝ่ายโจรสิบคนเห็นก็ตกใจทั้งของเสียวิ่งหนีไป ชูนเกี่ยนໄล่ตามมาโจรตามคนหนึ่ง เก้าคนนั้นหนีไปได้ กิตติศพหทั้งนี้ก็รู้ไปถึงเจ้าเมืองเจียนต่อง

จูซี เล่าปี่ กวนอู เตียวนุยสันยาพบเตียวาย่อง ชูนตั่งซึ่งเป็นพากชั้นตั่งนั้น คุมหาารวางหน้าเข้ารบจูซี จูซีเห็นพลเตียวาย่องมากันก็ถอยกลับมา เตียวาย่องชูนตั่งก็ได้รับไปซึ่งคืนอาเมืองได้ จูซีก็ถอยไปตั้งค่ายมั่นทางไกลเมืองประมาณร้อยหนึ่ง จูซีคิดจะยกเข้ารบอาเมืองอัวแซยอีก พอแล้วไปเห็นหาราพากหนึ่งยกมาทางตะวันออกและนายหาราซึ่งยกมานั้นชื่อชูนเกี่ยนกริยาเหมือนเสือ หน้าผากใหญ่หน้ายาว เกิด ณ เมืองต่อง่อ และชูนเกี่ยนเมื่ออายุสิบเจ็ดปีนั้น ไปเมืองเจียนต่องกับบิดา ครั้นถึงปากน้ำเมืองเจียนต่อง พบโจรสิบคนตีซึ่งลูกค้าเขาของมาปันกันอยู่บนบก ชูนเกี่ยนจึงว่าแก่บิดาว่า ใจเหล่านี้หมายหัวนักฆ่าจะเข้าไปจับตัวให้ได้ และชูนเกี่ยนก็เดินเข้าไปทำการดูจดซุนนางเรียกบ่าวไว้หั้งปวงอ้ออึ่ง ฝ่ายโจรสิบคนเห็นก็ตกใจทั้งของเสียวิ่งหนีไป ชูนเกี่ยนໄล่ตามมาโจรตามคนหนึ่ง เก้าคนนั้นหนีไปได้ กิตติศพหทั้งนี้ก็รู้ไปถึงเจ้าเมืองเจียนต่อง

เจ้าเมืองเจียนต่องจึงเอารัวเข้าไปตั้งให้เป็นนายทหาร

อยู่มาทีอุณเป็นชนบดคุมพลได้ทลายหมื่น ตั้งตัวเป็นเจ้าชื่อว่าเจ้ายังเป็นแลผู้รักษาเมืองกับชุนเกี่ยนรู้ จึงเกลี้ยกล่อมชาวยเมืองซึ่งกล้าแข็งได้พันเศษ จึงไปปราบเมืองทีอุณ พันทีอุณกับลูกทีอุณตาย ผู้รักษาเมืองจึงบอกหนังสือความชอบขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเล่นเต้ให้แก่ชุนเกี่ยน ครั้นอยู่มาพากโจรโพกผ้าเหลืองคุมพากเพื่อนที่บ้านเมืองกำเริบให้ญี่หหลวงขึ้น ฝ่ายชุนเกี่ยนรู้ช่าว่า จูชีจะปราบโจรทั้งปวงมีความยินดีนัก จึงเกลี้ยกล่อมชาวบ้านชาวเมือง กับทหารเมืองอ้วนเชียหั้งสองเหล่า ได้คนประมาณพันห้าร้อยแล้วยกมา ชุนเกี่ยนมาถึงจูชีแล้วบอกแก่จูชีว่าข้าพเจ้าจะขออาสาปราบโจร จูชีมีความยินดีนัก จึงจัดทหารทั้งปวงแล้วให้เล่าปี่ยกเข้าตีด้านเหนือ ให้ชุนเกี่ยนยกเข้าตีด้านใต้ แล้วจูชีนั้นยกเข้าตีด้านตะวันตกเมืองอ้วนเชีย ไว้ช่องแต่ด้านตะวันออก และชุนเกี่ยนนั้นเป็นกำแพงเมืองอ้วนเชียเข้าไปปลีฟันพากโจรบนเชิงเทินตายยสิบเศษ และพากโจรทั้งปวงตกใจแตกไป ฝ่ายเตียวยองเห็นชุนเกี่ยนปืนกำแพงเมืองขึ้นมาก่อฟันพรรคพากตายกโกรธ จึงขึ้นมาถือว้ามาจะระดับด้วยชุนเกี่ยน ชุนเกี่ยนเห็นเตียวยองซึ่งม้าถึงริมเชิงเทิน ชุนเกี่ยนจึงใจด้วยกำลังไปชิงเอาว้าได้ แล้วฟันเตียวยองตกม้าตาย จับเอาม้านั้นมาชี้แล้วขับม้าໄล่ฟันพากโจรทั้งนั้นแตกตื่นไปฝ่ายชุนตั่งเห็นจะต่อสู้ด้วยชุนเกี่ยนไม่ได้ ก็ชี้ม้าพากโจรทั้งนั้นจะหนีออกประตูด้านเหนือ พอเห็นแล้วปี่ตีกระหนานเข้ามา ชุนตั่งตกใจคิดว่ากูครั้นนี้เห็นจะไม่พันมือเล่าปี่จะคิดเอาแต่อดชีวิตเด็ด ชุนตั่งก็ถอยเข้ามา เล่าปี่ก็ยิงเกาทันทีไปถูกชุนตั่งตกม้าตาย ฝ่ายจูชีเห็นก็ขับทหารทั้งปวงเข้าเมืองได้ ฆ่าพากโจรตายประมาณหมื่นเศษ และยกไปตีเมืองทั้งปวงซึ่งจารบได้ไว้นั้นถึงสิบสี่ลิบห้าหัวเมือง และอาณาประชาราชภูมิทั้งปวงก็ค่อยอยู่เย็นเป็นสุข แล้วจูชีก็ยกทัพกลับไปเมืองหลวงแจ้งเนื้อความแก่เสนาบดี และเสนาบดีจึงเอาราบานทูลแก่พระเจ้าเล่นเต้ พระเจ้าเล่นเต้ให้ปูนบำเหน็จจูชีให้เป็นนายทหารใหญ่มีตัวแห่งเฝ้า และให้เป็นที่เจ้าเมืองให้หล้า จูชีจึงกราบทูลความชอบชุนเกี่ยนกับเล่าปี่ซึ่งได้ทำการปราบโจร พระเจ้าเล่นเต้ให้ชุนเกี่ยนไปเป็นกรรมการหัวเมืองแต่เล่าปี่นั้นไม่ได้ตรัสประการใด แต่เล่าปี่ค่อยทำบ่าเหน็จอยู่ในเมืองหลวงนั้น

ประมวลเดือนเศษ มิได้สมความปราารถนา ก็เสียหน้าใจนัก

ตอนที่ ๒

วันหนึ่งเล่าปีจังชวนกวนอู เตียวหุยไปเที่ยวชมบ้านเมืองจะให้หายรากญี่ปุ่น พอพบเตียวกินซึ่งเป็นขุนนางอยู่ในพระเจ้าเล่นแต่ซี่เกวียนมา เล่าปีมีความยินดียกมือขึ้นคำนับแล้วบอกว่า ข้าพเจ้ามีความชอบได้ช่วยจูยิทำการปราบโจราผู้ใจจะทูลเสนอความชอบให้ไม่ เตียวกินได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงพาเล่าปีเข้าไปเฝ้า แล้วทูลพระเจ้าเล่นเต็วว่า เกิดโจรโพกผ้าเหลืองขึ้นทั้งนี้พระเหตุด้วยพระองค์เชื่อฟังขันทีสิบคน ขันทีสิบคนนั้นตัดสินเนื้อความอาณาประชาราษฎร์ กลับจริงเป็นเท็จ เท็จเป็นจริง ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยซึ่งเป็นยุติธรรมนั้นให้ถอดเสีย เอาสิบบน ผู้หาสัตย์ไม่เอา มาตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย บ้านเมืองก็เกิดจำลาจลอาณาประชาราษฎร์ได้ความเดือดร้อนมากมุ่นเท่าบัดนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า จะให้อาขันทีสิบคนไปตัดศีรษะตระเวนประการแก่อานาประชาราษฎร์ทั้งปวงให้ทั่วทุกหัวเมืองซึ่งขึ้นแก่เมืองหลวง ไคร่มีสติปัญญาเป็นยุติธรรมมีความชอบก็ให้ตั้งเป็นขุนนางโดยยศถูกต้องตามสมควร บ้านเมืองก็จะอยู่เย็นเป็นสุขสิบไปขันทีสิบคนเฝ้าอยู่ได้ยินจึงกราบทูลพระเจ้าเล่นเต็วว่า เตียวกินเป็นแต่ขุนนางผู้น้อย บังอาจมิได้กลัวพระราชนูญา เข้ามาทูลสั่งสอนพระองค์นั้นไม่ควร พระเจ้าเล่นเต็วจึงสั่งบูชาให้ขับเตียวกินออกไปเสียจากที่เฝ้า ขันทีสิบคนจึงคิดกันว่า เตียวกินมากราบทูลกล่าวโทษเราทั้งนี้เป็นข้อใหญ่ ระหว่ายมันไปทำการศึกในใจ มีความชอบหาผู้ใจจะทูลความชอบให้ไม่ มันจึงโกรธอาใจเข้ามาทูล弄ดังนี้ ครั้นเราจะให้ทำโทษตอบบัดนี้ ความนินทา ก็จะมีแก่เรา อย่าเลยเราะนึงไว้ก่อน ตอนนานไปจึงคิดอ่านม่าเสียก็จะไม่พ้นมือเรา พระเจ้าเล่นเต็วจึงทรงพระดำริว่า เล่าปีก็มีความชอบอยู่จึงสั่งให้เสนอตีปูนบำเหน็จเล่าปี เสนนาตีปริกษาให้เล่าปี เป็นผู้รักษาเมืองอันหือกัวน เล่าปีจึงให้ทหารซึ่งมาด้วยนั้นกลับไปที่อยู่ จัดอาแท่นสนใจประมณายี่สิบคนไว้ แล้วพากวนอู เตียวหุยกับคนยี่สิบคนนั้น ไปอยู่ณ เมืองอันหือกัวนได้ประมาณเดือนเศษ เล่าปีเกลี่ยไกล่อานาประชาราษฎร์ซึ่ง

วิวัฒนาการดีแก่กันนั้น มากให้น้อยลง น้อยนั้นให้หายเสีย ราชภูมิทั้งปวงได้ความสุข ยกมือให้วัสรรเสริญเล่าปีเป็นอันมาก แล้วกวนอุ เตียวหุยนั้นเมื่อใจกัดต่อเล่าปีเป็นอันมาก เวลาเล่าปีของการราชการ กวนอุ เตียวหุยมีได้ขาดหน้า อุตส่าห์พิทักษ์รักษาภัย ครั้นอยู่ประมาณเดือนหนึ่ง มีหนังสือรับสั่งให้ตึกอ้วว์ถือมาถึง เล่าปีว่า ถ้าเป็นไฟร์ได้เลื่อนที่เป็นชุมชนทางทัวเมืองขึ้นแล้ว จะเรียกอาสาวย เล่าปีรู้ซ่าก็ออกไปรับถึงนอกเมือง เล่าปีคำนับหนังสือรับสั่งตามธรรมเนียมแล้วตามข้อราชการแก่ตึกอ้วว์ ตึกอ้วมีได้เกรงเล่าปี บอกข้อราชการแล้วอาสาแม้ชี้หน้า เล่าปี กวนอุ เตียวหุยเห็นดังนั้นก็โกรธ แต่มีได้ว่าประการใด แล้วเล่าปีเชิญตึกอ้วเข้าไปในเมือง จัดแจงที่ให้อยู่ตามธรรมเนียม และตึกอ้วนอยู่บันที่สูง เล่าปีนั้นยินอยู่ตามตำแหน่ง ตึกอ้วจึงถามเล่าปีว่า ตัวมีความชอบสิ่งใดจึงได้เป็นผู้รักษาเมือง เล่าปีตอบว่าข้าเป็นเชื้อพระเจ้าขันโกรโอยู่ แต่ว่าบุญน้อยจึงได้เป็นผู้น้อยอยู่ ณ เมืองตุนก่วน ครั้นโจโพรกผ้าเหลืองเป็นชนถ้นนั้น ข้าก็ได้อาสาแผ่นดินออก ราบโกรถิงสามลิบสี่สามลิบท้าครั้ง มีความชอบหน่อยหนึ่ง จึงโปรดให้มารักษาเมืองนี้ ตึกอ้วได้ยินดังนั้นรวดเด็ดให้เล่าปีแล้วว่า เอ็งนี้ทะนงศักดิ์อ้างอวดว่า เป็นเชื้อพระวงศ์ ข้อว่าได้ไปรบโกรถิงสามลิบสี่สามลิบท้าครั้งนั้น เรายิเคราะห์ดู ภูปร่างเช่นนี้ไม่เห็นสมทำการศึก อย่าพูดโกรกเราหาเชื้อตัวท่านไม่ ซึ่งว่าเป็นผู้รักษาเมืองก็ตีแล้ว บัดนี้มีรับสั่งให้เราลงมาเรียกอาสาวยแก่ชุมชนที่เป็นขึ้นใหม่ เล่าปีรับคำแล้วมีได้ตอบคำประการได้ก็ลาไปที่อยู่ เล่าปีจึงทاปลัดมาเรียกษาว่า ตึกอ้วถือรับสั่งมาว่าดังนี้เราจะทำประการใด ปลัดจึงว่าตึกอ้วทำสั่งทั้งนี้ ประณานะเจ้าสิบบนเป็นประโยชน์แก่ตัว เล่าปีจึงว่าตั้งแต่เรามาอยู่เมืองนี้จะได้ค่าธรรมเนียมและเบี้ยดเบี้ยนด้วยเส้นหนึ่งเข็มเล่มหนึ่งแก่อานาประชาราษฎรให้ได้ความเดือดร้อนหมายได้ จะเอาสิ่งใดมาให้สิบบนแก่ตึกอ้วนก็ขัดสนอยู่แล้ว ครั้นรุ่งขึ้นตึกอ้วจึงเออตัวไปปลัดลองมาอยู่เชิญโดยตัว จะให้ปลัดนั้นว่าเล่าปีฉ้อราษฎร ปลัดจะได้ว่าตามค่าตึกอ้วหมายได้ เล่าปีรู้ก็มาจะเข้าไปหาตึกอ้ว นายประดุห้ามมิให้เข้าไป เล่าปีก็กลับมาที่อยู่

ฝ่ายเตียวหุยเสพย์สุราแล้วขึ้นม้าจะไปเที่ยวเล่น ครั้นมาถึงตรงประตูที่อยู่ตึกอ้วว์ เห็นคนแก่ยืนร้องให้อยู่ประมาณห้าสิบหกสิบคน เตียวหุยจึงถามว่ามา

ร้องให้อูญี่นี่ด้วยเหตุอันใด คนทั้งปวงจึงบอกว่าตึกอ้วว่าเอาปลัดมาใบยติ ให้ชัด ว่าเล่าปีปัจจุบัน ครั้นเข้าพเจ้าชวนกันจะเข้าไปข้อโทษ นายประคุณให้เข้าไป แล้วช้ำตีเข้าพเจ้าอีกเล่า ช้าพเจ้าได้ความเจ็บอย่างร่องให้อูญี่ฉะนี้ เตียวหุยได้ยิน ดังนั้นก็โทรศัพท์ใจลงจากหลังม้าวิ่งเข้าไปถึงประคุณ นายประคุณห้ามก็มิฟัง ครั้น เตียวหุยเข้าไปในประคุณเห็นปลัดต้องมัดมือมัดเท้าอูญี่ ตึกอ้วนนั่งอยู่บนเก้าอี้ เตียวหุยคาดแล้วร้องว่า อ้ายซึ้ด้อใหญ่มีรู้จักกูหรือไม่ ตึกอ้วนตกใจเงยขึ้นเห็น เตียวหุย ยังมิทันจะตอบประการใด เตียวหุยเข้าจับจิกผูมกระชากระตึกอ้วนกล จำกเก้าอี้ แล้วเอามกระหมาดมือลากอกอกมาถึงศากาคลาง จึงเอามตึกอ้วนผูก กับหลักม้า แล้วหักเอากิ่งสนมาตีตึกอ้วนเจ็บปวดเป็นสาหัส ฝ่ายเล่าปีกลับเข้า มานั่งทุกข์อูญี่ พอดียินเสียงตึกอ้วนร้องอื้ออึงขึ้น จึงถามหนายว่าเสียงอันใดอึง อูญี่นั้น หนายบอกว่าเสียงเตียวหุยจุนนองห่านเอาผู้ไดมาตันนไม่แจ้ง เล่าปีกริงใจ เดินออกไปเห็นเตียวหุยเอาตึกอ้วนมาผูกตือยู่ เล่าปีตกใจจิงวิงเข้าไปตามเตียวหุย ว่า เอาห่านเข้าหลวงมาตีด้วยเหตุใด เตียวหุยจึงบอกว่าอ้ายนีมันซึ้ด้อใหญ่ แล้ว เป็นคนหนายช้าไว้มัมมีได้ ชอบตีเสียให้ตาย ตึกอ้วนเห็นแล้วปีมานึงร้องว่าเล่าปี เอวยช่วยชีวิตเข้าพเจ้าด้วย เล่าปีได้ยินดังนั้นมใจแมตตาสัตว์หาความพยายามมากมีได้ จึงห้ามเตียวหุย เตียวหุยก็หยุดมือลง พอกวนอูเดินออกมาก็จิงว่าแก่เล่าปีว่า เรา ทำความชอบอาสาแผ่นดินมาเป็นหลายครั้งก็ได้เป็นแต่เพียงนี้ แต่ตึกอ้วนถือ รับสั่งมาแล้วว่าหนายช้าดูหมิ่นยกรับสั่งให้ได้อับยศดังนี้ อันเรานั่นองสามคน อุปมาประดุจหงส์ ซึ่งจะอาศัยในปานีไม่สมควร เราจะฆ่าตึกอ้วนเสียแล้วชวนกัน ไปอยู่บ้านเมืองที่อาศัยแห่งเราเดีกว่า ภัยหลังจึงจะค่อยคิดการใหญ่ลิบไป เล่าปี ได้ยินกวนอูว่าดังนั้นเห็นชอบด้วย จึงกลับเข้าไปเอาราสำหรับที่มาผูกคอตึกอ้วน ไว้แล้วจึงว่า ตัวอึงเป็นเข้าหลวงมาทำซึ้ดังนี้ควรแต่เราตัดศีรษะเสีย นี่เราให้ ชีวิตตัวไว้ บัดนี้เราไม่พอใจอยู่ทำราชการแล้ว เอึงจงเอารานีกลับไปเมืองด้วย เกิด เราจะไปบ้านเมืองที่อาศัยแห่งเรา แล้วเล่าปีก็พากวนอู เตียวหุยกับพรรค พากย์ลิบคนนั้นออกจากเมืองอันหักกวน

ฝ่ายตึกอ้วนจึงเอาราสำหรับที่เล่าปี พากวนพากามถึงเมืองเต็งจิวแล้ว เอาเนื้อความทั้งปวงบอกแก่เจ้าเมืองเต็งจิว เจ้าเมืองเต็งจิวจึงให้มีหนังสือไปทุก

หัวเมือง ให้จับเล่าปี กวนอู เตียวหุยสามคนผู้กระทำผิดส่งเข้ามา ฝ่ายเล่าปีครั้น มาถึงกลางทาง ได้ยินกิตติศัพท์ซึ่งเจ้าเมืองเดิมจ้าให้มีหนังสือมาให้จับตัวส่งนั้น ครั้นจะไปให้ถึงเมืองตุนกัวเห็นจะไม่ทันที เล่าปีรู้ว่าเล่าเก็บซึ่งเป็นเจ้าเมืองได้จ้า นั้นเป็นแซ่เดียวกัน จึงคิดว่าอย่าเลยจะเข้าไปอาศัยเล่าเก็บเห็นจะทันกัย คิดแล้ว ก็พากวนอู เตียวหุยกับพรรคพวงเข้าไปหาเล่าเก็บ ณ เมืองได้จ้า แล้วบอก เนื้อความแต่หลังให้ฟัง เล่าเก็บนั้นแจ้งในหนังสือเจ้าเมืองเดิมจ้าซึ่งให้มา ครั้น แจ้งคำซึ่งเล่าปีมาบอกดังนั้นก็คิดสังสารว่าเป็นแซ่เดียวกัน แล้วเป็นเชื้อพระวงศ์ ออย เล่าเก็บจึงอาเจาเล่าปี กวนอู เตียวหุยเปลี่ยนชื่อเสียซ่อนไว้ในบ้าน

ฝ่ายขันทีลิบคนนี้พระเจ้าเล่นเต้โปรดปรานนัก จะว่ากล่าวสิ่งใดก็สิทธิ์ ขาด แลเตียวตั่ง เตียวเหยียงขันทีสองนายนั้น จึงใช้ท่านายสองคนไปว่ากล่าวแก่ ขุนนางและทหารทั้งปวงซึ่งได้ไปรบโจรโพกผ้าเหลืองนั้นว่า ถ้าผู้ใดมิทรัพย์ข้าวของ เงินทองเอาไปให้แก่ขันทีนายเรแล้ว นายเราจะช่วยทูลเสนอความช่วยให้ ถ้าใคร มิได้ให้ นายเราจะช่วยทูลให้ถอดเสียจากที่ขุนนาง ฝ่ายห้องหูโก้แลจูชึ่งเป็นทหาร ผู้ใหญ่นั้น มิได้ทำตามคำหมายทั้งสองวันนั้น เตียวตั่ง เตียวเหยียงจึงกราบทูล ยุยกพระเจ้าเล่นเต้ ให้ถอดห้องหูโก้ จูชือออกเสียจากที่ขุนนาง พระเจ้าเล่นเต้ก็ทำ ตาม แล้วตั้งให้เตียวตั่ง เตียวเหยียงเป็นที่แทนห้องหูโก้ และขันทีแปดคนก็เลื่อน ขึ้นไปเป็นขุนนางผู้ใหญ่สิ้น ราชการนั้นก็พ้นเพื่อนไป ราชภูมิทั้งปวงได้ความ เดือดร้อน

ฝ่ายคุกเสงเป็นพวงโจรโพกผ้าเหลือง หน้าอยู่ ณ เมืองเตียงสาเกลี้ย กล่อมซักชวนพวงเพื่อนปล้นตีอาณาประหารราชภูมิทั้งปวงเป็นหลายตำบล หาผู้ ใจจะต้านต่อจับกุมมิได้ แลเตียวกิ เตียวชุนอยู่ ณ เมืองยีหยงเกลี้ยกล่อมผู้คน ได้เป็นอันมากคิดชนก เตียวกินนั้นตั้งตัวเป็นเจ้า เตียวชุนเป็นแสนบดผู้ใหญ่ทำ การทายาบช้าต่าง ๆ แลหัวเมืองทั้งปวงรู้จังบอกหนังสือขึ้นไปถึงเมืองหลวงเป็น หลายครั้ง ขันทีลิบคนปิดเสียมิได้อาเนื้อความกราบทูล

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าเล่นเต้สต์จไปประพาสสวนดอกไม้ จึงเสวย ขัยนานอยู่ และขันทีลิบคนกินสุราอยู่หน้าที่นั่ง แลเล่าโถ่พระพี่เลี้ยงพระเจ้า เล่นเต้นรู้ว่าพวงโจรเป็นชนเผื่ออีก พระเจ้าเล่นเต้มิได้ทราบ เล่าโถ่ตกใจจึง

ตามเสด็จเข้าไปในสวน พระเจ้าเลนเต้เห็นจึงตรัสถามว่า เล่าโต่ำท่าน้ำตื่นตกใจเข้ามาระไร เล่าโต่ำจึงกราบทูลว่าพระองค์ไม่แจ้งหรือ บัดนี้หัวเมืองทั้งปวงเกิดจลาจลขึ้นอีก บ้านเมืองจะเป็นอันตรายอยู่แล้ว พระองค์ยังมาเสวยสุราอยู่อีกเล่า พระเจ้าเลนเต้จึงตรัสว่าหัวเมืองทั้งปวงเกิดจลาจล เราใช้ให้ทหารไปปราบสงบแล้วเป็นไฉนมาช้าว่าดังนี้เล่า เล่าโต่ำจึงกราบทูลว่าหัวเมืองทั้งปวงซึ่งเกิดจลาจลครั้นนี้ เหตุเพราะขันทีสิบคนว่าราชการตัดสินคดีราชภรรມได้เป็นยุติธรรม ข้าพเจ้าแจ้งเนื้อความแล้วครั้นจะมิกราบทูลก็เหมือนหนึ่งหามีกตัญญูต่อพระองค์ไม่แล้วขันทีสิบคนได้ยินเล่าโต่ำทูลก็ตกใจเข้าไปหน้าทึ่ง ทำอุบายนดหมายกลัวแล้วร้องให้ทูลว่า ชุนนางผู้ใหญ่ทั้งปวงเห็นว่าพระองค์โปรดเลี้ยงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ทำราชการโดยสุจริต ชุนนางทั้งปวงกับเล่าโต่ำมีใจริษยาข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะทำราชการสืบไปนั้นเห็นจะไม่รอดชีวิต ข้าพเจ้าทั้งสิบคนนี้จะขอออกจากที่เอารัฐวิตรอดไว้ และทรัพย์สิ่งสิบของข้าพเจ้าทั้งปวงนั้น ขอถวายพระองค์ให้พระราชทานทแก้วทหารซึ่งทำราชการ แต่ตัวข้าพเจ้าทั้งนี้จะขอกราบถวายบังคมลาไปทำไร่ในนาเลี้ยงชีวิต พระเจ้าเลนเต้ได้ฟังขันทีทูลดังนั้นก็ทรงพระกรุณาโต่นักจึงตรัสว่าตัวเป็นพี่เลี้ยง ที่บ้านเรือนของตัวนั้นก็ยอมมีคนสนิทใช้สอยอยู่ และตัวเราเป็นเจ้าอยู่ในราชสมบัติมีคนซึ่งสนิทใช้สอยบ้าง ตัวมาริษยาว่ากล่าวให้เราชัดเดื่องดังนี้ ซึ่งว่ามีกตัญญูนั้นเราเห็นไม่จริง แล้วสั่งบุตรฝ่ายซ้ายให้อาชัวเล่าโต่ำไปฆ่าเสีย บุตรก็เข้าลากอาตัวเล่าโต่ำ เล่าโต่ำจึงร้องชื่นหน้าพระที่นั่งว่า ซึ่งรับสั่งให้ฆ่าข้าพเจ้านั้นไม่เสียดายชีวิต ข้าพเจ้าคิดเสียดายแต่ราชสมบัติของพระเจ้ายั่นโกโจ ซึ่งสั่งสมมาแต่ก่อนได้ถึงสี่ร้อยปีเศษมาแล้ว^๐ บ้านเมืองหาเป็นจลาจลไม่ได้ ครั้นนี้จะเป็นอันตรายเสียมั่นคง บุตรก็พาอาตัวเล่าโต่ำออกไปถึงคำแหง่น่าคนเงือดابขึ้นจะฆ่า พอต้นต่าเห็นก็ร้องห้ามไว้ว่า อย่าเพ้อฆ่าเสียก่อน เราจะเข้าไปทูลสนองพระเจ้าเลนเต้ให้รู้ความผิดและชอบก่อน ต้นต่าเข้าไปยังสวนดอกไม้ทูลถามพระเจ้าเลนเต้ว่าเล่าโต่ำเป็นพระพี่เลี้ยงได้ทำนุบำรุงสั่งสอนพระองค์มาแต่ก่อน และเล่าโต่ำกระทำความผิดสิ่งใดพระองค์จึงสั่งให้ประหารชีวิต พระเจ้าเลนเต้ได้ฟังต้นต่าทูลถามดังนั้นจึงตรัสว่าเล่าโต่ำเป็นผู้ใหญ่ห้าความคิดมิได้ เอา

^๐ รัชกาลพระเจ้าชั้นโกโจ พ.ศ. ๓๓๘ อัญญิในเร่องไซอัน

ความมิจรงมาว่ากล่าวอย่างใส่โทษขันทีสิบคนซึ่งเป็นชนวนงผู้ใหญ่ แล้วทายาทชาต่อเรา ต้นต่าจึงทูลว่าชนวนงผู้ใหญ่ผู้น้อยหั้งอาณาประหาราชภูรในเมืองแล้วเมืองได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก มีใจซังจะครกินเนื้อขันทีสิบคนเสีย และพระองค์มีพระทัยรักขันทีสิบคนดุจหนึ่งพระราชวงศ์ผู้ใหญ่ และจะได้มีความชอบสิ่งใดหากมีได้ พระองค์ตั้งให้เป็นชนวนงผู้ใหญ่นั้นไม่สมควร อนึ่งของลีขันทีก็คิดการขบถเป็นไส้ศึกเข้าด้วยพวกรโจโภกผ้าเหลือง มีผู้มากราบทูลพระองค์ พระองค์มีได้ชาระให้เห็นเท็จจริง พระองค์แกลงนิ่งเสีย จะให้ราชสมบัติเป็นอันตราย พระเจ้าเลนเต้จึงตรัสว่า มีผู้มากราบทูลว่าของลีเป็นขบถน้ำหาจริงไม่แลขันทีสิบคนนี้ราเลี้ยงถึงขนาด ถ้าของลีเป็นขบถจริง ขันทีเก้าคนหาเป็นขบถล้วนไม่ ดิร้ายจะมีใจสุจริตต่อเราสักคนหนึ่งสองคน เห็นจะเอานือความมาบอกเรา ต้นต่าเห็นว่าพระเจ้าเลนเต้รักขันทีสิบคนอยู่ ซึ่งจะพิดทูลว่ากล่าวไปนั้นเห็นขัดสน ต้นต่ามีความแค้นใจ จึงเอารีระชนแท่นซึ่งพระเจ้าเลนเต้เสด็จประทับอยู่นั้นจนศรีระแตกโผลิตใหญ่ พระเจ้าเลนเต้ทรงพระโกรธ จึงสั่งบัญญฝ่ายซ้ายให้อาตัวตันต่ากับเล่าโถ่ซึ่งจะให้มาเสียน้ำอาไปจำใส่คุกไว้ ครั้นเวลาค่ำขันทีสิบคนคิดกันแล้วจึงเรียกผู้คุุมมาสั่งว่า ถ้าเวลาเที่ยงคืนให้ลองมาตันต่าเล่าโถ่เสีย ผู้คุุมก็ไปทำตามขันทีสั่ง แล้วขันทีสิบคนจึงแต่งเป็นหนังสือรับสั่งไปถึงชุมเกียนว่า ให้ชุมเกียนไปกินเมืองเตียงสาแล้วให้ปราบคุเสงซึ่งเป็นพวกรโจนั้นเสียให้ราบคาบ และชุมเกียนรู้หนังสือรับสั่งแล้วก็ยกไปปราบพวกรโจ ปราบแล้วก็บอกหนังสือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเลนเต้ พระเจ้าเลนเต้ทรงรับจึงทรงพระดำริว่า ชุมเกียนมีความชอบ เมืองกังແyxเป็นหัวเมืองเอก จึงให้แต่งหนังสือรับสั่งให้ชุมเกียนไปกินเมืองกังແyx แล้วให้เล่าหนึ่งเป็นเจ้าเมืองอิจวิ ให้ยกไปตีเตียวากิ เตียวชุนซึ่งหั้งตัวเป็นเจ้าเมืองยัง

ฝ่ายเล่าเก็บรู้ในรับสั่งว่าเล่าหนึ่งจะไปรบเตียวากิ เตียวชุน เล่าเก็บจึงเขียนหนังสือให้เล่าปีกอไปหาเล่าหนึ่ง ในหนังสือนั้นว่าเล่าเก็บ เล่าปีกับเล่าหนึ่งเป็นแซเดียวกัน จะขอให้เล่าปีไปทำการศึกด้วย เล่าหนึ่งรู้หนังสือนั้นแล้วก็มีความยินดีนัก จึงจัดแหงทหารหั้งปวง ตั้งให้เล่าปีเป็นนายทหารแล้วยกไปเมืองยัง แล้วหนึ่งให้เล่าปีคุมทหารเข้าหักค่ายเมืองยังเป็นสามารถ ทหารหั้งสองฝ่ายฆ่าฟัน

กันตายเป็นอันมาก แล่ำปีตั้งรอบอยู่นั้นเป็นหลาวยัน และเตียวชุนนั้นใจหายร้าว
ร้ายกางนัก พรรคพากบ่าวไฟรั้งปวงมีความเจ็บแค้นเป็นอันมาก ครั้นเวลา
กลางคืนเตียวชุนนอนหลับอยู่ ทหารซึ่งสนใจนั้นจึงลองฟังเตียวชุนเสียแล้วตัด
ເຄາມีระพາພາກเพื่อนออกไปให้เล่าปี เตียวกิครั้นเห็นเตียวชุนตาย แล้วหารหั้ง
ปวงเอาใจออกแบบเป็นอันมากก็ลื้นความคิด จึงเอากานเชือดคอตาย และราชภรา^ภ
ในเมืองยังค่อยมีความสุขรับคำ

เล่าหงจึงแต่งหนังสือบอกความชอบเล่าปี ไปให้กราบทูลพระเจ้าเล่นตัว
พระเจ้าเล่นเต็จตรัสว่าเล่าปีมีความผิดอยู่ครั้งตีติกอว่า เอาความชอบนั้นยกโภช
เสีย แล้วให้ไปรักษาบ้านแยกปลายด่าน กองชุมจ้านจึงทูลว่าเล่าปีนี้แต่ก่อนก็
มีความชอบอยู่ ขอให้ไปกินเมืองเพงวนกวนแก่เดิม พระเจ้าเล่นเต็ก์โปรดให้ เล่าปี
กีไปอยู่เมืองเพงวนกวน เมืองนั้นมีทหารเป็นอันมาก ข้าวปลาอาหารก็นิบูรณ์
เล่าปีค่อยมีใจหวังขวางกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพระเจ้าเล่นเต็จงให้เล่าหงซึ่งมีความ
ชอบมาเป็นนายทหารอยู่ในเมืองหลวง

พระเจ้าเล่นเต็มีอัครมเหสีคนหนึ่งชื่อนางโยเยา มีพระราชนูตรองค์หนึ่ง
ชื่อหองจูเตียน แลนงองของบีหยินสนมเอกมีพระราชนูตรองค์หนึ่งชื่อหองจูเตียน
แลนงโยเยานั้นมีพี่ชายคนหนึ่งชื่อโยจิน โยจินนั้นพระเจ้าเล่นเต็ตั้งให้เป็นขุนนาง
ผู้ใหญ่เป็นที่ปรึกษา แต่พระเจ้าเล่นเต้เสวยราชย์ได้ทกปีเศษแล้ว แลนงโยเยา^ภ
นั้นมีความทึ่งสากันงองบีหยิน นางโยเยาจึงพาลเอาความผิดเป็นข้อหาญ สั่ง
ให้อ่วนงองบีหยินไปจำเรียง นางตั้งไถหอผู้เป็นมารดาพระเจ้าเล่นเต้นั้นจึงเอ้า
หองจูเตียนผู้หลานไปเลี้ยงไว้ แล้วขึ้นไปว่าแก่พระเจ้าเล่นเต้ว่า สมบัตินี้ขอให้
หองจูเตียนเสวยราชย์เดิม แต่นางตั้งไถหอขึ้นอ้อนวอนพระเจ้าเล่นเต้เป็นหลาย
ครั้ง พระเจ้าเล่นเต้มีความรักแก่หองจูเตียน จึงรับคำนางตั้งไถหอผู้มารดา

ครั้นอยู่มา ณ เดือนหกพระเจ้าเล่นเต้ทรงพระประวัติหนัก จึงมีขันที
คนหนึ่งชื่อเกนหวาน นอกจากขันทีลิบคน กราบทูลพระเจ้าเล่นเต้ว่า ซึ่งพระองค์
รับคำตั้งไถหอผู้เป็นพระมารดาไว้ จะให้หองจูเตียนเสวยราชสมบัตินั้น ข้าพเจ้ามี
ความยินดีด้วย แต่ว่าจะมิจากโยจินเสียก่อนนั้นเห็นไม่ได้ พระเจ้าเล่นเต้เห็น
ชอบด้วยจึงให้หาโยจินเข้ามาจะปรึกษาราชการด้วย โยจินก็เข้ามาถึงประตูวัง

พอพบชุนหนานพัวอันจึงบอกว่า บัดนี้เกณฑวนคิดอ่านจะฝ่าทำนเลสี ทำนอย่าเข้าไปเลย โซจันได้ยินเข้าวาก็ตกใจกลับมาบ้าน จึงให้หานหนานหันทั้งปวงมากินโดย แล้วปรึกษาว่า เราจะคิดฝ่าเกณฑวนเลสี ทำนทั้งปวงจะเห็นประการใด ใจฉันได้ยินดังนั้นจึงว่า อันเกณฑวนนั้นพระเจ้าเลนเต้ก็โปรดปราณ พระครพากในวังก็มีเป็นอันมาก ทำนคิดการทั้งนี้เกลือกจะมิสำเร็จ จะไม่ตายแต่ตัว จะพาญาติพี่น้องตายเสียล้วน ขอทำนจงดำเนินดูให้ควรก่อน โซจันได้ยินใจโกรธดังนั้นก็โกรธ จึงว่า ตัวเป็นแต่ผู้น้อยเรารคิดการใหญ่หลวงตัวไม่มีรู้ ตัวมาว่าดังนี้ไม่ควร ชุนหนานหันทั้งปวงยังนิ่งอยู่

ฝ่ายพระเจ้าเลนเต้ทรงพระประชวรหนักก็สรรคต พัวอันแจ้งเนื้อความซึ่งชันที่คิดนั้นจึงไปบอกโซจันว่า บัดนี้พระเจ้าเลนเต้สรรคตแล้ว ชันที่สิบคนกับเกณฑวนคิดกันปิดเนื้อความเสีย จะให้มีรับสั่งพระเจ้าเลนต์มาหาทำนให้เข้าไปในวังแล้วจะจับฝ่าเสีย เพราะจะให้หองจูเทียนชั้นเสวยราชสมบัติ จึงจะลิ้นเสียงหนามไปภายหน้า โซจันยังมิได้ตอบประการใด พอชันที่เลวมากกว่า มีรับสั่งให้ห่าโซจันเข้าไปช้างในจะปรึกษาราชการเป็นการเร็ว ใจฉันจึงว่าแก่โซจันว่า เราย่าจะตั้งให้หองจูเป็นผู้เป็นพระราชบุตรเอกให้เสวยราชสมบัติเสียก่อน เราจึงคิดฝ่าเกณฑวนกับพระครพากเหล่าร้ายเสีย โซจันจึงตอบว่าเมื่อเป็นดังนี้ผู้ใดจะอาสาฝ่าอ้ายเหล่าศัตรูราชสมบัติเสียได้นัง อ้วนเสี้ยวได้ยินโซจันว่าดังนั้น จึงว่าข้าพเจ้าจะอาสาคุมทหารห้าพันเข้าทำการจับชันที่สิบคนกับเกณฑวนฝ่าเสียแล้วจึงยกหองจูเป็นชั้นเสวยราชสมบัติตามราชประเพณี โซจันได้ยินมีความยินดีนัก จึงจัดทหารห้าพันถือเครื่องศัสตราภูชครอบมือกันให้แก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวก็คุมทหารเข้าไป โซจันให้ให้หองจู ชุนลิว แตะถ้วย กับชุนหนานหันใหญ่น้อย สามสิบเศษ ตามอ้วนเสี้ยวเข้าไปถึงต่าหนักซึ่งไว้พระครพพระเจ้าเลนเต้ แล้วเชญเสด็จหองจูเป็นชั้น ณ ที่นั่นพระเจ้าเลนเต้เสด็จจาก ชุนหนานหันทั้งปวงกราบถวายบังคมแล้วเฝ้าที่นั่น แต่อ้วนเสี้ยวกับโซจันคุมทหารห้าพัน เปิดประตูเข้าไปแล้วจับเกณฑวน เกณฑวนรู้ตัวหนีเข้าไปอยู่ในสวนดอกไม้ที่ช้างใน แลกยเสงขันที่คุนหนึ่ง นอกกว่าชันที่สิบคนมีใจพยาบาทเกณฑวน ครั้นเกณฑวนหนี ถูกยเสงก็ฝ่าเกณฑวน ตายในสวนดอกไม้ เหล่าทหารล้อมวังซึ่งเกณฑวนได้คุมอยู่นั้น ครั้นเห็นเกณฑวน

ตาย ต่างคนต่างวิ่งเข้าหาอ้วนเสี้ยวนี้เป็นอันมาก อ้วนเสี้ยวจึงว่าแก่ไฮจิ่นว่า ได้ทำ การถึงเพียงนี้แล้ว จะจะมาชั้นที่สิบคนกับพระคพวงของมันเสียให้สิบห้องเดียว ราชการจึงจะประดิษฐ์ และเติยาเหยียงพากชั้นที่สิบคนได้ยินอ้วนเสี้ยวว่าแก่ไฮจิ่น ดังนั้นก็ตกใจกลัว วิ่งหนีไปหานางโยว่าผู้เป็นน้องโยวิจิ้น และทูลอ้อนหวานว่า การซึ่งจะยกหองจูเทียนให้เป็นใหญ่นั้น ข้าพเจ้าหังสิบคนหาได้ครบคิดรู้เห็นด้วย ไม่ การหังนี้เกณหวนคิดอ่านแต่ผู้เดียว บัดนี้โยวิจิ้นกับอ้วนเสี้ยวคิดอ่านจะมาชั้นพเจ้าเสี้ย พรองค์จะช่วยชีวิตข้าพเจ้าหังนี้ให้รอดไว้ด้วย นางโยว่าจึงว่า เติยาเหยียงอย่าเป็นทุกษ์เราจะช่วย จึงส่งให้ไปเชญโยวิจิ้นเข้ามาแล้วว่า เติยาเหยียงกับชั้นที่เก้าคนหาความผิดมีได้ เป็นใจนพี่จะให้อ้วนเสี้ยวจากเสี้ย และ เกณหวนซึ่งคิดมิชอบก็ตายแล้ว อันชั้นที่สิบคนนี้ พ่ออย่าให้ทำวุ่นวายเลย โยวิจิ้นก็ รับคำนางโยว่า และก็อกมาว่าแก่อ้วนเสี้ยวและขุนนางหังปวงว่า เกณหวนซึ่ง คิดร้ายต่อหองจูเปียนกับเรานั้นก็ตายแล้ว และชั้นที่สิบคนนั้นจะได้ครบคิดกับ เกณหวนนั้นหากมีได้ เราจะมาเสียนั้นไม่ควร อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า ธรรมดاجะทำการสิ่งใด การนั้นมิสำเร็จก็หาสิ้นวิตกไม่ เกณหวนกับชั้นที่สิบคนเป็นพากเดียว กัน เกณหวนคิดการครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก หากท่านรู้ตัวจึงรอดชีวิตอยู่ ซึ่งมา เกณหวนเสียนั้นเหมือนหนึ่งฟันตันใหญ่จะให้ตาย ชั้นที่สิบคนเหมือนหนึ่งราก ใหญ่ ตายแต่ต้นนั้นเห็นไม่ลื้นเชิง รากก็จะอกແแทบทึบมา ภัยหน้าไปเห็น อันตรายจะมีแก่ท่านเป็นมั่นคง โยวิจิ้นจึงตอบว่า ความช้อนนี้ท่านอย่าวิตกเลยไว้ เป็นธุระเรา และต่างคนก็อกไปบ้าน ครัวเวลารุ่งขึ้นเข้าบ้านโยว่าจึงให้หาโยวิจิ้น เข้ามาปรึกษาราชการ และตั้งให้เป็นเสนารดผู้สำเร็จราชการ และตั้งขุนนางหังปวง ซึ่งชั้นที่สิบคนถอดออกเสียจากการนั้น ให้คงอยู่ตามตำแหน่งที่แต่ก่อน

ครั้นอยู่มาระยะหนึ่ง นางตั้งไหโยจึงให้หาเติยาเหยียงกับชั้นที่เก้าคนมาว่า แต่ก่อนเราจะได้ทำนำบุกรุกบ้านโยว่าให้อยู่เย็นเป็นสุข จนได้เป็นพระมเหสีพระเจ้า เล่นเต้ผู้เป็นพระราชนูตรเรา บัดนี้หาบุญพระเจ้าเล่นเต้มิ หองจูเปียนได้ว่า ราชการเมือง นางโยว่าดูหมื่นเรา ตั้งขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยมีได้ปรึกษาเรา และ เห็นกริยานางโยว่ากำเริบขึ้นกว่าแต่ก่อน เราเมื่อความอุปยศนัก ท่านหังปวงเห็น ประการใด เติยาเหยียงจึงทูลว่า เวลาพรุ่งนี้เข้าเชญพระองค์เสด็จออกไปยัง

พระแกลที่พระเจ้าเลนเต้เสด็จออก แล้วจึงตรัสว่าให้หองจูเหียบเป็นเจ้าชื่อตัน-ลิวอ่อง แปลภาษาไทยว่าต่างกรรม แล้วให้ตั้งต่งผู้น้องพระองค์เป็นสนับดีผู้สำเร็จราชการฝ่ายทหาร ขอให้ตั้งข้าพเจ้าทั้งสิบคนนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ซึ่งราชการทั้งปวงนั้นจะได้คิดการสืบไป นางตังไหซอได้ฟังแล้วมีความยินดีนัก ครั้นเวลาเช้าจึงอุ้มหองจูเหียบเสด็จออกไป ณ ที่พระแกลมีได้เปิดมูลีขึ้น จึงตรัสตามคำเตือนว่าเหยียงว่าทุกประการแล้วเสร็จเช้า ฝ่ายนางโโยเยาเห็นนางตังไหซอทำดังนั้น จึงคิดเห็นว่าราชการเมืองจะแกร่งแย่งกัน จึงแต่งโต๊ะแล้วเชิญนางตังไหซอมา กินโต๊ะ จึงอาจอกสุราร้านบลส่งให้นางตังไหซอแล้วว่า แผ่นดินแต่ก่อนครั้งนางลิ酵 ซึ่งเป็นมเหสีพระเจ้าเล่าปง^๑ พระเจ้าเล่าปงสรวคตนางลิ酵อกว่า ราชการเมืองให้ผิดชนบธรรมเนียม ขุนนางทั้งปวงและอาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อน จึงเกิดจลาจลขึ้น นางลิ酵กับญาติวงศ์ทั้งปวงก็ตายเป็นอันมาก และพระองค์กับข้าพเจ้าเป็นศตรี จะอกว่าราชการเมืองนั้นไม่ควร ถ้ามีฟังข้าพเจ้าเห็นจะเป็นอันตรายเหมือนนางลิ酵 ฝ่ายนางตังไหซอได้ฟังดังนั้นก็โทรศั้งแล้วตอบว่า ตัวมีได้มีสัตย์กับด้วยหึงสา พาลเอาความผิดนางของบีหินแล้วให้อาไปปล่าเสีย บัดนี้ลูกของตัวได้เป็นใหญ่ ตัวมีได้ย่างเกรงเรา มาว่ากล่าวถ้อยคำหยาบช้ำดูหมิ่นปริยบเทียนเราดังนี้เราหาฟังไม่ ถึงมาตราว่าโโยจิ่นพี่ของตัวซึ่งได้เป็นสนับดีผู้ใหญ่นั้น เพียงแต่ตั้งต่งผู้น้องเราจะตัดอาศีริจะโโยจิ่นก็จะได้ในลัคนี้มีเดียวตัวยังงาย นางโโยเยาได้ยินดังนั้นก็โทรศั้งแล้วตอบว่า เรารهันผิดช่วยเตือนสติกลับมาโทรศั้งเราก็เล่า นางตังไหซอจึงว่า ตัวเป็นผู้น้อยแต่ก่อนมาหาผู้ใดนับถือไม่ และตัวได้เป็นพระมเหสีพระเจ้าเลนเต้ผู้บุตรเรา ตัวก็เคยอ่อนน้อมเรา มาบัดนี้ลูกของตัวได้ว่าราชการเมือง ตัวตั้งตัวว่ารู้ขบธรรมเนียมแผ่นดิน

ขณะนั้นเตียนเหยียงกับขันทีเก้าคนรู้ก็มาห้ามทั้งสองข้าง นางตังไหซอ กับกลับไปที่อยู่ ครั้นเวลาค่ำนางโโยเยาจึงให้หาโโยจิ่นเข้ามา แล้วบอกเนื้อความซึ่งนางตังไหซอว่ากล่าวให้โโยจิ่นฟัง โโยจิ่นได้ฟังแล้วกลับมาบ้าน จึงหาขุนนางผู้ใหญ่มาปรึกษาว่า นางตังไหซอันนั้นจะได้เป็นมเหสีพระเจ้าขั้นเต้หามิได้ ซึ่งเข้ามาอยู่ในพระราชวังนี้ เพราะพระเจ้าเลนเต้ผู้บุตรได้เสวยราชสมบัติ นีหาบุญพระเจ้า

^๑ ในเรื่องใช้ชื่อน

เล่นเต็มเมี่ยมแล้ว ซึ่งจะให้นางตั้งไทยออยู่ในพระราชวังนั้นราชการเมืองจะเสียไป เราจะให้ออกไปอยู่ณ ต่าหนักกลางสระนอกเมือง ชุนนางทั้งปวงก็เห็นด้วย ครั้นเวลาเช้าจึงชวนกันไปเฝ้านางตั้งไทยอ นางตั้งไทยอเสด็จมา ชุนนางจึงเชิญเสด็จ นางตั้งไทยอให้ออกไปอยู่ณ ต่าหนักกลางสระนอกเมือง แล้วโยจิ่นจึงแต่งหรา ไปล้อมบ้านตั้งตั้งผู้น้องนางตั้งไทยอ ตั้งตั้งเห็นก็ตกใจหนีไปเชือดคอตาย ณ สวนดอกไม้หงส์ตีก แลหราโยจิ่นนั้นก็ริบราชนาตรัชawayangแลตราสำหรับที่มาส่งให้ โยจิ่น

ฝ่ายเตียวเหยียงกับขันทีเก้าคนจึงคิดพร้อมกันว่า บัดนี้นางตั้งไทยอ ออกไปอยู่นอกเมืองแล้ว เรากำที่พึงมีได้ จึงเอาเงินทองไปให้โยเบี้ยวผู้น้องโยจิ่น หวังจะฝ่ากตัว แล้วจัดทรัพย์สิ่งของทั้งปวงซึ่งมีราคมากมันนี้ไปให้นางบูรณะกุ่นผู้ มารดาโยจิ่นว่า ท่านจะกรุณาข้าพเจ้าทั้งสิบคนด้วย ช่วยว่ากล่าวเสนอความ ชอบความดีข้าพเจ้า ให้นางโยเยามีความกรุณาข้าพเจ้าด้วย นางบูรณะกุ่นรับคำ แล้วไปว่ากล่าวนางโยเยาผู้บุตรตามคำขันทีสิบคน ขันทีสิบคนก็ได้ทำราชการ ประดิษฐ์ในพระราชวังเมื่อ่อนแต่ก่อน

ครั้นอยู่มา ณ เดือนแปด โยจิ่นจึงแต่งหราชึ่งสนิทไปลอบฆ่านางตั้ง- ไทยอ ณ ต่าหนักกลางสระ เจ้าพนักงานและชุนนางทั้งปวงไปส่งสักการศพนาง ตั้งไทยอ แต่โยจิ่นนั้นทำเฉยเสียมิได้ไป อ้วนเสี้ยวจึงมาเยือนแล้วบอกว่า ขันที สิบคนนินทาว่า ท่านให้หราไปลอบฆ่านางตั้งไทยอเสียหวังจะคิดເօරາະສມບັດ ซึ่งท่านจะนอนใจอยู่จะมีคิดฆ่าขันทีสิบคนเสียกายหน้าไปเห็นจะเป็นอันตราย เป็นภัย ครั้นนี้ท่านกับโยเบี้ยวผู้น้องก็เป็นผู้ลำเรื่จรชาการสิทธิชัด ชุนนางทั้ง ปวงก็อยู่ในเงื่อมมือท่านลื้น ถ้าท่านคิดประการใดเห็นจะสมปรารถนา อุปมา เม้มือนพลิกແຜนดินกลับ ขอให้เร่งคิดฆ่าขันทีสิบคนเสียจงได้ โยจิ่นจึงว่า ท่าน ว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่แล้ว แต่เรื่อทุเลาทรีกตรองดูสักเวลาหนึ่งก่อน และคนใช้โยจิ่น ได้ยินอ้วนเสี้ยวว่าดังนั้นคิดເօາໂຈอกหากโยจิ่น จึงเอานือความลับไปบอก เตียวเหยียง เตียวเหยียงรู้เนื้อความดังนั้นจึงคิดกับขันทีสิบคน แล้วจัดหาเงิน ทองของตรีการไปให้โยเบี้ยว และบอกว่าโยจิ่นนั้นทำการหมายช้า ฆ่าผู้ฟันคน เสียความอ่ำนาจ เห็นจะเสียชนบແຜนเดินไป อนึ่งข้าพเจ้าสิบคนนี้หากมีความผิด

สิ่งใดไม่ โอยจันพังคำนยุยงจะฝ่าข้าพเจ้าหั้งสิบคนเสีย ขอท่านได้อาเนื้อความหั้งนี้ไปทูลนางโอยເຫາให้แจ้ง ข้าพเจ้าหั้งปวงจึงจะรอดีชีวิต ໂຍເນີຍວັນคាតៅយາ-ເហើយແລ້ວເຂົ້າໄປຫຼຸນາງໂຍເຫາຕາມគាតៅយາເហើຍ

ฝ่ายนางໂຍເຫາໄດຍືນດັ່ງນີ້ໄດ້ພິຈາറາກ්ເຊື່ອ ພວໂຍຈິນເຂົ້າໄປຫຼຸນາງໂຍເຫາແລ້ວບອກເນື້ອຄວາມວ່າຂັ້ນທີສົບຄົນນີ້ກໍາເວົາໄວ້ສົບໄປຈະມັນຕາຣາຍ ເຮົາຈະຄືດຊ່າເສີຍໃຫ້ລັ້ນ ນາງໂຍເຫາຕອນວ່າຂັ້ນທີສົບຄົນໄດ້ກໍາຮາກກາຮມແຕ່ຄົ້ງພະຈຳເລັນເຕີ ຈະໄດ້ມີຄວາມຜິດສິ່ງໃດທາມໄດ້ ຈະມາຊ່າເຫາເສີຍນີ້ໄມ່ຄວາມ ຜຶ້ງວ່າຈະຫຸຍທຳນຸ້ນບໍາຮຸງກາຮ ແພ່ນດິນນັ້ນເຫັນໄມ່ສົມ ແມ່ນອນທີ່ນີ້ຈະແກລັ້ງໃຫ້ນັ້ນເມືອງເປັນຈາລຈາລ ໂຍຈິນໄດ້ຕອນປະກາຮໄດ້ກົກລັນມານັ້ນ ອັນເສີຍວົງດາມວ່າຜູ້ຊ້າພົຈຳຈຳວ່ານັ້ນທຳນໄດ້ຄືດປະກາຮໄດ້ ໂຍຈິນຈຶ່ງຕອນວ່າ ເຮົາເຂົ້າໄປບອກນາງໂຍເຫາ ນາງໂຍເຫາໄມ່ຍອມ ແລກາຮ ທັ້ນນີ້ເຮົາຈະຄືດປະກາຮໄດ້ ອັນເສີຍວົງວ່າຂອໃຫ້ມີທັນສືວ່າທຳນອອກໄປ ໃຫ້ຫາທັນເມືອງທັ້ງປົງຍົກທ່າຮເຂົ້າມາເປັນກະບວນທັພ ແລ້ວປະກາສວ່າຈະເອາຕົວຂັ້ນທີສົບຄົນຊ່າເສີຍ ນາງໂຍເຫາກລັວຈະເປັນອັນຕາຣາຍ ເຫັນຈະໃຫ້ຈັບຂັ້ນທີ່ສົງອອກມາໃຫ້ໂດຍສະຫວັກ ໂຍຈິນທີ່ນີ້ຫອນດ້ວຍຈະທຳຕາມອັນເສີຍວ່າ ແລ້ວທັນທລິມໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຊີຍເປັນກະບວນໂຄລົງບທ໌ນ່ວ່າ ຜູ້ທີ່ນີ້ກໍາເຮີບໃຈວ່າຕົວໜ້ານຸ່ງກາຮກະສຸນທັນຕາຍິນນັກ ດັ່ງລູກກະສຸນຖຸກມີອເຂົ້າກີຈະເສີຍກາຮ ແລ້ວທັນທລິມຈຶ່ງທັກໂຍຈິນວ່າຕົວທ່ານທຸກວັນນີ້ຮາຊກາເນືອງກີຈະສີທີ່ຂາດອູ້ແກ່ທ່ານ ຜູ້ທັນທັ້ງປົງກົ່ອງຢູ່ໃນເງື່ອມມືວ່າທ່ານ ວັນຂັ້ນທີສົບຄົນແມ່ນອນທີ່ນີ້ແມ່ລົງແມ່ງ ຕົວທ່ານແມ່ນອັກອັກພົງວ່າໃຫຍ່ ແມ່ລົງແມ່ງຫຼືຈະສູ້ເພັ່ນໄດ້ ດັ່ງທ່ານຈະຄືດປະກາຮໄດ້ກີຈະສົມດັ່ງປະກາດນາຕົວທ່ານແມ່ນພຸ່ນຫາງສ ຄືດກາຮໃຫຍ່ແລ້ວຈະມາເຄົ່າທ່າງຝູ້ກາອູ້ນັ້ນໄມ່ຄວາມ ວັນທັນເມືອງທັ້ງປົງຈະຍົກທ່າຮເຂົ້າມາ ດັ່ງໄດ້ຕົວຂັ້ນທີ່ສົບຄົນແລ້ວ ເຫັນທັນເມືອງທັ້ງປົງຈະກໍາເຮີບເກີດຄືກລາງເມືອງຂຶ້ນ ກາຮສົງຄືຈະທຳນຸ້ນບໍາຮຸງແພ່ນດິນນັ້ນກີຈະເສີຍທ່ວງທີ່ໄປ ໂຍຈິນໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນທຸກເວົາເຍາະແລ້ວຕອນວ່າ ຕົວທ່ານຈະມາຮ່ວມຄືດກາຮໃຫຍ່ກັນເຮັ້ນ ຄວາມຄືດທ່ານນ້ອຍນັກ ອຸປະມາດັ່ງເຕັກເລື່ອງໂຄ ພວໂລໂຈກົ່ອງທີ່ນັ້ນດ້ວຍ ໄດ້ຍືນທັນທລິມກັບໂຍຈິນຕອນກັນດັ່ງນັ້ນ ໂຈໂຄຕນມືວ່າເຮົາເຍາະແລ້ວວ່າກາຮລັດນັ້ນມີເດືອຍໄມ່ຄວາມທີ່ຈະເລື່ອງກັນອື້ອົງ ອົບກົງຮຽມເນື່ອມແພ່ນດິນແຕ່ກ່ອນກົມົມາ ພະນາກຊັ້ນຕະຫຼີຍເຊື່ອພັ້ງຕັ້ງແຕ່ງຂັ້ນທີ່ເປັນເສັນບົດຜູ້ໃຫຍ່ ຮາຊກາເນືອງກີ

ผันแปรไปมีเนอง ๆ มาอยู่ ครั้งนี้ขันทีสิบคนซึ่งทยานช้านั้น มีสติปัญญาเป็นใหญ่อยู่คนเดียวสองคนดูก ถ้าจะคิดจับเอาแต่นายใหญ่นั้นย่าเสียก็จะได้โดยง่าย ทำไมจะให้ร้อนถึงหัวเมืองยกเป็นกระบวนการทัพเอกเกริกมาเล่า โฉจันได้ฟังใจโaware ก็โกรธแล้วตอบว่า เรายังทำการใหญ่ตัวมาว่าดังนี้ คงคิดเป็นใจเดียว กันกับขันทีสิบคนหรือ ใจใดได้ยิน ก็โกรธ มิได้ตอบประการใด จึงเดินออกจากลิ่งนอกบ้านแล้วว่า แผ่นดินครั้งนี้จะเกิดอันตรายเพราะโฉจัน ฝ่ายโฉจันก็แต่งเป็นหนังสือรับสั่ง ลอบให้ทนายรับถือไปให้แก่หัวเมืองทั้งปวง ตามซึ่งคิดไว้แต่ก่อนนั้น

ตอนที่ ๗

ฝ่ายตั้งต้องเป็นเจ้าเมืองซึ่งลง ได้คุณทหารย์สิบหมื่น มีใจทายาหัวคิด จะเอาราชสมบัติเนื่อง ๆ ครรัตน์รุ้วหนังสือรับสั่งให้มาดังนั้น มีความยินดีนักเห็นจะสมคิดครั้งนี้ จึงให้เยี่ยวหูลูกเชยอยู่รักษาเมือง แล้วจัดลิฉุยหนึ่ง กุยกิหนึ่ง เตียวเจหนึ่ง หวานเตียวหนึ่ง ซึ่งเป็นทหารเอกกับทหารเลวสิบหมื่น สรพรด้วย เครื่องศัสดาราชพร้อม แล้วยกไปเมืองลอกເอี้ยง ครรัณมาถึงกลางทางปลงทัพอยู่ ลิญเป็นที่ปรึกษาจึงว่าแก่ตั้งต้องตัวว่า หนังสือซึ่งให้มาครั้งนี้เห็นจะมีผู้แอบรับสั่งให้ มาถึงท่าน ซึ่งจะยกเข้าไปเห็นไม่ควร จะจะแต่งหนังสือเข้าไปให้กราบทูล ให้มี รับสั่งออกมาอีกครั้งหนึ่ง ท่านจึงยกเข้าไปในเมือง ถ้าจะคิดการสิ่งใดก็จะได้ สะดวก ตั้งต้องเห็นชอบด้วยก็แต่งหนังสือเข้าไปให้กราบทูล ในหนังสือนั้นว่า อาณาประชาราชภูรุ ในเมืองหลวงแล้วเมืองทั้งปวงได้ความเดือดร้อน เพราะ ขันทีสิบคนทำกราบทายาหัวให้ผิดชนบนธรรมเนียม บัดนี้ข้าพเจ้าจะขอยกกองทัพ เข้าไปในเมืองหลวง และจะจับตัวเตียวเหยียงกับขันทีเก้าคนมาเสีย พระองค์ และอาณาประชาราชภูรุจะได้อยู่เย็นเป็นสุขสิบไป

ฝ่ายโขจันรุ้ในหนังสือตั้งต้องดังนั้น ก็ปิดไว้มิให้ขันทีสิบคนรู้ แล้วหา ขุนนางทั้งปวงมาปรึกษาว่า จะให้ตั้งต้องมาดีหรือประการใด แต่ถ้ายังจึงว่าตั้งต้อง นั้น้ำใจดังเลือ ซึ่งจะให้เข้ามาในเมืองนี้เห็นจะมีอันตรายแก่คนทั้งปวง โขจันจึง ว่าท่านนี้จะคิดการใหญ่ด้วยเรามิได้ ได้ยินแต่ข่าวยังมิทันเห็นตัวเสือก็ครั้น ครั้น โลติดได้ยินจึงว่า ข้าพเจ้าได้เคยรู้น้ำใจตั้งต้องมาแต่ก่อนว่าเป็นคนหยาบ ช้า ถ้าปล่อยให้เข้ามาในเมืองเห็นจะเกิดจลาจลเหมือนค่าแตะถ้ายาวาเป็นมั่นคง โขจันจึงตอบว่าท่านทั้งปวงอย่าว่าเลยเราหาฟังไม่ โลติดกับแตะถ้ายและขุนนาง ผู้ใหญ่ทั้งปวงได้ยินโขจันว่าดังนั้นก็เสียใจนัก ต่างคนต่างเหวนตราจ่านำเสีย และ กืออกจากราชการไปอยู่ ณ บ้านเป็นอันมาก โขจันจึงแต่งคนว่ามีรับสั่งให้ออกไป รับตั้งต้องมาตั้งอยู่ตำบลลุดคี นอกกำแพงเมือง

ฝ่ายขันทีสิบคนครั้นรู้ว่าตั้งโดยกฤษหารามาตั้งอยู่นอกเมืองแล้ว จึงคิดกันว่า เหตุทั้งนี้พระไอยุ่นคิดอ่านแบบรับสั่ง ให้กองทัพหัวเมืองยกมาทำร้ายแก่เรา ครั้นเราจะนิ่งอยู่บัดนี้อันตรายก็จะถึงชีวิตเรา จำเราะคิดฉ่างไอยุ่นเสียก่อน ครั้นคิดกันแล้วจึงแต่งคนสนิท้าสิบคนถือศัสราฐจึงสั่งว่า ถ้าเห็นไอยุ่นเข้ามาก็ให้ฆ่าเสียเด็ด แล้วก็พาพวกท้าสิบคนลอบเข้าไปแอบอยู่ข้างซุ้มประตูวังข้างใน เดียวเหยียงก์เข้าไปทูลนางโญเยาว่า ไอยุ่นแอบรับสั่งให้ทางกองทัพหัวเมืองเข้ามาจะจับเอาข้าพเจ้าหัวสิบคนไปฆ่าเสีย ข้าพเจ้าหากที่พึ่งมีได้ เห็นแต่พระองค์จะช่วยชีวิตข้าพเจ้าได้ นางโญเยาจึงว่าให้ออกไปอ้อนหวานน่องอนไอยุ่นเด็ด ไอยุ่นจะมีความกรุณาอยู่ เห็นจะไม่ทำอันตรายดอก เดียวเหยียงจึงทูลว่า ไอยุ่นนั้นมีใจซึ้งข้าพเจ้าหัวสิบคนนัก ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าออกไปหาณหนึ่งเอาน้ำไปสูบเลือ อันจะมีชีวิตคืนมาแน่นหามีได้ ถ้าพระองค์เมตตาข้าพเจ้าหัวนี้ ขอให้เชญไอยุ่นเข้ามาตรัสรขชีวิตข้าพเจ้าต่อพระไอยุ่น ถึงมาตราว่าไอยุ่นจะไม่เมตตาแล้วข้าพเจ้าก็จะตายอยู่ต่อหน้าที่นั่งพระองค์ นางโญเยาได้ยินดังนั้นมีความกรุณา จึงให้ไปหาไอยุ่นเข้ามา ฝ่ายไอยุ่นเมื่อจะเข้าไปทูลนางโญเยานั้น ตันหลิมห้ามว่า ซึ่งนางโญเยาให้มาเชญนี้ข้าพเจ้าคงอยู่ เข้าไปเห็นจะมีอันตราย ไอยุ่นจึงตอบว่า นางโญเยากับเราเป็นพี่น้องกัน ซึ่งจะคงคิดเป็นใจด้วยขันทีสิบคนจะรู้ตระหนัก ซึ่งจักเข้าไปนั้นไม่ได้ ใจโฉจึงว่าถ้าทำจะเข้าไปก็ไปเด็ด แต่ให้ตัวขันทีสิบคนออกจากเสียจากวังก่อน ทำนั้นจึงจะไม่มีอันตราย ไอยุ่นได้ยินสามคนว่าดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า เราเป็นผู้สำเร็จราชการอยู่ในแผ่นดินหาผู้ใดเสมอไม่ได้ และขันทีสิบคนนี้ความคิดความอ่านกล้าหาญเป็นกระไรจะทำร้ายแก่เราได้ อ้วนเสี้ยวจึงว่า ทำนั้นจะเข้าไปก็ตามเด็ด แต่ข้าพเจ้าจะขอเข้าไปด้วย อ้วนเสี้ยวจึงให้อ้วนสุดผู้น้องคุณทหารห้าร้อยเข้าไปอยู่ที่ประตูวังข้างหน้า อ้วนเสี้ยวกับใจโฉแต่งตัวใส่เกราะถือธนบีเข้าไปกับไอยุ่นถึงประตูข้างใน โบอันยาประตูจึงห้ามอ้วนเสี้ยวกับใจโฉไว้แต่ภายใน ไอยุ่นจึงเดินเข้าไปแต่ผู้เดียว ครั้นถึงชุมประทุภัยใน เดียวเหยียง ตวนกุยเห็นไอยุ่นเข้ามา จึงเดินขวางหน้าออกไปพยักให้พวกท้าสิบคนล้อมไอยุ่นเข้าไว้แล้วเดียวเหยียงร้องว่าตัวแต่ก่อนนั้นก็เป็นผู้น้อยอยู่ เรายังได้ช่วยทำบุญบำรุงว่าก่อลา

พิดทุล ตัวจึงได้เป็นผู้ใหญ่ขึ้นถึงเพียงนี้ และตัวกำเริบให้คนไปกลับมานางตังไก-ยอซึ่งเป็นมาตราพระเจ้าเล่นเด้อันหาความผิดมิได้นั้นเสีย แล้วตัวแอบรับสั่งออกไปให้หาหัวเมืองทั้งปวงยกทหารเข้ามาจะจับเรารชีงมีคุณแก่ตัวจากเสียนนั้น ตัวหมาย ก Gott ญูต่อเราไม่ กลับว่าเราเป็นศัตรูราชสมบัติอิกเล่า ตัวจะทำร้ายกูแล้วกูจะ เอาชีวิตมึงเสียบัดนี้ก่อน

ครั้นโอยจันเห็นวุ่นวายดังนั้นก็ตกใจ จะແລຫາที่พึงก็มิได้ เหลียวหลัง ดูประทุกปิดเสีย และคนห้าสิบคนก็ฆ่าโอยจันตาย ฝ่ายอ้วนเสี้ยว ใจโนดอยอยู่ นอกประทุกเห็นช้านัก จึงเรียกโอยจันเข้าไปว่า เชิญออกมากจะเริ่วເຄີດ ເຕິວເຫັຍີ່ ໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ຈຶ່ງຕັດຕືຣະໂຍຈິນໂຍນອກໄປແລ້ວຮອງວ່າ ໂຍຈິນນີ້ຄົດຫຼັດເຮົາສີຍ ແລ້ວເຂາແຕ່ຕືຣະໄປເຄີດ ຜູ້ໃຊ້ມີໄດ້ຮົມຄົດເປັນຫຼັດດ້ວຍນັ້ນກີ່ໃຫ້ເຮັງກັບໄປທີ່ຢູ່ ອຍາມາວຸ່ນວາຍເລຍ ອັນເສີຍ ໂຈໂໂດໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງຮອງປະກາຄວ່າໂຍຈິນເປັນ ເສັນບົດຜູ້ສໍາເຮົາຈົກການ ຂັນທີສົບຄົນຄົດກັນໜ່າໂຍຈິນເສີຍນັ້ນ ເຮົາຈຳກາຍ ປະທຸວັງເຂົ້າໄປໜ່າຂັນທີສົບຄົນເສີຍ ຜູ້ໃດຈະເຂົ້າດ້ວຍເຮົານັ້ນ ພ່າຍອົງເປັນທາຮໂຍຈິນ ຈຶ່ງມາກັນອັນສຸດ ຄຣັນໄດ້ຍິນອັນເສີຍ ໂຈໂໂດຮອງປະກາຄດັ່ງນີ້ ກີ່ເຂາພັດຈຸດ ປະທຸວັງຂຶ້ນ ແລ້ວອັນສຸດກີ່ຄຸມທາຮເຫັນມາໃນວັງ ພບຂັນທີເລວທັງປົງກີ່ຈັບໜ່າເສີຍ ອັນເສີຍ ໂຈໂໂດກີ່ພັນປະທຸວັງເຂົ້າໄປ ແລ້ວເຕິວຕົ່ງໜີ່ ເທິວກົງໜີ່ ເທິວຫຸ່ນ ກຸ່ເສັງຫຸ່ນ ຂັນທີສື່ຄົນເຫັນອັນເສີຍ ໂຈໂໂດຈຳກາຍປະທຸວັງເຂົ້າມາ ກີ່ວົງໜີ່ເຂົ້າໄປ ໃນສຸວດອກໄມ້ ອັນເສີຍ ໂຈໂໂດກີ່ໄລ່ຕາມເຂົ້າໄປໜ່າເສີຍ ແລ້ວສັນເນື້ອຂັນທີສື່ຄົນ ລະເອີຍມີໃຫ້ກາກລືນແຄັນ ແລ້ວເພັດນັ້ນກີ່ໄໝມ້າລາມເຂົ້າຖື່ນ້ຳໃຫ້ງໃນ ເຕິວເຫັຍໜີ່ ຕ່ວນກຸ່ເສັງຫຸ່ນ ເຫາເຈີຍດໜີ່ ເຫາລໍາໜີ່ ເຫັນເພັດໄໝມ້າລາມເຂົ້າມາ ຈຶ່ງພານາງໂຍເຫາ ກັບທອງຈູ່ເປີຍນ ທອງຈູ່ເຫັນໜີ່ຮັນເຂົ້າໄປທີ່ເພັດຍັງໄມ່ຖື່ນນີ້

ฝ่ายໂລຕິດຈຶ່ງອອກຈາກທີ່ຫຸ່ນນາງ ຄຣັນເຫັນເພັດໄໝມ້າໃນພະຣາຊວັງກີ່ ແຕ່ງຕົວໄສເກຣະກີ່ອາວຸ່ມາຍິນແບ່ບປະທຸທ້າຍສນມອູ່ ຄຣັນແລ້ວເຂົ້າໄປເຫັນຕ່ວນກຸ່ ພານາງໂຍເຫານີ່ເພັດວຸ່ນວາຍອູ່ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງຮອງເຂົ້າໄປວ່າອ້າຍຕັດຫຼັດສົມບັດ ມີ ຈະພານາງໂຍເຫາໄປທີ່ ຕ່ວນກຸ່ໄດ້ຍິນແລ້ໄປເຫັນໂລຕິດກີ່ຕົກໃຈລັວວິ່ງໜີ່ເຂົ້າ ຮອດ ແລ້ວພານາງໂຍເຫາກີ່ຕົກໃຈໂດດລົງມາຈາກຫາລາ ໂລິດວິ່ງເຂົ້າຮັບທັນ ຜ່າຍເນື້ອ ຄຸມທາຮເຂົ້າໄປຖື່ນໃນວັງພບໂຍເນີ້ຍາ ພ່າຍອົງຈຶ່ງຮອງວ່າອ້າຍນີ້ຕັດຫຼັດສົມບັດ ມີຄົນ

คิดกับขันที่ลิบคน่าโยวิจิ้นผู้พี่เสีย เราย่าอวัยนี่เสียจึงจะชอบ แล้วให้ทหารล้อมจับโยเบี้ยะฆ่าเสียในที่นั้น ชุนนางและทหารทั้งปวงมาเข้ากับอวันเสียฯ ใจโดยเป็นอันมาก อวันเสียฯ จึงใช้ทหารกองหนึ่งออกไปล้อมบ้านขันที่ลิบคน จับพรroc พวากษายทถูงใหญ่น้อยฆ่าเสียสิ้น ใจโดยคุณทหารเข้าดับเพลิงซึ่งไฟมีวังนั้น แล้วจึงเชิญเสด็จนางโยเยามาให้ว่าราชการเมืองอยู่พลา ครั้นเวลาค่ำต่ำวันกุยซึ่งหนึ่นไปพบเตียวเหยียง จึงชวนกันพาหองจูเปียน หองจูเทียนหนีออกไปนอกเมืองชุมอยู่ ณ ป่าเชิงเขาปักคูสาน

ฝ่ายอวันเสียฯ ใจโดยจึงเกณฑ์ทหารสองกอง กองหนึ่งให้ตามจับขันที่ทกคน กองหนึ่งให้ไปหาหองจูเปียน หองจูเทียน ณ ป่านอกเมือง ฝ่ายต่ำวันกุย กับเตียวเหยียงได้ยินเสียงทหารตามมาคันหาเป็นอันมาก คิดกลัวว่าจะมีพันความตาย จึงทิ้งพระราชบุตรทั้งสองเสีย ต่างคนต่างกันไปในเวลาเดียวกัน แต่เตียวเหยียงนั้นหนีบุกป่ามาถึงแม่น้ำแห่งหนึ่ง พอพบทัพบินของเจ้าเมืองให้หล้า ทหารทั้งปวงมิได้เห็นตัว ได้ยินแต่เสียงสา กๆ ในพง จึงล้อมไว้รัมแม่น้ำ แล้วจุดควบไส่ปลายไม้ส่องเข้าไปจะจับตัว เตียวเหยียงเห็นจะหนีไม่พ้นก็ใจน้ำตาย

ฝ่ายหองจูเปียน หองจูเทียนซึ่งขันที่ทิ้งเสียในป่า ครั้นได้ยินเสียงพลอื้ออึงมาก็ตกใจกลัว ครั้นเวลาสามยามน้ำค้างตกหนัก จึงปรึกษากันว่าเราจะอยู่ที่นี่มิได้ จำจะหนีไปให้พ้นภัย และวิพากันบุกป่าไปในเวลากลางคืนมีدمมิได้เห็นหนทาง มีรู้ที่จะไปแห่งใดจึงอาชายเสือทรงผูกกันเข้าไว้ พอเห็นทิ่งห้อยบินนำหน้าไปเป็นหมู่ก๊ะเห็นทาง จึงพา กันไปตามแสงทิ่งห้อย หองจูเทียนผู้น้องจึงว่า ทิ่งห้อยนี้เป็นเทพด查ช่วยนำทางให้เราเป็นมั่นคง ภายหน้าไปเห็นเราจะยังมีบุญอยู่ ครั้นเวลาจะไกลรุ่งก็มาถึงชายเข้าแห่งหนึ่ง พระนาพพระราชบุตรทั้งสองพระองค์ ซอกซ้ายพองเดินไปมิได้ เห็นกองหญ้ากองหนึ่งก็พากันเข้าหยุดนอนอยู่ ที่นั้น มีบ้านต่ำบลหนึ่ง นายบ้านนั้นชื่อชัยก๊ะ ในเวลากลางคืนนั้นชัยก๊ะฝันว่า เห็นพระอาทิตย์สองดวงตกอยู่ที่หลังบ้าน ครั้นเวลารุ่งขึ้นชัยก๊ะเดินออกไปเที่ยวเล่นนอกบ้าน เห็นรัศมีสว่างที่ตรงกองหญ้าจึงเดินเข้าไปดู เห็นพระราชบุตรทั้งสองนอนอยู่ จึงปลุกขึ้นถามว่าทำนั้นมาแต่แห่งใด หองจูเทียนจึงบอกว่า นั้น

ชื่อหองจูเปียนซึ่งเสวยราชย์ในเมืองลากเอียง เรายืนน้องชื่อตันลิวอ่อง เป็นเหตุ เพราะขันทีสิบคนบ้านเมืองจึงเกิดจลาจลรุ่นวาย เรายังหนีภัยมาอาศัยอยู่ที่นี่ ชุยก็นายบ้านได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ คุกเข้าลงกราบถวายบังคมแล้วทูลว่าข้าพเจ้า ชื่อชุยก็ แต่ก่อนนั้นก็ได้ทำการอยู่ในเมืองหลวง ครั้งพระเจ้าเล่นเต้ผู้เป็น พระราชบิดาแห่งพระองค์ อ้ายขันทีสิบคนมันมากหายานช้าต่าง ๆ ข้าพเจ้าจึง ออกจากราชการมาทำมาหากินอยู่ที่นี่ แล้วชุยก็จึงเชิญเดี๋ยวเข้าไปบ้าน และ แต่งที่อยู่แลเครื่องเสวยถวาย พระราชนบุตรทั้งสองก็อาศัยอยู่ณ บ้านชุยก็

ฝ่ายบินของก็ยกล่วงเข้ามา พอพบตัวนกุยขันทีจึงจับเอาตัวมาถามว่า เกิดจลาจลครั้งนี้เพราะพากมึงทั้งสิบคน บัดนี้เมืองพาราชาตุรทั้งสองไปไว้ แห่งใด ตัวนกุยจึงบอกว่าเมื่อเกิดเพลิงขึ้นในพระราชวัง ข้าพเจ้าพาพระราชนบุตร หนีมาอยู่ในป่า ครั้นได้ยินเสียงหารอ้ออึ่งมา ข้าพเจ้าตกใจกลัวต่างคนต่างหนี เอาตัวรอด บินของได้ฟังก็โทรศั้งให้ฟ้าตัวนกุยเสียแล้วตัดอาศีรษะผูกคอม้าม้า จึงสังหารหั้งปวงให้ยกแยกกันไปเที่ยวหาพระราชนบุตรทั้งสอง บินของก็ม้า เที่ยวคันในป่ามานถึงหน้าบ้านชุยก็

ฝ่ายชุยก็เห็นศีรษะตัวนกุยก็วิงอกมาถามบินของว่า ทำนจับตัวนกุย ได้แห่งใดจึงตัดอาศีรษะผูกคอม้าม้า บินของจึงบอกเนื้อความแต่หลังให้ฟังล้วน แล้วว่าข้าจะมาเที่ยวหาพระราชนบุตรทั้งสององค์ ชุยก็ก็พาเข้าไปเฝ้าในบ้าน และชุยก็กับบินของจึงทูลพระราชนบุตรทั้งสองว่า อย่างธรรมเนียมในเมืองหลวง ถ้าหาเจ้าเสวยราชสมบัติแต่ต้นหนึ่งไม่ บ้านเมืองมักเกิดอันตราย ขอเชิญเดี๋ยว เข้าไปเสวยราชสมบัติอยู่ดังเก่า แผ่นดินจึงจะเป็นปกติสืบไป พระราชนบุตรทั้ง สสององค์เห็นชอบด้วย ชุยก็กับบินของก็ผูกม้าถวายสองม้าแล้วเชิญเดี๋ยวไป ครั้นมาทางประมาณสามร้อย步 พอพบอัองอุนหนึ่ง อิวปีวหนึ่ง ชุนเซนหนึ่ง เตี่ยวเปงหนึ่ง เปาสุนหนึ่ง อ้วนเสี้ยวหนึ่ง คุมหาเราะประมาณห้าร้อย ครั้นเห็น พระราชนบุตรทั้งสองมา ก็ลงจากม้าร้องให้เข้าไปรับเดี๋ยว และชุยก็กับบินของก็ เล่าเนื้อความให้ฟัง ชุนนางหั้งหกคนแจ้งแล้ว จึงอาศีรษะตัวนกุยขันทีให้ม้าใช้ เอาเข้าไปประการแกราชภูรในเมืองหลวง และแต่งรถรับเดี๋ยวพระราชนบุตรทั้ง สสอง ไปทางประมาณร้อย步 ทางท่าหารกองหนึ่งยกมาเป็นอันมากมีได้รู้ว่า

เป็นทัพผู้ใด ชุนนางทั้งปวงตกใจ แต่อ้วนเสี้ยวนันเชื้ม้าชั้นไปหน้าทหารทั้งปวง แล้วร้องถามว่า ทัพผู้ใดยกมา ทหารมิได้ตอบประการใด แล้วตั้งโต๊ะได้ยินก็ขับม้าเข้ามาหน้าทหาร แล้วร้องถามว่า พระราชนูตรอยู่แห่งใด มาด้วยในกองทัพนี้ หรือหามไม่ หองจูเปียนแตกใจนั่งอยู่ แต่หองจูเหยียบผู้น้องจึงร้องบอกว่า ทัพผู้ใด มาตามหาหองจูเปียน ตั้งโต๊ะบอกว่าข้าพเจ้าซื่อตั้งโต๊ะเป็นเจ้าเมืองชีหลง หองจูเหยียบจึงว่า มาเนี่จะขอบตหรือจะประสังค์สิ่งใด ตั้งโต๊ะจึงว่าข้าพเจ้ามิได้เป็น ขบถ จะมารับเสด็จดอก หองจูเหยียบจึงว่าจะมารับเสด็จแล้วเป็นไอนจิ่มไม่ลง จากม้าเล่า ตั้งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงลงจากม้าแล้วเข้ามารบราบถวายบังคม หองจูเหยียบจึงว่าท่านนี้มีเสียงแรงเป็นชุนนางผู้ใหญ่ใจสัตย์ซื่อคำตันกับคำปลาย ต้องกัน ตั้งโต๊ะได้ยินดังนั้นจึงคิดแต่ในใจว่า หองจูเหยียบมีสติปัญญาพูดจาหลัก แหลมนัก ถูกใจคิดอ่านยกหองจูเปียนออกเสีย จะให้หองจูเหยียบเป็นเจ้าแผ่นดิน ในเมืองลอกเอี่ยง และตั้งโต๊ะกับชุนนางทั้งปวงส่งพระราชนูตรทั้งสองเข้าไปถึงในวัง แล้วตั้งโต๊ะกกลับออกไปตั้งทัพอยู่นอกเมือง

ฝ่ายนางโไฮเซาครั้นเห็นพระราชนูตรกลับมาได้ก็มีความยินดี จึงได้ ตรวจตราเครื่องอาบทรัพย์ลิ่งของในห้องพระคลังกิດอยู่ลึ้น หายไปแต่ตราหยก สำหรับว่าราชการเมือง และตั้งโต๊ะนั้นคุมทหารมาเที่ยวเล่นในเมืองหลวงเนื่อง ๆ อยู่ และพระคพวงทั้งปวงเก็บเอาทรัพย์ลิ่งสินทั้งปวงของอาณาปราชาราษฎรเป็น อันมาก ผู้ใดมิได้ว่ากล่าว และตั้งโต๊ะเข้าเฝ้ามิได้คำนับเสนาบดผู้ใหญ่ เปาลินเห็น ดังนั้นไปปรึกษา กับอ้วนเสี้ยวว่า ตั้งโต๊ะนี่นานไปเห็นจะทำการกำเริบขึ้น เราย่า จะคิดล้างมันเสียให้ได้ก่อน อ้วนเสี้ยวจึงว่าการแผ่นดินเพิ่งสงบ ครั้นเราจะด่วน ทำดังนั้นไม่ควร เปาลินจึงไปหาอ้วนอุ้นปรึกษาเหมือนว่ากับอ้วนเสี้ยวนั้น อ้วนอุ้น จึงว่าคิดดังนี้ก็ชอบอยู่แล้ว ของดแต่พอปรึกษากันดูก่อน เปาลินคิดความ มิตตลอดมีความน้อยใจ ก็พากเพากอกไปอยู่ไป

ฝ่ายตั้งโต๊ะจึงเกลี้ยกล่อมนายทหารทั้งปวงซึ่งอยู่กับโไฮจิ่นแต่ก่อนนั้น เข้าอยู่ในอ่านใจลึ้น ตั้งโต๊ะจึงกำเริบขึ้น และปรึกษากับลิญว่า เราจะยก หองจูเปียนเสีย จะให้หองจูเหยียบเสวยราชย์ ราชการแล้วนางทั้งปวงก็จะเป็น สิทธิ์แก่เรา ภายหน้าไปจะคิดการสิ่งได้ก็จะได้สะดวก ลิญจึงตอบว่า ทุกวันนี้มี

รูปที่ ๒๖ ตั้งโต๊ะบริการทุนนางจะถอดห้องจูเบียนออกจากราชสมบัติ
เดิมทงวนไม่ยอม

๓๙

รูปที่ ๒๗ ลีปีจังผ่าเดิมทงวน

เจ้าก็เห็นอนหนึ่งหาไม่ เสนานดีสำเร็จราชการก็ไม่มี แผ่นเดินพึงสงบ ซึ่งทำนคิดทั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย ให้ทำนเร่งคิดทำเดิ แล้วว่าให้ทำนาท่านนา闷ผู้ใหญ่ผู้น้อยไป ณ สวนดอกไม้ต้นบลอนแบบหุ้ย ถ้าขุนนางพร้อมแล้วจึงปรึกษาว่า จะให้ยกหองจูเปียนเสีย จะให้หองจูเหียบเสวยราชย์ ถ้าขุนนางผู้ใดไม่ยอมก็ให้จับตัวมาเสีย ทำนก็จะมีอาญาลิทธ์สืบไป ตั้งโดยได้ฟังดังนี้มีความยินดีนัก

อยู่มาวันหนึ่งให้แต่งโดย แล้วให้ทำนา闷ผู้ใหญ่ผู้น้อยมา แล้วนา闷ทั้งปวงเกรงตั้งโดยลื้น ก็พากันไป ณ สวนดอกไม้ต้นล้อมจะกินโดย ตั้งโดยเห็นขุนนางพร้อมแล้วก็ถือกระเบื้องมา จึงห้ามว่าอย่าเพ่อเสพย์สุรา เรายจะปรึกษาราชการข้อหนึ่งก่อน ขุนนางทั้งปวงก็นั่งคอยฟังอยู่ลื้น ตั้งโดยจึงว่าทุกวันนี้หองจูเปียนได้เสวยราชสมบัติ อุปมาดังศรีราชาแล้วหัวใจเสนอเด็กกับอาณาประชา ราชภูมิทั้งปวง แต่ไม่มีส่งอาญาลิทธ์ให้ขุนนางและราชภูมิเกรงกลัว บัดนี้เราเห็นหองจูเหียบเสวยราชย์ แผ่นดินจึงจะอยู่เย็นเป็นสุข ทำนหั้งปวงจะเห็นประการได้ขุนนางทั้งนั้นนั่งเลียลื้น แต่เต็งหงวนเจ้าเมืองเต็งจั่วนั่นยินชื่นแล้วร้องว่าแก่ ตั้งโดยว่า ตัวเป็นแต่ขุนนางหัวเมืองมาทำองอาจจะกดเจ้าเสีย และหองจูเปียนนั้นเป็นพระราชนบุตรเอก พระเจ้าเลนเต็งยกราชสมบัติให้ แล้วหองจูเปียนมีได้มีความผิด ตัวคิดอ่านหั้งนี้จะเป็นขบดหรือจึงว่ากล่าวดังนี้ ตั้งโดยได้ยินดังนั้น ก็โกรธจึงร้องว่า เรายปรึกษาราชการที่ดีสิไม่เห็นด้วย ผู้ใดซึ่งองอาจเข้ามากล่าวขัดขวางนั้น ぐจะเอาชีวิตเสียบดันนี้ แล้วก็ถือกระเบื้องจากจะมาจ่าเต็งหงวนเสีย ลิญเห็นลิโนเปียนอยู่ข้างหลังเต็งหงวนนั้น รูปร่างสูงใหญ่มีอิทธิพล หัวที่เห็นแข็งแรงนัก ลิญจึงห้ามตั้งโดยไว้แล้วว่า วันนี้หากทำนหั้งปวงมากินโดยจะฟังขับลำให้สบายนิสิมาวาททุ่มເเตียงกันเล่า สิ้นวันแล้วหรือ ถ้าจะปรึกษากันก็คงได้ว่าก่อนถัดจึงค่อยไปปรึกษา ณ ศาลากลุกชุน วันนี้เชญกินโดยเล่นเด็กกว่า แล้วนา闷ทั้งนั้นก็ห้ามเต็งหงวน เต็งหงวนก็ชื่นม้าพาลไปกลับไป

ฝ่ายตั้งโดยนั้นจึงว่าแก่ขุนนางหั้งปวงว่า เรายปรึกษามือกันน้ำท่านหั้งนี้เห็นผิดหรือชอบ โลติดจึงตอบตั้งโดยว่า ทำนปรึกษาช้อราชการนั้นผิดนักพระเจ้าเลนเต็งผู้เป็นพระราชนบุคคลเห็นว่าหองจูเปียนมีสติปัญญา แล้วก็เป็น

พระราชบุตรเอกจิ้งให้เสวยราชสมบัติ ตัวท่านเป็นขุนนางหัวเมืองมีได้แจ้งกษัตริย์ในพระราชฐานะ จะมาถอดหองจูเปียนซึ่งมีได้มีความผิดเสียนั้นไม่ชอบด้วยดังนั้นก็ทรงสถาปนาพระบุตรเป็นพระบรมราชสันตคุณ แต่เป็นจิ้งห้ามว่าโลติดนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่มาแต่ก่อน น้ำใจก็สัตย์ซื่อมั่นคง ขุนนางทั้งปวงแล้วก็ประชาราษฎร์มีน้ำใจรักโภติดเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะนำโลติดเสียนั้น เห็นว่าราษฎร์ทั้งปวงจะมีความเดือดร้อนนัก แล้วอ้างอุ้นจึงว่าวันนี้เป็นหน้าเหล้าหน้าข้าวอยู่ ถ้าจะปรึกษาข้อราชการก็ให้กดไว้วันอื่นก็ได้ ขุนนางทั้งปวงก็ลาตั้งต่อไปลับไปสืบ

ฝ่ายลิปีครั้นไปถึงที่อยู่กับเต็งหงวนแล้ว จึงถือทวนขึ้นม้ากลับมาค่อยฟังราชการ ณ สวนดอกไม้ และตั้งโต๊ะนั่งครัวชูน้ำไปปลื้นแล้ว ก็ถือกระเบื้องเดินออกไป ณ ประทุมสวนดอกไม้ และเห็นลิปีขึ้ม้าควบไปมาอยู่ริมระเนียด จึงถามลิญว่าหาพรผู้ใด ลิญจึงว่าให้ท่านหลบเข้ามาเสียก่อนแล้วบอกว่า คนนี้ซื่ออลิปีเป็นบุตรเลี้ยงเต็งหงวน มีกำลังกล้าแข็งนัก ตั้งโต๊ะก็ถอยเข้ามา ครั้นเวลารุ่งเข้ามีผู้มาบอกตั้งโต๊ะว่า บัดนี้เต็งหงวนกับลิปีคุ้มหราเรียกมาจะรับด้วยท่าน ตั้งโต๊ะโทรศัพท์จัดแจงหราแล้วยกอกไปตั้งรับ

ฝ่ายเดิมทั้งหมดกับลิป์มายินอยู่หน้าทหาร เห็นตั้งโดยกามจึงร้องว่า
ครั้งก่อนอ้ายเหลาขันทีสิบคนทำการหยาบช้าให้ได้ความเดือดร้อนทั้งแผ่นดินจน
เกิดอันตรายขึ้น บ้านเมืองพึงจะสงบ แล้วเป็นแต่ชุมชนหัวเมืองยังมิได้มี
ความชอบประการใด มาตั้งตัวเป็นผู้ใหญ่คิดบังอาจจะกดหองจูเปียนเสีย จะ
ให้แผ่นดินเกิดจำลาจลเหมือนครั้งขันทีนั้นหรือ ตั้งโดยมิได้ตอบประการใด พอก
ลิป์มาควบม้าร้าววนเข้ามาจะแหงเอารั่งโดย ตั้งโดยเห็นก็กลัวถอยหลังไปหลัง
ทหาร เดิมทั้งหมดก็ขับทหารหนุนไส่พื้นชั้นไป ตั้งโดยกับทหารก็แตกพ่ายไป
ทางประمامณห้าสิบเลี้น จึงให้ตั้งค่ายมั่นรับไว้ แล้วตั้งโดยจึงปรึกษากับนาย
ทหารซึ่งเป็นพรครพาวกว่า แต่เราเห็นผู้กระทำศึกมานี้ก็เป็นอันมาก ไม่มีผู้ใด
เข้มแข็งกล้าหาญเหมือนลิป์มายินเลย ถ้าเราได้ลิป์มายินเป็นทหารของเรางานหั้งปวงก็
จะคิดได้สะตว่า ลิซกนายทหารคนหนึ่งจึงว่า ข้าพเจ้ากับลิป์มายินเดียวกัน
แล้วก็เป็นมิตรสหายวิสาหกัน อันลิป์มายินกล้าแข็งก็จริง แต่เป็นคนใจหยาบช้า

หารู้จักคุณคนไม่ โลกเห็นแต่จะได้สิ่งของอันดี ข้าพเจ้าจะขอไปเกลี้ยกล่อมลิโปี ให้มาอยู่กับท่านจนได้ ตั้งโดยจึงถามว่าท่านจะไปเกลี้ยกล่อมลิโปีนั้นประการใด จะได้ ลิซกจึงตอบว่าขอให้ท่านจัดทรัพย์สิ่งของอันดี กับม้าชึ้งชื่อว่าเช็กเซว อัน มีกำลังเดินทางได้วันละหมื่นเส้นมาเดิด ข้าพเจ้าจะเอาไปให้ลิโปี แล้วจะเกลี้ย กล่อมให้ลิโปีมาอยู่กับท่านจนได้ ตั้งโดยได้ยินดังนั้นจึงปรึกษากับลิญูว่า ซึ่งลิซก ว่ากล่าวทั้งนี้ท่านยังเห็นประการใด ลิญูจึงว่าท่านสิจะคิดการใหญ่ เสียดายกับสิ่ง ของกับม้าตัวหนึ่งไปเล่า ถ้าสมความคิดแล้วท่านจะประณานสิ่งใดก็จะได้โดย สะดวก ตั้งโดยได้ฟังมีความยินดีนัก จึงจัดทองคำพันต่ำลึงกับพลอยสินยอด เข็มขัดประดับหยกลายหนึ่งกับม้าชึ้งชื่อเช็กเซวให้แก่ลิซกแล้วสั่งว่าท่านอาไปให้ ลิโปีตามท่านคิดนั้นเดิด ลิซกรับรองทั้งปวงกับม้าแล้วก็ลาตั้งโดยไปยังค่ายเติง- หวน พอพบบ่าวลิโปีออกมาตระเวน จึงจับเอาตัวลิซกไว้ถามว่ามาทำไม่ ลิซก บอกว่าเราซึ่ลิซกเป็นเพื่อนรักกันกับลิโปีมาแต่น้อย บัดนี้จะลีกถึงลิโปีจึงมาหา ท่านทั้งปวงช่วยพาราไปหาลิโปีจึงได้ ทหารกองตระเวนจึงให้คุณอาตัวไว้ แล้ว เอาเนือความไปบอกลิโปี ลิโปีครั้นแจ้งดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงออกมารับลิซก เข้าไปถึงในค่าย แล้วจึงว่าเรากับท่านรักกันมาแต่น้อย จากกันมาช้านานแล้ว บัดนี้ทำมาอยู่ทำการต่ำแหน่งได้ ลิซกจึงตอบว่าเราเป็นตงลงเจี้ยញนาหยาหาร รู้ว่าท่านทำการเป็นนายทหารแล้วได้ช่วยอาสาแผ่นดินทั้งนั้น เรามีความยินดี ตัวย หาสิ่งใดจะให้มีได้ มีแต่ม้าตัวนี้ชื่อเช็กเซว มีฝีเท้าเดินทางไปวันละหมื่น เส้น ถ้าขึ้นเขาและขึ้มน้ำก็เหมือนกับเดินที่ราบ ท่านจงอาไว้เดิดจะได้ทำการ อาสาแผ่นดินสินไป ลิโปีได้ฟังดังนั้นจึงจุงอาาม้ามาดูลักษณะ เห็นขันนั้นแดง ดังถ่านเพลิงทั่วทั้งตัวมีได้มีสีเดגם สูงสีศอกเศษ ได้ลักษณะเป็นม้าศึก เช้ม แข็งกล้าหาญ ลิโปีก็มีความยินดีนัก ค่านับแล้วว่าท่านอาม้าตัวนี้มาให้เรานี้ เรา ขอบใจสมความประณานเรานัก ยิ่งกว่าให้ทรัพย์สิ่งของทั้งปวง เรามีได้มีสิ่งของ สนองคุณท่านเลย ลิซกจึงตอบว่าซึ่งเราอาาม้ามีฝีเท้ามาให้ท่านทั้งนี้ จะได้ คิดอาสิ่งของตอบหมายได้ คิดว่าท่านเป็นทหารทำการซึ่งลัทธิอยู่จึงอามาให้ ลิโปีจึงให้แต่งโดย แล้วเชญให้ลิซก กิน ขณะเมื่อลิซกเสพย์สุราอยู่นั้น จึงว่าแก่ลิโปีว่า ท่านผู้ใหญ่น้อยแห่งได เอ็นดูช่วยพาราไปหาเราจะได้ค่านับให้

ทำนรู้จักไว้ ลิปีตออบว่าทำอยู่ท่าไหนไม่รู้ บิดาเรตาบยังช้านานแล้ว ลิซก็จึงว่า ลงไปหาเต็งหลวงชื่นเป็นบิดาท่าน ลิปีจึงขับคนหัวปวงเสีย แล้วค่อยกระซิบว่า ทำนเสพย์สุราเมากرامัง เรายกันทำนรู้จักบิดามารดาภัณฑ์น้อย เป็นไอนเจว่า ตั้งนี้เล่า ซึ่งเรามาอยู่กับเต็งหลวงทุกวันนี้เรียกว่าเป็นบิดานั้น เพราะจำใจอยู่ดอก ลิซก็จึงว่าทำนนี้มีฝีมือกล้าหาญในการส่งครามลือชาปราภูทุกหัวเมือง จะคิด เอาสิ่งใดก็จะได้ดังประณานา เป็นไอนมาจำใจอยู่ดังนี้ ลิปีตออบว่าซึ่งทำนว่าทั้ง นี้ก็จริงอยู่ แต่เราแสวงหาที่พึงจะเป็นหลักนั้นยังมีได้ ลิซกยิ่มแล้วจึงตอบว่า ธรรมดานาก็ยอมอาศัยป้าซึ่งมีผลไม้มากจึงเป็นสุข ประเพณีชุมนangทำราชการ ถ้าพระมหาษัตริย์ทรงศรัทธาธรรมแล้วก็มีความสุข ซึ่งทำนว่าจำใจอยู่ด้วย เต็งหลวงนั้นจะเอาประโยชน์อันได ภายหน้าไปเห็นจะมีอันตราย จงผ่อนผันหา ที่อยู่ให้เป็นสุขดีกว่า

ฝ่ายลิปีได้ยินดังนั้นจึงถามลิซกาว่า ทำนสิทำราชการอยู่ในเมืองหลวง ยังเห็นชุมนangผู้ใดกล้าหาญสัตย์ซื่อว่ากล้าสิทธิ์ขาดบ้าง ลิซก็จึงตอบว่า เราเลิ่ง ดูชุมนangในเมืองหลวงนั้น ซึ่งจะมีสติปัญญากล้าแข็งหาพร้อมเหมือนตั้งโดยไม่ อันตั้งตั้งโดยนั้นประกอบไปด้วยสติปัญญากล้าหาญสัตย์ซื่อมั่นคง แล้วน้าใจก็ รักทหารปูนบำเหน็จให้มีได้รักทรัพย์ลิ่งของ เอาใจคนเป็นประมาณ สืบไปข้าง หน้าเห็นตั้งโดยจะได้เป็นใหญ่ ลิปีได้ยินดังนั้นมีความยินดี จึงตอบว่า เรายัง คิดอยู่จะหาที่พึงดังนี้ แต่ทำซองซึ่งจะไปนั้นยังมีได้ ลิซกนั้นจึงเอากองกับพลอย และเชิมขัดนั้นมาตั้งไว้ ลิปีเห็นจึงถามว่า ของทั้งนี้ทำนเอามาทำไม่ ลิซก็งอก ว่า ตั้งโดยมีน้ำใจรักใคร่ทำนเป็นอันมาก จึงให้เราเอามาแล้วของทั้งนี้มาให้แก่ทำน ลิปีเป็นคนโลภ ครั้นเห็นของก็มีความยินดีนัก จึงตอบว่า ซึ่งตั้งโดยมีใจรักเรา ให้เอามาแล้วสิ่งของมาให้เราทั้งนี้ เราจะมีสิ่งอันไดไปสนองคุณทำน ลิซก็จึงตอบ ว่า แต่ตัวเราฝีมือเป็นประมาณ ตั้งโดยยังมีใจรักช่วยเสนอความช่วยให้ เรายัง ได้เป็นนายทหาร และตัวทำนมีฝีมือรับผู้กล้าหาญยิ่งกว่าเรา ถ้าไปอยู่ด้วยเห็น จะได้เป็นชุมนangใหญ่ชื่นกว่านี้ ลาภสักการความสุขก็จะมีเป็นอันมาก ลิปีจึงตอบ ว่า เราจะเอาความช่วยอันไดไปเป็นกำนัลตั้งโดย ลิซก็จึงตอบว่า ถ้าทำนจะเอาร ความช่วยนั้นก็ได้ง่าย เกรงอยู่แต่ว่าทำนจะไม่ทำ ถ้าทำนจะทำแล้วก็จะได้ในลัด

นั้มือเดียว ลิปีได้ยินก็นิ่งคิดอยู่ แล้วตอบว่า อันจะเอกสารความชอบสิ่งใดไปนั้นก็ไม่มี แลเต็งหงวนกับตั้งโดยดิจิกันอยู่ เรายจะตัดศิรษะเต็งหงวนไปเป็นกำนัล ตั้งโดย เท็นจะครหรือไม่ควร ลิซกจึงตอบว่า ถ้าทำน้ำดังนี้ความชอบจะมีแก่ท่านเป็นอันมาก และจะจดทำนั้นก็อย่างโน่นใจ ถ้าช้าไปเกลือจะเสียห่วงที่ลิปีจึงรับคำว่า ท่านไปปะอกแก่ตั้งโดยเด็ด พรุ่นนี้เราจะตัดเอาศิรษะเต็งหงวนไปให้ตั้งโดย ตัวเราก็จะอยู่ทำการด้วย ลิซกภักลับไปปะอกเนื้อความแก่ตั้งโดย ทุกประการ ครั้นเวลาค่ำประมาณสองยามเศษ ลิปีจึงเอาระบีสันหนึ่งช้อนเดินเข้าไปในที่นอนเต็งหงวน เท็นเต็งหงวนอ่านหนังสืออยู่

ฝ่ายเต็งหงวนครั้นเห็นลิปีเข้ามาจึงถามว่า ลูกเอ่ยเข้ามาทำไม ลิปีจึงร้องตอบว่า ตัวภูก็เป็นชายมีฝีมือลือชาประกาย ซึ่งมีจะมาเรียกภูว่าสูกนั้นไม่สมควร เต็งหงวนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงตอบว่า เป็นใจแล้วจึงคิดกลับใจเป็นดังนี้ ลิปีมิได้ตอบประการใด ซักกระบือกงิ้วเข้าฟันเอาเต็งหงวนตาย ตัดเอาศิรษะหัวไว้ และร้องประการแก่ทหารทั้งปวงว่า เต็งหงวนนี้มิได้มีใจสัตย์ซื่อ ทำการหยาบช้า บัดนี้เราง่าตาดyleแล้ว ทหารทั้งปวงใจจะยอมอยู่ด้วยก็ตาม หรือผู้ใดจะกลับไปบ้านเมืองก็ไป และทหารทั้งปวงได้ฟังลิปีร้องประการดังนั้น ซึ่งมีใจซังลิปีนั้นก็แตกตื่นไปประมาณกึ่งหนึ่ง แต่ซึ่งมีใจรักนั้นก็เข้าอยู่กับลิปีประมาณกึ่งหนึ่ง ครั้นเวลารุ่งเช้าลิปีจึงขึ้นมา หัวอาศิรษะเต็งหงวนไปหาลิซก ค่ายตั้งโดย ลิซกครั้นเห็นลิปีหัวอาศิรษะเต็งหงวนมาก็ดีใจ จึงพาลิปีไปหาตั้งโดย

ฝ่ายตั้งโดยเห็นลิซกพาลิปีซึ่งหัวศิรษะเต็งหงวนเข้ามาก็มีความยินดีเดินออกมารับลิปีแล้วว่า ตัวเรานี้อุปมาเหมือนทำนาตากกล้าลงแล้วฝนแล้งกล้าหันไปแห้งไป ซึ่งทำนาหาเราบันนี้เหมือนฝนตกลงท่าใหญ่ น้ำท่วมเลี้ยงต้นกล้า ชุมชนขึ้นในนั้นเขียวสดขึ้น ลิปีเห็นตั้งโดยคุกเข่าลงค่านบก็ตกใจ ลิปีเข้าอุ้มอา ตั้งโดยซึ่งนั่งบนแก้าว แล้วกราบค่านบ จึงว่าข้าพเจ้านี้มีใจภักดิ์มาจะทำการด้วยท่าน ซึ่งทำน้ำใจเมตตาข้าพเจ้านั้นก็เห็นประจักษ์สิ้น ข้าพเจ้าจะขอการทำเป็นมิคากว่าจะลิ้นชีวิต ตั้งโดยได้ฟังมีความยินดียิ่งนัก จึงเอารถืออย่างดีกับเกราะทองคำมาให้ลิปี

ตั้งแต่ตั้งต้องได้ล้มไปไว้เป็นกำลัง จะคิดอ่านราชการสิ่งใดมีใจกำเริบ
ทายน้ำขึ้นกว่าแต่ก่อน ชุนนางผู้ใหญ่น้อยแลบทหารหั้งปวงในเมืองหลวงก็อยู่
ในบังคับบัญชาตั้งต้องสิ้น แล้วให้ตั้งบุญผู้น้องเป็นนายทหารซ้าย ให้ล้มปี้ซึ่งเป็น
บุตรเลี้ยงนั้นเป็นนายทหารขวา ตั้งต้องกียกเข้ามาตั้งอยู่ในเมือง

ครั้นอยู่มาลิยจึงว่าแก่ตั้งต้องว่า ราชการในเมืองหลวงทุกวันนี้ก็ลิทธ์
ชาดอยู่แก่ทำนสิ้น ซึ่งจะคิดประการใดนั้นขอให้เร่งคิดเสียโดย ตั้งต้องเห็นชอบ
ด้วย ครั้นเวลาเข้าตั้งต้องจึงให้ล้มปี้คุมทหารพันคนให้เข้าไปล้อมวงอยู่ในพระ-
ราชวัง และตั้งต้องเข้าไปในที่เสด็จออก จึงส่งให้แต่งต้องหาชุนนางผู้ใหญ่น้อย
มากินต้องในที่เดียว และตั้งต้องถือกราบบี้เข้าไปร้องประการในที่ชุมนุมชุนนางหั้ง
ปวงว่า หองจูเปียนนั้นหาสติปัญญาไม่ได้ จะให้ถอดเสีย เราจะให้ตั้งหองจูเหยิน
ซึ่งมีสติปัญญาหลักแหลมชื่นเสวยราชสมบัติ ถ้าผู้ใดมิลงใจพร้อมด้วยเราจะฆ่า
เสีย ชุนนางผู้ใหญ่น้อยหั้งปวงนิ่งอยู่สิ้น แต่อ้วนเสี้ยวันนั้นลูกยืนขึ้นแล้วร้องว่า
หองจูเปียนเป็นพระราชบุตรเอก พระราชนิตยากราชสมบัติให้หองจูเปียนเสวย
ราชย์ก็มิได้มีความผิดสิ่งใด ตัวจะมาถอดเสียแล้วจะยกหองจูเหยินพระราชบุตร
ให้ชื่นเสวยราชย์นั้น ตัวจะคิดอ่านเป็นแบบหรือ ตั้งต้องได้ยินดังนั้นก็กราบจึงตอบ
ว่า ราชสมบัติทุกวันนี้อยู่ในเงื่อมมือเรา เราเห็นไม่ชอบจึงจะทำให้ชอบ ถ้าตัว
มิฟังจะขึ้นชัดอยู่ฉะนี้ ตัวจะจงแลดูกราบบี้ที่เราถืออยู่นี้จะคอมหรือไม่ อ้วนเสี้ยว
จึงตอบว่ากราบบี้เราถือมาก็มีอยู่ ถ้าตัวมิฟังจะขึ้นตั้งหองจูเหยินขึ้นให้ผิดอย่าง
ธรรมเนียม ตัวจะดูกราบบี้ซึ่งเราถือมานี้เห็นจะคอมหรือไม่คอมเล่า ตั้งต้องก็กราบ
ถอดกราบบี้ออกจากฟันอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวก็ถอดกราบบี้ออกจากจะสูตั้งต้อง ลิญเห็น
ตั้งนั้นจึงเข้าห้ามตั้งต้องไว้ แล้วค่อยกราบซิบว่า เราจะคิดการใหญ่อยู่ ครั้นจะฆ่า
ฟันกันขึ้น การซึ่งคิดไว้นั้นก็จะเสียไป ตั้งต้องก็ฟังลิญห้าม ชุนนางหั้งปวงก็ห้าม
อ้วนเสี้ยวไว้ อ้วนเสี้ยวจึงลาชุนนางหั้งปวงแล้วถือกราบบี้เดินออกมานา พากหาร
แลพรรคพากยกไปเมืองกิจว

ฝ่ายตั้งต้องจึงว่าแก่อ้วนหนุยผู้เป็นอ้วนเสี้ยวว่า อ้วนเสี้ยวทำองอาจ
ขัดขวาง นี่หากว่าเราคิดถึงทำน ทำไม่เราจะฆ่าเสีย ซึ่งเราคิดการทำนี้ทำนยัง
เห็นชอบผิดประการใด อ้วนหนุยจึงว่า ซึ่งทำนเป็นผู้ใหญ่คิดจะกลับแผ่นดิน

เสียนนั้นก็เห็นชอบด้วย ตั้งโต๊ะจึงว่าบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยซึ่งพร้อมกันทั้งปวง ผู้ใดจะชัดช่วงเราเหมือนอ้วนเสี้ยวนั้นเราจะมาจ่าเสียบดันนี้ ขุนนางทั้งปวงกลัวตั้งโต๊ะสิ้น จึงว่าท่านคิดทำการนี้ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย ครั้นกินโต๊ะแล้วต่างคนกีล้าไปบ้าน

ฝ่ายตั้งโต๊ะอยู่ในที่เฝ้าจึงถามเจียวปีกับเหงาคेंกว่า อ้วนเสี้ยวยกไปเมืองกิจว์เห็นจะคิดอ่านประการได้บ้าง เจียวปีจึงว่า อ้วนเสี้ยวไปครั้งนี้ด้วยโกรธเห็นจะมีความคิดอยู่ อนึ่งและอ้วนนั้นได้เป็นขุนนางต่อ ๆ กันมาถึงสี่ชั่วคน อาณาประชาราษฎรหัวเมืองทั้งปวงก็นับถืออ้วนเสี้ยวเป็นอันมาก น้ำใจอ้วนเสี้ยวก็มานะเห็นจะเกลี้ยกล่อมผู้คนตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ต่ำบานหนึ่ง เกรงแต่ว่าท่านจะปราบไปไม่ได้ ขอให้มีหนังสือรับสั่งให้ไปตั้งอ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองต่ำบานหนึ่ง เห็นอ้วนเสี้ยวจะประดิไปต่อท่าน

ฝ่ายเหงาคेंจึงว่า อ้วนอ้วนเสี้ยวนั้นมีความคิดอยู่ แต่คิดสิ่งใดไม่ตลอดซึ่งท่านจะให้มีหนังสือรับสั่งไปตั้งเป็นเจ้าเมืองนั้น เหมือนหนึ่งเอ้าใจราษฎรไว้ทั้งจะลื้นความครหานินทาท่านด้วย ตั้งโต๊ะเห็นชอบจึงแต่งเป็นหนังสือรับสั่งแล้วให้ทหารถือไปให้อ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองบุดใหญ่ แต่นั้นมาขุนนางทั้งปวงอยู่ในบังคับบัญชาตั้งโต๊ะสิ้น

ครั้นอยู่มาตั้งโต๊ะจึงให้หองจูเปียนแสดงจืออก ณ พระที่นั่งแกเต็กเตี้ยนแล้วให้หาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเข้ามาในที่เฝ้า แล้วตั้งโต๊ะจึงถือกระเบื้องประการว่า ทุกวันนี้อาญาลิทธิ์ก็อยู่แก่เรา เราเห็นว่าหองจูเปียนสติปัญญาอยู่ไม่ควรจะอยู่ในราชสมบัติ เราเห็นหองจูเปียนนั้นกล้าหาญสติปัญญาถือหลักแหลม ควรจะว่าราชการเมืองได้ เราจะตั้งให้เป็นเจ้าแผ่นดิน ขุนนางทั้งปวงมีได้ชัดช่วงแต่ประการได ตั้งโต๊ะจึงสั่งขันที่ให้อุ้มหองจูเปียนออกจากที่แสดงจืออก แล้วถอดเคราตราสำหรับราชสมบัติจากพระศอหองจูเปียน แล้วให้หองจูเปียนเฝ้าอยู่ต่ำแทนผู้ลูกหลวง แล้วให้หาตัวนางโยเยามาถอดเครื่องประดับสำหรับที่ต่ำแทนผู้มารดาหองจูเปียนเสียสิ้น และนางโยเยากับหองจูเปียนก็ร้องไห้รักกันอยู่ ขุนนางทั้งปวงเห็นก็กลั้นน้ำตาไม่ได

เดิมกวนขุนนางเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงลูกชิ้นร้องว่า อ้ายตั้งโต๊ะนี้เป็นศัตรู

รูปที่ ๒๘ ตั้งโต๊ะถอดห้องจูเปียนออกจากราชสมบัติ

รูปที่ ๒๙ ใจโนจะมาตั้งโต๊ะแต่ไม่สมความคิด เลยให้กรรภันนับเป็นกำนัล

ราชสมบัติ คิดการให้ญี่ห่วงมังอาจถอดหองจูเปียนชีงเป็นเจ้าเสีย แล้วเดึงกวน เอองัวซีงถือตามต่าແທນ່າເຟ້າເຟ້ານ້ຳລຸກໄປຈະຕິຕັ້ງໂຕະ ຕັ້ງໂຕະເທັນກີໂກຮົດ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ ນູ້ຊູຕໍ່ຈັບເອາຕັ້ວເຕັ້ງກວນໄປຜ່າເສີຍ ນູ້ຊູເຂົາກຸມເອາຕັ້ວເຕັ້ງກວນ ເຕັ້ງກວນມີໄດ້ກລວມ ຄວາມຕາຍ ຕ່າຕັ້ງໂຕະເປັນຂ້ອທ່ານບ້າມໄດ້ຫັດປາກ ນູ້ຊູກີພາເອາຕັ້ວເຕັ້ງກວນໄປຜ່າເສີຍ ຕັ້ງໂຕະຈຶ່ງໃຫ້ເຊື່ອທອງຈູເທີບຂຶ້ນ ດັນ ພຣະທຶນ໌ເສດື່ອຈອກ ທຸນນາງທັ້ງປົງກົດ ກຽບຄວາມນັ້ນຄມສິ້ນ ແລ້ວໃຫ້ເອາຫອງຈູເປັນກັບນາງໂຍເຫຼົ່າສິ່ງເປັນມາຮາດາ ແລ້ວ ພຣະສົມທອງຈູເປັນນັ້ນໄປຮັງໄວ ດັນ ພຣະຕໍ່ທັນກົດໃນວັງລັ້ນກຸງແຈເສີຍ ຫ້າມມີໃຫ້ ທຸນນາງທັ້ງປົງໄປມາຫາສູ່ ແລ້ວທຸນນາງທັ້ງປົງກົດອານາປະຈາກຮາຍງົວໃນມືອງຫລວງ ນັ້ນມີຄວາມສັງສາຣທອງຈູເປັນກັບນາງໂຍເຫຼົ່າເປັນອັນມາກ ເມື່ອຂະແໜ່ງຕັ້ງໂຕະຕັ້ງທອງຈູເທີບຂຶ້ນເສວຍຮາຍສົມບັດນັ້ນ (ພ.ສ. ๗๓๓) ພຣະຊັ້ນໜາໄດ້ເກົ້າຂວາບ ດວຍ ພຣະນາມຫຼີ້ພຣະເຈົ້າເທື່ອແຕ່

ແລ້ວຕັ້ງໂຕະນັ້ນຕັ້ງຕັ້ງເປັນເຊີຍກົດ ກາງາໄທຢ່າວ່າພຣະຍາມທາອຸປະ່າງ ຄືອ ກຣະນີເຂົາເຟ້າມີໄດ້ເປັນເວລາ ຕາມແຕ່ຈະຂອບໃຈເຂົາອອກ ຄືອອາງຸາລິທົ່ງກໍາເຮັບຂຶ້ນກວ່າ ແຕ່ກ່ອນ ແລ້ວທ່າວພຣະຄພວກກໍາເກົ່າຫຍານຮ້າຍ່າມເໜ່ງຫາມີອັນດັບຮ້ອນນັກ ແລ້ວໂຄນັ້ນກີໄປຝາກຕັ້ວອູຍໃຫ້ຕັ້ງໂຕະໃຊ້ສອຍ

ຝາຍລິຍູ້ສິ່ງເປັນທີ່ປຣິການນັ້ນຈຶ່ງວ່າກັບຕັ້ງໂຕະວ່າ ຖຸກວັນນີ້ຮາຍການທັ້ງປົງກົດ ມີລິທົ່ງຂາດອູ້ໃນທ່ານສິ້ນ ແຕ່ທ່ານອ່ານຸ່າກໍາເຮັບໃຫ້ທຸນນາງແລ້ວຮາຍງົວມີຄວາມຊີ້ງຊັ້ງ ຈົນພ່ອນໃຈກຣະກໍາໃຫ້ອານາປະຈາກຮາຍງົວອູ້ຍື່ນເປັນສູ່ ແລ້ວຕັ້ງແຕ່ງທຸນນາງໃຫ້ຄົນທັ້ງປົງມີໃຈຮັກສຽງເສົງກໍາທຳ ທ່ານກີຈະໄດ້ເປັນໃຫ້ຍື່ນທຸກວັນ

ອັນຍັງມີຄົນທີ່ນີ້ອູ້ບ້ານນອກຫຼື້ອໜ້າທີ່ມີຫຼັກສິ່ງ ຫຼັກສິ່ງນັ້ນມີສົດປັບປຸງວູດີ ຂອທ່ານໃຫ້ທ່າຕັ້ວເຂົາມາຕັ້ງເປັນທຸນນາງໃນມືອງຫລວງ ຕັ້ງໂຕະເທັນຂອບດ້ວຍ ໃຫ້ຄົນໄປຫາຕັ້ວຫຼັກສິ່ງ ຫຼັກສິ່ງນັ້ນມີຫຼັກສິ່ງມີຫຼັກສິ່ງເຂົາມາ ຕັ້ງໂຕະຈຶ່ງໃຫ້ອອກໄປວ່າ ດັ່ງຫຼັກສິ່ງນັ້ນມີຫຼັກສິ່ງມີຫຼັກສິ່ງເຂົາມາ ເຮົາຈະໃຫ້ທ່າວພຣະໄປຈັບຜ່າເສີຍໃຫ້ສິ້ນທັ້ງພຣະຄພວກ ຫຼັກສິ່ງກລວມຈຶ່ງເຂົາມາຫາ ຕັ້ງໂຕະ ຕັ້ງໂຕະກີຕັ້ງຫຼັກສິ່ງເປັນທຸນນາງ ເດືອນໜຶ່ງເລື່ອນທີ່ຂຶ້ນໄປດຶງສາມທີ່ ຂະແນ່ເມື່ອຫຼັກສິ່ງເປັນທຸນນາງນັ້ນ ຕັ້ງໂຕະໄວ້ເນື້ອເຂົ້າໃຈເອາເປັນທີ່ປຣິກາຮາຍການທັ້ງປົງ

¹ຄ່າວ່າ "ມາຫາອຸປະ່າງ" ຄືອ່ານແທນ່າວ່ານ້າຫຼືອ້າຫຍາກນັ້ນ ແຕ່ໃນກິ່ນໜ້າຍຄວາມວ່າ ອັດມາຫາເສນາບຕີ ຊົ່ງສໍາເລົາຮາຍການນັ້ນເມື່ອ

ฝ่ายหงสุเปียนกับนางโโยເຫາແລພຣະສນມ ຜຶ່ງຕົ້ນໂຕໃຫ້ຈັງໄວ້ນັ້ນມີຄວາມທຽມານທຸກໆໃຫ້ກອດຍາກອູ່ ຄວັນອູ່ມາວັນທີ່ເທິ່ນການແວ່ນບົນອູ່ໃນຕໍ່ຫັນກ້າທັງຄູ່ ມອງຈູ່ເປີຍນິ້ງຜູ້ກໍໂຄລົງປິດໄວ້ທີ່ຝາຕໍ່ຫັນກໍເປັນໃຈຄວາມວ່າ ທີ່ໃນພຣະຮາຊານນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າເລັນແຕ່ຜູ້ເປັນພຣະຮາຊີບາຍກໃຫ້ເປັນສິກົ້າແກ່ເຮົາ ບັດນີ້ເຮັກບັນມາຮາດໄດ້ທຸກໆທຽມານຂັ້ນອູ່ເໜືອນນັກທັງຄູ່ນີ້ ຄ້າຜູ້ໄດ້ສັຕຍີ່ສ່ວນຕ່ອນບົດຕາເຮົາ ຂ່າຍແກ້ແດ້ນໃນອົກເຮົາໄດ້ ຄຸນນັ້ນທາກທີ່ອຸປະມານໄດ້ເລີຍ

ຝາຍຕົ້ນໂຕໃຫ້ຄົນເຊື່ອສິນທຳມາສອດດູ້ມອງຈູ່ເປີຍນອູ່ເນື່ອງ ຈະວ່າຈະກຳປະກາດໄດ້ນັ້ນ ດັ່ງນີ້ມາເຫັນໂຄລົງກໍເຂົາເນື້ອຄວາມໄປແຈ້ງແກ່ຕົ້ນໂຕໃຫ້ໄດ້ພັ້ງກີໂກຮົງຈົງວ່າ ຜຶ່ງທອງຈູ່ເປີຍທຳໂຄລົງປິດໄວ້ທັງນີ້ ອ້ວນຈະໄກຮ່າຄົນສິນທຳມາແກ້ແດ້ນເຮົາ ບັດນີ້ເຖິງມາຕຽວວ່າເຮົາຈະນ່າເສີຍ ກີ່ທຳມີຜູ້ໄດ້ຕິດືນນິນທາໄມ່ ແລ້ວຕົ້ນໂຕຈົ່ງໄຫ້ລີຢູ່ຄຸມນູ່ໜູ້ສົບຄຸນໄປປ່າຍທອງຈູ່ເປີຍກับນາງໂຍເຫາພຣະສນມເສີຍຈົນໄດ້ ລີຢູ່ກີ່ພານູ່ໜູ້ສົບຄຸນເປີດປະຕູດຕໍ່ຫັນກໍເຂົ້າໄປ ສນມນັ້ນແລ້ວເກີນກົບອົກແກ່ທອງຈູ່ເປີຍ ມອງຈູ່ເປີຍນິ້ງຄົກໃຈລີຢູ່ເຂົ້າໄປເຖິງຈິງຍື່ນຈອກສຸຮາສູ່ໃສ່ຢາພິ່ນໃຫ້ທອງຈູ່ເປີຍ ມອງຈູ່ເປີຍນິ້ງຄົມວ່າວ່າໄຮລີຢູ່ຕອນວ່າມາຫຼາຍໃຫ້ກົດຕົກສູ່ແລ້ວ ຈົ່ງໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າເອົາສຸຮາມາໃຫ້ເສວຍ

ຝາຍນາງໂຍເຫາໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກີ່ກົງໃຈ ຈົ່ງວ່າເຊື່ອຕົ້ນໂຕໃຫ້ເອົາສຸຮາມາໃຫ້ບຸຕຸຮ່າກີ່ກົດຕົກສູ່ແລ້ວ ຕັ້ງທ່ານຜູ້ເຂົາມາຈົງກົນເຂົ້າໄປໃຫ້ເຮົາເທິ່ນກ່ອນພຣະຈົງຈະໃຫ້ບຸຕຸຮ່າເກີນ ລີຢູ່ໄດ້ຍິນກີ່ໂກຮົງ ຈົ່ງເຮັດວຽກນູ່ໜູ້ໃຫ້ເອົາກະບົ່ນກົບໂສ່ມາວັງໄວ້ຕຽນທັນ ແລ້ວວ່າເຊື່ອມາຫຼາຍໃຫ້ເອົາສຸຮາມາໃຫ້ກົດຕົກສູ່ແລ້ວ ນາງໂຍເຫາຂໍມົມກົນນັ້ນ ຈົ່ງເລືອກເອົາຂອງສອງສິ່ງນີ້ຈະເອົາໂສ່ທຣີອກຮົບນີ້ ນາງສນມນັ້ນຈຶ່ງຄຸກເຂົ້າລົງຄໍານັ້ນແລ້ວວ່າແກ່ລີຢູ່ວ່າ ຜຶ່ງຈະໃຫ້ທອງຈູ່ເປີຍເສວຍສຸຮານັ້ນຂ້າພເຈົ້າຈະຮັບກົນແທນ ແຕ່ວ່າຂອ້ອືວັນນາງໂຍເຫາກັບທອງຈູ່ເປີຍໃຫ້ຄົ່ງໄວ້ເສີດ ລີຢູ່ໄດ້ພັ້ງຮ້ອງຕາວດແລ້ວວ່າ ໄນຄວາມທີ່ເອົາຈະມາຮັບຕາຍແທນນັ້ນໄຟໄດ້ ແລ້ວລີຢູ່ຈົ່ງເອົາຈອກສຸຮານັ້ນຍື່ນໃຫ້ນາງໂຍເຫາກົດຕົກສູ່ແລ້ວ ນາງໂຍເຫາໄດ້ຮັບແລ້ວລໍາເລີກວ່າ ເພວະອ້າຍໂຍຈົ່ງຜູ້ພື້ນມີຄວາມຄົດ ພາເອົາພາກໂຈຣເຫັນມາໃນພຣະຮາຊານ ວັນຕະຫຼາງຈົ່ງມາຄົງກູ້ກັບບຸຕຸຮ່າຮັ້ງນີ້

ຝາຍລີຢູ່ຈົ່ງເຕືອນທອງຈູ່ເປີຍວ່າ ຈະເລືອກຮົບນີ້ທຣີກີ່ເຮັງເລືອກເອົາຈະເວົ້າທອງຈູ່ເປີຍຈົງວ່າ ຕັ້ງເຮັກບັນມາຮາດຈະຕາຍວັນນີ້ກີ່ຮູ້ອູ່ແລ້ວ ແຕ່ຂອ່າຫຼາໄຫ້ເຮົາມາຮາດເຮົາເສີຍທີ່ອູ່ທີ່ເດີຕື ວ່າເກົ່ານັ້ນແລ້ວກີ່ເຫັກອດເອົາເທົ່າມາຮາດຮ້ອງໃຫ້ຮັກກັນ

ลิญจิ้งร้องว่าซึ่งจะบิดพลิ้วอยู่นั้นไม่มีผู้ใดจะช่วยชีวิตแล้ว จะสังความกันก็สั่งเริ่ว ๆ มหาอุปราชจะคอยเรา นางโขเข้าจิงว่า อ้ายตั้งโต๊ะนั้นเป็นนายจิราชนถ่อ แผ่นดิน ซึ่งมันจะให้ทำร้ายแก่กุกับหองจูเปียนผู้บุตรในวันนี้ ถึงมาตราว่ากุ แม่ลูกจะตายเหพด้าและมนุษย์ทั้งปวงก็หาสรรเสริญมันไม่ ทั้งอ้ายลิญเป็นพวกขบถก์ห่าเจริญไม่ ถึงกุทำมีมีได้ นานไปก็จะมีผู้ทำมีเสียเป็นมั่นคง ลิญได้ยิน ดังนั้นก็มีใจกราช จึงเข้าลากนางโขเยามือทันนี มือหนึ่งลากนางสมออกไปยังที่ชาลา และให้นှံชูตารวมดنانงโขเขากับนางสมมจนตาย และลิญจึงกลับเข้าไปจับหองจูเปียนไว้ จึงเอาสุราซึ่งใส่ยาพิษนั้นกรอกจนหองจูเปียนตาย และให้อาศพไปฝังเสียนอกเมืองหังลัน และก็กลับมานอกตั้งตี๊ะ ตั้งตี๊ะมีความยินดีนัก ตั้งแต่นั้นตั้งตี๊ะมีใจกำเริบมีได้ยำเกรงผู้ใด บางทีเวลาค่าเข้าไปนอนในที่พระเจ้าเลนเต็บธรรม และทำอันตรายแก่นางห้ามหังปวง

ครั้นอยู่มานั้นตี๊ะคุมทหารไปเมืองหยงเชย และให้ทหารหักเข้าไปในเมืองเก็บอาทรพย์ลิ่งของ และฆ่าผู้ชายเสียเป็นอันมาก จับเอาผู้หญิงมาไว้ จึงให้ตัดอาศีรษะคนซึ่งตายนั้นบรรทุกเกวียนกลับเข้ามานึ่งเมืองหลวง และให้ร้องประการแก่ชุมชนและอาณาประชาราษฎร์ว่า เรายกไปจับพวกจิราได้ตัดอาศีรษะมาเป็นอันมาก และก็ให้เผาเสีย จึงอาทรพย์ลิ่งของแลหงึงชาหยังหังนั้นจากทหารหังปวง

ฝ่ายເງົ້າຍື່ງເປັນຫຼຸນນາງ ครั้นเห็นตั้งตี๊ะทำหายาช้าก็มีความแคนໃຈ គິດຈະฆ่าตั้งตี๊ะเสียมีได้ขาด ครั้นอยู่มารวันหนึ่งເງົ້າຍື່ງເອມືດເຫັນບ່ອນໄປໃນເສື່ອແລ້ວเข้าไปເຜົ້າຄອຍຫົວໝູ ພວດັ່ງຕີະອອກມາຄືປະຕູວັງ ເງົ້າຍື່ງມີດເຫັນວົກຈະແທນຕົ້ນຕີະຕີະ ตີະຕີະເຫັນຮັບໄວ້ທັນ ລືປີຈຶງວິ່ງເຫັນຈັບເງົ້າຍື່ງໄວ້ໄດ້ ແລ້ວວ່າເຫຼຸດໄດ້ຕັ້ງ ຈຶງມາຄິດທໍາຮ້າຍມາຫຼຸກພູເປັນບົດຂອງເຮົາດັ່ງນີ້ ເງົ້າຍື່ງມີດັກລັວຈິງຕອບວ່າ อ້າຍ ຕີະຕີະທໍາກາຮ້າຍບ້າຍຫຼຸກພູ ກູຈະຕັດເອາສີຣະປະກາສແກ່ເຫວາແລມນຸ່ງຍື່ງໃຫ້ເຫັນປະຈັກຍື່ງທົ່ວ ຕີະຕີະໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນກີໂກຮ ຈຶງສັງນູ້ຫຼືເອາຫວາເງົ້າຍື່ງໄປແລ້ວເນື້ອເສີຍໄທສັ່ນ ชົວ ນູ້ຫຼືເຫັນເກຸມເອາຫວາເງົ້າຍື່ງ ເງົ້າຍື່ງມີດັກລັວຕາຍດ້າຕີະຕີະທໍາເປັນຫຼຸກພູ ຈຳນູ້ໜູ້ລົງດາບສິ້ນໃຈ ແຕ່ນັ້ນມາຕີະຕີະໃຫ້ທຫາລ້ອມວຽກຊາເປັນກວດຫັນຍື່ງກວ່າແຕ່ກອນ

ตอนที่ ๔

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวซึ่งเป็นเจ้าเมืองบุดไายนั้น ครั้นรู้ก็ติดศัพท์ว่าตั้งต้องทำ การพยายามช้าๆ นานๆ ให้เขากับหองจูเปลี่ยนเสีย จึงแต่งหนังสือลับไปถึงอ้วนอุนซึ่งอยู่ในเมืองหลวง ในหนังสือนั้นว่าทุกวันนี้ตั้งต้องทำการพยายามช้าๆ บัดเด่น ดังนี้ หากผู้ใดคิดการล้างตั้งต้องไม่ ซึ่งเรื่องอกมาอยู่ครั้งนี้ ใช้จะนิ่งนอนใจอยู่ หามีได้ อุตส่าห์เกลี้ยกล่อมผู้คนฝึกหัดให้ชำนาญในการสังคมอยู่มีได้ขาด เพราะมีก็ตัญญู เราจะอาสาแผ่นดินกำจัดตั้งต้องเสียให้จงได้ ถ้าทำให้พร้อม ด้วยเรแล้ว จงเร่งคิดการขันในเด็ด เราจะยกกองทัพไปทำการ ครั้นอ้วนอุนได้ทราบในหนังสือนั้นแล้ว ก็คิดวิตกอยู่มีได้ขาด อยู่มาวันหนึ่งเวลาออกจากเฝ้า อ้วนอุนจึงค่อยว่ากับชุนนางเก่า ๆ ทั้งปวงว่า วันนี้เราทำการเชญทำนไปกินต้อง เล่น ณ บ้านเรา ครั้นมาพร้อมกันจึงชวนกันกินต้องเสพย์สุราแล้วอ้วนอุนก็ร้องให้ ชุนนางทั้งปวงเห็นก็ตกใจจึงถามว่า ทำนร้องให้ด้วยเหตุลิ่งอันได อ้วนอุนจึงตอบ ว่า แต่ตั้งต้องเข้ามาอยู่ในเมืองหลวงทำการพยายามช้า แล้วชานางโซเยากับ หองจูเปลี่ยนเสีย เราเมความร้อนใจนัก อุปมาดังนอนในกองเพลิง เราเล็งไปไม่ เห็นผู้ใดจะช่วยคิดทำนบ่ำรุ่งให้แผ่นดินเป็นสุขได้เราจึงร้องให้ ชุนนางทั้งปวงได้ พังก์มีความสงสาร ต่างคนต่างร้องให้

แต่ใจโฉนดลูกชื่นยืนตามมือหัวเราะแล้วว่า เสียแรงเป็นชุนนางผู้ใหญ่มา แต่ก่อน คิดการเท่านี้มิตรลดแล้วสิชวนกันมาນั่งร้องให้ อ้วนอุนโทรศั้งว่าแก่ ใจโฉนด บุลเบิดของตัวก็เป็นชุนนาง ได้กินเนื้ยหัวดมมาแต่ก่อน ตัวหารู้จักคุณ แผ่นดินไม่ เราคิดการจะล้างตั้งต้องเสีย เหตุด้วยทหารตั้งต้องมีเป็นอันมาก เรา คิดยังมิตรลดจึงร้องให้ เป็นใจตัวจึงมาตามมือหัวเราะเย้ยดังนี้ ใจโฉนจึงตอบว่า ทำนทั้งปวงเป็นชุนนางมาแต่ก่อน คิดจะทำนบ่ำรุ่งแผ่นดิน และจะกำจัดตั้งต้องเสียครั้งนี้สิมได้เล่า ชวนกันมานั่งร้องให้ ข้าพเจ้าจึงหัวเราะเล่น ซึ่งบุลเบิด ข้าพเจ้าเป็นข้าราชการมาแต่ก่อนนั้น ข้าพเจ้าก็คิดกตัญญูต่อแผ่นดินอยู่ ทำไม่

แก่ตั้งโดยนี้จะมาเสียเมื่อใดก็จะได้

อ้างอุนจึงว่า ที่ตัววนีเรายังไม่เห็นจริง ซึ่งตัวจะคิดถ่างตั้งโดยประการ ใดนั้นจงว่าให้เราประจักษ์ก่อน ใจໂใจจึงตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้าทำความเพียรไป ฝากตัวให้ตั้งโดยใช้สอยจนสนิทมาทุกวันนี้ ใช่จะเห็นแก่ลากลักการลิ่งได้หมายได้ เพราะคิดถูกตัญญุต่อแผ่นดิน จะคิดถ่างตั้งโดยเสียให้จงได้ แต่ชัดสนด้วยอาชุด ไม่มีถือ ข้าพเจ้ารู้ว่ากระบีสั้นอย่างดีของท่านมีอยู่ ถ้าท่านเป็นใจด้วยดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะขอymการบีสั้นเหน็บช่อนเข้าไปให้ถึงตัวตั้งโดย แล้วจะมาเสียจึงจะตัด เอาศีรษะมาให้ท่านจงได้ อ้างอุนได้ฟังดังนี้มีความยินดีนัก จึงลุกขึ้นคุกเข่า คำนับแล้วรินสุราให้ใจໂใจ ใจໂใจรับເเอกสารกสุรามาแล้วจึงstananตัวว่า ข้าพเจ้า จะขอถ่างตั้งโดยเสียให้จงได้ อ้างอุนมีความยินดี จึงเข้าไปหยอดเอกสารบีสั้นออก มาให้ใจໂใจ ใจໂใจก็ลาอ้างอุนและชุมนุงทั้งปวงไป

ครั้นเวลารุ่งเช้าใจໂใจจึงเอกสารบีสั้นเหน็บช่อนเข้าในเสื้อ แล้วไป ณ บ้านตั้งโดย จึงถามนายประทูว่า มหาอุปราชอยู่ที่ไหน นายประทูบอกว่า มหาอุปราชอยู่ในตึกที่ดูหนังสือ ใจໂใจขึ้นไปเห็นตั้งโดยดูหนังสือ ลิโป้นน้อย รับใช้อยู่ ตั้งโดยแผลมาเห็นใจໂใจถามว่า เป็นไอนั้นจึงมาสายไป ใจໂใจบอกว่า ม้าซึ่งข้าพเจ้าขึ้นน้ำป่วยเท้า จัดหาม้าที่ก็ยังไม่ได้จึงมาสายไป ตั้งโดยได้ฟังดังนั้น จึงสั่งลิโป้ว่า ม้าเข้าเຄามาให้แต่เมืองซีหลงตัวหนึ่ง จงไปเอาม้ามาให้แก่ใจໂใจ ลิโป ไปแล้วตั้งโดยก็เงยหน้าเข้าไปดูหนังสือข้างผนังตึก ใจໂใจเห็นดังนั้นก็ตื่น ว่าลิโป ก็ไปแล้ว ทันนี้เห็นจะสมความคิดถูกเป็นมั่นคง จึงชักกระบีสั้นออกแล้วเดิน เข้าไปจะถ่างตั้งโดย ตั้งโดยแผลเห็นเอกสารจชซึ่งแขวนอยู่ที่ผนังตึกนั้นจึงตกใจ ผินหน้าออกมานามใจໂใจว่า ถอดกระบีสือเข้ามาจะทำร้ายถูกหรือ พอลิโป้ก็มาถึง

ฝ่ายใจໂใจก็ใจเห็นจะมิสมคิด จึงคุกเข่าลงชูกระบีสึ่นด้ามเข้าไปให้ ตั้งโดยแล้วแก่ตัวว่า ซึ่งข้าพเจ้าจะทำร้ายท่านหมายได้ ทุกวันนี้ท่านมีคุณแก่ ข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้าจะหาสิ่งใดมาสนองคุณมีได้ มีแต่กระบีสั้นแล้วมีมีราคมาก เป็นของปูย่าตายายได้ต่อ ๆ กันมาจนถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเอามาสนองคุณท่าน ตั้งโดยก็เชื่อมได้สั่งสัยจึงรับเอกสารบีมาดูถูกเห็นว่าดีจริง จึงส่งให้ลิโปเก็บไว้ แล้วตั้งโดยจึงพาใจໂใจออกมาตรฐาน แล้วว่ามันนี้ท่านอาใบชี้เดิด ใจໂใจได้ยินดังนั้น

จึงคิดว่า ภูมิคุณมาว่าจะทำร้ายตั้งโดยไม่สมคิด ซึ่งจะอยู่ในเมืองหลวงต่อไป เกลือกตั้งโดยรู้ระดับภัยจะจากภูมิเสีย อย่าเลยภูมิจะซื้อม้าแล้วหนีไปหาบิดา จึงจะได้ คิดการต่อไป และใจให้จึงว่าแก่ตั้งโดยว่า ซึ่งท่านให้ม้าใช้ช้าพเจ้าดังนี้พระคุณหา ก็สุดไม่ แต่ช้าพเจ้าจะขอซื้อลองดูฝีเท้าม้าก่อน ตั้งโดยจึงว่า เครื่องก์ผูกพร้อมอยู่ จะซื้อลองดูก็ตามเด็ด ใจโน้มความยินดีนักจึงซื้อม้าแล้วควบไป ครั้นถึงประตู เมืองฝ่ายทิศตะวันออก จึงบอกแก่นายประตูว่า มหาอุปราชใช้เรือไปเป็นการเร็ว ใจให้ความม้าอกไปนอกเมืองหลวง

ฝ่ายลิปป์จึงว่าแก่ตั้งโดย เจ้าภาระนี้มานั้นเห็นจะทำร้ายแก่ท่าน หากบุญทำน้ำมากทำน้ำจึงรู้ตัว ใจโน้มแก่ตัวว่าแกลงเจ้าภาระนี้มาให้ท่าน ตั้งโดย จึงว่า ซึ่งว่านี้เราก็เห็นแคลงใจอยู่ด้วย พอลิข์เข้ามา ตั้งโดยเล่าเนื้อความให้ลิข์ฟัง ลิข์จึงว่า ช้าพเจ้าก็แคลงอยู่ข้อให้คนไปดูที่บ้านใจโน้มอาศัยอยู่นั้น ถ้าพบตัว ก็จะเห็นความจริงด้วย แม้ไม่พบก็เห็นว่าใจโน้มคิดร้ายต่อท่านแล้วหนีไป ตั้งโดย เห็นชอบด้วยจึงให้คนไปดู ณ บ้านที่ใจโน้มอยู่ คนใช้กลับมาบอกตั้งโดยว่า ช้าพ- เจ้าไม่พบใจโน้ม แต่ไปสืบได้ความว่าใจโน้มความม้าอกไปทางประตูตะวันออก บอกนายประตูว่ามหาอุปราชใช้เรือไปเป็นการเร็ว ลิข์จึงว่าใจโน้มคิดร้ายต่อท่านเป็น มั่นคง ครั้นไม่สมคิดแล้วจึงหนีไป ตั้งโดยได้ยินดังนั้นก็กราช จึงว่าใจโน้มนี้รา เลี้ยงเป็นคนสนิทไว้เนื้อเชื่อใจ ควรหึงอกกลับมาทำร้ายแก่เรา มันเป็นคนหมาย กตัญญูไม่ ลิข์จึงว่าซึ่งใจโน้มคิดทำการทั้งนี้ ใช้จะคิดแต่ตัวผู้เดียวหมายได้ เห็นจะ มีพวกเพื่อนคนคิดกันเป็นหลายคน จึงทำการใหญ่ถึงเพียงนี้ จำจะคิดจับใจโน้ม มาให้ได้ และจะสืบເຫາพวกเพื่อนซึ่งร่วมคิดกันม่าเสียจึงจะสืบเสียนหนาม ตั้งโดยเห็นด้วยจึงให้เชยันรูปใจโน้ม และแต่งหนังสือไปทุกหัวเมืองว่า ผู้ใดเห็นรูป ตั้งนี้ให้จับตัวส่งเข้ามา เรายกปูนบำเหน็จ และจะให้เลื่อนที่เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ถ้าผู้ใดสมรู้ร่วมคิดคบอาใจโน้มซุ่มซ่อนไว้ จะให้ลงโทษทั้งบุตรภรรยาถึงลิ้นชีวิต

ฝ่ายใจโน้มก็เมืองจงพวน ชาวด่านเห็นรูปใจโน้มกับรูปซึ่งเชยันมาหนึ่น เหมือนกัน จึงจับตัวใจโน้มส่งเข้าไปให้ต้นกงเจ้าเมืองจงพวน ต้นกงถามว่า ตัวซื่อ ใจโน้มหรือ ใจโน้มบอกว่า ช้าพเจ้าซื่อซึ่งอยู่เป็นพ่อค้าเที่ยวค้าขายดอก ต้นกงพิศดู ก็จำได้ทราบหนักแล้วว่า ตัวซื่อใจโน้มเป็นใจนั้นจึงว่าซื่ออยู่แล้ว ตัวนี้เจรจาไม่จริง

วันนี้ค่าแล้วเอาไปใส่คูกิ้วักก่อนเดิน พรุ่งนี้จึงจะบอกส่งขึ้นไปเมืองหลวง ครั้นเวลาเที่ยงคืนต้นกงจึงให้ไปเออตัวโจนมา ณ ที่สังด แล้วถามโจนว่า เรายได้ยิน กิตติศัพท์ว่ามหาอุปราชชั้ดเคืองจึงเกิดเหตุหนามาทั้งนี้ ใจโฉจึงตอบว่า ห่านอุปมาดังนก น้อย เป็นไฉนจึงจะมาล่วงรู้ความคิดพญาครุฑ ซึ่งมีหนังสือตั้งตีํามานั้น ห่านจับตัวเราได้แล้วก็ให้เร่งส่งขึ้นไปยังเมืองหลวงเอาความชอบเดิม ออย่าล่วงถามมา ถึงความคิดเราเลย ต้นกงได้ฟังดังนั้นก็รู้อัชฌาสัย จึงขับคนหั้งปวงเสียลิ้นแล้ว ตอบแก่ใจโฉว่า ห่านอย่าดูหมื่นว่าเรารู้ความคิดน้อย ทุกวันนี้ที่เรามาเป็นหัวเมือง จัตวาอยู่นี้เพราเรชาดสน แล้วในนั้นจะคิดหาผู้กล้าหาญซึ่งมีสติปัญญาเป็นหลัก จะได้เป็นที่คุ้มคิดสืบไป ใจโฉได้ยินดังนั้นก็ตอบว่า แต่ก่อนนูญแลบิดาเราเป็น ชุมชนได้กินเนื้ยหัวดอยู่ ครั้งนี้บ้านเมืองเป็นจลาจลเพราขันทีลิบคนแล้วตั้งตีํา ทำการทายาห้า ครั้นเราจะนั่งอยู่มิคิดการก็เหมือนหนึ่งหารู้จักคุณแผ่นดินไม่ อันราไปอยู่ด้วยตั้งตีํานี้หัวจะลังมันเสีย ซึ่งทำไม่สมคิดหั้งนี้ก็เป็นกรรมของเรา และวินาทของอาณาประชาราษฎรทั้งแผ่นดิน ต้นกงจึงถามว่า ซึ่งห่านหนีตั้งตีํา นานี้จะไปคิดการลิ้งได ใจโฉบอกว่า เราจะหนีไปหาบิดาเรา แล้วจะลอบแต่งเป็น หนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ ไปถึงหัวเมืองหั้งปวงให้ยกทหารมาบรรจบกัน และจะเข้าไปทำการจับตั้งตีําซึ่งเป็นคัตรูราษสมบัติมาเสีย ต้นกงได้ยินดังนี้จึงเข้า ถอดเครื่องจำโจโฉออกเสีย จึงเชิญให้เข้านั่งบนเก้าอี้แล้วว่า ซึ่งห่านคิดหั้นนี้เรา ยินดีด้วย ราษฎรทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุขก็เพราสติปัญญาห่าน ใจโฉจึงถาม ว่าห่านนี้ซื้อได จึงมีความยินดีด้วยเรา ต้นกงจึงบอกว่าเราซื้อต้นกง เป็นแซ่ตัน เราก็หันหน้ามีความสัตย์ซื้อต่อแผ่นดิน จึงมีความยินดีด้วย ซึ่งที่ของเราเป็นเจ้า เมืองจงพวนอยู่นี้เราจะหั้งเสีย จะไปทำการทำนุบำรุงแผ่นดินด้วยห่าน แล้วต้นกง จึงเข้าไปจัดหาทรัพย์ลิ้งของซึ่งมีราคาภักดีที่ใจโฉถือเล่มหนึ่ง ตัวถือเล่มหนึ่ง จึงซื้มมาคละตัวแล้วพาภักดีออกจากเมืองในกลางคืนนั้น

ครั้นมาได้สามวันถึงบ้านแห่งหนึ่ง ใจโฉจึงบอกแก่ต้นกงว่า เวลาเกี้ยน แล้ว บ้านนี้เกลอของบิดามืออยู่คุณหนึ่งซื้อว่าแบะเฉีย เรายจะเข้าไปอาศัยนอน จะได้ถามเหตุการณ์หั้งปวงด้วย แล้วใจโฉกพาต้นกงเข้าไปหาแบะเฉีย แบะเฉียเห็น

ใจฉึงบวกว่า บัดนี้มีหนังสือรับสั่งมาแต่เมืองหลวงว่า ให้จับตัวท่านส่งขึ้นไป และใจโกรธมากของตัวนั้นก็หนีออกไปอยู่เมืองตันลิวแล้ว ใจฉึงเล่าเนื้อความ แต่หลังให้แปะเฉียฟังล้วน แล้วว่าต้นกงคนนี้เป็นเจ้าเมืองจงพวน ลาราษการเสีย หนึ่งภาคิดการกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้รอดชีวิต เพราะต้นกง แปะเฉียได้ฟังดังนั้น จึงว่าแก่ต้นกงว่า ขอบใจท่านมีกตัญญูต่อแผ่นดิน ถ้ามีได้ทำนใจฉึงตาย ท่าน จงพาภันหนองอยู่ที่นี่ก็ได้ ต่อเวลาพรุ่งนี้เช้าจึงค่อยไป แล้วแปะเฉียก็เข้าไปใน เรือนสั่งแก่พ่อครัวว่าให้ทำสุกรแลไก่ แล้วก็กลับออกจากบ้านอกใจฉึงไว้ สุรุที่ เรือนนี้ไม่มีดี เราจะไปจัดหาสุราที่เดียวให้กิน ว่าแล้วก็ไป

ฝ่ายพ่อครัวจึงถามกันว่า เราจะมัดก่อนหรือ หรือจะฆ่าที่เดียว ใจฉึงได้ ยินว่าดังนั้นก็รีบ儿ใจ จึงบริกรากับต้นกงว่า แปะเฉียนี้เป็นแต่เกลอของบิดา เห็น จะไปบอกนายบ้านให้มารับเรา จึงสั่งไว้แก่คนที่เรือน คนที่เรือนจึงว่าจะมัดก่อน หรือจะฆ่าที่เดียว ต้นกงจึงว่าเราไม่รู้จักน้ำใจแปะเฉีย จะประมาณการนั้นไม่ได้ ใจฉึงว่าเอามันไว้ไม่ได้ ก็ซักกระบีอกแล้วก็เข้าไปพันผู้คนบุตรภรรยาแปะเฉีย ตายถึงแปดคน ต้นกงเหลือไปเห็นสุกรที่เขามัดไว้ก็ตกใจ จึงว่าเขามัดสุกรไว้ เขายังฆ่าต่างหาก ท่านมาฆ่าผู้คนบุตรภรรยาแปะเฉียเสียนั้นผิดนัก ใจฉึงก็ลัว จึงพาต้นกงหนีออกจากบ้าน ครั้นไปประมาณย์ลิบเส้นพอพบแปะเฉีย แปะเฉีย ตามว่าไม่อยู่กินช้าจะไปไหนแล้ว ใจฉึงตอบว่าข้าพเจ้าเป็นคนผิดอยู่ จะรีบไปให้ พ้นภัย ก็ขับม้าไปแล้วก็ได้คิด จึงกลับมาร้าเรียกแปะเฉีย ว่าจะสั่งความไว้ แปะเฉียก็หยุดอยู่ ใจฉึงมาถึงเอกสารบีพันแปะเฉียตาย ต้นกงเห็นดังนั้นก็ยิ่ง ตกใจเป็นอันมาก จึงว่าแก่ใจฉึงว่า เมื่อกี้ท่านฆ่าบุตรภรรยาผู้คนเขาเสียแล้ว บัดนี้ช้ามาฆ่าตัวแปะเฉียอีกเล่า ใจฉึงตอบว่า เมื่อกี้เราคิดผิดอยู่แล้ว ครั้นจะ ละไว้แปะเฉียจะโทรศัปบอกนายบ้าน นายบ้านก็จะคุมกันมาตามจันเราะสั่งขึ้น ไปเมืองหลวง เรายังช้ามาฆ่าแปะเฉียเสียหวังจะให้เนื้อความสูญไป ต้นกงจึงว่าแก่ ใจฉึงว่า ท่านมีความคิดผิดเมื่อมีหันรู้ฆ่าบุตรภรรยาผู้คนเขาเสีย ครั้นรู้ตัวว่าผิด แล้ว มาช้ามาฆ่าแปะเฉียเสียอีกฉบับนี้ เป็นคนอกตัญญูหาดีไม่ ใจฉึงว่าแก่ต้นกง ว่า ท่านว่าฉันนี้ก็ชอบกลอยู่ แต่ว่าธรรมชาตาก็เดียวทุกวันนี้ ย่อมจะรักษาตัวมีให้ ผู้อื่นคิดร้ายได้ เรายังทำการหันนี้ ว่าแล้วใจฉึงก็พาต้นกงไปถึงที่สำนักแห่งหนึ่ง

จึงพาภันเข้าไปอาศัยนอนอยู่ ครั้นโจรโผลอนหลับไป ต้นกงจึงลุกขึ้นรำพึงคิดว่า เสียแรงตัววุ่นสูสีสละสมบัติพสถานเสีย อุตสาห์ติดตามโจรโฉมาคิดว่าจะเป็นคนดีมีปัญญาจะได้อุปถัมภ์กันสืบไป มิรู้ใจโฉเป็นคนหมายเข้าสามานย์ ทามีความกตัญญูต่อผู้มีคุณอุปการะไม่ ครั้นกุスマกมด้วยโจรโฉสืบไปนั้นไม่ควร จำก็จะฆ่าเสียอย่าให้มีภัยไปภายน้ำ จึงถอดกระเบนออกจะหันโจรโฉ แล้วถอยหลังคิดว่า เหตุทั้งนี้ เพราะแรกนั้นเรารอใจจึงตามมา ครั้นโจรโฉทำผิดจะฆ่าโจรโฉเสียนั้นก็หาประโยชน์ไม่ เมื่อมีชอนใจแล้วก็จะเอาตัวรอดหนีดีกว่า ต้นกงก็ขึ้นม้าหนีไปเมืองต่องกุน

ฝ่ายโจรโฉครั้นเดินเข้าไปเห็นต้นกงแล้วก็คิดว่า ต้นกงเห็นกูทำผิดจึงเอาตัวหนี ครั้นจะอยู่ที่นี่ก็มีได้ภัยจะมี ก็รีบไปในเวลากลางคืน ครั้นถึงเมืองตันลิว จึงบอกแก่โจรโภคบุตรตามเนื้อความซึ่งมีมาแต่หลัง ซึ่งข้าพเจ้าหนีมาเนี้ยวังจะขอเงินทองของบิดาที่มีอยู่นั้นจะซื้อม้าและอาวุธ แล้วจะเกลี้ยกล่อมผู้คนให้ได้มาก แล้วจะทำการลักไป โจรโภคจึงว่าเงินทองเรามีอยู่บ้างเห็นจะไม่พอการ เราเห็นคนหนึ่งซึ่งอยู่ห้องมีทรัพย์ลินเป็นอันมาก น้าใจก็หวังหาทางสัตย์ซื้อต่อแผ่นดิน น้าได้ไปบอกเนื้อความทั้งปวงก็เห็นจะลงใจด้วย จะให้เงินทองมาจ่ายอาวุธแล้ม้าจะได้เป็นกำลังลักไป

โจรโฉได้ยินบิดาว่าดังนั้นมีความยินดีนัก จึงให้แต่งโศะแล้วให้ไปเชิญอุยหองมา กินโอะ โจรโภคเนื้อความแก่อุยหองว่า ทุกวันนี้ตั้งโอะทำการทายนาช้าต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าคิดจะทำนุบำรุงแผ่นดินจะช่างตั้งโอะเสียให้ได้ แต่ว่ากำลังแลกรัพย์ลินข้าพเจ้าน้อยนัก ข้าพเจ้าจึงหนีมาจะคิดอ่านแกลี้ยกล่อมซ่องสุมผู้คนให้ได้มาก แล้วจะยกเท้าไปทำการล้างตั้งโอะเสีย บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านมีทรัพย์เป็นอันมาก แล่น้ำใจสัตย์ซื้อต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าจะขอทรัพย์ท่านไปจัดซื้ออาวุธแล้ม้า จะได้ทำการลักไป อุยหองได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึงว่าแต่รู้ข่าวว่าเมืองหลวงเป็นจลาจล ก็มาคิดอยู่จะทำนุบำรุงแผ่นดิน แต่ทามีผู้จะคิดเป็นหลักไม่ อันซึ่งท่านคิดอ่านหันนี้เรายินดีด้วย ทรัพย์ของเราราชซึ่งมีอยู่นั้น เรายังให้ท่านทำการตามประกรณ โจรโฉมีความยินดีนัก จึงทำธงขาวคันหนึ่งแล้วเขียนอักษรลงว่า ให้คนทั้งปวงมีน้ำใจสัตย์ซื้อต่อแผ่นดิน แล้วปักขึ้นไว้ตรงหน้าบ้าน

บรรดาชาวเมืองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันมาหาโจโฉ โจโฉจึงเกลี้ยกล่อมผู้คนได้เป็นอันมาก

ขณะนั้นแซหัวตุนผู้พี่ แซหัวเอียนผู้น้อง อายุ ๓๙ เมืองไพกึก และแซหัวตุนเมื่ออายุสิบสี่ปีนั้นไปเรียนการทหารในสำนักอาจารย์ แล้วผู้หนึ่งมาครูที่นี่อาจารย์ แซหัวตุนโกรธจึงฆ่าหัวตุนนั้นเสีย แล้วหนีไปอยู่บ้านนอก ครั้นรู้ข่าว ก็เกลี้ยกล่อมผู้คนได้ประมาณพันคน จึงพาแซหัวเอียนผู้น้องไปเข้าด้วยโจโฉ

แล้วโจโฉิน โจหงส์น้องคุณคนได้ประมาณพันคน กับวงศ์จันชาราเมือง ยงเปง ลิเตียนชาวเมืองชั้นใหญ่ ต่างคนก็มาเข้าด้วยโจโฉ และอุยหองนั้นเห็น ผู้คนมาเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยโจโฉก็มีความยินดีนัก จึงเอาเงินทองม้าให้โจโฉซื้อ ม้าและอาวุธสำหรับการส่งความ แล้วชาวเมืองทั้งปวงก็ชวนกันจัดเอาม้าและอาวุธ กับข้าวปลาอาหารมาให้เป็นอันมาก ขณะนั้นโจโฉมีความยินดีนัก จึงให้ปลูกโรง สำหรับเป็นที่ชุมนุมทุนนางและทำฟาระจะได้ปรึกษาการส่งความ ครั้นเวลาเข้าเย็นให้ ทหารซ้อมหัดการอาวุธไว้ให้ชำนาญ

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวซึ่งตั้งตระเกลี้ยกล่อมเอาใจตั้งไว้เป็นเจ้าเมืองบุดไยรู้ข่าว ดังนั้น ก็ปรึกษาแก่กรรมการทั้งปวงว่า เรายังไงไปเข้าด้วยโจโฉ กรรมการทั้งปวง เห็นชอบด้วย อ้วนเสี้ยว ก็คุ้มทหารยกไปเข้าด้วยโจโฉประมาณสามหมื่นเศษ ฝ่ายโจโฉเห็นอ้วนเสี้ยวมาเข้าด้วยก็มีความยินดี จึงปรึกษากับอ้วนเสี้ยวว่า บัดนี้ เราจะทำการใหญ่ จำจะแต่งเป็นหนังสือรับสั่งตอบไปเกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้ง ปวง อ้วนเสี้ยวเห็นด้วย จึงแต่งหนังสือว่า มีหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ โจโฉลองออกมาประกาศแก่หัวเมืองทั้งปวงว่า ทุกวันนี้ทุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยและ อาณาประชาราชภูมิได้ความเดือนร้อน เพราะตั้งตระเกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้ง ปวง จึงเปลี่ยนเสีย ยกเราให้เป็นเจ้าแผ่นดินเหมือนเจ้าตั้ง ตั้งตัวมันเป็นมหาอุปรา ราชการเมืองทั้งปวงสิทธิอยู่แก่ตั้งตระเกลี้ยน แล้วโจโฉมีกตัญญูต่อแผ่นดิน สถาบัน ตัวต่อหน้าที่นั่งว่า จะอาสาล้างตั้งตระเกลี้ยนเสียให้ได้ เราจึงให้โจโฉออกไปประกาศ หัวเมืองทั้งปวง ถ้าผู้ใดมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินก็ให้เข้าคิดอ่านกับโจโฉ และยก เข้ามาล้างตั้งตระเกลี้ยนเสียเป็นศัตรุราชสมบัติเสียจงได้

ครั้นหัวเมืองทั้งสิบห้าเมืองใหญ่นั้น คืออ้วนสุดาเจ้าเมืองลำหยงหนึ่ง

ยังยกเจ้าเมืองกิจวัฒน์ ของเจ้าเมืองเชียงจิวัฒน์ เล่าต้ายเจ้าเมืองอิวัฒน์
ของของเจ้าเมืองให้ลายหนึ่ง เตียวมาเจ้าเมืองตันลิวัฒน์ เตียวโป๊เจ้าเมือง
ทองกุนหนึ่ง อ้วนอุยเจ้าเมืองชุนหงษ์หนึ่ง เปาสินเจ้าเมืองเจปักหนึ่ง ของเล่ง
เจ้าเมืองปักไขหนึ่ง เตียวเตียเจ้าเมืองก่องเล่งหนึ่ง โถเกี่ยมเจ้าเมืองซิจิวัฒน์
ม้าเหงงเจ้าเมืองเสเหลียงหนึ่ง เตียนอี้ยงเจ้าเมืองเสียงตั่งหนึ่ง ชุนเกี่ยนเจ้าเมือง
เตียงสาหนึ่ง รู้ในหนังสือรับสั่งก้มีความยินดี จึงคุมทหารเมืองละหมื่นหนึ่ง
บังสองหมื่นบังสามหมื่นบังยกไปเข้าตัวยโลโฉเป็นลิบหากหัวเมืองทั้งอ้วนเสี้ยว
โลโฉจึงยกกองทัพทั้งปวงไป ณ แคนเมืองลากเอี้ยง

ฝ่ายกองชุนจ้านเจ้าเมืองปักเปง ครั้นรู้รับสั่งดังนั้นก็จัดทหารได้ประ-
มาณหมื่นห้าพัน ยกมาถึงเมืองเพงวนกวนชึ่งเล่าปีรักษากอยู่

ฝ่ายเล่าปีรู้ว่ากองชุนจ้านยกมา ก็พากวนอุภัปเตียวทุยออกไปหาถึง
นอกเมือง กองชุนจ้านเห็นแล่ปีมาก็ดีใจจึงถามว่า ซึ่งตามมาด้วยสองคนนั้นเชื่อ
ได้แลมานี่จะไปไหน เล่าปีบอกว่านั้นซื่อกวนอุ เตียวทุย เป็นทหารม้าถือเก้าหัตต์
แลน้องข้าพเจ้า ส่องคนนี้กล้าหาญได้เป็นกำลังข้าพเจ้ามา และทำนได้มีคุณแก่
ข้าพเจ้าแต่ก่อน ข้าพเจ้ารู้ว่าทำนยกมาทางนี้จึงออกมารับ หวังจะเชิญทำน
เข้าไปพักทหารอยู่ในเมืองสักเวลาหนึ่ง กองชุนจ้านได้ฟังก์ระลึกได้ว่ากวนอุ
เตียวทุย แล้วก็เข้าไปในเมือง จึงว่าแก่เล่าปีว่า กวนอุ เตียวทุยนี้ก็ได้ไปช่วย
ทำการรับโจโ Rodrิกผ้าเหลือง หาผู้ใดว่ากล่าวความชอบไม่ จึงเป็นทหารเลวอยู่
ขณะนี้ กองชุนจ้านจึงเล่าในหนังสือรับสั่งซึ่งให้โลโฉออกมาระประกาศแก่หัวเมือง
ทั้งปวงนั้นให้เล่าปีฟังลื้น แล้วชวนแล่ปีว่าทุกวันนี้ทำนได้เป็นเจ้าเมืองก็เป็นแต่
เมืองน้อย ครั้นนี้จึงไปกับเราริด ถ้าสำเร็จราชการตัวทำนแลน้องทั้งสองคนนั้น
ก็จะได้เป็นเจ้าเมืองเอกสารขึ้น เล่าปีมีความยินดีก์รับคำกรองชุนจ้าน เตียวทุยจึงว่า
ครั้นไปรับโจโ Rodrิกผ้าเหลืองนั้น ข้าเห็นว่าตั้งโดยทายานข้ามรู้จักคุณคน ข้าจะฉ่า
เสีย พี่ห้ามไว้ ถ้าพี่มีห้ามข้าจะเกิดเหตุใหญ่ถึงเพียงนี้หรือ กวนอุจึงห้ามเตียวทุย
ว่าอย่าว่าเลย ซึ่งจะไปกับกองชุนจ้านนั้นข้าก็มีความยินดีด้วย เล่าปีจึงให้จัดแจง
ทหาร ซึ่งเป็นคนสนิทพร้อมแล้ว กองชุนจ้าน เล่าปี กวนอุ เตียวทุยก็ยกทหาร
ไปถึงที่ซึ่งโลโฉทั้งทัพอยู่ ณ แคนเมืองหลวง

รูปที่ ๓๐ หัวเมืองหังปงทราบว่า “ํังสั่งพระเจ้าแผ่นดิน
จึงยกทัพไปรวมกับโจโฉ

๕๙

รูปที่ ๓๑ เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยรบกับลิโป้

ฝ่ายโจโฉกับหัวเมืองทั้งปวงจึงให้ตั้งค่ายเรียงกันไป ทางไกลประมาณสองร้อย步 แล้วโจโฉจึงให้แต่งโต๊ะแล้วเชิญหัวเมืองทั้งปวงมา กินโต๊ะพร้อมกัน แล้วจะให้ยกเข้าตีอาเมืองลอกอี๋ยง ของของจึงว่าบัดนี้เราหั้งปวงมีกตัญญูต่อ แผ่นดิน ซึ่งมาทำการใหญ่หลวงถึงเพียงนี้ไม่มีผู้ใดถืออาญาลิทธ์เป็นผู้ใหญ่ บังคับบัญชา นายทัพนายกองหั้งปวง ซึ่งจะยกเข้าตันนี้เรายังไม่เห็นด้วย โจโฉ พังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงว่าอ้วนเสี้ยวเป็นคนมีตระกูลเชื้อชุมนางมาถึงสี่ชั่วห้าชั่ว คนแล้ว ควรจะให้เป็นนายทัพใหญ่ ถืออาญาลิทธ์บังคับบัญชา นายทัพนายกอง อ้วนเสี้ยวไม่ยอม หัวเมืองหั้งปวงจึงว่า ถ้าอ้วนเสี้ยวไม่ยอมเป็นนายทัพใหญ่ แล้ว ซึ่งจะจัดหาผู้ใดอกนั้นเห็นขัดสน อ้วนเสี้ยวเห็นหัวเมืองจะแก่งแย่งกันก็ รับเป็นแม่ทัพใหญ่ โจโฉจึงให้ปลูกโรงใหญ่สำหรับอ้วนเสี้ยวอกราชการใน ค่าย ครั้นถึงวันฤกษ์ดีจึงเชิญให้อ้วนเสี้ยวเข้านั่งที่สมควร แล้วโจโฉกับสิบเจ็ด หัวเมืองก็เอกสารบี้แลตราสำหรับนายทัพใหญ่มอบให้อ้วนเสี้ยว แล้วโจโฉกับ สิบเจ็ดหัวเมืองจึงจุดธูปเทียนขึ้นทำลักษณะรูปชานวงสรวงเทพารักษ์ แล้วถือน้ำ พิพัฒน์สักจาว่าจะสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินสืบไป โจโฉจึงรินสุราคำนับให้หัวเมืองหั้ง ปวงกิน แล้วว่าเราจะทำสิ่งใดให้เราเป็นนายทัพใหญ่ถืออาญาลิทธ์ เราก็จะทำ ไปตามสติปัญญา อันอย่างธรรมเนียมกฎหมายพิชัยสงครามนั้น ถ้าผู้ใดมีความชอบ ก็จะปูนบำเหน็จตามสมควร ถ้าผู้ใดผิดเราจะให้ลงโทษโดยพระอัยการศึก ท่าน หั้งปวงอย่าได้น้อยใจเรา โจโฉกับสิบเจ็ดหัวเมืองก็รับว่าข้าพเจ้าจะทำตาม อ้วนเสี้ยวจึงให้อ้วนสุดผู้น้องเป็นหัวพลาเลียง สำหรับส่งเสบียงนายทัพนายกอง หั้งปวงอย่าให้ขาดได้ แล้วให้ชุนเกี่ยนเป็นกองหัวหน้า คุณทหารยกไปตีด่าน กิสุยก่วน ชุนเกี่ยนก็ยกไปตั้งค่ายประชิดด่าน

ฝ่ายนายด่านเห็นดังนั้น จึงแต่งหนังสือให้ม้าใช้ถือไปแจ้งข้อราชการ ณ เมืองลอกอี๋ยง ลิขุครั้นรู้หนังสือนั้นแล้วก็เอาไปแจ้งแก่ตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะตกใจจึง ปรึกษาลิยูว่า ครั้นนี้จะได้ครอสาออกไปจับชุนเกี่ยนมาก่าเสียได้ ลิบีจึงว่าซึ่ง หัวเมืองยกมาหั้งนี้เปรียบเหมือนแมลงม่า ข้าพเจ้าขออาสายกองหัวพอกองหัวพอกไปป่า

เสีย อย่าให้ทำนิวัติกเลย ตั้งโดยได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายใจชี้น จึงว่าทุกวันนี้เรา
ได้ลิโป้ไว้เป็นบุตร ถึงมาตราว่าจะได้ทหารอื่นมาไว้ลิบมีนกไม่เท่าลิโป้

ขณะนั้นทหารคนหนึ่งซื้อชัวทยง กิรยาดังเลือ สูงหกศอกเศษ ครั้น
ได้ยินลิโป้ว่าจะอาสาดังนั้น จึงคูกเข่าลงคำนับตั้งโดยแล้วว่า ซึ่งจะฝ่าໄก์และ
เอามีดฆ่าโคมาก่อนนั้นไม่ควร ซึ่งการทั้งนี้เป็นแต่หัวเมืองทั้งปวงยกมา อันลิโป้ผู้
บุตรท่านจะยกออกไปรบด้วยข้าศึกนั้นเห็นไม่สมควร ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตัด
ເອาคีรณะหัวเมืองทั้งปวงมาให้จงได้ ตั้งโดยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงให้
ชัวทยงเลื่อนที่เป็นนายทหารใหญ่ แล้วจัดทหารให้ห้าหมื่น กับลิซกหนึ่ง โยจัน
หนึ่ง เตียวหิงมหนึ่ง เป็นสันຍາหั้งชัวทยงให้ยกออกไป ฝ่ายชัวทยงกับทหาร
สามคนคุมพลห้าหมื่น รับยกออกไปตั้งรับอยู่ ณ ค่านกสุยกำวัน

ขณะนั้นเปาสินซึ่งอยู่ในกองทัพอวนเสี้ยว จึงคิดว่าชุนเกียนเป็น
กองหน้ายกไปตัดด่านเมืองหลวงนั้น ถ้าได้ทิกมีความชอบแต่ตัวชุนเกียน จึงแต่ง
ให้เปาตั่งผู้น้องคุณทหารยกไปทางหนึ่ง ให้เร่งคิดเอาด่านเมืองหลวงให้ได้ก่อน
ความชอบจึงจะมีแก่เรา เปาตั่งก็รับยกหัวไป ครั้นถึงด่านแล้วก็ให้ทหารเข้าตี
ก่อนทัพชุนเกียน

ฝ่ายชัวทยงเห็นดังนั้น ก็คุณทหารห้าร้อยเปิดประตูตุด่านออกไป จึงร้อง
ว่าเปาตั่งนี้เป็นพวกโจรมารบกุหรือ เปาตั่งได้ยินดังนั้นก็แลบดู เห็นชัวทยงกີ
ตกใจกลัว ชักม้าบ่ายหน้ากลับไป ชัวทยงชั้นม้าໄลตาม แล้วเอร้าวพันถูกเปาตั่ง¹
ตามม้าตาย จับได้ทหารเป็นอันมาก แล้วให้ตัดເອาคีรณะเปาตั่งใส่ถัง บอกหนังสือ²
ลงชี้นไปให้ตั่งโดย ตั้งโดยมีความยินดี จึงแต่งหนังสือลงมาบูนนำเหน็บให้
ชัวทยงเป็นที่ชุนนางผู้ใหญ่

ฝ่ายชุนเกียนนั้นมีทหารเอกไปด้วยสี่คน ซึ่งเตียนาถือหัวหนึ่ง
อุยกายถือกระบอกเหล็กสี่เหลี่ยมหนึ่ง ยันตั่งถือง้าวหนึ่ง โจมาถือกระเบื้องมือ
หนึ่ง ชุนเกียนแต่งตัวใส่เกราะแล้วถือง้าวใหญ่ พาพวกทหารออกมาน้ำด่าน³
แล้วร้องว่า อ้ายพวกชนมีมึงเร่งเปิดประตูออกมานเข้าเกลี้ยกล่อมกุจลงเร็ว ถ้าช้าอยู่
กุจะหักเข้าไปตัดคีรณะเสียให้ลื้น โยจันได้ยินดังนั้นจึงว่าแก่ชัวทยงว่า ข้าพเจ้า
จะขอทหารห้าพันจะอาสาออกไปตี ชัวทยงเห็นชอบด้วยก็จัดทหารให้โยจัน โยจัน

กํยกทหารเปิดประตูออกไป

ฝ่ายเที่ยงเห็นโยวจิ้นออกมานั่งหัวเรือหัวท้าย จึงขับม้ารำเพลงทวนออกไป远ด้วย โยวจิ้นได้เจ็ดเพลง เที่ยงเห็นเอาหัวแหงถูกคอโยวจิ้นตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็ໄล ฟันทหารโยวจิ้นเข้าไปจนถึงเชิงกำแพง

ฝ่ายชัวหงส์เห็นดังนั้น ก็ให้ทหารบนหน้าที่เชิงเทินยิงเกาทัณฑ์ ทึ้ง ก้อนศิลาลงไปดังท่าฝัน ชุนเกี่ยนเห็นจะเข้าหักเสียบมีได้ ก็ให้ถอยท่ามารถัง ค่ายอยู่ต่ำบลลลเลียงตั้ง จึงให้แต่งหนังสือตามซึ่งได้รับพุ่งนั้นไปให้อ้วนเสี้ยวแจ้ง แล้วอกไปถึงอ้วนสุดว่า ในกองทัพนี้ขาดเสบียงให้อ้วนสุดเร่งส่งลำเลียงมาให้ จงได้

ขณะเมื่อหนังสือมาแล้ว ทหารอ้วนสุดคนหนึ่งจึงว่าแก่อ้วนสุดว่า ชุนเกี่ยนคนนี้เมื่ออยู่ในเมืองกังตั่งนั้น อุปมาดังเสือตัวหนึ่ง และตั่งตระหง่านอุปมา ดังหมี ครั้งนี้ชุนเกี่ยนยกไปทำการเป็นกองหน้า ถ้าตีได้มีองหลงก็จะจับตั่งตระ หมาเสีย ชุนเกี่ยนก็จะกำเริบขึ้น ซึ่งจะมาหมีเสียตัวหนึ่ง เสือจะร้ายขึ้นนั้นจะเห็น ชอบช้างใหญ่ ข้าพเจ้าคิดว่านั่งเสียอย่างส่งเสบียงเลย ทหารในกองทัพชุนเกี่ยนก็ จะอิดโรยระสำราษายลง เมื่อมีเสือหากำลังมีได้ อ้วนสุดเห็นชอบด้วยก็มีได้ ส่งเสบียง และในกองทัพชุนเกี่ยนก็อุดข้าวปลาอาหาร ทหารทั้งปวงก็อิดโรยไป

ฝ่ายคนสองแรมครั้นรู้ดังนั้น ก็เอาเนื้อความเข้าไปแจ้งแก่ลิซกจิ้ง ไปบอกแก่ชัวหงส์ว่า บัดนี้ในกองทัพชุนเกี่ยนนั้น ทหารทั้งปวงอดข้าวปลาอาหาร อิดโรยอยู่แล้ว เวลาค่าวันนี้ข้าพเจ้าจะคุมทหารอ้อมไปเข้าช้างหลังค่ายชุนเกี่ยน ขอให้ท่านยกเข้าช้างหน้าค่าย จะตีกระหนานเข้าไปปล้นเอาค่ายเห็นจะจันตัว ชุนเกี่ยนได้โดยง่าย ชัวหงส์เห็นชอบด้วย จึงจัดแสงทหารเตรียมไว้เป็นสองกอง ครั้นเวลาค่าวันนี้จึงเปิดประตูทหารออกไปเป็นสองกองตามซึ่งคิดไว้นั้น ขณะ เมื่อยกไปถึงค่ายชุนเกี่ยนนั้นเป็นเวลาสองยามเช้า ชัวหงส์จึงให้ทหารตีกลองให้ ร้องเข้าปล้นเอาค่าย

ฝ่ายชุนเกี่ยนตกใจก็แต่งตัวใส่เกราะ แล้วขึ้nm้าถือว้าอุกมารนกับ ชัวหงส์ได้แปดเพลง และชุนเกี่ยนแล้วไปเห็นแสงเพลิงช้างหลังค่ายนั้นสว่างขึ้น และทหารในค่ายแตกตื่นล้มตายเป็นอันมาก แต่ใจมานั้นซึ่งม้าตามชุนเกี่ยนอยู่

ฝ่ายทหารชั่วหงส์เข้าล้อมไว้ ชุนเกี่ยนกับโจเมจิฝ่าฟันทหารออกไปได้ ชั่วหงส์ควบม้าตาม ชุนเกี่ยนยิงเกาทันท์มา ชั่วหงส์รับลูกเกาทันท์ที่ได้ทั้งสองดอก แล้วชุนเกี่ยนขึ้นเกาทันท์จะยิงช้ำ คันเกาทันท์หัก ชุนเกี่ยนกับโจเมาก็ควบม้าหนีไป ชั่วหงส์ขับม้าตาม โจเมจิว่ากับชุนเกี่ยนว่า หมวดซึ่งทำน้ำเส้นฝ่ายศัตรูจำได้ถัดนัด จงอดมาเปลี่ยนให้ข้าพเจ้าเสียเด็ด ชุนเกี่ยนก็ออดหมวดออกมาเปลี่ยนกันໄส แล้วควบม้าแยกทางกันไป

ฝ่ายชั่วหงส์กับทหารทั้งปวงควบม้าตามไป มีได้รู้ว่าชุนเกี่ยนไปแห่งใด จำสำคัญได้แต่หมวด ชั่วหงส์คิดว่าชุนเกี่ยนก็รับควบม้าໄสโจเมาก็ เห็นจำนวนตัวเข้า จึงอดหมวดรวมต่อไม่ไว แล้วรับควบม้าหนีเข้าไป ขณะเมื่อชั่วหงส์ໄสไปนั้นเป็นเวลากลางคืนมิได้รู้กลโจเมาก็เห็นสำคัญแต่หมวด จึงให้ทหารเข้าล้อมต่อไม่นั้นไว้ และหารทั้งปวงก็เอาเกาทันท์ยิงต่อไม้อยู่เป็นช้านาน ครั้นเห็นไม่ไหวติง ชั่วหงส์จึงพาทหารเข้าไปดู ก็เห็นหมวดรวมต่อไม้อยู่

ฝ่ายโจเมารั้นหนีเข้ายูในป่าบุดม้าดู เห็นชั่วหงส์กับทหารลงล้อมต่อไม่ไว โจเมจิชักม้ากลับหลังจะพันชั่วหงส์ ชั่วหงส์เหลือบเห็นจึงชักม้ากลับหน้ามาร้องตะด แล้วเอวจ้าวพันธุกโจเมตัวชาดออกสองท่อนตาย ครั้นเวลารุ่งเช้าชั่วหงส์ก็คุมทหารกลับเข้าไปด่านเมืองหลวง

ฝ่ายเที่ยนา อุยกาย อันต่าง กับทหารทั้งปวงซึ่งเหลือแตกไปนั้น พนชุนเกี่ยน ชุนเกี่ยนจึงพากลับมา ณ ค่ายเลียงต่ง แล้วบอกหนังสือไปถึง อ้วนเสี้ยวตามซึ่งได้รับพุ่ง อ้วนเสี้ยวแจ้งในหนังสือนั้นมีความเครื่องมองนัก จึงหาหัวเมืองมาปรึกษาว่า ชุนเกี่ยนนี้เป็นทหารกล้าแข็ง ซึ่งเสียที่แก่ชั่วหงส์ดังนี้จะคิดประการใด อนึ่งเปลี่นลอบใช้เปาต่งไปชิงรบจนตัวตาย และเสียทหารไปเป็นอันมาก นายหัวพนายกองทั้งปวงยังมิได้ว่าประการใด

ขณะนั้นอ้วนเสี้ยวเห็นเล่าปี่ กวนอู เดียวทุย ยินอยู่ข้างหลังกองชุนจ้านทั้งสามคนนี้รู้ปร่างโตใหญ่เห็นกิริยาดังยิ่มเยาะ จึงถามกองชุนจ้านว่าสามคนซึ่งยินอยู่ข้างหลังนั้นชื่อใด กองชุนจ้านจึงจุ่งมือเล่าปี่ออกไปยืนข้างหน้า แล้วบอกว่าคนนี้ชื่อเล่าปี่ เป็นเพื่อนคิซิย์เรียนหนังสือกับข้าพเจ้ามาแต่ก่อน บัดนี้ได้เป็นเจ้าเมืองเพงวนกวน

ใจโฉจงว่าเล่าปี่คนนี้ ครั้งโจรโพกผ้าเหลืองนั้นก็ได้ไปช่วยรบ กองชุน-จ้านจึงว่า อันแล้วปี่นี้เป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ มีความชอบต่อแผ่นดิน มาหลายครั้ง แล้วกองชุนจ้านให้เล่าปี่ค่านับอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวเชิญให้เล่าปี่ มานั่งที่สมควร และกวนอู เตียวหุยกเข้าไปยืนอยู่หลังเล่าปี่

ฝ่ายชัวหยงนั่นคุมทหารออกไปถึงหน้าค่ายอ้วนเสี้ยว จึงให้ทหารเอาไม้矛ยาเสียบหมากรุนเกี่ยนแก่วงชื่นร้องประการว่า อ้ายเหล่าหัวเมืองซึ่งเป็นขบดี แต่งให้ชุนเกี่ยนยกไปปราบนั้น กฎกติกาที่แตกจากทหารเสียเป็นอันมากแล้ว บัดนี้ใครซึ่งเป็นตัวนายเร่งยกอภิการกัน ม้าใช้ได้ยินดังนั้นก็อาเนื้อความไปแจ้งแก่ อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวจึงบริษัทแก่นายทัพนายกองว่า ชัวหยงยกอภิการทำดังนี้ ผู้ใดจะอาสาไปด้วยได้ ยุสิตทหารอ้วนสุดจึงรับว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปปราบด้วยชัวหยง อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นก็เกณฑ์ทหารให้ยุสิต ยุสิตยกทหารออกไปรับด้วยชัวหยงได้สามเหลี่ยง ชัวหยงเอาง้าวพันยุสิตตามม้าตาย ม้าใช้จึงอาสา เนื้อความไปแจ้งแก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวกับหัวเมืองทั้งปวงบริษัทกันว่า ครั้งนี้ ใจจะอาสาออกไปปราบด้วยชัวหยงได้

ฝ่ายชันยอกเจ้าเมืองกิจจิจังว่า ข้าพเจ้ามีทหารเอกคนหนึ่งชื่อพวหง จะขออาสาไปตัดเอาศีรษะชัวหยงมาให้จงได้ อ้วนเสี้ยวมีความยินดีจึงเกณฑ์ทหารให้ พวหงแต่งตัวใส่เกราะแล้วชี้ม้าเดือขวนให้ญี่เป็นอาวุธ ยกทหารออกไปปราบด้วยชัวหยงสามเหลี่ยง ชัวหยงเอาง้าวพันถูกพวหงตามม้าตาย ม้าใช้ก็รับอาสา เนื้อความเข้าไปแจ้งแก่อ้วนเสี้ยว และนายทัพนายกองทั้งปวงรู้ดังนั้นก็ตกใจ อ้วนเสี้ยวจึงว่าทหารเอกของเรารสองคนชื่อวังเหลียง บุนทิว ก็ยังไม่เห็นมา ถ้ามาแล้วก็จะกล่าวอะไรกับชัวหยง ครั้งนี้จะได้ใจอาสาออกไป

ขณะนั้นกวนอูจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตัดเอาศีรษะชัวหยงมาให้ท่าน อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นจึงถามว่า ซึ่งรับอาสาหนึ่นเป็นทหารที่ ตำแหน่งใด กองชุนจ้านจึงบอกว่า คนนี้ชื่อกวนอูผู้น้องเล่าปี่ เป็นทหารม้าเมือง เก้าหันต์

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวได้ยินกองชุนจ้านว่าดังนั้นก็โกรธ จึงร้องตราดว่ากวนอู เป็นแท่ททางล้าเลว มาดูหมื่นนายทัพนายกองหัวเมืองทั้งปวง บังอาจเข้ารับอาสา

แลบทหารหัวเมืองทั้งปวงยังมีอยู่เป็นอันมาก พอจะทำการศึกสืบไป จึงให้ท่านรับทราบด้วยออกไปเสีย

ใจโดยจึงห้ามอ้วนเสี้ยวว่า ท่านอย่าเพื่อกราบก่อน ห่วงที่กวนอูนี้จะมีผู้มีอกล้าหาญอยู่จึงขันอาสา ถ้าไม่สมติงปากว่าจึงจะเอาโทษถึงตาย อ้วนเสี้ยวจึงว่ากวนอูเป็นทหารเลว ครั้นจะให้ออกไปรับกับชั่วทย์ ชั่วทย์ก็จะหัวเราะเย้ยเล่น ว่าในกองทัพเรานี้ไม่มีทหารเอกสารแล้ว โดยใจว่าข้าพเจ้าเห็นรูปร่างกวนอูนี้โถไถญ่คุณสันอยู่ เห็นสมเป็นทหารเอกสาร ชั่วทย์จะไม่รู้ว่าทหารเลว กวนอูจึงว่า ข้าพเจ้าจะอาสาออกไปครั้งนี้ ถ้าไม่ได้ศิรษะชั่วทย์เข้ามา ขอทำนงเอารศีษะข้าพเจ้าไว้แทนเดิม อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงเกณฑ์ทหารให้กวนอู โดยใจให้อุ่นสุราแล้วรินใส่จอกยื่นให้กวนอู กวนอูคำนับแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่ทหารเลว ซึ่งท่านจะให้สุรา กินนั้น ขอให้ท่านด้วยก่อน เมื่อได้ข้าพเจ้าออกไปได้ศิรษะชั่วทย์มาแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะรับเอาสุราของท่านกิน และกวนอูขึ้ม้าตีอ้วนเสี้ยวออกไปรับด้วยชั่วทย์

ฝ่ายหัวเมืองทั้งปวงชี้อยู่ในค่ายนั้น ได้ยินเสียงกลองแผลม้าล้ออ้ออึงกีชวนกันออกไปดูก琨อูจะรับกับชั่วทย์ ครั้นออกไปถึงประตูค่ายก็เห็นกวนอูหัวศิรษะชั่วทย์กลับเข้ามาทั้งไว้ตรงหน้าค่าย นายทัพนายกองทั้งปวงเห็นก็ดีใจจึงพา琨อูเข้าไปในค่าย โดยใจอาจอกสุราหนึ่นมาคำนับ และส่งให้กวนอูกวนอูคำนับตอบ และรับเอาจากสุราหนึ่นมากิน สุราหนึ่นยังอุ่นอยู่

ขณะนั้นเตียวทุยจึงว่าแก่นายทัพนายกองทั้งปวงว่า กวนอูพิช้าพเจ้าได้อาสาตัดเอารศีษะชั่วทย์มาให้แล้ว ข้าพเจ้าผู้น้องจะขออาสาตีเข้าไปในเมืองหลวง และจะจับเอารัวตั้งตีตามให้ท่าน อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นก็กราบจึงร้องตัวดแล้วว่า บรรดานายทัพนายกองทั้งปวงมีได้ปรึกษาว่ากล่าวประการใด ตัวนี้เป็นแต่ทหารเลว องอาจเข้ามาจะอาสาหักหน้าผู้ในถูทั้งนี้ เห็นเป็นคนทายาท้นัก ให้ชับออกไปเสียนอกที่ชุมชนบุนนาค

โดยใจว่าอันอย่างธรรมเนียมศึกนั้น ถ้าผู้ใดมีความชอบในการสงคราม ก็จะปูนบำเหน็จตามสมควร ถ้าผู้ใดกระทำความผิดก็จะลงโทษ ซึ่งจะมาถืออิสริยยศในท่ามกลางศึกดังนี้ไม่สมควร อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า ถ้าจะนับถือ

ทหารเลขเป็นเอกชนนี้ไซร์ เรายังไม่ทำการสืบไปแล้ว จะยกทหารกลับไปเมืองโจโฉจึงว่าชัดช่องกันแต่เนื้อความเพียงนี้จะละการใหญ่เสียนั้นไม่ควร แล้วให้กองทุนจ้านพาเล่าปี่ กวนอู เตียวหุยกลับไป ณ ค่ายท่อญี่ โจโฉจึงให้อาสุกรเปิดไก่ไปปอมบไปให้ก่านลเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย

ตอนที่ ๔

ฝ่ายทหารชั่วหงษ์ที่เหลือตายนั้น ก็ชวนกันกลับไป ณ ด่านกิสุยก่อน จึงบอกเนื้อความแก่ลิซาก ลิซากก็บอกหนังสือไปถึงตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะแจ้งกีตากิจ จึงปรึกษาแก่ลิญ ลิโน่ว่า บัดนี้ชั่วหงษ์ตายแล้วเราจะคิดประการใด ลิญจึงว่าชั่วหงษ์เป็นทหารเอกตายเสียชนนี้ ดังท่านเสียทหาร Lew Lub Mien ก็ไม่เท่า แล้ว กองทัพชั่วหงษ์ยกมาทำการครั้งนี้ ข้าพเจ้าแจ้งว่าอ้วนเสี้ยวเป็นนายทัพใหญ่ แล้ว อ้วนหุยชั่วหงษ์เป็นอาอ้วนเสี้ยวชนนี้เป็นชนนangอยู่ในเมืองนี้ เกลือกว่าจะควบคิดกัน เป็นไส้ศักดิ์ ขอให้จับอ้วนหุยมาเสีย ตั้งโต๊ะเห็นชอบด้วย จึงส่งลิมุย กุยกิให้ คุมทหารห้าร้อย ไปจับอ้วนหุยกับพรรคพวงหนิงชาหยังหันนั่งมาเสียให้ลื้น และ ให้ตัดเอาศีรษะไปเสียนไว้ ณ ด่านกิสุยก่อน ให้อ้วนเสี้ยวผู้หลานเห็น แล้วให้ ลิมุย กุยกิคุมทหารห้าร้อยมีตั้งมั่นรักษาด่านกิสุยก่อนไว้ให้จงได้ ลิมุย กุยกิก็คุม ทหารไปทำการตามตั้งโต๊ะสั่ง

ฝ่ายตั้งโต๊ะกับลิญ ลิโน่ หวานเดียว เตียวเจ คุมทหารสินท้าหมื่น ยกไป รักษาด่านเชาโลก่อน ซึ่งใกล้มีองค์กอเอียงทางประมาณห้าร้อยเส้น แล้วตั้งโต๊ะ ให้ลิโน่คุมทหารสามหมื่น ออกไปตั้งค่ายใหญ่ๆ ออกกำแพงด้าน

ม้าใช้เห็นดังนั้นจึงเอาเนื้อความไปแจ้งแก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวจึง ปรึกษาแก่หัวเมืองหังปวงว่าตั้งตั้งโต๊ะยกอุกมาตั้งอยู่ด่านเชาโลก่อนนี้เราจะคิด ประการใด ใจฉันจึงว่า ชั่วหงษ์ตั้งตั้งโต๊ะยกอุกมาตั้งอยู่ ณ ด่านนั้น หวังจะสกัดต้นทาง ไว้ เราจำจะแบ่งอาณาจักรทัพนายกองหังปวงคนละครึ่ง ยกไปตื้อย่าให้ตั้งตั้งโต๊ะอยู่ ได้ อ้วนเสี้ยวเห็นชอบด้วย จึงให้อองของหนึ่ง เตียวมาหนึ่ง เปาลินหนึ่ง อ้วนอุยหนึ่ง ชงเลงหนึ่ง เตียวเอียงหนึ่ง โถเกี่ยมหนึ่ง กองชูนจันหนึ่ง คุม ทหารชั่วหงษ์คนละครึ่งนั้นก็ยกไป และให้ใจฉันเป็นกองสองแรม ให้อาช่าวดี และร้ายมาแจ้ง ขณะนั้นของคุณทหารไปถึงด่านเชาโลก่อนก่อน

ฝ่ายลิโน่รู้ก็ยกทหารเอกสามพันอุกมา จะวนของของ อองของจึงให้

ผลตั้งเป็นหน้ากระดาน แล้วขับม้าเข้าไปที่หน้าทหารทั้งปวง และไปเห็นลิโปี้แต่งตัวโวโถงในกระบวนส่งความแล้วถือทวนซึ่ม้า มองของจึงคิดว่าลิโปี้รูปร่างเป็นทหารซึ่ม้าก็สมตัว มองของจึงตามแก่ทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาอกรบด้วยลิโปี้ได้ หองหยกทหารเอกสารของของจึงรับอาสาแล้วซึ่ม้าถือทวนอกรบด้วยลิโปี้ได้ห้าเหลียง ลิโปี้เอาหวนแหงหองหยกตาม้าสาย แล้วลิโปี้กับทหารทั้งนั้นรำทวนขับม้าไล่แหงตะลุมบน ทหารของของล้มตายแตกตื้นไป พอดียวมาอ้วนอุ่ยสองกองนี้ยกมาเห็นของของแต่กมา ก็ขับทหารหนุนเข้าไป ลิโปี้เห็นหัวหนุนมาเป็นอันมากก็ยกทหารกลับเข้าค่าย ฝ่ายของของกับเตียวมา อ้วนอุ่ยเห็นดังนั้นก็ยกทหารถอยมาตั้งมั่นอยู่ใกล้ลิโป้ประมาณสามสิบ步 ของของตรวจพลดูก็รู้ว่าเสียทหารเป็นอันมาก

ขณะนั้นนายหัวหั้งห้ากองก็มาถึงจึงตั้งค่ายมั่นอยู่ด้วยกัน ครั้นเวลารุ่งเข้านายหัวหั้งแหดคนจึงปรึกษาภันว่า ลิโป้มีกำลังหัวหาญ เราจะเห็นผู้ใดซึ่งมีสมมือไปรบด้วยลิโป้ได้ เมื่อปรึกษายังมิทันคลังกัน พอม้าใช้มาบอกรวบลิโป้ยกมาตั้งอยู่หน้าค่าย นายหัวหั้งแหดคนได้พังดังนั้นก็ขันดูบనหอโดย เห็นเหล่าทหารลิโป้เต้นรำคาะองให้ร้องกำเริบเป็นอันมาก ขณะนั้นทหารเตียวเอี่ยงชื่อนอกสุน ซึ่มาร่าวทวนออกไปสู้กับลิโป้ ลิโป้แหงถูกนกอกสุนตกม้าสาย นายหัวหั้งแหดคนเห็นก็ตกใจ แล้วบุี้อันกึกทหารลงเล่น จึงซึ่ม้าถือกระบวนเหล็กใหญ่ออกไปจะสู้กับลิโป้ ลิโป้เห็นก็ขับม้าเข้ากราบได้สิบสองเหลียง ลิโป้หวดด้วยทวนถูกมือนบุี้อันกึกขาด กระบวนของเหล็กกระเด็นไปเจ็บขับม้าหนี นายหัวหั้งแหดคนเห็นก็ลงจากหอโดย แล้วก็ขับทหารทั้งปวงออกช่วยรับป้องกัน บุี้อันกึกกลับเข้าค่ายได้ แล้วปรึกษาภันว่า ลิโป้เป็นการรบกล้าหาญนัก ผู้ใดจะทำศึกไปด้วยนั้นเห็นจะเอาชัยชนะยาก ผู้ใดจะคิดเห็นประการได้

ใจโนจึงว่าจะจะนกอกไปถึงอ้วนเสี้ยวและนายหัวหั้งปวง ให้ปรึกษาภันว่า ผู้ใดจะคิดอ่านกลศึกประการได้จึงจะได้ตัวลิโป้ ถ้าได้ตัวลิโป้แล้วก็จะได้ตัวตั้งโดยง่าย

ขณะนั้นม้าใช้ไปนกอกแก่นายหัวหั้งแหดคนว่า ลิโป้ยกทหารมาตั้งอยู่หน้าค่าย และนายหัวหั้งแหดคนจัดแจงทหารยกไปตั้งค้างกันอยู่ แต่กองชุนจ้าน

นั้นซึ่ม้ำถือว่าเข้าไป嫖ด้วยลิโป้ได้สิบเพลง แลลิโป้นั้นซึ่ม้ำมีฝีเท้าซึ่งชื่อเช็กเซร์ มีกำลังและฝีเท้ารวดเร็วนัก กองชูนจ้านนั้นลินกำลังกีขันม้าหนี ฝ่ายลิโป้ขับม้าไล่ตาม ครั้นไกลเข้าเมืองทวนซึ่งจะแหง พอเตียวหุยควบม้าเข้าสกัดหน้าม้าลิโป้ไว้ แล้วร้องความด้วยเสียงอันดัง ม้าลิโป้นั้นตกใจถอยหลังทรุดออกไปเป็นหลายก้าว เตียวหุยจึงร้องค่าว่า อ้ายลูกสามพ่อ ภูม่าจะวนกับมึง เหตุใดมึงจึงชักม้าถอยไป ลิโป้ได้ยินก็โกรธ จึงขับม้าเข้าวนกับเตียวหุยถึงห้าสิบเพลง ก็มิได้แพ้ชนะกัน กวนอูเห็นดังนั้น กลัวว่ากำลังเตียวหุยจะน้อยกว่าลิโป้ จึงขับม้าเข้าวนด้วยลิโป้ได้สามสิบเพลง เล่าปีจึงขับม้าถือกระนี่สองมือเข้าช่วยวน และม้าเล่าปี กวนอู เตียวหุยล้อมม้าลิโป้ไว้เป็นสามเหล่า ลิโป้รบป้องกันไว้เป็นสามารถแล้วแหงเล่าปีด้วยทวน เล่าปีเอกสารนี่ปัดทวนเสีย แล้วขับม้าสะอึกเข้าไปจะพันลิโป้ ลิโป้เห็นเป็นกระบวนการศึกการหนานหนักมา จึงขับม้าหนีพาทหารทั้งปวงเข้าในด่านยาโลกกวัน

ฝ่ายเล่าปีกับกวนอู เตียวหุย แนะนำทัพทั้งแปดกองกีคุมหาฤยกเข้าไปถึงเชิงกำแพงด่าน ให้ทหารเข้าหักโหมเป็นสามารถ ลิโป้ชี้นอยู่บนเขาชิงเกินกีให้ทหารทั้งปวงยิงเกาหันน์ ทึ้งก้อนศิลาลงไปดังห่าฝน นายทัพทั้งปวงเห็นจะหักเอาไม่ได้กียกทหารกลับมา ณ ค่าย แล้วบริกรชากันแต่งหนังสือบอกไปถึงอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้แต่งหนังสือไปถึงชูนเกี่ยนว่า ให้เร่งยกทหารเข้าติดด่านกิสุยกวนให้จังได้

ฝ่ายชูนเกี่ยนครั้นแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว กีรูซ่าฯว่ามีผู้บุยงอ้วนสุดมิให้ เอาเสบียงมาส่ง จึงให้ทหารทั้งปวงรักษาค่ายอยู่ แล้วพาเที่ยนา กับอุยกายไปหาอ้วนสุด ซึ่งเป็นกองลำเลียง ณ ค่าย ชูนเกี่ยนจึงว่าแก่อ้วนสุดว่า ตั้งตีะทำการทายน้ำตั้งตัวเป็นใหญ่ใช่จะทำสิ่งใดให้เราขัดเคืองกีหามิได้ ซึ่งเราจะมาทำการด้วยอ้วนเสี้ยวครั้นนี้กี เพราะความชื้อตรงต่อแผ่นดิน แล้วจะคิดแก้แค้นตั้งตีะซึ่งนำอ้วนหุยอาท่านเสียนนั้น อุตส่าห์ทราบอาภัยเข้าสู่ลูกเกาหันน์แล้วหุยทั้งปวงมิได้คิดชีวิต เราก็ให้บอกมาขอเสบียง เป็นไนน่าหานจึงฟังคำคนบุญมิให้อาเสบียงไปส่ง ทหารในกองทัพเรางึงอดอยากอิดรอยกำลังจนเสียทีแก้เข้าคิก และอ้วนสุดได้ยินดังนั้นก็มีความละอายนัก จึงให้เอาตัวทหารซึ่งบุญมิให้ส่งเสบียง

นั้นมาฆ่าเสียต่อหน้าชุนเกี่ยน

ฝ่ายม้าใช้อุ่ญ ณ ค่ายชุนเกี่ยนมาบอกแก่ชุนเกี่ยนว่า บัดนี้ลิขุยซึ่งม้าออกมาจากค่ายกิสุยกวนว่าจะมาทำท่าน ชุนเกี่ยนได้ฟังก็ลาอัวนสุดกลับมา ณ ค่าย จึงให้หาลิขุยเข้ามาถามว่า ทำนานี่ด้วยกิจธุระสิ่งใด ลิขุยจึงบอกว่า มหาอุปราชให้เรามา ว่าแต่บรรดาหัวเมืองซึ่งควบคิดกันมาทำการทั้งนี้มาอุปราชจะได้ยื่อหือต่อผู้ใดนั้นหมายได้ คิดจะให้ฆ่าเสียจงลื้น บัดนี้มีความเมตตาแต่ท่านผู้เดียวจะพยายามพยายามล้อม มหาอุปราชจึงให้เรามาห้ามท่าน อย่าให้ควบคิดทำการด้วยหัวเมืองทั้งปวง มหาอุปราชจะยกลูกสาวให้ชุนเช็กผู้บุตรท่าน จะได้เป็นไมตรีกันสิบไป

ฝ่ายชุนเกี่ยนได้ฟังดังนั้นจึงคาดเอว แล้วว่าตั้งโดยนั้นเป็นขบถ แผ่นดินร้อนทุกเส้นหน้า เราคิดอ่านกับหัวเมืองทั้งปวงยกมาทำการ หวังจะฆ่าตั้งโดยเสียให้สิ้นทั้งเจ็ดชั่วโคตร อาจนาประหารราชภูรทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุข ซึ่งตั้งโดยจะเอาลูกสาวมายกให้เป็นภารยาชุนเช็กผู้บุตรเรา ซึ่งเราจะเป็นเกี่ยวดองด้วยตั้งโดยศัตรูราชสมบัตินั้น เรายังความละอายนัก และโทษซึ่งท่านออกมากลั่ยกล่อมเรานั้น เราจะยกไว้ครั้งหนึ่ง ท่านจะเร่งกลับเข้าไปซักชวนทหารทั้งปวงให้เป็นใจด้วยเรา เปิดประตูด้านนอกไว้รับเดิด แล้วเราจะยกทหารเข้าไปจับตั้งโดยฆ่าเสีย ถ้าท่านกับทหารทั้งปวงมิทำการตามดังนี้ เรายกเข้าหักอาเมืองได้ ก็จะให้ฆ่าเสียจงลื้น ลิขุยได้ฟังก็ตกใจกลัว ก็ลาชุนเกี่ยนรีบกลับเข้าไปบอกแก่ตั้งโดย ตั้งโดยแจ้งดังนั้นก็โกรธ จึงปรึกษาแก่ลิขุยว่า ซึ่งกลั่ยกล่อมชุนเกี่ยน มิลงใจด้วยเรานั้นลิขุยจะคิดประการใด

ฝ่ายลิขุยจึงว่าซึ่งลิโน่เสียที่มาบัดนี้ เห็นทหารทั้งปวงซักย่อห้อง ขอให้ท่านยกทหารกลับขึ้นไปเมืองหลวงก่อน แล้วเชิญเสด็จพระเจ้าเทียนเตี้่ไปตั้งอยู่เมืองเตียงยัน ด้วยข้าพเจ้าได้ยินแต่กิชาเมืองทำเพลงว่า “ตั้งเทาอิดโกยัน ไซเทาอิดโกยัน หลกเจ้าหยิบเตียงยันห้องโภบอชูลัน” แปลภาษาไทยว่า ตะวันตกก้มเมืองเตียงยันเมืองหนึ่ง ตะวันออกก้มเมือง ถ้ากว่างวิ่งเข้าในเมืองเตียงยัน แล้วก็ทางยอันตรายมีได้ และข้าพเจ้าคิดดูในคำเดือนนั้น เห็นว่าแต่ก่อนพระเจ้า

ชั้นโกโจได้สร้างเมืองเตียงยัง พระมหากษัตริย์ได้เสวยราชย์ต่อ ๆ กันมาถึงสิบสองพระองค์ ฝ่ายพระเจ้าชั้นกองบูได้สร้างเมืองลากอี้ยงเป็นฝ่ายตะวันออก พระมหากษัตริย์ได้เสวยราชย์ต่อมา ๆ จนถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้นกีได้สิบสองพระองค์ ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าเชื้อพระวงศ์พระเจ้าชั้นกองบูจะสูญเสียครั้งนี้แล้ว ราชสมบัตินั้นเห็นจะได้แก่ท่านเป็นมั่นคง ถ้าท่านได้ไปสร้างเมืองอยู่ ณ เมืองเตียงยังก็จะหาอันตรายไม่ได้ ดุจคำเด็กทำเพลงเป็นศุภานิมิตนั้น ตั้งโต๊ะได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึงว่าแก่ลิขุว่า ซึ่งท่านกล่าวมาเราฟังแจ้งบัดนี้ แล้วก็ยกกองทัพกลับไปเมืองหลวง

ครั้นเวลารุ่งเช้าตั้งโต๊ะจึงให้ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเข้ามาพร้อมกันในที่เฝ้าแล้วว่า เรายุ่งในตำราเห็นจะตามเมืองลากอี้ยงนี้เห็นเป็นฝ่ายตะวันออกจะร่วงโรยสูญเสียแล้ว ฝ่ายเมืองตะวันตกจะวัฒนาการเจริญรุ่งเรืองไปภายหน้า เราจะเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเตี้ยไปสร้างเมืองอยู่ ณ เมืองเตียงยัง ให้ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงพาภันอพยพไปตั้งอยู่ด้วย

ฝ่ายเอียวปิวจึงว่า อันเมืองลากอี้ยงนี้พระเจ้าชั้นกองบูสร้างเมืองสั่งสมราชสมบัติมาเป็นช้านานถึงสิบสองพระองค์แล้ว และท่านให้ทั้งเมืองลากอี้ยงเสียและไปตั้งเมืองเตียงยังนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าบ้านเมืองยังมิสงบ อาณาประชาราษฎร จะได้ความเดือดร้อนนัก อันคำโนราณกล่าวไว้ว่า อุปมาดังเรือน ถ้าจะรื้อลงนั้นง่าย ซึ่งจะปลูกสร้างนั้นยากนัก ถ้าไม่ฟังข้าพเจ้า จะชนยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองเตียงยังนั้น เห็นราษฎรทั้งปวงจะแตกตื่นไป กว่าจะเกลี้ยกล่อมซ่องสุมเข้าได้ก็ยากนัก ซึ่งข้าพเจ้าว่าทั้งนี้ขอท่านดำเนิริดูจงควร

ตั้งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็กราช จึงว่าตัวเราเป็นมหาอุปราช จะสั่งข้อราชการสิ่งใดก็เป็นสิทธิ เรายุ่งในตำราเห็นว่าดีแล้วร้ายแล้วจึงสั่ง แล้วบังอาจขัดໄว้ฉะนี้ไม่ชอบ

อุยอวนจึงว่าแก่ตั้งโต๊ะว่า ซึ่งเอียวปิวทัดทานนั้นชอบอยู่ เหมือนครั้งของมังเป็นบท ซึ่งเอาราชสมบัติแล้วเผาเมืองเสีย และเมืองนั้นก็ยังเป็นป่าอยู่ ซึ่งท่านจะละเมืองนี้เสีย จะไปเอาป่าเป็นเมืองนั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่ควร

ตั้งโต๊ะจึงตอบว่าเราเห็นช่างฝ่ายตะวันออกนี้เกิดจลาจล ใจทำอันตราย

ต่าง ๆ มาเป็นหlaysครั้ง แลเมืองเตียงยังก็เป็นเมืองหลวงอยู่แต่ก่อน เรายังเป็น
ภูมิลำเนาของกลอยู่ แล้วก็มีภูเขาและคลาชีงจะทำการเมืองนั้นใกล้ ทำเดือนหนึ่ง
ก็สำเร็จการ จะได้เป็นสุขด้วยกัน และทุนนาหั้งปวงอย่าได้ขัดขวางสินไปเลย

ฝ่ายชนชองจึงห้ามตั้งโต๊ะดังคำอุยอวน ตั้งโต๊ะจึงตอบว่าเราจะทำนุ
บำรุงราชสมบัตินี้เป็นการใหญ่หลวง อุปมาเหมือนโคนตันไม่มีทำไร่ จะคิด
เสียดายตันไม่มีอยู่แล้วก็ไม่ได้รักวอกิน แล้วตั้งโต๊ะจึงให้ถอดเอียวปีว อุยอวน
ชนชองออกเสียจากที่ทุนนาหั้ง ตั้งโต๊ะก็ขึ้นเกวียนจะไปที่อยู่ ครั้นออกมานอก
ประดูวังพับเอียวปีกับเหงาคงเข้ามาคำนับอยู่ตรงหน้าเกวียน ตั้งโต๊ะจึงถามว่า
ท่านทั้งสองจะว่าราชการสิ่งใดกับเราหรือ เอียวปีกับเหงาคงจึงว่าข้าพเจ้าได้ยิน
กิตติศัพท์ว่า ท่านจะเหมือนนี้ไปสร้างอยู่ ณ เมืองเตียงยัง ข้าพเจ้าเห็นไม่ควร
จึงเข้ามาหวังว่าจะห้ามท่าน ตั้งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็กราช จึงว่าตัวท่านทั้งสองแต่
ก่อนนั้นได้ว่ากล่าวให้เราตั้งอวนเสียเป็นเจ้าเมืองเรา ก็ทำตาม บัดนี้อวนเสีย
กลับมาทำร้ายแก่เรา และตัวทั้งสองคนนี้คงคิดเป็นสายสนกลนัยกับอวนเสีย
เป็นกันคง แล้วจึงสั่งนู้ซูให้อาเอียวปีกับเหงาคงไปฆ่าเสีย แล้วตั้งโต๊ะก็ไปถึงที่
อยู่ จึงสั่งกำหนดคันธนซึ่งจะยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองเตียงยัง

ฝ่ายลิญจึงว่าซึ่งท่านยกไปสร้างเมืองนั้น อาหารและเงินทองในห้องพระ-
คลังยังมีอยู่น้อยเห็นจะไม่พอทำการ ในเมืองลกเอียงนี้ผู้ซึ่งเป็นเศรษฐีพ่อค้า
ย้อมเมืองทองข้าวของเป็นอันมาก ขอให้ท่านไปปริบอามาเข้าห้องพระคลัง จึงจะ
ได้อาไปทำการสะดวก อนึ่งแต่บรรดาพรคพากอวนเสียซึ่งอยู่ในเมืองหลวงก็
มีอยู่เป็นอันมาก ขอให้ท่านจับฆ่าเสียให้ลื้น แล้วรับอาทรพย์สิ่งสินมาเข้า
ห้องพระคลังไว้ ตั้งโต๊ะเห็นชอบด้วย จึงจัดทหารห้ามันไปเที่ยววนอาณาประชา
ราชภูมิซึ่งมีเงินทองและพรคพากอวนเสียจับอาตัวมาแล้วมัดไว้ จึงให้อาชงปัก
ไว้บนศีรษะเชียนตัวอักษรสองตัวว่าเป็นชนด แล้วก็อาไปฆ่าเสีย และรับอาเงิน
ทองมาให้ตั้งโต๊ะเป็นอันมาก แล้วตั้งโต๊ะจึงให้ลิขุย ภูย กี ขับต้อนอาณาประชา
ราชภูมิในเมืองลกเอียง ไปตั้งอยู่ ณ เมืองเตียงยังให้ลื้นซึ่ง

ขณะนั้นลิขุย ภูย กี ต้อนอาณาประชาราชภูมิไป และคนทั้งหมู่ทั้งชาติ
เด็กเล็กได้ประมาณหกร้อยเจ็ดร้อยหมื่น และทหารตั้งโต๊ะอพยพเป็นกอง ๆ

อาณาประชาราษฎรเหยียบกันตายเป็นอันมาก เหล่าทหารก็เข้าช่วงซิงເອຫັນພົມສິນຂອງราชฎร แล้วดุດลาກภารຍາຂອງชาวเมือง และลูกสาวซึ่งพ่อแม่พินองไปด้วยมาทำอันตราย บรรดาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก เสียงร้องไห้อึดคงนีไป

ฝ่ายตั้งต้องเตรียมการทั้งปวงพร้อม ก็ให้ทหารเอาเพลิงจุดในเมือง ลอกเอียงใหม่สิ้น แล้วให้ลิปป์คุมทหารไปปักดูคอมพะระມหากษัตริย์ซึ่งผังไว้แต่ก่อน ต่อ ๆ มา แล้วให้เก็บทรัพย์สิ่งของซึ่งผังไว้กับคนนั้น ได้เงินทองเป็นอันมาก และทหารทั้งปวงก็ปลอมชุดอาภินทองซึ่งใส่ศพอาณาประชาราษฎรที่ผังไว้มาเป็นอาณาประโยชน์ ตั้งโดยจึงให้ชนทรัพย์สิ่งของทั้งปวงขึ้นบรรทุกเกวียนเป็นหลาย พันเกวียน แล้วเชิญสตัดจพระเจ้าเตี้ยนแต่กับนักสนมทั้งปวงพร้อมแล้วให้ยกไป

ขณะนั้นเตียวหิงซึ่งออกไปตั้งอยู่ ณ ด่านกิสุยกำวนกับขัวหยงซึ่งตายนั้น แล้วหารซึ่งรักษาด่านเขาโลก่วน ครั้นรู้ว่าตั้งต้องเหมืองลอกเอียงเสีย เตียวหิงจึงคุมทหารไปตามตั้งต้อง

ฝ่ายชุนเกี่ยนครั้นเห็นด่านกิสุยกำวนสังดเสียน แลนายหัพทั้งสิบแปดหัวเมืองกับเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย รู้ข่าวดังนั้นก็ยกทหารขึ้นไปเมืองลอกเอียงเห็น เพลิงใหม้อยู่สิ้นทั้งเมืองมีได้มีผู้คน จึงให้ทหารเข้าดับเพลิงลงแล้วจึงตั้งหัวพอยู่ในเมืองนั้น

ใจโนจึงว่าแก่อ้วนเสียว่า ตั้งต้องให้เผาเมืองเสีย แล้วยกหน้าไปช้าง ตะวันตก และพระเจ้าเตี้ยนแต่นั้นรากริยังไม่รู้ว่าดีแลร้าย ซึ่งตั้งต้องยกไปนั้นเห็นอาณาประชาราษฎรจะได้ความเดือดร้อนนัก เป็นไฉนท่ามานิ่งอยู่ฉะนี้ ขอให้ยกกองหัวพไปทำการ เห็นจะจับตั้งต้องได้สะดวก

อ้วนเสียวกับหัวเมืองทั้งปวงจึงตอบว่า ทหารเร้ายังอิดโรยนัก จำเราะ พากพลให้มีกำลังขึ้นก่อนจึงค่อยคิดการสืบไป ใจโนได้ฟังดังนั้นจึงคิดแต่ในใจว่า ซึ่งจะทำการใหญ่กับหัวเมืองทั้งปวงนี้ อุปมาดังคิดกับเด็กเลี้ยงโโค จึงจัดทหารพรรคพวงของตัวได้ประมาณหมื่นเศษ แล้วพาแซหัวตัน แซหัวอียัน ใจหองใจหิน ลิเตียน วงศ์จัน กับทหารทั้งปวงรีบตามตั้งต้องไปทั้งกลางวันกลางคืน

ฝ่ายตั้งต้องครั้นยกมาถึงเมืองอึงหยง และเชื่อว่าเป็นเจ้าเมืองรู้ข่าวก็

ออกมารับตั้งตีะ ลิขจึงว่าแก่ตั้งตีะว่า ชึ่งยกมาจากเมืองหลวงครั้งนี้เกลือกพวකศัตรูจะยกตามมา ฝ่ายทัพเรจะต้านทานมิทันจะเสียห่วงที่ ขอให้เชื่อengคุณทหารไปชุ่มอยู่บ่นเข้าใหญ่ต้นทาง ถ้ากองทัพสิบแปดหัวเมืองยกมาตามก็ให้เชื่อengออกกวน ถ้ากองทัพนั้นล่วงขึ้นมาได้รับกับทัพเรแล้ว จึงให้เชื่อengออกตีกระหนาบหลัง ทัพชึ่งตามมาก็จะเสียหีเป็นมั่นคง ตั้งตีะเห็นชอบด้วย จึงให้เชื่อengคุณทหารยกไปชุ่มอยู่ ณ เขต้นทาง และให้ลิปีกับลิฉุย กุยกีคุณทหารลงไปเดินเป็นกระบวนการทัพหลัง

ฝ่ายโจโฉก็ยกทัพล่วงตามเข้าต้นทางขึ้นไป ขณะนั้นลิปีได้ยินเสียงรีพลตามอ้ออึ่งมา จึงคิดว่าลิญนี้เป็นคนมีสติปัญญา คิดสิ่งใดก็มิได้ผิด ครั้นเห็นทัพโจโฉยกมาใกล้ ลิปีจึงให้กลับหน้าทหารเข้ารับไว้ โจโฉจึงขับม้าขึ้นไปหน้าทหารแล้วร้องว่า อ้ายพากชนถ่มใจพาเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปแห่งใด ลิปีได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงร้องตอบว่าตัวมึงเป็นคนอกตัญญู มหาอุปราชชูบเลี่ยงให้มีความสุขยังหารู้จักคุณไม่ กลับทรยศทำร้าย ครั้นไม่สมคิดแล้วหนี้ไปคนกันมาทำฉันนี้อึกเล่า แซหัวตุนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ขับม้าขึ้นไปรบด้วยลิปีได้ห้าเหลง ลิฉุยก็ขับม้าคุณทหารเข้ารับด้านทางขวา โจโฉจึงให้แซหัวเอียนคุณทหารเข้ารับด้วยลิฉุย และกุยกีก็ขับม้าคุณทหารเข้ารับด้านทางซ้าย โจโฉจึงให้โจหยินคุณทหารเข้ารับด้วยกุยกีเป็นสามารถ เสียงทหารหั้งสองฝ่ายอ้ออึ่งເອິກເກຣິກດังແຜ່ນດີຈະຄລ່ມ แซหัวตุนเห็นว่ากำลังนั้น้อยกว่าลิปีกิขับม้าหนี ฝ่ายลิปีกิขับม้าໄລ่ตาม พันทหารโจโฉแตกตื่นล้มตายเป็นอันมาก และโจโฉกับทหารชึ่งเหลือนั้นถอยหลังไปถึงเขต้นทาง พօเวลาสองยามแสงเดือนสว่าง เห็นรี้พลอดໂຮนักจึงให้หยุดอยู่หุ่งอาหารยังมิทันกิน

ฝ่ายเชื่อengชุ่มอยู่เห็นดังนั้น ก็ยกทหารออกโจมตี ทหารโจโฉมิทันรู้ตัวก็ตกใจตื่นแตกกระเจ้ายไป โจโฉนั้นก็ขับม้าหนีไปพานเชื่อengเข้าก็ตกใจ ชักม้าบ่ายหน้าจะหนีไปทางอื่น ซึ่งยังยิงเกาทัณฑ์ไปถูกติดไฟลิโจโฉ โจโฉกิขับม้าหนีผ่านเขาไป ฝ่ายทหารเชื่อengเห็นก็เอาหวนແທງถูกม้าโจโฉล้มลงแล้วเข้าจับโจโฉไว ฝ่ายโจหองพ comaทันเข้าเห็นทหารเชื่อengจับโจโฉไว กิขับม้าเข้าໄລ่พันทหารนั้นล้มตายเป็นหลายคน เหลือนั้นตกใจทั้งโจโฉเสียหนีไป โจโฉถูกเกาทัณฑ์เจ็บ

รูปที่ ๓๒ ตั้งโต๊ะเผาเมืองลกเอียง

รูปที่ ๓๓ ชุมกียนได้ตราหนัยจากศพหนู

ปวดเป็นสาหัสจังว่าแก่โจหองว่า ตัวเราเห็นจะตายเสียแล้ว ท่านเร่งไปอาชีวะ รอเดิด โจหองจึงว่าท่านป่วยหนักอยู่จังขึ้นเช่นม้า ข้าพเจ้าจะเดินวนป้องกันไป โจโฉตอบว่า ซึ่งท่านเดินแท้จะต่อรบได้เหมือนเช่นม้าหรือ โจหองจึงว่าแผ่นดินเป็น จลาจลครั้งนี้ หาผู้ใดจะคิดทำนุบำรุงไม่ หากท่านเป็นต้นคิด หัวเมืองทั้งปวงจึง พลอยมาทำการด้วย ถ้าชีวิตข้าพเจ้าจะตายก็ตายเสียเดิด ขอให้ท่านรอโดยู่จะ ได้คิดการบำรุงแผ่นดินสืบไป โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าขอบใจท่านนัก แล้วโจโฉ ก ขึ้นม้า โจหองจึงถอดเกราะทั้งเสีย ถือร้าวเดินตามไป ครั้นเพลาประมาณสาม ยามเศษก็ถึงแม่น้ำอันหนึ่ง พอดียินเสียงทหารตามมาข้างหลัง โจโฉจึงว่าแก่ โจหองว่าจะหนีไปแผ่นน้ำก็กันหน้าอยู่ ศัตรูก็ตามมา เห็นชีวิตเราจะตายอยู่ที่นี่เป็น มั่นคง โจหองจึงว่า ข้าพเจ้าจะพาท่านไปให้ตลอด จึงถอดเสือทั้งเสียแล้วให้โจโฉ ก โจหองก็พาข้ามแม่น้ำไปถึงฝั่ง เหล่าทหารซึ่งครั้นมาถึงริมแม่น้ำ เห็นโจโฉ ข้ามไปถึงฝั่ง ก็ชวนกันเอากาทันท์ยิงระดมไป ฝ่ายโจหองก็พาโจโฉค่อยเดินไป ได้ประมาณสามสิบ步 พอรุ่งขึ้นจึงเข้าหยุดพักข้างเนินเขาแห่งหนึ่ง และซึ่งนั้น คุ่มหาดห้ามน้ำตามไป เห็นโจโฉกับโจหองหยุดอยู่ จึงให้ทหารทั้งปวงเข้าล้อมไว้

ฝ่ายแซหัวตุนกับแซหัวเอียนคุ่มหาดห้ามได้ลิบหกสิบเจ็ดม้า กข้าม แม่น้ำตามโจโฉไป พอดีนทหารล้อมโจโฉ โจหองอยู่ จึงขับม้าผ่านหน้าซึ่งเอื้า ไป แล้วร้องความว่า พวกล้ายขบถมึงอย่าทำอันตรายนายกู ซึ่งเอียงได้ยินก็กรา จึงขับม้าเข้ารบกับแซหัวตุนได้ลิบเพลง แซหัวตุนอาทานแหงถูกซึ่งเอ่งตกม้าตาย แล้วໄลพันทหารทั้งนั้นแตกกระฉายนไปล้าน

ขณะนั้นโจหินกับลิเตียน วังจัน สามคนคุ่มหาดห้ารได้ประมาณสาม ร้อยเศษ พอมานพบแซหัวเอียนเข้าจึงพาภันไปหาโจโฉ ครั้นโจโฉเห็นทหารเอก คุ่มหาดห้ามได้นำงึกค่อยคลายใจขึ้น แล้วโจโฉก็ยกทหารไปเมืองให้ลาย

ฝ่ายหัวเมืองทั้งปวง ซึ่งอยู่ ณ เมืองลากเอียงตั้งตั้งชุมรุ่มพักทหารอยู่ แล้วก็ยันนั้นเข้าไปตั้งชุมนุม ณ พระที่นั่งเกียนเชียงเตี้ยน แล้วไปบูที่กุฎีพระ- มหาการัชตريย์ซึ่งตั้งโดยใช้ชุดขั้นนั้น จึงให้ทหารกลบเสียแล้วปลูกโรงขัน จึงบอก นายทพนายกองทั้งปวงมาจุดธูปเทียนทำสักการบูชา แล้วต่างคนต่างกลับไปที่ ชุมนุม ครั้นเวลาลากลางคืนแสงเดือนสว่าง ชุมเกียนจึงถือระเบิดออกไปนั่งอยู่

กลางแจ้ง จึงแล่นไปเห็นดาวล้าหัวพระมหากษัตริย์ เว้าหอมองนัก ชูนเกี่ยน จังคิดว่า ครั้งนี้พระมหากษัตริย์มิได้เป็นสุข อาณานิคมราชภูมิจึงได้วันความเดือดร้อน เพราะตั้งตระหง่านขึ้นมาต่อราชสมบัติจนเมืองนั้นเป็นป่า ดาวนั้นจึงวิปริตไปดังนี้ ชูนเกี่ยนดูพลาญก็น้ำตาไหล และหารคนหนึ่งเห็นแสงประหลาด จึงชี้บอกชูนเกี่ยนว่า ซ่างพระที่นั่งฝ่ายทิศใต้เห็นสว่างอยู่ ชูนเกี่ยนแล้วปีนต้นไม้ไปดูเห็นรัศมีประหลาดดังนั้น จึงเดินไปให้ทหารจุดคนเพลิงส่องดูก็เห็นบ่ออันหนึ่ง จึงให้ทหารลงไปสักดู พบรดหูนผู้หนึ่งก็ให้ยกขึ้นมา และพบนั้นยังสดอยู่มิได้เยื่อยหง้าว รัดประคดผูกคออยู่จึงให้แก้ออกดู เห็นทับน้อยลับกุญแจอยู่ จึงให้คัดออก เห็นตราหยกสีเหลี่ยมจัตุรัสดวงหนึ่งหน้าแปดหน้า ยอดนั้นจามลักษณะประเจา เป็นมังกรห้าตัวเกี่ยวกัน แต่เหลี่ยมข้างหนึ่งนั้นลิอยู่อาหองคำตีเหลี่ยมเข้าไว้ ตระนั้นแกะเป็นอักษรว่า เทพดาประลิทช์ให้ ถ้าผู้ใดได้ได้ไว้แล้วครองราชสมบัติก็จะจำเริญพระชนชาติไป ชูนเกี่ยนเห็นประหลาดจึงถามเที่ยหากว่า ตราหยกนี้จะเป็นของผู้ใด เที่ยหาก็ตอบว่า ตราล้าหัวราชสมบัติ และยกซึ่งแกะตรานี้ ครั้งนึงโหเห็นทรงสั่นสะเทือน เครื่องทรงสั่นไปแล้ว เป็นโหจึงเอาห้อนคลาทีทรงสั่นนั้นมาต่ออยู่อกจึงได้หยก แล้วเอ้าไปภ่วยพระเจ้าโซบุล่อง พระเจ้าโซบุล่องก็ดับสูญ ครั้นพระเจ้าจันเชือร่องได้เสวยราชย์ จึงให้หาซึ่งมาทำเป็นตราล้าหัวพระมหากษัตริย์ แล้วให้หลิสุจังแกะเป็นอักษรแปดตัว ครั้งหนึ่งพระเจ้าจันเชือร่องเสวยราชสมบัติได้ยื่นบทปี (พ.ศ. ๒๓๑) จึงเสด็จไปประพาสโดยทางชลมารค พอกีดพายหนักคลื่นใหญ่ พระเจ้าจันเชือร่องกลัวเรือพระที่นั่งจะล่ม จึงเอาราหยกนี้ทิ้งลงในแม่น้ำ พายแผลคลื่นก็สงบไป ครั้นอยู่มาอีกแปดปี พระเจ้าจันเชือร่องเสด็จไปประพาสโดยทางชลมารค มีผู้หนึ่งเอาราหยกนี้มาถวายต่อพระทัตถ์ แล้วผู้นั้นก็หายไป ครั้นพระเจ้าจันเชือร่องเสด็จกลับเข้ามาถึงวังก์สวรรคต^๖ วูเอ่งจึงเอารานี้มาถวายพระเจ้าชั้นโกจิ ครั้นอวงมังเป็นขบถ นางตั้งไหอยอจึงเอารานี้ทิ้งเอาของสิมโซเสียมหหารองมัง ไปถูกผนังตึกเหลี่ยมนั้นจึงลิไป แล้วให้อาหองคำทำเลี่ยมตราเข้าไว้ ครั้นพระเจ้าชั้นกองบูได้ทราบนี้จึงได้เสวยราชย์ต่อ ๆ มา ครั้นเพลิงไหม้旺 พากขันทีจึงพาห้องจูเป็นกัน

^๕ มีในเรื่องเล็กก็ ^๖ พระเจ้าจันเชือร่องกับพระเจ้าจันเชือร่ององค์เดียวกัน

หองจูเหียบหนีเพลิงไป ครั้นกลับเข้ามาจึงให้คนคันดูกรพย์สิ่งของในห้องพระ คลังนั้นก็ยังดือญล้น แต่ตรายกดวงนี้หายไป ก็ซึ่งทำมาได้ตราสำหรับราชการนี้ เห็นว่าราชสมบัติจะได้แก่ท่านเป็นมั่นคง ขอให้ท่านยกกลับไปเมืองกังตั้งจึงจะได้คิดการใหญ่สืบไป

ฝ่ายชุนเกี่ยนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงว่าพรุ่งนี้เราจะลาอัวนเสี้ยวว่าป่วยจะกลับไป แล้วกำชับทหารทั้งปวงว่า อย่าให้บอกกล่าวแก่ผู้ใดให้ปรากฏในขณะเวลากลางคืนนั้น ทหารชุนเกี่ยนคนหนึ่งชื่อรูห์เห็น คิดเอาใจออกหากชุนเกี่ยน จึงเอาเนื้อความไปบอกแก่อัวนเสี้ยว อัวนเสี้ยวจึงเอาร้าวหารนั้นไว้ แล้วปูนบำเหน็จให้เป็นอันมาก ครั้นเวลารุ่งเช้าชุนเกี่ยนจึงไปบอกแก่อัวนเสี้ยวว่า ข้าพเจ้าป่วยจะขอลาไปอยู่รักษาตัว ณ เมืองเตียงสา อัวนเสี้ยวหัวเราะแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าทราบแล้วซึ่งท่านว่าป่วยจะไปรักษาตัวนั้น เพราะได้ตรายกสำหรับราชสมบัติหรือ

ชุนเกี่ยนได้ฟังดังนั้นทำเป็นตกใจจึงถามว่า ผู้ใดมาแจ้งเนื้อความแก่ท่านฉะนี้ อัวนเสี้ยวจึงตอบว่า เราทั้งปวงคิดกันมาหวังจะล้างศัตรูราชสมบัติเสียซึ่งท่านได้ตรายกสำหรับพระมหากษัตริย์ไว้ จงเอามาให้เราซึ่งเป็นนายทัพผู้ใหญ่ ถ้าสำเร็จราชการแล้วจะได้ถวายพระเจ้าเทียนต่อให้เสวยราชสมบัติสืบไปซึ่งท่านได้ตราไว้แล้วปิดเนื้อความเสียจะพาเอาไปนั้น ท่านคิดจะเอาราชสมบัติหรือ ชุนเกี่ยนจึงว่าข้าพเจ้าไม่ได้ตราไว้ เป็นโฉนดหมายหินว่าดังนี้เล่า อัวนเสี้ยวจึงตอบว่าเรารู้ว่าได้ไว้เป็นมั่นคง จงเร่งเอามาให้เราเสีย ถ้ามิพังเราก็จะรุนแรงกันชื่น

ฝ่ายชุนเกี่ยนจึงเอามือชี้ฟ้าแล้วสาบานว่า ถ้าข้าพเจ้าได้ตรายกไว้แล้วขอให้ข้าพเจ้าตายด้วยสายฟ้าแลอุธต่าง ๆ เกิด หัวเมืองทั้งปวงจึงห้ามอัวนเสี้ยวว่าชุนเกี่ยนสาบานแล้วก็แล้วไปเกิด อัวนเสี้ยวจึงให้อาหารชุนเกี่ยนซึ่งมานอกเนื้อความนั้นออกมาก และจึงถวายชุนเกี่ยนว่าเมื่อท่านให้อาหารทั้งปวงลงไประสกในบ่อนั้นได้ตรำขึ้นมาນี้ ทหารคนนี้ได้ไปด้วยท่านหรือไม่ ชุนเกี่ยนเห็นทหารของตัวก็รู้ว่าเขาเนื้อความมานอกแก่อัวนเสี้ยว ชุนเกี่ยนก็โทรศักระบ์ออกจะฟันทหารคนนั้นเสีย อัวนเสี้ยวเห็นดังนั้นจึงซักกระบื้ออยிநช่วงหน้าไว้

แล้วว่า ถ้าตัวทำน่อห้ามคนนี้เสีย เรายังจะตัวทำน่อเสียเหมือนกัน

ฝ่ายบันเหลียงกับบุนทิวทัศน์อ้วนเสี้ยวซึ่งยินอยู่ข้างหลังเห็นดังนั้นก็ถอดกรอบออกไว้ ข้างเที่ยงหา อุยกาย ชั้นต่อ ทหารฝ่ายชุนเกี่ยนก็ซักกระบวนการนือกโดยทือญี่

ฝ่ายหัวเมืองทั้งปวงเห็นดังนั้น ก็ออกไปห้ามเสียทั้งสองข้าง และชุนเกี่ยนก็ขึ้นมาลับมา ณ ที่ชุมชนุ่ม ก็จัดแขงทหารทั้งปวงพร้อม แล้วจึงยกออกจากเมืองลอกเอี่ยง

ครั้นอ้วนเสี้ยวรู้ดังนั้นก็แต่งหนังสือบอกเนื้อความนั้นให้ม้าใช้ถือไปถึงเล่าเปียวเจ้าเมืองเงงจิวว่า ให้เล่าเปียวคุณทหารออกสักครบชิงເອາຫາຍகซึ่งชุนเกี่ยนพาหนีไปนั้นไว้ด้วยพระเจ้าเหี้ยนเต็จได้ ครั้นเวลารุ่งเช้ากองม้าใช้ชึ้นไปสอดแแนวนั้นกลับมาบอกอ้วนเสี้ยวว่า บัดนี้ทัพโจโฉซึ่งยกไปตามตั้งโต๊ะนั้นแตกไปอยู่เมืองให้ลาย อ้วนเสี้ยวแจ้งดังนั้นจึงแต่งทหารให้ไปรับโจโฉมา ณ เมืองลอกเอี่ยง แล้วให้แต่งโต๊ะเชิญโจโฉกับหัวเมืองทั้งปวงกินโต๊ะ ต่างคนถ้ามีช้ำโจโฉ โจโฉทอดใจให้ญี่แล้วว่า เดิมข้าพเจ้าคิดอ่านแก้ไขกล่อมผู้คน และออกไปถึงท่านทั้งปวงว่าจะทำนุบำรุงการแผ่นดิน ท่านทั้งปวงเห็นด้วยจึงยกมาช่วยทำการ บัดนี้ตั้งโต๊ะทั้งเมืองหลวงเสีย พาพระเจ้าเหี้ยนแต้และอาณาประชาราษฎร์ไปเข้างทิศตะวันตก ข้าพเจ้าได้ว่าให้ท่านทั้งปวงยกตามไป ท่านก็ไม่ยอม ข้าพเจ้ายกทหารตามไปได้รับพุ่งกันเป็นสามารถจนข้าพเจ้าเสียทีมาครั้นนี้ ข้าพเจ้าได้ความอภัยคนก้า ท่านทั้งปวงจะคิดประการใด จงเร่งช่วยกันคิด อ้วนเสี้ยวแล้วหัวเมืองทั้งปวงมิได้ตอบประการใด โจโฉจึงคิดว่าบรรดาหัวเมืองทั้งนี้เห็นจะคิดเอาใจออกหากันเป็นมั่นคง ถึงจะคิดการด้วยสืบไปก็เห็นจะไม่ตลอด โจโฉโกรธจึงออกมากัดแขงทหารแล้วก็ยกไปเมืองเอิงจิว และหัวเมืองทั้งนั้นก็กลับไปยังที่ชุมชนุ่ม แลกกองชุนจ้านจึงว่าแก่เล่าปี หวานอู เตียวทุยว่าอ้วนเสี้ยวนี้ซึ่งจะคิดการใหญ่นั้นไม่ได้ นานไปเห็นจะมีอันตราย จะพาภันได้ความลำบากเสีย เราจึงพาภันยกไปเมืองจะดีกว่า เล่าปี หวานอู เตียวทุยเห็นชอบด้วยกองชุนจ้าน ก็ยกทหารไปถึงเมืองเพงวนกวน เล่าปีก็ลาเข้าอยู่รักษาเมืองดังก่อน กองชุนจ้าน ก็ยกไปเมืองปักเปง

ฝ่ายเล่าต้ายชาตเสบียง จึงให้ทหารไปยมเสบียงเตียวมา เตียวมาไม่ให้ เล่าต้ายໂกรซ ครั้นเวลากลางคืนก็ยกทหารเข้าตีค่ายฆ่าเตียวมาตาย และทหารเตียวมาหนึ่งก็มาเข้าด้วยเล่าต้ายล้วน อ้วนเสี้ยวเห็นหัวเมืองหังปวงแก่งแย่ง ทำร้ายแก่กัน ที่ยกกลับไปก็มีบ้าง เห็นการจะทำไม่ตลอด อ้วนเสี้ยวก็คุมทหารยกไปเมืองโหลัย และหัวเมืองซึ่งยังอยู่นั้นต่างคนต่างยกกลับไปเมือง

ฝ่ายเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจ้วนนั้น เป็นเชื้อพระเจ้าชั้นโภโจมาแต่ก่อน และเล่าเปียวนั้นเป็นบุตรของเจ้าคน ชื่อตันเสียงชาวเมืองยีหลำหนึ่ง คงหลินชาวเมืองโลกิหนึ่ง หัวนงชาวเมืองบุดไชหนึ่ง เตียวลิชาเมืองชันหยงหนึ่ง เตียวเคียนชาวเมืองชันหยงหนึ่ง หงมิติดชาวเมืองล่าหยงหนึ่ง หัวหงชาวเมืองยีหลำหนึ่ง หังเจ็ดคนนี้เป็นเพื่อนสนิทกันกับเล่าเปียวมาแต่ก่อน และมีทหารเอกสามคนชื่อเก็บเหลียง เก็บอวด ข้อมอ สามคนนี้เป็นชาวเมืองเอียงเบง

แลเล่าเปียวครั้นแจ้งหนังสืออ้วนเสี้ยวซึ่งให้มานั้น จึงให้เก็บอวดกัน ข้อมอคุณทหารหมื่นหนึ่ง ยกไปสักดิทางซึ่งชุนเกี่ยนมา และเก็บอวดขึ้นไปยังยอดหัวทหารหังปวง ชุนเกี่ยนจึงถามเก็บอวดว่า ซึ่งท่านยกทหารมาสักดิทางไว้หังนี้ จะประณานลิ่งอันใด เก็บอวดจึงตอบว่า ตัวท่านเป็นข้าพะเจ้าเหี้ยนแต่ ตัวก็ได้กินเบี้ยหัวดอยู่ และตัวพอาตราหยกสำหรับพระมหากาษัตริย์มานั้น จะเอาไปคิดประการใด จงเออตราสั่งมาให้เรา เราจะเอาไปถวายพระเจ้าเหี้ยนแต่ ถ้าตัวมิให้เรา ก็ไม่เปิดทางให้ไป ชุนเกี่ยนได้ฟังดังนั้นก็ໂกรซ จึงให้อุยกายออกไปจะรับด้วยเก็บอวด และข้อมอเห็นก็ขับม้าอกรถกับอุยกายได้เจ็ตเพลง อุยกายจึงเอกรถของเหล็กสีเหลี่ยมตีถูกอกข้อมอ ข้อมอชักม้าหนี ชุนเกี่ยนจึงໄล่ฟันทหาร ข้อมอไปถึงหน้าเมืองเกงจ้วง ชุนเกี่ยนได้ยินเสียงม้าล่อบนเนินเขา จึงแลเห็นเล่าเปียวยกทหารมาเป็นอันมาก ชุนเกี่ยนคำนับเล่าเปียวแล้วจึงว่า ท่านเชื่อฟังหนังสืออ้วนเสี้ยวและยกทหารมาทำการหังนี้ เมื่อหนึ่งไม่เอ็นดูข้าพเจ้า เล่าเปียวจึงตอบว่า ซึ่งท่านพอาตราหยกมาจะคิดเป็นขบถต่อแผ่นดินหรือ ชุนเกี่ยนจึงว่าถ้าข้าพเจ้าได้ตราหยกมาเหมือนอ้วนเสี้ยวว่ามานั้น ขอให้ข้าพเจ้าตายด้วยอาชญาต่าง ๆ เดีด เล่าเปียวจึงว่าถ้าท่านจะให้เราริบลงสัย จงเรียกทหารซึ่งสนิทของท่านมาให้เราคันดูจนลิ้นทุกคนเราจะจึงจะเชื่อ ชุนเกี่ยนได้ยินดังนั้นก็

ໂກຮົດ ຈຶ່ງວ່າເຮົາສານານຕັ້ງແລ້ວຍັງໄມ່ເຫື່ອເລຳ ທ່ານຈະມີຜົນອົກລ້າຫາງປະກາດໄດ້ເຮົາ ຈະຂອດອຸ່ນດູ ເລຳເປີຍໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ກາທາວ່າເປັນຄອຍມາ ຜຸນເກີ່ນຫັນມັກໄລ້ໄປ ດິັ່ງເຫຼາສອງຫັ້ງທາງ ແລ້ກາທາເລຳເປີຍວ່າຈຶ່ງຊຸມອູ່ນັ້ນກົງອະກຽບກະຮານານ ແລ້ວມອ ເກີ່ນວັດຈີ່ນໜີ້ຫຸນເກີ່ນນັ້ນ ກີ່ຫັນມັກຄຸມທາວ່າອ້ອມທາງຂຶ້ນໄປ ຕີກະຮານາບຫັ້ງ ຜຸນເກີ່ນລົງມາ ເລຳເປີຍກີ່ໃຫ້ທາວ່າຕີເປັນໜັ້ງກະຮານາຂຶ້ນໄປ ຜຸນເກີ່ນນັ້ນຮົບອູ່ ກລາງທາວ່າເລຳເປີຍ ແລ້ວຍກາຍ ເຫື່ງເກາ ອັນຕິ່ງ ເກີ່ນສີ່ທາວ່າເປັນອັນມາກ ແລ້ວ ທາວ່າເລຳເປີຍລ້ອມຫຸນເກີ່ນໄວ້ ອູ່ຍກາຍ ເຫື່ງເກາ ອັນຕິ່ງ ຈຶ່ງຮັບທັກເຫຼົ້າໄປແກ້ຫຸນເກີ່ນ ອອກມາໄດ້ ແລ້ວກີ່ພາທາວ່າຈຶ່ງເຫຼືອມານັ້ນຍກໄປເມືອງກັງຕົ້ນ ແຕ່ນັ້ນມາເລຳເປີຍກັບ ຜຸນເກີ່ນກົງມີໃຈພຍານາທັກນັ້ນ

ตอนที่ ๖

ขณะเมื่ออ้วนเสียวยกหารมาอยู่เมืองให้ล่ายนั้นขาดเสบียง ฝ่ายยังยกเจ้าเมืองกิจวันธุ์ข้าวแก้จัดแจงเสบียงให้หหารคุมไปให้แก่อ้วนเสียฯ แล้วหองกิจง ว่าแก่อ้วนเสียฯ ว่า คนทั้งปวงก็ปราภูอยู่ว่าท่านเป็นเชื้อชุมทางมาแต่ก่อน และท่านมาทำการทำนาบ่ำรุงแผ่นดินครั้งนี้ ซึ่งจะมาบังค่อยกินให้ผู้อื่นส่งเสบียงนั้น เห็นไม่ควร ถ้าเขามิส่งก็จะขัดสนอยู่ แล้วในเมืองกิจวันนั้นทรัพย์สิ่งสินก็มีคงค้างอาหารกับริบูรณ์ ขอให้ยกหารไปตีเอาเมืองกิจว่า ถ้าได้แล้วท่านจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น จะได้คิดราชการสืบไป อ้วนเสียฯได้ยินดังนั้นจึงตอบว่า เรา ก็คิดอยู่แต่ยังหาที่ที่จะทำมีได้ หองกิจงว่าถ้าท่านคิดดังนั้นแล้ว ขอให้มีหนังสือลับไปถึงกองชุนจ้าน ให้หหารเข้าตีเมืองกิจวันด้านหนึ่ง ท่านจะยกเข้าตีกระหนาบด้านหนึ่ง ถ้าได้มีองแล้วแบ่งทรัพย์สินและเมืองให้กองชุนจ้านกึ่งหนึ่ง และยังยกนั้นเป็นคนที่มีความคิดไม่ถูก ก็ต้องติดต่อกันว่า ว่ากองชุนจ้านจะยกมาตี เห็นจะมีหนังสือมาถึงท่านให้ยกหารไปช่วย ถ้าสมคิดเห็นเราจะได้มีองกิจว์โดยง่าย อ้วนเสียฯเห็นชอบด้วย จึงให้แต่งหนังสือลับไปให้กองชุนจ้านตามหองกิจฯ

ฝ่ายกองชุนจ้านรู้หนังสือนั้นก็มีความยินดี จึงบอกกำหนดซึ่งจะยกไปตีเมืองกิจวันไปถึงอ้วนเสียฯ แล้วจัดแจงเตรียมหหารไว้พร้อม อ้วนเสียฯแจ้งแล้วก็ให้แต่งหนังสือไปถึงยังยกว่า บัดนี้กองชุนจ้านมีหนังสือมาปรึกษาเราว่า จะยกไปตีเมืองกิจวันจะได้ ยังยกแจ้งในหนังสืออ้วนเสียฯแล้ว จึงปรึกษากับชุนซิม ซึ่งเป็นว่ากองชุนจ้านจะยกมาตีเมืองเรานี้ จะคิดประการใด

ชุนซิมจึงว่า ซึ่งกองชุนจ้านจะตีเอาเมืองเรานั้น เห็นจะยกหารมาเป็นอันมาก แล้วเล่าปี กวนอู เตียวหุยก็จะมาด้วย กำลังหหารเรานั้นอยู่เห็นจะสู้ไม่ได้ แล้วอ้วนเสียวนั้นประกอบไปด้วยสติปัญญา แล้วมีหหารเอกหหารเลวเป็นอันมาก ขอให้มีหนังสือไปเชิญอ้วนเสียฯมาอยู่รักษาเมืองจะได้ช่วยกันคิดอ่านป้องกัน เห็นอ้วนเสียฯจะมีความเมตตาแก่ท่าน ซึ่งกองชุนจ้านจะยกมา

กระทำย่ำเมือง เร้นนักเกรงอ้วนเสียวยุ่ง ยันยกเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือ จะให้กวนกีถือไปเชิญอ้วนเสียวามคำชูชนชิม และเก็บบูจิ่งว่าแก่ยันยกว่าอ้วนเสีย นั้นเป็นคนลื้นความคิดอยู่แล้ว ซึ่งได้ตั้งตัวเลี้ยงทหารอยู่ทุกวันนี้ก็ เพราะท่านให้ ส่งเสบียง อุปมาเหมือนทหาร ถ้ามารดาไม่ให้แมกินแล้ว ทหารกันนักจะลื้นแรงไป ซึ่งท่านจะให้อ้วนเสียมาช่วยรักษาเมือง เมื่อันจับเอาเสือมาปล่อยไว้ในฝูงเนื้อ ฝูงเนื้อทั้งปวงก็จะมีอันตรายเป็นมั่นคง ขอท่านดำเนิรดูจงควร ยันยกจึงตอบว่า ตัว เราเมื่อแรกจะได้เป็นทุนนางก็ เพราะแข็งอ้วนว่ากล่าวจึงได้มาเป็นเจ้าเมือง เราเห็น ว่าสติปัญญาอ้วนเสียดีกว่าเรา อนึ่งโปรดว่าไว้ถ้าเห็นผู้ใดมีสติปัญญา ก็ให้ผู้ ความคิดน้อยคำนับผู้มีปัญญา และท่านมาทักเราให้ผิดโปรดทราบดังนี้เรามิได้เห็นด้วย แล้วก็สั่งให้กวนกีถือหนังสือไปเชิญอ้วนเสียมา เก็บบูจิ่งยังดังนั้นก็ทอดใจให้ญี่ แล้วว่าเมืองกิจจะจะสูญเสียครั้งนี้เป็นมั่นคง เก็บบูจันทุนนางสามสิบสองคนก็ลา ออกจากราชการ แต่เก็บบูจันทุนนั้นไปยินแอบประชุมเมืองโดยอ้วนเสียอยู่

ฝ่ายอ้วนเสียครั้นแจ้งในหนังสือยันยกนั้นแล้ว ก็จัดเจงทหารแล้วยก ไปถึงเมืองกิจ แล้อ้วนเสียนั้นจะเข้าประชุมเมือง เก็บบูจันทุนชักกระนืออกจะ พื้นอ้วนเสีย วันเหลียง บุนกิวเห็นดังนั้น จึงถอดกระเบี่ริ่งเข้ารับ แล้วพื้นเก็บบูจัน กับกวนชูนตาย อ้วนเสียก็ยกทหารเข้าไปในเมือง ยันยกจึงออกมารับแล้วพา เข้าไปท่อญี่ อ้วนเสียวจังตั้งยันยกเป็นบูจุงกุ่น แปลภาษาไทยว่าเป็นนายทหารเอก แล้วให้ถอดชุนนางในเมืองเสีย จึงให้เออเตียนห้องหนึ่ง โจรลิวหนึ่ง เคอาลิวหนึ่ง ห้องกีหนึ่ง ซึ่งเป็นทหารของอ้วนเสียนั้นมาเป็นชุนนาง ในขณะนั้นราชการใน เมืองกิจจ์กสิทธช์ชาดอยู่ในอ้วนเสียลื้น และยันยกเห็นดังนั้นก็คิดสะดุจิ่งว่า ซึ่ง อ้วนเสียมาทำทั้งนี้ก็ เพราะเรากิดผิด ซึ่งจะอยู่ในเมืองนี้กับอ้วนเสียสินไปเมื่อ หน้าเห็นจะเกิดอันตรายเป็นมั่นคง ยันยกก็ทิ้งบูตรภรรยาเสีย หน้าไปเมืองตันลิว แต่ตัวผู้เดียว

ฝ่ายกองชุนจ้านครั้นรู้ข่าวว่าอ้วนเสียได้เมืองกิจวแล้ว ก็ให้กองชุนอวด ผู้น้องไปว่าแก่อ้วนเสียว่า จะปันເօຫຮັບຍໍສິ່ງສິນແລ້ມືອງກົງหนີ້ ตามซึ่งให้ หนังสือมาสัญญาไว้หนึ่น อ้วนเสียวจังตอบว่าให้ไปเชิญกองชุนจ้านผู้พิท่านมาเดิด กองชุนอวดกลับไปถึงกลางทาง พอพนทัพสองข้างทางร้องว่า กູເປັນທຫາ

มหาอุปราช แล้วเอาเก้าทัณฑ์ยิงถูกกองชูนอวดตาย แลเหหารกองชูนอวดซึ่งมาด้วยกองชูนอวดนั้น ก็หนีเอาเนื้อความทั้งนั้นไปบอกแก่กองชูนจ้าน กองชูนจ้านได้ฟังดังนั้นก็โกรธ แล้วว่าอ้วนเสี้ยวได้มีองกิจวแล้วแต่งเป็นกลอุบາຍให้ทหารมาชุมคอยจากกองชูนอวดผู้น้องเราเสีย แล้วแก่ลังประการค่าวเป็นทหารตั้งตีะ แลอ้วนเสี้ยวทำทั้งนี้ภูมิความแคนนัก ถ้ากูแก้แค้นอ้วนเสี้ยวไม่ได้ก็เหมือนหนึ่งมีใช่ชาติทหาร แล้วกองชูนจ้านจัดแจงทหารสิ้นทั้งเมืองพร้อม ก็ยกไปรบด้วยอ้วนเสี้ยว

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวรู้ข่าวดังนั้นก็ให้ตรวจตราทหารเสร็จ แล้วก็ยกออกจากเมืองไปตั้งรับอยู่ ณ ตำบลแม่น้ำพวนให้ฟากตะวันตก และแม่น้ำนั้นมีสะพานศิลาอยู่ กองชูนจ้านเห็นกองทัพอ้วนเสี้ยวยกมา จึงชี้ม้าขึ้นสะพานแล้วร้องว่าแก อ้วนเสี้ยวว่า ตัวมึงไม่รักษาสัตย์มาล่อลงกู แล้วช้าจากกองชูนอวดผู้น้องกูเสีย อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นจึงชี้ม้าขึ้นสะพานแล้วจึงตอบว่า ยังอกเป็นคนใจดีหาความคิดมีได้ ยกเมืองกิจวิให้แก่เรา และท่านจะมาชูนมือเอารส่วนนั้นไม่ควร กองชูนจ้านจึงตอบว่า หัวเมืองทั้งปวงบริษากันเห็นว่ามีสัตย์ซื่อ จึงตั้งให้เป็นนายทัพผู้ใหญ่ บัดนี้กูเห็นใจเมืองดังสัตว์เดียรัจฉาน ชื่อยูในบ้านเมืองนั้นไม่ควร อ้วนเสี้ยวได้ยินก็โกรธ จึงถามทหารว่า ใครจะอาสาออกไปจับกองชูนจ้านมาให้เราได้บ้าง บุนทิว์รับอาสา รำหวนขับม้าข้ามสะพานไป กองชูนจ้านชักม้าดอยลงมาขึ้นอยู่ที่แผ่นดิน ครรนบุนทิวมาถึงก็เข้ารบกันได้เก้าเพลงลิบเพลง กองชูนจ้านกำลังน้อยก็ขับม้าหนีเข้าปันอยู่กับพวกรหาร บุนทิวจึงขับม้าไล่เข้าไป แลเหหารทั้งปวงแตกกระฉะไป แลเหหารเอกสารกองชูนจ้านสิ่คนขับม้าประดา กันเข้ารบด้วยบุนทิว บุนทิวเอาหวนแหงถูกหหารตกม้าตายคนหนึ่ง หหารสามคนก็ขับม้าหนี บุนทิวขับม้าไล่ตามแล้วผละเสีย จึงขับม้าตรงเข้าจะแหงอา กองชูนจ้าน กองชูนจ้านขับม้าหนีฝ่าเข้าไปเป็นเหล่าย่างบล บุนทิวขับม้าตามแล้วร้องว่า เร่งลงจากม้าเราจะจับอาเป็นไป ชีวิตท่านจะรอดอยู่ ถ้าจะชินควบ ม้าหนีไป เราจะเอาหวนแหงให้ตกม้าตาย กองชูนจ้านได้ยินดังนั้นก็ขับม้าหนี เก้าทัณฑ์แล้ววูชกับหมวดก็ได้สั่นนก็พลัดตกไปลิ้น ครรนมาถึงนินเข้าแหงหนึ่ง ม้านั้นก็สะดุดเอาก้อนศิลาล้มลง บุนทิวเมื่อหวนจะแหงกองชูนจ้าน ฝ่ายจูล่งเห็น

รูปที่ ๓๔ กองชุนจ้านรบกับอ้วนเสี้ยวที่ต่ำลแม่น้ำพวนให้

รูปที่ ๓๕ ชุนเกียนยกทัพข้ามแม่น้ำไปรบเล่าเมียว

ตั้งนั้นก็ขับม้าร้าววนออกสักดหน้าบุนทิวไว้ แลกองชูนจ้านนั้นก์หนีเข้าซ่อนอยู่ในเงื่อมเข่าได้ จูลงกับบุนทิวบันถึงหกสิบเพลงมิได้เพี้ชนาะกัน พอเหล่าทหารกองชูนจ้านซึ่งแตกนั้น คุมกันໄล่ตามมาทันเข้าล้อมบุนทิวไว้ บุนทิวเห็นจะเสียที่ก็ขับม้าฝ่าออกมากได้ แล้วหนีกลับไป กองชูนจ้านจึงออกมายากเงื่อมเข่า เห็นทหารคนนั้นสูงประมาณหกศอก หน้าผากแคล้วไหญูตาโต จึงถามว่าทำนั้นเชื่ोได้ มาช่วยเรานี้ขอบใจนัก จูลงย่อตัวลงคำนับแล้วว่า ข้าพเจ้าชื่อจูลงแซ่เตียว อยู่ณ เมืองเสียงลัน แต่ก่อนนั้นข้าพเจ้าอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยว ข้าพเจ้าเห็นว่าอ้วนเสี้ยวเป็น คนมีพยคหนายน้ำมีได้รักษาสัตย์ ข้าพเจ้าจึงหนีมาพึ่งอยู่ด้วยท่าน พ comaพที่ กลางทางนี้ กองชูนจ้านได้ฟังตั้งนั้นมีความยินดีนัก จึงชี้น้ำม้าตัวหนึ่งแล้วพา จูลงกับทหารทั้งปวงยกกลับไป ณ ค่ายริมแม่น้ำ

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวครั้นเห็นตั้งนั้น ก็ให้ังเหลียง บุนทิวคุ่มหาการเก้าหันที่ นายละพัน ให้แยกเป็นสองกองซึ่งมีอยู่ต้นสะพาน ถ้าได้ยินเสียงประทัดสัญญาณ แล้วก็ให้ยิงระดมทั้งซ้ายขวา และให้จักษ์คุ่มหาการเก้าหันที่แปดร้อย กับทหารเลว หมื่นห้าพันเป็นกองหน้าอกรอบล่อ อ้วนเสี้ยวนั้นคุ่มหาการประมาณห้าหมื่นเป็น กองหลวง ครั้นจัดแจงเสร็จก็ให้ทหารทั้งปวงสงบอยู่

ฝ่ายกองชูนจ้านให้ย่างกั่งคุ่มหาการเป็นกองหน้า และให้จัดทหารเป็น ปีกซ้ายปีกขวา และกองชูนจ้านนั้นยังไม่รู้จักน้ำใจจูลง จึงให้จูลงคุ่มหาการเป็นกอง หลังแล้วให้เอาชงเป็นตัวอักษรปักทองว่าช่วยก็ ภาษาไทยว่าชงสำหรับเม่ทพ แล้วก็ยกทหารชั้นตั้งเป็นชนวนอยู่บนสะพานศิลานั้น จึงให้ทหารทั้งปวงตีธง กลองม้าล้อแล้วให้ร้องแต่เช้าจนเที่ยง ทหารในกองทัพอ้วนเสี้ยวนั้นยังสงบอยู่ ย่างกั่งซึ่งเป็นกองหน้ากองชูนจ้านเห็นตั้งนั้น ก็ยกทหารรุกจะข้ามไป

ฝ่ายจักษ์กองหน้าอ้วนเสี้ยวคุ่มหาการรบล่อถอยมาถึงต้นสะพาน เห็น ได้ทีแล้วจึงจุดประทัดสัญญาณนั้น และทหารเก้าหันที่แปดร้อยนั้น ก็ยิงระดม เป็นสามรถ ย่างกั่งเห็นจะต้านทานมิได้ และทหารทั้งปวงก็รุนจะถอยออกมาย จักษ์เห็นดังนั้นจึงขับม้าร้าวเข้าไปรบด้วยย่างกั่งได้ห้าเพลง ก็เอว้าพันถูกย่างกั่ง ตกม้าตาย ปีกซ้ายปีกขวากองชูนจ้านยกทหารจะเข้าช่วยรุมแก้กัน งันเหลียง บุนทิวคุ่มหาการซ้ายขวาซึ่งซึ่งมีอยู่ต้นสะพานนั้นก็ให้ทหารยิงเก้าหันที่กราดไว้

ทหารกองชุนจ้านเข้าช่วยมิได้ จึงยื่นคุณทหารทั้งปวงໄล่พันไปถึงหน้าม้ากองชุน-จ้าน แล้วจึงเอกสาระบีพันธุ์หันหัวกลับ กองชุนจ้านเห็นจะทำมิได้ก็คุณทหารกลับหน้าลงจากสะพานหนึ่งไป จึงยื่นขับม้าคุณทหารໄล่พันตะลุมบน ทหารกองชุนจ้านแต่กกระจัดกระจาดกระจาดไป

ขณะนั้นจู่ล่งชึ่งเป็นกองหลังเห็นดังนั้น จึงขับม้าเข้ารบด้วยจึงยื่นได้ห้าเพลงก็เอาหัวแหงจึงยื่นตอกม้าตาย แล้วจู่ล่งขับม้าเข้าໄล่แหงอยู่ในกลางทหาร จึงยื่น จู่ล่งขับม้าไปปั่งชาก็ชากแต่ก ไปปั่งชาก็ชายแต่ก หาผู้ใดต้านทานมิได้ กองชุนจ้านเห็นดังนั้น ก็คุณทหารกลับเข้ามาช่วยจู่ล่งรบ ทหารจึงยื่นก็แต่กไป

ขณะเมื่อจึงยื่นพันธุ์สำหรับแม่ทัพหัก กองชุนจ้านแต่กลงไปจากสะพานนั้น มีทหารคนหนึ่งมากอกอ้วนเสี้ยวว่า หัพกองชุนจ้านแต่กแล้ว อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นมีความยินดีนัก จึงพาเตียนห้องกับทหารถือหวนประมาณสามร้อย ถือเกาหันท์ห้าสิบ ออกมาแลดูนอกค่ายเห็นสมคำทหารมากอก อ้วนเสี้ยว ก็ตอบมือหัวเราะแล้วว่า กองชุนจ้านนั้นเป็นคนหาซ่านาญศึกไม่ แต่เราคิดทำเพียงนี้ก็รบแต่ก อ้วนเสี้ยว ก็มีใจประมาท

ฝ่ายจู่ล่งกับกองชุนจ้านรับยกทหารข้ามสะพานไป แต่จู่ล่งนั้นขับม้าเข้าໄล่แหงทหารอ้วนเสี้ยวตายเป็นหลายคน กองชุนจ้านก็รับยกทหารเข้าหากองหลัง อ้วนเสี้ยวไว้ แล้วยิงเกาหันท์ระดมไป

เตียนห้องเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ครั้งนี้จะเสียทีแก่ศัตรุ ห่านจะเข้าแอบอยู่ริมตลิ่งหนึ่นให้พันภัย อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่าเป็นชาติทหารจะกลัวตายไย แล้วร้องให้ทหารทั้งปวงเข้ารบพุ่งต้านทานไว้ เหล่าทหารทั้งปวงนั้น ก็รบพุ่งป้องกันเป็นสามารถ แล้วนเหลียงเห็นกองชุนจ้านกับจู่ล่งเข้ารบอยู่ ก็คุณทหารตีกระหนาบทั้งเข้าด้านหนึ่ง ทหารอ้วนเสี้ยวที่แต่งให้รับล่อชิงแต่กไปนั้น ครั้นกลับมาเห็นก็คุณกันเข้าตีกระหนาบไว้ออกด้านหนึ่ง จู่ล่งรบอยู่ในหัพกระหนาบทึ่งจนทางมิได้ ก็พากองชุนจ้านกับทหารรับฝ่าออกมายังข้ามสะพานไป อ้วนเสี้ยวแลงนเหลียงก็คุณทหารໄล่ไปถึงต้นสะพาน ได้ฉ่าพันทหารกองชุนจ้านตกน้ำตายเป็นอันมาก อ้วนเสี้ยวกับนเหลียงคุณทหารข้ามสะพานໄล่กองชุนจ้าน จู่ล่ง ไปทางประมาณห้าสิบเส้น

ขณะนั้นแล้วปีรู๊ข่าว จึงพากวนอู เตียวหุยกับทหารทั้งปวงยกมาจะช่วยกองชุนจ้าน พอเห็นอ้วนเสี้ยวไล่กองชุนจ้านมาถึงเนินเขา เล่าปี กวนอู เตียวหุย ก็ขึ้นมาบนสักดหน้าม้าอ้วนเสี้ยวไว้ ฝ่ายอ้วนเสี้ยวเห็นแล้วปี กวนอู เตียวหุยช่วยหน้าม้าเข้ารบดังนั้นก็ตกใจหาสติไม่ได้ ร้าวซึ่งถืออยู่นั้นก็พลัดตกลงจากมือ แล้วขับม้าถอยหลังข้ามไป ณ ค่าย

ฝ่ายกองชุนจ้านครั้นเห็นแล้วปีกับกวนอู เตียวหุยมาช่วย ก็มีความยินดี จึงพากันกลับมาถึงค่าย แล้วกองชุนจ้านจึงบอกแก่เล่าปีว่า ครั้งหนึ่งบุนทิวทหาร อ้วนเสี้ยวไล่เรามา หากว่าจูลงออกช่วยเราจึงรอด ครั้งนี้อ้วนเสี้ยวไล่เรามา หากว่าท่านมาหันได้รับพุ่งปองกันไว้เราจึงได้รอดชีวิต เพราะท่าน แล้วเรียกจูลงมาให้รู้จักกับเล่าปีไว้ เล่าปีเห็นรูปร่างจูลงนั้นสมเป็นทหาร ก็มีความรักใคร่จูลงเป็นอันมาก แล้วกองชุนจ้านกับอ้วนเสี้ยวก็ให้ทหารตั้งมั่นประจำกันอยู่คนละฟากน้ำ ประมาณเดือนเศษ

ขณะนั้นมีคนหนึ่งเอาข่าวขึ้นไปบอกลิญ ณ เมืองเตียงชัน ตามซึ่ง อ้วนเสี้yaw กับกองชุนจ้านตั้งรบกันอยู่นั้นทุกประการ ลิญจึงอาเนื้อความนั้นแจ้งแก่ตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะรู้ดังนั้นจึงว่าแก่ลิญว่า ซึ่งอ้วนเสี้yaw กับกองชุนจ้านต่างมีกำลัง รบกันอยู่ดังนี้ เราจะคิดประการใด ลิญจึงว่า อ้วนเสี้yaw กับกองชุนจ้านนั้นก็มีฝีมือ รบพุ่งเข้มแข็ง ตั้งรบกันอยู่ต่ำบลقاءน้ำพวนให้ ถ้าผู้ใดมีชัยชนะผู้นั้นก็จะกำเริบ ขึ้น นานไปก็จะเคืองใจท่าน ขอให้มีหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนแต่ไปห้ามเสียหั้ง ส่องฝ่ายให้เป็นไมตรีกัน นานไปอ้วนเสี้yaw กับกองชุนจ้านก็จะอยู่ในบังคับบัญชา ท่าน ตั้งโต๊ะเห็นชอบด้วย จึงแต่งเป็นหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้สองฉบับ ตามคำลิญว่า แล้วให้เตียวกิกับม้าหยิดถือไปให้แก่อ้วนเสี้yaw กองชุนจ้าน

ฝ่ายอ้วนเสี้yaw ครั้นรู้ข่าวจึงอกรมาค่านับหนังสือรับสั่ง แล้วรับเข้าไปในค่าย ครั้นดูแล้วในหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วก็ทำตามรับสั่ง และเตียวกิกับม้าหยิดก็พาภันอาหนังสือฉบับหนึ่งข้ามไปให้กองชุนจ้าน ณ ค่าย กองชุนจ้านเห็นหนังสือก็ฟังตามรับสั่ง แล้วกองชุนจ้านให้ทหารเอาข้อรับสั่งไปเจรจาแก่อ้วนเสี้yaw อ้วนเสี้yaw ก็ยอม และเตียวกิกับม้าหยิดอาเนื้อความลับขึ้นไปแจ้ง ณ เมืองเตียงชัน อ้วนเสี้yaw ก็ยกทหารกลับเข้าเมือง

ฝ่ายกองชูนจ้านจัดแหงทหารแล้ว พาเล่าปี จูลง เลิกหัพกลับไปเมืองครั้นถึงเมืองเพงวนก่วน จึงให้เล่าปีเข้าอยู่รากษาเมืองดังแต่ก่อน เล่าปี กวนอู เตียวหุยก์ลากองชูนจ้านจะเข้าไปในเมือง จูลงจึงว่าแก่เล่าปีว่า แต่ก่อนข้าพเจ้าเห็นว่าอ้วนเสี้ยวเป็นคนหมายช้า ข้าพเจ้าจึงมาอยู่ด้วยกองชูนจ้าน บัดนี้ก็เห็นว่า กองชูนจ้านนี้หากความคิดมีได้ ข้าพเจ้าจึงมีความลำบากใจ ครั้นมาเห็นห่านค่อย มีสติปัญญา คิดว่าจะทำราชการด้วยก์ต่างคนต่างอยู่ มิรู้ที่จะทำประการใด เล่าปี จึงตอบเอาใจจูลงว่า ห่านกับเรารู้จักกันไว้ครั้งนี้ก็เป็นคนสนิทกัน จงค่อยอยู่ กับกองชูนจ้านก่อนเถิด ถ้าชีวิตมิตายสิบไปภายน้ำ ห่านจะได้ทำราชการด้วย เราเป็นมั่นคง จงจำคำนี้ไว้อย่าลืม แล้วเล่าปียุดมือจูลงเข้าแล้วก็มีใจเคร้าโคล กจูลงนั้นกรองให้รักเล่าปี แล้วเล่าปีลาจูลงยกทหารเข้าไปเมืองเพงวนก่วน กองชูนจ้านก็พาจูลงยกไปยังเมืองปักเปง

ฝ่ายอ้วนสุดเจ้าเมืองลำไหyang ครั้นรู้ข่าวว่าอ้วนเสี้ยวผู้พ่อได้มีองกิจฯ จึง แต่งหนังสือให้ทหารถือไปขอม้าแก่อ้วนเสี้ยวพันหนึ่ง อ้วนเสี้ยวมิได้ยอมให้ดัง ประกรณฯ อ้วนสุดโทรศัพยนาทอ้วนเสี้ยวผู้พ่อ แล้วอ้วนสุดให้มีหนังสือไปขอ เสบียงเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจัว เล่าเปียวมิได้ให้เสบียงมา อ้วนสุดโทรศัพมิใจ พยายนาทเป็นอันมาก แล้วอ้วนสุดก็แต่งหนังสือไปถึงชูนเกี่ยนเชิงอยู่ ณ เมือง กังตั่งว่า เล่าเปียวคุ่มทหารออกสักดูบนชิงอาตราหยกนั้น ก็ เพราะอ้วนเสี้ยว พ่เรารให้หนังสือไป บัดนี้อ้วนเสี้ยวกับเล่าเปียวคิดกันจะไปตีอาเมืองกังตั่งชิงอา ตรายกให้จงได้ ซึ่งห่านจะอนใจอยู่นั้นไม่ควร จงเร่งยกทหารไปตีเมืองเกงจัว เราจะช่วยแก้แค้นห่าน เราจะยกไปตีเมืองกิจจิซึ่งอ้วนเสี้ยวอยู่นั้น

ฝ่ายชูนเกี่ยนแจ้งในหนังสือนั้นแล้วก็มีความยินดี จึงปรึกษาด้วยทหาร หั้งปวงว่าผู้พ่อจะเห็นประการใด เทียบกาก็ว่า ซึ่งอ้วนสุดให้หนังสือมาหั้งนี้จะ เชื่อฟังยังมิได้ ด้วยอ้วนสุดนั้นเป็นคนหมายช้า มักยุบยงแต่จะให้ผู้อื่นผิดกัน แล้วอ้วนสุดก็เป็นน้องอ้วนเสี้ยว ซึ่งจะยกไปปราบเมืองกิจจินั้นข้าพเจ้าเห็นไม่จริง ชูนเกี่ยนจึงตอบว่า ซึ่งเทียบกาก็หั้งนี้ก็ชอบอยู่ อันเล่าเปียวเป็นศัตรูเรา ถึง มาตรว่าอ้วนสุดจะไม่มีหนังสือมาถึงเรา เรายังคิดอยู่ว่าจะยกทหารไปปราบ และการ หั้งนี้ใช่จะเห็นแก่ผู้ช่วยนั้นหมายได้ แล้วให้อุยกายไปจัดแหงเรือรบ สรรพไปด้วย

คัสตราวาช กับเรือใหญ่บรรทุกม้าและเสบียงอาหารให้พร้อมไว้จังมาก ถึงวันเดียวเมื่อได้จะได้ยกไปทำการสะตาก

ฝ่ายเรือกองตระเวนเมืองเกงจ้วงรู้กิตติศัพท์ดังนั้น ก็เอาเนื้อความทั้งปวงไปแจ้งแก่เล่าเปียว เล่าเปียวจึงปรึกษาแก่ทหารทั้งนั้นว่า ซึ่งชูนเกี่ยนจะยกทัพเรือมาหนึ่นในครัยจะเห็นประการใดบ้าง เก็บเหลียงจึงว่าซึ่งชูนเกี่ยนจะยกทัพเรือข้ามทะเลเม่นนั้น เห็นจะไม่สู้กับเรารึอยู่บกได้ ด้วยส่งเสบียงกันยาก ขอให้เกณฑ์ทัพหองจะเจ้าเมืองกังแยชั้นแก่เรานั้นเป็นทัพหน้า ทำนงยิกทหารเป็นทัพหลัง เล่าเปียวเห็นชอบด้วย ก็ให้เกณฑ์ทัพหองจะไปตั้งอยู่ปากน้ำชوانเสีย แล้วจัดแจงทหารในเมืองเกงจ้วงเกณฑ์ไว้ตามคำเก็บเหลียงว่า

ฝ่ายชูนเกี่ยนนั้นมีภารยาสองคนเป็นพี่น้องร่วมท้องกัน พี่นั้นชื่อนางงอญหยิน น้องชื่องอยี่ญหยิน และนางผู้ที่นั้นมีบุตรชายสี่คน ชื่อชูนซึ่กหนึ่ง ชื่อชูนกวนหนึ่ง ชูนเสียงหนึ่ง ชูนของหนึ่ง นางผู้น้องนั้นมีบุตรชายชื่อชูนลงหนึ่ง บุตรหญิงชื่อชูนหยินหนึ่ง บุตรเลี้ยงนั้นชื่อกองลงหนึ่ง น้องชูนเกี่ยนชื่อชูนจังหนึ่ง ขณะเมื่อวันเดือนชูนเกี่ยนลงเรือนั้น ชูนจังผู้น้องพาบุตรชูนเกี่ยนทั้งเจ็ดคน ตามลงไปห้ามชูนเกี่ยนว่า ครั้นนี้พระเจ้าเหี้ยนแต่ได้เสวยราชสมบัติ ราชการบ้านเมืองก็เป็นสิทธิอยู่กับตั้งตัว ตั้งตัวทำการหมายเข้าหัวเมืองทั้งปวงเกิดจลาจล แห้งเมืองชั้น อาณาประชาราษฎร์ได้ความเดือดร้อนหั้งแผ่นดิน และในเมืองกังตั้งนี้พึงจะสงบลง ซึ่งทำนงยิกทัพไปรบแก่เล่าเปียนนั้น ขอทำนงยิกตรองดู ก่อน ชูนเกี่ยนจึงตอบว่า แต่ก่อนมาตัวเราผู้เดียวก็ยังคิดตั้งตัวมาได้ ครั้นนี้เราได้ทหารไว้เป็นกำลังมากแล้วเปียวเป็นศัตรูเรา ครั้นเราจะนั่งเสียไม่ไปทำการแก้แค้น ก็ดูเหมือนเป็นชาติทหารไม่มีฝีมือ

ฝ่ายชูนเช็กจึงว่าซึ่งบิดามิฟังจะยกไปให้ได้ ข้าพเจ้าจะขอไปด้วยชูนเกี่ยนเมื่อความรักวันชูนเช็กลงเรือ แล้วยกทหารข้ามอ่าวทะเลไปถึงปากน้ำเมืองชوانเสียต่อ กันกับเมืองกังแย

ฝ่ายหองจะเจ้าเมืองกังแยแจ้งในหนังสือชี้แจงเล่าเปียวให้มา จึงจัดแจงทหารพร้อมแล้วก็ยกมาตั้งอยู่ปากน้ำเมืองชوانเสีย ครั้นเห็นชูนเกี่ยนยกทัพเรือมา ก็ให้ทหารทั้งปวงยิงเกาหันที่เป็นอันมาก ชูนเกี่ยนให้ทหารบังตัวลอยเรือล่อ

ให้ยิง รบถึงสามวันสามคืน ทหารกองทัพเรือมิได้เป็นอันตราย หองจอนนี้ให้ยิงระดมไปจนลุกเกาทันที

ฝ่ายชนก็ยังเห็นแก่กาหันท์สบลง จึงให้ทหารซักເລືອກເກາທັນທີ່ສົງຕິດ
ເຮືອບທັນປວນນັ້ນ ນັບໄດ້ລູກເກາທັນທີ່ປະມານສົບທ້າມືນ

ขดหนันลมแปรเข้าฝั่ง ชูนเกี่ยนจึงให้เจ้าเรือรับทั้งปวงเข้าไปถึงต่อ
แล้วเอาเก้าหันหัวระดมยิง ทหารหองจอลิ้นลูกเก้าหันหัวแล้วเห็นจะต้านทานไม่ได้
ก็ยกดอยหนีเข้าเมืองชวนเสีย และเที่ยนา อุยกายเห็นดังนั้น ก็คุมทหารเป็น
สองกอง ไล่ฟันเข้าไปจนถึงประตูเมืองชวนเสีย ชูนเกี่ยนกับอันตั่งคุมทหารทั้งนั้น
ขึ้นไปเป็นอันมาก ครั้นเห็นหองจอนนี้เข้าในเมือง ก็ขับทหารไล่ตามเข้าไป
หองจอนจึงพาทหารหนีออกจากเมืองชวนเสียไปเข้าเมืองเตงเชียง

ฝ่ายชุมชนเกี่ยวนเงินเดือนนั้นจึงให้อุยกการกลับลงมาธรรษฐาเรื่ออบไว้ แล้ว
ชุมชนเกี่ยวนก็รับยกทบทารตามห้องจ่อไป

ฝ่ายหองจอเห็นชุนเกี่ยนตามมาจะไกลั่งเชิงกำแพง ก็ยกหหารอกรมาตั้งรับอยู่นอกประตูเมือง และชุนเกี่ยนกับชุนเช็กผู้บุตรซึ่งม้าตามกันขึ้นไปยืนอยู่หน้าหหาร หองจอนั้นก็ขับม้าออกมายืนอยู่หน้าพลทั้งปวง และหารสองคนซึ่งเตียว夷เชื้อตันเสงตามอกรมาอยู่ด้วย หองจอจึงร้องค่าชุนเกี่ยนว่า มีงี้น้อ อ้ายพากใจเมืองกังตั้ง เป็นไฉนจึงบังอาจรุกล่วงมาถึงเดนพระเจ้าชั้นโภใจ มีง์ไม่กลัวตายหรือ และใช้ให้เตียว夷ขับม้าออกครบ ชุนเกี่ยนให้ขันต่งอกรอบด้วยเตียว夷ได้สามสิบเพลง ตันเสงจึงขับม้าออกช่วยเตียว夷 ชุนเช็กเห็นดังนั้นจึงยิงด้วยเกาทันทีไปถูกหน้าผากตันเสงตกม้าตาย เตียว夷เห็นตันเสงตายก็หลุดใจ เสียทีขันต่งเออจ้าวฟันถูกเตียว夷ตาย เที่ยนา ก็ขับม้าควบตรงเข้าไปจะจับหองจอ หองจอตกใจตกหัวทิ้งเสียแล้วโจนจากม้าหนีเข้าปลอมอยู่กับพากหหาร ชุนเกี่ยนก็คุมหหารทั้งปวงไล่ฟันหหารหองจอไปถึงคำบล๊ันชุย หองจอหนีไปได้ ชุนเกี่ยนจึงให้หหารไปสั่งอุยกายให้คุมหารเรือรบหั้งปวงชื่นไปปรับคำบลท่าชั้นกั่ง

ฝ่ายทองจอนั้นเสียท่ารเป็นอันมาก ก็รีบหนีไปถึงเมืองเกงจิว จังເຂາ
เนื้อความไปปบອກເລ່າເປີຍາ ເລ່າເປີຍວໄດ້ພັງດັນນັ້ນກີຕກໃຈ ຈຶ່ງປະກາຫາແກ່ເກັ້ງເຫັນ

เก็บเหลียงจึงว่าซึ่งหองจอแท็กมานั้น ฝ่ายพารชุนเกี่ยนก็มีใจกำเริบ ครั้นเราจะยกอกรอบบัดนี้ก็เหมือนหนึ่งหักไฟหัวลม จำเราะให้รักษาค่ายประทูหอบไว้ จมั่นคงก่อน แล้วจึงให้มีหนังสือไปขอกรองทัพอัวนเสี้ยวยกมาช่วย เห็นชุนเกี่ยนจะไม่ทำสิ่งได้ดี

ข้ามอังจึงว่าซึ่งเก็บเหลียงวันนั้นไม่ชอบ ด้วยทัพชุนเกี่ยนยกมาจะใกล้ถึงกำแพงอยู่แล้ว แล้วจะให้ขึ้นรักษาหน้าที่อยู่ จะให้มีหนังสือไปขอกรองทัพอัวนเสี้ยวมาช่วยนั้น เห็นไม่ทันที ข้าพเจ้าจะขออาสายกทหารออกไปตีหัวชุนเกี่ยน เล่าเปี่ยวนำหินขอบด้วยจึงเกณฑ์ทหารให้มีนั่นนึง ข้ามอภิคุณทหารไปถึงเขายิสัน แล้วจึงให้หยุดทัพตั้งมั่นไว้

ฝ่ายชุนเกี่ยนมีได้รู้ว่าข้ามอมาตั้งอยู่ ก็ยกทหารรีบมาถึงเขายิสันช้างหนึ่ง ข้ามอรู้ว่ามีม้าถือง้าวขึ้นมาในอยู่หน้าหัวหาร ชุนเกี่ยนเห็นข้ามอมาตั้งอยู่ตั้งนั้น จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาไปจับข้ามอพิการราเล่าเปี่ยมมาให้เราได้

เที่ยงว่าจึงรับอาสา แล้วขันม้ารำหวนออกไปรบด้วยข้ามอได้สิบเพลิง ข้ามอเห็นจะสู้มีได้กิ้งขั้บม้าหนึ่ง ชุนเกี่ยนคุณทหารไล่แท็กพันทหารข้ามอล้มตายเป็นอันมาก และข้ามอนั้นหนีเข้าในเมืองได้ จึงเอาเนื้อความแจ้งแก่เล่าเปี่ยว เก็บเหลียงจึงว่าแก่เล่าเปี่ยวว่า เพราะท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้าจึงเสียทีแก่ข้าศึก ซึ่งข้ามอขันอาสาออกไปแล้วแท็กเข้ามา ให้เสียทหารเป็นอันมากนั้น ขอให้ตัดศีรษะข้ามอเสียบไว้จังจะครว เล่าเปี่ยวด้วยดังนั้น เพราะมีความรักนางชัชญุหินซึ่งเป็นภารยา ก็มีใจเมตตามิได้เอาโทษข้ามอ

ฝ่ายชุนเกี่ยนจึงเกณฑ์ทหารทั้งปวงยกเข้าล้อมเมืองเกงจิวไว้ ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเกิดพายุใหญ่พัดลงชัยสำหรับหัวชุนเกี่ยนหัก ยังตั้งเห็นดังนั้นจึงว่าแก่ชุนเกี่ยนว่า บัดนี้บังเกิดอัศจรรย์เป็นลงในกองทัพเรา ชัยจึงหัก ครั้นจะตั้งล้อมเมืองเกงจิวไว้ฉะนี้ เหตุใหญ่ก็จะมีแก่ท่านเป็นมั่นคง ขอให้เลิกหักกลับไปเมืองกังตั้ง ภายหลังจึงจะค่อยคิดการสิบไป ชุนเกี่ยนตอบว่าซึ่งเรายกมาทำการสังคมครั้งนี้ ก็มีชัยชนะเป็นหลายครั้ง จนจะได้เมืองเกงจิวอยู่วันนี้พรุ่งนี้ แล้ว ซึ่งท่านจะสังสัยว่าเกิดลมพัดมาชิงชัยจึงหักไปในนั้นไม่ชอบ แล้วก็เร่งให้

ทหารทั้งปวงทำลายกำแพงเมืองเกงจ้วให้ได้แต่ในเวลาค่ำวันนี้ ครั้นเวลาค่ำ เก็บเหลียงเห็นดาวตกลงมา ก็ดูในตำราแจ้งแล้วจึงบอกแก่เล่าเปียวว่า ข้าพเจ้าเห็นดาวดวงหนึ่งเครื่องมองตกลงมา ครั้นดูในตำราเห็นว่าจะมีอันตรายแก่ชุมชนเกี่ยวน เป็นมั่นคง ขอให้เร่งแต่งหนังสือไปขอกองหัวผู้อ้วนเสี้ยวยกมาตีชุมชนเกี่ยวนเป็นทัพกระหนาน เล่าเปียวจึงว่าซึ่งจะให้ไปขอกองหัวผู้อ้วนเสี้ยวเราก็เห็นชอบด้วย แต่บัดนี้ทัพชุมชนเกี่ยวนล้อมเมืองอยู่ จะหาผู้ใดซึ่งเข้มแข็งจะได้ถือหนังสือรับหัก กองหัวผู้อุทุนเกี่ยวนออกໄປได้

ลิกลงทหารเล่าเปียวคนหนึ่งรับอาสา เก็บเหลียงจึงตอบว่าซึ่งท่านจะอาสา นั้นเรารอโอนใจนัก แต่ท่านจะทำตามคำเรา เราจะเกณฑ์ทหารถือเก้าหันทีให้ไปด้วยหัวร้อย ถ้าท่านรับหักออกໄປได้แล้ว จงจัดทหารสองร้อยให้รับไปชุมอยู่ ท้ายเขายืนร้อยหนึ่ง ร้อยหนึ่งให้ชื่นไปชุมอยู่เนินชา เก็บเอาภ้อนคลาเตรียมไว้ จำนวนมาก ถ้ากองหัวผู้อุทุนเกี่ยวนตามรอบ ท่านกับทหารสามร้อยนั้นให้สู้พลาญหนี พลาญกว่าจะถึงเขายืน ทหารสองกองซึ่งชุมอยู่บุบเนินชาแลบ้าท้ายเขานั้นได้ ยิงเก้าหันทีทั้งภ้อนคลาแล้วเมื่อใด ท่านจึงจุดประทัดใหญ่ชื่นสามนัด เราได้ยินเสียงประทัดแล้วจะยกทหารออกตามตีกระหนานไป ถ้าข้าศึกมิได้ติดตาม ท่านจะรับอาสาหนังสือไปให้แก่ผู้อ้วนเสี้ยวจะได้ และในเวลากลางคืนวันนี้ก็เป็นเดือนมีด ท่านจะจุ่มทหารรับหักออกໄປ ลิกลงก็รับคำเก็บเหลียงแล้วลาเล่าเปียวคุ่มทหารถือเก้าหันทีหัวร้อยเปิดประทัดฝ่ายทิศตะวันออกรอบหักออกໄປ แล้วให้ทหารสองร้อยนั้นไปชุมอยู่ ณ เขายืนเป็นสองกองตามคำเก็บเหลียงสั่ง

ฝ่ายชุมชนเกี่ยวนเห็นทหารในเมืองยกหักออกໄປ จึงชี้ม้าถือง้าวแล้ว พาทหารซึ่งสนิทนั้นสามสิบม้ายกตามไป และม้าชุมชนเกี่ยวนนั้นรับไปหันม้าลิกลงเข้าจังร้องว่า มีกองมาจากเมืองนี้จะหนีไปแห่งใด ลิกลงได้ยินดังนั้นก็ชักม้ากลับหน้า марบด้วยชุมชนเกี่ยวนได้ห้ามเพลง แล้วขับม้าหนีไปทางที่ชุมทหารไว้สองกองนั้น ชุมชนเกี่ยวนก็ขับม้าตามไปถึงซอกเขา ครั้นไม่เห็นลิกลงจึงชักม้ากลับหลังมาหาทหารสามสิบ พ่อได้ยินเสียงม้าล้อแลบทารบนเนินชา ก็ทิ้งภ้อนคลาลงมา ทหารซึ่งชุมอยู่ท้ายเขาก็ยิงเก้าหันทีระดมไป และชุมชนเกี่ยวนกับม้านั้นถูกเก้าหันทีแลกภ้อนคลา โลหิตไหลลงโฉมภายใน หั้งม้าหั้งคนก็ถึงแก่ความตายในซอกเขา เมื่อชุมชนเกี่ยวนตาย

นั้นอายได้สามลิบบี

ลิกกงเห็นดังนั้น ก็ขับหัวเราะหึ่งป่วงมาสักด่าท่าทางชุนเกี่ยนเสียหึ่งสามลิบคน แล้วให้จุดประทัดใหญ่สัญญาณขึ้นสามนัด ฝ่ายเก็บเหลียงได้ยินเสียงประทัดสัญญาณ ก็ให้เก็บอวดหนึ่ง หองจอยหนึ่ง ชั่วโมงหนึ่ง คุณทหารต้องไปเป็นสามด้าน และหัวเราะชุนเกี่ยนมิภันรู้ก็แตกตื่นล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายอุยกายซึ่งอยู่รากษาเรือบนนั้นครั้นได้ยินเสียงໂหร่องอื้ออึงก็คุณทหารขึ้นมาจะช่วยรับ พอพบทองจอยเจ้าเมืองกังแย็กเข้ารับกันได้ห้าเพลง อุยกายจันหองจอยได้

ฝ่ายเที่ยงา ชุนเช็กไปตามชุนเกี่ยน พอมาพบลิกกงกับเที่ยงาครบกันได้ห้าเพลง เที่ยงาเอาหวนแหงถูกลิกกงตกม้าตาย ในเวลากลางคืนนั้นทหารเล่าเปี่ยวกับหัวเราะชุนเกี่ยนรับกันล้มตายเป็นอันมาก ทหารซึ่งลิกกงคุณมาณั้น ก็ເօາຄພชุนเกี่ยนเข้าไปให้แก่เล่าเปี่ยง ครั้นเวลารุ่งเข้าหัวเราะเล่าเปี่ยก็พาภันกลับเข้าเมือง

ฝ่ายชุนเช็กกับเที่ยงาครบมิได้พบชุนเกี่ยนแล้ว ก็พาหัวเราะใหญ่น้อยซึ่งแตกตื่นนั้นไปตั้งอยู่ที่ตำบลลื้นชุย ในขณะนั้นหัวเราะ酈คนหนึ่งเอาน้ำอุความมาบอกแก่ชุนเช็กว่า ชุนเกี่ยนผู้เป็นบิดานั้นถูกเก้าหันฟันตายที่ซอกเขายืน ศพนั้นหัวเราะเมืองเงงจิ่วเอารเข้าไปให้แก่เล่าเปี่ยงแล้ว

และชุนเช็กได้ฟังดังนั้นก็ร้องให้รักบิดา ครั้นคลายโศกแล้วจึงว่าแก่หัวเราะหึ่งป่วงว่า บัดนี้คพบบิดาเรออยู่ในเมืองเงงจิ่ว ซึ่งเราจะละเสียมิรับเอามีองนี้ให้ได้ก็ดูเหมือนหามีกตัญญูต่อบิดาเราไม่ อุยกายจึงว่าข้าพเจ้าจับหองจอยเจ้าเมืองกังแยไไว้ได้ จะจะแต่งคนเข้าไปว่าแก่เล่าเปี่ยงให้ส่งคพบิดาทำท่านออกมานะ เราจะส่งหองจอยไปให้แก่เล่าเปี่ยง และการซึ่งรับพุ่งกันนั้น ก็จะประนอมยอมเป็นไม่ตรีกัน เราจึงจะยกกลับไปเมืองกังตั้ง

ชวนกายจึงว่าข้าพเจ้ากับเล่าเปี่ยงได้รู้จักกันมาแต่น้อย ข้าพเจ้าจะขออาสาไปว่าแก่เล่าเปี่ยงตามคำอุยกาย ชุนเช็กได้ฟังก็มีความยินดีนักจึงให้ชวนกายไป และชวนกายจึงเข้าไปหาเล่าเปี่ยง แล้วจึงบอกแก่เล่าเปี่ยงว่า บัดนี้ชุนเช็กจะไม่ทำการสังคมร่วมกับท่านลิบไป ขอເօາຄພชุนเกี่ยนซึ่งเป็นบิดา ถ้าท่าน

ยอมให้แล้วตัวของจօชົງຈັບໄວ້ໄດ້ນັ້ນຈະສັງເຫັນມາให้ກ່າວ ທຸນເຊົກກີຈະເລີກທັກລັບໄປເມືອງ ເລ່າເປີຍຈຶ່ງຕອນວ່າຄພຫຼຸນເກີ່ນຈົ່ງພວກທ່າຮາເຫັນມາໃຫ້ເຮັນນັ້ນ ເຮົາໃຫ້ຕັກແຕ່ງໄວ້ຕາມປະເພັນ ຈົ່ງທຸນເຊົກໃຫ້ມາວ່ານັ້ນແຮກີຈະຍອມ ແຕ່ສົນໄປກາຍຫຼ້າຍ່າໃຫ້ ຄິດລ່ວງເຫັນມາທໍາອັນຕາຍແກ່ເຮາເລຍ

ເກີ່ງເຫຼືຍງຈຶ່ງວ່າແກ່ເລ່າເປີຍວ່າ ຈົ່ງທ່ານຈະຍອມໃຫ້ຄພຫຼຸນເກີ່ນໄປນັ້ນ ຂ້າພເຈົ້າໄມ່ເຫັນດ້ວຍ ແລ້ວຫຼຸນເກີ່ນລ່ວງມາທໍາການຄັ້ງນີ້ເພຣະເປັນຄົນໃຈທ່ານຂ້າຈຶ່ງ ດຶງແກ່ຄວາມຕາຍ ແລ້ວຫຼຸນເຊົກຜູ້ບຸຕຽນນີ້ຍັງອ່ອນຄວາມຄົດຍູ່ ແລ້ທ່າຮັ້ງປົງກີເຫັນ ຈະຍ່ອທ້ອົມວ່າທ່າຮັ້ງປົງກີເຫັນ ດັ່ງທ່ານຝຶ່ງ ຂ້າພເຈົ້າຈະຄົດມີໃຫ້ທ່າຮັ້ງປົງເຫຼືອກລັບໄປ ເນື່ອງກັ້ນຕົ້ນໄດ້ແຕ່ສັກຄົນໜຶ່ງເລຍ ຂອທ່ານໃຫ້ຈັບຫວັນກາຍຈ່າເສີຍເດີດ ແລ້ວຍກທ່າຮັ້ງໂອກໄປຕີ ແລ້ເມືອງກັ້ນຕົ້ນນີ້ຈະໄດ້ເປັນສິທີແກ່ທ່ານ ດັ່ງທ່ານມີຝຶ່ງຂ້າພເຈົ້າ ແລ້ຈະໃຫ້ຄພຫຼຸນເກີ່ນໄປນັ້ນແທ້ນຈະມີອັນຕາຍແກ່ທ່ານເປັນນັ້ນຄົງ ເລ່າເປີຍຈຶ່ງຕອນວ່າ ຈົ່ງທ່ານຄົດດັ່ງນີ້ຈະມີເສີຍທອງຈອໄປທ່ຽວ ເກີ່ງເຫຼືຍງຈຶ່ງວ່າ ຈະຄົດການໃຫ້ເອາເນື່ອລີ ຈະເສີຍດາຍທອງຈອຄົນເດີຍວິນີ້ໄມ່ຄວາ ເລ່າເປີຍຈຶ່ງຕອນວ່າ ທອງຈອກັນເຮົາໄດ້ຮັກໂຄຣໄວ້ຈັກນາມແຕ່ກ່ອນ ຄັ້ງແຮງຈະກໍາດັ່ງນັ້ນ ກີ່ເໜີອັນໜຶ່ງແກລ້ງໜ່າທອງຈອເສີຍ ຄວາມຈົ່ງເຮົາວ່າໄວ້ແຕ່ກ່ອນນັ້ນກີ່ຈະເສີຍຈາໄປ ແລ້ວເລ່າເປີຍຈຶ່ງວ່າແກ່ຫວັນກາຍໃຫ້ເຮັ່ງກລັບອອກໄປເດີດ ເວລາພຽງນີ້ໃຫ້ເອາຕັວທອງຈອມາສົງໃຫ້ເຮົາທີ່ປະຫຼຸມເມືອງ ເຮົາຈະສັງຄພຫຼຸນເກີ່ນໄປໄທ ຫວັນກາຍກີ່ເອາເນື້ອຄວາມກລັບໄປບອກແກ່ຫຼຸນເຊົກ ຫຼຸນເຊົກກີ່ມີຄວາມຍືນດີ ຄັ້ງວຸລາຮູ່ງເຫຼົງຈຶ່ງໃຫ້ທ່າຮັ້ງປົງຄຸມເອາຕັວທອງຈອໄປສົງໃຫ້ເລ່າເປີຍ ດັນປະຫຼຸມເມືອງ ແລ້ວັບເອາຄພຫຼຸນເກີ່ນມາລົງເຮືອຍກລັບໄປເມືອງກັ້ນຕົ້ນ ຈຶ່ງໃຫ້ແຕ່ງການຄພໄວ້ຕ່ານລຸຍກໂອ໌ ໃນຂະນະນັ້ນຫຼຸນເຊົກໄດ້ເປັນໃຫ້ ຮາມເມືອງອູຢູ່ໃນນັ້ນຕັ້ນ ບັນຫາທັ້ງສັ່ນ ດັ່ງເຫັນຜູ້ໃດມີສຕິປຸງຢາກລ້າຫາຍ ຫຼຸນເຊົກກີ່ຄໍານັ້ນຢ່າເຍັງເກລື້ອກລ່ອມເຫັນໄວ້ດ້ວຍເປັນອັນນາກ

ตอนที่ ๗

ฝ่ายตั้งต้องรู้กิจติศพ์ว่าชูนเกี่ยนตายแล้วก็มีความยินดีนัก จึงว่าแก่ ที่ปรึกษาว่า ซึ่งชูนเกี่ยนตายเสียแล้วเรายังไ่มีความสุขขึ้น อุปมาเหมือนบ่ หานามอกจากอกเราได้เล่มหนึ่ง ทุกวันนี้ผู้ใดยังรู้ว่าชูนเชิงบุตรชูนเกี่ยนาอยู่เท่า ใด ลิขสิจว่าชูนเชิงกันน้อยได้สิบห้าปี ตั้งใจให้ยินดังนั้นก็เห็นว่ายังเด็กอยู่ มิ ได้มีสิสัยประการใด ในขณะนั้นตั้งต้องยิ่งทำการพยายามช้ำกำเริบขึ้นกว่าแต่ก่อน ตั้งตัวให้คนทั้งปวงเรียกว่าซองญ แปลว่าเป็นบิดาเลี้ยงพระเจ้าเหี้ยนเต้ ถ้าจะไป แห่งใดให้ตั้งกระบวนการแห่ย่างพระมหากาษัตริย์เสด็จ แล้วตั้งให้ตั้งห้องผู้น้องเป็น นายทหารกองนอก แต่บรรดาแซ่ตั้งนั้นเอามาตั้งเป็นชูนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยล้วน ตั้งต้องจึงเกณฑ์ไฟรย์สิบห้ามีนไปตั้งเมืองอยู่ทางไกลเมืองเตียงชันสองพันห้าร้อย เส้น กำแพงสูงเท่าเมืองหลวง มีต่าหนักใหญ่น้อยหน้าหลัง คลังและทางข้าวปลา อาหารนั้นเข้าไว้สำหรับจะเลี้ยงทหารกำหนดได้ย์สิบปี และเงินทองในห้องพระ คลัง กับส่วยสัดวัฒนานั้นเอามาไว้ในคลังเมืองใหม่ และให้จัดใหญ่รูปงามมาไว้ ได้ประมาณแปดร้อยคน และตั้งต้องนั้นเดือนหนึ่งบ้าง ยี่สิบวันบ้าง จึงขึ้นไปเฝ้า พระเจ้าเหี้ยนตั้ครั้งหนึ่ง ชูนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยในเมืองหลวงต้องมารับส่งถึงนอก ประตูเมือง และทางจะขึ้นไปเฝ้านั้นเมื่อที่ประทับเป็น helyalay ต่ำบล ในเมืองเตียงยัน นั้นก็มีที่อยู่แห่งหนึ่ง ครั้นอยู่มาวันหนึ่งตั้งต้องออกจากราช ชูนนางทั้งปวงตาม ไปส่งถึงนอกประตูเมือง ตั้งต้องจึงสั่งให้ชูนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยไปกินต้อง ณ ที่ ประทับ

ในขณะนั้นหัวเมืองฝ่ายเหนือ บอกส่งคนเกลี้ยกล่อมมาประมาณห้าร้อย ตั้งต้องจึงให้ทหารเอาคนทั้งปวงมาตัดแขนตัดขาบ้าง ตัดหัวตัดลิ้นบ้าง ให้ใส่กระทะ เหล็กบ้าง คนทั้งปวงยังมิทันลื้นใจก็เจ็บปวดร้องครางอื้ออึงไป ชูนนางทั้งปวง ซึ่งกินต้องอยู่นั้นแลเห็นก็มีความสงสารนัก ลงคนตกใจจนตะเกียบพลัดตกบ้าง จอกสุราพลัดจากมือบ้าง เพราะมีความสังเวช แต่ตั้งต้องนั้นมิได้มีใจปราณีเสพย์

สุรภาพลงดูพลางหัวเราะพลาง คนทั้งห้าร้อยนั้นก็ตายลื้น ครั้นกินโต๊ะแล้วต่างคนต่างกีไป ตั้งโต๊ะจึงลองสั่งลิปีว่าเราจะให้หาขุนนางมา กินโต๊ะพร้อมกันแล้ว เจ้าจงเข้าไปกระซิบแก่เรา เราจะสั่งให้อาเติย瓦อุ่นไปฆ่าเสีย แล้วตัดอาศีริยะเข้ามา ครั้นถึงวันกำหนดขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยมา กินโต๊ะพร้อมกันอยู่ ณ เมืองใหม่ ตั้งโต๊ะก็นั่งเสพย์สุราอยู่ด้วย

ฝ่ายลิปีจึงเข้าไปทำเป็นกระซิบข้างหูตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะทำเป็นหัวเราะแล้วว่า คิดอย่างนี้ดูกหรือเร่งเอาตัวมันไป ลิปีก็เข้าจับอาตัวเติย瓦อุ่นลากออกไป ขุนนางทั้งปวงชึ้งกินโต๊ะอยู่นั้นมีได้แจ้งเนื้อความประการได้ต่างคนต่างนิ่งตะลึงดู กันอยู่ ประเดิยวนหนึ่งเห็นลิปีเอารีษะเติย瓦อุ่นใส่กระباءเข้ามาให้ตั้งโต๊ะ ขุนนางทั้งปวงก็ยิ่งตกใจ ตั้งโต๊ะเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วจังว่า ท่านทั้งปวงอย่า ตกใจ ชั่งเกิดเหตุทั้งนี้ เพราะเติย瓦อุ่นให้หนังสือลับไปถึงอ้วนสุดให้มาทำร้ายแก่เรา มีผู้รู้จักบอกหนังสือมา ลิปีจึงมากกระซิบบอกเรา เราจึงให้จับไปฆ่าเสีย ท่านทั้งปวงมิได้ร่วมคิดด้วยมันก็อย่าได้เป็นทุกข์ จงกินโต๊ะพูดกันแล่นให้สนาย ครั้นกินโต๊ะแล้วขุนนางทั้งปวงก็ลาไป

ฝ่ายอ้วงอุ้นกลับมาถึงบ้านจึงคิดว่า ชั่งตั้งโต๊ะให้หาไปกินโต๊ะแล้วอาเติย瓦อุ่นไปฆ่าเสีย เมื่อพิเคราะห์ดูนั้นไม่เห็นว่าเติย瓦อุ่นจะควบคิดกับอ้วนสุดให้มาทำร้าย ชั่งตั้งโต๊ะคิดผูกพันทำทั้งนี้ เพราะจะทำอ่านตามให้ขุนนางทั้งปวงคิด ร้ายสินไป และตั้งโต๊ะทำการหมายช้าทั้งนี้ หากผู้ใดจะช่วยคิดล้างตั้งโต๊ะเสียไม่ อ้วงอุ้นคิดว่าค่ายใจนอนมิหลับ ครั้นเวลาดึกจึงถือไม้เท้าลงไปยืนพิงต้นไม้ม้อย ณ สวนดอกไม้ จึงแลเข็นไปดูบนอากาศ เห็นดาวเดือนนั้นชุ่มเม้ากระหมอง จึงคิดว่าทุกวันนี้พระมหากรุณาธิรย์และอาณาประชาราชภูรีได้ความเดือดร้อนพระ ตั้งโต๊ะ อ้วงอุ้นก็หอดใจใหญ่แล้วร้องไห้

พอได้ยินเสียงหอยคนหนึ่งหอดใจใหญ่อยู่ตรงหน้านั้น อ้วงอุ้นจึงเดินเข้าไปดู เห็นนางเติย瓦เสียนคนขับร้องชึ่งอ้วงอุ้นช่วยมาไว้แต่น้อย รูปงามขับร้อง ก็ เพราะ อายุได้ลิบหกปี อ้วงอุ้นมีความเอ็นดูเลี้ยงไว้เป็นบุตรเลี้ยง อ้วงอุ้นจึงถามว่า เวลาดึกสังดถึงเพียงนี้ยังมินอน ลงมาเติย瓦อยู่ในสวนดอกไม้ แล้วหอดใจใหญ่ทุกข์ด้วยไม่เห็นซึ่มานหรือ นางเติย瓦เสียนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงคุกเข่าลง

คำนับแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าจะได้มีชั้มماคออยกันหมายได้ ตัวข้าพเจ้าเป็นทากสี ซึ่งทำแล้วข้าพเจ้าเป็นบุตรมาแต่น้อยนั้น พระคุณหาที่สุดมิได้ ทุกวันนี้ข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่า ถ้าทำมีทุกชัยสิ่งใดข้าพเจ้าจะสนองพระคุณท่าน ถึงมาตราว่าชีวิตจะตายและกระดูกจะเหลือเป็นแผงก็ตี ข้าพเจ้ามิได้เสียดายแก่ชีวิต เมื่อเวลากลางวันนั้นตั้งโต๊ะเชิญท่านไปกินโดยไม่รู้ว่าจะมีคนมา ข้าพเจ้าเห็นหน้าท่านนั้นเคราหมองยิ่งกว่าแต่ก่อน ข้าพเจ้าเห็นว่าจะมีทุกชัยสิ่งใดในภูมิหลังอยู่ท่านจึงเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจึงตามลงมาหัวจะครรุ้งเหตุ แล้วจะได้คิดอ่านสนองคุณท่านไปจนกว่าจะสิ้นชีวิต อ้างอุ้นได้ยินดังนั้นก็คิดว่า ครั้งนี้แผ่นดินเห็นจะค่อยมีความสุข เพราะเตียวเสียนเป็นมั่นคง จึงพานางเตียวเสียนขึ้นไปบนตึกที่ดูหนึ่งสิอนั้นเป็นที่สังค์ให้นางเตียวเสียนขึ้นนั่งบนเก้าอี้ อ้างอุ้นจึงคุกเข่าลงคำนับ นางเตียวเสียนเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงลงจากเก้าอี้คำนับ แล้วเข้ากอดเอาเท้าอ้างอุ้นไว้ แล้วห้ามว่า ห้ามอย่าคำนับข้าพเจ้าผู้บุตรนี้ไม่สมควร อ้างอุ้นจึงตอบว่า เราได้ยินเจ้าว่าทั้งนี้ก็มีความยินดีนักเรางึงคำนับเจ้า เจ้าจงมีใจเมตตาแก่พระมหากรุณาธิรัตน์แล้วนาประชาราษฎร์ด้วยเด็ด ว่าเท่านั้นแล้วอ้างอุ้นก็ร้องไห้ นางเตียวเสียนเห็นดังนั้น จึงว่า ข้าพเจ้าได้ออกปากว่าจะเอาชีวิตแทนคุณท่าน เป็นไฉนท่านมิบอกเหตุ ซึ่งจะมาร้องไห้อยู่ฉะนี้ทุกชัยของท่านจะสำเร็จแล้วหรือ อ้างอุ้นจึงว่าทุกวันนี้แผ่นดินร้อนทุกเลื้อนทัญ เจ้าก็ย่ออมแจ้งอยู่แล้ว พระเจ้าเห็นเดินอุปมาดังฟองไก่อันวางอยู่เหนือหน้าศิลา ชุนนางกับอาณาประชาราษฎร์นั้นอุปมาดังอยากเยื่ออันไกล กองเพลิง มิได้รู้ว่าความตายจะมาถึงเมื่อใด ตั้งโต๊ะทำการหยาบช้ำกำเริบขึ้นจะชิงเอราชสมบัติ หาผู้ใดจะคิดลังตั้งโต๊ะไม่ แล้วตั้งโต๊ะนั้นมีบุตรเลี้ยงคนหนึ่งชื่อ ลิโป๊ะ ลิโป๊กมีฝีมือกล้าหาญ และน้าใจตั้งโต๊ะกับลิโป๊นั้น มักยินดีด้วยสตรีรูปงามถ้าเจ้าจะช่วยกู้แผ่นดินแล้ว พ่อจะคิดเป็นกลอุบายนะยกเจ้าให้แก่ลิโป๊ะ แล้วจึงจะไปบอกตั้งโต๊ะให้มารับเจ้าไปเป็นภารรยา เมื่อเจ้าไปอยู่ด้วยตั้งโต๊ะนั้นจะลองทำกลมารยาต่าง ๆ ให้ลิโป๊ะมีความรักใคร่ในเจ้าแล้ว เจ้าจึงลองบอกแก่ตั้งโต๊ะด้วยกลมารยาความคิดของเจ้า นานไปเห็นตั้งโต๊ะกับลิโป๊ะจะมีความสงสัยกินแหงแหงแก่กัน ลิโป๊ะจะษัตติ์ตั้งโต๊ะเสีย เมื่อศัตตุราชสมบัติตายแล้ว บ้านเมืองก็จะอยู่เย็นเป็นสุขสืบไป ตัวเจ้าซึ่งได้อาสาภูแม่นดินก็จะมีชื่อประกายไปชั่วพิชั่วเดือน

รูปที่ ๓๖ อังอุ้นสอนนางเตียวเสียนให้ทำกมารยา
ให้ตั่งโต๊ะกับลิปีผิดใจกัน

๗๙

รูปที่ ๓๗ ตั่งโต๊ะเห็นแล้วอุ้มนางเตียวเสียนที่ศาลainสวน

ชีวพ่อคิดทั้งนี้เจ้าจะยอมด้วยหรือประการใด

ฝ่ายนางเตียวเสียนจึงตอบว่า ข้าพเจ้าได้ออกปากไว้ว่าจะสนองคุณท่าน อย่างไรแต่จะเสียตัวเพียงนี้เลย ถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต ซึ่งท่านจะคิดประการใดนั้นก็ให้เร่งคิดเด็ด ถ้าข้าพเจ้าได้ไปอยู่ด้วยตั้งโดยแล้ว ข้าพเจ้าจะคิดกลมารยาให้ลิโป้ม่าตั้งโดยเสียลงได้ อ้างอุ้นจึงตอบว่า ถ้าเจ้าจะอาสาแผ่นดินแทนคุณพ่อแล้ว จะคิดการสิ่งใดให้ปัดป้องให้จงดี ถ้าเนื้อความแพร่่งพระย ตัวเจ้า กับบิดาและญาติจะพาภันตายนายเสียลื้น นางเตียวเสียนจึงว่า ความทั้งนี้ถ้าข้าพเจ้า แพร่่งพระยแก่ผู้ใด ขอให้ข้าพเจ้าตายด้วยอาชุช่าง ๆ เกิด อ้างอุ้นได้ฟังดังนั้น ก็มีความยินดีนัก

ครั้นเวลารุ่งเช้าอ้างอุ้นจึงจัดเพชรพลอยกับทองคำ แล้วหาซ่างมาทำ หมวดสำหรับลูกหลวงใส่ และแต่งคนอันสนิทให้ลองเอาออกไปให้เป็นกำนัลแก่ ลิโปี ลิโปีเห็นหมวดอย่างลูกหลวงก็มีความยินดีนัก จึงลองมาหาอ้างอุ้น ณ บ้าน

ฝ่ายอ้างอุ้นครั้นเห็นลิโปีมาก็อกไปรับเข้ามาในตึก อ้างอุ้นเชญให้ลิโปี กินโต๊ะ ลิโปีกินโต๊ะแล้วตอบว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นแต่นายทหารเอกของมหาอุปราช ท่านเป็นชนวนางผู้ใหญ่ในพระเจ้าเหี้ยนแต่ เป็นไชนท่านจึงให้อาช่องดีไปให้ข้าพเจ้า และนับถือข้าพเจ้าผู้น้อยไม่สมควร อ้างอุ้นจึงตอบว่า ทุกวันนี้เราเลิงดูในเมือง หลวงแล้วหัวเมืองทั้งปวงก็หาผู้ใดเข้มแข็งกล้าหาญเสมอท่านมิได้ ซึ่งเราให้ของ และนับถือท่านทั้งนี้ ใช่จะให้ด้วยเกรงบรรดาศักดิ์นั้นหมายได้ เราให้เพรษรักผึมือ ในการทหารท่าน ลิโปีได้ยินดังนั้นก็มีความยินดีนัก แล้วอ้างอุ้นรินสุราคำนับส่ง ให้แก่ลิโปี จึงพุดจายกยอสรรเสริฐ์ตั้งโดยกับลิโปีเป็นอันมาก และให้ขับคนใช้ ผู้ชายนั้นเสียลื้น เอาแต่ผู้หญิงไว้ใช้สักคน อ้างอุ้นจึงว่าแก่ทุกนั้นให้ไปเชญนางเตียวเสียนออกมานา ทุกนคนใช้สองคนนั้นจึงเข้าไปประคงนางเตียวเสียนออกมานา

ลิโปีเห็นนางเตียวเสียนรูปงาม จึงถามอ้างอุ้นว่าทุกคนนี้เป็นบุตรผู้ใด อ้างอุ้นจึงบอกว่า นางเตียวเสียนนี้เป็นบุตรของเรา ทุกวันนี้เราได้อยู่เย็นเป็นสุข ก็เพราะบุญของมหาอุปราชกับท่าน ท่านก็มีความเมตตาแก่เราดังญาติพี่น้อง เรายังให้หาออกมากหัวจะให้ท่านรู้จักไว้ และอ้างอุ้นจึงให้นางเตียวเสียนรินสุราให้ ลิโปี

คุณทำนไม่วายวัน อันตัวทำนเป็นคนดีมีเกียรติยศในแผ่นดิน ข้าพเจ้าได้เห็นหน้าทำนในวันนี้ความดีใจหาที่สุดมิได้ กวนอูจงตอบว่า ตัวเรากับทำนแต่ก่อนนั้นก็เป็นที่รักใคร่แก่กันหากผู้ใดจะเหมือนมิได้ ครั้นนี้เป็นไรท่านจึงมาทำการให้ลูกเราพ่ายแพ้ดังนี้

ซิหลงจึงกลับหน้ามาว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดอาจสามารถช่วยกวนอูได้ ぐจะให้ทองพันต่ำลึง กวนอูได้ยินดังนั้นก็ตกใจจึงว่า เป็นไรท่านจึงมาว่าดังนี้ ซิหลงจึงตอบว่า เป็นที่ขบวนสงเคราะห์ ถึงจะชอบมีไม่ตรีต่อ กันประการใด ก็จะจะทำเอาชัยให้ได้ ซิหลงว่าดังนั้นแล้วก็ขึ้นมาถือขวานใหญ่ออกมา กวนอูชี้ม้าถือวัวเข้ารับกันกับซิหลงได้ประมาณแปดสิบเพลง กวนอูชำนาญในขบวนรวมมีผู้ใดจะเบรียบมิได้ แต่ท่าว่าปวยไหล่อยู่ทั้งกำลังกัน้อย ซิหลงจึงต้านทานได้

ฝ่ายกวนแปงเห็นว่าบิดาปวยอยู่เกลือกจะสู้ซิหลงมิได้ จึงตีม้าล่อสำคัญให้ถอย กวนอูก็ควบม้ากลับมาค่าย ฝ่ายโจทย์ชี้งอยู่ ณ เมืองอัวนเซีย รู้ว่าพระเจ้าจุยอ่องยกมาช่วยก็ใจ จึงยกหัวพอกจากเมืองอัวนเซียแยกกันไปทั้งสี่ทิศ และให้ทหารให้ร้องขึ้นพร้อมกัน กวนอูได้ยินเสียงให้ร้องหั้งสี่ทิศดังนั้นก็ตกใจ โจทย์ก็ตีกระหานนาเข้ามา ซิหลงก็ตีกระหานนาเข้ามา ฝ่ายทหารในค่ายก็ตกใจวุ่นวาย กวนอูเห็นจะสู้มิได้ จึงทิ้งค่ายเสียชี้ม้าพาทหารหนีมาตามแม่น้ำซองกั่ง ฝ่ายทิศเหนือทหารซิหลงเห็นกวนอูหนีก็ติดตามมา กวนอูข้ามแม่น้ำซองกั่งหนีมาตามทางเมืองซงหยง

ขณะนั้นพอม้าใช้อาเนื้อความมาบอกแก่กวนอูว่า บัดนี้เมืองเกงจิ่วเสียแก่ลิบองแล้ว ครอบครัวบุตรภรรยาเขาก็จับได้ล้วน กวนอูครั้นแจ้งดังนั้นแล้ว ก็ตกใจว่าจะไปเมืองซงหยงได้ ก็ทรงมาตามทางเมืองกั่งอัน จึงรู้ช่าว่าว่าเปาสูหินชี้ตั้งอยู่เมืองกั่งอันไปเข้ากับชุมชนกวนแล้ว กวนอูก็ยิ่งน้อยใจและชี้ถูก เก้าหันที่นั้นกลับกระทำพิษยิ่งกว่าเก่า กวนอูก็ตกจากหลังม้าลงสลบอยู่ที่นั้นทหารทั้งปวงก็แก่ไข กวนอูก็ได้สมประดีขึ้นมา จึงว่าแก่ของสูว่า เป็นเหตุทั้งนี้เพราะเรามิฟังคำทำน กวนอูจึงถามไปแก่ม้าใช้ว่า เมื่อข้าศึกยกเข้ามาเป็นไร มิจดไฟสำคัญขึ้นตามคำเราสั่งไว้

ม้าใช้จงแจ้งว่า ลิบองแกลังแปลงเป็นลูกค้าเข้ามา จับเอาทหารซึ่งรักษา

ร้านไฟไปได้ลื้นจึงมีได้จุดเพลิงขึ้น กวนอูได้ฟังดังนั้นกระทิบเท้าถอนใจใหญ่ จึงออกปากกว่า เรายังความคิดแก่ชาศึก ให้พระเจ้าได้กลับไปเห็นหน้าพระเจ้าแล้วปีได้ เตียวลุยนายกองลำเลียงจึงว่า ครั้งนี้เราเก็บอับจนอยู่แล้ว ควรเราจะให้ม้าให้รับไปเมืองเชงโดยขอองทัพมาช่วย แล้วเราจึงยกบวนแบกไปตีเมืองเกงจิ่วคืน กวนอูได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงให้ม้าเลี้ยงกับอีเจี้ย ส่องนายคุณอาหนังสือไปเมืองเชงโดย ฝ่ายกวนอูคุณทหารจะยกไปรุน ให้กวนเป่งกับเตียวลุยเป็นหัวหน้า

ฝ่ายโจทย์ในครั้นเมืองเชียงใหม่แล้ว จึงออกมาเผ่าพระเจ้าวุยอ่อง ณ กองทัพแล้วร้องให้อ้อนวอนขอโทษตัว พระเจ้าวุยอ่องจึงตรัสแก่โจทย์ว่า ซึ่งเป็นเหตุดังนี้เป็นเคราะห์บ้านเมือง เราหาเอาโทษแก่ท่านไม่ ว่าดังนั้นแล้วประทานรางวัลแก่ทหารทั้งปวงตามมีความชอบ แล้วยกมาอยู่ที่ค่ายธูง เห็นແน່ນหนาหลายชั้นมันคงนัก จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ค่ายทลายชั้นมันคงถึงเพียงนี้ ชิหลงคิดอ่านເອົາຫຍະได้ แต่เราใช้ให้ทหารมาทำศึกถึงสามลิบปีเศษก็มิอาจເອົາຫຍະໄຟ เหมือนชิหลงได้ อันชิหลงนี้เป็นคนมีปัญญารู้การซึ่งจะได้จะเสีย ทหารทั้งปวงก็พลอยสรรส្រើចិහลงทุกคน

พระเจ้าวุยอ่องก็ยกกองทัพกลับไปตั้งอยู่ที่คอโภ ชิหลงครั้นรู้ดังนั้นก็ยกตามไป พระเจ้าวุยอ่องเห็นชิหลงยกมาเกือกไปรับชิหลงมาถึงค่าย เห็นชิหลงยกทัพมาจะได้ผิดชอบหมายได้ พระเจ้าวุยอ่องเห็นก็พอพระทัย จึงตั้งให้ชิหลงเป็นทหารเอกสำหรับปราบข้าศึกที่ค้อ จึงให้แซหัวซงอยู่รักษาเมืองชงหยง กับชิหลง สำหรับจะได้ดำเนินงานกวนอู ส่วนพระเจ้าวุยอ่องก็ตั้งอยู่ที่คอโภ คอยฟังช่าวราชการเมืองเกงจิ่วจะเป็นประการได้

ฝ่ายนางเตียวเสียนจึงรินสุราส่งให้ลิปี แล้วทำทีชาญตาไปให้สบตาลิปี อ้วงอุ้นจึงทำเป็นมา แล้วว่าแก่นางเตียวเสียนว่า พ่อนี้ราแล้วกำลังน้อยเสพย์ สุราก็มา เจ้าคำนับแทนพ่อเดิม

ลิปีจึงเชญให้นางเตียวเสียนนั่ง นางเตียวเสียนแกลงทำละอายลิปีมได้ นั่งลง จึงคำนับบิดาแล้วจะลาเข้าไปที่ห้องใน อ้วงอุ้นจึงว่าลูกเอ่ยอย่าอายเลย ลิปีมีความเมตตาแก่เราตั้งญาติ จนนั่งลงคำนับรินสุราให้เดิม นางเตียวเสียนจึง นั่งลงห้องอ้วงอุ้น แล้วรินสุราคำนับให้ลิปีทีไร ก็ชัยทางตาให้สบตาลิปีแล้วให้ที

ฝ่ายลิปีรับจากสุราทีไร ก็ซ่าเลื่องไปต้องตามงานเตียวเสียนทุกครั้ง ก็มี ใจประหวัดยินดีกับนางเตียวเสียนเป็นอันมาก อ้วงอุ้นเห็นกริยาลิปีพอใจนาง เตียวเสียนแล้ว จึงว่าแก่ลิปีว่า ตัวเรานี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ก็จริงแต่ชราแล้ว อุปมาเหมือนไม่ใกล้ฝัง บุตรของเราคนนี้จะยกให้เป็นภารยาน้อยท่าน จะได้ ฝากผู้แก่ท่านสืบไป ซึ่งเราว่าทั้งนี้ท่านจะเห็นประการใด ถ้าไม่ควรท่านอย่าถือ โทษเลย ลิปีได้ยินดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงลุกขึ้นคุกเข่าคำนับอ้วงอุ้นแล้วจึง ว่า ซึ่งท่านเมตตาช้าพเจ้าทั้งนี้นั้นคุณหาที่สุดไม่ ถึงจะเป็นประการใดช้าพเจ้าจะ สนองคุณท่านสืบไป อ้วงอุ้นจึงว่าบุตรเรานี้ก็ได้ให้เป็นลิทธีแก่ท่านแล้ว แต่ว่างด อยู่ให้เราหัวนดีแล้วเมื่อได้ จึงจะส่งบุตรเราให้เป็นภารยาท่าน ลิปีจึงว่าตาม เดิม แล้วลิปีลุกขึ้นทำจะลาอ้วงอุ้นไป อ้วงอุ้นจึงยืดมือไว้ว่าอย่าเพ่อไป ใจเรา จะครรเชญให้ท่านอยู่นอนพุดกันเล่นก่อนแต่หากคิดเกรงมหาอุปราชอยู่ ลิปีจึง ตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ขอบคุณนัก วันนี้ช้าพเจ้ามีธุระอยู่ ต่อสบายนอ่นจึงจะ มาอยู่นอนด้วย แล้วลิปีก็ลาอ้วงอุ้นกลับไป

ครั้นเวลาเข้าอ้วงอุ้นก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ มีได้เห็นลิปีเข้ามา ด้วยตั้งโตะ อ้วงอุ้นจึงคุกเข่าลงคำนับแล้วว่าแก่ตั้งโตะว่า ทุกวันนี้ช้าพเจ้าได้ ความสุข ท่าทุกษ์กัยอันตรายสิ่งใดมีได้ ก็ เพราะบุญของท่านมหาอุปราชคุ้มครอง อยู่ ช้าพเจ้าหาสิ่งใดจะแทนคุณท่านมีได้ เวลาวันนี้ขอเชญท่านไปกินโตะ ณ บ้านช้าพเจ้าให้สบายนิ ซึ่งช้าพเจ้าว่าทั้งนี้ ถ้าไม่ควรก็ขอท่านอย่าได้อาโทษแก่ ช้าพเจ้าเลย ตั้งโตะได้ฟังดังนั้น มีได้รู้กลึกมีความยินดีนัก จึงตอบว่าซึ่งท่าน นับถือเรา จะให้เราไปกินโตะ ณ บ้านนั้นก็ขอขอบใจท่าน เวลากลางวันนี้เราจะ

ไป อ้างอุ้นได้ยินดังนั้นก็ลาตั้งโถะกลับไป จึงให้แต่งที่กับโถะเตรียมไว้

ครั้นเวลาเที่ยงตั้งโถะออกจากเผ่า จึงขึ้นรถแล้วให้ทหารทั้งปวงแทะเป็นกระบวนไป ณ บ้านอ้างอุ้น อ้างอุ้นรู้ก็ออกแบบคำนับถวิลอกบ้าน และเชญตั้งโถะขึ้นไปยังที่แต่งไว้ อ้างอุ้นก็คุกเข่าคำนับอยู่ แล้วรินสุราส่งให้ตั้งโถะ ตั้งโถะรับจากสุรามากินแล้วว่า ท่านอย่าคุกเข่าคำนับเลย จนนี้ให้เป็นสุขเด็ด อ้างอุ้นทำทีอ่อนน้อแล้วพูดจาสรรเสริญตั้งโถะเป็นอันมาก ตั้งโถะได้ยินดังนั้น เสพย์สุราพลงก็มีความยินดีนัก และตั้งโถะนั้นกินโถะอยู่กับอ้างอุ้นจนเวลาเย็นแล้วอ้างอุ้นจึงเชญตั้งโถะให้เข้าไปนั่งเล่นที่ช้างใน ตั้งโถะมีได้มีความสงสัยแก่อ้างอุ้นจึงขับทหารทั้งปวงลงไปเสียແган่ดิน และตั้งโถะกีเข้าไปที่ช้างใน

อ้างอุ้นจึงว่าเมื่ออายุข้าพเจ้าได้ยื่นห้าปีนั้น ข้าพเจ้าได้เรียนดูดาวสำหรับพระมหาภัตtriy และดาวประจำเมืองกับดาวบริวารทั้งปวงนั้น บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นดาวสำหรับพระมหาภัตtriyนั้นเคร้าหมอง และดาวมหาอุปราชนั้นมีรัศมีรุ่งเรือง ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นว่าพระเจ้าเทียนเต้นจะดับสูญ ราชสมบัตินั้นจะได้แก่ก่าท่านเป็นมั่นคง ตั้งโถะได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงถามว่าเรนี่จะถึงเศวตฉัตรเจียวหรือ เรายังไม่เห็นด้วย อ้างอุ้นจึงตอบว่า อันอย่างธรรมเนียมโบราณ ถ้าผู้ใดหาบุญและตีปัญญาได้ ก็ยอมแพ้แก่ผู้มีบุญและปัญญาความคิด ข้าพเจ้าเห็นดังนี้ ใจน่าทำใจว่าไม่เห็นด้วย

ตั้งโถะได้ยินดังนั้นก็ยิ้มแล้วตอบว่า ถ้าเราได้ราชสมบัติเหมือนค่าท่าน เราจะตั้งท่านให้เป็นมหาอุปราช เป็นบ่าเหนี่ยวปากซึ่งท่านทำนายนั้น อ้างอุ้นก็ทำยินดี ครั้นเวลาพลบก็ให้จุดเทียนชวาลา และยกโถะมาจึงรินสุราส่งให้ตั้งโถะแล้วเรียกนางมหรีและนางรำอกมา ให้นางเตียวเสียนรำบำบูเรอตั้งโถะ ตั้งโถะเห็นนางเตียวเสียนนั้นรูปงามร่ากีดี จึงเรียกเข้ามาแล้วถามอ้างอุ้นว่านางนี้ชื่อไร อ้างอุ้นบอกว่าชื่อนางเตียวเสียน ข้าพเจ้าเลี้ยงไว้แต่น้อย ตั้งโถะจึงถามว่าขับได้หรือไม่ อ้างอุ้นบอกว่าขับก็ เพราะ แล้วให้นางเตียวเสียนขับให้ตั้งโถะฟัง นางเตียวเสียนก็ขับเป็นเพลงว่า หญิงรูปงามขับเสียงเพราะ ลื้นจี้แต้มริมฝีปากชูสีขึ้น และยกสองอันถึงมาตรร่าไม่แกะเป็นรูปสิ่งใดก็แอบเนื้อเย็นใจ พริกไทยน้ำแมล็ดเล็กก็จิง ถ้าลื้มเข้าไปถึงลื้นแล้วก็จะมีพิษเผด็ร้อน ตั้งโถะได้ฟังนาง

เตียวเสียนขับมิทันสังเกตในกลสตรีซึ่งขับนั้นก็ช็อมว่า เพราะ

อ้างอุ้นจึงให้นางเตียวเสียนรินสร้างให้ตั้ง ตั้งโดยจึงถามว่าเจ้านี้อายุได้เท่าใด นางเตียวเสียนบอกว่าอายุข้าพเจ้าได้สิบหกปี ตั้งโดยเห็นรูปงามเตียวเสียนงาม ทั้งเสียงก็ เพราะ ก็มีใจประท้วดยินดี ตั้งโดยยิ้มแล้วจึงว่าเจ้านี้รูปงาม ดังนางฟ้าหาผู้สมออมได้ นางเตียวเสียนได้ยินก็ทำที่ให้ตั้งโดยยawnใจ อ้างอุ้นเห็นดังนั้นจึงคุกเข่าคำนับตั้งโดย แล้วว่าทุกวันนี้ข้าพเจ้ามีความสุข เพราะบุญท่านข้าพเจ้าหาลิ่งได้จะสนองคุณมีได้ แล้วนางเตียวเสียนนี้ข้าพเจ้าได้เลี้ยงมาแต่น้อย ข้าพเจ้าจะยกให้แก่ท่านเป็นลิทธ์ ตั้งโดยได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงตอบว่า ชั้นท่านมีน้ำใจยกนางเตียวเสียนให้แก่เรานั้น เราจะสนองคุณท่านลิบไป อ้างอุ้นจึงให้จัดแขงข้าวของเสื้อผ้าอย่างดีให้นางเตียวเสียนเป็นอันมาก แล้วให้นางเตียวเสียนเชือกี้ยา เกณฑ์ผู้คนทั้งปวงให้ไปส่ง ณ ที่อยู่ตั้งโดยในเมืองหลวงในเวลากลางคืนนั้น

ตั้งโดยครั้นเห็นอ้างอุ้นแต่งให้คนไปส่งนางเตียวเสียน แล้วตั้งโดยก็ลาอ้างอุ้นไป อ้างอุ้นก็ตามไปส่งตั้งโดยถึงที่อยู่ แล้วก็ลากลับมาถึงกลางทาง พอบลิปีช์ม้าถือทวนมา ลิปีจึงยุดเอาชายเสื้ออ้างอุ้นแล้วถามว่า นางเตียวเสียนนั้นตัวยกให้เป็นภารยาเราแล้ว เป็นไฉนจึงส่งตัวไปให้ตั้งโดยเล่า แล้วท่านทำดังนี้ ลงเรารหรือประการใด

อ้างอุ้นจึงตอบว่าที่นี้เป็นกลางทางอยู่ ครั้นจะบอกเนื้อความก็ไม่ควรเชิญท่านไปบ้านข้าพเจ้าเด็ด ข้าพเจ้าจะบอกเนื้อความทั้งปวงให้แจ้ง ลิปีก็ตามมา ณ บ้านอ้างอุ้น อ้างอุ้นจึงพาลิปีขึ้นไปบนตึก แล้วแต่งกลแก้ว่า ท่านอย่าเพื่อกราบเราเลย เราจะเล่าเนื้อความให้ท่านแจ้ง เวลาวานนี้เราเข้าไปฝ่าพระเจ้า เทียนเต้ ฝ่ายมหาอุปราชจึงว่าแก่เราว่า มีกังวลเวลากลางวันจะมาหาเรา เราจึงแต่งที่แลโดยไวรับ ครั้นเมหามาอุปราชมาถึงจึงถามเราว่า มีผู้บอกเนื้อความว่าเรายกนางเตียวเสียนผู้บุตรให้แก่ลิปี มหาอุปราชมีความยินดีนัก จึงมาว่ากล่าวขอเราต่อปากว่าจะให้ท่าน เรายังรับว่าจริง มหาอุปราชว่าจะขอดูตัว เรายังให้นางเตียวเสียนออกมาร้านนี้ มหาอุปราชจึงว่าซึ่งยกนางนี้ให้เป็นภารยาลิปีผู้บุตรนั้น มหาอุปราชมีความยินดีด้วย มหาอุปราชจึงว่าแก่เราว่าถูกษ์ดีแล้ว จะรับนางไป

แต่งงานกับลิโป่ผู้บุตรให้อยู่กินด้วยกันตามประเพณี ซึ่งมหาอุปราชว่าทั้งนี้ทำน
คิดดูถูก เรายังเป็นผู้น้อยจะอาจขัดได้หรือ เรายังส่งบุตรให้ไป

ลิโป่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้าโทรศัท่านั้นผิดอยู่ ข้าพเจ้าขอภัย
เสด็จ แล้วลิโป่ก็ลาอ่องอุ่นกลับไปในเวลากลางคืนนั้น ลิโป่มาถึงบ้านโดยตัวบันทึ้ง
กิตติศักดิ์ผู้คนพูดจา ซึ่งตั้งโต๊ะจะแต่งนางเตียวเสียนนั้นก็เปลี่ยนอยู่ ครั้นรุ่งขึ้น
เวลาเช้าลิโป่จึงเดินเข้าไปบนเตียงตั้งโต๊ะ แล้วถามหญิงคนใช้ว่ามหาอุปราชไปไหน
หญิงนั้นจึงบอกว่าทำนไม่รู้หรือ คืนนี้มหาอุปราชได้หญิงรูปงามมา บันนี้ยังนอน
หลับอยู่ ลิโป่ได้ยินดังนั้นก็โทรศัท จึงค่อยเดินเข้าไปข้างผนังตีกคอຍแอบฟังอยู่
แล้วนางเตียวเสียนนั้นตื่นก่อนตั้งโต๊ะ ลุกขึ้นล้างหน้าอยู่ พอแลเห็นเงาเข้ามาตรง
หน้าตั้งก็เยี่ยมออกไปเห็นลิโป่ นางเตียวเสียนทำเป็นร้องไห้ แล้วเอ้าผ้าเช็ดหน้า
นั้นซัดน้ำตา ลิโป่เห็นดังนั้นก็ยิ่งมึน้ำใจโทรศัท จึงเดินกลับออกไป

ครั้นตั้งโต๊ะตื่นขึ้นจึงบอกมาที่ข้างหน้า ลิโป่ก็กลับเข้าไป ตั้งโต๊ะจึงถาม
ลิโป่ว่าวันนี้มีราชการสิ่งใดบ้าง ลิโป่จึงบอกด้วยเสียงอันดังว่า ทามีราชการสิ่งใด
ไม่ ตั้งโต๊ะก็นิ่งกินอาหารอยู่ ลิโป่ก็เข้าไปยืนอยู่ข้างหลังตั้งโต๊ะตามเคย แล้ว
เตียวเสียนนั้นเผยแพร่เสื้อผ้าเยี่ยมหน้าอกมาครึ่งหนึ่ง ทำทีซ้ายตาไปให้สบตาลิโป่
ลิโป่แล้วเห็นนางเตียวเสียนก็ยิ่งมีความรักทึ่นเป็นอันมาก

ฝ่ายตั้งโต๊ะเหลือบไปเห็นลิโป่ดูนางเตียวเสียนไปเป็นทีดังนั้น ตั้งโต๊ะ
ก็มีความหึงสา จึงว่าแก่ลิโป่ว่า วันนี้ไม่มีราชการสิ่งใดแล้วจะไปบ้านก็ไปเสด็จ
ลิโป่ได้ยินดังนั้นจึงแล้วไปดูนางเตียวเสียนก็ทอดใจให้ญี่ แล้วกลับไปบ้าน เมื่อ
ตั้งโต๊ะได้นางเตียวเสียนมาไว้นั้นมีความรักใคร่ลุ่มหลงไป ไม่ได้ออกว่าราชการ
กำหนดได้ถึงเดือนเศษ ครั้นตั้งโต๊ะป่วยลงแล้ว นางเตียวเสียนนั้นแสร้งอุตส่าห์
กระทำรากษาพยาบาลปวนนิบตั้งตั้งโต๊ะมิให้อนาดร้อนใจ ตั้งโต๊ะก็มีความรักนาง
เตียวเสียนเป็นอันมาก

ครั้นเวลาวันหนึ่งลิโป่เข้าไปเยี่ยมถึงที่ข้างใน ตั้งโต๊ะนั้นนอนหลับอยู่
นางเตียวเสียนเห็นลิโป่เข้ามา จึงเอนตัวออกไปข้างหลังมุ้ง แล้วทำเป็นกลมารยา
เอามือชี้ไปตรงตั้งโต๊ะ แล้วชี้เข้าที่อกของตัว จึงทำเป็นร้องไห้ ลิโป่แจ้งในกริยา
ซึ่งนางเตียวเสียนทำนั้น ก็ยิ่งมีความเสน่หาน่าลิ้ยขึ้นเป็นอันมาก

ฝ่ายตั้งต้องทิ้งที่นั่น เห็นลิปีเข้ามาแล้วปิดชั่งหลังมุ้งมิได้พิรบตา จึงจะโงกไปดูเห็นนางเตียวเสียนยืนดูอยู่ข้างหลังมุ้ง ตั้งต้องกรีดร้องความว่า อ้ายลิปีนี้เสียแรงกู้ไว้ใจรักดังบุตรในอุทร บังอาจหยอกเมียกูได้ แล้วให้หนิง คนใช้รับลิปีลงไปเสีย ว่าแต่นี่สิบไปอย่าให้เข้ามาที่ข้างใน ลิปีนั้นได้ความ อัปยศน้อยใจ ก็เดินออกไปจากบ้านตั้งต้อง ครั้นมาถึงกลางทางพอพนลิญ ลิปี จึงเอานือความซึ้งตั้งต้องด่าว่านั้นแล้วให้ลิญฟังแล้วก็ไปบ้าน ลิญได้ฟังดังนั้นก็ ตกใจจึงรีบเข้ามาว่าแก่ตั้งต้องว่า ท่านลิจะคิดการใหญ่ เป็นไนแมชัดเคืองกับลิไป ด้วยความมโนสาเร่เล่า ถ้าลิปีเอาใจออกหาก ท่านก็จะห่วงอาผู้ได้เป็นกำลังสืบ ไปเล่า ตั้งต้องได้ยินลิญว่าก็สะดุ้นใจ จึงว่าซึ่งลิปีกรีดรำนั้นท่านจะให้เราคิด ประการใดดี ลิญจึงว่าขอให้ท่านหาตัวลิปีมา จึงเอิงหองของดีทั้งปวงให้ แล้วว่ากล่าวปลอบโยนสมัครสมานเสีย เห็นลิปีจะมีใจ pragdi ไปแก่ท่าน ตั้งต้อง เห็นชอบด้วย

ครั้นรุ่งเช้าขึ้นจึงให้คนใช้ไปหาตัวลิปีมา แล้วว่าเวลาวนนี้เราป่วยอยู่ ให้ร้อนrun ในใจ ซึ่งเราได้ว่ากล่าวแก่เจ้าทั้งนั้นอย่าถือโทษเราเลย แล้วตั้งต้องเอาร่องคำลับซึ่ง แพรอย่างดียิ่งปีให้แก่ลิปี ลิปีก็ค่านับแล้วรับเอาหองกับเพร ไว้ แต่นั้นมาลิปีก็ไปหาสูตั้งต้องอยู่ตามเคย แต่ใจนั้นระลึกถึงนางเตียวเสียนอยู่ มิได้ขาด ครั้นอยู่มาตั้งต้องคลายป่วยแล้วก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนแต่ ลิปีนั้นก็ ถือหวนขึ้ม้าตามเข้าไปด้วย ในขณะเมื่อตั้งต้องยังเฝ้าอยู่นั้น ลิปีจึงขึ้นม้าควบ กลับมาน้ำหน้าตั้งต้อง เอาม้าผูกไว้หน้าตึกแล้วถือหวนเข้าไปหานางเตียวเสียนที่ข้าง ใน นางเตียวเสียนเห็นลิปีมาก็ทำเป็นมีใจยินดีค่านับแล้วจึงว่า ถ้าจะพุดกันที่นี่ เกลือกว่าตั้งต้องมาพบก็จะแก้ตัวยาก ท่านจงลงไปคอยข้าพเจ้าอยู่ ณ ที่นั้นเย็น ในสวนดอกไม้ ข้าพเจ้าจะลงไปตาม ลิปีก็ลงไปคอยอยู่ตามสัญญา

ฝ่ายนางเตียวเสียนก็ลงไปตามลิปี ครั้นขึ้นไปบนที่นั่นเย็นปากสระ และนัยน์ตาหน้าเข้าเลิงแลดูต้นทางซึ่งตั้งต้องจะมานั้น แล้วก็ทำกลอนบ้ายเข้ากอด เอาเท้าลิปีไว้แล้วร้องให้ว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรเลี้ยงอองอุ้น อองอุ้นรักข้าพเจ้า เมื่อหนึ่งบุตรในอุทร จึงยกข้าพเจ้าให้เป็นภารยาท่าน ข้าพเจ้าก็มีความยินดี ด้วย และหาอุปราชไปรับข้าพเจ้ามาว่าจะแต่งการให้อยู่เป็นภารยาท่าน ครั้นมา

ถึงที่อยู่มหอุปราชมิได้ทำตามคำว่า ทำข่มเหงข้าพเจ้าทั้งนี้ และในอกข้าพเจ้านี้ กรรมเป็นหนองอยู่ ได้ประมาณดีอนเศษมาแล้ว คิดว่าจะกลับใจตายเสียก็ยังมิได้ ลาแลจงความทุกข์แก่ท่าน ชีวิตจึงยังคงอยู่ วันนี้ข้าพเจ้าได้กราบลาแลจงความทุกข์ในอกแล้วก็จะลาตายไปให้พ้นความระกำใจ ต่อหน้าท่านให้เห็นความสัตย์ ข้าพเจ้า ว่าแล้วก็ทำเป็นเป็นฝากรงที่นั่งเย็นชื้นไปจะโจนน้ำตาย ลิปีเห็นดังนั้นก็ ตกใจจึงเข้าอุ้มเอานางเตียวเสียนไว้ ลิปีร้องให้แล้วว่า อันความสัตย์และความรัก ของเจ้านั้น เราเห็นประจักษ์อยู่ แต่หากว่ามีที่กีดขวาง เราทั้งสองจึงมิได้ปรับทุกษ์ กัน นางเตียวเสียนจึงตอบว่า ซึ่งจะทราบในชาตินี้ ก็ยังได้ความลับนา กันนัก เพราะเจ้ากรรมมาตามทัน ชาตินี้บุญน้อยแล้วมิได้อยู่ปวนนิบติทำนผู้เป็นสามี ข้าพเจ้าจะขอตายไปให้พ้นความเวหนา เกิดมาชาตินี้ข้าพเจ้าจะขอเป็นภารรยา ท่าน จะปวนนิบติรักษาท่านตามความปรารถนาข้าพเจ้า ลิปีจึงปลองว่าเจ้าจะ มาด่วนตีตนตายไปก่อนใช่นั้นไม่ควร จงฟังคำเราว่าเด็ด ในชาตินี้ถ้าเรามิได้เจ้า มาเป็นภารรยา เรายังไม่ขออยู่เป็นชายสิบไปเลย นางเตียวเสียนจึงตอบว่า แต่ ข้าพเจ้าทนทุกษ์กรรมนานนี้ถึงเดือนเศษแล้ว และความระกำใจในอก วันหนึ่งนั้น อุปมาชาเมื่อนกงชวนปี ถ้าท่านเมตตาจะเลี้ยงข้าพเจ้าเป็นภารรยาอยู่ จะคิด ผ่อนผันประการใด ก็ขอให้ท่านเร่งคิด ลิปีจึงตอบว่าเราตามตั้งโดยเช้าไปในวัง ครรัณเห็นได้ทึงกลับอกมาหาเจ้า มิได้บอกตั้งโดยว่าจะไปแห่งใด เกลือกตั้งโดย ไม่เห็นจะมีความสงสัยเรา เราจะลาเจ้ารับกลับไปก่อน นางเตียวเสียนจึงตอบว่า ถ้าท่านกลัวอ้ายศตรูเอาจริงอยู่ฉะนี้ ท่านจะไม่ได้เห็นหน้าข้าพเจ้าสิบไปแล้ว

ลิปีจึงว่าของดให้เราไปตรึกตรองการก่อน นางเตียวเสียนได้ยินดังนั้น จึงแกล้งว่า ข้าพเจ้าได้ยินลือชาประภู面貌 แต่ชื่อท่านดังเสียงฟ้า ข้าพเจ้าเอามือปิดทุ ไว้ด้วยกลัวอานาจว่าเข้มแข็งกล้าหาญในการสังคม หากผู้ใดเสมอมาได้ บัดนี้ข้าพ- เจ้าได้เห็นแล้วฟังว่าจากของท่านนั้นไม่สมกับคำลือ เมื่อพิเคราะห์ดูเห็นว่า ท่านกลัว อานาจตั้งโดยเป็นอันมากอยู่ฉะนี้ เห็นจะคิดการไปมิตรอุดเสียแล้ว และนางเตียว- เสียนก็ทำเป็นร้องให้ ปลิดมือลิปีเสียจะโจนน้ำตาย ลิปีได้ฟังดังนั้นมีความ ละอายใจนัก จึงเอากวนพิงไว้กับฝากรง แล้วปลองโynแล้วโอมนางเตียวเสียน อยู่เป็นข้านาน

ฝ่ายตั้งต้องเมื่อฝ่าพระเจ้าเทียนเต้ออยู่นั้น เหลียวดูไม่เห็นลิปี ก็คิดกริงใจ พอเสด็จเข้าตั้งต้องกีริบมา ณ บ้าน เห็นม้าลิปีผูกอยู่หน้าตึก ก็ขึ้นไปบนตึกมิได้เห็นลิปี จึงเดินเข้าไปที่ช้างในมิได้เห็นนางเตียวเสียน จึงถามหญิงทั้งปวงหญิงทั้งปวงบอกว่านางเตียวเสียนลงไปชุมส่วนดอกไม้ ตั้งต้องได้ฟังก็ยิ่งสะดุ้งใจคิดว่าชราอย้อ้ายลิปีมาอยู่นั้นด้วย ก็ตามลงไปถึงประทุสวน

ฝ่ายนางเตียวเสียนเหลือบเห็นตั้งต้องมา ก็ทำทีจะโจนน้ำตาย ลิปีก็เข้าอุ้มไว้ ครรั้นตั้งต้องมาถึงที่นั่งเย็น และเห็นลิปีเข้าอุ้มนางเตียวเสียน นางเตียวเสียนดื้นปลิดมือลิปีอยู่ แล้วตั้งต้องนั่น มิได้รู้กลมารยาแห่งสตรีก็มิใจกรธลิปีเป็นอันมาก จึงร้องความด้วยเสียงว่าเหมือนอ้ายลิปี

ฝ่ายลิปีเหลียวมาเห็นตั้งต้องกีกลัว ไม่ทันฉายอาทวนก์โดยลงริ่งหนีไปแล้วตั้งต้องฉายอาทวนของลิปีซึ่งพิงอยู่นั้นໄล่ตามไป จึงอาทวนนั้นพุ่งลิปีกมิได้ถูก และลิปีนั้นวิ่งหนีออกปะทุสวนได้ ตั้งต้องวิ่งไปฉายอาทวนได้แล้วໄล่ตามไปถึงประทุสวนดอกไม้ และยูนั้นรู้จะเข้าไปห้าม ก็วิ่งมาโคนตั้งต้องล้มลง ลิบุกเข้าไปรับตัว แต่ตั้งต้องชี้นิ้วไปบนตึก ตั้งต้องจึงถามลิบุกว่าท่านวิ่งเข้ามานี้ด้วยเหตุสิ่งใด ลิบุกตอบว่าช้าพเจ้าตามท่านออกมาจากฝ่า มาถึงประทุตีกจะลากลับไปบ้านพ่อไปถึงประทุท้ายสวนเห็นลิปีวิ่งร้องบอกมาว่ามหาอุปราชาจะฆ่าเสีย ช้าพเจ้าจึงวิ่งเข้ามานห่วงว่าจะห้ามท่านพอดีโคนห่านช้านั้น ช้าพเจ้าขอภัยเดด ตั้งต้องจึงว่าแก่ลิบุกว่า ลิปีนั้นเป็นคนหมายกตัญญูไม่ เลียแรงเราเลี้ยงเป็นบุตรควรหรือมาทำทายานช้าแก่นางเตียวเสียนซึ่งเป็นภารยาเรา เราจำจะฆ่าลิปีเสียจึงจะหายความแค้น ลิบุกจึงว่าแก่ตั้งต้องว่า ท่านจะฆ่าลิปีเสียนนั้นช้าพเจ้านี้เห็นมีบังควร ช้าพเจ้าจะเปรียบเนื้อความให้ท่านฟังช้อหนึ่ง ครั้งหนึ่งเจ้าเมืองฉ้อช่องอ่อง รู้ช่าว่าว่าเจ้าเมืองหนึ่งมีลูกสาวรูปงามจึงให้คนไปขอ เจ้าเมืองนั้นมิยอมให้ ฉ้อช่องอ่องก็โทรศัจจิให้เจียวหยองพากการเอกสารคุมทหารไปตีเมืองนั้นได้ เจียวหยองจึงเอาลูกสาวมาถวายแก่ฉ้อช่องอ่อง ฉ้อช่องอ่องจึงว่าแก่เจียวหยองว่า ท่านมีความชอบไปตีเมืองได้จะเอามาให้แก่เรานั้นราษฎร์ไม่ ควรท่านจะเอาไว้เป็นภารยาเดด ฉ้อช่องอ่องก็ยกงานนั้นให้แก่เจียวหยองตามมีความชอบ เจียวหยองก็มีความยินดีคิดกตัญญูต่อฉ้อช่องอ่อง

ครั้นอยู่มามีศึกมาล้อมเมืองไว้เป็นสามารถ หาผู้ใดจะรับอาสาอกรบด้วยข้าศึกมิได้ เจียวหยองมีความกังติดต่อฉ้อช่องอ่องรับอาสาอกรบที่ข้าศึกแตกไป แลลิไปเป็นทหารเอก และท่านก็เลี้ยงเป็นบุตรไว้เป็นเนื้อเชื่อใจอยู่ ควรที่จะบำรุงน้ำใจลิไปไว้ และท่านจะมาเห็นแก่หงษ์คนเดียวหนึ่ด้วยอันใด ขอให้ยกงานเตียวเสียนให้เป็นภารยालิไปจึงจะควร ลิไปก็จะมีใจกังติดไปต่อท่าน ตั้งตระจงตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ขอบอยู่แล้ว แต่งดให้เราตรีกตรองดูก่อน ลิญกิกลับไปบ้าน

ขณะเมื่อตั้งตระกับลิญว่ากันนั้น นางเตียวเสียนก็มาแอบฟังอยู่ที่ข้างในครั้นลิญกลับไปแล้ว ตั้งตระจงเข้าไปตามนางเตียวเสียนว่า ตัวกับลิไปเป็นซึ้กันหรือ นางเตียวเสียนได้ยินดังนั้นก็ทำเป็นร้องไห้แล้วบอกว่า เวลาวันนี้ข้าพเจ้าลงไปชมสวนดอกไม้ ลิไปลองเข้ามาช้างใน ข้าพเจ้ามิได้แจ้ง ต่อสิไปมาใกล้ข้าพเจ้า จึงเห็นว่าถือหวนเข้ามาด้วย ข้าพเจ้ากลัวเข้าแอบที่นั่นเย็น ครั้นลิไปเห็นจึงว่าแก่ข้าพเจ้าว่า ข้าเป็นบุตรมหาอุปราช ตัวท่านก็เป็นภารยามหาอุปราช จะกลัวข้าไม่แล้วลิไปก็พูดเกียวกะพานเป็นข้อหทยานช้า ข้าพเจ้าต่ำกว่าก็มิพัง ขันจะมาต้องตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าโกรธจะโจนน้ำตาย ลิไปก็ยุดตัวข้าพเจ้าไว้ พอท่านมาถึงเข้าหากไม่ลิไปจะทำอันตรายแก่ข้าพเจ้าได้ และลิไปทำทั้งนี้ข้าพเจ้าได้ความอัปยศนัก

ตั้งตระได้ฟังดังนั้นแล้วจึงตอบว่า ลิไปนั้นมีความรักเจ้าเป็นอันมากนัก เราจะยกเจ้าให้เป็นภารยालิไปตามความปรารถนา นางเตียวเสียนได้ฟังทำตกใจร้องไห้แล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้หงษ์อุตส่าห์รักษาตัวมาจนได้เป็นภารยามหาอุปราช ข้าพเจ้าก็เหมือนมารดาลิไป และท่านจะยกข้าพเจ้าให้เป็นภารยालิไปผู้บุตรท่าน ข้าพเจ้าไม่ยอม อุปมาเหมือนท่านเขียนรูปนายูงแล้วเอาหมึกมาทาให้ดำเสียสีไปฉะนี้ ข้าพเจ้าได้ความอัปยศนัก ซึ่งจะครองชีวิตอยู่ดูหน้าคนสืบไปนั้นไม่ได้ แล้วก็ทำเป็นลูกขี้นซักเอกสารบีชึ่งแขวนอยู่นั้นมาจะเชือดคอตาย

ตั้งตระเห็นดังนั้นจึงวิงเข้าชิงเอกสารบีไว้แล้วก็ปลอบว่า ซึ่งเราว่าทั้งนี้ เป็นคำหยอกเจ้าเล่นดออก นางเตียวเสียนจึงชนหน้าลงกับตักตั้งตระแล้วทำเป็นร้องไห้ว่า อันเกิดเหตุทั้งนี้ก็ เพราะลิญมีความรักลิไป จึงคิดอ่านให้ท่านยกข้าพเจ้า

* ภัยเรื่องเสียดก

ให้เป็นภารายลิปี เห็นว่าลิขุามีความรักทำนแลอินดูข้าพเจ้าไม่ ตั้งตือะจึง
ตอบว่าถึงลิขุจะว่าประการใดเราก็มได้ฟังค่า แล้วนางเตียวเสียนจึงว่า ซึ่งจะอยู่
ในที่นี้สิบไปนั้นเห็นว่า ลิปีจะทำอันตรายแก่ข้าพเจ้าเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าก็จะซ้ำได้
ความอยาจยิ่งกว่าแต่ก่อน ขอท่านยกออกไปอยู่ ณ เมืองใหม่ ข้าพเจ้าจึงจะพ้นภัย
ตั้งตือะเห็นชอบด้วยจึงว่าพรุนนี้เราจะยกไป

ครั้นเวลารุ่งเช้าลิขุจึงเข้าไปว่าแก่ตั้งตือะว่า วันนี้ดีแล้วท่านจะยกนาง
เตียวเสียนให้เป็นภารายลิปีก็ให้เร่งทำการตามฤกษ์ดีเด็ด ตั้งตือะจึงตอบว่าลิปี
เป็นบุตรของเรา นางเตียวเสียนก็ได้เป็นภารายเราแล้ว และซึ่งจะยกให้เป็นภาราย
ลิปีนั้นผิดอย่างธรรมเนียมแต่ก่อน ซึ่งลิปีได้เกี้ยวพานเย้ายหยอกนางเตียวเสียน
ได้ความละอายนัก เราก็ยกโทษให้เสียแล้ว และเนื่องความทั้งนี้ท่านจะลงอกไปบอกร
ลิปีให้แจ้งเด็ด ลิขุจึงตอบว่าซึ่งท่านมิฟังค่าข้าพเจ้า แลการซึ่งคิดไว้นั้นเห็นจะ
เสียห่วงที่เพราหญิงคนนี้ ตั้งตือะได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า ซึ่งท่านจะชินให้เราอา
ภารายยกให้แก่ลิปีนั้น เราไม่ฟังค่าท่านแล้ว ถ้าท่านมีใจรักลิปีอยู่จงเอกราย
ท่านมายกให้แก่ลิปีเองเด็ด แต่นี้สิบไปอย่าให้ผู้ใดเอาเนื้อความข้อนี้มาช้าว่าฉะนี้
อิก ถ้าผู้ใดมิฟังเราจะตัดศีรษะเสีย ลิขุได้ยินดังนั้นจึงลาลูกเดินออกจากฯแล้วว่า
แก่ทหารหั้งปวงซึ่งมาหาตั้งตือะอยู่นั้นว่า เรายกท่านหั้งนี้จะพาภันฉบับหาย เพราะ
อีเตียวเสียนคนนี้เป็นมั่นคง ว่าแล้วลิขุก็กลับไปบ้าน

ฝ่ายตั้งตือะก็ให้จัดแหงทหาร แล้วพานางเตียวเสียนเข็นรถไปอยู่เมืองใหม่
แล้วุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็ตามไปส่งตั้งตือะถึงนอกประตูเมือง แล้วนางเตียวเสียน
นั้นแลไปเห็นลิปียืนอยู่กับเหลาชุนนาง ก็แสร้งแลไปให้สบตาลิปี แล้วทำกิริยา
เป็นโศกเคร้า ลิปีเห็นดังนั้นก็มีความทุกข์ยินดูคล่องไปจนลับตาแล้วทอดใจ
ให้ญี่ อ้างอุ้นเห็นจึงเข้ายุดมือลิปีไว้ แล้วถามว่ามหาอุปราชออกไปแล้ว ตัว
ท่านนี้มีกังวลสิ่งใดท่านจึงไม่ไปตาม แล้วอ้างอุ้นบอกว่าเรานี้ป่วยอยู่เป็นหลายวัน
มีได้มาหามหาอุปราชแล้วมีได้พบท่าน วันนี้เรารู้ช่าว่ามหาอุปราชจะกลับออกมา
อยู่เมืองใหม่ เราจึงอุตส่าห์ออกมากลัง แลเราเห็นท่านไม่สูสบายนั้นมีทุกข์สิ่งใด
หรือ ลิปีจึงตอบว่า ซึ่งมีเหตุได้ทุกข์ร้อนหั้งนี้ก็เพราะนางเตียวเสียนบุตรของ
ท่าน อ้างอุ้นทำอุบายน้ำว่า ตั้งตือะยังไม่แต่งงานให้ท่านอยู่กับนางเตียวเสียน

หรือ ลิปีจึงตอบว่าตั้งต้องมีได้ให้แก่เรา มันเอาไว้เป็นภาระมันแล้ว อ้างอุนได้ยินดังนั้นทำตกใจ แล้วจึงตอบว่าซึ่งท่านว่าเรามีเงินจริง มหาอุปราชหรือจะเป็นดังนั้น ลิปีจึงเอาเนื้อความแต่หลังเล่าให้อ้างอุนฟังทุกประการ อ้างอุนได้ฟังดังนั้นทำกระทบเท้าลงแล้วว่า ซึ่งมหาอุปราชทำดังนี้อุปมาดังสัตว์เดียร์จานแล้วอ้างอุนก็พากลับมา ณ บ้าน ซึ่งไปบนเตียงที่ดูหนังสือแล้วให้แต่งต้องเชญให้ลิปีเสพย์สุราอยู่ อ้างอุนจึงว่าซึ่งตั้งต้องทำการหมายห้าต่อบุตรเรางซึ่งเป็นภาระท่าน ท่านกับเราได้ความอับอายแก่คนทั้งปวงเป็นอันมาก แต่ตัวเรานี้ชราแล้ว ชีวิตเราจะอยู่ไปสักกี่วัน เรายังเดือนดูแก่ท่าน ด้วยคนทั้งปวงนั้นถืออยู่ว่า ท่านนี้มีฝีมือกล้าหาญ ซึ่งตั้งต้องทำดังนี้คุณทั้งปวงก็จะติดเตียนท่าน ลิปีได้ฟังดังนั้นก็โทรศามามือตอบต้องลงแล้วว่า ซึ่งอ้ายตั้งต้องมันเป็นศัตรูทำดังนี้ ข้าพเจ้าจะขอแก้แค้นเขามันเสียให้จงได้ อ้างอุนได้ยินดังนั้นทำเป็นเอามือปิดปากลิปีไว้แล้วห้ามว่าท่านอย่ากล่าวคำดังนี้ จะพาราได้ความผิดด้วย ลิปีจึงตอบว่าตัวข้าพเจ้าเกิดมาเนี้ยก็อ้วมฝีมือกล้าหาญมีได้คิดจะอยู่ในอ่านเจผู้ใด อ้างอุนจึงว่า อันความคิดแลฝีมือของท่านซึ่งจะอยู่ให้ตั้งต้องใช้สอยนั้นไม่ควร อุปมาเหมือนแก้วได้แก่วานร

ลิปีจึงตอบว่าแต่ข้าพเจ้ามีความแค้น คิดจะฆ่าอ้ายศัตรูเข้าก็ได้ถึงเดือนเศษแล้ว แต่คิดรั้งรออดใจอยู่ด้วยได้เรียกว่าบิดาแล้ว ครั้นจะฆ่าเสียกลัวคนจะครหาเนินทางได้ อ้างอุนจึงตอบว่าตัวเป็นแซลิ ตั้งต้องนั้นเป็นแซตั้ง จะนับถือว่าเป็นบิดาด้วยอันได เมื่อตั้งต้องเอาหวนพุงจะฆ่าท่านนั้นมีได้คิดว่าเป็นบุตร ซึ่งท่านจะกลัวนินทานนั้นไม่ชอบ ลิปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจสะดึงซึ่ง จึงตอบว่าความข้อนี้หากท่านว่าออกมา หามีข้าพเจ้าก็คิดมิถึง

อ้างอุนได้ฟังดังนั้นก็คิดเห็นว่า ลิปีเอาใจออกหากจากตั้งต้องเป็นมั่นคงอยู่แล้วจึงว่าแก่ลิปีว่า ทุกวันนี้ตั้งต้องเป็นศัตรูราชสมบัติท่านก็ยอมแจ้งอยู่กับใจ ซึ่งท่านทำราชการอยู่ในตั้งต้องต้องก็มีความชอบเป็นอันมาก ตั้งต้องจะได้บุญบานแน่ให้เป็นชนนางทำแห่งใดก็ทำมีได้ ถ้าท่านลัษณะซึ่งต่อพระมหากรุณาธิคุณ ตั้งใจทำบุญบำรุงแผ่นดินกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย แล้วท่านจะได้เป็นชนนางผู้ใหญ่มีชื่อในกฎหมายพระราชพงศาวดารสืบไป

ลิปีได้ยินดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับอ้วงอุ้นแล้วว่า ข้าพเจ้าจะขออาสา
แผ่นดิน แลแก้แค้นฆ่าอ้ายตั้งต้องเสียให้ได้ ห่านอย่างสัญชาพเจ้าเลย อ้วงอุ้นจึง
ตอบว่า ซึ่งท่านคิดบำรุงแผ่นดินดังนี้ก็ขอบใจแล้ว แต่เกรงอยู่ว่าท่านกับเรานี้จะ
คิดการไปมิตรลอดก็จะพาภันตามไทยเสีย ลิปีได้ยินดังนั้นจึงชักเอากระบ้มมาแหง
ข้อมือเอ่าโลหิตใส่ลงในจอกสุราแล้วสาบานว่า ถ้าชาพเจ้ามิได้ฆ่าอ้ายตั้งต้องเสีย
เหมือนคำว่านี้ ขอให้อา祚ต่าง ๆ สังหารชาพเจ้าเด็ด และก็เอ่าสุรานั้นกินเข้าไป
อ้วงอุ้นได้ยินดังนั้นก็ลุกขึ้นคำนับลิปีแล้วว่า ครั้นนี้พระมหา kaztri แลอาณา
ประษาราษฎรจะได้อยู่เย็นเป็นสุขก็พระสถิตปัญญาของท่าน และทำการได้เมื่อ
ได้เรางีจะบอกให้ท่านแจ้ง ลิปีก็ลาไป

ฝ่ายอ้วงอุ้นจึงให้หาคนช่วยกับอุยอ่วน ซึ่งเป็นที่ปรึกษามานอกเหตุซึ่ง
คิดกับลิปีจะฆ่าตั้งต้องเสียนั้นทุกประการ อุยอ่วนจึงว่า ซึ่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรง
พระประชวรนั้น ตั้งต้องก็แจ้งอยู่ บัดนี้คลายประชวรขึ้นได้สองวันแล้ว ตั้งต้องก็
ยังมิได้แจ้ง ขอให้จัดหาคนซึ่งมีสถิตปัญญาไปบอกแก่ตั้งต้องว่า รับสั่งให้หาเข้ามา
จะปรึกษาราชการข้อใหญ่ และให้แต่งเป็นหนังสือรับสั่งลอบให้ลิปีคุมทหารชุม
อยู่ข้างที่เสติจอก ถ้าตั้งต้องเช้ามาให้มีสัญญาณกัน และการซึ่งคิดไว้นั้นจะทำ
ได้สะดวก ชุนชุยจึงว่าซึ่งคิดทั้งนี้ก็ชอบอยู่แล้ว แต่จะหาผู้ใดซึ่งถือรับสั่งออกไป
หาตั้งต้องได้ อุยอ่วนจึงตอบว่า ลิซกนั้นท่าราชการมีความชอบอยู่ ตั้งต้องก็มิได้
พิดทูลให้เลื่อนที่ขึ้นไปหาไม่ได้ ลิซกนั้นก็มีความน้อยใจอยู่ ถ้าให้ลิซกถือรับสั่ง
ไปเห็นตั้งต้องจะไม่มีความสงสัย อ้วงอุ้นเห็นชอบด้วย จึงให้หาลิปีมา และวอนอก
เนื้อความซึ่งปรึกษากันนั้นให้ฟังทุกประการ ลิปีเห็นชอบด้วย และจึงว่าอันลิซก
นั้นได้ไปเกลี้ยกล่อมชาพเจ้าเมื่อครั้งอยู่กับเต็งหวน ถ้าลิซกมิไปแลการทำเนื้อความ
ให้แพร่พระราชโภค ชาพเจ้าจึงจะฆ่าลิซกเสีย อ้วงอุ้นกับลิปีจึงให้ไปหาลิซกมา
ลิปีจึงว่าแก่ลิซกว่า เมื่อครั้งเราอยู่กับเต็งหวนนั้น ท่านได้เกลี้ยกล่อมให้เราง่า
เต็งหวนเสีย รักชวนให้เรามาอยู่กับตั้งต้อง บัดนี้เราเห็นตั้งต้องทำการหมายห้า
ต่อแผ่นดิน และเราหั้งปวงคิดอ่านจะกำจัดตั้งต้องเสีย เราจะให้ท่านถือรับสั่งออก
ไปหาตัวตั้งต้องเช้ามา และเราจะฆ่าเสีย ท่านจะยอมไปหรือไม่ไป

ลิซกได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ทุกวันนี้เราคิดจะฆ่าตั้งต้องอยู่ แต่ยังหาผู้

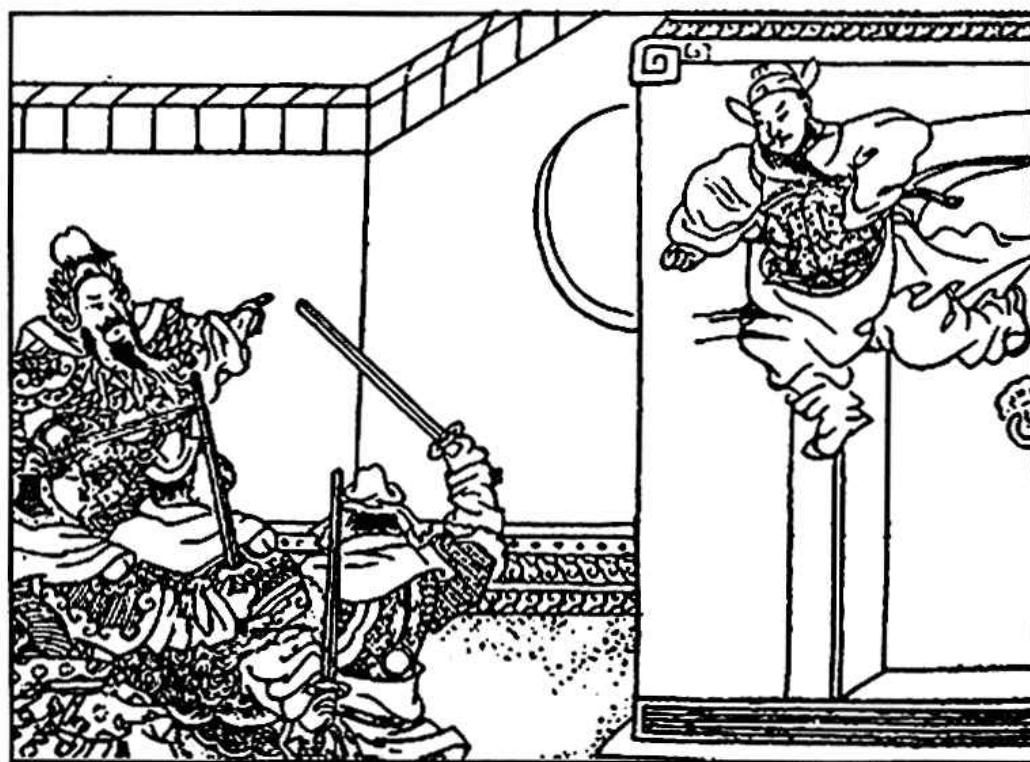
ช่วยดำเนินการมิได้ ซึ่งท่านว่าทั้งนี้เรามีความยินดีนัก จะขอรับอาสาไปหาตั้งโดยเช้ามา ขณะนั้นลิซกจึงเอาลูกเท้าหันมาหักเป็นสองห่อนแล้วจึงสถาบันตัวว่า ถ้าเนื้อความนี้เรามิได้ทำตาม แลกลับเข้าไปเพร่งพรายให้ตั้งโดยรู้ ขอให้ตัวเรา ชาตออกเป็นสองห่อนด้วยอาชชัต่าง ๆ เทม่อนเราหักลูกเท้าหันนี้เกิด อองอุ้น ได้ฟังลิซกว่าตั้งนั้นก็มีความยินดี จึงลุกขึ้นคำนับแล้วตอบว่า ซึ่งท่านสุจริตต่อ แผ่นดินจะทำการทั้งนี้ ถ้าสำเร็จแล้วท่านก็จะได้เป็นชนนangผู้ใหญ่

ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า อองอุ้นจึงแต่งหนังสือรับสั่ง แล้วให้เกณฑ์ ทหารม้ายลิบให้ไปด้วยลิซก ลิซกมาถึงหน้าเมืองใหม่ ทหารคนหนึ่งจึงอาเนื้อ ความเข้าไปบอกตั้งโดย ตั้งโดยรู้ก็อกมาคำนับหนังสือ แล้วพาลิซกเข้าไปใน เมืองใหม่ ลิซกจึงบอกแก่ตั้งโดยว่า บัดนี้พระเจ้าเหี้ยนแท้ทรงพระประชารอยู่ หา ผู้ใดจะว่าราชการมิได้ ชนนangทั้งปวงจึงปรึกษากันให้มาเชิญมาอุปราชเข้าไปจะ มอบราชสมบัติให้ ตั้งโดยจึงถามลิซกว่า ซึ่งชนนangทั้งปวงปรึกษากันจะนี้ ท่าน ได้ยินอองอุ้นนั้นว่าประการใดบ้าง ลิซกจึงบอกว่า ซึ่งจะมอบราชสมบัติให้แก่ ท่านนี้อองอุ้นเป็นผู้เสนอ ชนนangทั้งปวงจึงเห็นด้วย บัดนี้อองอุ้นก็จัดแจงตรา ส่าหรับว่าราชการเมืองไว้ให้ท่าน

ตั้งโดยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงบอกแก่ลิซกว่า เวลาคืนนี้เรานิมิต ฝันว่า มีมังกรตัวหนึ่งมาเกี้ยวกะหัวดอยู่รอนกายเรา ครั้นเวลาวันนี้มีข่าวดีมาถึง เรา จำเราะยกไปเมืองหลวง และลิซกได้ถือรับสั่งมาหาเราก็มีความชอบอยู่ ถ้า เราได้ราชสมบัติแล้วจะตั้งให้ท่านเป็นอัครมหาเสนาผู้ใหญ่ ลิซกทำทีประหนึ่งว่า จะรับเอา ตั้งโดยจึงสั่งให้ลิซก ภูยกี เตียวเจ หวานเตียว คุมหาสารสามพันอยู่รักษา เมือง ตั้งโดยนั้นไปหาราดาแล้วบอกว่า บัดนี้ชนนangทั้งปวงปรึกษาจะมอบ ราชสมบัติให้แก่ข้าพเจ้า และบัดนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปครองราชสมบัติแล้ว ท่านผู้เป็น มารดา ก็จะได้เป็นทองไหหอ แปลภาษาไทยว่าสมเด็จพระพันปีหลวง มารดาจึง ตอบว่า ตัวแม่ก็แก่ราแล้วอายุได้ถึงเก้าสิบเศษ แม่ได้พึงบุญเจ้าก็ค่อยมีความ สุขมา ครั้นนี้แม่ให้ประหลาดใจด้วยให้เขม่นไปทั่วทั้งกาย และใจก็ให้สะดึงตก ประหม่าเป็นหยาดเวลาแล้ว ซึ่งเจ้าจะเข้าไปนั้นให้คิดการระมัดระวังดี

ตั้งโดยจึงตอบว่า ซึ่งมารดาเป็นเช่นนี้ เพราะบุญจะมาถึงแล้วจึงเผอญ

รูปที่ ๓๘ ลิปีช่าตั้งโดย

รูปที่ ๓๙ อัองอันโนนลงจากพระแก้วต่ำหนักให้ลิจุย ถูกกีดขวาง

ให้เป็นทั้งนี้ แล้วตั้งโต๊ะกิจการดาไปหานางเตียวเสียน จึงเอาเนื้อความทั้งนั้น เล่าให้ฟังแล้วว่า ถ้าเราได้ครองราชสมบัติแล้ว เราจะให้เจ้าเป็นเมืองฝ่ายซ้าย นางเตียวเสียนได้ฟังดังนั้นก็คิดเห็นว่า ชุนนางทั้งปวงให้มาว่ากล่าวทั้งนี้หัวใจจะนำ ตั้งโต๊ะเสีย นางเตียวเสียนคำนับแล้วทำเป็นยินดี ตั้งโต๊ะก็ให้จัดแจงทหารแล้ว ขึ้นรถยกไปทางประมานสามร้อยสัน พลารถซึ่งตั้งโต๊ะขึ้นหัก ตั้งโต๊ะจึงขึ้น ม้าไปทางประมานร้อยหนึ่ง ม้านั้นมีพยศบังเทียนชาด ตั้งโต๊ะจึงเหลียวหลังมา ถามลิซกว่า ซึ่งพลารถหักแม้มีพยศบังเทียนชาดฉะนี้ ทำนยังเห็นดีแล้ว รายการใด ลิซก็จึงตอบว่า ซึ่งเป็นเหตุทั้งนี้เพราะมหาอุปราชจะได้ครองราช สมบัติ และจะได้ทรงรถประดับด้วยหยกกับม้าทั้งนั้น ตั้งโต๊ะได้ฟังดังนั้นเมื่อได้รู้ กลมารยา ก็มีความยินดี ครั้นมาถึงประทุมเมืองหลวงชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็ออก มารับตั้งโต๊ะ แต่ลิญนั้นป่วยอยู่มิได้มารับ ตั้งโต๊ะก็เข้าไปในที่อยู่

ฝ่ายลิโป๊กเข้ามาเยือนแล้วคำนับ ตั้งโต๊ะจึงว่าถ้าเราได้ราชสมบัติเราจะ ให้ทำนเป็นใหญ่คุณทหารทั้งปวง ลิโป๊ได้ฟังดังนั้นทำเป็นยินดีรับคำตั้งโต๊ะแล้ว ลาไป

ครั้นเวลาค่ำเดือน hairy เด็กลูกชาวบ้านสามสิบคนชวนกันแล่นอยู่หน้า บ้านตั้งโต๊ะ แล้วทำเพลงเป็นใจความว่า หญ้าเหล่านี้มีใบเขียวสดชุ่มอยู่ เห็นไม่ ช้าประมานเก้าวันสิบวันก็จะตาย ฝ่ายตั้งโต๊ะได้ยินเด็กทำเพลงเสียงนั้นดังร้องให้ ตั้งโต๊ะคิดประหลาดจึงหалиซกมาถามว่า ซึ่งเด็กทำเพลงเป็นเสียงร้องให้ดังนี้ ทำนเห็นดีแลร้ายรายการใด ลิซก็จึงตอบว่า ซึ่งเด็กทำเพลงดังนี้เป็นศุภานิมิต ของทำนใหญ่หลวง เพราะเช่นเล่าจะสาบสูญแล้ว เช่นตั้งจะรุ่งเรืองสืบไป ตั้งโต๊ะ ได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นเวลาเข้าแต่งตัวแล้วขึ้นรถจะเข้าไปในพระราชวัง

ครั้นมาถึงกลางทางพอพอด้วยนิน ตัวหินนั้นใส่เสื้อเชิญรวมกากขาวมือ ถือไม้ราก แล้วเอ้าผ้านางเอี่ยววยาวแปดศอก ผูกทำซังมือกษัตริย์ตันธงตัวหนึ่งว่า เค้า ปลายธงตัวหนึ่งก็ว่า เค้า หั้งสองนั้นประสมกันเรียกว่าลี่ แปลภาษาไทยว่า แซลี ผ้าขาวนั้นภาษาจีนเรียกว่าโป๊ ซึ่งตัวหินทำปริศนาดังนี้ว่า ลิโป๊จะนำตั้งโต๊ะ เสีย และตั้งโต๊ะมิได้รู้ในปริศนา แต่มีความสงสัยจึงถามลิซกว่า ซึ่งตัวหินทำหั้ง นี้ทำนยังเห็นรายการใด ลิซกันนั้นแจ้งในปริศนาอยู่ จึงอุบายนอกตั้งโต๊ะว่า

トイหินทำทั้งนี้ เพราะเสียจิตอยู่ จะถือเอาว่าดีแล้วยันนั้นไม่ได้ แล้วลิซก็ให้ทหารขับトイหินเสียให้ไกลทาง ครั้นตั้งโถะเข้าไปถึงประตูวัง ลิซกจึงอุบายให้ตั้งโถะห้ามทหารไว้แต่นอก แลลิซกนารถตั้งโถะเข้าไปในลับแลที่ฝ่า ตั้งโถะแลเห็นชุนนางถือกระเบื้องอยู่ทุกคน ตั้งโถะตกใจถามลิซกว่า เหตุใดชุนนางจึงถือกระเบื้องอยู่ฉะนั้น ลิซกมิได้ตอบประการใดก็เร่งชักรถเข้าไปในที่สุดจอก

อ้วงอุ้นเห็นดังนั้นจึงร้องประการว่า ศัตรูราชสมบัติมาถึงแล้ว เป็นไนน์ทหารเรามีได้ลงมือเล่า ฝ่ายทหารซึ่งชุมอยู่นั้นได้ยินเสียงอ้วงอุ้นร้องดังนั้น ก็ชวนกันออกมอาหาวนแหงตั้งโถะ ตั้งโถะเห็นก็หลบลงอยู่ในรถแล้วร้องเรียกให้ลิปีช่วย และลิปีนั้นก็ออกมายังต้นบัว ตัวเป็นศัตรูราชสมบัติ เป็นไนน์ร้องให้กู้ช่วย และลิปีอาหาวนแหงตั้งโถะถูกที่คอดกรถตาย ลิซกนั้นก็ตัดศีรษะ ตั้งโถะแล้วร้องประการว่า ที่นี่ศัตรูราชสมบัติตายแล้วแผ่นดินจะเป็นสุข และชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงเห็นดังนั้นก็มีความยินดีนัก ลิปีจึงร้องว่า ชึ้งตั้งโถะทำการหยาบช้ำ ทั้งนี้เพราะฟังคำลิญ ผู้ใดจะอาสาไปจับตัวลิญมาได้

ฝ่ายลิซก็รับอาสาไปจับตัวลิญกับบุตรภรรยาพรคพวงพื่น้องมาสิน อ้วงอุ้นจึงให้อบุตรภรรยาพรคพวงไปปล่าเสีย และสั่งให้อเศพตั้งโถะไป ระหว่างรอเมือง เอามาประจานไว้ที่ทางสามแพร่งให้ทหารอยู่รักษา และผู้รักษา นั้นจึงฟันชุดใส่ลงที่สะดื้อ และเอาเพลิงจุดตามต่างตะเกียงประจานไว้ และอาณา ประชาราชภูมิในเมืองหลวงนั้นเมื่อเจ็บแค้นชวนกันมากด่าว่าคพอตั้งโถะ และเอา มือซีชกศีรษะบ้างเอากันบ้าง จนคพอตั้งแผลกละเอียดเปื่อยไป

ฝ่ายอ้วงอุ้นจึงให้ลิปี ลิซก ห้องหูโก สามนายคุณทหารห้ามนีไปปล่า พรคพวงตั้งโถะชึ้งอยู่ ณ เมืองใหม่เสียให้ลิ้นเชิง และให้รับทรัพย์สิ่งของนั้นมา และลิญ กุยกิ เตียวเจ หวานเตียวเจ ชึ้งตั้งโถะให้อยู่รักษาเมืองใหม่ ครั้นรู้เนื้อความ ดังนั้น ก็พาทหารสามพันหนึ่งไปอยู่เมืองเชียงไส

ฝ่ายลิปีกับลิซก ห้องหูโก ครั้นมาถึงเมืองใหม่ ลิปีนั้นเข้าไปอาตัวนา เตียวเสียมาไว้ และม่ามารดา กับญาติพี่น้องพรคพวงตั้งโถะเสียสิ้น แต่ที่นั้น แปรร้ายนั้นส่งให้บิดามารดาพี่น้องรับไป และเก็บเอกสารพย์สิ่งสิ่งของตั้งโถะนั้น บรรทุกเกวียนเป็นอันมาก คุณเออกเข้าไปให้อ้วงอุ้นในเมืองหลวง อ้วงอุ้นจึงเอา

ทรัพย์สิ่งของทั้งนั้นแจกให้แก่ทหารทั้งปวง แล้วจึงว่าแก่ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยว่า บัดนี้คัตtruราชสมบัติก็ถูกแล้ว แผ่นดินจะมีความสุขสืบไป เรางชวนกันเล่นให้สนับายนิด แล้วก็ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงชุนนางทั้งปวง

ในขณะนั้นมีทหารมาบอกอ้วงอุ้นว่า มีชุนนางคนหนึ่งซื่อชัวทยง มาร้องให้รักษาตั้งโต๊ะอยู่ อ้วงอุ้นได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงให้ทหารทั้งปวงไปจับตัวชัวทยงมาถามว่า ตัวเป็นชุนนางมาร้องให้รักษาตั้งโต๊ะนั้น ตัวเข้าด้วยคัตtruราชสมบัติหรือ ชัวทยงคำนับแล้วว่า ข้าพเจ้าจะได้เข้าด้วยผู้ผิดนั้นหากมีได้ ซึ่งข้าพเจ้ามา_rองให้รักษาตั้งโต๊ะนั้น เพราะคิดถึงคุณตั้งโต๊ะว่าเอาข้าพเจ้ามาตั้งเป็นชุนนาง และซึ่งไทยข้าพเจ้าผิดทั้งนี้ ข้าพเจ้าขอชีวิตไว้ทำการสันคงแผ่นดินสืบไป และชุนนางทั้งปวงซึ่งได้เห็นใจชัวทยงสัตย์ซื่อ จึงชวนกันขอโทษไว้ ม้าหยิดจึงค่อยกระซิบบอกแก่อ้วงอุ้นว่า ชัวทยงนี้เป็นคนมีสติปัญญา ทำการสัตย์ซื่อ มีคนรักเป็นอันมาก ถ้าท่านจะฆ่าเสียตามไทยผิดนั้นก็ควรอยู่ แต่ราษฎรทั้งปวงจะครหาในทางท่าน อ้วงอุ้นจึงตอบว่าบ้านเมืองเป็นเจลาจลเพียงสองบลงวันนี้ พระเจ้าเตี้ยนเต็กยังทรงพระเยาว์อยู่ แล้วชัวทยงนั้นมีสติปัญญา ก็จริงแต่จะให้เป็นชุนนางปรึกษาราชการด้วยเร้นนั้นไม่ได้ กฎหมายทั้งปวงจะฟันเพื่อนไป ม้าหยิดได้ยินดังนั้นก็ถอยออกมากล่าวว่าแก่ชุนนางทั้งปวงว่า ธรรมดานั่นแต่เดิมถ้าหากผู้มีสติปัญญาไม่ได้ เมืองนั้นก็จะพลันมีอันตรายหายดายไม่ อ้วงอุ้นจึงให้อ้วนตัวชัวทยงไปจำคุกไว้แล้วลอบสังหารผู้คุณจ่าตราภัตรร้าเสียให้ตาย ชุนนางทั้งปวงรู้ว่าชัวทยงตายแล้ว ก็มีความสงสารเป็นอันมาก

ตอนที่ ๘

ฝ่ายลิฉุย กุยกี เตียวเจ หวานเตียว ทหารตั้ง ตัวที่หนึ่งปะอยู่เมืองเชียงไส จังบริษากัน แต่หนังสือให้คนถือไปถึงอ้องอุնว่า ซึ่งได้เป็นพวกรตั้ง ตัวนั้นด้วยความจำเป็น โทษช้าพเจ้าทั้งสี่ซึ่งได้ทำผิดนั้นขอภัยเด็ด บัดนี้ช้าพเจ้าจะขอทำราชการด้วยท่านสืบไป

ฝ่ายอ้องอุนเห็นหนังสือดังนั้นจึงว่า ซึ่งตั้งตัวทำการทายาน้ำก็ เพราะลิฉุย กุยกี เตียวเจ หวานเตียว ถ้ารับสั่งให้ยกโทษคนทั้งปวงเสียเราก็จะยอม แต่ลิฉุย กุยกี เตียวเจ หวานเตียนนั้นจะขอเอารัฐมาฆ่าเสียให้ได้ และผู้ถือหนังสือจึงเอานือความไปปะอกแก่ลิฉุย กุยกี เตียวเจ หวานเตียว ตามคำอ้างอุนว่า ลิฉุย กุยกี เตียวเจ หวานเตียวจังบริษากันว่า ซึ่งจะเข้าเกลี้ยกล่อมอ้องอุนก็มิยอม และเราทั้งปวงต่างคนต่างเอารัฐอดเด็ด

ฝ่ายกาเชียงที่บริษาก็จึงว่า ซึ่งจะคิดหนึ่นเห็นไม่พัน ขอให้เกลี้ยกล่อมชาวเมืองเชียงไสได้แล้วประจุกับกองทัพเรยกไปทำการตีเอามีองเตียงชัน ถ้าได้มีองแล้วจึงจะให้ฆ่าอ้องอุนเสีย และท่านทั้งสี่คนนี้จึงจะได้ทำการราชการในเมืองหลวงสืบไป แม่ไม่สมคิดจึงพาภันหนี ลิฉุย กุยกี เตียวเจ หวานเตียวเห็นชوبด้วย จึงแต่งทหารซึ่งมีสดปุญญาไปเจรจาภันชาวเมืองเชียงไสว่า บัดนี้ อ้องอุนได้เป็นใหญ่แล้ว จะยกทหารมาฆ่าชาวเมืองเชียงไสซึ่งหาความผิดมิได้เสียให้ลื้น และลิฉุยให้ตั้งเกลี้ยกล่อมอยู่นอกเมือง จึงให้ทหารเที่ยวร้องป่าวชาวเมืองเชียงไสว่า ถ้าผู้ใดรักชีวิตกลัวอ้องอุนจะฆ่าเสีย ก็ให้มาเข้าด้วยเรา จึงจะรอดจากความตาย

ฝ่ายชาวเมืองเชียงไส ครั้นแจ้งดังนั้นก็ตกใจกลัวความตาย จึงชวนกันมาเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยลิฉุย กุยกี เตียวเจ หวานเตียว ประมาณสิบห้ามื่น ลิฉุย จึงแบ่งทหารให้กุยกี เตียวเจ หวานเตียว ยกไปสี่กอง ครั้นไปถึงกลางทางพบจิวัญ บุตรเชยตั้งตัว คุณทหารห้าพันจะไปแก้แค้นอ้องอุน นายทัพทั้งสี่กองจึงให้จิวัญ

เป็นทัพหน้า แล้วยกไปใกล้จะถึงเมืองเตียงชัน

ฝ่ายอ้างอุนครั้นรู้ข่าวดังนั้นจึงปรึกษากับลิโป่ว่า ซึ่งลิฉุย กุยกีกิมมา ดังนี้เราจะคิดประการใด ลิโป่วิจังตอบว่าลิฉุย กุยกีกิมมาเนี้ยท่านอย่าวิตกเลย ไว้เป็นธุระข้าพเจ้า แล้วให้ลิซกคุมทหารออกไปปะน ลิซกนั้นยกอภิมหาบันหพงษ์ ได้รับผู้กันเป็นสามารถ วิวัญเห็นจะต้านทานมิได้ก็พาทหารถอยมา แลลิซกนั้น มิใจกำเริบ จึงให้ทหารตั้งเป็นชุมชนอยู่ มิได้ตรวจตราป้องกันโดยกระบวนการทัพ และวิวัญเห็นลิซกประมาท ครั้นเวลาลากลงคืนประมาณสองยาม วิวัญกีกิบทหาร เข้าโจรตีปล้นเอาหัวพลิซก ผ่าหัวหารเสียเป็นอันมาก ลิซกนั้นหนีได้จึงเอาเนื้อความ ซึ่งได้รับผู้นั้นเข้าไปบอกแก่ลิโป่ ลิโป่วรู้ดังนั้นก็มิใจกราช จึงให้อาตัวลิซกไปตัด ศีรษะเสีย แล้วเสียบไว้บนประทูเมือง

ครั้นเวลารุ่งเช้าลิโป่จึงยกทหารออกไปต่อรอบวิวัญ วิวัญแตกหนีไป แล้ว วิวัญจึงปรึกษากับเอชาภัยว่า ลิโป่นั้นมีกำลังนักเที่ยวนำสู้ลิโป่วมิได้ จะจะคิดอ่าน หนีไป เอชาภัยเห็นชอบด้วย ครั้นเวลาลากลงคืนวิวัญจึงจัดอาทรพยลิ่งลินที่ดี ของตัว แล้วพาเอชาภัยกับพรรคพวงซึ่งสนิทสี่คันห้าคนหนีไปถึงแม่น้ำแห่งหนึ่ง และเอชาภัยคิดเอาใจออกแบบก่อร่องวิวัญเสีย แล้วอาทรพยลิ่งของของวิวัญ พาเอาน คนสี่ห้าคนกับศีรษะวิวัญไปให้ลิโป่ ณ เมืองเตียงชัน ลิโป่ครั้นแจ้งดังนั้นคิดสงสัย เอชาภัย จึงลองถามคนสี่คันห้าคนซึ่งมาด้วยว่า เกิดเหตุขัดเคืองกันเป็นประการ ใด เอชาภัยจึงม่างวิวัญเสียแล้วตัดเอารศีรษะมาให้เรา คนห้าคนนั้นจึงบอกเนื้อความ แต่หลังให้ฟัง

ลิโป่ได้ฟังดังนั้นก็กราชจึงว่า เอชาภัยนั้นเป็นคนโลภหาความสัตย์มิได้ จะเลี้ยงไว้นั้นไม่ควร จึงสั่งให้ทหารเอาเอชาภัยไปฆ่าเสีย แล้วลิโป่จัดแสงทหาร ยกกองทัพไป พบริฉุย กุยกี เตียวเจ หวานเตียวเจ กีชั้นม้าและพาทหารเข้าไปโจรตี ทหารลิฉุย กุยกีไม่ทันเตรียมตัวก็แตกพ่ายไปทางประมาณห้าร้อยเส้น ถึงเข้า แห่งหนึ่นจึงให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ ลิฉุยจึงปรึกษา กุยกี เตียวเจ หวานเตียวเจว่า ลิโป่นั้นมีฝีมือรอบผู้กล้าหาญแต่ห้าปัญญาความคิดมิได้ เราจะคิดอุบາຍให้กุยกี คุมทหารไปค่อยสกัดทางซึ่งจะเข้าไปเมือง ตัวเราจะคุมทหารรบล่อ ถ้าได้ยิน เสียงม้าล้อก็ให้ขับทหารเข้ารบ ถ้าได้ยินเสียงกลองก็ให้ทำเป็นถอยทหารมา และ

เตียวเจ หวานเตียวนันให้คุณทหารแยกกันเข้ารับเมืองเตียงชันเป็นสองด้าน เห็นลิปีจารบป้องกันหน้าหลังมิทันจะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง กุยกี เตียวเจ หวานเตียวเห็นชอบด้วยกีคุณทหารยกไปทำตามคำลิฉุยว่า

ฝ่ายลิปีกียกตามมาถึงท้ายเขา พบกองทัพลิฉุยได้รับกันเป็นสามารถลิฉุยจึงให้ตีกลอง แล้วถอยทหารขึ้นบนเนินเขา ลิปีกีตามรบขึ้นไปครั้นเห็นทหารลิฉุยยิงเกาหันซ์ทึ้งก้อนศิลาลงมาดังท่าฝน ลิปีกีให้ถอยทหารลงมา

ฝ่ายกุยกีแลเห็นดังนั้นก็ให้ตีม้าล้อ ยกทหารเข้าไป ลิปีกีให้กลับหน้ามารบ ฝ่ายกุยกีก็ให้ตีกลองแล้วถอยทหารมา ลิฉุยกียกทหารลงมาจากเนินเขาเข้ารับด้วยลิปีแล้วถอยมา กุยกีรบกระหนบเข้ามา แต่ลิฉุย กุยกีรบยั่วลิปีอยู่ถึงสามวันสามคืน และลิปีนั้นอยู่ในระหว่างทัพกระหนบ มีรู้ที่จะป้องกันรอบพุ่งข้างไหน จะถอยไปก็มิได้ พอม้าใช้เลือดลดมาบอกแก่ลิปีว่า บัดนี้กองทัพเตียวเจ หวานเตียวยกเข้ารับเมืองเตียงชันอยู่เป็นสามารถ เห็นข้าศึกได้ที่จะได้มีมองอยู่แล้ว ลิปีครั้นแจ้งดังนั้นคิดจะเข้าไปช่วยเมืองเตียงชัน จึงคุณทหารรบฝ่าหกออกไป แล้วลิฉุย กุยกีนั้นตามรบลิปีมา ลิปีมิได้เป็นกังวลรบทัพข้างหลัง ตั้งหน้ารับไปจะช่วยเมืองเตียงชันไว้ให้รอด ลิปีนั้นเสียทหารเป็นอันมาก ครั้นมาใกล้มีองเห็นทหารเตียวเจ หวานเตียวล้อมเมืองไว้ และทหารลิปีนั้นกลัวความตาย กีไปเข้าด้วยเตียวเจ หวานเตียวเป็นอันมาก ลิปีเห็นดังนั้นกีเสียใจ จึงพาทหารซึ่งเหลืออยู่นั้นรวมเรไปมาอยู่ถึงสองวันสามวัน

ฝ่ายลิน้อง อ่องหองสองคนนี้ เป็นชนนางอยู่ในเมืองเตียงชัน เป็นพรรคพากตั้ง ตีะจึงคิดกันเป็นไส้ศึกคุณทหารของตัว lob เปิดประตูหันสีด้านนอกรับกองทัพลิฉุย กุยกี เตียวเจ หวานเตียวเข้าไปได้ในเมือง และลิปีนั้นกีหักเข้าไปในเมืองรอบพุ่งผ่านทัพลิฉุย กุยกีเสียเป็นอันมาก และลิปีนั้นเหลือกำลังจึงพาทหารประมาณร้อยเศษรบหักออกไปจากประตูวัง พอบกังหันเข้าลิปีจึงว่า ศึกครั้นนี้ใหญ่หลวงนัก ซึ่งจะอยู่ต้านทานหนั้นเห็นเหลือกำลัง ขอทำนเร่งขึ้นมาหนีเอ่าตัวรอดไว้ก่อนจึงจะได้คิดการต่อไป

อังอันจึงตอบว่าเดิมเรากันทำนคิดกัน จะทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุขกีสมคิดแล้ว บัดนี้กิดเหตุขึ้น เพราะพากตั้ง ตีะ และราชหนีเอ่าตัว รอต

นั้นไม่มีควร ถึงจะตามก็เอาความชอบไว้ภายน้ำ ท่านจะไปก็ไปเดิม แต่ช่วยเอาเนื้อความทั้งนี้ไปแจ้งแก่หัวเมืองทั้งปวงว่าเราค่านับไปด้วย บัดนี้เกิดเหตุขึ้นในเมืองหลวง ให้หัวเมืองทั้งปวงตั้งใจทำนุบำรุงแผ่นดินยกกองทัพเข้ามาช่วยกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย ลิโป๊ได้ฟังดังนั้นก็พูดชาชักชวนเป็นลายคริ้ง อ้างอุ้น ก็มิไป พอเห็นแสงเพลิงซึ่งข้าศึกจุดเผาขึ้นนั้นเป็นลายคำบล ลิโป๊ก็ทิ้งครอบครัวเสีย ขึ้นมาพาทหารร้อยเศษหนึ่งออกจากเมือง ไปหาอุวนสุด ณ เมืองลำพย อ้างอุ้นนั้นเข้าไปในวัง

ฝ่ายลิฉุย กุยกิ เตียวเจ หวานเตียวฯ ซึ่งหักเข้าไปในเมืองนั้นก็ฆ่าพันชุนนางและทหารเสียเป็นอันมาก แล้วยกเข้าถึงในพระราชวัง ขันทีทั้งปวงเห็นดังนั้นจึงเชิญเสติจพระเจ้าเตี้ยนเต็อกับอองอุ้นขึ้นไปบนพระที่นั่งหอสูง ลิฉุย กุยกิกับทหารทั้งปวงก็ถวายบังคมพระเจ้าเตี้ยนเต็ พระเจ้าเตี้ยนเต็จึงตรัสตามลิฉุย กุยกิว่า ซึ่งตัวบังอาจทำการเข้ามาในพระราชวังจะประ伤ค์สิ่งใด ลิฉุย กุยกิ จึงทูลว่า ข้าพเจ้าทำการทั้งนี้จะได้คิดชอบต่อพระองค์ทามมิได้ เดิมตั้งตระเป็นมหาอุปราชได้ทำนุบำรุงแผ่นดิน และอองอุ้นควบคิดกับลิโป๊มาหอุปราชเสีย ข้าพเจ้าจึงเข้ามาหัวงจะฆ่าอองอุ้นเสียให้หายแคน ถ้าพระองค์ทรงพระเมตตาสั่งตัวอองอุ้นให้ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะพาทหารออกไป อองอุ้นได้ยินลิฉุย กุยกิ ว่าดังนั้นก็ทูลพระเจ้าเตี้ยนเต็ว่า ข้าพเจ้ามีสัตย์สุจริตต่อแผ่นดินจึงฆ่าตั้งตระเสียบัดนี้ลิฉุย กุยกิจะเอาตัวข้าพเจ้า ครั้นข้าพเจ้าจะรักชีวิตบิดพลีวอยู่ก็จะเกิดอันตรายในพระราชฐานมากไป ข้าพเจ้าจะขออาชีวิตไปให้ลิฉุย กุยกิฆ่าเสีย สนองพระคุณพระองค์ ว่าแล้วอองอุ้นก็ใจลงไม่ในทางซ่องแกลพระที่นั่งกร้องว่า ตัวกูอยู่นี่มึงจะทำประการได้ก็มาเดิม ลิฉุย กุยกิได้ยินดังนั้นจึงถามอองอุ้นว่า มหาอุปราชมีความผิดสิ่งใดตัวจึงควบคิดกับลิโป๊ฆ่าเสีย อองอุ้นจึงตอบว่าอ้ายตั้งตระนั้นเป็นศัตรูราชสมบัติ ทำการทายานช้าต่อแผ่นดินเป็นอันมากกูจึงฆ่าเสีย ชุนนางและราชภูมิทั้งปวงมีความยินดีด้วย เหตุไฉนตัวมึงจึงมีความเจ็บแค้นด้วยอ้ายชนก ลิฉุย กุยกิจึงตอบว่า มหาอุปราชทำความผิดตัวจึงฆ่าเสีย และเรหั้งสี่น้ำได้มีหนังสือมาอ่อนน้อมจะขอทำราชการด้วย ตัวมิยอมว่าจะฆ่าเสียนั้น เรา มีความผิดประการใด อองอุ้นจึงร้องความแล้วตอบว่า ซึ่งกูมีอาเมืองทั้งสี่ไว้ทำ

ราชการด้วยนั้น เพราะมีเป็นพวกรบทกลัวแผ่นดินจะเป็นอันตราย ซึ่งมีคิดการทั้งนี้จะปราบนาสิ่งใดก็เร่งทำถูกมิได้กลัวความตาย ลิฉุย กุยก็ได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงเอกสารนี้ฟันอองอันถึงแก่ความตาย และให้ทหารไปจับบุตรภารยาญาติพี่น้องอองอันมาฆ่าเสียล้วน แล้วนาประชาราชภูรในเมืองหลวงครั้นรู้ว่าอองอันตายก็ชวนกันร้องไห้รัก

ลิฉุย กุยก็จึงคิดกันว่า เรายทำการเข้ามาถึงเพียงนี้แล้ว จะละไว้นั้นมิได้ จำจะคิดเอาราชสมบัติจากพระเจ้าเหี้ยนเต้เสียจึงจะควร เตียวเจ หวานเตียวจึงห้ามว่าซึ่งจะทำจลาจลถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้นั้นเราไม่เห็นด้วย หัวเมืองทั้งปวงแล้ว anaประชาราชภูรเห็นจะไม่ยอมด้วยเรา ก็จะยกทหารเข้ามาทำการรบพุ่งเป็นการใหญ่ เราจะได้ความชัดสน ขอให้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทูลขอทำราชการในเมืองหลวงแล้วจึงค่อยคิดอ่านแอบรับสั่งให้ทหารเมืองเข้ามาจับฆ่าเสียให้ล้วน ราชสมบัตินั้นจะได้แก่เราโดยง่าย ลิฉุย กุยก็เห็นชอบด้วย จึงพาเตียวเจ หวานเตียวเข้าไปถวายมังคม

พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสตามลิฉุย กุยกว่า เดิมตัวนองกว่าจะขอเอടา อองอันแล้วจะยกทหารกลับออกไป บัดนี้ตัวมาอองอันเสียแล้วแลยังมิยกกลับไป เอิงยังอยู่จะประสังค์สิ่งใด ลิฉุย กุยก็จึงทูลว่าแต่ก่อนนั้นข้าพเจ้าได้ทำการมีความชอบต่อแผ่นดินมากอยู่ หากผู้ใดพิดทูลพระองค์มิได้ พระองค์จึงมิได้ ปูนนำเหน็บข้าพเจ้าให้เป็นชนวน บัดนี้ข้าพเจ้าลีคุณจะขอทำการเป็นที่ ชนวนอยู่ในเมืองหลวง ถ้าพระองค์โปรดให้ตามปราบนา ข้าพเจ้าจึงจะยกทหารออกไปจากพระราชวัง พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสว่า และตัวทั้งสี่จะพอใจเป็นที่ชนวนคำแห่งได้ก็ให้ว่ามา

ลิฉุย กุยก็ เตียวเจ หวานเตียวบริษากันแล้ว จึงเชยันหนังสือถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ทอดพระเนตรเห็นหนังสือนั้นว่า ลิฉุยเป็นที่ ก็จงกุน ภาษาไทยว่าเป็นนายทหารใหญ่กองใน แล้วเป็นผู้สำคัญราชการด้วย กุยก็นั้นเป็นที่ของจงกุน ภาษาไทยว่าเป็นนายทหารกองหลัง แล้วว่าที่จางวาง ชนวนหั้งปวงด้วย เตียวเจ และหวานเตียวนั้นเป็นนายทหารซ้ายขวา พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ประทานให้ และลิฉุย กุยก็ครั้นได้รับสั่งแล้วจึงออกม้าตั้งอยู่นอกราช จึง

บริษากันว่า เมืองของหลวงนั้นเป็นเมืองหน้าด่านจะไว้ใจแก่ข้าศึกมิได้ จึงให้เตียวเจ หวานเตียวคุณหารไปรักษาอยู่ แลลิบ้อง อ่องหองซึ่งเปิดประตูรับนั้น เลื่อนที่ขึ้นเป็นชุมนang และหารซึ่งมีสติปัญญาทั้งขึ้นเป็นชุมนangด้วย แล้วให้หารไปสืบเสาะเก็บเอกสารดูกตั้งโดยมาให้แต่งการคอมโอย่างที่มหอุปราช แล้วให้แห่ออกไปจะฝังศพไว้ตามธรรมเนียม ในขณะทำการเมื่อจะฝังศพนั้น พอเกิดลมพายพัดหนักฝนตกทำให้ญี่ น้ำท่วมแผ่นดินลึกประมาณสองศอก อัสนี ผ่าถูกศพ กระดูกนั้นกระชาวยไป ครั้นฝนสงบลง ลิذุยจึงให้เก็บเอกสารดูกมา ผสมกันเข้า แล้วจะให้ฝังไว้ในเวลากลางคืนนั้น ข้าเกิดพายุฝนตกฟ้าผ่าถูกกระดูกนั้นกระชาวยไป ลิذุยจึงให้เก็บเอกสารดูกนั้นมาผสมกันเข้าอีกเป็นหลาย ครั้ง ฝนก็ตกฟ้าคะนองผ่าลงทุกครั้ง จนกระดูกนั้นสาบสูญไปลิ้นมิได้ฝัง ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้เพราะตั้งโดยทำการทายน้ำช้าต่อแผ่นดิน และลิذุย กุยกิ๊กกลับเข้าไปเมืองหลวง ทำการกำเริบทยาน้ำช้าต่าง ๆ อาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อน และลิذุย กุยกิ๊กเอาเงินทองไปถึงใจแก่ชันที่ซึ่งรักษาพระเจ้าเทียนเต้แล้วสังว่า ถ้าได้ยินพระเจ้าเทียนเต้ตรัสดีแลร้ายประการใด ก็ให้อาเนื้อความมาบอก

ขณะนั้นพระเจ้าเทียนเต้ยังทรงพระเยาว์อยู่ จะตรัสตราสินราชการ เมืองก็ผันแปรพื้นเพือนไป ราชการและชุมนangในเมืองหลวงนั้นก็เป็นสิทธิ์อยู่ในบังคับบัญชาลิذุย กุยกิ๊ก ลิذุย กุยกิ๊กจึงให้หาจูชึ้งเป็นชุมนangนอกราชการนั้น มาตั้งเป็นชุมนangผู้ใหญ่ที่บริษากราชการ

ฝ่ายม้าเหงเจ้าเมืองเสเหลียงกับหันชุยเจ้าเมืองเปิงจิ่ว บริษากันว่า บันนี้ลิذุย กุยกิ๊กได้เป็นชุมนangผู้ใหญ่ ทำการทายน้ำช้าเหมือนครั้งตั้งโดย จารา จัคิตอ่านกำจัดเสีย บ้านเมืองทั้งปวงจะเป็นสุข จึงแต่งหนังสือเข้าไปถึง ม้าชูหนึ่ง ตงเชียวหนึ่ง เลาเฉียหนึ่ง สามคนนี้เป็นชุมนangช้าหลวงเดิมของพระเจ้าเทียนเตัว ลิذุย กุยกิ๊กทำการทายน้ำทุกวันนี้แผ่นดินได้ความเดือดร้อน เหมือนครั้งตั้งโดย แลเนื้อความทั้งนี้จงทราบทูลพระเจ้าเทียนเต้ให้ทราบ เราจะยกกองทัพเข้าไปล้างลิذุย กุยกิ๊กเสีย ท่านทั้งสามจะคิดกระทำซึ่งในเมือง

ม้าชู ตงเชียว เลาเฉีย ครั้นรู้ในหนังสือนั้นแล้ว จึงทราบทูลพระเจ้าเทียนเต้ พระเจ้าเทียนเต้ก็มีพระทัยยินดี จึงทรงพระอักษรเป็นใจความว่า ซึ่ง

ม้าเหง้งกับหันชูยคิดหั้นนี้เรื่องใจนัก ถ้าสำเร็จราชการแล้วเราจะต้องให้เป็นชุมชนผู้ใหญ่ แล้วส่งให้ทหารม้าเหง้ง หันชูยกอกลับมา

ม้าเหง้ง หันชูยเห็นลายพระหัตถ์ก็มีความยินดีนัก จึงจัดแจงทหารสองหัวเมืองได้ประมานลิบเอ็ดลิบสองหมื่น ยกไปถึงกลางทาง แล้วให้ทหารร้องประกาศแก่ชาวเมืองว่า ซึ่งยกมาจะทำการกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย

ฝ่ายม้าใช้แจ้งดังนั้นก็อาเนื้อความเข้าไปแจ้งแก่ลิชุย กุยกี ลิชุย กุยกีจึงให้หาเตียวเจ หวานเตียวมาปรึกษาว่า ม้าเหง้ง หันชูยกมาในครัยองจะคิดประการใด การเชียงที่ปรึกษาจึงว่า ม้าเหง้ง หันชูยกมาหนึ่นเป็นทางไกลกันดาร เราจะรักษาหน้าที่ไว้ให้ยกเข้าล้อมถึงเชิงกำแพง ถ้าเห็นว่าขาดเสบียงลงแล้ว จึงให้ยกทหารออกโจมตี ก็จะจับม้าเหง้งกับหันชูยได้โดยง่าย

ลิบ้อง อ่องหองจึงว่า ซึ่งการเชียงว่านั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าจะขอทหารหมื่นหนึ่ง จะยกออกไปตัดเอาศีรษะม้าเหง้ง หันชูยมาให้ท่าน การเชียงจึงตอบว่า ลิบ้อง อ่องหองจะยกไปนั้นเห็นจะเสียที่เป็นมั่นคง ลิบ้อง อ่องหองจึงตอบว่า ถ้าเราสองคนออกไปไม่ได้ศีรษะม้าเหง้งกับหันชูยเข้ามา ท่านจะตัดศีรษะเราเนี้ยแน่เด็ด ถ้าได้ศีรษะนายทัพทั้งสองนั้นเข้ามา ท่านจะตัดศีรษะท่านให้แก่เราด้วย การเชียงจึงว่าแก่ลิชุย กุยกีว่า ลิบ้อง อ่องหองจะอาสาออกไปปราบกีตามเดิม แต่เข้าเจียวจิดนั้นทางไกลเมืองหลวงประมานสองพันเส้น อยู่ฝ่ายตะวันตก มีทางจำเพาะเดินตามซอกเขา ขอให้เตียวเจ หวานเตียวคุมทหารไปชั่มอยู่ตำบลนั้นให้จังมาก ภายนหลังถ้าลิบ้อง อ่องหองเสียที่มาประการได้ก็จะได้ช่วย

ลิชุย กุยกีจึงตอบว่า ซึ่งจะให้เตียวเจ หวานเตียวยกออกไปตั้งอยู่ ณ ซอกเขานั้นเรามาไม่เห็นด้วย แล้วลิชุย กุยกีจึงเกณฑ์ทหารหมื่นห้าพันให้ลิบ้อง อ่องหองยกออกไปทางประมานสองพันเส้น พนกกองทัพม้าเหง้ง หันชูยกตั้งประชิดกันอยู่ ครั้นเวลารุ่งเช้านายทัพทั้งสองฝ่ายยกทหารออกตั้งอยู่นอกค่าย ม้าเหง้ง หันชูยจึงร้องว่า อ้ายลิบ้อง อ่องหองเป็นศัตรูราชสมบัติ ผู้ใดจะอาสาไปจับมาให้เราได้

ม้าเดียวผู้บุตรม้าเหง้งอายุสิบแปดปี หน้าดังสีหยกกริยาว่องไวรับอาสา แล้วถือหานขับม้าฝ่าทหารขึ้นไป อ่องหองเห็นม้าเดียวยังเด็กอยู่ก็คิดประมา

ขับม้ารำง้าวอกมารบด้วยม้าเฉียวได้ห้าเหลง ม้าเฉียวเอาทวนแหงอ่องทองตกม้าตาย แล้วม้าเฉียวซักม้าจะกลับมา ลิน้องเห็นดังนั้นก็โทรศัพท์ จึงขับม้ารำง้าวໄล่ตามม้าเฉียวมาช้างหลัง ม้าเฉียวชำเลืองดูแต่ทำเป็นไม่เห็น ม้าเหง้งเห็นลิน้องตามมา จึงร้องบอกแก่ม้าเฉียวว่า ศัตรูตามมาจะทำร้ายช้างหลัง ให้เร่งระวังด้วย ลิน้องเห็นจนจะหันเข้า จึงเออງ้าวฟันแօม้าเฉียว ม้าเฉียวหลบได้ จึงซักม้ากลับหลังโถมเข้าจับลิน้องได้ เอามาให้แก่บิดา และหารม้าเหง้ง หันชูยได้ทีดังนั้น ก็ໄล่ฝ่าฟันทหารลิน้องล้มตายเป็นอันมาก ม้าเหง้งกับหันชูยจึงยกทหารเข้าไปตั้งค่ายอยู่ใกล้เมืองเตียงขัน แล้วให้เอาจินนองไปปล่าเสีย ตัดอาศีรีจะเสียบไว้หน้าค่าย

ฝ่ายม้าใช้จึงเอานือความมานอกแก่ลิฉุย กุยกิ ลิฉุย กุยกิครั้นแจ้งดังนั้น ก็คิดว่ากาเชี่ยงว่านั้นขอบ เรายังได้ทำตามคำจึงเสียทหารไปทั้งนี้ แต่นั้นมาลิฉุย กุยกิ ก็ันบกือเชื่อฟังกาเชี่ยง แล้วก็ให้จัดแจงค่ายดูประดูหอบ ถนนที่ทางขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินพร้อมมั่นคงทุกด้าน

ฝ่ายม้าเหง้งกับหันชูยก็ยกทหารถึงเชิงกำแพงเมืองได้ประมาณสองเดือน ทหารในกองทัพนั้นขาดเสบียงอุดช้าปลาอาหารอิดโรย ม้าเหง้ง หันชูยเห็นทหารขาดเสบียง จึงปรึกษากันจะให้ยกกองทัพถอยไป ยังมิตกลงกัน

ขณะนั้นคนใช้สันนิทของม้าชู ลอบเอานือความไปบอกแก่ลิฉุย กุยกิว่า ม้าชูนายช้าพเจ้าบคิดกับตงเชียว เลาเฉียรับเป็นไส้ศึก ม้าเหง้งจึงยกมาทำการสังคมรัม ลิฉุย กุยกิครั้นแจ้งดังนั้นก็โทรศัพท์ จึงให้ทหารไปจับตัวม้าชูหนึ่ง ตงเชียวหนึ่ง เลาเฉียหนึ่ง กับบุตรภรรยาญาติพี่น้องมาก่อนเสียลื้น แล้วก็ตัดศีรีจะตัวนายทั้งสามคนเสียนประจานไว้บนหน้าที่เชิงเทินให้ชาศึกเห็น ม้าเหง้ง หันชูยเห็นดังนั้นจึงปรึกษากันว่า ไส้ศึกในเมืองก็เป็นเหตุแล้ว ฝ่ายทหารในกองทัพเรา ก็ขาดเสบียงลง ถ้าจะตั้งล้อมไว้ดังนี้ก็จะเสียทหารมาก ครั้นปรึกษากันก็เลิกทัพถอยไป ลิฉุย กุยกิเห็นดังนั้นจึงให้เติยวงคุมทหารยกไปตามม้าเหง้งกองหนึ่ง แล้วให้หวนเติยวงยกทหารไปตามหันชูยกองหนึ่ง ครั้นมาถึงเข้าตันดงหันชูยเหลี่ยวมาเห็นหวนเติยวง หันชูยจึงร้องว่า ตัวหวนกับเราเป็นชานบ้านเดียว กันมาแต่น้อย เป็นใจห่านหามีความเมตตาไม่ จะมาทำอันตรายแก่เราหวนเติยวงจึงตอบว่า ทุกวันนี้ราชการในเมืองหลวงเป็นลิทธิ์อยู่กับลิฉุย กุยกิ ลิฉุย

รูปที่ ๔๐ อ่องหองวนกับม้าเดียว ม้าเดียวจะอ่องหองตาย

รูปที่ ๔๑ ใจโดยก้าพไปตีเมืองชีจิ้ว แก้แค้นที่ฆ่าบิดา

กุยก็ให้เรายกอภิการตามท่านหั้งนี้ก็เป็นการใหญ่ และเราจะเห็นแก่หน้าท่านอยู่นั้นเมื่อได้ หันชูยังตอบว่า เรายกมาทำการหั้งนี้ก็ เพราะหวังจะทำบุญบำรุงแผ่นดิน ให้อยู่เย็นเป็นสุข ถึงท่านจะมีคิดถึงเรา ก็จะคิดถึงพระเจ้าเที่ยนแต่ช่องราช-สมบัตินั้นเด็ด หวานเติยาได้ยินหันชูยังว่าดังนั้นเป็นข้ออกตัญญูต่อแผ่นดินอยู่ หวานเติยา ก็ให้ทหารหั้งปวงหยุดตั้งมั่นอยู่ และหันชูยนั้นก็เร่งชักทหารหั้งปวงรับไปถึงเมืองเป็นจ้า

ฝ่ายเติยาจะซึ่งไปตามม้าเหง้นนั้น ครั้นไม่ทันแล้วก็ยกทหารกลับมาตั้งอยู่กับหวานเติยา และลิเบียดซึ่งเป็นหลานลิฉุยนั้น มาในกองทัพหวานเติยา ครั้นเห็นหวานเติยวมได้จับหันชูย ก็อาเนื้อความหั้งนั้นเข้าไปปบอกรแก่ลิฉุยผู้อ่า ลิฉุยได้ยินดังนั้น ก็โกรธ จะให้ทหารออกไปจับตัวหวานเติยวมา กាតเชียงจึงห้ามว่าบัดนี้ ว้านเมืองยังมีสบบ ซึ่งจะให้ทหารออกไปจับหวานเติยา เห็นว่าหวานเติยาจะไม่ยอมให้จับโดยง่าย ก็จะเกิดรบพุ่งกันเข้าอก ขอให้แต่งคนออกไปปบอกรแก่เติยาเจ หวานเติยาโดยดีว่า ซึ่งยกไปตามม้าเหง้ หันชูยไม่ทันนั้นก็แล้วไปเดิด บัดนี้เราแต่งโตะเชญชุนนางหั้งปวงมาเสพย์สุรา จึงให้หาเติยาเจ หวานเติยวเข้ามากินโตะ ตัวยัง ถ้าเติยาเจ หวานเติยวเข้ากินโตะแล้วจึงค่อยจับเอา การจึงจะไม่วุ่นวาย ลิฉุยเห็นชอบด้วย จึงให้คนออกไปหาเติยาเจ หวานเติยวเข้ามากินโตะ เติยาเจ หวานเติยวมได้รู้เหตุก็ยกทหารกลับเข้ามาเมืองเตียงอัน แล้วเข้าไปกินโตะด้วย ลิฉุย กุยก็ เมื่อเสพย์สุราอยู่นั้น ลิฉุยจึงว่าแก่หวานเติยวว่า เราให้ยกทหารไปตามหั้งหันชูย และตัวมีได้ทำตามคำเรา เอกัน้าใจไปແ劈ເຜົ່ອກับหันชูยนั้น ตัวจะคิดร้ายแก่เราหรือ หวานเติยาได้ยินดังนั้น ก็ตกใจยังมิทันตอบประการใด บุ๊ก็ลากเอาตัวหวานเติยาไปฝ่าเสีย แล้วตัดเอารีษะหวานเติยวมาให้ลิฉุยดู เติยาเจเห็นตั้งนั้นยังมีได้รู้เหตุประการใด ก็ตกใจมองลงกับริมโตะ ลิฉุยเข้าประคงเติยาเจเข้าแล้วจึงว่า หวานเติยวนั้นเอาใจออกหากเราคิดกับหันชูยจะทำร้ายเรา ท่านหาความผิดมิได้อย่าตกใจกลัว แล้วยกເຫາທາරซึ่งหวานเติยวคุณนั้นให้แก่เติยาเจ ให้เติยาเจยกออกไปปรักษาเมืองของหลวงอยู่ดังแต่ก่อน

ขณะนั้นชุนนางหั้งปวงในเมืองหลวง ก็ยิ่งคิดเกรงกลัวลิฉุย กุยก็ขึ้นเป็นอันมาก และก้าเซียงนั้นว่ากลัวให้ลิฉุย กุยก็เกลี้ยกล่อมเอาใจชุนนางแล

ราชบูรพังปวงให้มีน้ำใจรัก และชุมนุงหั้นนักก่ออยู่ในอ่านาจลิฉุย กุยเกลิ้น

ขณะนั้นมีหนังสือบอกเมืองเชียงจิ่วมาว่า มีโจโ Rodr์ผ้าเหลืองประมาน สามสิบสี่สิบหมื่นเที่ยวทำร้ายอาณาประชาราชบูรพังปวง ลิฉุย กุยเกลิ้นหนังสือบอก ดังนั้น จึงปรึกษาแก่ชุมนุงหั้นปวงว่า ซึ่งเกิดโจโ Rodr์ทำอันตรายหัวเมืองดังนี้ เรายังคิดประการได้จึงจะนำรบโจโ Rodr์ได้ จูธิจึงว่า ซึ่งเกิดโจโ Rodr์ขึ้น ณ แคนเมือง เชียงจิ่วนั้น ข้าพเจ้าเห็นแต่โจโ Rodr์ผู้เดียว มีฝีมือจะไปปราบโจโ Rodr์ฝ่ายตะวันออกได้ ลิฉุย กุยเกลิ้นถ้ามีว่า โจโ Rodr์นั้นอยู่แห่งใด จูธิจึงนองกว่า โจโ Rodr์นั้นได้มำทำการกับ อ้วนเสี้ยวเมื่อครั้งรบตั้งตีะ บัดนี้กลับไปอยู่เมืองคงกุ่มมีทหารอยู่เป็นอันมาก ขอให้มีหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้อกไป ให้โจโ Rodr์กออกไปปราบโจโ Rodr์ ณ แคนเมืองเชียงจิ่วเห็นจะได้โดยง่าย ลิฉุย กุยเกลิ้นด้วย จึงแต่งหนังสือรับสั่ง ส่องฉบับ ฉบับหนึ่งให้เปลี่ยนเจ้าเมืองปักเปงยกหารไปเข้าด้วยโจโ Rodr์ ฉบับหนึ่งให้โจโ Rodr์กับเปลี่ยนยกไปปราบโจโ Rodr์ แคนเมืองเชียงจิ่ว

ฝ่ายเปลี่ยนครั้นแจ้งในหนังสือรับสั่งแล้ว ก็จัดแขงยกหารไปหาโจโ Rodr์ และโจโ Rodr์นั้นครั้นทราบในหนังสือรับสั่งก็มีความยินดี จึงจัดแขงยกหารเป็นอันมาก แล้วพาเปลี่ยนยกไปถึงต่ำบลชิวสุนแคนเมืองเชียงจิ่ว พบโจโ Rodr์ผ้าเหลืองพาก หนึ่งตั้งอยู่เป็นอันมาก เปลี่ยนจึงอาสายกเข้าโจมตีพากโจโ Rodr์ พากโจโ Rodr์ต่อรับเป็น สามารถ แล้วแต่งยกหารโจราภหลังจากเปลี่ยนตายในที่นั้น ฝ่ายโจโ Rodr์เห็นเปลี่ยน ตายก็โกรธ จึงยกหารเข้ารบจากล้มตายเป็นอันมาก และโจโ Rodr์คุมทหารไว้ พากโจโ Rodr์ไปถึงแคนเมืองเจปัก ทหารหั้นปวงจับโจโ Rodr์ได้บ้าง โจรมาเข้าเกลี้ยกล่อม บ้าง ได้คนประมานสี่หมื่นห้าหมื่น แล้วโจโ Rodr์ให้พากโจโ Rodr์เชลยนั้นเป็นกองหน้า ยกไปเที่ยวปราบโจโ Rodr์ทุกตำบล แต่โจโ Rodr์ยกหารเที่ยวปราบโจโ Rodr์นั้นได้ประมาน ส่องเดือน โจหั้นปวงนั้นมาเข้าเกลี้ยกล่อมหั้นเก่าหั้นใหม่ได้ประมานสามสิบหมื่น บรรดาหนูงชัยชาวเมืองซึ่งโจรับไว้ได้นั้นประมานร้อยหมื่น โจโ Rodr์เลือกจัดเอา ที่ดกรรจันนั้นไว้เป็นทหารประมานยี่สิบหมื่นเศษ ชัยราภกับหนูงนั้นให้กลับไป ทำมาหากินอยู่ตามภูมิลำเนา โจโ Rodr์จึงบอกหนังสือขึ้นไปให้กราบทูลพระเจ้า เหี้ยนเตัวว่า ข้าพเจ้าปราบโจรลงแล้ว ลิฉุย กุยเกลิ้นในหนังสือโจโ Rodr์ดังนั้น จึง เอาขึ้นกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเตัว พระเจ้าเหี้ยนเตัวรับส่วน โจโ Rodr์ครั้นนี้มีความชอบ

เป็นอันมาก ให้มีหนังสือไปตั้งให้โจโฉเป็นใหญ่กว่าหัวเมืองตะวันออกทั้งปวง ลิذุย กุยกินน้ำทากันคิดไม่ ก็ให้มีหนังสือตั้งโจโฉตามรับสั่งพระเจ้าเตี้ยนแต้

โจโฉครั้นได้หนังสือรับสั่งก็มีความยินดีนัก จึงยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองกุนจิว แล้วให้ตั้งเกลี้ยกล่อมผู้คน และจัดหาผู้มีสติปัญญาไว้ จะได้เป็นที่ปรึกษา ไปภายหน้า และผู้คนทั้งปวงมาเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยเป็นอันมาก

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ชุนยอกผู้สาว ชุนสิวผู้หญิง ซึ่งอยู่กับอ้วนเสี้ยว จึงปรึกษากันว่า อ้วนเสี้ยวเป็นคนหมายชาติ เท็นราจะอยู่ด้วยสิบไปนั้นมีได้ บัดนี้หัวเมืองฝ่ายตะวันออกนั้นโจโฉได้เป็นใหญ่ มีใจโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง เราพากันไปอยู่ด้วยจึงจะควร ชุนสิวผู้หญิงเห็นด้วยจึงพาภันหนีอ้วนเสี้ยว ไปเข้าเกลี้ยกล่อมโจโฉ ณ เมืองกุนจิว โจโฉเห็นชุนยอก ชุนสิวนั้นคุณสัน เห็นจะมีสติปัญญาจึงหาเข้ามาพูดจาแล้วตั้งไว้เป็นที่ปรึกษา ชุนยอกจึงว่าแก่โจโฉว่า ข้าพเจ้าได้ยินคนทั้งปวงเล่าลือว่า เทียทยกชาติเมืองตงกุนนั้นมีสติปัญญา บัดนี้อยู่ในเมืองกุนจิว เป็นไชน่าท่านมีเกลี้ยกล่อมเอาไว้ โจโฉจึงว่าเราได้ยินเชาลืออยู่ช้านนานแล้ว แต่เรายังมิรู้จักตัว แล้วโจโฉจึงให้คนไปสืบเสาะเกลี้ยกล่อมได้ เทียทยกมา โจโฉเห็นก็มีความยินดี จึงเอาระบบทรัพยากร่วมกับราชการด้วย

ฝ่ายเทียทยกรู้ว่าชุนยอกเสนอความดีแก่โจโฉทั้นนั้น เทียทยกจึงว่าแก่ชุนยอกว่า ซึ่งท่านสรรเสริญข้าพเจ้า ข้าพเจ้านี้มีสติปัญญาน้อย และกุยแก่ช้าเมื่องเดียว กันกับท่านมีสติปัญญาเป็นอันมาก เป็นไชน่าท่านมิว่าให้อาดีกุยแก่มาไว้ทำราชการด้วย ชุนยอกจึงตอบว่าเรารีบไป ต่อท่านมาว่าบัดนี้จึงระลึกขึ้นได้ ชุนยอก จึงเอานิ้วความไปบ่นอกแก่โจโฉ โจโฉก็ให้ไปเกลี้ยกล่อมเอาไว้ กุยแก่จึงบ่นอกแก่โจโฉว่า เล่าหัวเป็นเชื้อพระเจ้าขั้นกองบู๊หนึ่ง บวนทางช้าเมื่องซันหยงหนึ่ง ลิเกียนชาติเมืองนี้เสงหนึ่ง มองภายในเมืองตั้มลิวหนึ่ง สี่คันนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก โจโฉจึงให้เกลี้ยกล่อมหั้งสี่คันนั้นมาไว้เป็นที่ปรึกษา

ฝ่ายอิกิมชาติเมืองกิเบงซึ่งเป็นจรมีพรรคพากเป็นอันมาก ก็คุ่มพากเพื่อนมาเข้าเกลี้ยกล่อม ขอเป็นทหารอยู่ด้วยโจโฉ ครั้นอยู่มาแย่หัวตุนพา เตียนอุยมาหาโจโฉ แล้วบอกว่าเตียนอุยคนนี้เป็นชาติเมืองตันลิว และเตียนอุยนั้นมีกำลังกล้าแข็ง ย่างบ่าเวเตียนมาเสียเป็นอันมาก แล้วหนีไปอยู่ป่า พอข้าพเจ้า

ออกไปเที่ยวเล่นเห็นเตียนอุยตีเสือตาย แล้วข้ามแม่น้ำมาพบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นสมควรเป็นทหาร ข้าพเจ้าจึงเกลี้ยกล่อมมาอยู่เป็นทหารท่าน ใจโน�ได้ยินดังนั้นก็พิคคูเตียนอุย เห็นรูปร่างนั้นโถใหญ่เข้มแข็งสมควรเป็นทหาร จึงถามเตียนอุยว่า ตัวจะเป็นทหารนั้นถืออาวุธสิ่งใด เตียนอุยจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเคยช่านาญถือทวนสองเล่ม หนักเลمละแปดสิบชั่ง Jin มีสำหรับตัวข้าพเจ้าอยู่แล้ว ใจโน�ได้ยินดังนั้นจึงให้จัดม้ามีฝีเท้าให้แก่เตียนอุยขึ้นเชื่อมาร์ทวนคู ใจโน�เห็นเตียนอุยซึ่มาร์ทวนนั้นเข้มแข็งว่องไว ขณะนั้นใจโน�เห็นช้างใหญ่สำคัญสำหรับท้าพซึ่งปักอยู่ที่หน้าเมืองนั้น ต้องพยายามจะล้มลง ท้าพรบประมาณยึดสิบห้าคนเข้า ประคงยกขึ้นกีไม้ไฟ เตียนอุยเห็นดังนั้นจึงโจนลงจากม้าวิ่งไปชับท้าพทั้งปวง เสีย เตียนอุยจึงเข้ายกธงนั้นตรั้งขึ้นตั้งก่า ใจโน�เห็นดังนั้นจึงสรรเสริญเตียนอุยว่า มีกำลังดุจหนึ่งคนโบราณ แล้วให้จัดเกราะให้แก่เตียนอุย ตั้งให้เตียนอุยเป็นนายท้าพรับรักษากาตัวใจโน�

ตอนที่ ๗

ขณะเมื่อใจໄດตั้งเกลี้ยกล่อมนั้นได้ที่ปรึกษาและหารเป็นอันมาก ใจໄດ มีความยินดีนัก จึงให่องเตียวถือหนังสือคุณทหารไปรับใจໂກซึ่งเป็นบิดาชั่งอยู่ ณ เมืองตันลิว ครั้นเองเตียวไปถึงจังเจาหนังสือนั้นให้แก่ใจໂග ใจໂගเห็นหนังสือ สำคัญของใจໄດผู้บุตรมีได้มีความสงสัย จึงจัดแจงทรัพย์สิ่งของ แล้วชวนใจเติก กับพี่น้องครอบครัว และพระพากประมาณสองร้อยเศษ เกวียนบรรทุกสิ่งของ นั้นร้อยหนึ่ง แล้วก็ยกไปเมืองกุนจิว ครั้นมาใกล้เมืองชีจิว

ฝ่ายโตเกียวเมืองชีจิวนั้น น้าใจกว้างขวางอารีคิดอยู่ว่า จะไปเข้า ด้วยใจໄດ ครั้นรู้ว่าใจໄດให้ไปรับใจໂගผู้บิดามาใกล้เมืองนี้แล้วก็มีความยินดี จึง ออกไปคำนับแล้วให้เชิญเข้ามาในเมืองชีจิว แล้วให้แต่งโ懿เสียงครอบครัว พระพากใจໂග ใจໂගนั้นก็ยังอยู่ในเมืองชีจิวสองวัน แล้วโตเกียวจึงให้เตียวคี คุณทหารห้าร้อยให้ไปส่งใจໂග ณ เมืองกุนจิว ครั้นมาถึงต่ำบลัดแซหุย พอ เวลาจวนค่ำฝนตกห่าใหญ่ ใจໂගให้หยุดอาศัยอยู่ แล้วให้เตียวคีซึ่งคุณทหาร มาส่งนั้นล้อมวงอยู่ภายนอก ครั้นเวลาเที่ยงคืนเตียวคีจึงปรึกษาแก่ทหารทั้งปวง ว่า แต่ก่อนนั้นเราเป็นใจโภคผ้าเหลือง ครั้นเมื่อมาปราบปราาม เราจึงหลบหลีก จำใจเข้าอยู่ด้วยกับโตเกียว โตเกียวก็มีได้ให้สั่งได้เรา ซึ่งเราจะทำราชการด้วย สิบใบ้นั้นเห็นจะไม่ได้ดี บัดนี้โตเกียวให้เรามาส่งใจໂග ใจໂගนั้นมีทรัพย์สิ่ง ของบรรทุกเกวียนมาเป็นอันมาก เราจะลองมาใจໂගเสียเราจะเก็บทรัพย์สิ่งของ พากันหนึ่นไปอยู่ซอกเขา ทหารทั้งปวงเห็นชอบด้วย และฝนนั้นยังมิสงบเตียวคีก็ คุณทหารเข้าไปจะมาใจໂග ใจໂගได้ยินทหารอ้ออิงเข้ามา จะพากรณาน้อยหนึ่นไป ก็มิทัน เตียวคีไส่รุกเข้าไปผ่าใจໂගกับพระพากตายเสียเป็นทลายคน แล้ว เตียวคีเก็บเอาทรัพย์สิ่งของ จึงเอาเพลิงเผาวัดเสียแล้วพากันหนึ่นออกไปอยู่ในป่า ซอกเขา

ฝ่ายเอองเตียวเห็นใจໂගตายแล้วก็คิดกลัวใจໄດ จึงหนีไปหาอ้วนเสี้ยว ณ

เมืองกิจวิ แลทหารโจโฉซึ่งเองเตียวคุณมานั้น หนี้ได้ก็รับมาบอกโจโฉตาม เนื้อความซึ่งมีมาแต่หลัง แล้วว่าโจโฉกับต้าห่านตายนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าโดยเกี่ยมคิด เป็นกลอุบายให้เตียวคิมมาส่งแล้วแกลงลอบฆ่าบิดาห่านเสีย เก็บเอาทรัพย์ลิงของไปให้โดยเกี่ยม โจโฉครั้นแจ้งดังนั้นก็ร้องให้รักบิดาจนล้มลงจากเก้าอี้ ท้าหารทั้งปวงเข้าอุ้มโจโฉขึ้นบนเก้าอี้ โจโฉนั้นมีความโกรธจึงว่า ซึ่งโดยเกี่ยมทำกลุภาย มากฆ่าบิดาเราเสียนั้น เราจะยกทหารไปเหยียบเมืองชีจิวให้ราบเป็นแผ่นดินจึงจะหายความแค้น แล้วเกณฑ์ให้ชุนอยกหนึ่ง เทียบทายกหนึ่ง กับคนสามหมื่นนายรัวกาชาด เมือง แล้วโจโฉจัดแสงท้าหารทั้งปวง ยกไปไกลั่นเมืองชีจิวให้ตั้งค่ายอยู่ จึงให้แหหัวตุ้นหนึ่ง อิกัมหนึ่ง เตียนอุยหนึ่ง ยกทหารเป็นกองหน้า ถ้าตีได้เมืองชีจิว แล้วให้ฆ่าหฤทัยชาวเมืองเสียให้ลื้น จึงจะหายความแค้นเรา

ฝ่ายเปiyenเหยียบเจ้าเมืองกิวกั่นนั้นชอบกันกับโดยเกี่ยม ครั้นรู้ว่าโจโฉมา จะจะรับเมืองชีจิว จึงเกณฑ์ท้าหารห้าพันนายกมาจะช่วยโดยเกี่ยม ฝ่ายโจโฉรู้จังใจ แหหัวตุ้นคุณท้าหารไปสักด็ตเปiyenเหยียบ แล้วยหัวตุ้นก็ยกไปฆ่าเปiyenเหยียบแล้ว แลทหารเสียลื้น

ฝ่ายตันกั่งซึ่งหนีโจโฉครั้งก่อนนั้น ไปขอทำราชการอยู่ด้วยเจ้าเมื่อลา ทองกุน และตันกั่นนั้นเป็นมิตรกับโดยเกี่ยม ครั้นรู้ว่าโจโฉยกท้าหารมาจะตีเมืองชีจิว แล้ว โจโฉจึงสั่งว่าถ้าได้เมืองแล้ว จงฆ่าหฤทัยชาวเมืองเสียให้ลื้น จึงขึ้นมาแต่ผู้เดียวรินไปหั้งกลางวันกลางคืน หวังจะห้ามโจโฉให้ทำร้ายโดยเกี่ยม ครั้นมาถึงหน้าค่ายจึงบอกแก่ท้าหารโจโฉว่า เราจะขอเข้าไปหาโจโฉ ท้าหารทั้งนั้น จึงเอานือความเข้าไปบอกแก่โจโฉ โจโฉได้ยินดังนั้นจึงคิดแต่ในใจว่า ซึ่งตันกั่งจะมาหารนี้ เห็นจะว่ากล่าวด้วยความโดยเกี่ยม ครั้นเราจะมีให้เข้ามา ก็คิดถึงคุณเมื่อครั้งเรานี้ตั้งต้อง ตันกั่งจับได้แล้วมิได้ส่งขึ้นไปเรางีรอดชีวิตอยู่ จึงให้หาตัวตันกั่งเข้ามา โจโฉคำนับแล้วถามว่า ท่านมาหารนี้ด้วยเหตุลิงใด ตันกั่งจึงตอบว่า ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านยกท้าหารมาจะรบโดยเกี่ยม หวังจะแก้แค้นซึ่งบิดา ท่านตาย แลโดยเกี่ยมเจ้าเมืองชีจิวนั้นเป็นคนสัตย์ซื่ออารี จึงให้เตียวคิมคุณท้าหาร ไปสังบิดาห่าน ซึ่งเกิดเหตุขึ้นทั้งนี้ เพราะเตียวคิมเป็นคนโลภฆ่าบิดาห่านเสีย เก็บเอาทรัพย์ลิงของหนีไปอยู่ป่า โดยเกี่ยมนั้นจะได้คบคิดให้ทำ harmได้ ซึ่งทำสำ

ทหารว่า ถ้าได้มีองซึ่งแล้วจะม่าหนูงชัยชาเมืองเสียให้ลั้นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าชาเมืองทั้งปวงหาความผิดมิได้ จะให้ม่าเสียนั้นไม่ชอบ ซึ่งข้าพเจ้าว่าทั้งนี้ ขอทำน้ำรดูจงควรเด็ด

ใจໂฉได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงตอบว่าครั้งเราหันตั้งโดยนั้น ท่านยอมไปด้วยเรแล้วทั้งเราเสียหนีไปกลางทาง บัดนี้กลับมาหาเรา และโトイเกี่ยมเน้นคิดเป็นกลอุบายนให้ทหารไปส่งนิดเรา แล้วทำร้ายนิดเรา กับพรรคพากตายเป็นอันมาก เรายกมาหัวจะแก้แค้นโトイเกี่ยม และท่านมีหน้ามาห้ามนั้นเราฟังไม่ ตันกงเห็นใจໂฉโกรธมิรู้ที่จะตอบประการใด ก็ลาใจໂฉออกจากค่าย จึงคิดแต่ในใจว่า กูมาห้ามใจໂฉก็มิสมความคิด ครั้นจะไปหาโトイเกี่ยมก็มีความละอายใจเป็นอันมาก จึงรับไปหาเตียวมาณ เมืองตันลิว

ฝ่ายใจໂฉก็ยกทหารเข้าไปใกล้มีองซึ่ง ทหารใจໂฉก็ม่าหนูงชัยซึ่งอยู่นอกเมืองเสีย แล้วเก็บเอาหัวพย์สิ่งของมาไว้เป็นอันมาก

ฝ่ายโトイเกี่ยมเจ้าเมืองซึ่งรู้ดังนั้น ก็มีความเครียหมองร้องให้รกราชภูร ทั้งปวงด้วยความอึนๆ แล้วว่าแก่ที่บริษัทั้งนั้นว่า ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้ เพราะกรรมของเรามาตามทัน ชาเมืองพลอยล้มตายเป็นอันมาก

ใจป่าจึงว่าท่านหาความผิดมิได้ ใจໂฉยกมาทำอันตรายทั้งนี้จะนั่งไว้รักกิจก็จะกำเริบ จำเราะยกอกไปปวนพุ่งต้านทานไว้จังจะได้ โトイเกี่ยมเห็นชอบ ตัวยังจัดแจงทหารทั้งปวง ครั้นเวลาเข้าก็เปิดประตูเมืองยกทหารออกไป เห็นทหารใจໂฉนั้นตั้งอยู่เป็นอันมาก ดังคลื่นในห้องมหาสมุทร

ฝ่ายใจໂฉเห็นโトイเกี่ยมยกอกมา จึงขับม้าขึ้นมาแล้วให้ทหารทั้งปวง ตั้งรับไว้เป็นหน้ากระดาน โトイเกี่ยมจึงขับม้าขึ้นไปหน้าทหาร ก็ย่อตัวลงคำนับแล้ว ว่ากับใจໂฉว่า เดิมข้าพเจ้าคิดว่าจะไปทำราชการด้วยห่าน ครั้นรู้ว่าบิดาทำมาถึงเมืองซึ่ง ข้าพเจ้าได้รับเข้ามาเลี้ยงดูแล้ว แต่งให้เตียวคิคุมทหารไปส่งหัวจะทำความชอบไว้ต่อห่าน และเตียวคินั้นอาใจอกหากข้าพเจ้า ย่าบิดา กับพรรคพาก ห่านเสีย และข้าพเจ้าจะได้คิดอ่านเป็นกลอุบายนให้เตียวคิคุมทำร้ายนั้นหามิได้ ซึ่งห่านโกรชข้าพเจ้า ยกมาฆ่าชาเมืองซึ่งหาความผิดมิได้นั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่ควร ขอทำน้ำรดูจงชอบก่อน ใจໂฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ดำเนโトイเกี่ยมเป็นข้อหายาช้า

แล้วร้องตอบว่า มีคิดกลอนบ้ายแก้ลังให้ทหารผ่านบินด้าและพระคพากฎเสีย และเอาความดีมาแก้ตัว จึงร้องประการแก่ททหารหั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาไปจับเอาตัวโตเกี่ยมมาให้เราได้ แท้ทุนรับอาสาแล้วขับม้าร้าววนออกไปจะจับเอาตัวโตเกี่ยม ใจบ้าเห็นดังนั้นก็ขับม้าเข้ารับด้วยแซหัวตุนใต้ห้าเหลียง พอกีดพาบูผนกห้าใหญ่ ต่างคนต่างยกทหารกลับไป โตเกี่ยมนั้นกลับเข้ามาถึงเมือง จึงว่าแก่ททหารหั้งปวงว่า เห็นราจะสูจิโฉมได้ ซึ่งจะคิดรบพุ่งไปฉะนี้ทหารและชาวนเมืองก็จะพลอยตายเสียล้วน ท่านหั้งปวงจะเอ้าตัวเรามัดออกไปส่งให้โจโฉ ทหารและชาวนเมืองจึงจะรอดชีวิต

ฝ่ายบิ๊กช้างเมืองทอง ใช้เป็นพ่อค้ามีทรัพย์สินเป็นอันมาก เมื่อครั้งพา
พวกเพื่อนไปค้าเมืองลากอี้ยังนั้นขายของเสร็จแล้ว เข็นแกวียนจะกลับมา พบ
ทุ่งคนหนึ่งรูปงามอายุประมาณสิบหกปี ขอโดยสารบิ๊กจะมาเมืองทองใช้ด้วย
บิ๊กเอ็นดูว่าเป็นหนุ่มจึงลงเดินให้ทุ่งนั้นนั่งไปบนแกวียน ทุ่งนั้นจึงว่าช้าๆ เจ้า
เป็นคนโดยสารจะนั่งไปบนแกวียน จะให้ท่านเดินไปนั้นไม่ควร เชิญท่านขึ้นมา
นั่งไปบนแกวียนเถิด บิ๊กก็ขึ้นแกวียนขึ้นไป ในขณะเมื่อบิ๊กนั่งมานั้นชิดกับ
ทุ่ง และบิ๊กจะได้แลดูแลคิดผูกพันรักใคร่ทุ่งนั้นหาไม่ได้ ครั้นถึงเมืองทองใช้
ทุ่งนั้นจึงว่าแก่บิ๊กกว่า เรายังไม่ใช่มนุษย์เป็นนางในเมืองบน เพพด้าผู้ใหญ่ให้
เราเอาเพลิงลงมาจุดเผาเรือนท่านเสีย ตัวเราเป็นทุ่งแกลังลงใจโดยสารท่าน
มา ท่านมีได้ทำอันตรายแก่เรานั้น ก็เห็นว่าท่านมีความสัตย์อยู่มั่นคง ครั้นเรา
จะไม่เอาเพลิงไปเผาเรือนท่าน ก็ชัดเพพด้าผู้ใหญ่ไม่ได้ ท่านจะเร่งไปชนทรัพย์
สิ่งของที่เรือนท่านเสียให้พ้น ในเวลากระซิบคืนวันนี้จะเอาเพลิงเผาเรือนท่านเสีย
ตามคำเพพด้า ครั้นบอกแล้วทุ่งนั้นก็หายไป

บิตักได้ฟังดังนั้นเห็นประหลาดใจจึงรีบไปถึงเรือน แล้วขันทรัพย์สิ่งสินซ้าวของเสียจากเรือนนั้น ครั้นเวลากลางคืนก็เกิดเพลิงไหม้เรือนบิตรักษ์ แล้วบิตรักษ์เอารัพย์สิ่งของนั้นให้กานยาจากทั้งปวงเสียสิ้น แลกติดศพทั้งนี้รู้ไปถึงโตเกียว โตเกียวแจ้งให้ไปรับเอารัฐบิตรักษ์มาไว้เป็นที่ปรึกษา ขณะเมื่อวันบิตรักษ์ได้ฟังโตเกียวว่าดังนั้น จึงตอบว่าท่านเป็นเจ้าเมืองซึ่งแรมน้ำใจสัตย์ซื่อโอบอ้อมอารี ราษฎรชาวเมืองมีใจรักท่านเป็นอันมาก ซึ่งจะให้อาัวท่านส่งไปให้

ใจโฉนนั่นไม่ควร ราชภูรังปวงก็จะหาที่เพื่มได้ ห่านจงเกณฑ์ทหารแล้วชาวเมืองชั้นรักษาหน้าที่เชิงเทินให้มั่นคง เห็นใจโฉจะหักเอาเมืองโดยง่ายยังมีได้ ขอให้แต่งหนังสือให้ข้าพเจ้าถือไป ขอกราบทพชรหงษ์เจ้าเมืองปักไยมาช่วยรับโฉนดฉบับหนึ่ง ฉบับหนึ่งให้แต่งทหารถือไปขอกราบทพเต็งไก่เจ้าเมืองเชียงจิ่วมาช่วยทำการรบพุ่งโฉนเป็นทัพกระหนาน โฉนก็จะแตกไป โตเกี่ยมเห็นชอบด้วยจึงถาม่าวผู้ใดจะอาสาถือหนังสือไปให้เติงไก่ได้ ต้นแต่งจึงว่าข้าพเจ้าจะอาสาไป โตเกี่ยมจึงให้แต่งหนังสือ ให้ต้นแต่งถือไปขอกราบทพเต็งไก่เจ้าเมืองเชียงจิ่ว แล้วแต่งอีกฉบับหนึ่ง ให้บิศกถือไปถึงขงหงษ์เจ้าเมืองปักไช จงเห็นแก่ไม่ตรีเร่งยกกราบทพมาช่วยรับโฉน

ฝ่ายขงหงษ์เจ้าเมืองปักไชน์น มีใจกว้างช่วงอารีมัคคบเพื่อนฝูงเป็นอันมาก ราชภูรชาเมืองทั้งปวงมีใจรักใคร แลงหงษ์นั่นหากหารมา กินโตรีพร้อมกันอยู่ พอบิศกเอานั่งสือมาให้ ขงหงษ์แจ้งในหนังสือแล้วจึงว่าโตเกี่ยมกับเราเป็นคนรักกัน และโฉนได้มีความผิดกับเรา ถ้าจะให้หนังสือไปห้ามโฉนก็เห็นว่าจะฟังคำเรอาอยู่ ถ้าชัดแจ้งประการใด เราจึงจะยกทัพไปช่วยโตเกี่ยมรับโฉนต่อภายหลัง บิศกจึงตอบว่าโฉนนั่นโกรธว่า โตเกี่ยมคิดกลอุบายฆ่าบิศก โฉนเสีย ซึ่งท่านจะให้มีหนังสือไปห้ามนั่น ข้าพเจ้าเห็นว่าโฉนจะมีฟัง ก็จะป่วยการเสียเปล่า ขงหงษ์จึงตอบว่า ท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่เราจะให้คนถือหนังสือกับกราบทพยกไปให้พร้อมกัน

ขณะนั้นพอม้าใช้มานอกของหงษ์ว่า กวนไชคุณโจรโพกผ้าเหลืองประมาณสี่หัวมื่นห้าหัวมื่น ยกตีเข้ามาใกล้เดนแม่มีองเร ขงหงษ์ได้ยินดังนั้นก็ตกลิ้งเกณฑ์ทหารแล้วยกอกไปปูนด้วยพวากโจร กวนไชขับม้าขึ้นมาหน้าโจรทั้งปวงแล้วร้องว่าแก่ขงหงษ์ว่า ซึ่งเรายกมาทั้งนี้ปราบคนจะอาเสบียง ถ้าท่านอาเสบียงมาให้เรามีนั่ง เรายกกลับไป แม้นท่านมิให้เราก็จะคุมพวากเพื่อนเข้าตีอาเมืองปักไชน์ให้ได้ แล้วจะนำบุตรภรรยาพื่น้องท่านเสีย

ขงหงษ์ได้ยินดังนั้นจึงร้องตอบว่า ตัวเราเป็นขุนนางรักษาขอบขัณฑ์สีมาของพระมหากษัตริย์ และมีเป็นแท้จร จะมาทำโไอหังเรียกอาเสบียงแก่กูนั้นกูมิได้ยอมให้ ซึ่งมีจะยกเข้าหักอาเมืองให้ได้นั่นหากล้มไม่ กวนไช

รูปที่ ๔๖ ไกสูจือหนังสือของหยงเจ้าเมืองบักไช่ขอให้เล่าเรื่องก้าวไปช่วย

รูปที่ ๔๗ โจโฉต้องกลับไปแต่งก้าวพิเมืองบักอี้ยง
แต่ลิปีไม่ทันสังเกต เอาหัวนแคะศีรษะแล้วถูกมาโจโฉ

ได้ยินดังนั้นก็กราช ขับม้าร้าวจ้าวเข้าวนด้วยชงหยง จงโปทหารชงหยงก็ขับม้าเข้าวนด้วยกวนไชได้ห้าเหลง กวนไชเอ่อจ้าวพันจงโปตกม้าตาย ชงหยงเห็นจะต้านทานมิได้ ก็พาทหารถอยหนีเข้าเมือง กวนไชจึงยกพวกโจรเข้าล้อมเมืองปักไชไว้ บิดักซีโถเกี่ยมให้หนังสือมาหนึ่น ก็เป็นทุกษ์อยู่ในเมืองปักไชนั้นด้วย

ครั้นเวลารุ่งเช้าชงหยงจึงขึ้นดูบนเชิงเทิน เห็นพวกโจรล้อมเมืองไว้ จึงเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาหน้าที่อยู่เป็นมั่นคง แล้วชงหยงเห็นทหารคนหนึ่งซึ่มารับฝ่าพวกโจรเข้ามาถึงประตูเมือง ร้องให้เปิดรับ ชงหยงมิได้เปิดประตูรับด้วยไม่รู้จักขณะนั้นพวกโจรทั้งปวงตามเข้ามา ทหารคนนั้นชักม้ากลับหน้าไปปะ่พวกโจร ตายเป็นอันมาก ชงหยงเห็นดังนั้นก็มีความยินดีจึงให้เปิดประตูรับทหารคนนั้นเข้ามา ชงหยงจึงถามว่าทำนีซื้อไดมาแต่ไหน จึงรับฝ่าพวกโจรเข้ามานั้นด้วยเหตุประการใด

ไสสูจื่อนลงจากม้าเออทวนวางไว้ค่านับชงหยง แล้วตอบว่าข้าพเจ้าซื้อไสสูจื่อยเมืองอุยก่วน แลมารดาข้าพเจ้ากันสรรเสริญถึงคุณทำนว่าได้ให้เสื้อผ้าชัวปลาอาหารแก่แม่ราดาข้าพเจ้ามาแต่ก่อน บัดนี้แม่ราดาข้าพเจ้าแจ้งว่าโจรมามล้อมเมืองจึงให้ข้าพเจ้ามาช่วยรับ หวังจะแทนคุณทำน ข้าพเจ้าจึงรับฝ่าพวกโจรเข้ามา ได้ฉะพันโจรเสียเป็นอันมาก ชงหยงได้ยินดังนั้นก็ระลึกได้ แล้วตอบว่าเมื่อทำนยังน้อยอยู่นั้น เรายืนว่าทำนจะมีศตปัญญา ควรจะเป็นทหารได้คุณหนึ่ง เราจึงเออของไปให้ทำไม่ตรีไว้แก่แม่ราดาทำน ซึ่งทำนมาช่วยเราครั้นนี้ เรายังความยินดีนัก แล้วชงหยงก็เออกระกับเสือให้แก่ไสสูจื่อเป็นบ่าเหนจ ไสสูจื่อก็รับเออกระกับเสือด้วยความยินดี จึงค่านับแล้วว่า ข้าพเจ้าจะขอทหารพันหนึ่งยกออกไปตีพวกโจรให้แตกไปจงได้ ชงหยงจึงห้ามว่าตัวทำนมีฝีมือกล้าหาญก็จริงอยู่ แต่พวกโจรครั้นนี้เข้มแข็งนัก เห็นทำนจะต้านทานมิได้ ไสสูจื่อจงตอบว่าทำนมีคุณต่อมราดาข้าพเจ้าเป็นอันมาก ถึงมาตราว่าข้าพเจ้าจะตายในที่รบก็จะเออชีวิตสนองคุณทำนซึ่งมีคุณแก่แม่ราดาข้าพเจ้า และทำนจะมาห้ามไว้นี้ไม่ควร เมื่อันหนึ่งมีให้ข้าพเจ้าแทนคุณมาตรา ข้าพเจ้าจะกลับไปนั้นแม่ราดา ก็จะว่ามิได้ทำตามคำ ไสสูจื่อจะมีแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ชงหยงจึงตอบว่าซึ่งทำนว่าหันนี้ก็ชอบอยู่ จะคร่ำได้ทำนไว้เป็นที่ปรึกษา เราจึงห้ามเพราทหารในเมืองเรากันน้อย แลเล่าปืนนี้มี

สติปัญญาได้กวนอู เตียวหุยไว้เป็นกำลัง ถ้าได้เล่าปีมาช่วยรับเป็นทัพกระหนบ พวากโจรก็จะแตกไป แต่หาผู้ใดจะถือหนังสือฝาพวากโจรออกไปไม่ ไหสูจูจง ตอบว่า ถ้าทำนมาให้ข้าพเจ้าออกไปรบ จงเร่งแต่งหนังสือเด็ด ข้าพเจ้าจะอาสาถือไปให้เล่าปี

ซึ่งหยงจึงแต่งหนังสือเป็นใจความว่า ซึ่งหยงเจ้าเมืองปักไช อยู่พรหมถึงเล่าปีเจ้าเมืองเพงงานกวน ด้วยบัดนี้กวนไใชคุมพวากโจรประมาณสี่หมื่นห้าหมื่น ล้อมเมืองไว้เป็นสามารถ จมีความเมตตาดายกมาช่วยรบโจรเป็นทัพกระหนบไม่ตรีจะมีต่อ กันสืบไป ครั้นแต่งแล้วจึงให้ไหสูจู ไหสูจูรับเอานหนังสือแล้ว ใส่กระถือทวนขับม้าออกจากราชที่เมือง ไปถึงหน้าค่ายโจร กวนไใชเห็นดังนั้น จึงขับทหารโจรหั้งปวงออกไล่จับไหสูจู ไหสูจูเอาทวนแหงถูกพวากโจรนั้นล้มตาย เป็นอันมาก ไหสูจูรับฝาออกไปได้ ครั้นถึงเมืองเพงงานกวนก็เข้าไปค่านับเล่าปี แล้วส่งหนังสือให้เล่าปี เล่าปีแจ้งในหนังสือดังนั้นยังมีได้ว่าประการใด จึงพิศดู รู้ปร่างผู้ถือหนังสือเห็นเข้มแข็งสมควรเป็นทหาร แล้วถามว่าทำนนี้ชื่อใด ไหสูจู จึงบอกว่าข้าพเจ้านี้ชื่อไหสูจู จะได้เป็นญาติพี่น้องแลบทหารซึ่งหยงนั้นหมายได้ ซึ่ง ข้าพเจ้าอาสามาครั้นนี้ เพราะซึ่งหยงมีคุณแก่มาตรชาข้าพเจ้า เล่าปีได้ฟังดังนั้น ก็ มีความยินดี จึงสรรเสริญไหสูจูว่ามีกตัญญูต่อมารดา จึงว่าซึ่งซึ่งหยงนับถือให้ มาจากกองทัพเรา เรา ก็จะยกไปช่วย แล้วเล่าปีนั้นให้กวนอู เตียวหุยจัดทหารได้ สามพัน แล้วก็พาไหสูจูยกไปใกล้เมืองปักไช

ฝ่ายกวนไียนายโจรครั้นเห็นกองทัพยกมา ก็เห็นว่าจะยกมาช่วยซึ่งหยง จึงคุมพวากโจรออกมาตั้งรับ และเล่าปีเห็นดังนั้นจึงชวนกวนอู เตียวหุยกับไหสูจู ขับม้าชี้นไปยืนอยู่หน้าทหารหั้งปวง กวนไใชเห็นทหารซึ่งยกมาดังนั้นอยกมีใจ กำเริบ จึงขับม้ารำทวนเข้าไปประจำด้วยนายทัพ ไหสูจูเห็นดังนั้นก็ขับม้าออกรบ พอเห็นกวนอูขับม้าออกไปก่อน ไหสูจูก็ชักม้ายั้งไว้ และกวนอูนั้นขับม้าไปรบ ด้วยกวนไใชได้สามสิบเพลง กวนอูเอาน้ำพันถูกกวนไใชตัวขาดออกสองท่อนตาย และกวนอู ไหสูจูก็ໄล่ฆ่าพนพวากโจร เล่าปี เตียวหุยก็คุมทหารยกหมูนชี้นไป

ฝ่ายซึ่งหยงได้ยินเสียงอ้ออิงก์ชี้นดูบันเชิงเทิน เห็นกองทัพเล่าปีໄล่ฆ่า พนพวากโจรอุปมาตั้งเสือໄล่ผูงเนื้อ ซึ่งหยงมีความยินดีจึงเกณฑ์ทหารรับออก

ไปรบกระหนบพากใจนั้นล้มตายเป็นอันมาก ซึ่งหนีไปได้นั้นก็กลับมาเข้าด้วยเล่าปี่ ชงหยงจึงเชิญให้เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ไถสุจิเข้าไปในเมือง แล้วแต่งโถะเลี้ยงดูตัวนายแพทย์หารทั้งปวง

ขณะเมื่อกินโถะอยู่นั้น ชงหยงให้บิ๊กคำนับเล่าปี่ แล้วชงหยงเล่าเนื้อความซึ่งโถะเกี่ยมให้บิ๊กถือหนังสือมาขอองทัพข้าพเจ้าไปรบโจรใจ พอกองทัพโจรมาล้อมเมืองไว้ บิ๊กจึงค้างอยู่ เล่าปี่จึงตอบว่า โถะเกี่ยมเป็นคนสัตย์ซื่ออาภัยและคิดกลอุบາຍให้เตียวคิ่ม่าโจโก้เสียนนราไม่เห็นด้วย ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้ก็ เพราะกรรมของโถะเกี่ยมทำไว้แต่หลัง ชงหยงจึงว่าบัดนี้โจรหมายใจผูกคันโถะเกี่ยมซึ่งหาความผิดมิได้ เพราะโจรใจมีทหารเป็นอันมาก จึงยกมาทำการหายน้ำ ษ่าชาวเมืองซึ่งจำเสียเป็นอันมาก ตัวท่านเป็นเชือพะเจ้าเหี้ยนแต้ ควรที่จะทำนุบำรุงให้ราชภูมิทั้งปวงอยู่เย็นเป็นสุขสันติไป ขอเชิญท่านยกไปกับข้าพเจ้าจะได้ช่วยโถะเกี่ยมรับโจรใจ

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ควรอยู่ แต่เราเกรงว่า ทหารเรานี้มีน้อย ถ้าจะยกไปทำการเหี้ยนจะเสียทีแก่โจรใจ ชงหยงจึงตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้าจะยกไปช่วยโถะเกี่ยมนั้น ใช่จะเหี้ยนแก่ลาภสักการและชอบใจกันนั้นหมายได้ ข้าพเจ้าคิดว่าโถะเกี่ยมมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ทำนุบำรุงราชภูมิเมืองให้อยู่เย็นเป็นสุข และตัวท่านเป็นเชือพะวงศ์รุ้ว่าผู้มีกตัญญูต่อแผ่นดินเกิดเหตุทั้งนี้ ท่านจะละเสียไม่ควร เล่าปี่จึงตอบว่า เราจะได้บิดพลีว์มิไปนั้นหมายได้ ขอท่านยกไปก่อนเด็ด เราจะไปยึดทหารกองชุนจ้านให้ได้สักท้าพัน แล้วจึงจะยกไปตามต่อภายหลัง

ชงหยงจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ซึ่งท่านจะยกไปตามนั้นแล้วอย่าลงเรา เล่าปี่จึงตอบว่าท่านได้ยินคำเล่าลือว่าเราล่อลงผู้ใดบ้าง ถ้าเราไปยึดทหารได้ก็ดี มิได้ก็ดี เราจะยกไปตามท่านให้ได้ แล้วเล่าปี่ก็ลาชงหยงยกหารไปทางกองชุนจ้าน ณ เมืองปักเปง ฝ่ายชงหยงจึงให้บิ๊กรับไปบอกรโถะเกี่ยมว่า เราจะยกไปช่วยเป็นมั่นคง บิ๊กรับคำชงหยงแล้วก็ลาไป

ขณะนั้นมีคนมาบอกไถสุจิว่า เล่าอ้วให้หายไป ไถสุจิจึงเข้าไปค่านับชงหยงแล้วว่า ซึ่งมาตรข้าพเจ้าใช้ให้มาแทนคุณท่านนั้น การก็ล้าเร็วแล้ว บัดนี้

เล่าอ้ววเจ้าเมืองเอียงจิ่วนั้น ใช้คนถือหนังสือมาหาข้าพเจ้าว่าจะปรึกษาราชการ ครั้นข้าพเจ้ามิไปก็จะเสียไม่ตรึงซึ่งชอบกันมา ข้าพเจ้าจะขอลาท่านไป ซึ่งทาย ได้ยินดังนั้นก็มีความอาลัยจึงจัดเงินทองเสื้อผ้าให้แก่ไหสูจูเป็นบำเหน็จ ไหสูจูจึง ว่าของทั้งนี้ท่านเอาไว้จากทหารเดิม แล้วก็ลาชงหยงกลับไปทางมาρدا แล้วอก เนื้อความให้มารดาฟังทุกประการ มารดาได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าซึ่ง เล่าอ้ววเจ้าเมืองเอียงจิ่วให้มาหานั้นจริงไปเดิดเจ้า ไหสูจูก็لامารดาไปทางเล่าอ้ว ณ เมืองเอียงจิ่ว

ฝ่ายเล่าปีครั้นมาถึงเมืองปักเปงจึงบอกแก่กองชูนจ้านว่า บัดนี้โจโฉยก marrow โตเกี่ยมเจ้าเมืองซิจิ่ว ข้าพเจ้าจะขอymทหารท่านลักษ์ห้าพันจะยกไปช่วย โตเกี่ยมรบโจโฉ กองชูนจ้านได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า โจโฉนั้นหาความผิดสิ่งใด กับท่านไม่ได้ ท่านจะยกไปช่วยโตเกี่ยมนั้นรวมไม่เห็นด้วย เล่าปีจึงตอบว่าข้าพเจ้า ได้รับคำชี้หามาแล้ว เรา ก็จะให้ทหารม้าไปด้วยแต่สองพัน เล่าปีจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอจูลงไปด้วย กองชูนจ้านก็ยอมให้ เล่าปีมีความยินดีนัก จึงเอา ทหารของกองชูนจ้านสองพันนั้นให้จูลงคุณเป็นกองหลัง เล่าปี กวนอู เตียวหุย นั้นคุณทหารสามพันเศษ ก็พาภันยกไปเมืองซิจิ่ว

ฝ่ายบินตักครั้นมาถึงเมืองซิจิ่ว จึงเอาเนื้อความบอกแก่โตเกี่ยมว่า ซึ่งทายนั้นได้ซักชวนแล้วปีให้มาช่วยท่าน และชงหยงกับเล่าปีก็ยกตามมา

แล้วแต่งซึ่งไปขอกองทัพเต็งไก่นั้น ก็กลับมาบอกโตเกี่ยมว่าเต็งไก่จะ ยกมาช่วย โตเกี่ยมได้ยินดังนั้นก็ค่อยคลายใจ

ฝ่ายชงหยงเจ้าเมืองปักไช แล้วเต็งไก่เจ้าเมืองเชียงจิ่ว ก็คุณทหารยกมา ถึงเมืองซิจิ่ว เห็นกองทัพโจโฉตั้งประชิดอยู่ ซึ่งทายกับเต็งไก่ให้ตั้งค่ายอยู่ข้าง หลังทัพโจโฉทั้งสองด้านหวังจะดูทีศึก โจโฉเห็นดังนั้นจึงคิดว่าบัดนี้มีกองทัพมา ตั้งอยู่ข้างหลังเป็นสองด้าน ครั้นจะยกเข้าทักษ์เจ้าเมืองซิจิ่ว ก็ระวังหลังอยู่ เกรวจะ เป็นศึกกระหนาบ จึงให้ทหารทั้งปวงกลับหน้าอภิมาตั้งรับไว้ทั้งสองด้าน

ฝ่ายเล่าปีครั้นยกทหารมาถึงเมืองซิจิ่ว เห็นกองทัพชงหยง เต็งไก่ตั้ง ประชิดทัพโจโฉอยู่เป็นสองกอง เล่าปีก็เข้าไปทางชงหยง ซึ่งทายมีความยินดีจึง

ว่าแก่เล่าปีว่า โจโฉคุมหาการทำการครั้งนี้เป็นอันมาก แล้วโจโฉมีสติปัญญา
คิดอ่านช้านานในสังคม ซึ่งเราจะยกห้ามเข้าหักเอาโดยเร็วนั้นเห็นจะเสียการ
จำจะตั้งยังไว้ดูทิก่อน ถ้าเห็นได้ท่วงทีแล้วเราจึงจะยกเข้ารับด้วยโจโฉ

เล่าปีตอบว่าซึ่งทำนว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่เราเกรงว่าจะตั้งอยู่ช้านั้นเสบียง
ในเมืองซึ่งกิน้อย ชาบเมืองจะอดอยาก เราจะให้กวนอุญกับจุล่คุมหาสารสีพันไป
ตั้งมั่นอยู่กับท่าน แต่เรา กับเตียวหุยจะคุมหาสารพันเศษ รับฝากรองหัวโจโฉเข้า
ไปในเมืองซึ่ง จะได้ปรึกษาราชการกับโตเกี่ยม และจะประมาณดูเสบียงอาหาร
ในเมืองซึ่งมีอยู่นั้นมากันน้อยสักเท่าใด จึงจะคิดการต่อไป ขหงเห็นชอบด้วย
เล่าปี กับเตียวหุยก็คุมหาสารเข้าไปถึงหน้าค่ายโจโฉ ฝ่ายทหารโจโฉเห็นดังนั้นก็
ยกออกตั้งรับเป็นอันมาก ดังคลื่นในห้องมหาสมุทร

แลอกิมันนั้นซึ่งม้า ขับขึ้นไปหน้าทหารหั้งปวง แล้วจึงร้องว่าแก่เล่าปี
เตียวหุยว่ามึงมานี่จะไปไหน แลบทหารซึ่งคุุมมาประมาณพันคนนี้ ยังจะครั้น
ฝีมือทหารเรารหรือ เตียวหุยได้ยินดังนั้นก็โกรธ มีได้ตอบประการได้ก็ขับม้าร่า
ทวนเข้าไปรบด้วยอิกิมได้สิบเพลง เล่าปีถือกระเบื้องม้าเข้าไปช่วยเตียวหุยรบ และ
อิกิมนั้นกำลังน้อยเห็นจะสู้เตียวหุยมิได้ ก็ซักม้าหนนีเตียวหุย เตียวหุยขับม้าไล่ฆ่า
พันทหารโจโฉตายเป็นอันมาก เล่าปีกับเตียวหุยก็พาทหารเข้าไปถึงประตูเมือง

ฝ่ายโตเกี่ยมขึ้นดูบนเชิงเทิน และเห็นทหารยกเข้ามานั่งประทูเมืองดู
ชงแดงล้าคัญ ก็เห็นอักษรว่าเล่าปีเจ้าเมืองเพงงานกวน โตเกี่ยมมีความยินดีนัก
ก็ให้ทหารเปิดประตูรับเล่าปีเข้าไปในเมือง จึงเชิญให้นั่งแล้วแต่งโตะเลี้ยงเล่าปี
เตียวหุยกับทหารหั้งปวง เล่าปีจึงบอกแก่โตเกี่ยมว่าซึ่งเราเข้ามานั้น ได้รับพุ่ง
ฆ่าพันทหารโจโฉล้มตายเป็นอันมาก โตเกี่ยมได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี และ
ดูรูปร่างเล่าปีเห็นสมเป็นเชื้อพระวงศ์ หั้งพุดจากอารีเห็นน้ำใจจะกว้างขวาง
โตเกี่ยมจึงใช้ให้บิศกเข้าไปอาตราสำหรับที่เจ้าเมืองซึ่งวันนั้นอุกมาสงให้เล่าปี
เล่าปีเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงถามว่า ซึ่งท่านอาตราสำหรับที่มาให้เรานี้ด้วยเหตุสิ่ง
ใด โตเกี่ยมจึงตอบว่า ทุกวันนี้พระเจ้าเหี้ยนเตี้ยได้ครองราชสมบัติ พระชนชา
นั้นยังเยาว์อยู่ ขุนนางที่มีได้มีใจสัตย์ซื่อันนั้นมากทำจลาจลต่าง ๆ แผ่นดินได้
ความเดือดร้อนเนื่อง ๆ มา ข้าพเจ้าก็แก่ชราแล้ว จะคิดการบารุงแผ่นดินต่อไป

นั้นก็ขัดสน ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ แล้วก็มีสติปัญญาโอบอ้อมอารี ควรที่จะทำบุญบำรุงราชบูรพาให้เป็นสุข ข้าพเจ้าจึงเอาราสำหรับที่มาให้ หวังจะ เชิญให้ท่านเป็นเจ้าเมืองเชิ่ยว จะได้คิดการกำจัดคัตรราชสมบัติท่อไป แล้วข้าพ-เจ้าจะแต่งหนังสือขึ้นไปให้กราบถูลพระเจ้าเหตียนเต้

เล่าปีได้ยินดังนั้นจึงคำนับโตเกี่ยมแล้วว่า เรายังเป็นเชื้อพระวงศ์ก็จริง แต่สติปัญญาน้อย ทำราชการยังหาความชอบข้อไหนมิได้ เป็นแต่เจ้าเมืองจัตวา เราเกียรติคิดเกรงอยู่ว่าจะไม่ควรกับสติปัญญา ซึ่งเรายกมาทั้งนี้เพระมันห้าใจหวัง จะช่วยท่านรุ่งโฉนด หรือท่านแคลลงอยู่ว่า เราจะมาชิงเอามีองเชิ่ยว ถ้าเราคิด ดังนั้นก็ขออย่าให้เทพدارรักษาชีวิตเราเลย

โตเกี่ยมจึงตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้าจะยกเมืองให้ท่านนี้ เป็นความสุจริตใช่ จะคิดสังสัยล่อลวงสิ่งใดหาไม่ได้ แต่โตเกี่ยมอ่อนโน้มอบเมืองเชิ่ยวให้เล่าปีเป็น ท้ายครั้งเล่าปีก็มิได้รับ บิดอกจึงว่าแก่โตเกี่ยมว่า ทัพโจโฉมาตั้งประชิดเมืองอยู่ เล่าปีจะมาช่วยทำการศึก และท่านจะมาว่ากล่าวมอบเมืองให้ช้าอยู่ดังนี้ไม่ควร ให้ท่านเร่งคิดกันทำการสังคมรุ่งให้สำเร็จ แล้วจึงค่อยมอบเมืองให้เล่าปีต่อ กายหลัง

เล่าปีจึงว่าแก่โตเกี่ยมว่า เราจะแต่งหนังสือไปห้ามโจโฉให้กลับไป ถ้า โจโฉมิฟัง จึงจะคิดอ่านยกกองทัพออกช่วยรับต่อกายหลัง โตเกี่ยมเห็นชูบ ด้วย เล่าปีจึงแต่งหนังสือให้ทหารถือออกไปถึงโจโฉเป็นท้ายคน แล้วให้ลอบ ไปบอกของหงษ์กับเต็งไกว่า ให้ตั้งมั่นไว้อย่าเพื่อยกอกรบพุ่งก่อน ทหารก็เอ หนังสือไปให้โจโฉ

ฝ่ายทหารโจโฉก็พาเอาร้าวผู้ถือหนังสือเข้าไปหาโจโฉ และทหารเล่าปี จึงบอกว่า บัดนี้เล่าปีใช้ข้าพเจ้าเอาหนังสือมาให้ท่าน โจโฉรับเอามาอ่านดู ใน หนังสือนั้นใจความว่า เล่าปีขออวยพรหมายถึงโจโฉ ให้คิดถึงครั้งเมื่อไปทำการ ณ ด่านเยาโลกวน และต่างคนต่างจากกันไปมิได้พบเห็น ข้าพเจ้าก็มิใจคิดถึง ท่านอยู่มิได้ชาด ซึ่งบิดาท่านตายนั้นพระเตียวจีทำร้าย และโตเกี่ยมนั้นจะได้ ร่วมคิดหาไม่ได้ ซึ่งท่านโปรดโตเกี่ยมยกกองทัพมาทำให้ราชบูรพาทั้งปวงได้ความ เดือดร้อนนั้นไม่ควร และทุกวันนี้ลิฉุย กุยก็ได้เป็นทุนนางผู้ใหญ่ในเมืองเตียงยัน

พระเจ้าเตียนเต้แล้วน้างานาประชาราชภูรก์ได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก ฝ่ายหัวเมืองทั้งปวงก็เกิดโจรโพกผ้าเหลืองทำร้ายแกราชภูรอยู่เนื่อง ๆ ท่านจงคิดถึงแผ่นดินยกหัวพไปปราบพวกโจรให้รับ ราชภูรทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุข เพราะบุญแลบัญญาของท่าน ซึ่งท่านสองสัยว่าโටเกี่ยมคิดเป็นกลอุบายนให้มาบิดาท่านเสียนั้น ขอท่านจงดำริดูให้แน่ก่อน ถ้าเห็นว่าโຕเกี่ยมคิดร้ายต่อท่านจริง แล้ว จงยกมาตีอาเมืองซึ่งว่าเดิม ซึ่งข้าพเจ้าห้ามมาหั้งนี้ขอท่านจงเห็นแก่ข้าพเจ้าด้วย

ครั้นโใจโนแจ้งในหนังสือนั้นแล้วก็โกรธ จังบริการกับกุยแก้วเล่าปืน ใจใหญ่ บังอาจให้มีหนังสือมาห้ามเรา เมื่อพิเคราะห์ดูก็เห็นว่าเล่าปืนจะคิดล่อหลวงเราด้วยกลอุบายน ชอบให้ตัดศีรษะผู้ถือหนังสือเสีย แล้วให้เร่งยกเข้าตีอาเมืองซึ่งว่าเดิมได้ กุยแกะจึงว่าเล่าปืนเป็นคนสัตย์ซื่อ ซึ่งจะให้ฟ้าผู้ถือหนังสือนั้นไม่ควรขอให้ตอบเข้าไปอาใจเล่าปืนไว้ ต่อกายหลังจึงยกเข้าตีอาเมืองซึ่งว่าเดิมจะได้โดยง่าย โใจโนเห็นชอบด้วย จึงให้เสียงดูผู้ถือหนังสือ แล้วยังตรึกตรองคิดการที่จะแต่งหนังสือตอบเล่าปืนอยู่

ฝ่ายลิโน่เมืองนีลิตุย กุยกืออกจากเมืองเตียงขัน ไปถึงเมืองลำพยงจะเข้าไปอาศัยอวนสุดเจ้าเมืองลำพยง อวนสุดไม่เอาไว้ ลิโน่จึงเข้าไปอยู่กับอวนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจวิ่ง ลิโน่ได้ทำความชอบไว้ต่ออวนเสี้ยวครั้งหนึ่ง แล้วลิโน่ทำทายาทร้าแก่ทหารสนิทของอวนเสี้ยว อวนเสี้ยวโกรธจะฆ่าเสีย ลิโน่จึงหนีไปอยู่กับเตียวเอี่ยนเจ้าเมืองเชียงตั่ง

ขณะเมื่อบังสีเป็นชุมนุงอยู่ในเมืองเตียงขัน เป็นคนชอบใจกันกับลิโน่ จึงลองเอาพรครพากครอบครัวลิโน่ส่งไปให้ลิโน่ ณ เมืองเชียงตั่ง ลิตุย กุยกิรุ จึงให้ฟ้าบังสีเสีย และแต่งหนังสือไปถึงเตียวเอี่ยนให้จับลิโน่ฟ้าเสีย ลิโน่รู้จังหนีไปอยู่กับเตียวมาเจ้าเมืองตันลิว

ฝ่ายตันกงซึ่งไปห้ามโใจโน โใจโนมิพัง ตันกงจึงไปหาเตียวเสี้ยวผู้น้องเตียวมาเจ้าเมืองตันลิว เตียวเสี้ยวจึงพาตันกงไปให้เตียวมาผู้ซึ่งใช้อัญ ตันกงจึงว่าแก่เตียวมาว่า โใจโนได้เป็นใหญ่อยู่ฝ่ายหัวเมืองตะวันออกมีทหารเป็นอันมาก บัดนี้ทั้งเมืองกุนจิ่วเสีย ยกไปตีเมืองซึ่งว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองกุนจิ่วนั้น หาผู้ใด

ซึ่งมีฝีมือกล้าหาญอยู่รักษาไม่ได้ ขอท่านให้ลิปเปย์ก กองห้าพไปตีเมืองกุนจั่วเห็นจะได้โดยสะดวก และเมืองตันลิวเป็นฝ่ายตะวันออกก็จะพ้นอันชาจใจ ถึงจะคิดการใหญ่ไปภายนอกก็เห็นจะไม่มีขัดสน เดียวมาได้ยินดังนั้นจึงจัดทหารให้ลิปเป็นนายห้าพ เอาตันกงไปตัวย ลิปเปก ก กองห้าพรับไปตีเอาเมืองกุนจั่วได้ แล้วก็ยกตัวหัวเมืองรายทางไปถึงเมืองปักกอี้ย ยังแต่เมืองเอียงเสียหนึ่ง เมืองทองไชหนึ่ง เมืองชวนกวนหนึ่ง และสามเมืองนี้เทียบทะกับบุนชกรกษาไว้ได้ แต่ใจยินทหารใจใจซึ่งอยู่ ณ เมืองกุนจั่วนั้นแตกหนึ่งไปทางใจใจ ฝ่ายม้าใช้นั้นรับไปถึงห้าพใจใจก่อน ก็เอาเนื้อความทั้งปวงบอกให้แจ้งทุกประการ ใจใจครั้นแจ้งดังนั้น ก็ตกใจปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า ลิปเปย์ก มาตีเมืองกุนจั่วนั้นเห็นว่าครอบครัวเรากระฉัดกระเจา จ่าเราะจะยกห้าพกลับไปต่อรับด้วยลิปเป

กุยแก่จึงว่าซึ่งท่านจะยกไปก็ควรอยู่ ซึ่งเล่าปีได้มีหนังสือมาห้ามท่านท่านจะมีหนังสือตอบเล่าปีไปให้เป็นไม่ตรีไว้ ว่าเล่าปีห้ามนั้นห้ามเห็นแก่เล่าปีแล้วจึงยกกลับไปเมืองกุนจั่ว ใจใจเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือตามคำกุยแก่ว่าแล้วส่งให้ทหารเล่าปี ใจใจก็ยกห้าพกลับไป ณ เมืองกุนจั่ว

ฝ่ายผู้ถือหนังสือนั้น ครั้นเข้าไปถึงเมืองชีจั่ว ก็เอาหนังสือนั้นให้แก่เล่าปีต่อหน้าโดยเกี่ยม เล่าปีกับโดยเกี่ยมเห็นหนังสือดังนั้นก็มีความยินดี โดยเกี่ยมจึงให้ออกไปเชิญชงหยงหนึ่ง เดิมไก่หนึ่ง กวนอูหนึ่ง จูลงหนึ่ง เข้ามา แล้วให้แต่งโดยเกี่ยม แล้วโดยเกี่ยมจึงเชิญเล่าปีเข้านั่งบนที่สมควร โดยเกี่ยมจึงคำนับเล่าปีแล้วว่า ข้าพเจ้าแก่ชราแล้ว ครั้นจะมอบเมืองให้บุตรสองคนก็หาสติปัญญาไม่ได้ ข้าพเจ้าจะขอให้ท่านเป็นเจ้าเมืองชีจั่ว ข้าพเจ้าจะอยู่นอกราชการช่วยท่านบ่ำรุ่งสินไป เล่าปีได้ฟังโดยเกี่ยมว่าดังนั้น จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า เดิมชงหยงให้เรามาช่วยโดยเกี่ยม เราเห็นกับไม่ตรีเรางิ่งมา บัดนี้โดยเกี่ยมจะมอบเมืองชีจั่วให้แก่เราและราชภรัชทั้งปวงซึ่งไม่แจ้งก็จะครหาในทางเรา ว่าเป็นคนโลภเห็นแก่ทรัพย์สิ่งสิน

บิตกจึงว่าแก่เล่าปีว่า ทุกวันนี้เกิดจลาจลต่าง ๆ เมืองเตียงชันจวนจะสูญอยู่แล้ว ซึ่งไครมสติปัญญาจงเร่งคิดตั้งตัวครั้งนี้เกิด แลโดยเกี่ยมยกเมืองให้ท่านเป็นไชนห้านานจึงบิดพลิวอยู่ แลเมืองชีจั่วนนี้เมืองขึ้นก็มีเป็นอันมาก ถ้าจะประมาณผู้ซึ่งมีทรัพย์สิ่งสินนั้นก็ได้ถึงร้อยหมื่นเศษ จงรับเอาເถิดจะได้คิดการ

สืบไป เล่าปี่จึงว่าท่านอย่าว่าเลยเราไม่รับ

ต้นเต่งจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า โตเกี่ยมนั้นเป็นคนชราโรคก้มี ท่านลงเรือนดูแก่ราชภูรหั้งปวง รับเป็นเจ้าเมืองซึ่งเดิม เล่าปี่จึงตอบว่าอ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจวันนั้น เป็นเชือกุนนางมาถึงสีช้ำคนแล้ว แล้วก็เมืองขึ้นเป็นอันมาก เป็นไلنท่านมิมองเมืองให้

ซึ่งหยังจึงตอบว่า อ้วนเสี้ยวพันธุ์อุปมาตังคพอยู่ในหลุมนับวันก็จะเปื่อยโกรมไป หั้งสติปัญญา ก็ไม่มี จะนับถือให้เป็นผู้ใหญ่สืบไปนั้นไม่ได้ และบุญมาถึงแล้วท่านจะมีรับไว้ภายหน้าไปท่านก็จะได้คิด เล่าปี่ก็มิยอม โตเกี่ยมได้ยินดังนั้นก็ร้องให้ว่า ท่านมิรับเป็นเจ้าเมืองนี้เหมือนหนึ่งท่านหมายตามต้าช้าพเจ้าไม่มีอ้าพเจ้าจะตายนั้นเห็นจะไม่ประคิเพราะมีกังวลอยู่

กวนอู เตียวหุยจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า โตเกี่ยมมอบเมืองให้ท่านโดยสุจริตจนทุกครั้งนี้เพียงนี้ เป็นไلنท่านจึงมีรับ เล่าปี่ก็มิได้รับ โตเกี่ยมจึงว่าท่านมิยอมเป็นเจ้าเมืองนี้แล้ว จงเอ็นดูช้าพเจ้าไปอยู่รักษาเมืองเสียวพ่าย เมืองนั้นก็ขึ้นแก่เมืองซึ่ง ถ้าช้าพเจ้ามีทุกครั้งนี้ลังได้จะได้อาศัยท่าน และคนหั้งปวงนั้นก็ช่วยกันว่ากล่าวอ้อนวอนให้เล่าปี่รับไปอยู่เมืองเสียวพ่ายตามคำโตเกี่ยมว่าเดิม เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็รับเอา โตเกี่ยมมีความยินดีนักจึงอาเงินทองเลือดผ้ามาแจกทหารเล่าปี่ซึ่งหยัง เต็งไก่เป็นอันมาก

ในขณะนั้นจูลงจึงว่าแก่เล่าปี่ ท่านมาช่วยการโตเกี่ยมก็เสร็จแล้ว ช้าพเจ้าจะขอลาไปหากองชุนจ้าน เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็ยุดมือจูลงไว้ แล้วก็ร้องให้สั่งความกันเป็นอันมาก แล้วจูลงก็ลาเล่าปี่ยกหารสองพันกลับไปยังเมืองปักเป่ย

และหยัง เต็งไก่ลาเล่าปี่ โตเกี่ยมกลับไปเมือง โตเกี่ยมจึงแต่งหนังสือแล้วให้ทหารไปส่งเล่าปี่ไปอยู่เมืองเสียวพ่าย ราชภูรหั้งปวงก็มิได้รักเล่าปี่เป็นอันมาก

ฝ่ายโจโฉมาถึงกลางทางพบริหายน โจหินจึงบอกว่า ลิโปซึ่งเป็นนายทัพยกมาันนรูปร่างโตใหญ่มีกำลังกล้าหาญ ได้ตั้งกงมาเป็นที่ปรึกษา ครั้นตีได้มีองกุนจิ่วแล้วยกล่วงตีเมืองรายทางไปถึงเมืองปักເอี้ยง และเทียทยากชุนยกนั้น รักษาเมืองไว้ได้สามเมือง โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ลิโปนั้นมีฝีมือ

กล้าหาญก็จริง แต่หากความคิดมิได้ ท่านอย่าเป็นทุกข์เลย จึงให้ยกทหารรับไป ถึงเมืองเต็งกวน แล้วให้หยุดตั้งค่ายมั่นไว้

ฝ่ายลิปีครั้นรู้กิตติศัพท์ว่า ใจโดยกามาตั้งค่ายอยู่ ณ เมืองเต็งกวน จึงให้ลิของกับชิหลันคุณทหารมั่นหนึ่งไปอยู่รักษาเมืองกุนจิว

ต้นกงได้ยินดังนั้นจึงถามว่า เมืองกุนจิวนั้นเป็นที่สำคัญ ท่านจะให้ลิของชิหลันไปอยู่รักษาหนึ่งตัวท่านจะไปช้างใหญ่ ลิปีจึงตอบว่า เราจะยกไปตั้งรับทัพโจรให้มีองปักษ์อี้ยง จะได้ป้องกันเมืองไว้ให้กว้างขวาง ต้นกงจึงว่าท่านจะไว้ใจให้ลิของชิหลันอยู่รักษาเมืองกุนจิวนั้น ข้าพเจ้าเห็นจะเสียแก่ใจโฉนฝ่ายเดียว และเข้าไทรสันนั้นอยู่ช้างทิศใต้มีองกุนจิวทางใกล้กันประมาณแปดร้อย步 เส้น มีที่จำเพาะเดินตามซอกเขาแต่เป็นทางลัดเร็ว เห็นใจโฉนจะรับยกมาทางนั้น ขอให้ท่านแต่งทหารมั่นหนึ่ง ไปชุมอยู่สองข้างทางซอกเขา ถ้ากองทัพหน้าใจโดยกามาก็ให้ลงไว้ ต่อใจโฉนถึงจึงให้รับกระหนบ กองหน้าจะกลับไปช่วยทัพหลวงมิทันที เห็นจะจับใจโฉนได้โดยง่าย

ลิปีได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ซึ่งเราจะตั้งรับใจโดยอยู่ ณ เมืองปักษ์อี้ยงนั้น ความคิดของเรายังนึกว่า จะแก่ใจรับผู้ได้เป็นหลายฝ่าย ซึ่งจะแต่งทหารไปชุมอยู่หนึ่นเห็นจะป่วยการเปล่า แล้วลิปีจึงให้ลิของกับชิหลันคุณทหารไปรักษาเมืองกุนจิว ลิปีจึงจัดแจงทหารตั้งรับอยู่ ณ เมืองปักษ์อี้ยง

ฝ่ายใจโดยรู้ช่าวัดดังนั้นก็ยกทหารรับมาถึงเขาไทรสัน ถูกแก่งห้ามใจโดยว่า ที่เข้าไทรสันนี้มีทางจำเพาะเดิน เกลือกกลิปีจะแต่งทหารมาชุมอยู่ ขอให้ท่านหยุดทัพไว้ก่อน แล้วแต่มาใช้ให้ไปสอดแแนวตู้จึงจะได้คิดการสืบไป ใจโดยได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า ลิปีนั้นเป็นคนหาความคิดมิได้ ซึ่งจะให้ทหารมาชุมอยู่หนึ่นเห็นเหลือความคิดลิปี บัดนี้ลิปีให้ลิของกับชิหลันคุณทหารไปรักษาเมืองกุนจิว ตัวนั้นตั้งรับอยู่ ณ เมืองปักษ์อี้ยง แล้วใจโดยให้ใจยินคุณทหารเป็นอันมากยกไปล้อมเมืองกุนจิวไว้ ใจโดยก็ยกทหารไปจากเขาไทรสัน

ฝ่ายต้นกงรู้ดังนั้นจึงว่าแก่ลิปีว่า ใจโดยรับยกมาด้วยกำลังโกรธ เห็นทหารทั้งปวงจะอิดโรย ขอท่านเร่งยกทหารออกจากบเห็นจะมีชัยชนะแก่ใจโดยเป็นมั่นคง ถ้าละไว้ช้าทหารจะมีกำลังขึ้นจะเอาชัยชนะยาก ลิปีจึงตอบว่าเดิมเราตั้ง

ตัวมา ก็แต่ตัวผู้เดียวกับม้า คิดทำการเที่ยววนพุ่งมานได้ท่าทางมากขึ้นถึงเพียงนี้ แล้ว เราจะคิดย่อห้อใจโฉนันหามิได้ ให้ใจโฉนดังค่ายมั่นลงแล้ว เราจะหักเอาให้ได้

ฝ่ายใจครั้นยกมาถึง ณ เมืองปักอี้ยงก็ให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ ครั้นเวลารุ่งเช้าจึงยกทหารออกไปตั้งอยู่นอกค่าย ใจโฉนจึงขับม้าขึ้นไปยืนอยู่หน้าท่าทางเห็นลิโป้กับทหารเอกนายยืนอยู่สองฝ่ายซ้ายขวา ชื่อเตียวเลี้ยวหนึ่ง งงป่าหนึ่ง หลันเป้งหนึ่ง โภชุนหนึ่ง เซ็งเหลี่ยมหนึ่ง จุยซากหนึ่ง ชงเหียนหนึ่ง โไฮเสงหนึ่ง กับทหารเหลวเป็นอันมาก ให้ร้องอื้ออึงมา ใจโฉนจึงเอ้าแม้มาซึ้นหัวลิโป้แล้วว่า ตัวกับเราจะได้มีความผิดกันสิ่งใดหามิได้ เป็นไนนตัวจึงยกทหารมาตีอาเมืองของเรา

ลิโป้จึงตอบว่า เมืองเหล่านี้เป็นของพระเจ้าเหี้ยนเต้ ก็เหมือนหนึ่งของคนทั้งปวงซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ถ้าผู้ใดมีบุญแลเข้มแข็งก็จะครอบครองเมืองได้เหมือนกัน เหตุใดท่านจึงว่าบ้านเมืองทั้งนี้เป็นของท่าน หมายความละอายไม่แล้วลิโป้จึงให้จงป่าออกไปจับเอาตัวใจโฉน ใจโฉนจึงให้กจันขับม้าออกไปช่วยยังกจันเตียวเลี้ยวเห็นดังนั้นก็อกรบด้วยแยหัวตุน แลทหารลี่นาやりบันยันเป็นสามารถก็มิได้แพ้ชนะกัน ลิโป้เห็นดังนั้นก็โทรศัจขับม้าร้าวทวนออกไปรบกับแยหัวตุน งกจัน และแยหัวตุน งกจันสู้ลิโป้ไม่ได้ก็ขับม้าหนี ลิโป้นั้นขับม้าไล่ฟันเข้าไป ทหารใจโฉนก็แตกพ่ายไป ลิโป้ก็ซักม้ากลับมา ใจโฉนเสียทีแก่ลิโป้ก็คุมทหารกลับเข้าค่ายแล้วปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า ลิโป้มีกำลังกล้าหาญ ผู้ใดจะคิดรวมพุ่งด้วยลิโป้ได้ อิกิมจึงว่าช้าพเจ้าขึ้นไปดูบนเขา เห็นค่ายลิโป้ฝ่ายทิศตะวันตกนั้นผู้คนนานา แหลกกลางคืนวันนี้ขอให้ยกทหารเข้าปั้นเนาค่ายลิโป้เห็นจะได้โดยง่ายใจโฉนเห็นชอบด้วย จึงเกณฑ์ใจหองหนึ่ง ลิเตียนหนึ่ง ลิยอยหนึ่ง อิกิมหนึ่ง เตียนอุยหนึ่ง กับทหารเหลวประมาณสองหมื่นเตรียมไว้ ฝ่ายลิโป้เมื่อกลับมาถึงค่าย จึงให้เลี้ยงดูแล้วปูนบำเหน็จทหารทั้งปวงตามสมควร

ต้นกงจึงว่า ชั่วใจโฉนแตกไปเห็นจะมีความคิดกลับมาทำการ ช้าพเจ้า

เห็นว่าค่ายตะวันตกนั้นผู้คนแบบบาง ขอให้เกณฑ์ทหารเติมไปรักษาไว้ให้มั่นคง ลิปีจึงตอบว่า ใจฉดแทกไป เพราะเสียที่แก่เรา เห็นจะไม่คิดกลับมาทำการปล้นค่าย ตันกงจึงว่าท่านอย่าไว้ใจ อันใจฉดมีสติปัญญาชำนาญในการสังหารม้าเจ้าเห็นว่าจะยกกลับมาปล้นค่ายเป็นมั่นคง ลิปีเห็นชอบด้วย จึงให้โกชุ่นหนึ่ง งยซกหนึ่ง โขเสงหนึ่ง คุมทหารเป็นอันมาก ไปรักษาค่ายฝ่ายตะวันตกไว้ให้มั่นคง

ครั้นเวลากลางคืนประมาณสองยามเศษ ใจฉดจึงคุมทหารชึ้นจัดได้รัตน์ ยกอ้อมทางไปข้างทิศใต้ ครั้งถึงค่ายซึ่งตั้งอยู่นั้น ก็ให้เข้าล้อมรอบไว้ แล้วให้เข้าปล้นทั้กเอาค่ายนั้นได้ ทหารซึ่งอยู่ในนั้นก็แทรกตื้นหนีออกไปได้ งยซกหนึ่ง โขเสงหนึ่ง และโกชุ่นหนึ่ง ซึ่งลิปีให้คุมทหารไปอยู่รักษาค่ายนั้น ครั้นมาไกลค่ายเวลาสามยามเศษ เห็นทหารใจฉดปล้นเอาค่ายได้ ก็คิดกลัวลิปี จึงคุมทหารอоворนจะเอาค่ายคืน ใจฉดเห็นดังนั้นจึงคุมทหารอоворนออกค่าย เสียงทหารทั้งสองฝ่ายໂหร็องอ้ออิงจันวาลารุ่งขึ้น

ฝ่ายลิปีรู้จึงคุมทหารรับมาค่ายทิศใต้ ม้าใช้เห็นจึงบอกแก่ใจฉดว่าทัพลิปียกทหารมาไกลจะถึงอยู่แล้ว ใจฉดได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงยกทหารบ่ายหน้าจะหนีกลับไป โกชุ่น งยซก โขเสง เห็นใจฉดยกบ่ายหนึ่งก็คุมทหารรับตามหลังมา พอพบทัพลิปีที่ปากทาง จึงให้อกิ่มกับงักจันเข้ารับด้วยลิปีเป็นสามารถ อกิ่มงักจันกำลังน้อยเห็นจะสู้ลิปีไม่ได้ ก็ซักม้ากลับมาพาใจฉดหนีไปข้างทิศเหนือ ลิปีกับทหารทั้งปวงໄล่ฆ่านทหารใจฉดล้มตายเป็นอันมาก และใจฉดกับอกิ่ม งักจันคุมทหารหนีมาถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง พอพบเตียวเลี้ยวกับใจฉดคุมทหารเป็นสองกองตั้งรบกระหนาบไว้ ใจฉดจึงให้ใจหองกับลิยอยเข้ารับด้วยเตียวเลี้ย ใจฉดเป็นสามารถ ใจหอง ลิยอยสูมีได้ก็ซักม้ากลับมา พาใจฉดกับทหารหนีวากหลังไปทางทิศใต้ พอพบหลังเป็น ใจเสง เช้งเหลียน ซงเทียน สี่คุมทหารเป็นสองกอง ตั้งรบกระหนาบไว้

ฝ่ายทหารใจฉดก็ชวนกันเข้ารับพุ่งทั้กหาญป้องกันอยู่ และใจฉดนั้นเห็นจวนตัวนักก็ขับม้ากับทหารห้าคน รบฝ่านหินไปถึงเนินเขา ได้ยินเสียงประทัดแล้วเห็นทหารยิงเกาทัณฑ์ลงมาดังท่าฝน ใจฉดซักม้าจะกลับมา ทหารทั้งปวงเข้า

ล้อมรอบสักดี โจโฉตกใจจึงร้องว่า ผู้ใดมีกำลังจะช่วยชีวิตเราครั้งนี้

เตียนอุยได้ยินโจโฉร้องดังนั้น จึงว่าข้าพเจ้ากำลังตามมาท่านอย่าทุกษ์เลย แล้วเตียนอุยก็ลงจาก马上 จึงเอาหัวส่องเล่มหนึ่งรักแร้ไว้ แล้วชักอาหอกซัดถือไว้ประมาณสิบห้าเมตร จึงสั่งทหารห้าคนชี้ม้าด้วยกันว่า ถ้าเห็นพวกศัตรูตามมาใกล้ประมานห้าวา ก็ให้บอกเราด้วย แล้วก็นำหน้าม้าโจโฉฝ่าเก้าทัณฑ์เข้าไป และหารลิปิตามวนมาประมาดเยี่ยมคน พากโจโฉจึงร้องบอกแก่เตียนอุยว่า ศัตรูตามมาใกล้ได้ห้าวาแล้ว เตียนอุยได้ยินก็หยุดอยู่ แล้วเอาหอกซัดพุ่งไปเล่มไรก็ถูกทหารห้าคนตายเล่มนั้น จนลิ้นหอกซัดที่มือ ทหารซึ่งตามมาเหลือกลับไปแต่สี่คนห้าคน แล้วเตียนอุยก็ขึ้นมาพาโจโฉรีบหนีจะกลับไปค่าย

ครั้นมาถึงกลางทางพอเวลาเย็น ได้ยินทหารให้ร้องตามมาเป็นอันมาก โจโฉจึงเหลียวหลังไป เห็นลิปิตามหน้าทหารทั้งปวง โจโฉก็ตกใจ และหารซึ่งตามมาห้าคนนั้นหิวโหยหากำลังมิได้ ม้านั้นก็ลิ้นแรง ต่างคนก็ต่างหนีเอาตัวรอด แต่เตียนอุยนั้นตามโจโฉไป พอเห็นแยกหัวตุ่นคุ่มทหารลัดทางออกมาข้างหลังโจโฉ แยกหัวตุ่นเข้ารับสักดหน้าลิปิตามไปรั้งเวลาพอบค่ำ พอฝนตกห่าใหญ่ ลิปิตามยกทหารกลับไป

ฝ่ายโจโฉก็พาแยกหัวตุ่นกับเตียนอุยกับกลับมา ณ ค่าย แล้วเอาเงินทองปูนบำเหน็จให้แก่เตียนอุยเป็นอันมาก

ครั้นเวลารุ่งเข้าต้นกง จึงว่าแก่ลิปิตามว่า เจ้าเมืองปักເอี้ยงนั้นหนีไปแล้วในเมืองนั้นมีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อเตียนซี มีใจสัตย์ซื่อเป็นที่นับถือแก่ชาวเมืองทั้งปวง ถ้าเตียนซีจะว่าประการใดชาวเมืองก็ทำตาม ขอให้หาเตียนซีบอกมาว่ากล่าวให้มีหนังสือไปถึงโจโฉว่า ท่านมีชัยแก่โจโฉแล้ว บัดนี้ให้โกหุนอยู่รักษาเมืองปักເอี้ยง ท่านยกทหารไปตีอาเมืองลิทียง ให้โจโฉยกทหารเข้าไปล้านเอามีเมืองปักເอี้ยง เตียนซีจะคุ่มชาวเมืองรบกระหนบ เรายังลองยกทหารเข้าไปอยู่ในเมืองปักເอี้ยงแล้วจะเอาพิมมากองประทูทั้งสี่ต้าน ถ้าโจโฉเข้ามาแล้วเรางึงจุดเพลิงเผาเมืองแลกกองพินทั้งสี่ประทูชน์ ถึงโจโฉจะมีความคิดแก้ไขประการได้ก็เห็นจะไม่พันมือเรา ลิปิตามให้เห็นชอบด้วย จึงให้หาเตียนซีบอกมา แล้วพูดจาปลอบโยนอาใจตามต้นกงว่า เตียนซีก็ยอมทำตาม ลิปิตามกับเตียนซีก็พากันกลับเข้าไปในเมือง แล้ว

แต่งหนังสือให้คนสนใจอ่านไปให้โจโฉ ณ ค่าย

โจโฉรับเอาหนังสือมาอ่านดู ในหนังสือนั้นว่า ข้าพเจ้าเตียนซีกำนั่งมาถึงโจโฉ ซึ่ลิปเป็นคนหมายชัยกททหารมาตีเมืองปักอี้ยงทำอันตรายแก่ราชธานี ชาวเมืองให้ได้ความเดือดร้อนนั้น บัดนี้ลิปเป้มีความกำราเบินยกทหารไปตีเมืองลิหยง โภชุน โยเสงอยู่รักษาเมือง ขอให้ท่านยกทหารเข้าไปปล้น ข้าพเจ้าจะปักธงชาไว้เป็นสำคัญ แล้วจะคุมชาวเมืองตีกระหนบ เห็นจะได้เมืองคืนโดยง่าย ครั้นแล้วในหนังสือดังนั้น โจโฉมีความยินดีหาสังสัยมีได้ จึงเอาเลือดผ้าให้แก่ผู้ถือหนังสือมาเป็นบำเหน็จ แล้วให้ไปบอกแก่เตียนซีว่าเราจะทำตาม โจโฉจึงว่า เราเสียทหารครั้นนี้ก็จะนิ่งความคิดอยู่แล้ว และเตียนซีให้หนังสือมาว่าแก่เราดังนี้ อุปมาเหมือนจักษุมีเดมีผู้มาช่วยนำทางให้ แล้วก็ให้จัดแหงทหารเตรียมไว้

เล่าหัวจึงว่าลิปเป็นน้ำหน้าความคิดมีได้ก็จริง แต่ได้เป็นแม่ทัพใหญ่มีที่ปรึกษาเป็นอันมาก ทั้งตันกงก์มีสติปัญญา ซึ่งท่านจะเชื่อเตียนซีจะยกทหารไปทำการนั้นก็ตามเดิม แต่ให้มีตัวริยิกเป็นสามกอง ให้ตั้งกระหนบไว้บนอกเมืองสองกอง กองหนึ่งให้ยกเข้าไปทำการ พังดูดแลร้ายในเมืองก่อน ถ้าเห็นไม่จริงต่อท่าน จึงให้ถอยทหารกองนั้นออกมานา โจโฉเห็นชอบด้วย จึงจัดทหารออกเป็นสามกอง แลวยกไปถึงเมืองปักอี้ยง เห็นชงชาบักอยู่ฝ่ายประทูตะวันตกเป็นสำคัญตามคำเตียนซีว่า

ครั้นเวลาเที่ยงคืนโยเสงคุ่มทหารเป็นกองหน้า โภชุนเป็นกองหลัง เปิดประตูด้านตะวันออก ออกมารบด้วยโจโฉ โจโฉจึงให้เตียนอุยออกมารบด้วยโยเสงเป็นสามารถ โยเสงแตกไป ทัพโภชุนก์พาภันถอยกลับเข้าเมืองเตียนอุยชับม้าไล่ตามไปถึงเชิงกำแพง พอคนใช้เตียนซีถือหนังสือออกมายังประตูทิศตะวันตกเอาหนังสือส่งให้โจโฉ โจโฉอ่านดูเป็นใจความว่าเวลากลางคืนวันนี้ข้าพเจ้าเตียนซีจะเปิดประตูทิศตะวันตกออกรบ ถ้าได้ยินเสียงม้าล่อล้ำ ก็ให้เร่งยกทหารตีเข้าไปเด็ด

โจโฉมีความยินดี จึงสั่งให้แยกหัวตุนคุ่มทหารป้องกันฝ่ายซ้าย ให้โจหองคุ่มทหารเป็นฝ่ายขวา โจโฉกับแยกหัวอี้ยน ลิเตียน งักจัน เตียนอุยคุ่มทหารเป็นกองกลาง ครั้นเวลากลางคืนเป็นเดือนมีด ได้ยินเสียงม้าล่อล้ำ

ประดุจฝ่ายตะวันตกเปิด ใจให้ยกทหารเข้าไป ลิเตียนจึงห้ามใจไว้ว่า ตัวท่านเป็นแม่ทัพจะด่วนยกเข้าไปนั้นไม่ควร ข้าพเจ้าจะขออาสาเข้าไปก่อน ถ้าเห็นสุจริตต่อท่านแล้วจึงค่อยยกเข้าไป ใจโน้มอบว่าซึ่งเรามีเข้าไปด้วยนั้นเห็นว่า ทหารทั้งปวงจะมิพร้อมใจกันทำการ แล้วใจໂฉก็ชี้มารับขับไปหน้าทหารทั้งปวง ถึงกลางเมืองมีได้เห็นผู้คนเดินไปมา ใจໂฉก็คิดจะเป็นกลอุบาย จึงร้องสั่งทหารทั้งปวงให้รับกลับออกจากเมือง พ้อได้ยินเสียงประทัดแลม้าล่อ ทหารให้อ้ออิงเป็นอันมาก เห็นแสงเพลิงโพลงขึ้นทั้งสิทิศ ติดตามใหม่เรือน ราชธานีทั้งเมือง

ฝ่ายใจป้าขับม้าไล่ทหารใจโน้มาข้างทิศตะวันออก เตียวเลี้ยวนั้นขับม้าไล่ทหารใจโนกระหนานมาข้างทิศตะวันตก ใจโนนเห็นดังนั้นก็อกใจจึงขับม้าหน้าไป จะออกประดุจทิศเหนือ พับหลังเป็น ใจเสงขับม้าคุมทหารรับต้านหน้าไว้ ใจໂฉ ก็กลับม้าหน้าไปจะออกประดุจทิศใต้ พับโภชุน ใจเสงรบสักดิ้นไว้ เตียนอุยตามใจโน ไปเห็นดังนั้น ก็ขับม้ารับฟันฝ่าทหารโภชุน ใจเสงออกไปนอกเมืองได้ ครั้น เหลียวหลังมาไม่เห็นใจโน เตียนอุยก็อกใจจึงรีอกกลับเข้าไปถึงประดุจเมือง พอพน ลิเตียนจึงถามว่าท่านพบใจโนบ้างหรือไม่ ลิเตียนบอกว่าเราเก็บเที่ยวหาไม่รู้ว่าไปแห่งใด เตียนอุยจึงว่าท่านรับกลับออกไปซ่องสุมทหารของเรารึหนึ่นออกไปได้นั้น อย่าให้แตกตื่นไป เราจะกลับเข้าไปเที่ยวหาใจโน แล้วเตียนอุยรีอรุนฝ่าทหารลิໂป เข้าไปเที่ยวหาใจโนในเมือง ครั้นไม่พบก็ฝ่าทหารออกมากลั่งคูเมืองพบังจิ้น วักจิ้นถามเตียนอุยว่าพบใจโนหรือไม่ เตียนอุยบอกว่า เราเที่ยวหาถึงสองกลับ สามกลับก็มิได้พบ วักจิ้นจึงชวนเตียนอุยกลับเข้าไปถึงประดุจเมือง ทหารลิໂปซึ่งอยู่บนเชิงเทินจึงเอาเพลิงไฟเนียงจุดชานวนโยนลงมา วักจิ้นตกใจขับม้าโดยอกมา แต่เตียนอุยนั้น ขับม้าฝ่าเพลิงไฟเนียงเข้าไปได้ เที่ยวหาใจโนอยู่ในเมือง

ฝ่ายใจโนเมื่อผลัดกับเตียนอุยนั้นขับม้าฝ่าเพลิงไฟไปทางประดุจทิศเหนือ พอพนลิໂปถือหวนขับม้ามา ใจโนกลัวจึงเอามือขวาขึ้นบังหน้าไว้ มือซ้ายขับม้าฝ่าเลี่ยงเข้าไปถึงหน้าลิໂป ลิໂปไม่ทันสังเกตคิดว่าทหารของตัว ก็เอหวนเคาะ ศีรษะลงแล้วจึงถามว่าเห็นใจโนไปข้างไหน ใจโนได้ยินดังนั้นจึงเบื่อนหน้าเสีย แล้วเอามือซ้ายบอกว่า ใจซึ่งม้าเหลืองหน้าไปข้างโน้น ลิໂปมิได้สังสัยคิดว่าจริงก็

ขับม้ากลับไปป่าหังหลัง ใจໂຄງรับขับม้าจะหนีออกไปทางประดุจตะวันออก พอพน เตียนอุย เตียนอุยมีใจยินดีจึงพาใจໂຄງวนฝ่าฟ้ารอออกไปถึงประดุจเมือง เห็นกอง พินซึ่งเพลิงไหม้มันนั้นช่วงทางอยู่ แลประดุจหอบรากให้มัดด้วย เตียนอุยจึงเอาหัว เหี้ยเพลิงซึ่งไหม้กองพินให้พันทาง เตียนอุยก็นำออกไปถึงประดุจเมือง แต่ใจໂຄ นั้นออกมาพอถึงตรงประดุจพอดเพลิงไหม้ขอหอบพลัดลงมา ถูกท้ายม้าซึ่งใจໂຄ ล้มลงกับกองเพลิงตาย แต่ใจໂຄนั้นดันออกจากกองเพลิงได้แต่เสือแผลมกับ หนวดนั้นไหม้ ใจໂຄฉีกเสือหิ้งเสีย แล้วเอามือช้ำขวัญดับเพลิงซึ่งไหม้หนวด แผลมนั้นดับแล้ว ก็อกมาจากประดุจเมืองได้ เตียนอุยเหลียวหังมาเห็นดังนั้น ก็ใจลงจากหลังม้า พอแซหัวเอี่ยมมาหันกีช่วยกันเข้าประคงใจໂຄมาให้ขึ้nm้า แซหัวเอี่ยน

ฝ่ายทหารลิปีตามออกมารယนอันมาก เตียนอุยกับแซหัวเอี่ยนก์รับ ป้องกันไปถึงค่าย พอรุ่งขึ้นแลเห็นทหารใหญ่น้อยแตกหนึ่นมาได้ กีชวนกันมา เยียนใจໂຄ ใจໂຄหัวเราะแล้วว่า ครั้นนี้เราเสียรู้จังเสียทหารเป็นอันมาก ตัวเรายัง ไม่ตายก็จะคิดแก้แค้นลิปีให้จังได้ กุยแกจึงว่าถ้าทำนจะคิดแก้แค้นลิปีก็เร่งคิด ให้หันที ใจໂຄจึงว่าซึ่งทำนเตือนเราหันนีกีสมควร และเขามาเล้งนั้นเป็นทาง จำเพาะเดิน เราจะยกทหารไปชุมอยู่ข้างซอกเขา แล้วจะให้ทหารทั้งปวงซึ่งอยู่ใน ค่ายนั้นนุ่งขาวห่มขาว ทำเป็นร้องให้รักเราว่าเพลิงไหม้ลำบากมาถึงค่ายจึงตาย กิตติศพททั้งนี้รู้ถึงลิปี ลิปีก็จะกำเริบยกทหารมาตีค่ายเราทางเขามาเล้ง เรา จะนั่งลงบัวไว้ เห็นทัพหน้าล่วงเข้ามาถึงปากทาง เราจึงจะยกทหารออกตีตัด กองทัพลิปี กีเห็นจะจับตัวลิปีได้โดยสะดวก กุยแกจึงว่าซึ่งทำนคิดหันนีดีหาผู้ เสมอไม่ได้ ใจໂຄจึงสั่งแก่ทหารทั้งปวงให้นุ่งขาวห่มขาวแล้วทำร้องให้รักเราว่า เพลิงไหม้ลำบากมา ถึงค่ายอยู่เวลาค่ำจึงตาย ให้กิตติศพททั้งนี้รู้ไปถึงทหาร ลิปีจังได้ ทหารทั้งปวงก็ทำตาม ใจໂຄจึงจัดแจงทหารแล้วยกไปตั้งชุมอยู่ ณ เขามาเล้ง

ฝ่ายทหารลิปีรู้กิตติศพทว่าใจໂຄตายจึงเอานื้อความบอกแก่ลิปี ลิปี ได้ฟังดังนั้นหมายใจว่าจริง จึงว่าครั้นนี้จะสมความคิดเราแล้ว เราจะยกไปตี ทหารใจໂຄไว้รับกำลัง แล้วกีจัดแจงทหารทั้งปวงยกไปถึงเขามาเล้ง ทหาร

กองหน้านั้นยกล่วงออกไปถึงปากทางจะไกล้วนค่ายโจโฉ และโจโฉนั้นเห็นได้ที่ จึงให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น จึงยกทหารเข้าตัดกลางทัพลิปีแล้วให้ทหารล้อมไว้ ลิปีนั้นรบพุ่งต้านทานเป็นสามารถเสียทหารเป็นอันมาก จึงพาทหารที่เหลือนั้น รบฝ่ากลับหลังมาเมืองปักເອີ້ນ แล้วเกณฑ์ทหารทั้งปวงขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้ มั่นคง ฝ่ายโจโฉก็ยกทหารกลับไปค่าย

ขณะนั้นฝ่ายหัวเมืองตะวันออกบังเกิดเห็นเป็นอันมาก บ่อนช้าใน นาและยังคงเสียทั่วทั้งแผ่นดิน ช้าวนี้ราคาถังละห้าเหรี่ยญ บรรดาคนทั้งนั้น อดอยากล้มตาย บังก์ไม่ฟันกันเอาเนื้อกิน และหารในกองทัพโจโฉนั้นก็อด ช้าวน้ำปลาอาหาร โจโฉจึงยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองເວີຍແສຍ ลิปีเห็นดังนั้น ก็เกณฑ์ ทหารออกไปรักษาด่านเขตเมืองปักເອີ້ນไว้ทุกตำบล

ตอนที่ ๑๐

ฝ่ายโถกเกี่ยมเจ้าเมืองซึ่งวันนี้อายุหกสิบสามปีป่วยหนักอยู่ จึงหาบิศัก กับต้นเต่งมาปรึกษาว่าตัวราชราแล้วก็ป่วยหนักอยู่ ถ้ามีศึกมาเห็นจะชัดสน บิศักจึงว่า ซึ่งท่านคิดทั้งนี้ก็ควรอยู่ ข้าพเจ้าแจ้งว่าทัพโจโฉซึ่งเลิกไปนั้น เพราะ เหตุว่าเป็นห่วงหลังด้วยทัพลิปียกมาตีเมืองกุนจิ้ว และโจโฉกับลิปีตั้งรบกันอยู่ พอก็เดินข้ามแพง โจโฉจึงเลิกทัพไปตั้งอยู่ ณ เมืองเอียนเสีย ถ้าเข้าไปใหม่ข้าวปลา อาหารบริบูรณ์ขึ้นเห็นโจโฉจะยกมาทำศึก แม้มีชัยชนะลิปีแล้วก็จะยกมารบ เมืองเรานับเป็นมั่นคง ขอท่านให้เชิญเล่าปี่มาว่ากล่าวอ่อนน้อมอบเมืองให้ ครั้งนี้ เห็นแล้วปี่จะรับครองเมือง ราชภูรหั้งปวงก็จะมีความยินดีด้วย โถกเกี่ยมเห็นชอบ ด้วยจึงให้คนใช้ไปเชิญเล่าปี่ซึ่งอยู่ ณ เมืองเสียวพ่ายมา เล่าปี่แจ้งดังนั้นก็พากวนอุ เติยาหุยมาหาโถกเกี่ยม โถกเกี่ยมจึงให้เชิญเล่าปี่เข้าไปถึงที่ช้างใน และว่า ทุกวันนี้ตัวเราเก็ชราหั้งโครกบั้งเกิดป่วยหนัก มีรู้ว่าความตายจะมาถึงวันใด แต่ วิตกอยู่ว่าเมืองซึ่งว่าหาผู้ใดว่าราชการเมืองมีได้ จึงให้เชิญท่านมาหวังจะมอบให้ ท่าน จึงมีใจไม่ตามา เว็บรับตราสำหรับที่นี้ไว้ท่านบุกรุกราชธานีเมืองสิบไปให้เรา สิ้นวิตก

เล่าปี่จึงตอบว่า ท่านมีบุตรอยู่ถึงสองคนซึ่งซื่อว่าโถสังผู้พี่ โถเอ่งผู้น้อง นั้น เป็นไ胤ท่านเจ้มมอมเมืองให้ โถกเกี่ยมจึงว่าบุตรเรายังสองหายาติปัญญาไม่ได้ ถ้าจะมอบเมืองให้ นานไปราชภูรหั้งปวงก็จะได้ความเดือดร้อน เราเห็นแต่ท่านมี ใจกว้างชวางอาร์ จะครองเมืองได้ เราจึงเชิญมาว่ากล่าว ถ้าเราทริวิตไม่แล้ว ท่านอย่าให้บุตรเรายังสองครองเมืองเลย

เล่าปี่จึงตอบว่าตัวเรากำลังน้อย ซึ่งจะเป็นเจ้าเมืองซึ่งวันนี้เห็นจะชัดสน โถกเกี่ยมจึงว่าทหารในเมืองนี้ก็มีเป็นอันมาก แล้วเราจะให้ชุนเชียนชาวเมืองปักไช ซึ่งมีสถิติปัญญาไว้เป็นที่ปรึกษาด้วย และโถกเกี่ยมจึงว่าแก่บิศักว่า ซึ่งเล่าปี่จะเป็น เจ้าเมืองสิบไปนั้น ท่านจงฝากตัวอยู่ท่าราชการด้วยเล่าปี่เดิม เล่าปี่ยังมีได้รับคำ

โถเกี่ยมประการใด โถเกี่ยมนั้นrocกำเริบหนักขึ้นมา เจรจาอภิมได้ เอาแทนน้ำซึ่ง เห้าที่ดักแล้วโถเกี่ยมก็ลิ้นจิตายแลหาราโถเกี่ยมก็เอาตราสหบันที่มานอบให้เล่าปี แลปีก็มได้รับ ในขณะนั้นชาวเมืองทั้งปวงรู้ ก็พากันเข้ามาคำนับแล้วว่า ซึ่ง ท่านไม่รับเป็นเจ้าเมืองซึ่งก็เห็นว่าข้าพเจ้าทั้งปวงจะได้ความเดือดร้อนไปภายหน้า

กวนอู เตียวหุยเห็นดังนั้นก็มใจอึ้งๆแก่ชาวเมือง จึงอ้อนวอนแล้วป่าว่า ให้ท่านรับตราเป็นเจ้าเมืองเถิด แลปีได้ฟังกวนอู เตียวหุยว่า มีความอึ้งๆรับ ตราเป็นเจ้าเมืองซึ่ง แล้วตั้งให้ศูนเขียน บิตกเป็นที่ปรึกษาชั้นขา จึงให้กวนอู เตียวหุยไป ณ เมืองเสียพ่าย รับเอบทหารเข้ามา ณ เมืองซึ่งนั้นสิ้น แลปี กับหาราและชาวเมืองทั้งปวงนั้นให้ถูกชาห์มชา แล้วแต่งการศพโถเกี่ยมตาม ธรรมเนียม แล้วเอศพไปฝังไว้ด้านลุยโน แลปีจึงเอาหนังสือซึ่งโถเกี่ยมแต่ง ไว้นั้นบอกขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ในใจความนั้นว่า โถเกี่ยมแก่ราแล้ว จึงยกให้แลปีเป็นเจ้าเมืองซึ่ง พระเจ้าเหี้ยนเต้แจ้งในหนังสือนั้นแล้ว ก็มได้ ตรัสประการใด

ฝ่ายโจโฉอยู่ ณ เมืองอียนเสียรู้ข่าวไปว่า โถเกี่ยมเจ้าเมืองซึ่งนั้นตาย แล้วแลปีได้เป็นเจ้าเมือง โจโฉก็โกรธว่าซึ่งความแค้นของเรายังมได้แก้แค้น โถเกี่ยม บัดนี้โถเกี่ยมตายเสีย แลแลปีนั้นมได้ทำการคึกเสียหาราและลูก เก้าหันท์แต่อกหนึง มาได้เป็นเจ้าเมืองซึ่งโดยง่าย เรายังยกไปปราบจับแลปี ฆ่าเสีย แล้วจะชุดเอศพโถเกี่ยมขึ้นสับให้ละเอียดจึงจะหายความแค้น แล้วให้ จัดแจงหาระยะยกไปเมืองซึ่ง ชูนซกจึงห้ามโจโฉว่า ซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองซึ่ง นั้น ข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย ธรรมดากู้คิดการใหญ่ซึ่งจะตั้งตัวขึ้นได้นั้นยากนัก ร้อยคนจึงคิดการตลอดได้คุณหนึ่ง เหมือนครั้งพระเจ้าขันโกรโจ และพระวงศ์ได้ เสารราชย์ต่อกันมาถึงสิบสองพระองค องมังคิดเป็นขบถ ได้ราชสมบัติถึง สิบแปดปี ขันกองบัญญัติเป็นหลานพระมหากษัตริย์ซึ่งเสียสมบัติแก่องมั้นคิด ฆ่าองมังเสีย จึงได้ราชสมบัติต่อกันมาอีกสิบสองพระองค จนถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้ และทุกวันนี้ท่านจะคิดทำการใหญ่จงหาที่มั่นไว้ ให้เหมือนพระมหากษัตริย์แต่ ก่อน จึงค่อยคิดการสืบไป ซึ่งท่านจะยกไปอาเมืองซึ่งนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า ราชภรัทปวงมใจรักแลปีอยู่เป็นอันมาก เห็นจะไม่ได้มีองซึ่งโดยง่าย ฝ่าย

รูปที่ ๔๔ โถเก็บมอมเมืองชีจิ่ว ครั้งที่ ๓ ให้แก่เส้าปี่

รูปที่ ๔๕ เคหะวนกับลิปีที่หน้าเมืองบักເວັງ

เมืองเอียนเสียซึ่งให้ทหารไปอยู่รักษานั้น ลิป្ទรកจะยกมาตีซิงເວມเมือง ทำนายกไปช้างโน้นก็จะไม่สมความคิด จะกลับมาช้างนี้ก็จะเสียที่ ทหารก็จะน้อยลง กว่าจะหาที่ตั้งตัวขึ้นได้ก็ช้านานไป ซึ่งทำนั้นจะทิ้งที่กรุงจะไปหาที่แคนนั้น ขอทำน้ำริดูแต่คราว

ใจฉันจึงตอบว่า ฝ่ายแคนหัวเมืองตะวันออกก็ขัดสนด้วยอาหาร ซึ่งจะให้ค่อยคิดอ่านการนั้น เราเห็นว่าทหารทั้งปวงจะอดอาหารล้มตายเสียเปล่า

Chunyok จึงตอบว่าบัดนี้ข้าพเจ้ารู้ข่าวว่า โยธินอุยเชียวคุณพากโจรไปผ้าเหลืองอยู่ ณ เมืองเอ็งจิว เที่ยวทำอันตรายแก่ราชภูมิ ถ้าทำนั้นจะยกไปปิดใจชนนั้น แต่ก็จะได้เสบียงมาเลี้ยงทหาร ราชภูมิทั้งปวงก็จะมีความยินดีจะเข้าเกลี้ยกล่อมบ้าง ถ้าทราบไปถึงพระเจ้าเหตุนี้แล้ว ก็จะมีความชอบแก่ทำนั้น ใจฉันเห็นชอบด้วย ให้แยกหัวตุนกับใจชนอุยเชียวคุณพากโจรไป ณ เมืองเอ็งจิว

ฝ่ายโยธิน อุยเชียวรู้ดังนั้น ก็คุณพากโจรไปตั้งรับอยู่ต่ำบลexeองสันใจฉันจึงออกไปปิดพากกองทัพโจรเห็นที่ตั้งผิดกระบวนการศึก จึงให้เตียนอุยออกรอบด้วยพากโจร โยธินจึงให้ทหารรองอกรอบด้วยเตียนอุยได้สามเพลง เตียนอุยเอาหัวแหงทหารใจชนนั้นตกม้าตาย ใจฉันจึงขับทหารไล่ฆ่าพันพากโจรเข้าเมืองนั้นไปแล้วตั้งค่ายลงไว้ ครั้นเวลารุ่งอุยเชียวจึงยกทหารออกมานั่งหน้าค่ายใจฉัน

โยปันทหารใจชนนี้มีกำลังถือกระบวนเหล็ก จึงวิ่งออกมาน้ำหน้าทหารแล้วร้องประภาครว่า ผู้ใดจะสู้กันก็ให้เร่งออกมานะ ใจของได้ยินดังนั้นก็ร่างว้าเข้าไปสู้ด้วยโยปันได้ห้ามิบเพลง ใจของก็ทำที่ถอยหนี โยปันก็แกร่งกระบวนของเหล็กเข้าไปจะตีใจของ ใจของหลบได้ทีจึงเอกว้าฟันถูกโยปันตัวขาดออกสองห่อนชาย

ลิเตียนเห็นดังนั้นก็ขับม้าร้าหวนไล่ฆ่าพันพากโจรเข้าไปจับตัวอุยเชียวได้ ใจฉันก็คุมทหารตามเข้าไปถึงค่ายโจร พากโจรนั้นแตกตื่นล้มตายบ้าง ทหารใจฉันก็เก็บเอาทรัพย์สิ่งของไว้เป็นอันมาก

โยธินนี้ก็พาพวกเพื่อนประมานสองร้อยเศษ หนีออกจากค่ายไปถึงเชิงเขาแห่งหนึ่ง และเห็นเคาทูซึ่งม้าถือง้าวycinทางอยู่ โยธินม้าเข้ารับเคาทูได้เพลงหนึ่ง เคาทูจึงจับตัวโยธินได้ และพากโจรประมานสองร้อยเศษนั้นก็เข้าหา

เคาทูยอมเป็นทหาร เคาทูก์พาโยงแล้วก่อจรอั้นเข้าไปอยู่ในถ้ำที่เคยอาศัยอยู่ นั้น ใจโนนเห็นโยงหนีไปดังนั้น ก็ให้เตียนอุยตามไปจับตัว

เตียนอุยคุ่มทหารชับม้าไปถึงเชิงเขา เห็นเคาทูคุ่มพวกรอกอยู่สักดอยู่ จึงถามว่า ท่านเป็นใจ鄱กผ้าเหลืองหรือ เคาทูตอบว่าเรามิใช่พวกรож พวกรใจ鄱กผ้าเหลืองนั้นเราจับมาไว้ในถ้ำ เตียนอุยจึงว่า ท่านเร่งส่งพวกรใจมาให้เรา เคาทูจึงว่า ท่านเอาศีรษะรับอาง้าวซึ่งเราถือได้เราจึงจะส่งพวกรใจให้ เตียนอุยได้ยินดังนั้นก็กรอด ขับม้ารำทวนเข้ารับด้วยเคาทูแต่เข้าคุ้งเที่ยงมิได้แพ้นะกัน ต่างคนต่างหยุดหายเหนื่อยแล้ว จึงลูกชิ้นชวนเตียวอุยรับอึก และเตียนอุยกับเคาทูรบกันแต่เที่ยงจนเย็นม้านั้นลิ้นกำลัง เคาทูเห็นอยู่ก็กลับเข้าไปในถ้ำ เตียนอุยจึงให้ทหารเอาเนื้อความนั้นไปบอกแก่ใจโน ใจโนรู้ดังนั้นก็ยกทหารมาในเวลากลางคืน

ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า เคาทูก็คุ่มพรรคพวกรอกจากถ้ำ ใจโนเห็นรูปร่างเคาทูใหญ่โตสูงประมาณหกศอก สมเป็นทหาร ใจโนคิดจะคร่าได้ไว้เป็นทหาร จึงสั่งเตียนอุยว่าท่านออกไปป่วนแล้วทำถอยเข้ามา เตียนอุยก็ออกไปป่วนด้วยเคาทูได้สามสิบเพลงแล้วทำถอยหนีเข้ามา เคาทูขับม้าໄล่ตาม ใจโนเห็นดังนั้นก็ให้ทหารหั้งปวงยิงเกาหันต์ระดมไป เคาทูเห็นจะต้านทานไม่ได้ก็ขับม้าพารรคพวกรกลับเข้าไปในถ้ำ

ครั้นเวลากลางคืนใจโนให้ชุดหลุม เอาบ่วงใส่ปากหลุม แล้วเอาหญ้าเกลี่ยไว้มให้สังเกต ครั้นรุ่งขึ้นเช้าใจโนจึงให้เตียนอุยคุ่มทหารร้อยหนึ่ง เข้าไปร้องห้ามายที่ปากถ้ำ ถ้าเห็นเคาทูออกมาก็ให้รบล้อมทางหลุมซึ่งชุดได้ เตียนอุยก็คุ่มทหารร้อยหนึ่งไปทำการใจโนสั่ง เคาทูได้ยินดังนั้นก็คุ่มพวกรอกมา เห็นเตียนอุยจึงร้องว่า อ้ายทหารชี้หนีจะมารบกับกูอึกหรือ แล้วก็ขับม้าเข้ารับด้วยเตียนอุยได้สิบเพลง เตียนอุยทำสักม้าหนึ่งไปข้างหลุมซึ่งชุดได้ เคาทูมิได้รู้กลุบนายกขับม้าໄล่เตียนอุยไป ม้านั้นก็ถล่ำหลุมลงเคาทูตกลงในหลุม บ่วงนั้นติดเท้าอยู่กับพวกรคนหนึ่ง ทหารใจโนซักไว้แล้วเข้ากลุ่มรุมกันจับตัวเคาทูมัดไปให้ใจโน ใจโนเห็นดังนั้นทำเป็นตกใจ จึงลุกลงไปแก้มัดเคาทูออกเสีย ให้อาเสื้อย่างดีมาให้เคาทูใส่ แล้วจึงบอกให้นั่งจึงถามว่า ท่านนี้ซือโดยญบ้านเมือง

ไหน เทຖุไดจึงมาอยู่ในถ้ำ

เคาฐูจึงตอบว่า ข้าพเจ้าชื่อเคาฐู ชาวเมืองเจียวก๊ก ครั้งเมื่อเกิดโจโগ ผ้าเหลืองนั้น ข้าพเจ้าคุมครอบครัวสมครพรรคพวงประมาณห้าร้อยหนึ่งมาซุ่ม ซ่อนอยู่ในถ้านี้ แล้วให้พรรคพวงเก็บเอา ก้อนศิลามากองไว้ปากถ้ำเป็นอันมาก ส่วนรับจะได้ต่อสู้พวงโจร ครั้นอยู่มาวันหนึ่งพวงโจรยกมาตีข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึง เอา ก้อนศิลาทึบไป ก้อนใด ถูกโจรตายทุก ก้อน และพวงโจรนั้นก็ล้มตายเป็น อันมาก โจรซึ่งเหลือตายนั้นก็ยกหนีไป

ครั้นอยู่มาข้าพเจ้ากับพวงเพื่อนชาดเสบียง มีโจรพวงหนึ่งยกมาเห็น โคลาชัพเจ้า จึงเอาเสบียงนั้นมาแลกเอาโคลุ่นหนึ่งไป ข้าพเจ้าก็ยอมให้ ครั้นโจร พาเอาโคลไปทางไกลประมาณห้าสิบเส้น โคนนตื้นหนึ่งเข้าไป ข้าพเจ้าจึงตาม ไป แล้วเอาเมื่อชัยขวालากเอาทางโคลหันคุกกลับมาถึงถ้า พวงโจรหันนั้นเห็น ข้าพเจ้ามีกำลังก็มิอาจตามมา

ใจฉันได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า เราได้ยินกิตติศัพท์เล่าลืออยู่ ชื่่เรามา พบท่านหันนั้นก็เป็นบุญของเราระ เรายังเลี้ยงท่านไว้เป็นพ่อ ท่านจะยอมทำราชการ ด้วยเราหรือประการใด เคาฐูจึงตอบว่า ชื่่งท่านว่าหันนี้คุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้า จะอยู่ทำราชการด้วยท่านสิบไป แล้วเคาฐูจึงให้พวงคนหนึ่งนั้น เข้าไปพาเอาร ครอบครัวพรรคพวงกับโโซ่และจารส่องร้อยเศษนั้นออกมานี้ให้ใจฉัน ใจฉันเห็น ดังนั้นก็มีความยินดี จึงตั้งให้เคาฐูเป็นโตรอุ้ย แปลเป็นภาษาไทยว่า พ่อพ่อ เอก แล้วให้เงินทองเลือดผ้าแก่พรรคพวงเคาฐูเป็นอันมาก จึงให้พ่อพ่อเอารัวโโซ่ อุยเชี่ยวไปฆ่าเสีย ตัดเอารีระเสียนไปมิให้ผู้ใดดูเยี่ยง แล้วใจฉันก็ยกพ่อพ่อ กลับมา ณ เมืองอุยียนเสีย

ထยหัวตุน ใจยินได้ยินดังนั้น ก็ออกมารับใจฉันเข้าไปในเมือง แล้ว บอกแก่ใจฉันว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่าลิยอง ชิหลัน ชื่่ลิปีให้อยู่รักษาเมือง กุนจิ่วทหารนั้นอดข้าวปลาอาหาร คุมพวงออกเที่ยวตีชิงอาณาประชาราชภูร แลพหารในเมืองนั้นแบบบาง ขอท่านยกกองทัพไปตีเอามีองกุนจิ่วจะได้โดยง่าย ใจฉันเห็นชอบด้วยก็ยกพ่อพ่อไปจะตีเอามีองกุนจิ่ว

ฝ่ายลิยอง ชิหลันรู้ดังนั้น ก็คุมทหารชึ้นมืออยู่นั้นออกมายะรุนด้วยใจฉัน

เคาทูเห็นดังนั้นจึงว่าแก่ใจว่า ชั่งนายทหารทั้งสองยกอภิการนี้ ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตัดเอาคีรีราษฎร์มาให้แก่ท่าน ใจได้ฟังก็มีความยินดีจึงว่า ท่านจะอาสาไปก็ตามเดิม เคาทูก็ขับม้ารำหวนออกไปรบด้วยลิยองไต้สามเพลง เคาทูก็เอารหวันแห่งลิยองตกม้าตาย ชิหลันเห็นดังนั้นก็ตกใจกลัว พากหารหนึ่งกลับจะเข้าไปในเมือง พอพบลิเตียนสกัดหน้าไว้ริมคูเมือง ชิหลันก็ขับม้าจะบ่ายหนีเข้าป่า พอกลิยอยเดินก็ขับม้าเข้าเกาหันซึ่งถูกชิหลันตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็แตกตื่นไป

ขณะนั้นใจโฉกได้มีเมืองกุนจิ่วคิน แล้วใจโฉกให้เคาทูกับเตียนอุยคุณทหารเป็นกองหน้า ให้เหย้าหัวตุนกับเหย้าเอี่ยนคุณทหารเป็นกองขวา ให้ลิเตียนกับวงศ์เป็นกองซ้าย ใจโฉนั้นคุณทหารเป็นกองกลาง และกิ่มกับลิยอยเป็นกองหลัง ยกไปประจำอาเมืองปักເວັງ

ฝ่ายลิปีรู้ดังนั้นจะยกทหารอภิการบโฉน ตันกงจึงห้ามลิปีว่า ชั่งท่านจะรับยกอภิการไปนั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่ชอบ ขอให้หันดอยู่กว่าทหารทั้งปวงชี้ไปทางขวาปลาอาหารกลับมาพร้อมกันแล้วจึงยกอภิการไปรบด้วยใจโฉก ลิปีจึงตอบว่า เกิดมาเป็นชาติทหารแล้วจะคิดกลัวการสังครามไม่ ลิปีมิได้ฟังคำตันกง ก็ยกทหารออกไปจากเมือง ลิปีจึงขับม้ารำหวนไปถึงทัพหน้าใจโฉก แล้วร้องประการว่า ผู้ใดมีกำลังกล้าหาญจะสู้ด้วยเราก็เร่งอภิการ

ฝ่ายเคาทูได้ยินดังนั้นก็กราช ขับม้ารำหวนอภิการบด้วยลิปีได้ยึดเพลงมิได้แพ้ชนะกัน ใจโฉนเห็นดังนั้นจึงว่า เคาทูผู้เดียวจะเอาชนะลิปีนั้นชัดสน จึงให้เตียนอุยออกช่วยเคาทูรบลิปี และเหย้าหัวตุน แซหัวเอี่ยน วงศ์จัน ลิเตียน ซึ่งเป็นกองซ้ายขวา ก็ขับม้าออกไปรบกระหนบลิปีไว้ ลิปีรุนแรงปุ่งกันอยู่กลางทหารทั้งทัศนีย์ ลิปีเห็นจะต้านทานมิได้ก็ขับม้าหนีไปประจำเมือง

ฝ่ายเตียนชือยุ่นเชิงเทิน เห็นลิปีหนีกลับมา จึงเร่งให้พรรคพวงอภิการไปชักสะพานคูเมืองเสีย หวังมิให้ลิปีแลบทหารทั้งปวงเข้ามาได้ ลิปีครั้นถึงคูเมืองเห็นดังนั้น ก็เรียกให้ชาวเมืองทอดสะพานรับ เตียนชือจึงร้องตอบลิปีว่า เราเข้าด้วยใจโฉกแล้ว ท่านอย่าเข้ามาในเมืองเราเลย ลิปีได้ยินดังนั้นก็กราช จึงร้องค่าเตียนชือเป็นข้อทายาช้า แล้วก็ขับม้าพาทหารหนึ่งกลับไปยังเมืองตันลิว

ตันกงเห็นดังนั้นก็พากครอบครัวของลิโป้าไปตามลิโป้า

โจโฉจึงคุ่มหหารเข้าไปในเมืองปักເอี้ยงได้ แล้วหาตัวเตียนซึมาว่ากล่าวว่า ชึ้งเตียนซึมีหนังสือไปล่อหลวงเราให้มามเสียที่แก่ลิโป้นนั้น โทษให้ถูกหลวงนัก และครั้งนี้เตียนซึมความชอบ มิได้ให้พรรคพากทอดสะพานรับลิโป้นนั้น โทษกับคุณกลบลงกันหาย

เล่าหัวจึงว่าแก่โจโฉว่า ชึ้งลิโป้นนี้ไปครั้งนี้ ถ้าจะละไว้หัวเห็นจะมีกำลังความคิดขึ้น อุปมาดังเสือปล่อยไปอยู่ป่า นานไปเห็นจะจับยาก โจโฉเห็นชอบด้วย จึงให้เล่าหัวคุ่มหหารอยรู้รักษาเมืองปักເอี้ยง โจโฉก็จัดแจงทหารให้ถูกน้อยทั้งปวงแล้วยกไปเมืองตันเลา

ฝ่ายเตียวเลี้ยา จงป้า โยวเสง โภคุณ ชึ้งเป็นทหารลิโป้นน์ พาพรรคพากออกไปหาซ้ำปลาอาหาร และหารทั้งนี้มิได้รู้ว่าลิโป้แทรกหนึ่งกลับไปเมืองตันลิว ก็พากันเกี่ยวตีชิงเอาซ้ำปลาอาหารของราชภูรชาเเมืองปักເอี้ยง ราชภูรทั้งปวงได้รับความเดือดร้อน

ฝ่ายลิโป้เมื่อหนีโจโฉมาถึงเมืองตันลิว ครั้นรู้ว่าโจโฉยกตามมาก็มิได้ออกกรอบพุง จึงปรึกษากับเตียวมาผู้เป็นเจ้าเมือง แล้วให้ทหารซึ่นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้ โจโฉนั้นให้ยกทหารเข้าตั้งประชิดเมืองตันลิวอยู่ถึงสิบวันก็มิได้เห็นลิโป้ออกมารับ ทหารโจโฉนั้นขาดช้าปลาอาหาร พอกเป็นเทศกาลซ้ำโภคุณสาลี จะใกล้สุด โจโฉก็ให้เลิกหพดอยมาตั้งอยู่ทางไกลประมาณสี่ร้อย步 จึงให้ทหารทั้งปวงไปเกี่ยวซ้ำโภคุณสาลีมากิน มีผู้เอเนื้อความไปบอกลิโป้ว่า ทหารโจโฉขาดเสบียงจึงถอยไปเกี่ยวซ้ำโภคุณสาลี ลิโป้จึงคุ่มหหารออกไปจับคนเกี่ยวซ้ำทหารโจโฉเห็นดังนั้นก็พากันวิ่งหนีเข้าค่าย ลิโป้ขับม้าไล่ไปใกล้ค่ายโจโฉ เห็นเข้างซ้ายทางนั้นเป็นป่าอยู่ ก็คิดเกรงว่าโจโฉจะซุ่มทหารไว้ ลิโป้จึงพาทหารกลับเข้าเมือง

โจโฉรู้ดังนั้นจึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า ชึ้งลิโป้ออกมาไล่คนเกี่ยวซ้ำแล้วกลับเข้าไป เห็นจะคิดเกรงว่าเรามีซุ่มทหารไว้ บัดนี้เราจะให้อาชงไปปักໄກไว้ในปางมาก ให้ทหารอยู่ในค่ายนั้นแต่ห้ามสิบคน เรากับทหารทั้งปวงจะได้ไปซุ่มอยู่ริมคลองค่าย ฝ่ายลิโป้เห็นดังนั้นก็จะอาเพลิงมาจุดป้านนเสีย ถ้าลิโป้มาถึง

ชายปา เห็นค่ายเรางิยบอยู่ก็จะยกเข้าตีเอาแล้วให้ทหารในค่ายตีม้าล่อแลกลงให้อ้ออึงชื่น เราจะยกทหารซึ่งซุ่มไว้นั้นออกตีกหัง เห็นจะจับลิปีได้โดยสะดวก ทหารทั้งปวงเห็นชอบด้วย เวลาค่าโจนก็ให้ไปทำตามซึ่งคิดไว้นั้น ทุกประการ

ครั้นเวลารุ่งเข้าลิปีจึงปรึกษา กับตันกงว่า วานนี้เรารอ กอกไปไล่ทหารโจนซึ่งเกี่ยวข้าว เราเห็นโจนใช้หมาทหารอยู่เป็นอันมากเราจึงกลับเข้ามา วันนี้เราจะยกกองทัพใหญ่ออกไปเผาป่าซึ่งซุ่มทหารไว้นั้น และจะยกเข้าตีค่ายโจนให้ได้ตันกงจึงห้ามว่า โจนนั้นมีความคิดในกลศึกเป็นอันมาก ซึ่งทำนจะยกทัพออกไปทำการนั้นให้ตัวริดูจะคราวก่อน ลิปีมิได้ฟังคำตันกง ให้ตันกงอยู่รักษาเมือง กับเตียวเม่า ลิปีคุมทหารยกออกไปจากเมือง และเห็นป่าห้างซ้ายทางนั้น ชงปักอยู่เป็นอันมาก ลิปีคิดว่าโจนยกทหารมาซุ่มไว้ จึงคุมทหารรับเข้าล้อมปานั้นไว้ แล้วลิปีให้จุดเพลิงเผาป่านั้นทั้งสี่ด้าน ก็มิได้เห็นทหารโจนนั้นแต่ลักษณะหนึ่ง ในขณะนั้นลิปีเห็นทหารในค่ายโจนนิยบอยู่ จึงยกทหารจะเข้าตี เอา ครั้นมาถึงกลางทางพอด้วยน้ำเสียงกลองม้าล่อ อ้ออึงชื่น ลิปีสะดุงใจก์หยุดอยู่ แล้วได้ยินเสียงทหารห้างหังค่ายนั้นให้ขึ้นแล้วยกทหารอ้อมมา ลิปีเห็นดังนั้นก็ขับม้าร้าวหัวเรือ พอเสียงประทัดจุดขึ้น แซหัวตุน แซหัวเอี่ยน เคากูเตียนอุย ลิเตียน วักจัน หั้งหนนายกคุมทหารชั้นจากริมตลาด ตีกหังทัพลิปีเข้ามา ลิปีรับป้องกันเป็นสามารถ เห็นจะต้านทานมิได้ก็ทิ้งทหารทั้งปวงเสีย จึงขับม้าหนีไปกับเช้งเกี่ยม วักจันเห็นดังนั้นก็ขับม้าตามไปแล้วยิงเกาหันท์ไปถูกเช้งเกี่ยมตกม้าตาย ฝ่ายทหารลิปีนั้นล้มตายเป็นอันมาก ซึ่งเหลือนั้นก็หนีรับกลับเข้าเมือง จึงเอานี้อความทั้งนั้นบอกแก่ตันกง ตันกงรู้ก็ตกใจจึงคิดว่า ทหารในเมืองตันลิวนี้เห็นจะต้านทานกองทัพโจนไม่ได้ ตันกงก็พาครอบครัวลิปีหนีออกจากเมือง

ฝ่ายโจนจึงคุมทหารเข้ารับหักอาเมืองตันลิวนี้ได้ ก็ให้ทหารทั้งปวง เอาเพลิงจุดเผาเมืองชื่น เตียวเจี่ยวนั้นหนีไปไม่ทันตายในเพลิง แต่เตียวเม่าเจ้าเมืองนั้นหนีไปหาอวนสุด ณ เมืองลำหียง และราชภราชาเมืองตันลิวนี้ ก็เข้าเกลี้ยกล่อมโจนสิ้น แล้วโจนนั้นก็กลับเป็นใหญ่อยู่ในหัวเมืองตะวันออก จึง

ให้แต่งค่ายคุปประจำท้องไว้ให้พร้อมทุกเมือง แล้วซ่องสูมทหารชาวเมืองได้เป็นอันมาก

ฝ่ายลิโป้นนี้ไปถึงกลางทางพอพบเตียวเลี้ยว จงป่า โโซเสง โภชุ่น ซึ่งคุ่มทหารไปหาช้าวปลาอาหารครั้งเมืองปักເอี้ยง ลิโป้นกอกเนื้อความยังมีหันสินคำพอดันก่ำพาครอบครัวตามมาหัน ลิโป้ค่ออยมีความยินดี จึงพาครอบครัวแล้วทหารทั้งปวงไปตั้งอยู่ริมชายทะเลแคนเมืองตันลิว แล้วปรึกษากับตันก่ำแลบทหารหันสินyawว่า เรายังไจโฉมารังนี้ ใช้จะคิดย่อห้อหมายได้ เรายังจะยกไปรบหักเอาใจโฉให้ลงได้

ตันก่ำจึงห้ามyawว่า ใจโฉครั้งนี้มีทหารเป็นอันมาก และราชการฝ่ายหัวเมืองตะวันออกก็สิทธิ์ขาดอยู่กับใจโฉ แลบทหารเรารังนี้ก็น้อยนัก หันกำลังก็อิดโรยอยู่ ซึ่งห่านจะด่วนยกไปรบหักอาณัตเห็นยังมีได้ก่อน ขอให้พาครอบครัวไปหาที่อาศัยไว้ให้มั่นคง แล้วจึงค่อยคิดการสืบไป ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงปรึกษาตันก่ำyawว่า เราจะพาครอบครัวไปอาศัยอawanเสี้ยวเจ้าเมืองกิจิว ห่านจะเห็นดีแล้วร้ายประการใด ตันก่ำจึงตอบว่า ซึ่งห่านว่าก็ควรอยู่ แต่ขอให้แต่งทหารไปพุดจาฟังกิตติศัพท์ชาวเมืองกิจิวดูว่า อawanเสี้ยวจะให้อยู่อาศัยหรือไม่ ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงให้ทหารรับไปเมืองกิจิว

ฝ่ายอawanเสี้ยวเจ้าเมืองกิจิว ครั้นรู้กิตติศัพท์ว่า ใจโฉกับลิโป้ตั้งรบกันอยู่ ณ เมืองปักເอี้ยง จึงปรึกษากับสิมโพยว่า ใจโฉกับลิโป้ตั้งรบกันอยู่ครั้งนี้ ถ้าลิโป้ไม่มีชัยชนะแก่ใจโฉ ห่านจะเห็นดีแล้วร้ายประการใด สิมโพยจึงตอบว่า อันน้ำใจลิโป้ร้ายกาจดุจหนึ่งเสือ ถ้าได้เมืองปักເอี้ยงแล้วก็จะกำเริบยกล่วงมาทำอันตรายรบเอามีองเรา ขอให้ห่านแต่งทหารห้าหมื่นยกไปช่วยใจโฉรบผ่าลิโป้เสียได้แล้ว เมืองเราก็จะมีความสุข อawanเสี้ยวเห็นชอบด้วย จึงให้ังแหลมยิงคุ่มทหารทกหมื่นยกไปช่วยใจโฉ

ขณะนั้นทหารลิโป้ซึ่งให้มาฟังกิตติศัพท์ ณ เมืองกิจิวนั้น ครั้นมาถึงกลางทางรู้ดังนั้น ก็เอานื้อความกลับมาบอกลิโป้ว่า บัดนี้อawanเสี้ยวให้ังแหลมยิงคุ่มทหารไปช่วยใจโฉทำการส่งความด้วยห่าน ลิโป้แจ้งเนื้อความดังนั้นก็ตกใจ จึงปรึกษากับตันก่ำyawว่า เมื่ออawanเสี้ยวเป็นใจด้วยใจโฉฉะนี้เราจะคิดประการใด

ตันกงจึงว่าข้าพเจ้ารู้กิตติศัพท์ว่า โตเกียวเมืองซึ่งยกเมืองให้เล่าปีอันนี้นำใจ กว้างขวางอารีต่อคนหั้งปวง ขอให้ท่านพากครอบครัวไปอาศัยเล่าปีอยู่ ณ เมืองซึ่ง เห็นเล่าปีจะไม่สูญไม่ตรีท่าน ลิปีเห็นชอบด้วย จึงพากครอบครัวไปอาศัย เล่าปีอยู่ ณ เมืองซึ่ง แล้วแต่ทหารให้เข้าไปบอกแก่เล่าปีว่า เราจะมาอาศัยอยู่ ด้วย

เล่าปีจึงปรึกษากับบิดาว่า ลิปีเสียทีแก่ใจ จะมาอาศัยเรา เราจะ ออกไปรับเข้ามาในเมือง บิดาจึงตอบว่า น้ำใจลิปีนั้นหมายนาข้าร้ายการดังเสือ บัดนี้ตกถังอยู่ แล้วงานจะไปรับชั้นมาไว้นั้น นานไปมีกำลังชั้นก็จะทำอันตราย แก่คนหั้งปวง เล่าปีจึงตอบว่าใจโฉนั้นนำใจก็ทยานข้า แล้วเป็นใหญ่อยู่ฝ่าย หัวเมืองตะวันออก ฝ่ายลิปีไปรบได้เมืองกุนจิว เมืองเรางึงพลอยได้ความสุข ด้วย ห้าไม่ใจโฉกจะยกมารบเมืองเรา ครั้นนี้ลิปีได้นำยหน้ามาหาเราแล้ว ครั้น จะมีรับไว้ก็เหมือนคนหาไม่ตรีไม่ เตียวทุยจึงว่าแก่เล่าปีว่า น้ำใจท่านอารีต่อคนหั้งปวงจะรับลิปีเข้ามาไว้ก็ตามเด็ด แต่ให้คิดระวังเหตุผลจะดี

เล่าปีก็พากวนอู เตียวทุยแลบทหารหั้งปวงออกไปรับลิปีทางประมาณ สามร้อยเส้น แล้วกลับเข้ามาในเมือง แล้วเชิญให้ลิปีนั่งที่สมควร ลิปีจึงเล่า เนื้อความให้เล่าปีฟังว่า เดิมอ่องอันกับข้าพเจ้าคิดกันผ่าตั้งโต๊ะซึ่งเป็นคัตtruราช- สมบัติเสีย ครั้นอยู่มาลิฉุย ถูกก็ได้เป็นใหญ่ชั้นจะผ่าข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าจึงหนี ไปพึ่งเป็นหล่ายเมือง เจ้าเมืองมีให้ออยู่ ข้าพเจ้าจึงไปอยู่ด้วยเตียวเม้าเจ้าเมือง ตันลิว ใจโฉกมารบเมืองนี้ ข้าพเจ้ารู้ข่าวว่าท่านยกมาช่วยโตเกียว ข้าพเจ้าก็ มีความยินดี จึงยกหารไปตีเมืองกุนจิวให้เป็นกังวลหัวจะช่วยธุระท่าน ครั้น นี้ข้าพเจ้าแตกใจโฉมาเสียทหารเป็นอันมาก ข้าพเจ้าพึ่งท่านหัวจะคิดการใหญ่ กับท่านสินไป แต่ยังไม่แจ้งในใจท่านว่าจะพร้อมร่วมคิดกันด้วยข้าพเจ้าหรือ ประการใด เล่าปีจึงตอบว่าโตเกียวมีถึงแก่ความตายแล้ว และเมืองซึ่งจันเรอาอยู่ ปกป่องรักษาไว้ เพราหากผู้ใดจะเป็นผู้ใหญ่มีได้ บัดนี้ตัวท่านมาแล้วก็สมควรที่ จะว่าราชการเมือง เรายังความยินดีจะยกเมืองซึ่งจันให้ท่าน ท่านจะได้ทำการสิน ไป แล้วเล่าปีก็ยกเอาราสำหรับเมืองมองมองแก่ลิปี ลิปีกระหยันมือจะรับเอารา พอเหลือบเห็นกวนอู เตียวทุยซึ่งยินอยู่หลังเล่าปีนั้นโกรธ ลิปีจึงทำเป็นหัวเราจะ

แล้วตอบเล่าปี่ว่า ตัวซ้าพเจ้าเป็นแต่ทหาร ซึ่งจะว่าราชการบ้านเมืองนั้นเหลือสติปัญญาแนก

ตันกงได้ยินดังนั้นจึงว่า ธรรมดานี้เป็นแยกมาหากำห่าน แล้วหรือจะบังอาจเก็บเอาทรัพย์สิ่งลินของเจ้าเรื่องไปด้วยนั้นหาครัวไม่ แล้วลิปีซึ่งมาอยู่ในสานักห่าน ซึ่งจะคิดซิงเอามีองน้ำมามีได้ ห่านอย่าได้สังสัยเลย เล่าปี่จึงให้แต่งโถะเชิญลิปีแลบทารทั้งปวงกิน แล้วจัดแจงที่บ้านให้ลิปีอยู่ ครั้นเวลารุ่งเข้า ลิปีให้แต่งโถะแล้วให้เชิญเล่าปี่ กวนอู เตียวหุยไปกินโถะ แล้วเชิญเล่าปี่เข้าไปในที่ช้างใน กวนอู เตียวหุยก็ตามเข้าไปด้วย ลิปีจึงให้บุตรภรรยาค่านับเล่าปี่ เล่าปี่เจียมตัวจึงห้ามว่าอย่าค่านับเลย ลิปีจึงตอบว่า น้องเราจะให้บุตรภรรยาเราค่านับเด็ด

เตียวหุยได้ฟังลิปีว่าตั้งนั้นก็กราช จึงร้องความว่า ตัวนี้เป็นไอนั่งบังอาจเรียกพี่กุ่วเป็นน้อง พี่กุ่วเป็นเชื้อพระวงศ์ อุปมาเหมือนต้นไม้หงองใบแก้ว ซึ่งตัวอวดว่ากล้าหาญจะออกไปปล่องผีมีอันดูสักสามร้อยเพลง เล่าปี่จึงว่ากล่าวห้ามปราบเตียวหุย กวนอูก็พากเตียวหุยออกไปอยู่ภายนอก เล่าปี่จึงว่าแก่ลิปีว่า ซึ่งเตียวหุยท่านข้าแก่ห่านนั้นพระเศษยสุราเมฯ เราขออภัยเสียเด็ด ห่านอย่าถือโทษเลย ลิปีก็สั่นศีรษะมิได้ตอบประการใด เล่าปี่ก็ลาลิปีกลับไป ครั้นมาถึงกลางทางเตียวหุยจึงขับม้าร้าวหานกลับไปถึงหน้าบ้านลิปีแล้วร้องว่า เมื่อกันนั้นกุเกรงพี่กุ่อยู่ บัดนี้พี่กุ่ไปแล้ว ให้ลิปีเร่งออกมากล่องกันดูสักสามร้อยเพลง ให้รู้จักผีมีอันไว้ เล่าปี่เหลี่ยวมาไม่เห็นเตียวหุย จึงให้กวนอูตามมาพาเอารเตียวหุยกลับไป

ครั้นเวลารุ่งเข้าลิปีจึงไปว่าแก่เล่าปี่ เดิมมาขออาศัยห่านก็ยอมให้อยู่บัดนี้เตียวหุยน้องห่านไปว่ากล่าวหานข้าดูหมิ่นเรา เราจะอยู่สิบไปก็จะเดคงใจห่าน เราจะลาห่านไปอยู่ที่อื่นแล้ว เล่าปี่จึงตอบว่าห่านจะไปอยู่ที่อื่นนั้น ความครหาในหาก็จะอยู่แก่เรา ซึ่งเตียวหุยเป็นใจหนุ่มได้ว่ากล่าวหานข้าต่อห่านนั้น วันอื่นเราจะพาตัวเตียวหุยไปขอมาห่าน ถ้าห่านมิฟังก็ให้ไปอยู่เมืองเสียวพ่ายเด็ด แต่ที่นั้นเป็นเมืองน้อยขึ้นแก่เมืองนี้ ถ้าขาดช้าวปลาอาหารเราจะให้อาไปสิ่ง ลิปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงค่านับลาเล่าปี่ แล้วพาครอบครัวกับหหาร

ตอนที่ ๑๐

๑๖๕

ห้วยป่าอยุธยา

ตอนที่ ๑๑

ฝ่ายใจโฉครั้นรับได้มีองฝ่ายตะวันออกคืนแล้ว จึงบอกหนังสือเข้าไปให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ เป็นใจความว่า ข้าพเจ้าใจโฉประบูรณ์ปรมข้าศึกแล้ว ฝ่ายหัวเมืองตะวันออกกราบ叩แล้ว

ฝ่ายลิذุย กุยกีปิดเสีย หาເວາหนังสือกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ไม่ คิดแต่งตอบไปเองเป็นหนังสือรับสั่งว่า ใจโฉมีความชอบให้เลื่อนที่เป็นเกินเต็ก จนกุน ภาษาไทยว่าเจ้าพระยาจำเริญอายุ ขณะนั้นลิذุยอยู่ในเมืองหลวงตั้งตัวเป็นผู้สำเร็จราชการฝ่ายทหาร กุยกินั้นเป็นใหญ่ฝ่ายพลเรือน หั้งสองคนนี้มีใจกำเริบเข้า มีได้เกรงพระเจ้าเหี้ยนเต้แล้วหุนนางหั้งปวง ทำการหมายบชาติ ฯ เมื่อไอนั้นตั้งใจ

แลเอียวปีวักบันจูชิเป็นหุนนางผู้ใหญ่อยู่ในเมืองหลวง เห็นลิذุย กุยกีทำการหมายบชา จึงเอาเนื้อความลองทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า ทุกวันนี้ลิذุย กุยกี ตั้งตัวเป็นใหญ่ ว่าราชการมีได้อยู่ในยุติธรรม ทำการหมายบชาต่อพระองค์ ข้าพเจ้าเห็นว่าใจโฉมีสถิตปัญญาล้ำหาญ แล้วมีทหารอยู่ประมาณสามลิบหมื่น หั้งทหารมีฝีมือก็เป็นอันมาก บัดนี้เป็นใหญ่อยู่ฝ่ายหัวเมืองตะวันออก ถ้าได้ใจโฉเข้ามาทำการในเมืองหลวง เห็นจะประบูรณ์ปรมศัตรูราชสมบัติได้ บ้านเมืองก็จะอยู่เย็นเป็นสุขสินไป พระเจ้าเหี้ยนเต้ทราบดังนั้นก็ทรงพระกันแสง แล้วตรัสว่าทุกวันนี้เรามีความทุกข์เป็นอันมาก แต่อกปากมิได้ ถ้าได้ผู้มีสถิตปัญญาล้ำหาญมาล้างศัตรูเราเสียได้ เราจึงจะมีความสบาย

เอียวปีวจึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายนให้ลิذุย กุยกีเกิดครบพุ่งฆ่า พันกันตาย แล้วจึงจะให้มีหนังสือรับสั่งไปหาใจโฉยกทหารเข้ามา จะได้ล้างพระคพบกเหล่าร้ายเสียให้ลื้น พระองค์ก็จะมีความสุขสินไป พระเจ้าเหี้ยนเต้ จึงตรัสตามเอียวปีว่าจะคิดอ่านเป็นประการได เอียวปีวจึงกราบทูลว่า ภารยา กุยกินั้นมีใจหวังทึ่งเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะแต่งหนูงไปปุยงภารยา กุยกี ให้เกิด

ความสัมสัยกันชื้น พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังดังนั้นก็ค่อนข้างมีความยินดี จึงทรงพระอักษรซึ่งจะให้หาโจโฉนั้น มอบให้อิยาปิวไว้ แล้วตรัสสั่งว่า ถ้าเกิดเหตุชื้น เมื่อใด ท่านจะให้ทหารเอาหนังสือนี้ไปให้โจโฉ

เอิยาปิวรับหนังสือแล้วกราบถวายบังคมลาพากลับมาบ้าน เอิยาปิว จึงสั่งภารรยาถีถัวนแล้ว ให้ไปเยี่ยมภารรยาภุยกิ ภารรยาเอิยาปิวจึงไปค่านับภารรยาภุยกิแล้วว่า ข้าพเจ้ารู้กิตติศัพท์ว่าภุยกิไปลองรักใคร่กับภารรยาลิฉุย เนื้อความทั้งนี้ถ้าลิฉุยรู้ เห็นจะทำร้ายแก่ภุยกิ ท่านจะคิดอ่านห้ามปราบผัวท่านเสีย อย่าให้ทำการสืบไป ซึ่งข้าพเจ้าบอกทั้งนี้ เพราะมีใจอึ้งดูท่าน ภารรยาภุยกิ ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงตอบว่าภุยกิไปหาลิฉุยเป็นอัตรา ลงทีไปนอนค้างบ้าน เรากิดว่าเป็นเพื่อนราชการรักกันกับลิฉุย ซึ่งภุยกิไปทำการรักใคร่ภารรยาลิฉุย เรเมได้รู้ หากท่านมีน้ำใจเมตตามานอกนั้นขอบใจนัก แต่นี้เราจะห้ามมิให้ภุยกิ ไป ณ บ้านลิฉุยเลย ภารรยาเอิยาปิวกล่าวไป

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ลิฉุยให้คนไปเชญภุยกิมากินโดย ภารรยาภุยกิรู้สึ้ง อ้อนหวานห้ามว่า ซึ่งท่านจะไปเสพย์สุราบ้านลิฉุยนั้น ท่านกับลิฉุยแง่งแย่งกัน ต่างคนต่างถือตัวว่าเป็นใหญ่ เกลือกท่านเสพย์สุรามา ลิฉุยจะพยายามให้ ท่านกิน ท่านก็จะถึงแก่ความตาย ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้หญิงจะบ่ายหน้าไปหึ่งผู้ใด ได้ ภุยกิได้ฟังดังนั้นมีได้ไป ลิฉุยค่อยอยู่久ในเวลาเย็นมิได้เห็นภุยกิมา จึงให้ คนเอาโดยไม่ได้ให้ถึงบ้าน ภุยกินอนอยู่ ภารยานั้นออกมารับโดยไว้ จึงเอา ยาพิษลอบใส่ลงไว้ในของทั้งปวง ครั้นภุยกิตื่นชื้น คนใช้ในเรือนจึงยกโดยไป ให้ภุยกิ แล้วบอกว่าลิฉุยให้เอาโดยนี้มาให้ ภารยานั้นจึงห้ามภุยกิว่า ของนี้ ท่านอย่าเพื่อกิน จงชั้นสูตรดูก่อน แล้วเอาโynให้สุนัขกิน สุนัขก็ตาย ภุยกิเห็น ดังนั้นก็คิดสงสัยอยู่

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งออกจากเฝ้า ลิฉุยจึงเชญภุยกิไปปรึกษาราชการ ณ บ้าน และลิฉุยจึงชวนภุยกิกินโดย ภุยกินนั้นแคล้มไปจึงกินโดยแล้วก็ลากลับไป ครั้นภุยกิมาถึงบ้านพอบังเกิดให้ปวดท้อง ภารยางงถามว่า เมื่อเวลาท่านออก จากเฝ้านั้นท่านไปไหน ภุยกิจึงบอกว่าไปปรึกษาราชการบ้านลิฉุย ลิฉุยนั้นให้กิน โดย ภารยานั้นทำกิจแล้วว่า ข้าพเจ้าเห็นประจักษ์อยู่แล้วยังชินไปกินโดยที่

บ้านลิฉุย เขาไม่เสียพิชลงแล้วหรือ ภารຍานั้นจึงเอ้าอาจมະລາຍນ້າกรอกຖຸກີເຂົ້າໄປ ຖຸກີກີອາເຈີນອອກມາ ທີ່ປັດທັງກີຄລາຍ ຖຸກີຈຶ່ງຄົດໂກຮລິດຸຍ ວ່າເສີຍ ແຮງເຮົາໄດ້ຮ່ວມຄົດຈະກຳກຳໃຫຍ່ດ້ວຍກັນ ແລລິດຸຍມີໄດ້ສ່ວ່ອຕ່ວເຮົາຄົດຮ້າຍເຮົາກ່ອນ ເຮົາຈໍາຈະຄົດກ່າວມັນເສີຍໃຫ້ໄດ້ ແລ້ວກີຈັດແຈງທາຮຈະຍກໄປລ້ອມບ້ານລິດຸຍ

ຂະແນ້ນມີຜູ້ເອາເນື້ອຄວາມມານອກແກລິດຸຍວ່າ ຖຸກີຈະຍກມາກໍຮ້າຍ ລິດຸຍ ຈຶ່ງວ່າເຮົາຄວາມຜິດມີໄດ້ ຖຸກີນັ້ນອາຈາດຈະມາກໍຮ້າຍແກ່ເຮົາ ເຮົາຈະລະໄວ້ມີໄດ້ ຈໍາ ຈະຍກໄປຈັບຖຸກີກ່າວເສີຍໃຫ້ໄດ້ກ່ອນ ແລ້ວກີກະເກນ໌ທ່ານຍກໄປພບທັພຖຸກີກີມາ ທາງຮົມກໍາແພັງເມືອງ ໄດ້ວັນຫຸ່ງກັນເປັນສາມາດ ແລ້ທາຮທັ້ງສອງຝ່າຍນັ້ນ ກີ່ຈົ່ງຈົ່ງ ທັກພົມສິ່ງສິນຂອງອາຄານປະຫວາງ

ຝ່າຍລິດຸຍຈຶ່ງໃຫ້ລິເຊີມຜູ້ຫລານຄຸມທາຮໄປລ້ອມວັງໄວ້ ລິເຊີມຈຶ່ງໃຫ້ ກາເຊີຍເອາດເຂົ້າໄປສອງຮັດ ເຫຼຸ່ມພຣະເຈົ້າເຫັນເຫັນຮັດໜຶ່ງ ໃຫ້ນາງອກເຫົ່າໜຶ່ງເປັນ ພຣະມເຫັນຮັດໜຶ່ງ ແລ້ວຕ້ອນຂັ້ນທີ່ແລນັກສົນມທັ້ງປົງກັບຮັດນີ້ອອກປະຫຼຸດທ້າຍ ສນມ ຂະແນ້ນລິດຸຍ ຖຸກີຈຶ່ງຮັບກັນອູ່ຕ່າງຄົນຕ່າງເລີກທັກລັບໄປ ຖຸກີນັ້ນກົມາ ພບລິເຊີມກັບກາເຊີຍຄຸມທາຮພາເສດີຈພຣະເຈົ້າເຫັນເຕີ່ແລພຣະສົນມທັ້ງປົງອອກ ມາຈາກພຣະຣາຊວັງ ຖຸກີຈຶ່ງໃຫ້ທາຮຍິງເກາທັນທີ່ຮະດມໄປຄູກທາຮລິເຊີມແລ ນັກສົນມລົ້ມຕາຍເປັນອັນມາກ

ຝ່າຍລິດຸຍຮູ້ດັ່ງນັ້ນກີ່ຍກທາຮວັບຕົວກໍລັງທາຮຖຸກີກົມາ ຖຸກີຕ້ານທານມີໄດ້ ກີ່ພາທາຮທັ້ງປົງນາກທີ່ອອກໄປ ລິດຸຍຈຶ່ງພຣະເຈົ້າເຫັນເຕີ່ກັບພຣະສົນມໄປຕັ້ງ ຊຸ່ມອູ່ນອກວັງ

ຝ່າຍຖຸກີກີກທາຮກັບເຂົ້າໄປໃນວັງ ເກີບເອາທັກພົມສິ່ງຂອງໃນທົ່ວພຣະ ແລ້ຈັບນັກສົນມ່ວນໆຊຸ່ມ່ວນອູ່ນັ້ນມາໄວ້ ແລ້ວໃຫ້ເອາພັດຈຸດເພາວັງເສີຍສິ່ນ ຄວັນເວລາຮູ່ງເຂົ້າ ຖຸກີຮູ້ວ່າລິດຸຍພຣະເຈົ້າເຫັນເຕີ່ໄປຕັ້ງຊຸມນຸ່ມອູ່ນອກພຣະຣາຊວັງ ຈຶ່ງຍກທາຮມາດື່ງທັນທີ່ພລິດຸຍ ຈະບົວຈົ່ງເອາພຣະເຈົ້າເຫັນເຕີ່

ລິດຸຍກີ່ຍກທາຮອອກມາຮັບດ້ວຍຖຸກີ ຖຸກີຕ້ານທານມີໄດ້ກີ່ພາທາຮດອຍ ໄປຕັ້ງຊຸມນຸ່ມອູ່ ລິດຸຍເຫັນຖຸກີດອຍໄປ ຈຶ່ງໃຫ້ເຫຼຸ່ມເສດີຈພຣະເຈົ້າເຫັນເຕີ່ກັບຂັ້ນທີ່ ແລພຣະສົນມໄປໄວ້ ຄົນເມືອງສົ່ງຕົ່ນໂຕະສຽງ ແລ້ວກໍາຫັບລິເຊີມໃຫ້ດູແລຍ່າໃຫ້ຜູ້ໄດ້ເອາ ຂ້າວປາອາຫາຮໃຫ້ຂັ້ນທີ່ແລສົນມທັ້ງນັ້ນກິນເປັນອັນຈາດທີ່ເດືອກ ພຣະເຈົ້າເຫັນເຕີ່ເຫັນ

รูปที่ ๔๙ ลิฉุย กุยกิรนกัน

รูปที่ ๕๐ ชิงลงกับชัยยังรบกัน

ข้าไหทั้งปวงอดอยากก็มีความสังสาร จึงให้ชันทีขอข้าวกับเนื้อโคแก่ลิฉุย ลิฉุย โกรหัวพระเจ้าเหี้ยนแต่ได้เสวยอยู่ทุกเวลา เป็นไนลงให้มاخอาหาร จะเอาไปให้ผู้ใดกินเล่าก็มิได้ชัด ลิฉุยจึงเอาข้าวซึ่งผู้รากันเนื้อโคเน่าให้ชันทีไปถวายพระเจ้าเหี้ยนเต็หันดังนั้นก็ทรงพระโกรธ แล้วตรัสว่า อ้ายศัตtru มันดูหมิ่นหยาบช้า แก่กู

พอเอียวปีวลองเข้าไปเฝ้าจึงกราบทูลห้ามว่า ลิฉุยนั้นมีใจหยาบช้า ครั้งนี้พระองค์อยู่ในบังคับมัน จงอดพระหัยเอาเด็ด พระเจ้าเหี้ยนเต็มได้ ตอบประการได ก็ทรงพระกันแสงจนคล่องพระองค์นั้นชุมไปด้วยน้ำพระเนตร

ในขณะนั้นมีคนลอบอาเนื้อความมากราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต็ว่า มีทพยกมาจะรับเด็ด พระเจ้าเหี้ยนเต็ให้ชันทีลอบออกไปฟังดูรู้ว่ากุยกิยามา พระเจ้าเหี้ยนเต็ก็ทรงพระดำริว่า กุยกิเห็นจะมาทำอันตรายแก่เราด้วย แล้วก็ยังทรงพระกันแสงไป พอดียินเสียงนอกกำแพงนั้นหรืออ้ออึ้งขึ้น ลิฉุยรู้ว่ากุยกิ ยกมาเกิดแจงทหารออกไป จึงเอามั่วซึ่หันกุยกิแล้วร้องค่าว่า กูเลี้ยงมึงกี เต็มกอง เป็นไนจึงทรยศมาคิดร้ายต่อกู กุยกิจึงตอบว่า ตัวมึงเป็นศัตtru ราช- สมบัติ กูจึงจะคิดฆ่ามึงเสีย ลิฉุยจึงว่า กูเช่นเด็ดจพระเจ้าเหี้ยนต่ออกมารักษาไว้ เทหุไนมึงจึงว่าเป็นศัตtru ราชสมบัติ กุยกิจึงตอบว่า มึงให้หลานเข้าไปหัก หาญพาเด็ดจากมาหัวจะทำอันตรายพระองค์เสีย ครัวกุยกตามมามึงแก้วว่า พามารักษาไว้ ลิฉุยโกรธจึงว่า อย่าให้ร้อนถึงทหารทั้งปวงเลย แต่มึงกับกุมาสู่ กัน ถ้ามึงชนะก็จะพาเด็ดไปเด็ด แล้วลิฉุยก็ขับม้าออกไปรบกับกุยกิได้สิน เพลงยังมีหันแพ้ชนะกัน

ฝ่ายเอียวปีวรู้ว่าอุน่วยใหญ่หลวงผิดกับชึ่งคิดไว้ดังนั้น จึงพาขุนนาง ผู้ใหญ่ผู้น้อยประมาณหากกลิบคนรีบไป เห็นลิฉุย กุยกิรับกันอยู่ เอียวปีวจึงร้องห้ามว่า ห่านทั้งสองอย่ารบกัน ข้าพเจ้ากับขุนนางทั้งปวงมาห้าม ให้ห่านทั้งสองประคิดกันสิบไป ลิฉุย กุยกิได้ฟังดังนั้น ต่างคนต่างก็พาทหารกลับไป เอียวปีวก็พาขุนนางทั้งปวงไปตามห้ามกุยกิ กุยกิเห็นขุนนางทั้งปวงมา ก็สั่งทหารให้อาตัวขุนนางเหล่านี้ไปจ่าคูกไว้ ขุนนางทั้งปวงจึงตอบว่า เราหาผิดมิได้ เรษมาหัวจะห้ามห่านมิให้รบกัน เป็นไนห่านจึงจะให้อาไปปลุคกุเสีย กุยกิจึง

ตอบว่า ลิฉุยนั้นพาเสด็จพระเจ้าเหี้ยนแต่แลพระสมมไปชั่งไว้ เรายังจะให้อาท่านทั้งปวงไปจำไว้บ้าง

เอียวปีวจังตอบว่า ฝ่ายลิฉุยจับพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปไว้ ฝ่ายท่านให้จับชุนนางไปจำไว้ฉะนี้ ท่านจะคิดประการได้หรือ กุยก์ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงซักกระบือกจะฟันเอียวปีว พอเอียวปีดซึ่งเป็นทหารกุยก์ห้ามไว้ กุยก์จึงให้ปล่อยเอียวปีวกับจูชีเสีย ให้อาชุนนางทั้งปวงจำไว้

เอียวปีวกับจูชีเดินมากลางทาง เอียวปีวจงปรึกษากับจูชีว่า เราเป็นชุนนาง พระมหาชนชัตติยชุมเหลียงอยู่ในแผ่นดิน ครั้งนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระทุกชั้นธรรมานอยู่ เรายจะละเลียกเป็นคนหาดทัณฑ์ไม่ จ่าเราจะคิดทำนุบำรุงแผ่นดิน ให้พระองค์อยู่เย็นเป็นสุขจังจะควร แล้วกอดคอกันร้องให้จนล้มลงในที่นั้น ครั้นพื้นชั้นต่างคนต่างกลับไปบ้าน จูชีนั้นเป็นใจใจตาย

ฝ่ายลิฉุย กุยก์ตั้งรับกันทุกวันมิได้ขาด ประมาณสองเดือน ทหารทั้งปวงสองฝ่ายล้มตายเป็นอันมาก และลิฉุยเมื่อยูในค่ายนั้น เชื่อถือคำออมดอห้าว กារเชี่ยงห้ามเป็นลายครั้งว่า อย่าให้ท่านเชื่อฟังคนจำพวกนี้ ลิฉุยก์มิฟัง จะทำการสิงได้ก็ให้ลงขอห้าวทุกครั้ง

เอียวกิชุนนางรู้ว่าลิฉุยทำดังนั้น ก็ลองเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า กារเชี่ยงเป็นที่ปรึกษาลิฉุย กារเชี่ยงจะว่าประการใดลิฉุยมิได้ทำตาม เห็นกារเชี่ยงนั้นจะมีน้ำใจสามัคคีดีต่อพระองค์อยู่ ขอให้กາเชี่ยงมาเฝ้า แล้วตรัสปรึกษาราชการด้วย พอกາเชี่ยงเข้ามาเฝ้า พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงให้ขับขันหือกไปเสียภัยนอก แล้วทรงพระกันแสงตรัสรแก่กາเชี่ยงว่า ครั้นนี้เราได้ความทุกชั้นเวทนาแล้ว ท่านจะมีใจภักดีต่อแผ่นดินช่วยເօชาตเราไว้ให้รอตด้วย

กາเชี่ยงกราบทวายบังคมแล้วทูลว่า ทุกวันนี้ข้าพเจ้าคิดจะทำราชการสนองพระคุณอยู่ พระองค์อย่าเพื่อตรัสให้เนื้อความแพร่งพราญก่อน ไว้ข้าพเจ้าจะอาสาคิดการให้สำเร็จ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็คลายพระทัย พอลิฉุยเดินถือกระเบื้องเข้าไป พระเจ้าเหี้ยนเต้ตกพระทัย

ลิฉุยกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า กุยกินั้นคิดชนบทต่อพระองค์ มันจึงจับอาชุนนางทั้งปวงไปจำไว้ แล้วมันจะมาจับເօพระองค์ไป หากว่าข้าพเจ้าเช่น

เสด็จมาไว้พระองค์จึงพันภัย พระเจ้าเหี้ยนเต้คิดว่าจริง จึงคำนับลิذุยแล้วตรัสว่า ซึ่งท่านทำดังนี้ขอบคุณหาที่สุดมีได้ ลิذุยก็ลาพระเจ้าเหี้ยนเต้กลับไป

ขณะนั้นของทูเหี้ยบเข้ามาเฝ้า พระเจ้าเหี้ยนเต้ทราบว่าของทูเหี้ยบมีสติปัญญาแล้วเป็นชาวบ้านเดียวกับลิذุย จึงทรงอักษรให้ไปห้ามลิذุย กุยกิ อย่าให้มีพิษนาหารบพุ่งกันสืบไป ของทูเหี้ยบรับเอาพระอักษรแล้วเอ้าไปให้กุยกิ ณ ค่าย กุยกิเห็นพระอักษรพระเจ้าเหี้ยนเต้แล้วจึงว่าลิذุยปล่อยพระเจ้าเหี้ยนเต้เสีย แล้วเราก็จะปล่อยขุนนางทั้งปวงเสียบ้าง เรา กับลิذุยก็จะปราศกันสืบไป

ของทูเหี้ยบได้ฟังดังนั้นก็กลับมา ณ ค่าย จึงว่าแก่ลิذุยว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้เห็นว่าข้าพเจ้ากับท่านเป็นชาวบ้านเดียวกัน จึงให้ข้าพเจ้าถือหันสือรับสั่งมาห้ามท่านกับกุยกิอย่าให้รบพุ่งกัน กุยกินั้นก็ฟังรับสั่งแล้ว ฝ่ายท่านจะว่าประการใด ลิذุยจึงตอบว่าเราได้ทำนุบำรุงมาถึงสืบแล้ว ความชอบก็มีอยู่เป็นอันมาก กุยกินั้นเป็นแต่ผู้ร้ายลักษ์มา มาได้ดีชั้น ครั้งนี้บังอาจถือตัวว่าเป็นใหญ่ เอาขุนนางทั้งปวงไปจำไว้ แล้วจะทำร้ายแก่เรา เราจะฆ่ามันเสียให้จงได้

ของทูเหี้ยบจึงตอบว่า ครั้งตั้งโดยได้เป็นใหญ่นั้นเสียทหาร แลลิปีมีได้มีความกดดันอยู่มาตั้งโดยเสีย ทุกวันนี้บ้านเมืองยังมีปราศ ห่านอย่าเพื่อกือตัวว่าเป็นใหญ่ก่อนเลย ประการหนึ่งอย่างที่พื้นของท่านก็ได้เป็นขุนนางมา ครั้งนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ชูบเลี้ยงท่านเป็นใหญ่ถึงขนาด เป็นไนน์หานจึงเอาพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปกักซังไว้ กุยกิเห็นท่านทำดังนี้จึงจับอาขุนนางทั้งปวงไปจำไว้เสียบ้าง ท่านทั้งสองฝ่ายเป็นผู้ทำนุบำรุงแผ่นดิน เมื่อทำดังนี้เห็นไม่ชอบ จะเห็นเข้าผู้ใดผิดจังพิเคราะห์ดูให้สมควร

ลิذุยได้ฟังดังนั้นก็กราบ จึงชักกรรไบออกแล้วตร่าว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้ใช้ตัวให้มาอยู่กราบโซกราหรือ ตัวจึงว่าดังนี้ เราชัดคิรชะตัวเสีย เอียวของเห็นดังนั้นจึงห้ามว่า การกุยกิรบกับท่านยังมิสำเร็จ ซึ่งจะฆ่าของทูเหี้ยบผู้ถือรับสั่งเสีย ก็ไม่ควร ถ้ารู้ไปถึงหัวเมืองทั้งปวงก็จะยกมาซวยกุยกิทำร้ายท่าน และกาเชียงก์เข้าห้ามปราบลิذุยด้วย ลิذุยก็มีได้ฆ่าของทูเหี้ยบ และกาเชียงก์พาของทูเหี้ยบออกไปภายนอก ของทูเหี้ยบจึงร้องประภาคว่า ลิذุยทำการหายบ้า รับสั่งให้มาว่าก็มิฟัง คิดทำหั้นนี้จะเป็นชนบทซิงເօරາະສມບັດ

โอมากได้ยินดังนั้นจึงห้ามว่า ท่านอย่าว่าดังนี้อันตรายจะมาถึงตัวท่าน ของหูเหยียบมิฟังจึงร้องความแล้วว่า ตัวเป็นขุนนาง พระเจ้าเหี้ยนเต็ชุบเลี้ยงให้ กินเบี้ยหวัด บัดนี้พระองค์ได้ทุกชั้นบรรณา เรายังเป็นข้ามิได้เสียดายชีวิต จะ คิดสนองพระคุณ จึงมาว่ากล่าวทั้งนี้ ตัวท่านหากตัญญูมิได้ แล้วข้ามาห้าม ดังนี้ตัวเป็นพวงอ้ายขบถหรือ แล้วของหูเหยียบร้องค่าลิฉุยเป็นข้อหมายห้าม

พระเจ้าเหี้ยนเต็กรับดังนั้น จึงให้หาตัวของหูเหยียบมาแล้วตรัสว่า ท่านจะอยู่ในเมืองหลวงนี้อันตรายจะพึงมี ท่านจะไปอยู่เมืองซีหลงให้พั้นกัยเกิด ของหูเหยียบได้พังรับสั่งดังนั้นกีกราบถวายบังคมลา แล้วว่ากล่าวชักชวนทหาร ลิฉุยซึ่งเป็นชาวเมืองซีหลงว่า ลิฉุยทำการทั้งนี้มิได้สัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ท่าน ทั้งปวงอย่าได้คิดเป็นใจด้วย อันตรายจะมีมาถึงตัวต่าง ๆ ทหารทั้งปวงได้ยิน ของหูเหยียบว่าดังนั้นกีสะดັງตกใจ ต่างคนต่างหนีออกจากลิฉุยเป็นอันมาก

ขณะนั้nlิฉุยรู้ จึงสั่งให้อ่องเฉียงคุณทหารไปตามจับของหูเหยียบมาให้ ได้ อ่องเฉียงตามไปถึงกลางทางจึงคิดว่า ของหูเหยียบเป็นคนสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน อยู่ จะตามไปได้ตัวมาลิฉุยก็จะฆ่าเสีย ความร้ายก็จะอยู่แก่เรา อ่องเฉียงก็ กลับมาบอกแก่ลิฉุยว่า ข้าพเจ้าไปตามก็มิได้พบ ลิฉุยก็มิได้ว่าประการใด

ฝ่ายกาเชี่ยงจึงเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต็ว่า ลิฉุยทำร้าย百姓 ครั้งนี้ ทหารทั้งปวงอาใจออกหาก แต่กตื่นออกจากลิฉุยเป็นอันมาก ขอให้มี รับสั่งเอาใจตั้งให้ลิฉุยเป็นมหาอุปราช ข้าพเจ้าจะได้คิดการต่อไป พระเจ้าเหี้ยนเต็ เห็นชอบด้วย จึงตั้งให้ลิฉุยเป็นมหาอุปราช ลิฉุยนั้นมีความยินดีจึงว่า เราได้ เลื่อนที่ครั้งนี้ เพราะออมดօห้าวช่วย จึงเอาเงินทองเสื้อผ้าให้แก่ ออมดօห้าว เป็นอันมาก และหารทั้งปวงนั้nlิฉุยจะได้ให้สิ่งใดตามได้

เอียวของเห็นดังนั้นกีโกรช จึงว่าแก่ของโกรว่า เรายังหารลิฉุยได้ ทำการรบพุ่งมาเป็นอันมาก ลิฉุยจะได้ให้บ่าหนึ่งสิ่งใดตามได้ ให้ปันแก่ ออมดօห้าวเป็นอันมาก

ของโกรจึงตอบว่า เรายังมีความน้อยใจอยู่ เราจะคิดฆ่าลิฉุยเสีย เราจะ เข้าทำราชการอยู่ด้วยพระเจ้าเหี้ยนเต้อความชอบดีกว่า เอียวของเห็นชอบด้วย จึงว่าเราจะออกไปควบคุมช่องสุมทหารทั้งปวงให้ได้มาก เวลาสามยามวันนี้

ท่านอยู่ข้างใน จงเอาเพลิงจุดเผาค่ายชั้น เรายังจะยกทหารตีเข้าไปจับลิذุยนำเสีย ซองโภยอ่อนด้วย อ้ายของก็ออกไปช่องสูมทหารอยู่นอกค่าย ทหารคนหนึ่งรู้เนื้อความ จึงให้ไปป้องกันลิذุยตามอ้ายของกับซองโภคิดกัน ลิذุยจึงให้จับเอาตัวซองโภไปป่าเสีย

ฝ่ายอ้ายของช่องสูมทหารได้ ค่อยอยู่ถึงสองยามเช้า มิได้เห็นแสงเพลิงในค่าย จึงให้ทหารทั้งปวงสงบอยู่

ฝ่ายลิذุยยกทหารออกมารจากค่าย พบกองทัพอ้ายของได้รับผู้กันทหารทั้งสองฝ่ายล้มตาย อ้ายของเห็นด้านหนานมิได้ ก็พาทหารที่เหลือนั้นหนีออกจากเมืองไปข้างทิศตะวันตก ฝ่ายกุยกินันยกทหารมารบกับลิذุยทุกวันมิได้ขาด ทหารลิذุยล้มตายบ้าง แต่ก็ตื่นเบาบางไปเป็นอันมาก

ขณะนั้นพอม้าใช้มานอกแก่ลิذุยว่า เตียวเจยกทหารมากองหนึ่งข้างทิศตะวันตก แล้วร้องประการค่าว่า จะมาห้ามทำนิให้รับกันกับกุยกิ ถ้าผู้ใดมิฟังเตียวเจจะทำศึกด้วยผู้นั้น ลิذุยจึงคิดว่าทหารเราก็เบาบางแล้ว ซึ่งจะทำศึกไปกับกุยกินันเห็นจะชัดสน เตียวเจมาห้ามนั้นก็สมความคิดเรา แต่เราจะทำไม่ตรีไว้ให้เตียวเจเห็นว่าเราฟังคำห้าม แล้วก็แต่งทหารออกไปรับ ว่าเราได้ยินกิตติศักดิ์ว่าเดิมเตียวเจจะมาห้ามนิให้รับผู้กันกับกุยกินัน เรายังแก่หน้า

เตียวเจเรاجึงฟังคำ

ฝ่ายกุยกิรู้จังให้ทหารออกไปว่าแก่เตียวเจว่า ซึ่งทำนายมาห้ามนิให้รับผู้กันกับลิذุยนั้น เรา ก็จะฟังคำแล้ว เตียวเจก็มีความยินดีจึงให้ตั้งหัวพอยู่ แล้วแต่งหนังสือไปให้กราบทูลพระเจ้าเทียนแต้ว่า ข้าพเจ้าเตียวเจได้มาห้ามปราบลิذุย กุยกิ ทั้งสองฝ่ายก็ยอมไม่รับกันแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญเสด็จพระองค์ไปอยู่ ณ เมืองของหลวง ซึ่งเป็นหน้าด่านเมืองเตียงยัน

พระเจ้าเทียนเห็นแก่ความยินดีจึงทรงรับว่า ครั้งต่อไปจะยกทหารจากเมืองลากเอียงมาเมืองเตียงยัน ครั้งนี้เรื่อมาอยู่เมืองชั่งตั้ง ต่อไปรับไว้ เรายาความสุข มิได้ บัดนี้เตียวเจจะให้ไปอยู่เมืองของหลวง เห็นจะค่อยมีความสนับน้ำเพราบุญของเรา จึงสั่งให้เตียวเจเป็นพี่ยกิจงกุน แปลภาษาไทยว่า นายทหารผู้ใหญ่ เตียวเจได้เลื่อนที่ก็มีความยินดี จึงจัดแขงข้าวปลาอาหารสิ่งของตระการเข้าไป

ถวาย พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงพระราชทานให้ข้าไห้ทั้งปวงซึ่งอุดอยาก

กุยกิรูดังนั้นก็ปล่อยชุมนางที่จำไว้มาถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ชุมนางทั้งปวงจึงให้จัดแหงทหารเครื่องแท่แทน แล้วเชิญพระเจ้าเหี้ยนเต้กับพระมเหสีขึ้นรถ ผ่านเมืองสินหลงไปถึงสะพานแม่น้ำปาเหลิง พ่อได้ยินเสียงໂหรร้องอื้ออึง แล้วยกทหารมาสักดอยู่บนสะพาน นายหัวพันธ์ร้องถามว่า ชีงยกมนี้จะไปไหน

ฝ่ายเอียวกิขับม้าขึ้นบนสะพานแล้วร้องตอบว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้เด็ดจามา ชีงคุ่มทหารชั้นสักดับนสะพานนั้นชื่อได้จึงมีได้ถวายบังคม ทหารเอกสองคน จึงตอบว่า กุยกิให้เรามารักษาทางนี้ไว้ หวังมิให้ผู้ใดไปช่วยลิดดุย ชีงท่านว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้เด็ดจามานั้นจะให้เราเห็นสำคัญก่อน เรายจะถวายบังคมเปิดทางให้เด็ดจามา เอียวกิจึงให้ทหารเร่งชักรถหرنนั้นขึ้นมาถึงเชิงสะพาน พระเจ้าเหี้ยนเต้กิเบิดมุลีชั้นแล้วจึงตรัสว่า เร่งยกทหารโดยไปให้พันทาง ทหารทั้งปวงเห็นประจักษ์กิถวายบังคม แล้วถอยลงไปจากสะพาน พระเจ้าเหี้ยนเต้กิเด็ดจามาสะพานไป

ฝ่ายนายทหารทั้งสองคนก็กลับไปบอกกุยกิว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้ไปถึงสะพานแม่น้ำปาเหลิง กุยกิได้ฟังดังนั้นก็กราชจึงว่า ชีงเราฟังเตียวเจแต่ปาก เราจึงให้ยกทหารไปสักดับเจ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ จะซึ่งไว้ในเมืองตั้งต้องสร้างใหม่ เป็นไฉนมิได้ทำตามคำเรา จึงให้ออกหารหั้งสองไปฆ่าเสีย กุยกิกิยกทหารตามไป พระเจ้าเหี้ยนเต้นั้นเด็ดจามาถึงเมืองขัวหิม พ่อได้ยินเสียงทหารໂหรร้องตามมา ข้างหลังร้องว่า ชุมนางทั้งปวงอย่าเพ้อพาเด็ดจามา พระเจ้าเหี้ยนเต้ไป ให้หยุดอยู่ก่อน

พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ยินดังนั้นก็ทรงพระกันแสง แล้วตรัสว่าพันลิจดุยมาคิดว่าจะมีความสนหาย มาพบกองห้ามมาสักดับสะพานอยู่ อุปมาเหมือนอยู่ในปากหมี ออกจากปากหมีได้จะมาเข้าปากเสือ ครั้นนี้ยังหัวร้ายนัก จะคิดประการได้จึงจะพันภัย ชุมนางทั้งปวงมิได้ว่าประการใด หัพกุยกิกิกระชั้นใกล้เข้ามา พระเจ้าเหี้ยนเต้กิยิ่งทรงพระโศกนัก

ฝ่ายเอียวของชีงหนีลิจดุยไปอยู่เชาลำคลันทิศตะวันตกนั้น รู้ข่าวว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้เด็ดจามาถึงเมืองของหลง กิคุ่มทหารยกตามไปหังจะป้องกันอันตรายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ครั้นมาพบกุยกิตามพระเจ้าเหี้ยนเต้มา เอียวของกิ

คุณทหารเข้าสักดกกองทัพกุยก้าว

ชูยงทหารกุยก้าวเห็นดังนั้น ก็ขับม้าฝ่าท่าหารขึ้นไปแล้วร้องคำอathsของเป็นข้อทายนชา เอียวของโกรธ จึงให้ชิหลงถือขวนใหญ่ขึ้นม้าออกไปปรบด้วยชูยงได้พักเดียว ชิหลงเอาขวนฟันถูกชูยงตกม้าตาย เอียวของก็ขับม้าไล่ฟันท่าหารกุยก้าวล้มตายแตกไปทางประมาณสองร้อย步 เลี้ยวเอียวของพาท่าหารไปถวายบังคมพระเจ้าเหียนเต้ พระเจ้าเหียนเต้จึงตรัสว่า เอียวของคุณทหารมาช่วยเราครั้งนี้ มีความชอบเป็นอันมาก และหารที่ฆ่าชูยงเสียนั้นจะพาตัวมาให้เรารู้จักไว้ เอียวของก็ให้พาตัวชิหลงมาเผ่า แล้วเอียวของทูลว่า ชิหลงนี้เป็นชาวเมืองโยตั่ง พระเจ้าเหียนเต้จึงตรัสว่า ท่านทั้งสองนี้มีความชอบจงอยู่ด้วยเราเด็ด ครั้นเวลาค่ำเอียวของก็ให้ตั้งค่ายรักษาพระเจ้าเหียนเต้ไว้

ฝ่ายกุยก้าวซึ่งแตกมาดังนั้น จึงซ่องสุมท่าหารเข้าได้ พอเวลารุ่งเช้ายกไปจะได้รับด้วยเอียวของ ชิหลงเห็นดังนั้นจึงขับม้าอกมา เห็นท่าหารกุยก้าวตั้งล้อมอยู่ พอเห็นดังสินเชื้อม้าคุณทหารฟันฝ่ากองทัพกุยก้าวเข้ามาทางตะวันออก ท่าหารกุยก้าวนั้นระล่าระสายอยู่ ชิหลงเห็นได้ทิกกุยหารบกระหนานออกไป ท่าหารกุยก้าวแตกตื่นล้มตายเป็นอันมาก ตั้งสินจึงเข้าไปเผ่า พระเจ้าเหียนเต้เห็นดังสินก็ทรงพระกันแสง แล้วตรัสเล่าเนื้อความให้ฟังทุกประการ ตั้งสินจึงกราบทูลว่า พระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย ข้าพเจ้ากับเอียวของจะป้องกันรักษาพระองค์ แล้วจะคิดม่าอ้ายศัตรูทั้งสองเสียให้ได้ แผ่นดินจึงจะอยู่เย็นเป็นสุขสิบไปพระเจ้าเหียนเต้ดีพระทัยนัก จึงรีบยกไปทั้งกลางวันกลางคืน ก็ถึงเมืองของหลง

แลกุยก้าวซ่องสุมท่าหารซึ่งแตกตื่นนั้นได้บ้าง ฝ่ายลิฉุยยกท่าหารตามไปหัวงจะทำอันตรายพระเจ้าเหียนเต้ พอพบกุยก้าว กุยก้าวจึงปรึกษากับลิฉุยว่า ตั้งสินกับเอียวของพาเสด็จพระเจ้าเหียนเต้ไปทางเมืองของหลง ก้าเสด็จไปถึงเมืองเตียงหันได้ตั้งมั่นลงแล้ว เห็นจะให้มีหนังสือรับส่งไปถึงหัวเมืองทั้งปวง ให้ยกเข้ามาทำร้ายแก่เราทั้งสองเป็นมั่นคง ลิฉุยจึงตอบว่า บัดนี้เตียวจะตั้งอยู่ ณ เมืองเตียงหันกล้าแข็งอยู่กองหนึ่ง ท่านกับเรามาจะรับตามไป ณ เมืองของหลง จับเอาระเจ้าเหียนเต้มาเสีย สมบัติทั้งนั้นท่านกับเรามีปันกันคนละกึ่ง กุยก้าวได้ฟังดังนั้นเป็นคนโลภก้าวลิฉุยมากไป ถึงต่ำบลได้ให้ท่าหารรับราชนาตรช่วงซิงເօ

ทรัพย์สิ่งของอาณาประชาราษฎร

ฝ่ายตั้งสิน เอียวของพาเด็จมาถึงต่ำบลังกัน รู้ว่าลิฉุยกับร่วมคิดกันเข้ากับกุยกี ยกตามมาจะกระทำอันตรายพระเจ้าเที่ยนแต่ ตั้งสินจึงให้หยุดอยู่หัวงจรูปป้องกันพระเจ้าเที่ยนแต่

ฝ่ายลิฉุย กุยกีจึงปรึกษาภักนว่าทหารเรายกมาเป็นอันมาก ทหารตั้งสินกับเอียวของนั้นน้อย เราจะยกเข้ารับชิงเอาพระเจ้าเที่ยนตีให้ได้ ลิฉุย กุยกีเห็นพร้อมกัน จึงคุมทหารคนละกองแล้วยกตีกระหนบเข้าไป ตั้งสินกับเอียวของรบพุ่งเป็นสามารถ เห็นจะต้านทานไม่ได้ จึงทิ้งเครื่องอาบกรรพย์สิ่งสินเสีย พาเอวแต่พระเจ้าเที่ยนตัดกับขุนนางทั้งปวงรบฝ่าอกไปทางทิศเหนือ ลิฉุย กุยกียกทหารเข้าช่วงชิงทรัพย์สิ่งของอาณาประชาราษฎรในเมืองของลง แล้วยกตามพระเจ้าเที่ยนแต่ไป

ฝ่ายตั้งสินกับเอียวของ จึงแต่งหนังสือรับสั่งให้ไปเกลี้ยกล่อมลิฉุย กุยกีฉบับหนึ่ง ฉบับหนึ่งให้ไปถึง หันเชียม ลิังก โยวจาย สามคนซึ่งเป็นนายโจ อยู่เดนเมืองโยวตั้งนั้นมีได้อาโศ แล้วให้คุมพรรคพากมารับเสด็จ หันเชียม ลิังก โยวจาย รู้หนังสือรับสั่งแล้ว จึงให้คุมพรรคพากทั้งปวงยกมาเผ่า ตั้งสิน จึงปรึกษาแก่นายโจทั้งสามคนว่า เรายจะยกกลับไปตีเอามีเมืองลงคืนให้ได้ เป็นที่มั่นก่อน จึงจะคิดการสืบไป นายโจทั้งสามคนนั้นเห็นชอบด้วย ตั้งสิน จึงยกทหารพาพระเจ้าเที่ยนตัดกลับมา ลิฉุย กุยกีนั้นยกตามมาถึงต่ำบลังกี ให้ทหารรับราชนาตรจากคนเฒ่าคนแก่เสียเป็นอันมาก แต่ถ้าการจันน้ำเอาไว้เป็นทหาร เรียกซึ่งว่ากองไม่กลัวตาย

ลิฉุย กุยกีมาพบทัพตั้งสินเข้าที่ต่ำบลังกี เอียง ได้รับพุ่งกันกับทหาร ตั้งสินแล้วตั้งรอกันอยู่ ลิฉุยจึงปรึกษาภักนวากุยกีว่า บัดนี้ตั้งสินได้พวกโจรมาเป็นกำลังเป็นอันมาก เรายจะให้ทหารเอารสิ่งของกับเสือผ้าไปทิ้งเรียร้ายไว้ในป่าสองข้างทาง พวกรโจรก็จะพะวงเก็บข้าวของอยู่ เรายังจะยกทหารเข้าโรมตี ทัพตั้งสินก็จะแตกโดยง่าย กุยกีเห็นชอบด้วย จึงให้เอารสิ่งของเสือผ้ามาได้คิดระวังตัว ลิฉุย กุยกีเห็นได้ก็แล้วก็ยกทหารเข้าตีกระหนบหั้งสี่ด้าน ฝ่าพันทหารตั้งสินและพวกรโรมล้ม

พยายามอันมาก ตั้งสินกับเอียวของต้านทานมิได้ ก็พำเพรเจ้าเหี้ยนเต้นนี้ไปข้าง ทิศเหนือ ลิฉุย กุยกีกีกหการตามไป

ลิงกานายโจรเห็นดังนั้น จึงกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนแต้ว่า กองทัพตามมา ใกล้จะทันอยู่แล้ว เชิญพระองค์ลงจากรถขึ้nm้าพระที่นั่งรับหน้าไปก่อนเดิด ข้าพเจ้าหั้งปวงจะรบพุ่งต้านทานอยู่ข้างหลัง พระเจ้าเหี้ยนเต็จตรัสตอบว่า ชั่ง เรายะหน้าไปก่อนนั้นไม่ควร ท่านหั้งปวงเป็นประการใดเราจะเป็นด้วย ชุนนาง และนายโจรหั้งปวงก์ร้องไห้ แล้วกีตามเสด็จป้องกันพระเจ้าเหี้ยนเต็ไป โซจาย นายโจรนั้นเห็นกองทัพรุกตามมาใกล้ก็ขับม้าออกไปรบต้านทานไว้ ทหารลิฉุย กุยกีกงกาหันห์ระดมไปถูกโซจายตกม้าตาย ลิฉุย กุยกีกีกหการติดตามไป

ตั้งสิน เอียวของเห็นกองทัพรุกใกล้เข้ามา ก็เชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ กับพระมเหสีลงจากรถ รับหน้าไปถึงริมฝั่งแม่น้ำของโห ลิงกจึงเหี่ยวไปหาเรือได้ มาลำหนึ่งหวังจะรับพระเจ้าเหี้ยนแต้ ตั้งสินสูงนัก พระเจ้าเหี้ยนเต้กลัวเสด็จลง ไปมิได้ พอเห็นกองทัพยกตามมาถึงชายป่า ตั้งสินจึงแก้เสียดิอนั้นต่อ กันเข้า จะผูกนั้นพระองค์หย่อนลงไปให้ถึงเรือ ยกเต็กผู้ที่พระมเหสีเห็นดังนั้น จึง เอาแพรขาวเป็นลายไม้หนึ่ง ชึ่งเก็บได้มาแต่กลางทางผูกนั้นพระองค์พระเจ้า เหี้ยนแต้และพระมเหสีหย่อนลงไปถึงเรือ ชุนนางและหารกชิงกันลงเรือ ลิงกเห็น เรือจะล่มลงจึงถอดกระเบื้องหินพันชุนนางและหารตายเป็นหลายคน จึงถอยเรือ ข้ามไปส่งเสด็จชื่นถึงฝั่ง แล้วข้ามมารับผู้คนไปหาอย่างเหี่ยว คนนั้นยังมีหมวด พอ หัพลิฉุย กุยกีกมาใกล้ ผู้ซึ่งข้ามมาก็ทิ้งเรือเสีย และคนหั้งปวงกับนักสนมแล ขันที่ซึ่งค้างอยู่นั้นก็ร้องเรียกกันบ้าง ร้องให้อ้ออึงอยู่บ้าง เอียวของจึงให้ไปเหี่ยว หาเกวียนมาได้เล่มหนึ่ง แล้วเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้กับพระมเหสีเสด็จไป

ชุนนางสิบเอ็ดสิบสองคน กับนายโจรส่องคน ก็ตามเสด็จพระเจ้า เหี้ยนเต้ไปถึงแคนเมืองไหเซียง พอเวลาค่ำลง จึงเข้าไปอาศัยอยู่ในโรงกระเบื้อง คนแก่เจ้าของโรงนั้นจึงเอาข้าวกล่องหุงมาถวาย พระเจ้าเหี้ยนแต้เสวยมิได้ ครั้น เวลารุ่งเช้าจะเสด็จออกจากที่นั้น พอเอียวปีกวันขันหยงซึ่งเป็นชุนนางผู้ใหญ่มา พน ก็ร้องให้รักพระเจ้าเหี้ยนแต้ และขันหยงทูลว่า ลิฉุย กุยกีนั้นเชื่อฟังข้าพเจ้า อยู่ ขอเชิญเสด็จพระองค์ยังอยู่ที่นี่ก่อน ข้าพเจ้าจะไปว่ากล่าวห้ามปรามให้

ยกกลับไป พระเจ้าเหี้ยนแต่จังตัวสว่า ชึ่งทำมึน้ำใจต่อเราจะไปห้ามปราบลิฉุย กุยกีก์ตามเดิด ยันหยงก์กราบถวายบังคมลาไป ลิงกมได้ฟังคำยันหยงก์พา เสด็จรับไปถึงต่ำบลอันอิน พอเวลาค่ำก์เชญเสด็จเข้าอาศัยอยู่ในโรงแห่งหนึ่ง คนหั้งปวงก์ล้อมวงอยู่

ฝ่ายลิฉุย กุยกี ครั้นยอกมาถึงเม่น้ำของโภ พบขุนนางกับนักสนมซันที่ จังให้จับไว้ ครั้นยันหยงมาถึงจังห้ามลิฉุย กุยกีว่า ชึ่งท่านจะยอกมาติดตาม ทำร้ายพระเจ้าเหี้ยนแต้นั้นไม่ควร ราชภูรหั้งปวงจะนินหาได้ ท่านจะยกกลับไป เสียเดิด เม้นฟังค่าเรา ความสรรเสริฐก็จะมีแก่ท่านไปในชั่วนี้ชั่วน้ำ ลิฉุย กุยกีเห็นชอบด้วย จึงปล่อยขุนนางและพระสนมซันที่หั้งนั้นไป ครั้งนั้นบังเกิดช้า แพนัก อาณานิษฐานว่าจะอดอยากล้มตายเป็นอันมาก

เตียวเชี่ยวเจ้าเมืองให้ลาย ของอินเจ้าเมืองโยต่อง รู้ช่าวดังนั้นก็จัดแจง เสือผ้าช้าวปลาอาหารให้ไปถวายพระเจ้าเหี้ยนแต่ พระเจ้าเหี้ยนแต่ดีพระทัยนัก และตั้งสิน อีวยของจังปรึกษาขุนนางหั้งปวงว่า เราจะให้หารไปทำต่ำนัก ณ เมืองลอกอี้ยง จะได้เชญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนแต่ให้ไปอยู่ ลิงกจังว่าชึ่งท่านคิดดังนี้ เราไม่เห็นด้วย ตั้งสินจึงตอบว่าเมืองลอกอี้ยงนั้นเป็นเมืองหลวงมาแต่ก่อน ควร จะเชญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนแต่ไปไว้ ชึ่งท่านจะให้ตั้งอยู่ที่นี่เห็นไม่สบาย ลิงกจังว่า ท่านจะเชญเสด็จไปอยู่เมืองลอกอี้ยงก์ตามเดิด แต่ข้าพเจ้าจะขอตั้งอยู่ต่ำบล อันอินนี้ ตั้งสิน อีวยของก์เชญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนแต่กับพระมเหสีขันเกวียนยก ไปเมืองลอกอี้ยง

ฝ่ายลิงกคิดเอาใจออกหาก จึงแต่งคนให้ไปบอกแก่ลิฉุย กุยกีว่า ตั้งสิน อีวยของพาพระเจ้าเหี้ยนแต่ยกไปเมืองลอกอี้ยง จะขอยกไปสักด็จจับพระเจ้า เหี้ยนแต่มาเสีย ลิฉุย กุยกีได้ฟังดังนั้นก็กลับมีใจยินดี ว่าจะยกไปทำการตัวยัน กัน

ฝ่ายตั้งสิน อีวยของ หันเชยมรุกิตติศพท์ดังนั้น ก์เชญเสด็จพระเจ้า เหี้ยนแต่หนีไปหั้งกลางวันกลางคืน ลิงกนั้นเป็นคนโลภมได้คอยลิฉุย กุยกีให้ พร้อม กีคุมพารคพวกรับตามไปถึงเขา กิสาน พอเวลาตีกประมาณสามยามเศษ ลิงกจังร้องเป็นกลอนburyาว่า ผู้ใดชึ่งเชญเสด็จไปนั้นให้หยุดอยู่ก่อนจะได้คิดอ่าน กัน บัดนี้ลิฉุย กุยกีตามมา พระเจ้าเหี้ยนแต่ได้ยินก็ทึ่งกลัว อีวยของ

จึงทูลว่า ซึ่งร้องมานี้เสียงลิ้งก์ กิตเป็นกลอุบ้าย แล้วให้ชิหลงถอยหลังไปรุนตัวยลิ้งก์ได้สามเพลง ชิหลงเอาขوانพันถูกลิ้งก์ตกม้าตาย แล้วชิหลงໄล่ฝ่าพันพรรคพากลิ้งก์กลั้มตายเป็นอันมาก จึงกลับมาตามเสด็จพระเจ้าเที่ยนแต่ไปพันเขากisan

ครั้นเวลารุ่งเช้าพอพบเตียวເອີ້ນເອາຂ້າວປລາອາຫາມຄວາຍ ພຣະເຈົ້າເທື່ຽນເຕີມຄວາມຍິນດີ ຈຶ່ງໃຫ້ເຕີວເອີ້ນເລື່ອນທີ່ເປັນໄຕສູ ກາຍໄທຍ່ວ່າເປັນຫຼຸນນາງຜູ້ໃໝ່ ເຕີວເອີ້ນກີກຮາບຄວາຍບັງຄົມລາໄປ ພຣະເຈົ້າເທື່ຽນເຕີກີກເຂົ້າໄປໃນມົອງລົກເອີ່ງ ແລ້ວທອດພຣະເນຕຣເທິນພຣະຮາຊວັງຕໍາທັນກແລຕິກກວ້ານອານາປະຈາຮາຊ່າງນັ້ນ ເປັນທີ່ເພັລີໃໝ່ມີສິນທັງເມືອງ ຕັນໄນ້ແລທຸ້າຫັນກາຍຸ່ງຕັ້ງປາ ພຣະເຈົ້າເທື່ຽນເຕີຄົດສົງສາຣພຣະກ້ຍທຽງພຣະກັນແສງ ວ່າເມືອນນີ້ພຣະມາກຊ່າຍຕຣີຢ່ສັງເກົ່າໄວ້ເປັນທີ່ບໍ່ມີສຸຂມາແຕ່ກ່ອນ ຄຣົງນີ້ມາສູງເສີຍແລ້ວ ຫຼຸນນາງທັງປົງຈຶ່ງໃຫ້ແຜ້ວັດກແລ້ວໃຫ້ປຸລູກຕໍາທັນກໜ້າທັງໝົດໃນ ແລ້ວເສດີຈອກຮົມພຣະທີ່ນັ້ນໃຫ້ຖຸ່ງເຊີ່ງເພັລີໃໝ່ມີສິນນັ້ນ ແລ້ວເຊີ່ງເສດີຈພຣະເຈົ້າເທື່ຽນເຕີເສດີຈຫຸ້ນອູ່ ຫຼຸນນາງທັງປົງເຂົ້າມາເຟ້າຕາມອຍ່າງຕາມຮ່າມເນີຍມ ແລ້ວອານາປະຈາຮາຊ່າງນັ້ນກີກເຂົ້າໄປຕັ້ງນ້ານເຮືອນອູ່ປະມານທ້າຮ້ອຍເຮືອນ

ตอนที่ ๑๒

ในขณะนั้นข้าวแพงราชภูรั้งปวงอดอยาก ชวนกันไปชุดราชทัญญ่าแล เปลือกไม้มากินต่างอาหาร ชุนนางผู้น้อยแลทหารกับราชภูรั้งปวง ซึ่งเที่ยว ซอกซอนเข้าไปเก็บผักหักพินในตึกแลซ่องกุฎิหัวยคลังที่เพลิงไหม้แต่ก่อน ผนังตึกแลซัมประดูดล้มลงทับตายเป็นอันมาก

ฝ่ายเอียวป่าวจึงทูลพระเจ้าเหี้ยนแต้ว่า พระองค์ทรงพระอักษรอมอบ ข้าพเจ้าไว้นั้น ข้าพเจ้ายังมีได้อาไปให้ใจໂฉ พระเจ้าเหี้ยนเต็จงตรัสว่าท่านเร่ง แต่งคนเอาไปให้ใจໂฉ ให้หาตัวเข้ามาช่วยราชการในเมืองลกเอียง เอียวป่าวจึง แต่งทหารให้ถือพระอักษรไปให้ใจໂฉ ใจໂฉเห็นพระอักษรดังนั้น ก็รู้ว่าพระเจ้า เหี้ยนเต็กลับไปอยู่ ณ เมืองลกเอียง และวจังปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า บัดนี้ พระเจ้าเหี้ยนเต็ให้หาเราเข้าไปช่วยราชการ ณ เมืองลกเอียง ท่านทั้งปวงจะเห็น ประการใด

ชุนออกจึงว่าครั้งพระเจ้าจิ่วซองอ่องได้เสวยราชสมบัตินั้น บ้านเมืองเป็น จลาจล พระเจ้าจิ่วซองอ่องให้หาจิ่นบุนกงเข้าไปช่วยราชการเมือง ชุนนางทั้งปวง อยู่ในบังคับบัญชาจิ่นบุนกง ออยู่มาจิ่นบุนกงก็ได้ราชสมบัติโดยง่าย* ครั้นนี้ พระเจ้าเหี้ยนเต็ให้หาท่านเข้าไปช่วยราชการก็ได้ทีแล้ว ควรที่จะยกเข้าไปตาม รับสั่ง ถ้าท่านช้าอยู่ หัวเมืองผู้ใดที่มีฝีมือยกเข้าไปถึงก่อน ราชการก็จะลิทธี ขาดอยู่กับผู้นั้น ขอท่านยกเข้าไปให้กันที

ใจໂฉเห็นชอบด้วย จึงให้จัดแหงทหารทั้งปวงได้ประมาณสามสิบหมื่น พร้อมแล้ว ยกไปถึงกลางทาง พomo้าใช้มานอกให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนแต้ว่า กองทัพลิธุย กุยกិយកมาไกลั้ด่านเมืองลกเอียง จึงทรงพระดำริว่า บ้านเมืองก็ยัง มีได้ตกแต่ง ค่ายคุประดูหอรบทหารในเมืองกิน้อย หั้งผู้ดือห้มสือไปหาใจໂฉนั้น ก็ยังมิกลับมา จึงตรัสปรึกษาแก่ชุนนางทั้งปวงว่า ลิธุย กุยกិយកมาไกลั้ด่านอยู่

* มีในเรื่องเลิบดก

แล้ว ทหารเราก็น้อย ผู้ใดจะคิดประการได

เอียวของ หันเชิญมึงทูลว่า ชึ่งลิฉุย กุยกិយភាពนั้นพระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปป้องกันสนองพระคุณกว่าจะสิ้นชีวิต ดังสินจึงตอบว่าในเมืองลอกอี้ยงนี้ ก็ยังมีได้แต่ค่ายคุประตุหอร์น ชึ่งท่านทั้งสองจะยกออกไปต่อรอบด้วยลิฉุย กุยกินนั้น เรายืนจะเสียแก่มั้นฝ่ายเดียว เราคิดจะเชิญเสด็จพระเจ้าเทียนเต้นไปข้างหัวเมืองตะวันออก พระเจ้าเทียนแต่เห็นชอบด้วย ดังสินกับทุนนางทั้งปวงก็เชิญเสด็จพระเจ้าเทียนเต้กับพระมเหสี ขันรถออกจากเมืองลอกอี้ยง ไปทางประมานย์สิบเส้น พอเห็นกองทัพยกมาข้างทิศตะวันออก ทหารทั้งปวงใหร่องอ้ออิงเป็นอันมาก ผู้ถือหันสือรับสั่งก็ขับม้า ควบมาก่อนถึงหน้ารถ จึงกราบทูลพระเจ้าเทียนแต่ว่า บัดนี้ใจโดยกอกองทัพมาถึงกลางทาง รู้กิจติศัพท์ว่าลิฉุย กุยกិយเข้ามาไกลั่นด่านเมืองลอกอี้ยง ใจโฉลงให้แหหัวตุน เคѧງ เตียนอุยคุมหาหารห้ามมิเป็นหพหน้ายกเว่ยมา หวังจะได้ป้องกันรักษาพระองค์ก่อน พระเจ้าเทียนแต่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี

ฝ่ายแหหัวตุนรู้ว่าพระเจ้าเทียนเต้เสด็จจากมา ก็พาเคѧງ เตียนอุยเข้าไปกราบทวายบังคม พอนายม้าใช้ผู้หันนึงมากราบทูลพระเจ้าเทียนเต้ว่า เห็นกองทัพยกมาข้างทิศตะวันออกอีกกองหนึ่ง พระเจ้าเทียนแต่จึงสั่งให้แหหัวตุนไปสืบดูว่าจะเป็นกองทัพผู้ใดยกมา

แหหัวตุนออกไปดูพบโจหง ลิเตียน วงศิณคุมหารามา จึงพานายหารทั้งสามคนเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเทียนเต้ แล้วทูลว่าใจโฉลงให้แหหัวตุน เคѧງ เตียนอุยยกมาก่อนนั้น เห็นว่าท่านน้อยนักจึงให้ข้าพเจ้าทั้งสามนี้คุมหาหารยกเติมมา หวังจะได้ช่วยรับด้วย 乍่อ้ายพวงเหล่ร้ายเสีย พระเจ้าเทียนเต้ทราบดังนั้น จึงตรัสว่า ใจโฉมีสติปัญญาเป็นอันมาก แล้วก็มีใจสัตย์ซื่อต่อเรา ควรที่จะทำนุบำรุงแผ่นเดิน

ฝ่ายม้าใช้ช้างทิศตะวันตกมากราบทูลพระเจ้าเทียนเต้ว่า หพลิฉุย กุยกិเข้ามาในเด่นแล้ว หาผู้ใดต้านทานมิได้ พระเจ้าเทียนเต้ทราบดังนั้น จึงตรัสแก่แหหัวตุนว่า หพลิฉุย กุยกិยกล่วงเข้ามาในด่านแล้ว ท่านจะคิดประการได้แหหัวตุนจึงกราบทูลว่า ชົງພວກเหล่ร้ายยกเข้ามานั้น พระองค์อย่าทรงพระวิตก

เลย ข้าพเจ้าทั้งปวงผู้เป็นทัพหน้าใจໂฉ จะขออาสายกอกรไปรบให้เหล่าร้ายแตกไปจังได้ แล้วกิ่กรบถวายบังคมลาອอกมา แยกหัวตุนนั้นเป็นกองขวา ใจหองเป็นกองซ้าย แล้วยกทหารไปรบกระหนาบฝ่าฟันทหารลิذุย กุยกิเสียเป็นอันมาก ลิذุย กุยกิต้านทานมิได้กิ่กรบทหารซึ่งเหลื่อนหนึ่นไป แยกหัวตุน ใจหองก็ยกกลับมา จึงให้เชิญเสด็จพระเจ้าเตี้ยนเต็กลับเข้าไปอยู่เมืองลกเอี่ยง แล้วจัดแจงทหารทั้งปวงตั้งล้อมวนอยู่นอกกำแพง

ฝ่ายโจโฉยกมาถึงเมืองลกเอี่ยง จึงเข้าไปกรบถวายบังคมคุกเข่าเฝ้าพระเจ้าเตี้ยนเต้ พระเจ้าเตี้ยนเต้เห็นโจโฉก็มีความยินดี จึงตรัสว่าท่านอย่าคุกเข่าเลย จนนั่งให้ประดิษฐ์ โจโฉก็ทำตามรับสั่งแล้วทูลว่า ชั่งพระองค์ซูบเลี้ยงข้าพเจ้ามาแต่ก่อนนั้น ก็คิดอยู่ว่าจะสนองพระคุณมิได้ขาด ครั้นนี้ลิذุย กุยกิทำการทายาน้ำชาต่อพระองค์นั้น อย่าให้ทรงพระวิเศษเลย ข้าพเจ้าจะคิดอ่านมาลิذุย กุยกิเสียให้ได้ พระเจ้าเตี้ยนเต้มีความยินดีนัก จึงตั้งให้โจโฉเป็นชุมนางผู้ใหญ่ในเมือง ว่าราชการทั้งฝ่ายทหารพลเรือน

ฝ่ายลิذุย กุยกิซึ่งแตกไปนั้นช่องสูมทหาร ครั้นรู้ว่าโจโฉยกมาถึงจึงปรึกษา กันว่า ถ้าเราจะละไว้ข้าพหนารโจโฉก็จะมีกำลังเข้ม จำเราก็ยกเข้าตีเอาอย่าให้ทันตั้งตัวได้ เห็นจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง ก้าเซี่ยงจึงว่าท่านคิดทั้งนี้ไม่ควรด้วยโจโฉมีทหารเอกทหารเลวเป็นอันมาก ทหารเราก็น้อยเห็นจะต้านทานมิได้ อุปมาดังเนื้อไปสู้เสือ ขอให้แต่งคนไปขอโทษแล้วว่าจะเข้าเกลี้ยกล่อมยอมทำราชการด้วย เห็นโจโฉก็จะมีใจเมตตาท่านทั้งสอง ลิذุย กุยกิได้ฟังดังนั้นก็กราช จึงว่าแก่ก้าเซี่ยงว่า เราจะทำสังคมแกรโจโฉอยู่ ตัวมาว่ากล่าวหันนี้หวังจะให้ทหารเราเสียใจ แล้วลิذุย กุยกิชักกระเบื้องจากจะฟันก้าเซี่ยงเสีย ทหารทั้งปวงเข้าขอโทษไว้ได้ ก้าเซี่ยงมีความน้อยใจ เวลาค่ากิชั้นม้าหนีกลับไปบ้าน ครั้นเวลารุ่งเข้าลิذุย กุยกิก็จัดแจงทหาร ให้ลิเซียม ลิเปีกเป็นทัพหน้า แล้วยกไปประจำด้วยโจโฉ

ฝ่ายโจโฉจึงให้เคาทู เตียนอุย ใจยิน คุมทหารม้าสามร้อยยกอกรไปแล้วนายทหารทั้งสามคนก็ขับม้าฝ่าฟันทหารลิذุย กุยกิเข้าไป ลิเซียม ลิเปีกหลาน ลิذุยเห็นดังนั้นก็กราช จึงขับม้าเข้ารบด้วยเคาทูยังมีหันได้เพลงหนึ่ง เคาทูเอ่า

ทวนแห่งถูกกลิเซียมตามม้าสาย ลิเปี๊กเห็นดังนั้นก็ตกใจกลัว มิทันเข้าสู้รบก็พลัด ตกม้าลง เคากูอาหวนแหงซ้า แล้วตัดเอารีระลิเซียม ลิเปี๊กมาให้โจโฉ โจโฉก็ มีความยินดีจึงเอามือลูบหลังเคากู แล้วสรรเสริญว่าทำนั้นมีมือสมเป็นทหารเอก โจโฉจึงให้แยหัวตุ้นเป็นกองหน้า โจหินเป็นกองชัย โจโฉเป็นกอง หลวง ยกเป็นหน้ากระดานขึ้นไปรบด้วยลิฉุย กุยกิ แลบทหารลิฉุย กุยกินนั้นล้ม ตายเป็นอันมาก ลิฉุย กุยกิก็แตกพ่ายไป โจโฉเห็นดังนั้นก็ขับม้าร้าวกระบวนไปตาม ทางพันทหารทั้งปวงไป

ฝ่ายทหารลิฉุย กุยกิก็ทิ้งอาวุธเสียมาเข้าด้วยโจโฉสิ้น แต่ลิฉุย กุยกินนั้น ขับม้าหนีตามกันไปซ่อนอยู่ในซอกเขาแห่งหนึ่ง โจโฉก็คุมทหารกลับมาตั้งอยู่ นอกเมือง

ฝ่ายเอียวของรู้ว่าโจโฉยกไปตีทัพลิฉุย กุยกิแตกไป จึงปรึกษากับ หันเชี่ยมว่า โจโฉทำการครั้งนี้เห็นใหญ่หลวงนัก นานไปราชการในเมืองหลวงก็ จะสิทธ์ขาดอยู่แก่เขา เราหั้งสองก็จะอยู่ในเงื่อนมือโจโฉ เราจะคิดกลุบนายว่า จะยกไปจับลิฉุย กุยกิฆ่าเสีย แล้วเราจะหนีไปอยู่เมืองใต้เหลียง หันเชี่ยมเห็นชอบ ด้วย จึงพาภันเข้าไปเฝ้าแล้วกราบทูลว่า ชึ่งโจโฉยกออกไปตีทัพลิฉุย กุยกิแตก ไปนั้น ข้าพเจ้าหั้งสองจะขออาสายกทหารออกไปตาม จับลิฉุย กุยกิมาฆ่าเสียให้ จงได้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ยอมให้ไป เอียวของ หันเชี่ยมก็ลาออกจากมาจัดแจงทหาร และพร้อมพวกของตัวพร้อมแล้วก็ยกออกจากเมืองลากอเอียง

พระเจ้าเหี้ยนเห็นจึงใช้ตั้งเจี่ยวไปหาโจโฉเข้ามาจะปรึกษาราชการด้วย ตั้งเจี่ยวรับสั่งแล้วก็ออกไปหาโจโฉ โจโฉเห็นรูปร่างตั้งเจี่ยวพ่วงพิวเนื้อสดใส จักขุนนั้นโตกลม คิ้วสุดหางตา โจโฉจึงว่าในเมืองหลวงนี้มีได้มีความสุข หั้ง ข้าวปลาอาหารก็ชัดสน ตั้งเจี่ยวบ่ารุ่งตัวประการได้จึงมีสิสันสมบูรณ์เหมือน บ้านเมืองปกติตั้งนี้ ตั้งเจี่ยวจึงตอบว่า ข้าพเจ้าจะได้บ่ารุ่งตัวประการได้หากมีได้ ข้าพเจ้ารับประทานแต่อหารจนอายุได้สามสิบปี โจโฉหัวเราะแล้วว่า ท่านเป็น ที่ชุนนางตำแหน่งใด ตั้งเจี่ยวตอบว่าข้าพเจ้านี้เป็นชาวเมืองเต็งโต เป็นที่ปรึกษา อยู่กับอ้วนเสี้ยว ครั้นแจ้งว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จกลับมาอยู่ ณ เมืองลากอเอียง แล้ว จึงเข้ามาทำราชการ แล้วโปรดให้เป็นที่เจียงยีหลง แปลภาษาไทยว่าเป็นที่

ปรึกษา ใจໂລຈິງວ่าເຮົາໄດ້ຍືນລືອຍຸ້ຫ້ານາແລ້ວ ສິ່ງໄດ້ມາພບທ່ານນີ້ກີ່ເປັນບຸນຍຸຂອງເຮົາ ຈຶ່ງໃຫ້ແຕ່ງໂຕະແລ້ວຫາຕັ້ງຫຼຸນຍກມາໃຫ້ຮູ້ຈັກໄວ້ກັບຕັ້ງເຈິ່ງວ່າ ແລ້ວຫຼຸນຫຼຸກຕັ້ງເຈິ່ງວິກິນໂຕະອູ່

ພວມ້າໃຫ້ມານອກໂລຈິງວ່າ ເຫັນທາງກອງທີ່ນີ້ຍກອກມາຈາກເມືອງລົກເຊີ່ງໄປທາງທີ່ຄະວັນອອກ ມີຮູ້ວ່າຜູ້ໄດ້ເປັນນາຍທັພ ໂຈໂລຈິງສັ່ງທາງໃຫ້ປຶບດູວ່າ ທັພຜູ້ໄດ້ຈະຍັກໄປໄຫ່ນ ຕັ້ງເຈິ່ງວິຈຶ່ງທຳມໂລຈິງວ່າຍ່າໃຫ້ທາງໄປເລຍ ສິ່ງຜູ້ຍັກໄປນັ້ນສອນນາຍ ເວີຍາຍອນນັ້ນເປັນພຣຣຄພວກລິດູຍ ທັນເຊີຍມັນນັ້ນເປັນນາຍໂຈຣ ເຂັ້ມາກໍາກາຮຽນພຣເຈົ້າເຫັນເຕີ້ສົດຈອກຈາກເມືອງເຕີຍງັ້ນ ບັດນີ້ເຫັນວ່າທ່ານເຂັ້ມາກໍາຮາຊກຮອງຢູ່ໃນເມືອງຫລວງ ເວີຍາຍອນ ທັນເຊີຍມກລັວທ່ານ ຈຶ່ງພຣຣຄພວກຈະໄປຫລຸບທີ່ລືກອູ່ ດັນ ເມືອງໄຕ້ເຫັນ ໂຈໂລຈິງຄາມວ່າ ສິ່ງເວີຍາຍອນ ທັນເຊີຍມກລັວເຮົາຈຶ່ງອອກໄປຈາກເມືອງນັ້ນເຫັນຈະສັງສົຍເຮົາດ້ວຍຫຼື້ອີ່ໄດ້ ຕັ້ງເຈິ່ງຕອບວ່າອ້າຍຄົນທັນສອນນັ້ນມີໄດ້ມີຄວາມຄິດສິ່ງໄດ້ ສິ່ງຈະສັງສົຍທ່ານນັ້ນແກ້ໄຂລືອຄວາມຄິດມັນນັກ ໂຈໂລຈິງວ່າ ສິ່ງເວີຍາຍອນ ທັນເຊີຍມອອກໄປຈາກເມືອງນັ້ນ ເຫັນຈະມີຄວາມຄິດກໍາທາງຕ່າງໆ ຕັ້ງເຈິ່ງຈຶ່ງຕອບວ່າ ອ້າຍຄົນທັນສອນນີ້ ອຸປະມາເໜືອນເລືອໄມ່ມີເຂົ້າແລນກຫາປົກມີໄດ້ ສິ່ງຈະຄິດປະກາດໄດ້ນັ້ນທ່ານອ່າຍວິທີກເລຍ ຊ້າພເຈົ້າເຫັນວ່ານານໄປກີ່ຈະໄດ້ຕັ້ງເປັນນັ້ນຄົງ

ໂລຈິນໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ຄົດວ່າ ຕັ້ງເຈິ່ງວິນິ້ພຸດຈາຄມສັນ ຈຶ່ງປັບປຸງຕັ້ງເຈິ່ງວ່າ ເມືອງລົກເຊີ່ງນີ້ເປັນອັນຕາຍດ້ວຍເພັນໄໝມ່ເຮົາຈະຄິດປະກາດໄດ້ ຕັ້ງເຈິ່ງຈຶ່ງຕອບວ່າທ່ານຍກທາງເຂົ້າມາກໍາຈັດລິດູຍ ກຸຍກິນັ້ນ ພຣເຈົ້າເຫັນເຕີ້ແລ້ວຫຼຸນນາງທັນປວງກີ່ຄ່ອຍມີຄວາມສຸຂັ້ນພຣະທ່ານ ບັດນີ້ທ່ານຈະທຳນຸ່ມບ່າງຮຸ່ງແຜ່ນດິນ ແລ້ວກ່າວພຣະເຈົ້າເຫັນເຕີ້ສົບໄປດ້ວຍຄວາມສຸຈົກຕົ້ນນັ້ນ ຄວາມຂອບຂອງທ່ານກີ່ຈະມີຍິ່ງຫຼື້ນໄປເປັນອັນມາກແຕ່ຈະຕັບແຕ່ງຄ່າຍຄູປະຕູຫອຽນໃນເມືອງລົກເຊີ່ງໃຫ້ບົງບົຽນຫຼັ້ນນັ້ນ ຊ້າພເຈົ້າເຫັນຍັງຫຼັດສັນອູ່ ດ້ວຍຫຼຸນນາງແລ້ວຮັງກວຽກທັນປວງຍັງມີໄດ້ຕັ້ງຕັ້ງໄດ້ ເພຣະຫັດສັນຫ້າວປລາອາຫາຣ ແລ້ວເກລືອກຈະມີຮາຊກາສົງຄວາມມາກີ່ຈະລໍາບາກແກ່ທ່າງທ່ານ ຂອໃຫ້ເສົ່າງເສດີຈີ່ພຣເຈົ້າເຫັນເຕີ້ໄປຕັ້ງອູ່ ດັນ ເມືອງຫຼູ້ໂຕ ພຣເຈົ້າເຫັນເຕີ້ແລ້ວຫຼຸນນາງທັນປວງກີ່ຈະມີຄວາມຍິນດີດ້ວຍ ແມ່ອນທີ່ນີ້ທ່ານນີ້ມີຕາມເມືອງໃໝ່ຄວາມໄດ້ທັນທີ ຫ້າວເມືອງແລ້ວຮັງກວຽກທັນປວງກີ່ຈະສຽບສັງເກົ່າວ່າມີໃຫ້ລໍາບາກແກ່ໄພວ່າ ສິ່ງຊ້າພເຈົ້າວ່ານີ້ຂອ້າໃຫ້ທ່ານດຳເຮົາດູຈົງຄວາມ

ใจໂฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงจับเอาเมือตั้งเจี่ยวไว้แล้วว่า ซึ่งท่านว่ากล่าวหันนี้ต้องในความคิดเรา ถ้าเราจะเชิญเสด็จพระเจ้าเที่ยนเตี้ไปแล้ว เอียวของ หันเชียนจะมาทำอันตรายกลางทางกระมัง ประการหนึ่งชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยในเมืองหลวงนั้น ยังจะเห็นพร้อมด้วยหรือ

ตั้งเจี่ยวจึงตอบว่า ทุกวันนี้ชุนนางและราชภารทั้งปวงในเมืองหลวงก็อดอยากร้าวปลาอาหารเป็นอันมาก ขอให้ท่านประการแก่คนทั้งปวงว่าในเมืองลูกเอี่ยงนี้ขัดสนด้วยอาหาร จะเชิญพระเจ้าเที่ยนเตี้ไปอยู่ ณ เมืองหยูโต๊ะ ทางใกล้กันกับเมืองโลเอี่ยง ซึ่งร้าวปลาอาหารมีบริบูรณ์ จะได้จัดแสงให้อาสาบียงมาส่องโดยง่าย ชุนนางทั้งปวงก็จะพร้อมใจด้วยท่าน อนึ่งเอียวของ หันเชียนซึ่งหนีไปอยู่ ณ เมืองไใต้เหลียงนั้น ขอให้ท่านมีหนังสือไปเกลี้ยกล่อมอาใจไว้ เห็นจะไม่คิดร้ายต่อท่านสืบไป

ใจໂฉได้ฟังก็มีความยินดี แล้วว่าเราจะคิดการสิ่งใดไปภายหน้าเราจะเชิญท่านมาปรึกษาด้วย ตั้งเจี่ยววับคำใจໂฉแล้วลาไป ใจໂฉจึงปรึกษาด้วยทหารทั้งปวง ซึ่งจะเชิญเสด็จไปตั้งอยู่ ณ เมืองหยูโต๊ะ เนื่องความยังมิتابลงกัน

ฝ่ายของหลิบชุนนางจึงค่อยพูดจากันกับเล่าง่ายซึ่งเป็นเชื้อพระเจ้าเที่ยน เต็ว่า ข้าพเจ้าดูเห็นดาวไฟเบิก ภาษาไทยว่าดาวขาวนั้นสุกใสแต่กูผ่านมาจนถึงที่ดูแล้ว บัดนี้ข้ามหากบวรค์มีดาวสำคัญหับพระมหากาษัตริย์ ข้าพเจ้าพิเคราะห์เห็นว่าพระเจ้าเที่ยนเตี้จะสูญเสียครั้งนี้ จะมีผู้ใดเสวยราชสมบัติเป็นพระมหากาษัตริย์นั้นเป็นที่งุยกับจัน แล้วของหลิบจึงเอานือความทั้งนี้ลอบทูลพระเจ้าเที่ยนเตี้ พระเจ้าเที่ยนเตี้มีได้ตรัสประการได

ฝ่ายใจໂฉรู้กิตติศัพท์ซึ่งของหลิบพูดกับเล่าง่าย ครั้นเวลาค่ำจึงใช้คนสนิทให้ไปว่ากับของหลิบว่า ท่านมีน้ำใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน อันราชสมบัติและการบ้านเมืองนั้นเล็กซึ่งใหญ่หลวงนัก อย่าเพ้อให้ท่านล่วงทำนายไปก่อน คนใช้ก็ไปว่าแก่ของหลิบตามคำใจໂฉว่าทุกประการ ของหลิบก็มีได้ว่าประการได

ใจໂฉจึงให้หาชุนยอกมา แล้วบอกเนื้อความซึ่งของหลิบว่าตนให้ชุนยอกฟัง ชุนยอกจึงตอบว่า พระเจ้าเที่ยนเตี้นั้นชาตุเพลิง ตัวท่านเป็นชาตุเดิน ถ้าท่านคิดอ่านยกไปอยู่เมืองหยูโต๊ะได้ ท่านจะคิดการสิ่งใดก็จะค่อยกว้างขวางขึ้นไป เห็น

จะเหมือนคำอองหลิบว่าเป็นมั่นคง

ใจโน้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นเวลาสูงเข้าก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้า เทียนเต้เล่าว่า เมืองลอกอี้ยงนี้มีอันตรายจลาจลร้างโดยมาแต่ครั้งตั้งตระแหง บัดนี้พระองค์ได้เสด็จกลับมาอยู่ บ้านเมืองก็มีได้ปกติ ขัดสนข้าวปลาอาหาร ถ้าจะให้ตกแต่งบ้านเมืองแล้วค่ายคุประดุจหอบรั้นแล้ว ก็จะลำบากแก่ไพรทั้งปวง นัก และเมืองอยู่ต่อหนึ่นประกอบด้วยค่ายคุประดุจหอบ อาณาประชาราชภูรก็มี ทรัพย์สินมั่นคง ข้าวปลาอาหารกับบริบูรณ์ด้วยใกล้มีองโລอี้ยง ถึงมาตราว่าจะมี สมครามก็จะได้ป้องกันสะดวก ข้าพเจ้าจะขอเชิญเสด็จพระองค์ไปอยู่ ณ เมือง ชูโต เห็นชุนนางและรายภูรทั้งปวงจะมีความสุข

พระเจ้าเทียนเต้ได้ฟังดังนั้นจึงตรัสว่า ท่านจะคิดป้องกันบำรุงเรา ประการใดก็ตามเกิดเรามีขัด ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยรู้ดังนั้นต่างคนต่างกลัวใจโน้ อยู่สิ้น มิได้ว่ากล่าวขัดแข็งประการใด ใจโน้ให้เร่งจัดแจงทหารทั้งปวงพร้อม แล้วก็เชิญเสด็จพระเจ้าเทียนเต้กับพระมเหศรีชันษา ชุนนางกับพระสนมก์ตามมา ใจโน้จึงยกทหารพาเสด็จออกจากด้านเมืองลอกอี้ยงไปไกลประมาณหกสิบสิบ เส้น ถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง พนอี้วยของ หันเชียมคุมหาหารให้ร้องสักด้างไว้ ใจโน้เห็น ดังนั้นจึงขับม้าขึ้นไปหน้าทหารทั้งปวง ชิหลงนั้นจึงร้องว่าแก่ใจโน้ว่า จะพาเสด็จ พระเจ้าเทียนเต้ไปแห่งใด ใจโน้มิได้ตอบประการใด จึงให้เคาทูอกไปรับด้วย ชิหลงได้สิบห้าเพลงก็มิได้แพ้ชนะกัน ใจโน้จึงให้ตีม้าล้อขึ้น เคากูกีซักม้ากลับ เข้ามา ชิหลงก็กลับไปค่าย ใจโน้จึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า อี้วยของกัน หันเชียมนั้นเราคิดจะฆ่าเสีย แต่ชิหลงนั้นมีกำลังกล้าแข็ง เราจะครื้นได้ไว้เป็น ทหาร จำจะคิดให้ไปเกลี้ยกล่อมเอาชิหลงมาไว้ให้ได้

หมันทองจึงว่าซึ่งท่านจะครื้นได้ชิหลงมาไว้นั้นท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้า กับชิหลงรู้จักกันมา เวลาค่ำวันนี้ข้าพเจ้าจะอาสาปลอมเป็นทหารเลวไป ณ ค่าย ชิหลง แล้วจะว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมชิหลงให้มาอยู่ทำราชการแก่ท่านให้จดได้ ใจโน้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าท่านจะไปเกลี้ยกล่อมให้ได้ชิหลงมา ครั้น เวลาค่ำ หมันทองก็แต่งตัวเป็นทหารเลวปลอมเข้าไปถึงในค่าย เห็นชิหลงใส่ เกราะจุดเทียนนั่งดูหนังสืออยู่ หมันทองจึงเข้าไปค่านับแล้วว่า แต่จากกัน

มาท่านยังค่อยมีความสนใจอยู่หรือ

ฝ่ายชิหลงได้ยินดังนั้นก็งายหน้าขึ้นๆๆ เห็นทหารแปลกหน้าก็ตกใจ ครั้นพิศแลดูก็จำได้แล้วทั่วๆ ท่านนี้หมันทองอยู่เมืองชั้นใหญ่ เหตุใดท่านจึงมาหาเราในเวลากลางคืน หมันทองจึงตอบว่า ข้าพเจ้าทำราชการอยู่ด้วยโจน เมื่อเวลากลางวันนั้นเราเห็นท่านออกไปรับกับเคาทู เรายังได้ทักทายท่าน แต่ใจนั้นคิดถึงอยู่ในเวลาค่ำ เรายังได้กล่าวความตาย จึงปลอมเข้ามาหาท่านหวังจะเจรจาด้วย ชิหลงจึงเชิญให้นั่ง แล้วว่าท่านมาหาเราด้วยกิจสิ่งใดจว่าไปเด็ด

หมันทองจึงว่า ท่านมีกำลังรบพุ่งกล้าหาญเข้มแข็งหาผู้ใดเสมอมาได้ ขัดสนด้วยเหตุประการใด ท่านจึงมาอยู่ในเมืองมีอิทธิพล ทันเชิญมานี้ไม่ควรโจนนั้นนำใจกว้างช่วงอารีบารุงเลี้ยงทหารมิให้อนาที กิตติศัพท์ทั้งนี้ท่านก็ยอมจะได้ยินอยู่บ้าง เมื่อท่านรับกับเคาทูนั้นโจนเห็น มีน้ำใจเอ็นดูท่านนัก จึงสั่งทหารทั้งปวงมิให้ยิงเกาทัณฑ์กลัวว่าท่านจะต้องบาดเจ็บ จึงให้เรามาเชิญท่านไป หวังจะสนใจแจ้งให้เห็นผิดแคลง ฝ่ายเราก็เห็นว่าท่านอยู่ที่มีด จริงคิดผ่อนผันไปทางที่สว่าง จะได้มีความสุขสืบไป ซึ่งเราว่ากล่าวทั้งนี้ด้วยความรักท่าน ท่านคงด้วยดูให้สมควร

ชิหลงได้ฟังดังนั้นก็นั่งคิดอยู่ จึงทอดใจให้ญี่แล้วตอบว่า เรารู้อยู่ว่า เอียวชอง ทันเชิญมานี้แสดงปัญญาโนยจะคิดการใหญ่มิได้ แต่จำเป็น เพราะได้อยู่ด้วยกันนานนานแล้ว ครั้นจะทิ้งเสียบดันนี้ก็ไม่ควร หมันทองจึงว่าท่านไม่ได้ยินคำใบ้ราณว่าไว้หรือ อันธรรมดานะทำรังก์ย่อแม่สองหางซึ่งพุ่มไม้ซึ้งจะได้ทำรังอยู่เป็นสุข ถึงลมพายุใหญ่จะพัดหนักมา รังนั้นก็มิได้เป็นอันตราย ประการหนึ่งเป็นชาติทหาร จะหาแม่ทัพ ก็ให้พิเคราะห์ดูผู้ใจโอบอ้อมอารี และช้านาญในการสังคม ถึงข้าคึกจะยกมากระ夷่าได้ก็มิได้หวาดไหว คิดอ่านป่องกันมิให้ทหารทั้งปวงเป็นอันตราย ถ้าผู้ใดพอบนนายที่มีสติปัญญาหมายจะพึงได้แล้วไม่เข้าทำราชการด้วย อย่าให้คนทั้งปวงนับถือความคิดผู้นั้นเลย

ชิหลงได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าลงค่านั้น แล้วว่าซึ่งท่านว่าทั้งนี้เราเห็นชอบด้วย เราจะทำตามท่าน หมันทองจึงตอบว่า ถ้าท่านไปทำราชการอยู่ด้วยโจนแล้ว จงตัดเอาศีรษะเอียวชอง ทันเชิญไปเป็นกำนัลโจนเด็ด ชิหลงจึงตอบว่า

ธรรมดายเป็นบ่าวได้กินข้าวแดงของท่านแล้ว ถ้ามิพอใจอยู่ด้วย และจะซ้ำทำร้าย แก่นายกเป็นคนหากตัญญูมีได้ ซึ่งท่านจะให้ทำดังนี้เรามิ่ยยอมด้วย หมันทอง ได้ยินดังนั้นก็สรรเสริฐว่า ท่านนี้มีกิตัญญูนัก เราชวนกันไปหาโจโฉแต่ตัว เดิม ชิหลงจึงจัดแจงทรัพย์สิ่งสินของตัว แล้วพาพรคพากประมาณสามลิบคน ลอบหนีออกจากค่ายในเวลากลางคืน หมันทองก็นำไปค่ายโจโฉ

ขณะนั้นมีผู้เอามือความบอกเอียวของว่า บัดนี้ชิหลงพาพรคพากหนีไปหาโจโฉ เอียวของได้ยินดังนั้นก็กรา จึงคุมทหารพันหนึ่งยกตามไปในเวลากลางคืน ครั้นมาถึงกลางทางเห็นกองเพลิงบนเนินเข้าสว่างอยู่ โจโฉเห็น เอียวของคุณทหารตามมา โจโฉจึงขับม้าเข้าล้อมไว้ แล้วร้องประการว่าเรามา คอยอยู่แต่เวลาพลบค่า ตัวอวดว่ากล้าหาญแล้วอย่าถอยหนีกัน เอียวของ เห็นทหารล้อมไว้แล้ว ได้ยินเสียงโจโฉร้องมาก็ตกใจ จะพาทหารทั้งปวงถอยหนี ไปก็มีได้ ด้วยทหารโจโฉล้อมอยู่

ฝ่ายทันเชียมรู้จักคุณทหารยกตามมา เห็นทหารโจโฉล้อมเอียวของไว้ ทันเชียมจึงรับฝ่าเข้าไปแก้เอียวของออกมามีได้ โจโฉเห็นดังนั้นจึงขับทหาร ทั้งปวงໄล่มาพันทหารเอียวของล้มตายเป็นอันมาก ที่เป็นอยู่นั้นมาเข้าด้วยโจโฉ ประมาณสองร้อยเศษ เอียวของกับทันเชียมเห็นจะต้านทานมีได้ ก็พาทหารซึ่ง เหลือนั้นรีบหนีไปหาอ้วนสุด ณ เมืองลำหยง

โจโฉก็พาทหารทั้งปวงกลับมา ณ ที่ประทับ หมันทองจึงพาชิหลงเข้าไป หาโจโฉ โจโฉเห็นหมันทองได้ชิหลงมาก็มีความยินดี จึงเอาเงินทองเสื้อผ้าให้ ชิหลง จึงตั้งให้เป็นนายทหาร แล้วโจโฉก็เชิญเดี๋จพระเจ้าเทียนเต้ไปถึงเมือง ยูโตร จึงให้ปลูกตำหนัก ตกแต่งค่ายคุประทูหอบรไว้ให้พร้อม พระเจ้าเทียนเต้ เมื่ออยู่ในเมืองยูโตรนั้น จึงตั้งตั้งสินกับชุนนางลิบสามคนเป็นสนับดี

ขณะนั้นโจโฉมีใจกำเริบ จึงตั้งตัวขึ้นเป็นมหาอุปราช แล้วตั้งชุนนาง ชุนสิ้ว กุยแก เล่าหัว ทั้งสี่คนนี้เป็นชุนนางฝ่ายพลเรือน มօกาย เล็กโจร ยิมจุน สามคนนี้ได้กำกับคลังและงานข้าว เทียทยกเป็นเจ้าเมืองตั้งเป็น ชวนเสงกับ ตั้งเจี้ยวเป็นเจ้าเมืองลอกอี้ยง หมันทองเป็นที่เจ้าเมืองยูโตร แซหัวตุน แซหัวอี้ยน โจยิน โจหองหั้งสี่คนนี้เป็นทหารเอก ลิยอย ลิเตียน วังจัน อิกัม ชิหลง หั้งห้า

คนนี้เป็นทหารโภ เค้าหูกับเตียนอุยเป็นทหารตรี บรรดาท่ามือมือหั้งนั้น ก็ ตั้งเป็นชุมนุงลิ้น และในเมืองชูトイ้นน์ ถ้าผู้ใดจะว่าข้อราชการลิงได ๆ ก็อาจมาแจ้งแก่โจโฉก่อน จึงกราบถูลพระเจ้าเหี้ยนเตี้้ได้

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งโจโฉจึงให้แต่งโต๊ะ แลหาชุมนุงผู้ใหญ่ผู้น้อยมากิน โต๊ะ ณ บ้าน โจโฉปรึกษาชุมนุงหั้งปวงว่า เล่าปี่ตั้งตัวขึ้นจนได้เป็นเจ้าเมืองเชื่ิว และลิปีนั้นเป็นศัตรูเรา บัดนี้เดกหนีไปอาศัยเล่าปี่ เล่าปี่ให้ไปอยู่เมืองเสียวพ่าย เกลือกลิปีจะคิดกันกับเล่าปี่จะยกมาทำร้ายแก่เรา ท่านผู้ใดจะช่วยคิดอ่านลัง ศัตรูเราเสียได้ เค้าหูจึงว่าข้าพเจ้าขอทหารห้ามีน จะยกไปทำการตัดอาศีรษะ ลิปีกับเล่าปี่มาให้ท่าน

ชุมนุงจึงว่าแก่โจโฉว่า เค้าหูเป็นท่ามือกำลัง แต่หากความคิดมีได้ ประการหนึ่งในเมืองชูトイ้นนี้ ท่านพึงยกมาซ้อมแปลงขึ้นใหม่ บ้านเมืองยังมิทัน pragti ซึ่งจะยกไปนั้นข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย และเล่าปี่กับลิปีนั้นอุปมาดังเลือส่อง ตัว ข้าพเจ้าจะคิดให้ชิงอาหารกันกิน เห็นแล้วเล่าปี่กับลิปีจะเกิดรุนพุ่งกันจนตาย ข้างหนึ่ง และวิจิคการต่อไป บัดนี้ท่านจงถูลพระเจ้าเหี้ยนเตี้้ว่า เล่าปี่เป็น เจ้าเมืองเชื่ิวนั้นยังมิได้รับสั่งตั้งแต่ง ขอให้มีหนังสือไปตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองเชื่ิว เห็นแล้วปี่จะเป็นใจทำราชการ ท่านจึงให้มีหนังสือไปบอกนั้นฉบับหนึ่งว่าท่านได้ ช่วยถูล พระเจ้าเหี้ยนเตี้้จึงโปรดตั้งเล่าปี่ให้เป็นเจ้าเมืองเชื่ิว และลิปีนั้นมักทำ ร้ายแก่ผู้มีคุณ ให้เล่าปี่คิดอ่านผ่าลิปีเสียลงได้ โจโฉเห็นชอบด้วย เข้าไปเฝ้า แล้วถูลพระเจ้าเหี้ยนเตี้้ ขอให้มีหนังสือไปตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองเชื่ิว พระเจ้า เหี้ยนเตี้้ก็โปรดให้ แล้วทรงพระอักษรให้เล่าปี่เป็นเจ้าเมืองเชื่ิว โจโฉก็รับเอา หนังสือรับสั่งออกมา จึงแต่งหนังสืออีกฉบับหนึ่งตามคำชุมนุงกว่า แล้วส่งให้ คนสนิทหั้งสองฉบับ โจโฉจึงส่งแก่ผู้ถือหนังสือให้บอกแก่เล่าปี่ว่า เราช่วยถูล พระเจ้าเหี้ยนเตี้้จึงโปรดให้เป็นเจ้าเมืองเชื่ิว และให้ฟังกิตติศัพท์ว่า เล่าปี่จะ คิดทำประการใดแก่ลิปีบ้าง คนใช้ก็รับเอาหนังสือไปให้แก่เล่าปี่ ณ เมืองเชื่ิว เล่าปี่ค่านับตามอย่างธรรมเนียม แล้วรับเอาหนังสือรับสั่งมาอ่านดูก็มีความยินดี จึงเชิญให้ผู้ถือหนังสือกินโต๊ะ ผู้ถือหนังสือกินโต๊ะแล้วบอกแก่เล่าปี่ว่า ซึ่ง พระเจ้าเหี้ยนเตี้้ตั้งให้ท่านเป็นเจ้าเมืองเชื่ิว เพราะโจโฉถูลเสนอให้ จึงเอานั้นสือ

ใจโดยในให้แก่เล่าปี แล้วบอกว่าหนังสือฉบับนี้ใจโดยให้มาแต่ก่อน เล่าปีแจ้งเนื้อความแล้วจึงว่า ท่านจะไปบอกแก่ใจโดยว่า เราขอทูลເຫດຕອງดูก่อนครั้นเวลาค่าจิ้งให้หาที่ปรึกษามา บอกว่าใจโดยให้มีหนังสือมาให้มาลีโป้เสีย ท่านหันปวงจะเห็นประการใด

เตียวทุยจึงว่ามาลีโป็นนั้นนำใจทยานซ้า แล้วมีได้รู้จักคุณคน ถ้าจะ妨害เสียตามคำใจโดยว่า ข้าพเจ้าก็เห็นชอบด้วย เล่าปีจึงตอบว่ามาลีโป้ได้นำกันหน้ามาพึงแล้ว ครั้นเราจะทำอันตรายเสียบัดนี้ก็เห็นไม่สมควร นานไปคร่าจะมาอยู่ด้วยเล่า เตียวทุยจึงว่าท่านจะทำใจดีต่อคนร้ายนั้นไม่ได้ เล่าปีก็มีได้ฟังคำเตียวทุย

ฝ่ายลีโป้รู้ว่าพระเจ้าเหี้ยนเตี้ยให้มีหนังสือตั้งเล่าปีเป็นเจ้าเมืองชั่ว ลีโป้ ก็ไปเยือนเล่าปีแล้วว่า ข้าพเจ้ารู้ว่ารับสั่งตั้งให้ท่านเป็นเจ้าเมือง ข้าพเจ้าก็มีความยินดีด้วยนัก พอเตียวทุยถือภาระนี้เข้ามาจะ妨害ลีโป้ เล่าปีเห็นก็ตกใจจึงลุกออก ไปยุดเอกสารนี้ไว้ ลีโป้จึงว่าแก่เล่าปีว่า เตียวทุยนั้นมีความแคนข้าพเจ้าด้วยสิ่งใด จึงมีใจพยายามจะ妨害ข้าพเจ้าเสียเป็นหลายครั้งมาแล้ว เตียวทุยได้ยินดังนั้น จึงตอบลีโป้ว่า ตัวมีมีได้รู้จักคุณคน ใจโดยจึงให้มีหนังสือมาถึงพ่อกูให้妨害มีเสีย เล่าปีจึงร้องความแล้วให้ทหารเอาตัวเตียวทุยออกไปเสียภายนอก จึงพาลีโป้เข้าไปที่ห้องใน จึงเอาหนังสือใจโดยออกให้ดู แล้วบอกเนื้อความซึ่งใจโดยว่ามานั้นให้ลีโป้ฟังทุกประการ

ฝ่ายลีโป้เห็นหนังสือก็ร้องไห้ แล้วจึงว่าซึ่งใจโดยคิดทั้งนี้หวังจะให้ท่านกับข้าพเจ้ามีความสงบสุข คิดว่าจะเป็นศัตรุกันนายหน้า เล่าปีจึงตอบว่าท่านอย่าวิตกเลย ถึงมาตราว่าจะมีผู้อยุบงประการได้เราก็มีได้เชื่อฟังคิดร้ายต่อท่าน ลีโป้ ได้ยินดังนั้นก็ค่อยคลายใจจึงว่า ซึ่งท่านออกปากทั้งนี้คุณหาที่สุดมีได้ เล่าปีก็ชวนลีโป้กินได้จะอยู่จนเวลาเย็น แล้วลีโป้ก็ลาเล่าปีไป เมืองเสียว่าพ่าย

กวนอู เตียวทุยจึงเข้ามาว่ากับเล่าปีว่า ท่านปล่อยให้ลีโป้กลับไปมีได้妨害เสียตามหนังสือใจโดยมีมาด้วยเหตุประการใด เล่าปีจึงตอบว่าหน้าใจโดยนั้นคิดจะให้เรากับลีโป้แห่งกัน จึงทูลพระเจ้าเหี้ยนเตี้ยให้ตั้งเราเป็นเจ้าเมือง แล้วมีหนังสือของใจโดยมาให้เราคิด妨害ลีโป้เสีย การทั้งนี้ใจโดยคิดหวังจะให้ลีโป้กับเราเกิด纠纷กัน ถ้าผู้ใดแพ้ใจโดยก็จะทำศึกแก่ผู้มีชัยเป็นหน้าเดียว หากันวลดังมีได้ ซึ่งเรา

จะทำตามใจตนนั่นไม่ควร กวนอูเห็นชอบด้วย แต่เตียวหุยนั้นว่า ข้าพเจ้าจะคิดถ่อมไปเสียให้ได้ ภายน้ำไปจึงจะไม่มีภัย เล่าปี่จึงว่าแก่เตียวหุยว่าซึ่งเจ้าจะคิดทำทั้งนี้ ก็เหมือนหนึ่งคนหนาปัญญาไม่ได้

ฝ่ายผู้ถือหนังสือครั้นรู้กิตติศัพท์ทั้งปวงแล้ว ก็ลาเล่าปี่กลับไปแจ้งแก่ใจไว้ว่า ข้าพเจ้ารู้กิตติศัพท์นอกนั้นว่า เล่าปี่จะได้ทำตามหนังสือท่านหมายได้ใจฉันจึงปรึกษาภักดุนยกว่า เนื้อความซึ่งท่านคิดให้เราทำนั้น เล่าปี่ก็มิได้ทำตามท่านจะคิดประการใดเล่า ชุนยกจึงว่าข้าพเจ้าจะขอคิดกลอุบายนอกร่องข้อหนึ่ง เรียกว่าเสือกลินหมี ใจฉันจึงถามว่าเสือกลินหมีนั้นทำประการใด ชุนยกจึงว่าหน้าใจลิปเป็นนั้นไม่ได้ชื่อต่อผู้ใด ขอให้ท่านแต่งคนไปบอกรอวันสุดเจ้าเมืองลำพยงว่า บัดนี้ เล่าปี่มีหนังสือเขียนมาให้กราบทูลพระเจ้าเทียนเตี้ยว่า จะขอทหารยกไปตีเมืองลำพยง ถ้าอัวนสุดรู้ดังนี้ก็จะกราบทึ่นจะยกให้หัวหน้าท่าทางชิงมารบเมืองเล่าปี่ก่อน ท่านให้มีหนังสือรับสั่งไปให้เล่าปี่ยกไปรับเมืองอัวนสุด เมื่อเล่าปี่กับอัวนสุดครบกันอยู่นั้น ถ้าผู้ใดเพลี่ยงพล้า ลิปเป็กจะช้ำเอาเป็นมั่นคง ท่านจึงคิดการต่อไป ใจฉันเห็นชอบด้วย จึงแต่งคนให้ไปบอกรอวันสุด แล้วแต่งหนังสือรับสั่งให้คนถือไปให้เล่าปี่ ณ เมืองซีจิว เป็นใจความว่า บัดนี้อัวนสุดมิได้อ่อนน้อมต่อพระเจ้าเทียนเตี้ยว พระเจ้าเทียนเตี้ยวจึงมีหนังสือรับสั่งลงมา ให้เล่าปี่ยกกองทัพไปตีเมืองอัวนสุด เล่าปี่จึงว่าแก่ผู้ถือหนังสือว่า ท่านเขียนไปกราบทูลพระเจ้าเทียนเตี้ยวเด็ดซึ่งมีรับสั่งมาบันนั้นจะทำตามทุกประการ แล้วผู้ถือหนังสือก็กลับไป

บิดกิจจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ซึ่งมีรับสั่งมาทั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าความคิดใจฉันทำกลอุบายนมา เล่าปี่จึงตอบว่า ถึงมาตราว่าใจฉันจะคิดกลอุบายประการใดก็ตีเป็นหนังสือรับสั่งมาแล้วเราจะทำตาม แล้วเล่าปี่ก็จัดแจงทหารทั้งปวงได้ประมาณสามหมื่นตรียมไว้ ถึงวันดีเมื่อได้จะให้ยกไป

ชุนเขียนจึงว่าซึ่งท่านจะยกไปนั้น ขอให้จัดแจงทหารซึ่งมีสติปัญญา ไว้อยู่รักษาเมือง เล่าปี่ก็เห็นชอบด้วย กวนอูจึงว่าข้าพเจ้าจะขออยู่รักษาเมือง เล่าปี่จึงตอบว่าเจ้าเป็นที่ปรึกษาของเรา ซึ่งจะอยู่รักษาเมืองนั้นไม่ได้ เตียวหุยจึงว่า ท่านจะเอากราบทูลไปเป็นที่ปรึกษาแล้วข้าพเจ้าจะขออยู่รักษาเมือง เล่าปี่จึงว่า ตัวเจ้ามักเสพย์สุรา แล้วตีใบหยาด ประการหนึ่งก็เป็นคนใจร้ายมิได้ฟังผู้ใด

ห้ามปราบ จะไว้ใจให้อยู่รักษาเมืองนั้นไม่ได้ เตียวหุยจึงว่า แต่วันนี้ข้าพเจ้าไม่เสพย์สุราเลย ถ้าจะทำการสิงได้ก็จะปรึกษาหารือผู้มีสติปัญญา ก่อนจึงจะทำแม้นมีผู้ใดห้ามปราบจะฟังคำ

บิตักกิจึงว่าเกรงอยู่แต่จะไม่เห็นอนถ้อยคำทำบาน เตียวหุยได้ยินดังนั้นก็ โกรธจึงตอบว่า แต่เราตั้งใจทำการด้วยเล่าปีมาก็หลายปีแล้ว ผู้ใดยังมิจับเท็จเราได้ และทำบานจะมาล่วงว่าเราในนี้ไม่ควร เล่าปีจึงห้ามเตียวหุยว่าอย่ากรอบบิตักเลย ซึ่งเจ้าจะอยู่รักษาเมืองนั้นเราก็ยังมิไว้ใจ แต่ได้ให้สัญญาแล้วจะอยู่ก็ตามเด็ด แต่เออตันแต่งไว้เป็นที่ปรึกษาด้วย จะได้ตักเตือนห้ามปราบอย่าให้เสพย์สุรา นักราชการบ้านเมืองจึงจะไม่เกิดเหตุการณ์ เตียวหุยกับตันแต่งก็รับคำเล่าปี ครั้น วันดีเล่าปีก็ยกกองทัพจะไปตีเมืองลำไย

ฝ่ายอ้วนสุดเจ้าเมืองลำไย ครั้นรู้เหตุว่าเล่าปีให้มีหนังสือขึ้นไปขอ ทหารพระเจ้าเหี้ยนแต่ จะยกมาตีเมืองลำไย อ้วนสุดก็โกรธจึงว่าเล่าปีนั้นชาติ อ้ายทอเสือชัย บัดนี้ได้เป็นเจ้าเมืองแล้ว คิดการกำเริบจะล่วงมาตีอาเมืองเรา เราจะนิ่งให้มันมาเหยียบถึงแดนเราไย จึงให้กิเหลงทหารออกเป็นแม่ทัพคุมทหาร สิบหมื่น ยกไปตีเมืองซึ่ง

กิเหลงยกทหารมาถึงแคนเมืองอุไถ เห็นทัพเล่าปียกมา กิเหลงก็ให้ตั้ง ค่ายอยู่พอดเห็นกัน ฝ่ายเล่าปีพอดเห็นกิเหลงช้าเมืองชัวตั้งยกมา จึงคิดว่า ทหารเราน้อย ให้ตั้งค่ายลงเป็นหน้ากระดานต่อเนินเขา ตลอดลงไป直到แม่น้ำ กิเหลงเห็นดังนั้นจึงขึ้นมาถือจั่วหนังห้าลิบซั่ง คุณทหารออกไปถึงหน้าค่ายเล่าปี แล้วร้องค่าเล่าปีว่า อ้ายชาวนามีมีฝีมือลักษณะดี จึงบังอาจยกมาทำสังคมถึง เมืองอุไถซึ่งขึ้นแก่เมืองลำไย เล่าปีจึงว่า อ้วนสุดเป็นขบถแข็งเมืองไว้ พระเจ้าเหี้ยนแต่จึงใช้กูให้ยกกองทัพมาปราบ ปราบอ้วนสุดให้อ่อนน้อมต่อพระเจ้าเหี้ยนแต่ และตัวมิได้ค่านับเร้าผู้ถือรับสั่ง แล้วช้าเจราหายบช้า โทษตัวก็ถึงตาย

กิเหลงได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าร้าวเข้าไปจะรบด้วยเล่าปี กวนอู เห็นดังนั้นจึงขับม้าร้าวว้าอกกรบกับกิเหลงได้สามสิบเพลง มิได้แพ้ชนะกัน กิเหลงลิ้นกำลังจึงร้องว่ากับกวนอูว่า เราจะหยุดพักเลี้ยก่อน แล้วจึงรบกันต่อไป กวนอูก็ชักม้ากลับเข้ามาทุดพักอยู่ กิเหลงกลับเข้ามาถึงค่าย จึงให้ชูนเจ้ง

ทหารรองออกไปรบ กวนอูเห็นกีขับม้าออกไปแล้วร้องว่า ตัวมีได้สมควรที่จะ
รบกับเรา จงเร่งกลับไปบอกกิเหลงอภิการนกับเรางจะสมผีมือกัน

ชุนเจ้งจึงตอบว่า ตวนนั้นอาจว่าหยาช้า แต่เข่นตัวเป็นทหารนี้ยังหามี
ผู้ใดเลือซื่อไม่ เป็นไนนจิงยกตัวว่าจะสู้กับนายกู กวนอูได้ยินเจ้งขับม้าเข้ารบด้วย
ชุนเจ้งได้เพลงหนึ่ง กวนอูกีเออจ้าวฟันถูกชุนเจ้งตกม้าตาย เล่าปีจึงคุมทหารเข้า
รบทักເเอกสารค่ายกิเหลงได้ กิเหลงพาทหารถอยไปตั้งอยู่ริมแม่น้ำเมืองชัหอยิน และ
แต่งทหารยกมาปล้นค่ายเล่าปีเป็นหลายครั้งก็มีได้ค่าย ทหารเล่าปีฆ่าพันทหาร
กิเหลงล้มตายทุกครั้ง กิเหลงกับเล่าปีก็ตั้งรอดอยทีกันอยู่

ฝ่ายเตียวหุยซึ่งอยู่รักษาเมืองชีจิ่ว จึงให้ตันแต่งว่าราชการฝ่ายพลเรือน
เตียวหุยนั้นว่าราชการข้างเหล่าทหาร ครั้นอยู่มาระบุนหนึ่งเตียวหุยให้แต่งโต๊ะ และ
เชญชุนนางฝ่ายทหารพลเรือนทั้งปวงมาพร้อมกัน เตียวหุยจึงว่าเมื่อเล่าปีจะ
ยกกองทัพไปนั้นได้กำชับเราว่าอย่าให้เสียสุรานัก วันนี้เราสนับายนี้จึงให้แต่ง
โต๊ะเชญห่านทั้งปวงมากินโต๊ะ เสียสุราเล่นแต่วันเดียนี้ให้สนุก สินไปห่านทั้ง
ปวงและเรอย่าได้กินเลยเป็นอันขาด จะตั้งหน้าว่าราชการรักษาเมืองไว้ให้เป็น
ประดิษฐ์เล่าปีจะยกกลับมา และเตียวหุยก็รินสุราคำนับให้ชุนนางทั้งปวงกิน

แต่ใจป้ามีได้รับจากสุรา จึงว่าแก่เตียวหุยว่า ข้าพเจ้าได้สาบานไว้ต่อ
เทพดาวว่ามีได้กินเลย เตียวหุยจึงว่าตัวเป็นทหารเหตุใดจึงว่าไม่เสียสุรา เราจะ
ให้กินสักจอกหนึ่ง ถ้ามิกินเราไม่ฟัง ใจป้าคิดกลัวเตียวหุยจึงคำนับรับจากสุรา
มากินเข้าไป เตียวหุยจึงรินสุราให้ชุนนางทั้งปวงกินอึก แต่ใจป้านั้นว่าข้าพเจ้ากินไม่ได้ เตียวหุย
จึงหัวเราะแล้วว่าเมื่อกี้นั้นตัวว่ากินไม่ได้ และก็กินเข้าไปได้จากหนึ่ง ครั้นให้กิน
อึก ว่ากินไม่ได้ ก็เห็นว่าตัวแกลังบิดพลีวูลวเรา เราไม่ฟัง จะให้ตัวกินอึกจะ
ได้ ใจป้าก็มีได้กิน เตียวหุยโกรธจึงว่า ตัวเป็นผู้น้อยกว่าเราบังอาจขัดไม่เสีย
สุราด้วยเรานั้น ก็เห็นว่าตัวมีได้เกรงเรา และก็ส่งให้คนใช้อาตัวใจป้าไปตีร้าย
หนึ่ง

ตันแต่งเห็นเตียวหุยจะทำรุนแรง จึงว่าเมื่อเล่าปีจะยกกองทัพไปนั้นได้
สั่งไว้แก่ห่านประการใดบ้าง เตียวหุยจึงตอบว่าเราได้แบงให้ห่านว่าราชการช้าง

ผลเรื่อง ตัวเรานั่งคับบัญชาฝ่ายทหาร และโจป้านีเป็นทหาร ทำนาย่าได้มาล่วงว่า เลย ฝ่ายคนใช้จะคร่าอาตัวโจป้าไปตี โจป้าจึงอ้อนหวานเตียวหุยว่า ข้าพเจ้าขอ ให้โซเชียร์ครั้งหนึ่งเดิม ถึงแม้มีเงินมากก็ตาม แต่ไม่เทื่อนแก่ข้าพเจ้าจะเห็นแก่หน้าบุตรเรยข้าพเจ้าบัง เตียวหุยจึงถามว่าผู้ใดเป็นบุตรเรยของตัว โจป้าจึงบอกว่าลิโป๊ เตียวหุยได้ยิน ดังนั้นก็ยิ่งโกรธ จึงว่าเราทำทั้งนี้หวังจะหยอกเล่น ตัวเขาซื้ออ้ายลิโป๊มาซ่อมจะให้ เราย่าง เราหาเงรนมาไม่ เราจะให้ตัวในบัดนี้จริง ๆ ให้กระ逼ถึงอ้ายลิโป๊เป็น ลูกเขย ซึ่งตัวนับถือว่าตี ก็สั่งให้คนใช้เร่งเอาตัวโจป้าลงไปตีได้ประมาณห้าสิบห้า ชั่วโมงทั้งปวงก็ชวนกันข้าขอ เตียวหุยก็ให้งดไว้ โจป้าก็กลับมาบ้าน คิดแค้น เตียวหุยเป็นอันมาก จึงแต่งหนังสือให้คนใช้ถือไปให้ลิโป๊ ณ เมืองเสียพ่าย เป็นใจความว่า บัดนี้เล่าปี่ยกกองทัพไปตีเมืองล่าหมง เตียวหุยเสพย์สุราเม่าให้ ตัวเรา แล้วว่าก้าวล่าวยานช้างกระ逼มาถึงลิโป๊ด้วย ขอให้คุณทหารยกมาตีเมือง ชั่วโมง ในเวลากลางคืนวันนี้เห็นจะได้โดยง่าย ด้วยเตียวหุยกำลังมาสุราอยู่

ลิโป๊แจ้งในหนังสือจึงปรึกษากับตันกง ตันกงจึงว่าชั่งเตียวหุยทำการร่วม กล่าวทั้งนี้ เห็นหยาบช้านัก อันทำนจะอยู่แต่เมืองเสียพ่ายนี้เห็นไม่สมควรเป็น ที่มั่น บัดนี้ได้ทีแล้ว จะจะยกไปตีอาเมืองชั่วโมง จะได้อยู่เป็นสุข จะได้คิดการ ใหญ่สืบไป ลิโป๊เห็นชอบด้วย จึงสั่งตันกงกับโกชุนว่าเราจะยกรับไปก่อน ทำน จงกะเกณฑ์ทหารให้ล้วนเชิงยกตามเรามาไป แล้วลิโป๊ก็ใส่เกราะชั้นม้าคุณทหาร ประมาณห้าร้อย ยกไปถึงเชิงกำแพงเมืองชั่วโมงชั่วเวลาประมาณสามยามเศษ แล้ว ร้องบอกแก่ทหารบนชิงเห็นว่าให้เร่งเบิดประตูออก เล่าปี่ให้เรามาแจ้งข้อราชการ แก่เตียวหุย พอทหารโจป้ารักษาน้ำท่ออยู่ ได้ยินลิโป๊ร้องเข้ามาก็เอ็นความไป บอกแก่โจป้า โจป้าก็รับมาดูบนชิงเห็นเห็นลิโป๊ให้ทหารเบิดประตูเมืองออกรับ ลิโป๊คุณทหารให้ร้องเข้าไป

ฝ่ายทหารพรรคพวงเตียวหุยเห็นลิโป๊คุณทหารเข้ามาได้ในเมืองก็ตกใจ จึงเข้าไปปลุกเตียวหุย เตียวหุยตื่นเข็นยังมาสุรามีนอยู่ ทหารทั้งปวงบอกว่าลิโป๊ คุณทหารเข้ามาได้ในเมือง เตียวหุยตกใจจึงชี้ม้าถือหวนออกมานึงประตูบ้าน เห็นทหารลิโป๊ล้อมอยู่จึงคิดว่า ตัวกูยังมาสุราがらลังน้ออยอยู่จะสู้กับลิโป๊มีได้ จึง ทิ้งครอบครัวเล่าปี่เสีย พาเอาทหารซึ่งสนิทนั้นซึ่งม้าทั้งสิบแปดคนหนีออกจาก

ประทุมเมืองไป

ฝ่ายลิโป๊กคิดว่าเตียวหุยมีฝีมือมีได้ไปติดตาม แต่ใจป่านั้นคิดแคน เตียวหุยอยู่เป็นอันมาก จึงคุณทหารประมาณร้อยหนึ่งตามเตียวหุยไป เตียวหุยเหลียวนหลังมาเห็นใจป่า จึงชักม้ากลับมารบด้วยใจป่าสามเพลง ใจป่านั้นกำลังน้อยกว่าขับม้าหนึ่ง เตียวหุยขับม้าตามไปถึงริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง จึงเอาทวนแหงถูกใจป่าตกม้าตาย

ฝ่ายทหารเตียวหุยซึ่งอยู่ในเมืองก็ลอบหนีออกมายังไบบัง ครั้นเวลาเช้ามาพบเตียวหุย เตียวหุยจึงพากันตามเล่าปีไป ณ เมืองลำหียง ฝ่ายลิปี้ครั้นได้เมืองซึ่งจึงเกณฑ์ทหารร้อยหนึ่งไปอยู่รักษาครอบครัวเล่าปีมิให้ผู้ใดทำอันตรายได้

ฝ่ายเตียวหุยครั้นมาถึงเมืองอุไถ จึงเล่าเนื้อความให้เล่าปีแจ้งทุกประการบรรดาทหารในกองทัพเล่าปีรู้ดังนั้นก็ตกใจ ทุกชั้นถึงครอบครัวของตัว เล่าปีเห็นทหารหั้งปวงทุกชั้นร้อนก็เขาน้ำใจว่า ธรรมชาติเกิดมาเป็นชาติทหารแล้ว ถ้าจะเสียที่ก็อย่าเป็นทุกชั้น ถึงจะได้ที่ก็อย่ายินดี

กวนอูจึงถามเตียวหุยว่า ตัวเจ้ามาครั้นนี้ได้ครอบครัวของพี่เรามาด้วยหรือ เตียวหุยจึงบอกว่าพี่สะใภ้เราหั้งสองหันยังคงอยู่ในเมืองซึ่งจัง กวนอูได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงกระทบหัวลงแล้วว่าเมื่อเล่าปีจะยกมานั้นตัวรับจะอยู่รักษาเมืองครั้นเล่าปีมิให้อยู่ตัวก็สัญญาประการโดยยังคิดได้หรือไม่ และเมื่อเสียเมืองซึ่งจังแล้ว มีหน้าช้าเสียหั้งครอบครัวของพี่เรามันนี้ตัวจะคิดประการใด เตียวหุยได้ยินกวนอูว่าดังนั้นก็มิไปมิได้ตอบคำ คิดอัปยคဏหหั้งปวง จึงชักเอกสารนี้ออกจากเชือดคอตาย เล่าปีเห็นก็ตกใจว่างเขากอดเอาเตียวหุยไว้แล้วชิงเอกสารนี้เสียจากมือ แล้วจึงว่าคำใบرانกล่าวไว้ว่า ธรรมชาติภราญาอุปมาเหมือนอย่างเสือผ้า ขาดแลเหยยแล้วก็จะหาได้ พื้นรองเหมือนแขนชัยขวา ขาดแลวยากที่จะต่อได้ แล้วเราจะได้สำบันไว้ต่อ กันว่า ถ้าจะตายก็จะตายด้วยกัน ซึ่งเสียเมืองซึ่งจังแลภารยาเราไปหั้งนี้เป็นแต่การภายนอก จะผ่าตัวเสียนั้นใช่ของหั้งนี้จะคืนมา ก็หมายได้ ถ้าเรายังมีชีวิตอยู่ก็จะได้คิดอ่อนทำ การลับไป จะมาตายเสียเปล่า ๆ ไม่ควรเลย แล้วเล่าปีก็ร้องให้ กวนอู เตียวหุยเห็นเล่าปีร้องให้ก็ร้องให้ด้วย

ฝ่ายอ้วนสุดรู้ว่าลิโน่ได้มีองซีจิ้วแล้ว จึงให้ทหารถือหันสือรับไปถึง ลิโน่ ให้ลิโน่ช่วยรบเล่นปี่ให้แตกงงได้ เราจะให้ม้าห้าร้อย ข้าวห้าหมื่นถัง ทองเงินหมื่นต่ำสิ่ง แพรพันพับ ลิโน่แจ้งในหันสือดังนั้นก็ดีใจ จึงให้โกครุ่นคุมทหารห้าหมื่นยกไปตีกราบทนาบหลังเล่นปี่ เล่นปี่จึงปรึกษาภวนอู เตียวหุยว่า เรากำลังน้อยเห็นจะสู้เขามิได้ เวลาการคืนผ่านทางนัก เล่นปี่ ภวนอู เตียวหุย ก็ยกทหารออกจากค่ายจะไปเมืองกองเหลง

ฝ่ายโกครุ่นมาถึงรู้ว่าเล่นปี่ยกหนี้ไปแล้ว จึงไปหากิเหลง ณ ค่าย โ哥ครุ่น จึงว่าแก่กิเหลงว่า บัดนี้เล่นปี่ก็หนี้ไปแล้ว ของซึ่งนายห่านจะให้แก่นายเรานั้น เป็นประการใด กิเหลงจึงตอบว่า เนื้อความทั้งนี้เรียบง่ายมิได้แจ้ง เรายกลับไปเมืองแล้วจะตามอ้วนสุดดูก่อน แล้วกิเหลงก็ยกกลับไปบอกแก่อ้วนสุด โ哥ครุ่นก็กลับไปเมืองซีจิ้วบอกแก่ลิโน่ว่าเล่นปี่นั้นยกหนี้ไปแล้ว ข้าพเจ้าพบกิเหลงได้ว่าด้วยสิ่งของ กิเหลงว่าจะไปบอกอ้วนสุดผู้นำยก่อน

ลิโน่ได้ยินดังนั้นก็คิดลงสัย พอมีหันสืออ้วนสุดมาถึงลิโน่รู้ว่าห่านให้โ哥ครุ่นยกไปก็จริงแต่มิได้รับพุ่ง แล้วก็ยังมิได้ตัวเล่นปี่ ถ้าได้ตัวเล่นปี่เมื่อใดเราจะให้ลิ่งของตามลัญญา ลิโน่เห็นหันสือนั้นก็โกรธ จึงว่าอ้วนสุดเจรจาความจริงไม่ แล้วปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า เราจะยกไปปราบอ้วนสุด

ต้นกงจึงว่าบัดนี้อ้วนสุดมาตั้งอยู่เมืองฉิวฉุยเป็นที่สำคัญ ทหารมีฝีมือก็มาก ข้าวปลาอาหารกับบริบูรณ์ ซึ่งห่านจะยกไปบัดนี้เห็นจะเสียที่แก่อ้วนสุด ขอให้ห่านคิดอ่านเกลี้ยกล่อมเอาเล่นปี่มาไว้เมืองเสียพ่ายก่อน เมื่อเราจะยกไปนั้นจะได้อาศัยเล่นปี่ ภวนอู เตียวหุย เป็นกำลังเห็นการจะสำเร็จโดยสะดวก ลิโน่เห็นชอบด้วย จึงให้ทหารถือหันสือไปเชิญเล่นปี่

ฝ่ายเล่นปี่ยกหนี้ไปถึงเมืองกองเหลง พออ้วนสุดยกมาตีเมืองกองเหลง แตก เล่นปี่หนีออกจากเมืองมาพบทหารลิโน่ เล่นปี่เห็นหันสือจึงปรึกษากับภวนอูว่า ลิโน่ให้หันสือมาหาเราไปเจ้าจะเห็นประการได้ ภวนอูจึงว่าลิโน่เป็นคนพูด เพราะ แต่เจรจาหาสัตย์มิได้ ซึ่งห่านจะคงสืบไปนั้นเห็นไม่สมควร เล่นปี่จึงว่าบัดนี้ลิโน่ให้มาหาเราโดยดี จำเราจะไปจึงจะควร

ฝ่ายลิโน่ให้ทหารถือหันสือไปแล้วกลัวเล่นปี่จะไม่มา จึงให้คุมอาต-

นางกำญห Yin กับนางบុញห Yin ซึ่งเป็นภารรยาเล่าปีนั้นตามไปให้ จะให้เล่าปีล้านสังสัย
พ่อเล่าปียกมาพบกันกลางทาง เล่าปีเห็นภารรยา ก็ใจจึงถามว่า ลิโน่ได้มีองแล้ว
พิทักษ์รักษาเจ้าทั้งสองประการได้น้าง นางกำญห Yin นางบុញห Yin บอกว่า ลิโน่
ให้ทหารพิทักษ์รักษาไว้ให้ผู้ใดเข้าออกแปลกลปلومได้ แล้วจัดแจงหนูนให้ใช้
สอยส่งข้าวปลาอาหารอยู่มีได้ขาด เล่าปีว่าแก่กวนอู เตียวหุยว่า ข้าได้ว่าแต่
เดิมที่ว่า อันลิโน่ปีนั้นมีกตัญญูต่อเราอยู่ เห็นจะไม่ทำร้ายแก่ครอบครัวเรา จำเรา
จะเข้าไปหาลิโน่ จึงว่าพี่ทั้งสองจะไปก็ตามเดิม แต่ตัวข้านี้จะพาพี่สะไภ่ไปอยู่เมือง
เสียวพ่ายก่อน แล้วเตียวหุยก็ลาเล่าปีไป เล่าปี กวนอูจึงพา กันไปหาลิโน่

ลิโน่จึงว่าแก่เล่าปีว่า เราทำการทั้งนี้ใช้เราจะเห็นแก่สมบัติของท่านนั้น
ทามได้ เพราะเตียวหุยน้องท่านแพพย์สุราเมรา เรากลัวจะทำการหมายข้าจะเกิด
รุ่นวายกันขึ้น เราจึงมาทำการทั้งนี้หวังจะรักษาเมืองไว้ให้ท่าน เล่าปีจึงว่าเมือง
อันนี้แต่แรกเรา ก็ว่าจะให้ท่านอยู่อีกท่านมิยอม บัดนี้ท่านมาตีได้เป็นเมืองของ
ท่าน ก็ดีแล้ว เชิญท่านอยู่ให้เป็นสุขเดิม ตัวเรากับสมัครพรรคพวงจะขอไปอยู่
เมืองเสียวพ่าย ลิโน่ก็ว่ากล่าวให้เล่าปีอยู่รักษาเมืองดังเก่า เล่าปีมิยอมอยู่ก็ลา
ลิโน่ไปเมืองเสียวพ่าย แต่กวนอู เตียวหุยนั้นคิดพยานาทลิโน่อยู่มีได้ขาด เล่าปี
แจ้งในกริยา กวนอู เตียวหุย จึงว่าเจ้าอย่าเพ้อคิดอ่านรุ่นวายก่อน จงค่อยทราบ
ไปจนกว่าจะได้ทีของเรา จึงจะได้คิดการต่อไป ฝ่ายลิโน่ก็ส่งข้าวของไปให้เล่าปี
เนื่องๆ เล่าปีกับลิโน่นั้นก็ปฏิကันอยู่ มิได้กินແเนցกัน

ตอนที่ ๑๗

ฝ่ายอ้วนสุดซึ่งอยู่ ณ เมืองลำพองนั้นให้แต่งโต๊ะเลี้ยงชุนนาง อ้วนสุด ก็กินด้วย ฝ่ายชุนเช็กซึ่งไปตีเมืองโลกั่งครั้นได้มีองแล้วจึงกลับมาเมืองลำพอง เข้าไปหาอ้วนสุด อ้วนสุดเห็นก็ใจจึงจุ่งมือขึ้นไปให้กินโต๊ะด้วย และชุนเช็กคนนี้ จะได้เป็นป่าวของอ้วนสุดแต่เดิมนั้นหมายได้ เป็นแต่บุตรชุนเกี่ยน ครั้นบิดาตาย จึงยกมาอยู่เมืองกังหน่า เมื่อโตเกี่ยมเจ้าเมืองชีจิวังไม่ตายนั้น ผิดกันกับอุ่ง เจ้าเมืองตันอี้ยงซึ่งเป็นน้าชุนเช็ก ชุนเช็กจะอยู่ในเมืองกังหน่านั้นเห็นจะไม่เป็น สุข ด้วยเมืองกังหน่านั้นแก่เมืองชีจิวัง ชุนเช็กจึงพามารดาภักบครอบครัวไปไว ท่าบลขยายก่อไกลเมืองตันอี้ยง แต่ตัวชุนเชกนั้นไปทำการอยู่กับอ้วนสุด อ้วนสุด ก็รักใคร่ตั้งให้เป็นแก้อุญนายทหาร ได้ใช้ให้ไปตีเมืองเก่งกวันได้เมืองครั้งหนึ่ง แล้วช้าไปตีเมืองโลกั่งได้อีกเมืองหนึ่งมีความชอบ อ้วนสุดมีได้ให้นำเหน็จ แต่ เรียกให้กินโต๊ะ ครั้นกินสำเร็จแล้ว ชุนนางทั้งปวงก็ชวนกันไปท่ออยู่ ชุนเชึกก็ ลาอ้วนสุดมาน้ำหน้า ชุนเชึกก็ออกไปเที่ยวอยู่ในสวนดอกไม้ที่หลังตึก คิดน้อยใจ อ้วนสุดว่ามีได้นับถือ ชุนเชึกก็ร้องให้

พожูติซึ่งเป็นทหารของบิดาชุนเชึกนั้นเดินเข้ามา เห็นชุนเชึกยืนร้องให้ อยู่ จูติก็หัวเราะแล้วว่า บิดาของท่านยังมีชีวิตอยู่ จะทำการสิงได้กับปริษชาเราทุก ครั้ง บัดนี้ท่านขัดเคืองสิ่งใดจึงมีได้ตามเรามาร้องให้อยู่ฉะนี้ ชุนเชึกเหลียวไป เห็นจูติก็ค่อยคลายใจ เชิญให้จูตินั่งแล้วว่าเราก็ทำความชอบต่ออ้วนสุด อ้วนสุด มีได้นับถือ เราจึงน้อยใจ ครั้นจะคิดการสืบไปให้เหมือนบิดา กำลังก็น้อยเห็น จะไม่ตลอด จูติจึงว่าท่านก็มีตรากฎ และจะมาร้องให้อยู่ฉะนี้เหมือนมิใช่ชาติ ทหาร ให้ท่านคิดอ่านเข้าไปหาอ้วนสุด ขอทหารยกไปช่วยอุ่งผู้เป็นน้าชายซึ่ง อยู่เมืองตันอี้ยง ก็จะมีกำลังมากขึ้น

พอลิห้อมที่ปริษชาของอ้วนสุดจะมาหาชุนเชึก ลิห้อมแอบฟังอยู่ได้ยิน เนื้อความดังนั้น ลิห้อมจึงเดินเข้าไปแล้วว่าแก่ชุนเชึกว่า ซึ่งท่านคิดกันนี้ดีนัก

ทหารของข้าพเจ้าที่มีฝีมืออยู่สักร้อยหนึ่ง จะขอทำการด้วยท่าน ข้าพเจ้าเกรงแต่อ้วนสุดจะมิให้ทหาร ชุนเช็กจึงว่าท่านอย่างวิตกเลย ตราหยกสำหรับกษัตริย์ของบิดาเรามีอยู่ เราจะเอาtranนี้ไปให้แก่อ้วนสุด อ้วนสุดก็จะลืมสงสัยจะให้ทหารแก่เราโดยง่าย ชุนเชึกจึงไปหาอ้วนสุดแล้วบอกว่า บิดาข้าพเจ้าตายก็ยังมิได้แก้แค้นเล่าอ้อ บัดนี้ข้าพเจ้าพามารดาภกับภรรยาไปฝากไว้กับงօเก่งผู้น้า ณ เมืองตันอึยง เล่าอ้อซึ่งเป็นเชื้อพระเจ้าเหียนเต้กระทำการเบี้ยดเบี้ยนต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะเอาตราหยกนี้ให้ไว้เป็นจันนา ข้าพเจ้าจะขอเอบทหารของท่านไปช่วยงօเก่งผู้น้าแก้แค้นเล่าอ้อ

อ้วนสุดเห็นตราหยกดังนั้นก็ยินดี จึงรับเอาtranนี้มาดูแล้วทำเป็นว่าเราจะประทานอันได้กับตราหยก แต่ท่านได้อา莫มาแล้วเราจะช่วยรักษาไว้ อันตัวท่านได้มาอยู่กับเรามีธุระสิ่งใดเราจะช่วย อ้วนสุดจึงจัดทหารสามพันกับม้าห้าร้อยให้แก่ชุนเชึก และจึงสั่งว่าท่านไปทำการสำเร็จแล้วเร่งกลับมา อย่าเพื่อทำการสิ่งใดต่อไปด้วยตัวท่านยังอ่อนความคิดอยู่ แล้วก็เป็นขุนนางผู้น้อย ให้ท่านกลับมาหากเราจะตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ใหญ่

ชุนเชึกจึงขอจูติ ลิห้อมที่ปรึกษา เที่ยณา ยันต์ อุยกานนายทหารซึ่งเคยทำการกับบิดานั้น อ้วนสุดก็ให้ ชุนเชึกยกทหารออกจากเมืองลำพัง ไปถึงเมืองตันอึยง พอพบจิวย์คุ่มพากมา จะไปเยือนมารดา ณ เมืองซีเสง ชุนเชึกก็หยุดอยู่ จิวย์แลเห็นชุนเชึกจึงลงจากม้าเข้ามาคำนับ ชุนเชึกก็รับคำนับ

แลจิวย์คนนี้ เมื่อบิดาชุนเชึกรบกับตั้งโต๊ะนั้น บิดาชุนเชึกพาอาครอบครัวไปไว้ ณ เมืองซีเสงไกลับ้านจิวย์ จิวย์กับชุนเชึกจึงชอบกันมาก แต่ชุนเชึกนั้นแก่กว่าจิวย์สองเดือน จิวย์จึงเรียกว่าพี่ ชุนเชึกจึงเล่าเนื้อความทั้งปวงให้จิวย์ฟัง จิวย์จึงว่าข้าพเจ้าจะขออาสาทำการด้วยท่านจะได้ช่วยกันคิดการใหญ่ สิบไป ชุนเชึกจึงว่าแม่ท่านสมควรด้วยเราตั้งนั้นการซึ่งเราคิดไว้นั้นก็จะสำเร็จโดยง่าย และชุนเชึกจึงพาจิวย์ไปพูดกับจูติ ลิห้อม จิวย์จึงว่า ในเมืองกังตั้งนั้น มีคนดื้อยู่สองคนท่านรู้จักหรือไม่ ชุนเชึกจึงถามว่าสองคนนั้นชื่อไร จิวย์บอกว่าคนหนึ่งชื่อเตียวเจียวชาวเมืองเพ็งเสีย คนหนึ่งชื่อเตียวเหียนชาวเมืองกองเหลง ส่องคนนี้มีปัญญาเป็นอันมาก บัดนี้หนีจรมาอยู่เมืองกังตั้ง ท่านจะคิดอ่านให้

ไปเชญมาจะได้ช่วยกันคิดการสืบไป ชุนเช็กยินดีนักจึงแต่งให้ทหารคุณอาสาสิ่งของเป็นอันมาก ให้เชญตัวเตียวเจีย เตียวเหียนมา ชุนเช็กจึงเล่าเน้อความทั้งปวงให้ฟัง เตียวเจีย เตียวเหียนก็ยอมจะทำการด้วย ชุนเช็กจึงตั้งเตียวเจียให้เป็นใหญ่กว่านายทหารซ้ายขวา ตั้งเตียวเหียนให้เป็นที่ปรึกษา แล้วคิดอ่านจะยกไปรับเล่าอ้วตั้งอยู่ซายกโว

เล่าอ้วคนนี้เดิมอยู่เมืองเอียงจิ้ว แล้วมาอยู่เมืองฉิวฉุน ครั้นอ้วนสุดยกมารบ จึงหนีมาตั้งอยู่ต่ำบลซายกโว ครั้นรู้ว่าชุนเช็กยกทัพมา จึงหาที่ปรึกษามาคิดอ่านว่า บัดนี้ชุนเช็กยกมาเราจะคิดอ่านประการใด เตียวเอ่ยนายทหารจึงรับอาสาว่า ข้าพเจ้าจะขอ กองห้ามไปตั้งอยู่ต่ำบลจิวจุ่ ที่นั้นช่อนกลเป็นที่ลุ่ม ถึงชุนเช็กจะยกทหารมาสักกร้อยหมื่นก็พอจะสู้ได้

ไหลสูจ์ได้ยินเตียวเอ่ยว่าเห็นชอนด้วย อกรับอาสาขอหาระยกเป็นกองห้าม เล่าอ้วไม่ยอม ว่าตัวเป็นเด็กยังอ่อนความคิดอยู่ จะตั้งเป็นนายทัพนั้นยังมิไว้ใจ ไหลสูจ์กราชกิจอยู่ เล่าอ้วจึงจัดทหารให้เตียวเอ่ยไปตั้งอยู่ณ ต่ำบลจิวจุ่ เตียวเอ่ยก็ไปตั้งซ่องสุมรีพลกาวดข้าวขี้นไส่ฉางไว้ต่ำบลเตโภคประมาณสิบหมื่นถัง

ฝ่ายชุนเช็กยกมาถึงต่ำบลจิวจุ่พบทัพเตียวเอ่ย เตียวเอ่ยกร้องด่าหายน้ำ ชุนเช็กกราชจึงให้อุยกายออกไปรับกับเตียวเอ่ยได้ห้าเหลง

ครั้นนั้นจียิวชิมชาวนิ่องฉิวฉุน กับจิวท่ายชาวเมืองแซฉ้อ ซึ่งเป็นโจราปaoยูนั้น รู้ช่าว่าชุนเช็กเป็นคนมีปัญญาหน้าใจโอบอ้อมต่อราชธานี จึงคุ่มพรรค พากสามร้อยจะมาเข้าด้วยชุนเช็ก พomoมาถึงต่ำบลจิวจุ่เห็นชุนเช็กกับเตียวเอ่ยรวมติดพันกันอยู่ เจียชิม จิวท่ายจึงลองเข้าจุดเพลิงในค่ายเตียวเอ่ย ทหารในค่ายเห็นเพลิงลูกขี้นวิงไปบอกเตียวเอ่ย เตียวเอ่ยตกใจละอุยกายเสีย ควบม้าจะกลับเข้าค่าย ชุนเช็กเห็นได้ทีก็ขับทหารໄลรับเตียวเอ่ยไป เตียวเอ่ยไม่ทันจะเข้าค่ายได้ทั้งทหารเสียหนอกลับเข้าเมือง ชุนเช็กก็ได้เครื่องคัสราชกับลิ่งของเป็นอันมาก แล้วก็ตั้งเกลี้ยกล้อมได้ทหารประมาณสี่พันเศษจะยกไปตั้งต่ำบลเชาลินเต่งไกลกันกับซายกโว

ฝ่ายเล่าอ้วเห็นเตียวเอ่ยแต่กมาภิกราช ว่าตัวรับอาสาไปจะสู้กับชุนเช็ก

แล้วเหตุไนแต่กมา เล่าอ้วกสั่งให้อาตัวเตียวเอ่งไปฆ่าเสีย ฉกหยง ชีเหลที่ปรึกษาจึงว่า เตียวเอ่งเป็นคนมีฝีมืออยู่ ท่านจะฆ่าเสียบัดนี้รู้ไปถึงชุนเช็กก็จะได้ใจ ข้าพเจ้าจะขอให้เตียวเอ่งคุมทหารไปตั้งอยู่เมืองลงเหลง ค่ายรับชุนเช็ก อีกครั้งหนึ่งก่อน เล่าอ้วกเห็นชอบด้วยก็แต่งให้เตียวเอ่งยกไปตั้งอยู่ตามคำฉกหยง ชีเหลว่า ฝ่ายเล่าอ้วนนั้นไม่ไว้ใจ กลัวชุนเช็กจะยกตามมาฝ่ายเหนือ จึงยกทหารไปตั้งอยู่เชิงเขาสินตั่งฝ่ายทิศเหนือ

ชุนเช็กยกมาถึงเขาสินตั่งก็ตั้งอยู่เชิงเขาข้างทิศใต้ แล้วจึงให้หาชาวบ้านมาถามว่า ที่เขาสินตั่งนี้มีศาลาเจ้าขึ้นกองบูหรือไม่ ชาวบ้านบอกว่ามีอยู่บนเนินเขา ชุนเช็กจึงว่าเวลาคืนนี้เราผันเห็นว่า ขึ้นกองบูให้มาหาเราขึ้นไปบัดนี้เราจะขึ้นไปไหว้ขึ้นกองบูจึงจะครว เตียวเจียวจึงห้ามว่าซึ่งท่านจะไปนั้นเห็นไม่ชอบ เกลือกว่าเล่าอ้วรู้จะยกทหารขึ้นไปทำอันตรายท่าน ข้าพเจ้าเห็นจะเสียที่แก่เล่าอ้ว

ชุนเช็กไม่ฟัง ก็จับหานขึ้นมา กับทหารลิบสองคน พากันไปถึงศาลเจ้าขึ้นกองบู คำนับบวงสรวงแล้วจึงว่า แม้ข้าพเจ้าได้เมืองกังตั่งสำเร็จความคิดแล้ว เมื่อใด ข้าพเจ้าจึงจะมาทำพิกรรม แล้วชุนเช็กก็ออกจากศาล จึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า เราจะไปดูกองทัพเล่าอ้วจะตั้งกระบวนศึกประการใด ทหารทั้งปวงห้ามชุนเชึกกิไม่ฟังขึ้นมาพากลิบสองคนนั้นเลียนออกไปตามเนินเขา

ฝ่ายทหารเล่าอ้วเห็นดังนั้นก็เอานือความไปบอกเล่าอ้วว่า ชุนเชึก กับทหารประมาณลิบเอ็ดลิบสองคนล่วงขึ้นมาถึงเนินเขา เล่าอ้วรู้นือความดังนั้น ก็คิดสังสัย จึงว่าชุนเชึกขึ้นไปนั้นเห็นจะลงเรอา เป็นกลศึกอย่าตามไปเลย ไหสูจู จึงว่าครั้งนี้ได้ทีแล้ว จะมีคิดอ่านจับตัวชุนเชึกท่านจะไว้ทำการเมื่อไรเล่า แล้ว ไหสูจูก็อหานขึ้นมาอกรามากค่ายจึงร้องประการแก่ทหารทั้งปวงว่า บัดนี้ เราจะออกไปจับตัวชุนเชึก ผู้ใดที่มีฝีมือจะสมควรทำการด้วยเราก็ให้เร่งออกมากทหารทั้งปวงก็นิ่งอยู่ แต่ทหาร Lewcon หนึ่งสรรเสริญว่าไหสูจุคันนี้มีฝีมือกล้าหาญ เราจะไปทำการด้วย แล้วก็ซึ่ม้าตามไหสูจูไป ไหสูจูมีได้อยู่ท่าผู้ใด สองคน กับทหารนั้นรีบขึ้นไปบนเนินเขา ทหารทั้งปวงชั่งอยู่ในค่ายนั้น ชวนกันแลดู ไหสูจูแล้วก็หัวเราะ

ฝ่ายชุนเช็กครั้นแลดูกระบวนการทัพเล่าอ้วว์เสร็จแล้ว ก็ซักม้าลงมาจากเนินเขา พ่อได้ยินไหสูจูร้องว่าชุนเชึกมึงจะหนีไปไหน ชุนเชึกเหลียวทั้งมา เห็นทหารสองคนขึ้นม้าควบตามมา ชุนเชึกจึงให้ทหารรออยู่ริมซึ่งเขา แต่ตัวนั้นยืนม้าอยู่หน้าทหาร ไหสูจูตามมาหันจึงร้องถามว่า ผู้ใดเชื่อว่าชุนเชึก ชุนเชึกจึงตอบว่าเราเชื่อชุนเชึก ตัวนั้นเชื่อไรเล่า ไหสูจูจึงว่าเราเชื่อไหสูจู จะมาจับตัวชุนเชึก ชุนเชึกหัวเราะแล้วจึงว่า ตัวจะมาจับเราแต่สองคนนี้เรามีได้กลัว เม้มราชลั่วเรารักมิใช่ชาติทหาร ไหสูจูจึงตอบว่า เราผู้เดียวให้ตัวออกมาก้าวสิบสองคนนั้นเราก็ไม่กลัว ชุนเชึกโกรธจึงขยับม้าเข้ารบกับไหสูจูได้ห้า步 ไหสูจูเห็นผีเมื่อชุนเชึกนั้นเข้มแข็ง แล้วก็อยู่ในพวกราหารก็ซักม้าหนี

ชุนเชึกจึงร้องว่า รบกันยังมิทันแพ้ชนะแล่ทำมาหนีเราดังนี้ เมื่อหนึ่งมิใช่ชาติทหาร ไหสูจูทำเป็นไม่ได้ยินก็ซักม้าหนีล่อให้ชุนเชึกໄล ชุนเชึกก็ขับม้าໄลไหสูจูไป พอทันเข้าที่ตำบลเพ็งฉวน ไหสูจูเห็นชุนเชึกตามมาหันเข้า ก็กลับหน้ามารบกับชุนเชึกได้ห้า步 ชุนเชึกเอาทวนแหงไหสูจู ไหสูจูเอามือรับจับทวนไว้ได้ ไหสูจูเอาทวนแหงชุนเชึก ชุนเชึกก็จับทวนไว้ได้ ต่างคนต่างชิงทวนกันจนพลัดตกม้าทั้งสองข้าง ทวนนั้นหลุดมือมิทันจะหยิบได้ ก็ลูกชิ้นปล้ำกันจนกระแตกแล่เส้นน้ำขาด ชุนเชึกจึงชักเอาทวนสั้นที่เห็นบลังไหสูจูอยู่นั้นได้ ไหสูจูก็ชิงได้หมวดของชุนเชึก ชุนเชึกเอาทวนแหงไหสูจู ไหสูจูเอามากรับไว้ พอท่านหั้งสองฝ่ายตามมาหัน ทหารช้างไหสูจูมากประมาณพันเศษ ทหารชุนเชึกนั้นสิบสองคนໂหอึ่งมา ชุนเชึกกับไหสูจูเห็นทหารมา ก็ผลกระทบออกหั้งสองข้าง ไหสูจูจึงวิ่งเข้าหาพวกรดวยได้ทวนเล่มหนึ่ง ขึ้นเชือม้ากลับออกมายังสู้กับชุนเชึก ชุนเชึกก็ชี้ม้าถือทวน แต่ทหารนั้นน้อย ชุนเชึกก็รบพลาหนีพลาไหสูจูได้รับตามมาจนถึงที่ตั้งค่าย พอจิวยี่เห็นก็ให้ทหารออกช่วยชุนเชึกรบกันอยู่จนพบค่า เกิดพายุฝนตกหนักก็เลิกหัพกลับเข้าค่ายหั้งสองข้าง

ฝ่ายชุนเชึกคิดแค่นอนมิหลับ ครั้นเวลาเข้าชุนเชึกยกทหารมาถึงหน้าค่ายเล่าอ้วว เล่าอ้ววจึงยกออกจาค่ายจะรบกับชุนเชึก ชุนเชึกจึงขับม้าออกยืนอยู่หน้าทหาร และเอาทวนของไหสูจูซึ่งชิงได้ไว้นั้นซูชี้แล้วร้องว่า เวลาวนนี้เหตุว่าไหสูจูหนีหัน หามีก็จะตาย เพราะงานเล่มนี้ ไหสูจูได้ยินดังนั้นจึงชูหมาก

ของชุนเช็กขึ้น แล้วร้องว่า “นี่คือรูปของครัวเรือนได้ไว้ ต่างคนต่างเยาะเยี้ยวกันไปมา เล่าอ้วลังชับให้สู่ให้ออกรวมกับชุนเช็ก เทียบเท่านี้ให้สู่ซึ่ม้าออกมานั่น ก็ออกไปจะรับกับให้สู่ ให้สู่เห็นเทียบเจิงร้องว่า มีงเป็นคนต่ำไม่ควรจะสู้กับภู มีงจะพยายามเลี้ยงเปล่า ให้ชุนเชึกนายมีงออกมายังจะควรกับผีมีภู เทียบไกรชัก ขับม้าเข้ารับกับให้สู่ได้สามสิบเพลง

ฝ่ายจิวยี่เมื่อชุนเชึกยกไปบนเล้ออ้ว จิวยี่ก็คุณทหารหัวหลังยกลงไปขยอกโ่อ ครั้งนั้นต้นบูชาวยเมืองโลกั่ง พาเอาพรคพากจะมาหาชุนเชึกเข้าอาศัยอยู่ในเมืองขยอกโ่อ ต้นบูคนนี้มีกำลังมากกว่าในญี่สูงห้าศอกเศษหน้าเหลืองวงตาแดง ครั้นรู้ว่าจิวยี่กามถึงขยอกโ่อ ต้นบูจึงเปิดประตูรับจิวยี่ จิวยี่ก็เข้าอยู่ในค่ายขยอกโ่อ ทหารเล่าอ้วซึ่งอยู่รักษาบ้านก็หนีมาหาเล่าอ้ว เล่าอ้วรู้ดังนั้นตกใจ จึงให้ตีม้าล่อเรียกให้สู่ ให้สู่ก็ขับม้ากลับมาหาเล่าอ้ว ให้สู่จึงว่าแก่เล่าอ้วว่า ข้าพเจ้ารับกับเทียบเจ้าจะมีชัยอยู่แล้ว เหตุไฉนท่านจึงตีม้าล่อเรียกข้าพเจ้าเล่าอ้วจึงเล่าเนื้อความให้ให้สู่ฟัง แล้วก็ยกทหารจะไปหาชีเหล ฉกหยงต่ำบลวัวเหล

ฝ่ายต้นบูก็มาหาชุนเชึก บอกเนื้อความซึ่งได้ทำการนั้นให้ฟัง เตียวเจียวที่ปรึกษาจึงว่ากับชุนเชึกว่า บัดนี้ต่ำบลขยอกโ่อก็เป็นของเรา เล่าอ้วก็ยกหน้าไปแล้ว สมความเราได้ที่จะจะยกตามไปจึงจะควร ชุนเชึกเห็นชอบด้วย ก็พาตัวต้นบูยกทหารตามไปในเวลากลางคืน พอทันแล้วอ้วกลางทาง เล่าอ้วก็ให้ให้สู่ออกรวม ให้สู่ท่านผีมีชุนเชึกมีได้ ให้สู่กับทหารสิบห้าคน ก็พาภันหนาไปเมืองเก่งกวน หัวพเล่าอ้วก็แตกไปตั้งอยู่ต่ำบลวัวจู่

ฝ่ายฉกหยง ชีเหลยกออกจากค่ายจะมารับเล่าอ้วไม่ทันที พอพบชุนเชึกเข้า ชุนเชึกก็ให้ต้นบูออกตีหัวฉกหยง ชีเหลก็แตกกระจาดกันออกฉกหยงหน้าไปต่ำบลวัวจู่พบกันกับเล่าอ้ว แต่ชีเหลเข้าค่ายได้ก็ปิดประตูค่ายไม่ต่อสู้ ต้นบูเข้าหากค่ายผ่านทหารชีเหลตายประมาณหกสิบคน ชุนเชึกก็ให้เลิกหัวพยกไปตามเล่าอ้ว เล่าอ้วก็ยกทหารออกจากค่าย ชุนเชึกเห็นเล่าอ้วจึงร้องว่า มีงแตกหนนกูมากกูตามมาหันแล้ว เหตุไฉนมีงจึงมิยอมแพ้

อีปีได้ยินชุนเชึกว่า ก็ควบม้าออกรวมกับชุนเชึก สู้กันได้สามเพลงชุนเชึก

จันตัวอิปีได้หนีรักแร้ไว้ แล้วขับม้าจะมาค่าย

ฝ่ายวัวเหลงเห็นก็ความมั่ถือทวนตามมาจะซิงเอ่าตัวอิปี ทหารชูนเช็กเห็นวัวเหลงไกลชูนเช็กเข้ามาจึงร้องบอกชูนเช็ก ชูนเช็กเหลียวมา_rองคาดเสียงตั้งฟ้าผ่า วัวเหลงพัดตกจากม้าคีระยะแตกตาย ชูนเช็กก็ความม้าถึงหน้าค่าย จึงคลายรักแร้ออกทิ้งอิปีลง อิปีนั้นตาย ทหารทั้งปวงก์สรรเสริญว่า ชูนเช็กมีกำลังมากหาผู้ใดสมอ้มได้ จึงเรียกชื่อว่าเสียบปออ่อง ภาษาไทยว่ามหาอุปราช

ฝ่ายเล่าอ้วลเสียทหารแล้วพลเป็นอันมากกີพาจกหยงหนีไปอยู่เมืองอิเจียงชูนเช็กกີยกกลับมาล้อมค่ายซีเหลไว้ แล้วร้องเรียกซีเหลว่าให้ยกมาหาเราซีเหลจึงขึ้นไปยืนบนสنانมเพลาะ เอาเกาหัณฑ์ยิงถูกเข้าช้ำยชูนเช็ก ชูนเช็กพัดตกม้า ทหารวิ่งเข้ารับพาเอ่าไปค่าย กີชวนกันรักษาชูนเช็กอยู่ท้ายวันจึงหายชูนเช็กจึงคิดอุบายนให้ทหารโดยค่ายเสียแล้วให้ทำเป็นร้องให้ว่าชูนเช็กถูกเกาหัณฑ์ตาย ครั้นเวลาค่ำชูนเช็กจึงแยกทหารออกชุมไว้เป็นสี่กอง ซีเหลมีได้รักกลสำคัญว่าจริง เวลาดีกີพาเตียวเอ่ง ตันเหงกับทหารทั้งปวงยกอุกมาจะจับทหารชูนเช็ก

ฝ่ายทหารซึ่งชุมอยู่นั้นเห็นซีเหลออกจากราคายกີชวนกันໂหล้อมพากซีเหลไว้ ชูนเช็กกີช້มัถือทวนมายินอยู่ตรงหน้าซีเหล แล้วร้องว่าถูกชื่อชูนเช็ก ทหารพากซีเหลเห็นชูนเช็กกີตกใจ ชวนกันทิ้งอาวุธเสียลื้มมีได้ต่อสู้ ยังแต่ซีเหลกับเตียวเอ่ง ตันเหงยินถือทวนอยู่ ทหารทั้งปวงกີรุมกันเข้ามาซีเหลตาย ตันนูทหารชูนเช็กກີวิ่งเข้าແแทงเตียวเอ่งตกม้าตาย เจียวชิมยิงเกาหัณฑ์ถูกตันเหงตาย ชูนเช็กจึงยกเข้าดังอยู่ในค่ายซีเหล จึงเกลี้ยกล่อมทหารซีเหลได้เป็นอันมาก และกີยกไปตามไถสูญ ณ เมืองเก่งก่วน จึงให้ตั้งอยู่นอกเมือง แล้วปรึกษาจิวย่าว่า ทำไฉนเราจะจับไถสูญได้ จิวย่าว่า ขอให้ห่านจัดทหารยกเข้าดีเมืองเป็นสามด้าน เปิดไว้ด้านหนึ่ง แล้วจึงให้ทหารไปชุมอยู่ตรงหน้าเมืองไกลชั่วพักม้าหนึ่ง เอาเชือกชึงทางไว้ คอยจับตัวไถสูญที่นั้นเห็นจะได้เป็นมั่นคง ชูนเช็กเห็นชอบด้วย เวลากลางคืนกີยกเข้าดีเมืองเป็นสามด้านเปิดไว้ด้านหนึ่ง

ฝ่ายไถสูญเสียเงนัก ครั้นจะยกอุกรนกับชูนเช็ก ทหารกີน้อยประมาณพันคน และกີไม่สันทัดในการรุบ แต่ล้วนชาวบ้านนอก ไถสูญจึงเปิดประตูหนึ่ง

ออกจากเมือง ทหารชูนเช็กรุ่มเข้ารบ แล้วยกลั้งแหวกให้ไหสู่หนีไปตามทางซึ่งคิดทำการไว้นั้น ไหสู่ก็ผลัดทหารควบม้าหนีไป ม้านั้นพาเชือกชิงทหารชูนเช็กซึ่งขวางทางไว้ม้านั้นก็ล้มลง ทหารซึ่งซุ่มอยู่ก็ออกจับไหสู่มัดมาให้ชูนเช็กชูนเช็กเห็นก็ว่องอกมาแก่ไหสู่เสียแล้วจุงมี oma ผู้จึงว่า เล่าอ้วลี่ยงท่านเมี้ดถึงขนาด ถ้าท่านสมควรทำราชการด้วยเรา เราจะเลี้ยงท่านให้ดีกว่าเล่าอ้วลิก ไหสู่ได้ยินชูนเช็กว่าดังนั้นยินดีนัก จึงคิดว่าชูนเช็กมีได้มีพยาบาท จึงว่าข้าพเจ้าจะสมควรทำราชการด้วยท่านสืบไป

ชูนเช็กจับเอาเมือไหสู่แล้วหัวเราะว่า เมื่อครั้งเรารบกับท่านที่ต่ำบลสินเต่งนั้น ถ้าท่านจับเราได้จะฆ่าเราหรือไม่ ไหสู่จึงตอบว่า ว่าไม่ถูก แล้วชูนเช็กกับไหสู่ก็ชวนกันหัวเราะ ชูนเช็กจึงให้แต่งโถะเลี้ยงทหารทั้งปวง ชูนเช็ก กับไหสู่ก็กินพร้อมกัน ไหสู่จึงว่าสมควรพระพวากองเล่าอ้วลี่ยงผลัดพระร้ายกันอยู่ ข้าพเจ้าคิดว่าจะลาท่านไปเกลี้ยกล่อมมาไว้จะได้เป็นกำลังท่าน เกรงท่านจะไม่เชื่อ ชูนเช็กจึงว่าเราเก็บเชืออยู่ แต่ท่านร่วงไปพรุ่นนี้ เวลาตะวันเที่ยงกลับมาให้ถึงเรา เราจะค่อยท่าน ไหสู่รับคำชูนเช็กทำคำนับแล้วก็ลาไป

ฝ่ายที่ปรึกษาทั้งปวงจึงว่าแก่ชูนเช็กว่า ท่านปล่อยไหสู่เสียดังนี้ที่ไหน จะกลับมา ชูนเช็กตอบว่าไหสู่เป็นคนดีมีความสัตย์ รับคำเราแล้วที่จะไม่กลับมานั้นเรามิ่งเห็นด้วย ที่ปรึกษาทั้งปวงก็ยังไม่สิ้นสองสัย หากเกรงชูนเช็กเก็บเชืออยู่ ครั้นเวลาเข้าจึงชวนกันอาไม่ไปปักไว้หน้าค่ายค่ายจะจับเห็นไหสู่ ไหสู่ครั้นถึงกำหนดพอเฒาร ไหสู่ก็พาคนมาถึงค่ายประมาณพันเศษ ทหารทั้งปวงเห็นไหสู่มาระบุคำชูนเช็กว่า ก็ชวนกันสรรเสริญชูนเช็กว่า มีปัญญาไว้กันใจคน

ชูนเช็กได้ทหารประมาณสามหมื่นจึงยกไปเมืองกังตั่ง ชาวเมืองทั้งปวง ก็สมควรเข้าด้วยชูนเช็ก ชูนเช็กก็กำชับทหารทั้งปวง มิให้เบียดเบียนราชฎรให้ได้ความเดือดร้อน คนทั้งปวงก็อยู่เป็นสุข จึงเรียกชูนเช็กว่าชูนหลวง แล้วก็ชวนกันเอารุ่าเครื่องเลี้ยงมาให้แก่ชูนเช็ก ชูนเช็กก็ให้เงินทองแพรผ้าแก่คนทั้งปวง ตามสมควร แต่บรรดาทหารของเล่าอ้วชั่งอยู่เมืองกังตั่งนั้น ได้จะสมควรทำการด้วยชูนเช็กก็เลี้ยงไว้ ที่มิยอมก็ให้เงินทองเป็นอันมาก ให้กลับไปอยู่ตามภูมิลำเนา กิตติศัพท์ผู้งดงามกว่าเก่า ชูนเช็กจึงแต่งทหารให้ไปรับมารดา กับ

อาแลน้องชายทั้งมาไว้ต่ำบลชยกโว แล้วตั้งให้ชุนกวนน้องชายกับจิวท่ายไปรักษาเมืองยวนเสีย ตัวชุนเช็กกี้ยกหหารหั้งปวงจะไปตีเมืองต่อง่อ

ครั้งนั้นเงยมแปะซอ ซึ่งตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเรียกว่าเต็กอ่อง อญี่ ณ เมืองต่อง่อจึงแต่งทหารให้ไปรักษาต่ำบลօอเสง แกทิน ซึ่งเป็นแดนเมืองต่อง่อ จัดแจงเมืองสำเร็จ มีหารามนาอกว่าชุนเช็กยกห้ามมา เงยมแปะซอจึงให้น้องชายชื่อเงยมอี้ยกไปตั้งอยู่สะพานหองเกี่ยวเป็นทางสำคัญ เงยมอี้ม้าถือกระเบื้ันยินดอยชุนเช็กอยู่บนสะพาน หหารเอาเนื้อความนานอกชุนเช็กกว่า เงยมอี้ยกมาคอຍวนอยู่ ชุนเช็กจึงสั่งหหารว่า จะยกไปรุนกับเงยมอี้ เตียวเหียนที่ปรึกษา จังว่า หหารที่มีฝีมือก็มีอยู่ ซึ่งท่านจะไปรุนกับเงยมอี้นั้นประดุจเอาหองไปปลูกคลา

ชุนเช็กเห็นชอบด้วยจึงแต่งให้ชันต่งคุ่มหหารเข้ารับกับเงยมอี้บนสะพาน แล้วให้ตันนู เจียวชิมลงเรือเลิกເອາເກາທັນທີຍິງກະຫານສອງຫ້າງสะพาน เงยมอี้ เลียหหารเป็นอันมาก กົດอยหັພຄືນເຂົ້າເມືອງ ชັນຕົງກີໄລ່ຮົບໄປລຶ່ງເຮັງກໍາແພງ ชุนเช็กກີຍົກຫາເຫຼຸມມືອງต่อง่อໄວ້หັ້ງນົກທັ້ງເຮືອຄົງສາມວັນ ມີໄດ້ເຫັນຜູ້ໃດອອກມາຕ່ວສູ້ ชุนเช็กຈິງພາຫหารເທິຍໄປຮອນກໍາແພງມືອງແລ້ວຮັງວ່າ ໄກຈະເຂົ້າດ້ວຍກີໄຫ້ເຮັງອອກມາ ເຮົມໄດ້ກະທຳອັນຕຽຍ

ฝ่ายหหารเงยมแปะซอคนหนึ่งຍືນຍົງບັນຫວຽນ ໄດຍືນເສີຍชุนเช็กร້ອງມາກີໂກຮ ເອາມືອໜ້າຍເຫຼຸມເປົ້າຫວຽນ ເອາມືອໜ້າຊື້ແລ້ວກີຮັງດໍາລົງມາ ໄກສູງເຫັນຈຶ່ງຫັນກາທັນທີພາດລູກໄວ ແລ້ວເຫຼີຍມານອກຫາຮວາ ເຮຈະຫົງມືອ້າຍຄນຮ້າຍໄວ້ກັບແປ່ຫວຽນ ດນທັ້ງປົງເຫຼີຍວາ ກີເຫັນລູກເກາທັນທີຕົງມືອຫານັ້ນອູ່ ກີ່ຈຸນກັນສຽງເສີຍໄກສູງວ່າຫັນນາງເກາທັນທີທາຜູ້ເສມອມໄດ້

ฝ่ายຫหารເຈົ້າหน້າທີ່ ຈຶ່ງເອານື້ອຄວາມນັ້ນໄປປອກແກ່ເງີຍມแปະซอ ເງີຍມ-แปະซอກີສັນຕິຣະວ່າ ດັ່ງເຮົາໄດ້ຫາຮັດັງນີ້ໄວ້ແຕ່ຄົນທີ່ ເຮົມໄດ້ກັລັງຜູ້ໃດເລີຍແລ້ວເງີຍມแปະซอຈິງປົກຈາຫາຮ້າຫວັງວ່າ ສົກຮັ້ງນີ້ໃໝ່ຫລວງເຮຈະຄິດປະກາໄດ ເງີຍມອໍຈຶ່ງວ່າຫັພເຈົ້າຈະຂອາສາອກໄປປູດກັບชุນเช็ກໂດຍດີ ເງີຍມแปະซอເຫັນຂອບດ້ວຍ ເງີຍມອໍກີລາອອກໄປຫາชุນเช็ກ ດັ ດ້ຍ ທີ່ຈິຍືນຫັ້ນຄຳນັ້ນ ແລ້ວຮັງເຫຼຸນໃຫ້ໜັງຈຸນໃຫ້ເສພຍສຸຮາ ຄົ້ນເງີຍມອໍມາສຸຮາແລ້ວ ທຸນເຈົ້າຈິງຄາມວ່າເງີຍມแปະซอພໍ່ຫາຍທ່ານຄິດອ່ານປະກາໄດ ເງີຍມອໍນອກວ່າ ພໍ່ຫາຍ

ข้าพเจ้ากับที่ปรึกษาทั้งปวงคิดอ่านกันว่า จะขอมาอ่อนน้อมจะแบ่งเมืองให้ห่าน กึ่งหนึ่ง ชุนเช็กโกรธจึงว่าเมืองต้องอยู่ในเงื่อมมือญแล้ว มีงบ้างอาจเจรจาดังนี้ ชุนเช็กก็สั่งทหารจะให้เอาตัวเงยมอไปฝากเสีย เงยมอได้ยินดังนั้น ฉวยกระนี่ ลูกขันจะฟันชุนเช็ก ชุนเช็กซักกระนี่ที่เห็นบพลงนั้นหัวงอกไปถูกเงยมอตาย แล้วจึงให้ทหารตัดศีรษะเงยมอทิ้งเข้าไปในกำแพง เงยมแบะซอเห็นก็ตกใจ ครั้นจะคิดอ่านยกอกรอบกับชุนเช็กก็เกรงอยู่ เวลาค่าเงยมแบะซอจึงพาหาร หนีออกจากเมือง

ฝ่ายชุนเช็กรู้ว่าเงยมแบะซอทั้งเมืองเสียแล้ว จึงแต่งให้อุยกายไปตี ตำบลแกหิน ให้ไทยสูญไปตีตำบลลอสeng ครั้นตีบ้านสองตำบลได้แล้ว ชุนเชึกก็ จัดแจงให้ราษฎรชาวเมืองต้องง้ออยู่เป็นสุข แล้วจึงเลิกทหารยกไปตามเงยม-แบะซอ

ฝ่ายเงยมแบะซอแปลงตัวเป็นโจรปา คุมพรรคพากยกไปต่ำบลอดิช่อง เที่ยวเป็นโจรออยู่ เลงโนชาบันอิช่อง ก็คุมเอาราษฎรชาวบ้านยกอกรดิเงยม-แบะซอ เงยมแบะซอหนีข้ามฟากไปตั้งอยู่ต่ำบลไซลิน จะไปเมืองห้อยเช

ฝ่ายชุนเชึกยกตามมาถึงที่ต่ำบลอดิช่อง เลงโนรู้ก็พาเออลูกชายสอง คนอกรมาหาชุนเชึก แล้วบอกว่าเงยมแบะซอหนีไปทางเมืองห้อยเช ชุนเชึก จึงตั้งเลงโนเป็นนายทหารรอง แล้วก็รับยกทัพไปตามเงยมแบะซอทันกันเข้าที่ ต่ำบลไซลิน เที่ยนา ก็ขันทหารเข้าตีทัพเงยมแบะซอ เงยมแบะซอแตกหนีไป เมืองห้อยเช

ฝ่ายอ่องหลองเจ้าเมืองรู้ว่าเงยมแบะซอแตกมา จึงให้จัดแจงทหารจะ ยกอกรมาช่วยเงยมแบะซอ จึงหัวนชาวเมืองอีเที่ยวซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงว่าชุนเชึก เป็นคนมีฝีมือแล้วก็ตั้งอยู่ในความสัตย์ เงยมแบะซอเป็นคนทรยานชา ซึ่งทำน จะไปช่วยเงยมแบะซอหนึ่นเห็นไม่ควร ขอให้ห่านคิดอ่านจับตัวเงยมแบะซอส่งให้ แก่ชุนเชึก อ่องหลองโกรธ佗ดเอืองหัวน วีหัวนจนใจกันนอยู่ อ่องหลองจึงยก ทหารอกรมาหางเงยมแบะซอ แล้วพาภันไปตั้งอยู่ริมทุ่งริมเชิงเขาอยรับชุนเชึก

ฝ่ายชุนเชึกยกมาถึงค่ายเงยมแบะซอ และเห็นอ่องหลองยืนม้าถือกระนี่ อยู่ ชุนเชึกจึงร้องว่า เราทำการทั้งนี้ประสงค์จะให้ราษฎรได้ความสุข เงยม-

ແປ່ອເປັນຄົນຫຍານຫ້າ ເທິງໄດ້ຕັ້ງທ່ານຈຶ່ງມາເຂົ້າດ້ວຍຄົນພິດ ອ່ອງຫລວງໄດ້ຍືນ
ຕັ້ງນີ້ຈຶ່ງຮ່ວງຕໍ່າຫຼຸນເຊົກວ່າ ມີເປັນຄົນໂລກເທິງວຽບໜຸ່ງໄດ້ເມືອງເປັນຫລາຍຕໍ່າບລ
ແລ້ວຍັງມີທຳໃຈ ບັດນີ້ຍົກມາຍ່າຍືນແດນກູ ກູຈີ່ຍົກມາໃຫ້ເງີຍມແປ່ຍອແກ້ແຄ້ນມີ້
ໃຫ້ຈຶ່ງໄດ້

ຫຼຸນເຊົກໂກຣະກີສັກມ້າເຂົ້າບັນກັນອ່ອງຫລວງໄດ້ທ້າເພັນ ໄກສູງເຖິ່ນຕັ້ງນີ້ກີ່
ຄວນມ້າດີອ່າຫວນອອກມາຮັບແທນຫຼຸນເຊົກ ຈົວເຈີຍວາທ່ານວ່າຈົວເຈີຍວາທ່ານກີ່ອກຮັບກັນ
ໄກສູງໄດ້ທ້າເພັນ ພອຈົາຍື່ ເຫັນເຫັນກາທັນກີ່ວິກຫັ້ງລ້ອມອ່ອງຫລວງໄວ້ ອ່ອງຫລວງ
ກີ່ພາເງີຍມແປ່ຍອທີ່ກີ່ລັບເຂົ້າເມືອງ ສັກສະພານຄູປິດປະຕູໄວ້ມັ້ນຄົງ ຫຼຸນເຊົກກີ່
ຍົກທ່ານເຂົ້າລ້ອມເມືອງໄວ້ ຝ່າຍອ່ອງຫລວງຈຶ່ງປັບປຸງກັນເງີຍມແປ່ຍວ່າ ຫຼຸນເຊົກ
ມາລ້ອມເຮົາໄວ້ເຮົາຈະນຶ່ງອູ້ໆນີ້ທີ່ນີ້ມີຄວາມ ຈຳເຮົາຈະຍົກທ່ານອອກໄປປັບກັນຫຼຸນເຊົກ
ດີ່ງຈະຕາຍກີ່ຈະໄດ້ປ່າກງົງວ່າເປັນຫາຕິທ່ານ ເງີຍມແປ່ຍອຈົງວ່າ ຜົ່ງຈະຍົກອອກໄປໜັ້ນ
ເທິ່ນຈະສູ້ຫຼຸນເຊົກມີໄດ້ ດ້ວຍກົ່າຈະນຶ່ງອູ້ໆດັ່ງນີ້ ຫຼຸນເຊົກສື່ນເສັ້ນຢ່າງວິວກີ່ຈະເລີກ
ທັກລັບໄປເອງ ເຮົາກີ່ຈະໄດ້ທີ່ຕິດຕາມ ອ່ອງຫລວງເທິ່ນຫອບດ້ວຍກີ່ຮັກໝາເມືອງໄວ້

ຝ່າຍຫຼຸນເຊົກລ້ອມເມືອງທ້ອຍເຫັນໄວ້ດຶງທ້າວັນ ກີ່ມີໄດ້ເທິ່ນຜູ້ໄດ້ອອກມາສູ່ຮັບ
ຄວັນຈະຍົກເຂົ້າທັກໄທມີເທິ່ນຈະສີຍທ່າງທີ່ ຈົງປັບປຸງທ່ານວ່າເຮົາຈະຄິດອ່ານ
ປະກາຣໄດ້ ຫຼຸນເຈັ້ງຈຶ່ງວ່າເມືອງທ້ອຍເຫັນ ກີ່ອາຄັຍເສັ້ນຢ່າງວິວກີ່ຈະຫາດເສັ້ນ
ຫຼຸນເຊົກຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເລີກທັກພຽບຍົກທ່ານໄປຕິດຕາລແຈຕອກ
ຫຼັນນັ້ນທ່ານເຂົ້າໄປນອກອ່ອງຫລວງວ່າ ຫຼຸນເຊົກຍົກໄປຕິແຈຕອກແລ້ວ
ອ່ອງຫລວງຈຶ່ງຂຶ້ນຍືນດູບນ່ອຮນ ແລ້ວໄປດູກມີໄດ້ເທິ່ນຜູ້ຄົນ ເທິ່ນແຕ່ທີ່ນັກໄວ້ກັບ
ຄວັນພຶລິງທີ່ຫຸແງວາຫາຮອຍໆ ອ່ອງຫລວງກີ່ຄິດສົງສັຍ ຈົວເຈີຍດົງວ່າການທັນນີ້ຫຼຸນເຊົກ
ຄິດທ່າໄວ້ຈະໄຫ້ເຮົາຈະນີ້ໄຫ້ເຮົາຕິດຕາມໄປ ຂ້າພເຈົ້າຈະຂອາສາຍກໄປຕາມຮັບຮິ່ງເວາ
ແຈຕອກໄວ້ໄທ້ໄດ້ ອ່ອງຫລວງຈຶ່ງໄຫ້ຈົວເຈີຍດັກກັບເງີຍມແປ່ຍອຄຸມທ່ານຫ້າພັນປິ່ນກອງ-
ຫຼັນຍັກໄປກ່ອນ ແລ້ວອ່ອງຫລວງຈຶ່ງຍົກຕາມໄປກ່າຍຫັ້ງ ຈົວເຈີຍດັກກັບເງີຍມແປ່ຍອ
ຍົກອອກຈາກເມືອງໄດ້ສາມຮ້ອຍເສັ້ນຫັນທັກຫຼຸນເຊົກທີ່ຫາຍປາ ຄວັນວາລາຄ່າເງີຍມແປ່ຍອ
ໄດ້ຍືນສື່ຍັກລົງກີ່ຕົກໃຈແລ້ວໄປແສງພຶລິງສ່ວ່າເທິ່ນຕັ້ງຫຼຸນເຊົກ ເງີຍມແປ່ຍອສັກມ້າ
ທີ່ ພວກທ່ານຫຼຸນເຊົກຍົກເຂົ້າລ້ອມໄວ້ກັນ ຈົວເຈີຍດີ່ຄວນມ້າວ່າກະບົ້ເຫັນສູ້ກັບຫຼຸນເຊົກ

ຂະນັ້ນທ່ານເຂົ້າໄປນອກອ່ອງຫລວງຈຶ່ງໄປຕິແຈຕອກແລ້ວ
ອ່ອງຫລວງຈຶ່ງຂຶ້ນຍືນດູບນ່ອຮນ ແລ້ວໄປດູກມີໄດ້ເທິ່ນຜູ້ຄົນ ເທິ່ນແຕ່ທີ່ນັກໄວ້ກັບ
ຄວັນພຶລິງທີ່ຫຸແງວາຫາຮອຍໆ ອ່ອງຫລວງກີ່ຄິດສົງສັຍ ຈົວເຈີຍດົງວ່າການທັນນີ້ຫຼຸນເຊົກ
ຄິດທ່າໄວ້ຈະໄຫ້ເຮົາຈະນີ້ໄຫ້ເຮົາຕິດຕາມໄປ ຂ້າພເຈົ້າຈະຂອາສາຍກໄປຕາມຮັບຮິ່ງເວາ
ແຈຕອກໄວ້ໄທ້ໄດ້ ອ່ອງຫລວງຈຶ່ງໄຫ້ຈົວເຈີຍດັກກັບເງີຍມແປ່ຍອຄຸມທ່ານຫ້າພັນປິ່ນກອງ-
ຫຼັນຍັກໄປກ່ອນ ແລ້ວອ່ອງຫລວງຈຶ່ງຍົກຕາມໄປກ່າຍຫັ້ງ ຈົວເຈີຍດັກກັບເງີຍມແປ່ຍອ
ຍົກອອກຈາກເມືອງໄດ້ສາມຮ້ອຍເສັ້ນຫັນທັກຫຼຸນເຊົກທີ່ຫາຍປາ ຄວັນວາລາຄ່າເງີຍມແປ່ຍອ
ໄດ້ຍືນສື່ຍັກລົງກີ່ຕົກໃຈແລ້ວໄປແສງພຶລິງສ່ວ່າເທິ່ນຕັ້ງຫຼຸນເຊົກ ເງີຍມແປ່ຍອສັກມ້າ
ທີ່ ພວກທ່ານຫຼຸນເຊົກຍົກເຂົ້າລ້ອມໄວ້ກັນ ຈົວເຈີຍດີ່ຄວນມ້າວ່າກະບົ້ເຫັນສູ້ກັບຫຼຸນເຊົກ

ชุนเช็กเอาหวนแหงถูกจิวเจียดตกม้าตาย เงี่ยมແປะซอ ก็ความม้าหนี้ไปต่ำบล อิช่อง ฝ่ายอ่องหลองรู้ว่าทัพหน้าแตกแล้ว ก็พาทหารหนี้ไปตั้งอยู่ริมชายทะเล ชุนเช็กมีชัยชนะก็กลับมาตั้งอยู่เมืองห้อยเช กลี้ยกล้อมได้ท่ามเป็นอันมาก

ครั้งนั้นตั้งสิดซึ่งอยู่เมืองเหียงยวรู้ว่าเงี่ยมແປะซอหนี้มาอยู่ต่ำบลอิช่อง จึงจับตัวเงี่ยมແປะซอตัดศีรษะมาให้ชุนเช็ก ชุนเช็กก็ได้ใจแล้วเห็นตั้งสิดหน้า เหลี่ยมปากกว้าง สูงห้าศอกเศษสมควรที่จะเป็นท่าม ชุนเช็กจึงตั้งตั้งสิดให้เป็น แปดเปาสุมานายท่ามเรอก ชุนเช็กจึงแต่งให้ชุนเจঁผู้อา อยู่รักษาเมืองห้อยเช ให้จูตีไปรักษาเมืองต่อง่อ ตัวชุนเชึกก็ยกท่ามกลับไปอยู่เมืองกังตั้ง

ฝ่ายชุนกวนกับจิวท่ามซึ่งอยู่รักษาเมืองอัวนเชีย เวลากลางคืนเมื่อจะรุ่ป ยกมาล้อมไว้สี่ด้าน จิวท่ามเห็นจะสู้ไม่ได้ จึงอุ้มเอาชุนกวนขึ้นมาถือกระเบื้องนี้ ออกจากเมือง พากจ่อเรือเด้งนั้น ก็รุ่มกันเข้าจับแหงถูกหลายแห่ง จิวท่ามก ษ่าใจร้ายประมาณลินห้าคน และก็ควบม้าหนี้ ใจรุ่นหนึ่งควบม้าไล่ตามไป จิวท่ามเหลี่ยมมาเห็นเอกสารนี้พันถูกจ่อตาย พอมีคนอาเนื้อความไปบอก ชุนเชึก ชุนเชึกรู้ตกลใจ จึงแต่งท่ามให้ไปรับชุนกวนกับจิวท่ามมา จิวท่ามถูก หวนถึงสิบแพลงเห็นว่าจะมีรอด ชุนเชึกมีความวิตกนัก

ตั้งสิดจึงว่าเมื่อข้าพเจ้ายังเที่ยวเป็นใจร้อยชัยทะลนั้น ก็ถูกหวนหลาย แห่ง วิห้วนชาวเมืองห้อยเชมารักษาข้าพเจ้าสินหัวน้ำหาย ชุนเชึกจึงว่าสิหัวคน นี้กับข้าก็รู้จักกันอยู่ จึงให้เตียวเจียวกับตั้งสิดไปเชญตัววิห้วนมา ครั้นวิห้วนมา ถึงชุนเชึกก็อกไปรับกระทำค่านบ แล้วชุนเชึกจึงตั้งให้วิห้วนเป็นที่กงเชนาอย หม้อเอกสารจะให้รักษาจิวท่าม วิห้วนจึงว่าข้าพเจ้ารู้น้อย ข้าโถอยู่ ณ เมืองไฟก็ เป็นหม้อเอกสารผู้ใดเสมอ มีได้ ชุนเชึกจึงให้ท่ามไปเชญข้าวโถ

ครั้นเวลาเช้าข้าวโถมาถึง ชุนเชึกเห็นข้าวโถรูปงามสมယว จึงเชญให้นั่ง ที่สูงจึงว่า ข้าพเจ้าเชญท่านมาจะให้รักษาจิวท่าม ข้าวโถรับว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะรักษาสามวันให้หาย ครั้นข้าวโถรักษาจิวท่ามหายแล้ว ชุนเชึกก็ยก ท่ามไปจับใจร่องมารบชุนกวนกับจิวท่ามนั้น ครั้นจับใจได้เสร็จแล้ว ชุนเชึก จึงยกไปเมืองกังหน่า ตั้งเกลี้ยกล้อมท่ามแต่งบ้านเมือง แล้วแต่งหนังสือแจ้ง เนื้อความทั้งปวงไปถึงพระเจ้าเหียนเต็กกับใจโนเป็นทางค่านบ แล้วให้ท่ามไป

ตอนที่ ๑๗

๒๑๑

เมืองลำพยง ทวงคราหยกซึ่งฝากอ้วนสุดไว้เน้น

ตอนที่ ๑๔

ฝ่ายอ้วนสุดจำเดิมแต่ได้ตรายกไว้ ก็คิดจะตั้งตัวเป็นเจ้าอยู่มิได้ขาด
ครั้นชุนเช็กให้มาทางตรา อ้วนสุดก็มิให้ ทหารก็ลาอ้วนสุดเอาเน้อความมาบอก
แก่ชุนเช็ก

ฝ่ายอ้วนสุดจึงหาเอียวใต้เจียง เตียวทุน กิเหลง เตียวเสง ลุยปึก
ตันหลัน กับทหารทั้งปวงมาปรึกษากันว่า ชุนเช็กเมื่อแรกทำการอยู่กับเรา เรา ก็
ตั้งให้เป็นชุมชน แล้วขอทหารเราว่าจะไปช่วยน้ำชา จะแก้แค้นบิดาเรา ก็ให้
ชุนเช็กอาศัยกำลังเราก่อนจึงได้กำลังเป็นอันมาก บัดนี้ชุนเช็กได้เป็นใหญ่ในฝาก
น้ำเมืองกังตั้งแล้ว มิได้รู้จักคุณเรา ใช้ทหารมาทางตราหยก ท่านหั้งปวงจะ
คิดประการใดเรางจะได้ตัวชุนเช็ก

เอียวใต้เจียงจึงว่า ชุนเช็กได้ฟากน้ำกังตั้งแล้ว ทหารที่มีผีเมือกมาก
แคนเมืองกังตั้งก็กว้างกว่าเรือก จะยกไปทำการก็เห็นจะไม่ได้ ขอให้ทหารยกไป
ตีเล่าปี่เสียก่อน ถ้าได้เล่าปี่แล้ว ชุนเช็กก็จะอยู่ในเมืองมือเรา อ้วนสุดจึงตอบว่า
เล่าปี่ตั้งอยู่ท่าบลเมืองเสียวพ่ายไกลเมืองซิจิ่ว กับลิโปีซอนกันอยู่ เห็นลิโปีจะยก
มาช่วย กำลังเล่าปี่จะมากขึ้น เราจะทำการมิสำเร็จ จำเราะจะคิดอ่านแก้ลี้ยกล้อม
ลิโปีเสียก่อน แล้วอ้วนสุดจึงให้หันอันถือหันสือกับข้าวี่ลินหมื่นถังไปให้ลิโปี
ในหันสือนั้นว่า เล่าปี่เป็นคนหมายห้ามได้มีความสัตย์ เราจะยกไปกำจัดเล่าปี่
แม้กันแล้วปี่จะมาพึงทำน อย่าให้ท่านอาธระ

ฝ่ายลิโปีเห็นหันอันเสียวพ่ายไกลเมืองลามะยัง บอกเน้อความแก่อ้วนสุด อ้วนสุดจึงให้กิเหลงเป็น
แม่ทัพคุ้มทหารห้ามมีน ให้ลุยปึก ตันหลันไปด้วยในกองทัพยกไปเมืองเสียวพ่าย

เล่าปี่จึงปรึกษาภวนอู เตียวทุย ชุนเชียนว่า อ้วนสุดให้กิเหลงยกทัพมา
เราจะคิดประการใด ชุนเชียนจึงว่า เมืองเสียวพ่ายเป็นเมืองน้อย เห็นจะต้าน
ทานกิเหลงมิได้ ขอให้ท่านแต่งหนังสือไปถึงลิโปีให้ยกทหารมาช่วย เตียวทุยจึง

ว่า ท่านจะห่วงเอาใจลิปเป็นนัมได้ เห็นลิปเป็จะไม่มาช่วย เล่าปีจึงตอบว่า ซึ่งเจ้า
ว่านี้ก็ควรอยู่ แต่เราจะทำตามฐานะของเจ้าลิปเป้ดูก่อน และว่าเล่าปีจึงให้ทหาร
ถือหนังสือไปถึงลิปเป้ว่า ตัวข้าพเจ้าผู้ซึ่อว่าเล่าปี กับสมัครพรรคพวงทั้งปวงมา
ตั้งอยู่เมืองเสียวพ่ายได้ความสุข เพราะอาศัยท่านเป็นที่พึ่ง บัดนี้อ้วนสุดให้ทหาร
ยกมาراب ข้าพเจ้ามิได้เห็นผู้ใด เห็นแต่ท่านจะช่วยทุกชีได้ ขอให้กำนันยกทหาร
มาช่วย

ฝ่ายลิปเป้แจ้งในหนังสือนั้นจึงปรึกษาตันกงว่า เดิมอ้วนสุดให้หนังสือ
กับเสบียงมาแก่เรา มิให้เรายกไปช่วยเล่าปี เรายกได้รับคำแล้ว บัดนี้เล่าปีให้มี
หนังสือมาให้เรายกไปช่วย เราคิดว่าเล่าปีอยู่ในเมืองเสียวพ่ายเห็นจะไม่ทำ
อันตรายแก่เรา ถ้าเราฟังคำอ้วนสุด อ้วนสุดครบได้เมืองเสียวพ่ายแล้ว เราจะ
วางแผนลงถึงหมอนเป็นประตัณนามิได้ เห็นอ้วนสุดจะกำเริบยกล่วงมาตีเรา
เมืองซึ่งเป็นมั่นคง จำเราะยกไปช่วยเล่าปีป้องกันเมืองเสียวพ่ายไว้จึงจะควร
ตันกงเห็นชอบด้วย ลิปเป้ก็จะเกณฑ์ทหารยกไปช่วยเล่าปี

ฝ่ายกิเหลงยกมาถึงเมืองเสียวพ่าย จึงตั้งค่ายอยู่ฝ่ายทิศใต้ เล่าปี
มีทหารอยู่ในเมืองประມณห้าพัน จึงยกทหารออกตั้งค่ายรับกิเหลงอยู่นอก
กำแพง ครั้นกิเหลงรู้ว่าลิปเป้ยกมาช่วยเล่าปี จึงให้ทหารไปหาลิปเป้เดิมท่านรับ
คำนายเราว่าไม่ช่วยเล่าปีแล้ว เหตุไฉนท่านจึงยกกลับมาเล่า ลิปเป้ได้ฟังดังนั้นก็
หัวเราะแล้วตอบว่า เราจะคิดอ่านให้อ้วนสุดกับเล่าปีมิให้พยานาทต่อ กัน ตัว
กลับไปบอกกิเหลงมาหาเรา ทหารก็ลาลิปเป้ไปบอกกิเหลง

ฝ่ายลิปเป้ก็ให้ทหารไปหาเล่าปี กวนอู เตียวหุยจึงว่า ลิปเป้กับอ้วนสุด
คงคิดกันมาแต่ก่อน เกลือกให้หาไปจะทำอันตรายเรา เล่าปีจึงว่าเรามีคุณต่อ
ลิปเป้ เห็นลิปเป็จะไม่คิดร้ายต่อเรา และว่าเล่าปีก็ขึ้นมาไปหาลิปเป' กวนอู เตียวหุย
ก็ตามไปด้วย ครั้นแล้วปีมาถึงค่าย ลิปเป้ก็ออกไปรับเล่าปี ลิปเป้จึงว่าครั้นนี้เราจะ
ช่วยท่านให้พ้นจากอันตราย นานไปทำน้อยลิมคุณเรา แล้วลิปเป้ก็จุงมือเล่าปีเข้า
ไปนั้นที่อันเดียวกัน กวนอู เตียวหุยก็ถือกระเบื้องอยู่ข้างหลังเล่าปี พอกนมา
บอกลิปเป้ว่ากิเหลงมาแล้ว เล่าปีตกใจสะดึงกลัวลิปเป้จะทำร้าย ลิปเป้เห็นดังนั้นจึง
ว่าท่านอย่างลัวเลย เราให้หมายมาบัดนี้ให้ดกันทั้งสองฝ่าย เล่าปีก็ยังไม่สั่นลงสัย

ฝ่ายกิเหลงเดินเข้าไป เห็นลิโป้กับเล่าปี่นั่งอยู่ด้วยกันก็ตกใจ ถอยหลัง жалกลับไปหาหหาร ลิโป้ห้ามไว เมื่อลิโป้แลเห็นกิเหลงก็ลุกออกจากจุงมือกิเหลงไป ให้นั่งเก้าอี้ กิเหลงจึงว่าแก่ลิโป้ว่าทำนิดทำน้ำทั้งนี้จะฆ่าเราเสียหรือ หรือจะ ผ่านอ้ายเล่าปี่หูยา ลิโป้ว่าเรามิได้คิดร้ายแก่ท่านทั้งสองข้าง แต่เล่าปี่กับเรา เหมือนพี่กับน้อง บัดนี้ท่านจะมาทำอันตรายแก่เล่าปี่เราจึงยกมาช่วย กิเหลง ตอบว่า ถ้าดังนั้นท่านจำจะฆ่าเราเสียก่อนเล่าปี่จึงจะได้ความสุข ลิโป้ว่า เรา คิดจะให้ท่านทั้งสองเป็นมิตรต่อกัน มิให้พรเพลได้ความลำบาก แล้วลิโป้กิจุง มือกิเหลงให้นั่งด้วยกันกับเล่าปี่ ลิโป้เข้าไปนั่งกลางชวนกินสุรา แล้วจึงว่า ท่านทั้งสองเห็นแก่หน้าเรา อย่าได้คิดพยานทางกันเลย เล่าปี่กินิ่งอยู่ กิเหลงจึง ว่า ตัวเราอ้วนสุดผู้เป็นนายใช้ให้ยกหหารมาจับตัวเล่าปี่ และเราจะกลับไปนั่นเห็น ไม่พ้นความผิด

เตียวหุยโกรธอดการนืออก แล้วร้องตัวดว่า ท่านอย่าดูหมิ่นเรา เรา มิใช่เด็ก แต่ใจ鄱กผ้าเหลืองครั้งนั้นยังมิอาจดูถูกพี่น้องเรา กวนอูเห็นเตียวหุย จะกระทำรุ่นวายจึงห้ามว่า เราอยพังกรรมลิโป้ดูก่อนจะว่าเป็นประการใด เมื่อ ไม่ตกลงกันแล้วเรางึงคิดต่อภายนหลัง ลิโป้เห็นดังนั้นจึงว่า เราให้เชญท่านทั้งสอง มาบัดนี้ จะว่าให้ดักนั่นทั้งสองฝ่าย กิเหลงนั้นเขากิ่งอยู่ แต่เตียวหุยทำทายบ้า มีได้คิดแก่หน้าเราผู้เป็นใหญ่ แล้วลิโป้ทำเป็นโกรธจับเอาหานชืนถือไว้ เล่าปี่ กิเหลงเห็นดังนั้นก็ตกใจคิดว่าลิโป้จะทำร้าย ลิโป้จึงให้หหารเอาหานไปปักไว้ใกล้ ประมาณห้าสิบ แล้วว่าเราจะเสียงให้ประจักษ์แก่เทพดาทั้งหลาย แม้นยิง เก้าหันที่ไม่ได้ถูกปลายทวน จึงทำส่วนรวมกันตามความคิดเด็ด ถ้าเรายิงถูก ท่านทั้งสองจะเลิกทัพกลับไปตามคำเราว่า แม้นผู้ใดมิพังเรา เรา ก็จะทำส่วนรวม ด้วยผู้นั้น

กิเหลงได้ยินลิโป้ว่าดังนั้นมีความยินดี จึงคิดว่าที่ไหนลิโป้จะยิงไป ถูกปลายทวน กุจะรับคำไว้แต่พอยืนที่ เมื่อลิโป้ยิงไม่ถูกแล้วกุก็จะได้ทีกระทำ การกับเล่าปี่นัด ลิโป้ก็จะช่วยเล่าปี่มิได้ คิดแล้วกิเหลงก็รับคำลิโป้ไว้ ลิโป้ก ชวนเล่าปี่ กิเหลงเสพย์สุรา แล้วลิโป้จึงจับเก้าหันที่หันร้องให้หหารทั้งปวงดู แล้ว กิยิงเก้าหันที่ไปถูกปลายทวนซึ่งปักไว้นั้น หหารทั้งปวงก็ร้องสรรเสริญลิโป้ว่า

รูปที่ ๔๙ ลิโปเปสีียงลูกแกหันซึ่งปลายหัวห้ามเล่าบีกับกิเหลงมิให้รับกัน

รูปที่ ๕๐ เตียนอุยເօາພສູ້ຮ່ວມທາງເຕິບລົ້າ ບ້ອນກັນໃຫ້ໂຈໂຄ

ช้านาญเก้าหันท์หาผู้เสมอมาได้ ลิปีหัวเราะแล้วจับเขามือเล่าไป กิเหลงว่า เรายังไงแก่เพพดาก็เห็นประกายอยู่ แล้วก็ชวนกันกินโตะ กิเหลงจึงว่าบัดนี้เราแก่เห็นประจักษ์ซึ่งท่านเสียง ครั้นเราจะยกกลับไป เกรงอ้วนสุดจะมีเชื้อ ลิปีจึงว่า ท่านอย่างวิตกเลย แล้วแต่งหนังสือเป็นลำคัญไปถึงอ้วนสุด กิเหลงก็รับเอาหนังสือแล้วลากลับไปเมืองล่าหยง

ลิปีจึงว่าแก่เล่าไปว่า ครั้นนี้ถ้าเรามาได้ยกมา ท่านก็จะไม่พั้นมือกิเหลง เล่าไปคำนับลิปีแล้วก็ลากลับไปเมืองเสียวพ่าย ลิปีก็ยกทหารไปเมืองชีจิว

ฝ่ายกิเหลงไปเมืองล่าหยงจึงบอกเนื้อความหั้งปวงแก่อ้วนสุด แล้วเอาน้ำสือของลิปีไปให้ อ้วนสุดเห็นหนังสือนั้นก็โกรธ ว่าลิปีเจรจาไม่ได้มีความสัตย์ จึงสั่งทหารว่า เราจะยกไปจับตัวเล่าไป แล้วจะไปตีเมืองชีจิว กิเหลงจึงห้ามว่าลิปีนั้นเป็นคนกล้าแข็ง ทหารที่มีฝีมือก็มีมาก ท่านจะยกไปบัดนี้เล่าไปกับลิปียังชอบกันอยู่ เกลือกจะยกเข้าตีกระหายน ข้าพเจ้าเห็นจะเสียห่วงที่ การเราที่คิดไว้เห็นจะมีสำเร็จ ขอให้ท่านไปขอลูกสาวลิปีซึ่งเกิดด้วยนางเหงียนชินน์ มาให้แก่ลูกชายท่าน ลิปีกับท่านก็จะสนิทกันเข้า ถึงจะคิดอ่อนจับตัวเล่าไปก็จะได้โดยสะดวก อ้วนสุดเห็นชอบด้วย จึงแต่งให้ทันอันคุมเอาสิ่งของที่ดีเป็นอันมากไปให้แก่ลิปี ให้ว่าตามซึ่งกิเหลงคิดนั้น

ทันอันไปถึงเมืองชีจิว เข้าไปหาลิปีเอารสิ่งของนั้นให้แล้วจึงว่า อ้วนสุดนายข้าพเจ้าคิดถึงท่าน จึงให้ข้าพเจ้าของหั้งนี้มาให้ท่าน จะขอลูกสาวท่านให้เป็นภารรยาบุตรอ้วนสุด จะได้เป็นไม่ตรีต่อ กันสืบไป ลิปีได้ยินดังนั้นก็มีใจยินดีรับเอารสิ่งของไว้แล้ว จึงเข้าไปปรึกษา กับ นางเหงียนชีจิว อ้วนสุดเป็นคนมีปัญญา ท Gallagher มาก ตั้งอยู่เมืองล่าหยง เป็นเมืองใหญ่ นานไปเห็นอ้วนสุดจะได้เป็นเจ้า ลูกเรา ก็จะได้เป็นใหญ่ด้วย ครั้นคิดเห็นพร้อมกันแล้ว ลิปีจึงอกมาว่า แก่ทันอันว่า เราจะให้ลูกสาวเราไปตามคำอ้วนสุด แล้วเชิญให้ทันอันกินโตะ แล้วทันอันก็ลาลิปีกลับเมืองล่าหยง บอกเนื้อความแก่อ้วนสุดว่า ลิปีมีความยินดีต่อท่าน รับว่าจะให้ลูกสาวแก่ท่าน

อ้วนสุดได้ยินทันอันว่าดังนั้น เห็นว่าความคิดซึ่งคิดไว้นั้นจะสำเร็จ อ้วนสุดจึงตกแต่งสิ่งของให้ทันอันคุมไปเมืองชีจิว รับตัวลูกสาวลิปี ทันอันก็

ลาอ้วนสุดไปเมืองซึ่ง จึงเข้าไปหาลิปีแล้วบอกว่า อ้วนสุดมีความยินดีนัก ให้ข้าพเจ้ามารับลูกสาวท่าน ลิปีได้ยินดังนั้นรับสิ่งของไว้ แล้วเชญให้หันอันกิน โถะ แล้วจัดแจงให้ไปอยู่ที่ตึกรับแขก

ครั้นเวลาเข้าตันกงที่ปรึกษาลิปีมาหาหันอัน หันอันเห็นตันกงกับลูกออก มารับแล้วเชญให้หัน ตันกงจึงว่าเล่าปี่อยู่ในอ่านใจลิปี บัดนี้อ้วนสุดกับลิปีก็ ขอบกันแล้ว ถ้าอ้วนสุดมาหาลิปี ถึงจะประณานศิริจะเล่าปี่ก็จะได้โดยง่าย หันอันสะดุงใจลูกจากเก้าอี้ห้ามตันกงว่า ท่านเจรจาดังนี้ไม่สมควร ใช้อ้วนสุดมา ขอรับลูกสาวลิปีจะประเสริฐศิริจะเล่าปี่นั้นหมายได้ ตันกงตอบว่าท่านอย่ารังเกียจ เรา เรายืนว่าการของท่านที่คิดนั้นจะทึ้งใจวันนี้ไปเห็นจะไม่สำเร็จ เราจึงช่วย เดือนสติท่าน หันอันเห็นว่าตันกงว่าตามจริง จึงว่าขอท่านช่วยเอาธูระด้วย ตันกงก์รับว่าท่านอย่าวิตกเลย ถ้าลิปีปรึกษาเรา เราจะว่าให้ลิปีส่งลูกสาวให้ อ้วนสุด หันอันดีใจจึงว่า แม้นท่านช่วยสำเร็จการครั้งนี้ อ้วนสุดจะรู้จักรุณท่าน ตันกงก์ลาหันอันไปหาลิปีทำเป็นถามว่า "ได้ยินว่าท่านจะยกลูกสาวให้ลูกชาย อ้วนสุดจริงหรือ ลิปีก์รับว่าจริง ตันกงจึงว่าท่านได้อ้วนสุดเป็นเกี่ยวกองกัน ดังนี้ ข้าพเจ้าก็มีความยินดีนัก เมื่อใดท่านจะคิดแต่งการเล่า ลิปีจึงว่าการนี้ เป็นการใหญ่ จำเราะจะปรึกษากันให้ทั่วก่อน ตันกงตอบว่าธรรมเนียมแต่ก่อน ถ้าเป็นกษัตริย์กำหนดปีหนึ่งจึงส่งตัวลูกสาว ถ้าขุนนางผู้ใดใหญ่กำหนดหากเดือน ขุนนางผู้น้อยกำหนดสี่เดือน ถ้าราษฎรกำหนดสามสิบวัน ลิปีจึงว่าบัดนี้อ้วนสุด ได้ทราบยกไว้ ก็เข้าในระหว่างกษัตริย์อยู่แล้ว เราเกี่ยงการไว้ตามอย่างกษัตริย์ ตันกงจึงว่าเห็นช้านัก ทุกวันนี้บ้านเมืองก็ยังไม่ปกติ ต่างคนต่างซึ่งกันเป็นใหญ่ ท่านจะหน่วงการไว้ดังนี้เกลือกคนทั้งปวงที่เป็นศัตรูร้ายไป จะยกทหารตามมาโดย ซึ่งเห็นจะได้ความรำคาญ ขอท่านให้ส่งลูกสาวไปให้อ้วนสุด อย่าให้หันคนทั้ง ปวงซึ่งเป็นศัตรูร้าย ลิปีเห็นชอบด้วย ก็เข้าไปสั่งให้นางเหงยมซึ่งรับแต่งการให้ สำเร็จแต่ในเวลากลางคืน ครั้นเข้าลิปีจึงให้ลูกสาวชื่นเขี้ยวิญไม้มหอม แล้ว มอบตัวให้หันอันกับสิ่งของตามธรรมเนียม ให้ทรงเหยินกับงุยซกไปสั่ง แล้วหาร แห่อออกจากเมืองเป็นอันมาก

ตันกุยบิดาตันแต่งซึ่งเป็นคนผู้ใหญ่ ป่วยนอนอยู่ในเรือน ได้ยินเสียง

กลองม้าล่ออึ่งมาจึงถามคนใช้ คนใช้บอกว่าลิโป้ยกลูกสาวให้บุตรอ้วนสุด ต้นกุยพิเคราะห์ดูก็แจ้งในกล้อวันสุด ต้นกุยจึงคิดว่าแม้เรานิ่งเสียบดันนี้ เล่าปีจะเป็นอันตรายมั่นคง ต้นกุยจึงแต่งตัวโพกผ้าขาวทำอาหารเป็นประหนึ่งจะไปเยือนศพแล้วก็เข้าหาลิโป้ ลิโป้เห็นต้นกุยมาผิดประหลาดหน้าตาโศกเศร้า จึงถามว่าทำอะไร ต้นกุยตอบว่าข้าได้ยินเสียงครึกร้อม คิดว่าเข้าประโคมศพทำรำ จึงมาหัวงะเยือนศพทำรำ ลิโป้ตกใจจึงชักถามต้นกุยว่า ซึ่งทำนั้นเรานี้เราเห็นประหลาดนัก หรือใครบอกเล่าว่าเราตาย ต้นกุยจึงว่าแต่ก่อนท่านรับสิ่งของเป็นสินบนของอ้วนสุด และวากยหังทำนกยกไปช่วยเล่าปี ครั้นมาบัดนี้ได้ยินว่าทำนยกลูกสาวให้แก่บุตรอ้วนสุด เมื่อทำนกับอ้วนสุดเป็นเกี่ยวดองกันแล้ว อ้วนสุดก็จะยกไปตีเมืองเสียพ่าย ทำนจะไปช่วยเล่าปีก็มิได้ เมื่อเมืองเสียพ่ายเสียแก่อ้วนสุดแล้ว เห็นว่าเมืองซึ่งจะไม่เป็นสุข อ้วนสุดจะเบียดเบียนยิมทหารและเสบียง ทำนจะเสียอ้วนสุดมิได้ ราชภรัททั้งปวงก็จะได้ความเดือดร้อน เห็นทำนกับอ้วนสุดก็จะผิดใจกันเป็นมั่นคง ประการหนึ่งอ้วนสุดคิดเห็นต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ หัวเมืองทั้งปวงก็ยอมแจ้งอยู่สิ้น แลกทำนจะมาคิดกับอ้วนสุดดังนี้ คนทั้งหลายก็จะพลอยเป็นศัตรุทำรำ ลิโป้เห็นจริงด้วย จึงว่าแก่ต้นกุยว่า เราทำการทั้งนี้พระฟังคำตันกงจึงเสียการ

ลิโป้จึงให้เตียวเสี้ยวคุมทหารติดตามไป ชิงเอาลูกสาวกับตัวหันอันมาแล้วให้จำหันอันไว้ ลิโป้จึงให้หันสือไปถึงอ้วนสุดว่า เรายังจัดแหงสิ่งของทั้งปวงอยู่ ถ้าสำเร็จแล้วเมื่อใดเราจะจะส่งลูกสาวไปให้

ต้นกุยจึงว่าแก่ลิโป้ว่า ทำนจะส่งตัวหันอันไปให้โจโฉ ณ เมืองหยูโตจะได้มีความชอบแก่ทำน ลิโป้ยังมิได้ว่าประการใด พอทหารอาเนื้อความมาบอกว่าบัดนี้เล่าปีเกลี้ยกล่อมซ่องสมุทรได้เป็นอันมาก จะคิดประการใดมิได้รู้ ลิโป้จึงว่าซึ่งจะแคลงเล่าปีมิได้ ด้วยธรรมดาวาทารก็จำคิดอ่านจัดแหงไว้จะได้ป้องกันรักษากัน

ครั้นอยู่มาลิโป้ให้ซงเหียนกับงยซกไปชี้อ้ม้า ณ เมืองชัวตั้ง กลับมาบอกแก่ลิโป้ว่า ข้าพเจ้าไปชี้อ้ม้าได้สามร้อย ครั้นมาถึงเดนเมืองเสียพ่ายเวลากลางคืนมีผู้ร้ายมาตีซิงเอาม้าไปร้อยห้าสิบ ข้าพเจ้าสิบสาวดีเนื้อความว่า

เตียวหุยน้องเล่าปีคุณพากเพื่อนปลอมเป็นโจรป้ามาติชิงเอามาไป ลิปีได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้จัดแหงทหารพร้อมแล้วก็ยกไปเมืองเสียวพ่าย จะจับเอาเตียวหุยกับพากเพื่อนซึ่งเป็นโจร

เล่าปีรู้ดังนั้นก็ตกใจคุณทหารอุกมาตั้งรับ แล้วจึงร้องถามลิปีว่า พี่ยกกองหัวพมานี้ด้วยเหตุสิ่งใด ลิปีจึงเอ้าแม่หันแล้วร้องว่า ครั้งก่อนเหยงมารับเมืองเสียวพ่ายนั้น เรายังความอึนดูจึงช่วยคิดอ่านแก่ไชตัวจึงได้รอดชีวิตอยู่ ตัวมีได้รู้จักคุณ ควรหรือมาติชิงเอาม้าของเราวิร แล้วปีจึงตอบว่าข้าพเจ้าให้ไปจัดซื้อม้าอยู่บ้าง และจะได้ติชิงเอาม้าของท่านไว้หากได้ ลิปีจึงว่าตัวใช้เตียวหุยผู้น้องไปติชิงเอาม้าของเราวิรร้อยห้าลิบ เป็นไอนตัวจึงไม่รับ

เตียวหุยได้ยินลิปีว่าหมายนาแก่เล่าปีดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าออกไปแล้วร้องตอบลิปีว่า ตัวกูติชิงเอาม้าของมึงมาจิรงอยู่ มึงจะทำไม่กู ลิปีได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงตอบว่า อ้ายผู้ร้ายหากมนี่ทำการหมายนาดูหมิ่นกูเป็นหลายครั้งมาแล้ว กลับห้าหายอกเล่า เตียวหุยจึงตอบว่า กูติชิงเอาม้าของมึงไว้นมึงโกรธหรือ ซึ่งมึงติชิงเอามีองซิ่วของพ่กูไว้นั้น มึงเข้าใจว่ากูหาโกรธไม่หรือ ลิปีได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าออกรวมกับเตียวหุยได้ร้อยเพลง เล่าปีคิดเกรงว่าเตียวหุยจะเสียทีแก่ลิปี จึงให้ตีม้าล้อขึ้น เตียวหุยกลับเข้ามาหาเล่าปี ครั้นเวลาค่ำเล่าปีก็ยกทหารกลับเข้าเมือง ลิปีก็ยกทหารเข้าล้อมเมืองไว้ทั้งสี่ด้าน

ฝ่ายเล่าปีจึงว่าแก่เตียวหุยว่า เกิดเหตุทั้งนี้เพราะตัวไปติชิงเอามาลิปีมา บัดนี้ตัวเอามาไปซ่อนไว้แห่งใด เตียวหุยจึงบอกว่า เอาไปซ่อนไว้ ณ วัดก็กอื้นเนินแข เล่าปีจึงให้ทหารออกไปขอขมาลิปี ว่าเดิมนั้นมีได้รู้จึงไม่รับบัดนี้จิรงอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะเอาม้ามาคืนให้ ท่านอย่าได้พยานบทเลย จะได้เห็นหน้ากันสืบไป ลิปีก็คลายโกรธ จึงว่าซึ่งเล่าปีให้มาขอเราแล้ว เราก็ยอมตามคำแล้ว ตันกงจึงว่าได้ทีแล้วท่านจะรังรออยู่ จะไม่กำจัดเล่าปีเสียให้ได้นานไปเล่าปีก็จะเป็นศัตรูทำอันตรายแก่ท่าน ลิปีเห็นชอบด้วย ก็ยกทหารเข้าตีเมืองเสียวพ่าย

เล่าปีเห็นจะต้านทานไม่ได้ จึงปรึกษาด้วยบิ๊กกันชูนเชยนว่า ครั้นนี้ลิปีมีกำลังเป็นอันมาก ท่านจะคิดประการใด ชูนเชยนจึงว่า ใจโน้มน้าวใจ

พยานาทลีปือญ เรายังรับฝ่าหนีออกไป ณ เมืองชูโต แล้วจะขอทหารใจโดยก กลับมารับกับลีปือ เล่าปี่เห็นชอบด้วย จึงว่าผู้ใดจะอาสาตีฝ่าออกไป เดียวทุยก รับอาสา เล่าปี่จึงจัดแจงทหารให้เดียวทุยเป็นกองหน้า ตัวเล่าปี่คุมครองครัว เป็นกองกลาง กวนอุคุมหาหารเป็นกองหลัง ครั้นเวลาสาม Yam เดือนสว่าง เล่าปี่ กวนอุ เตียวทุยก ยิกทหารเปิดประตูเมือง รบป้องกันฝ่าออกไปข้างทิศเหนือ

ฝ่ายซงเหียน งุยซกซึ่งคุมทหารอยู่ฝ่ายทิศเหนือเห็น ก ยิกทหารเข้ารบ ด้วยเตียวทุยเป็นสามารถ เตียวทุยกับเล่าปี่ก อกไปได้ เตียวเสี้ยวเห็นกวนอุคุยก มาเป็นกองหลัง ก ขั้นทหารเข้าตามตีท้าย กวนอุขับม้ารบป้องกันออกมาก ได้พร้อม กันกับเล่าปี่ เตียวทุย ก ยิกไปเมืองชูโต ล ไปรู้ว่าเล่าปี่หนีไปก็ม ได้ติดตาม จึง พาทหารหั้งปวงเข้าไปในเมืองเสียพ่าย เกลี้ยกล่อมให้ราชภรเป็นประคิ แล้ว ตั้งให้โกชุนอยู่รักษาเมืองเสียพ่าย ล ไปนั้นก ยิกกลับไปเมืองชีจิ่ว

ฝ่ายเล่าปี่ครั้นยกมาถึงเมืองชูโต จึงตั้งอยู่นอกเมือง แล้วให้ชุนเหียนเข้า ไปบอกแก่โจโฉว่า บัดนี้ล ไปยกมาตีเมืองเสียพ่าย ข้าพเจ้าเล่าปี่แตกหนึ่มมา จะ ขอพึงอยู่ด้วยท่าน โจโฉก มีความยินดีจึงว่า เล่าปี่นี้อุปมาเหมือนเชื้เดียวกับเรา แล้วก แต่งทหารให้ออกไปรับเล่าปี่เข้ามาในเมือง เล่าปี่จึงให้กวนอุ เตียวทุยอยู่ รักษาครองครัวและทหารหั้งปวง แล้วพาชุนเหียนกับบิ๊กเข้าไป โจโฉออกมารับ ถ้อยที่ถ้อยคำนับ จึงเชิญเล่าปี่ให้นั่งที่สมควร เล่าปี่จึงเล่าเนื้อความແתหลังจน ล ไปยกมาตีเมืองเสียพ่ายให้ฟังทุกประการ โจโฉจึงว่า ล ไปนั้นเป็นคนหมายบช ม ได้รู้จักคุณท่านผู้มีคุณ ครั้งนี้ท่านได้มาถึงเราแล้ว อย่าได้เป็นทุกข์เลยเราจะ ช่วยท่าน ท่านกับเราจะยกทัพไปตีเมืองชีจิ่วกำจัดล ไปเสียให้ได้ เล่าปี่จึงว่าท่าน ว่าหั้งนี้คุณหาที่สุดม ได้ โจโฉจึงให้แต่งโต๊ะเชิญให้เล่าปี่กิน แล้วเล่าปี่ก ลาโจโฉ กลับออกไปยังกองทัพ

ชุนยกจึงว่าแก่โจโฉว่า เล่าปี่เป็นคนมีสติปัญญา เห็นจะครบไว้ม ได นานไปจะเป็นอันตราย บัดนี้เล่าปี่มาถึงเสื่อมมือเราราจ่าเรจะฆ่าเสีย โจโฉไม่เห็น ด้วยก นิ่งอยู่ ชุนยก ก ล ไป พอกุยแกเข้าไปหาโจโฉ โจโฉจึงเล่าเนื้อความให้ กุยแกฟังตามซึ่งชุนยกว่า�ั้น กุยแกจึงว่า ซึ่งชุนยกกว่า�ั้นไม่ชอบ ทุกวันนี้ท่าน คิดการใหญ่ จะหาผู้มีสติปัญญาคิดการด้วย เล่าปี่เป็นคนมีสติปัญญา หนีร้อน

มาพึงยืน ถ้าทำนพังคำชูนยกมาแล้วปีเสีย คนทั้งปวงซึ่งหมายใจจะมาอยู่ด้วยทำนนั้นก็จะคิดโดยหลังกลับใจไป อาณาประชาราชภูรทั้งปวงก็จะคราหนินหาเป็นที่ส่งสัย ขอทำนคิดดูจงควร ใจโนเน้นชอบด้วยจึงว่า ทำนวันนี้ต้องความคิดเราทุกประการ ครั้นเวลาเข้าใจโนเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนแต่ จึงกราบทูลว่าจะขอตั้งเล่าปีเป็นเจ้าเมืองอิจิว พระเจ้าเหี้ยนแต่ก็โปรดให้ ใจโนก็ลากลับออกมากที่อยู่

เหียหยกจึงว่าแก่ใจโนว่า เล่าปีมีสติปัญญา ซึ่งจะเป็นผู้น้อยอยอยู่ในบังคับผู้ใดนั้นทำไม่ได้ นานไปเห็นจะเอาใจออกหากทำน ทำนจะจับเอาตัวเล่าปีมาเสียจังควร ใจโนจึงว่าวันนี้เราคิดเอาใจคนอยู่ เล่าปีเป็นคนมีสติปัญญา เราจะฆ่าเสียนั้นคนทั้งปวงรู้ไปก็จะเสียใจ เนื้อความหันนี้เราเกิดบริกรากับกุยแกแล้วและทำนมาว่าหันนี้เห็นไม่ชอบ พอดเล่าปีเข้ามาหาใจโน ใจโนจึงจัดทหารสามพันให้แก่เล่าปี และใจโนจึงว่าเรากราบทูลพระเจ้าเหี้ยนแต่ตั้งทำนเป็นเจ้าเมืองอิจิว ทำนไปอยู่เมืองอิจิวแล้วจึงยกไปตีเมืองเสียวพ่าย และตั้งเกลี้ยกล้อมผู้คนไว้จะได้เป็นกำลังไปทำการกำจัดโนไป ณ เมืองชิจิว เล่าปีก็รับคำใจโนกระทำคำนับ และลาใจโนไปตั้งอยู่ ณ เมืองอิจิว

ตอนที่ ๑๕

ฝ่ายโจโฉกตรีมทาวรจะไปตีเมืองชี้จิ้ว พอทาวรเอาเนื้อความมาบอกแก่โจโฉว่า เดียวลิ้วเจ้าเมืองอ้วนเชียงเป็นหลานเดียวจนนี้ได้กาเชี่ยงไว้เป็นพี่บزرกษา ซ่องสุ่มทาวรไว้เป็นอันมาก บัดนี้คบคิดกับเล่าเบี้ยง ชื่อยู่ ณ เมืองเกงจั่วจะยกมาตีเมืองชูโต้

โจโฉจึงคิดว่า จะยกกองทัพไปปราบเดียวลิ้ว ณ เมืองอ้วนเชีย แต่เกรงอยู่ว่าลิปีรุ้จจะยกทัพกลับมาตีเอาเมืองชูโต้ จึงบزرกษาแก่ชุนยอกว่า เดียวลิ้วจะมาตีเอาเมืองเรา ครั้นจะยกไปตีเดียวลิ้วก่อน ฝ่ายลิปีรุ้จจะยกกองทัพมาตีเมืองเรา เมื่อเป็นกังวลอยู่ฉะนี้จะคิดประการใด ชุนยอกจึงว่าลิปีรุ้จเป็นน้ำหนาความคิดมิได้เป็นคนโลภกำเริบแต่จะเอยาศักดิ์ ขอให้มีหนังสือรับสั่งไปตั้งลิปีรุ้จเป็นเจ้าเมืองชี้จิ้ว และให้เป็นพี่บزرกษาจงกุ่มแปลภาษาไทยว่าเจ้าพระยาปราบโจรฝ่ายตะวันออก และให้มีหนังสือของท่านนองกันนั่นไปอีกดับบันห์น่วงว่า ให้ลิปีรุ้จกับเล่าปี สมัครสമานกันอย่างได้มีพญาทางต่อ กันสิบไป ถึงท่านจะยกไปปราบเมืองอ้วนแล้ว ฝ่ายลิปีรุ้จเป็นน้ำหนาความคิดต่อท่าน เห็นจะไม่ยกมารบเมืองชูโต้

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือตามคำชุนยอกว่า แล้วให้อ่องเจ็กถือไปให้ลิปี แล้วโจโฉจึงให้จัดแหงทาวรได้สิบห้าหมื่น ให้แยกหัวตุ้นกับอิกมเป็นหัวหน้า แล้วแบ่งทาวรอูกเป็นสามกอง ยกไปถึงเม่น้ำหยกชูย ก็ให้หยุดทัพตั้งค่ายอยู่เป็นหลายวัน

ฝ่ายกาเชี่ยงรู้กิจศัพท์ดังนั้นจึงว่าแก่เดียวลิ้วว่า โจโฉยกทาวรมาครั้งนี้ ประมาณยี่สิบหมื่น แล้วทาวรเอกที่มีฝีมือเป็นอันมาก เราจะอกรบด้วยบัดนี้ เห็นจะเสียที่แก่โจโฉเป็นมั่นคง จำเราะจะออกไปเข้าเกลี้ยกล่อมตัวยโจโฉโดยดี จึงจะไม่เสียเมือง เดียวลิ้วเห็นชอบด้วย จึงให้กาเชี่ยงออกไปหาโจโฉ ณ ค่าย จึงคำนับแล้วว่าบัดนี้เดียวลิ้วรู้ว่ามหาอุปราชัยกองทัพมา จึงให้ข้าพเจ้าอุกมา อ้อนวอนจะขอเข้าเกลี้ยกล่อมอ่อนน้อมต่อท่านสิบไป

ใจโน้ได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า กារเชี่ยงคนนี้พูดจากมลันเป็นคนมีสติปัญญา จึงว่า บัดนี้เตียวสิ่วกับท่านยอมจะทำราชการด้วยเรา เราจะตั้งให้ท่านเป็นที่ปรึกษา กារเชี่ยงจึงว่า ครั้งข้าพเจ้าทำราชการอยู่ด้วยลิขุย ลิขุยทำการทายานข้า ต่อแต่นั่น ความร้ายก็พลอยมีอยู่แก่ข้าพเจ้า ด้วยข้าพเจ้ายังมีได้มีความชอบ แก่ไทยก่อน ซึ่งมหาอุปราชจะตั้งข้าพเจ้าเป็นที่ปรึกษานั้นพระคุณหาที่สุดมีได้ แต่เตียวสิ่วนั้นได้มีคุณแก่ข้าพเจ้า เตียวสิ่วมีได้มีผู้ได้เป็นที่ปรึกษา ข้าพเจ้าจะขอ อยู่ทำราชการด้วยเตียวสิ่ว ก็เหมือนอยู่ในมหาอุปราช ใจโน้มีได้ตอบประการได้ กារเชี่ยงก็ลาไปบอกความแก่เตียวสิ่วทุกประการ ครั้นเวลารุ่งเข้ากារเชี่ยงจึงพา เตียวสิ่วออกไปหาใจโน้ค่าย ใจโน้เห็นเตียวสิ่ว กារเชี่ยงอกมาหากมีความยินดี ประศรัยไถ่ถามกิจการบ้านเมืองว่ายังประคตอยู่หรือ เตียวสิ่วก็บอกว่า ราชภร ทั้งปวงเป็นสุขอยู่ แล้วเตียวสิ่วก็เชญใจโน้ให้เข้าไปตั้งอยู่ในเมืองอัวนเชีย ใจโน้ ได้ยินดังนั้นก็มีได้มีความสงสัย จึงให้ทหารตั้งค่ายรายทางมาใกล้กำแพงเมือง แล้วใจโน้ก็พาทหารซึ่งสนิทเข้าไปในเมืองอัวนเชีย เตียวสิ่วจึงให้แต่งโธีะเชญให้ ใจโน้กินแล้วจัดแจงที่ให้ใจโน้อยู่เป็นท้ายวัน

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งใจโน้เสพย์สุราเมา จึงเข้าไปในที่นอนแล้วถามคน สนิทว่าในเมืองนี้มีที่ถูงรูปงามบ้างหรือ ใจอันบินผู้เป็นหลานจึงบอกว่า เวลาเย็น วันนี้ข้าพเจ้าไปเที่ยวเล่นเห็นที่ถูงคนหนึ่งรูปงาม ข้าพเจ้าสืบถามได้เนื้อความว่า เป็นภารยาเตียวเจผู้อาเตียวสิ่ว บัดนี้เตียวเจตายแล้ว ที่ถูงนั้นเป็นม่ายอยู่

ใจโน้ได้ฟังดังนั้นด้วยกำลังมาสุราจะไคร้ได้ จึงใช้ใจอันบินกับทหาร ไปรับที่ถูงคนนั้นมาในเวลาพลบค่ำ ใจโน้เห็นรูปร่างที่ถูงนั้นงามก็มีความยินดี จึงถามว่าเจ้าชื่อใด นางจึงบอกว่าข้าพเจ้าชื่อเจ้าชื่อเป็นภารยาเตียวเจผู้ตาย ใจโน้ จึงถามว่าเจ้ารู้จักเราหรือไม่ นางเจ้าชื่อจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามิได้รู้จักท่าน ได้ยิน เขาเล่าลือว่าท่านเป็นมหาอุปราช ซึ่งข้าพเจ้าได้มารพบท่านครั้งนี้ ก็เป็นบุญของ ข้าพเจ้า ใจโน้จึงว่าเพราเราเห็นแก่เจ้า เราจึงยอมให้เตียวสิ่วมาเกลี้ยกล่อม ห้าไม่เราจะฆ่าเตียวสิ่วและญาติพี่น้องเสียให้สิ้น นางเจ้าชื่อจึงคำนับแล้วว่า ซึ่ง มหาอุปราชยกโทษไว้นั้นคุณหาที่สุดมีได้ ใจโน้จึงว่าเราจะเลี้ยงเจ้าเป็นภารยา แล้วจะพาไปอยู่เมืองที่นี่ นางเจ้าชื่อจึงว่าทั้งนี้ตามแต่ท่านจะแมตตา ใจโน้ก็พานาง

เจ้าซือเข้าไปนอนอยู่ด้วยกันจนเวลาเช้า นางเจ้าซือจึงว่าแก่โจโฉว่า ชั่งจะอยู่ในเมืองนี้ ความครหานินทาก็จะมีเป็นอันมาก ประการหนึ่งเตียวสิวรุก็จะมีความแห้งห่าน โจโฉจึงว่าเจ้าว่าหั้นนี้ก็ชอบอยู่ พรุ่งนี้จะพาภันออกไปอยู่ ณ ค่ายนอกเมือง ครั้นเวลารุ่งเข้าโจโฉจึงพานางเจ้าซือออกไป ณ ค่าย และสั่งเตียนอุยให้ออยรักษาประตูค่าย ออย่าให้ผู้ใดนอกนั้นเข้าออกได้ ต่อเราสั่งจึงให้เข้ามา โจโฉลงด้วยนางเจ้าซือมีได้ออกว่าราชการ แล้วก็มีได้คิดที่จะยกกลับไปเมืองถูโดย

ฝ่ายเตียวสิวรุกว่าโจโฉให้ไปรับเอานางเจ้าซือ ชั่งเป็นอาสาไก้ออกไปไว้เป็นภารยา ก็น้อยใจนัก จึงหาการเซี่ยงเข้ามานอกเนื้อความทั้งปวงแล้วว่า จะคิดประการใดจึงจะแก้แค้นโจโฉได้ การเซี่ยงจึงว่าห่านอย่าเพื่อทำวุ่นวายก่อน งดให้โจโฉออกว่าราชการ ห่านจึงไปหาโจโฉบอกว่าทหารชั่งเกลี้ยกล่อมได้ใหม่นั้น หลวงหนี้ไปเป็นอันมาก จะขออภิมาตั้งแทรกอยู่หัวว่างค่ายห่าน ทหารทั้งปวงจะได้กลับบุญห่านจึงจะไม่หนีได้ ถ้าโจโฉยอมแล้วเราจึงจะคิดการจับโจโฉได้โดยง่าย เตียวสิวเห็นชอบด้วย

ครั้นอยู่มาระวันหนึ่งจึงไป ณ ค่ายโจโฉ พอโจโฉออกว่าราชการ เตียวสิวจึงว่าแก่เตียนอุยผู้รักษาประตูว่า เราจะขอเข้าไปหาโจโฉ เตียนอุยก็ไปบอกรัก ก็โฉ โจโฉว่าให้เข้ามาเดิด เตียนอุยก็พาเตียวสิวเข้าไป เตียวสิวค่านับแล้วว่า แก่โจโฉตามคำกาเซี่ยงซึ่งคิดให้นั้นทุกประการ โจโฉจึงว่าห่านจะยกทหารออกมานั้นอยู่ด้วยเราก็ตามเดิด เตียวสิวก็กลับมา告知คนห้ารอกไปตั้งอยู่ตามมุมค่ายโจโฉหั้นที่ด้าน จึงปรึกษากับเขาเฉยว่า ชั่งเราจะคิดทำการจับโจโฉนั้น เกรงอยู่แต่เตียนอุยซึ่งรักษาประตูนั้นมีกำลังเป็นอันมาก เราจะทำการมีได้สะดวก

เข้าเฉยจึงว่าข้าพเจ้ามีกำลังแบกเหล็กได้ห้าร้อยชั่ง เดินทางได้วันละเจ็ดพันเส้น ขอให้คิดอ่านเอาหัวสองเล่มซึ่งเตียนอุยถืออยู่นั้นมาเสียได้แล้วถึงเตียนอุยจะมีกำลังสักเท่าได้ข้าพเจ้าก็จะสู้ได้ ขอให้ห่านชี้ญเตียนอุยมา กินตัวเสพย์สุราเมมาแล้วกลับไปก็จะนอนหลับอยู่ ข้าพเจ้าจะปลอมเข้าไปลักเอาหัวสองเล่มมาให้ได้ ห่านจึงคิดทำการต่อไปอย่าได้กลัวเตียนอุยเลย

เตียวสิวจึงสั่งทหารหั้นสี่ค่ายให้ตระเตรียมอาวุธไว้จงพร้อม ในเวลากลางคืนวันนี้ให้ฟังสัญญาณ ถ้าได้ยินเสียงประทัดแล้วเมื่อใด จงยกเข้าไปลั้นค่าย

จับตัวใจໂລໄให้จงได้ แล้วให้ก้าเชียงไปเชิญเตียนอุยมา กินโต๊ะ ณ ค่าย เตียนอุย กີມາເສພຍ໌ສຸຮາມແນ້ນກັກ ຄວັນເວລາພລບຄໍາເຕີນອຸຍກີ່ລາເຕີຍວິສັງລັບໄປດ້ວຍກຳລັງມາ ເຕີນອຸຍກີ່ນອນທລັບອູ້ໃນທິພຣິມປະຕູມປ່າຍ

ເຫຼັດຈຶ່ງປລອມເຫຼັກໄປລັກເວລາວັນສອງເລີ່ມຂອງເຕີນອຸຍນັ້ນມາໄດ້ ຝ່າຍ ໂຈໂລກັນນາງເຈົ້າເສພຍ໌ສຸຮາອູ້ດ້ວຍກັນ ພວດໄດ້ຢືນເສີຍທຫາຮອ້ອົງ ໂຈໂລຈຶ່ງໄຫ້ທຫາຮໄປສົບດູກລັບມານອກວ່າ ເຕີຍວິສັງເກັນທ່າທຫາໃຫ້ຕະເວນຄ່າຍ ໂຈໂລມີໄດ້ມີຄວາມສັງສັຍ ຄວັນເວລາສອງຍາມທຫາຮຈຶ່ງເຫັນມານອກໂຈໂລຈຶ່ງເຫັນເກວຍນບຣຖຸກໜ້າອູ້ຂ້າງທລັງຄ່າຍນັ້ນເພັດຕິດໄໝມ້ອູ້ ໂຈໂລມີໄດ້ມີຄວາມສັງສັຍແລ້ວຈຶ່ງວ່າອ່າທກໃຈວຸ່ນວາຍໄປ ທຫາຮທັງປວງເອຫຼັມໜ້າມາຫຸ່ງອາຫາດແລ້ວມີໄຕຮວ່າງໃຫ້ເພັດຕິດຂຶ້ນ ຈົງເຮັ່ງຂ່າຍກັນດັບເສີຍ ເນື້ອໂຈໂລຈຶ່ງນັ້ນພວເຫັນເພັດຕິດສ່ວ່າງຂຶ້ນຮອບຄ່າຍ ທັ້ງເສີຍປະຫັດນັ້ນດັບຂຶ້ນສີ່ຕ້ານ ເສີຍທຫາຮອ້ອົງ ໂຈໂລກີ່ຕົກໃຈຈຶ່ງເຮັດວຽກທາເຕີນອຸຍ ເຕີນອຸຍກີ່ຕົກໃຈຕື່ນຂຶ້ນມີທັນໄສ່ເກຣະ ຄວາຫາຫວຸນລ້າທຮັບມືອົງກີມີໄດ້ພົນ ຝ່າຍທຫາຮເຕີຍວິສັງທັກເຫັນມາໄດ້ຄົງປະຕູມປ່າຍ ເຕີນອຸຍຈຶ່ງວ່າໄປຈະວຍເອາດານຂອງທຫາຮເລົວຟັນທຫາຮ ເຕີຍວິສັງທາຍ ປະມານຍື່ລົບສີ່ລົບທ້າຄນ ທຫາຮທັງປວງກີ່ຄອຍອອກມາຮອ້ອູ້

ຝ່າຍທຫາຮເຕີຍວິສັງທັງສອງກອງຂ້າງທລັງຄ່າຍນັ້ນ ກີ່ທັກເຫຼັກໄປໄດ້ເປັນອັນມາກ ເຫັກລຸ້ມຮຸມກັນໜັນແທງເຕີນອຸຍຕ້ອງອາວຸ່ຫາດເຈັບທ່າກາຍ ເຕີນອຸຍນັ້ນມີໄດ້ຍ່ອທົ່ວດີອານັພັນທຫາຮເຕີຍວິສັງຈົນດານັ້ນທັກໄປ ຈຶ່ງຈະວຍເອາຄພ້າງລະມືອປົ້ອງກັນສູ່ຮັບ ແລ້ວເອາຄພັນັນຝາດຖຸກທຫາຮເຕີຍວິສັງຕາຍອີກເກົ້າຄນລົບຄນ ແລ້ທຫາຮເຕີຍວິສັງນັ້ນສູ່ເຕີນອຸຍມີໄດ້ກີ່ຄອຍອອກໄປປະມານແກ້ວາລົບວາ ແລ້ວເອາເກາທັນທ່າຍົງຮະດມໄປຖຸກເຕີນອຸຍເປັນອັນມາກ ເຕີນອຸຍກີ່ຍັງຍິນຮອບອູ້ ທຫາຮກອງທີ່ນີ້ວິ່ງເຫັນຂ້າງທລັງ ເອລາວັນແທງຖຸກເຕີນອຸຍເປັນທລາຍເລີ່ມ ຈົນເຕີນອຸຍຮາກໂລທິຕອກມາແລ້ວຊວນໄປ ຍືນພິງປະຕູມປ່າຍອູ້ຈົນລືນໃຈຕາຍ ແລ້ທຫາຮເຕີຍວິສັງສິ່ງອູ້ຂ້າງນອກນັ້ນມີທັນຮູ້ວ່າເຕີນອຸຍຕາຍ ຕ່າງຄນຕ່າງກລັວຝີມີເຕີນອຸຍກີມີໄດ້ເຫຼັກໄປ

ໃນຂະນະເມື່ອເຕີນອຸຍຍັງຮວສູ້ອູ້ນັ້ນ ໂຈໂລຈຶ່ງຂຶ້ນມັພາໂຈອັນນິ່ນກັບທຫາຮປະມານແກ້ວາຄນລົບຄນ ມີທັນຂ້າງທລັງຄ່າຍໄດ້ ຝ່າຍທຫາຮໂຈໂລຈຶ່ງອູ້ຕ່າງຄ່າຍນັ້ນແຕກກະຈັດກະຈາຍທີ່ນີ້ຂ້າມແກ່ນໜ້າຫຍກຫຼູຍໄປໄດ້ນັ້ນ ແລ້ວທຫາຮເຕີຍວິສັງນັ້ນມີກັນທ່ານທຫາຮໂຈໂລລົມຕາຍ ຄວັນຮູ້ວ່າໂຈໂລທີ່ນີ້ອອກໄປຂ້າງທລັງຄ່າຍຈຶ່ງຊວນກັນຍົກຕິດຕາມໄປ

ເຄາກເທັນທີຍິງຖຸກໂຈອ້ນບົ່ນຕາມມ້າຕາຍ ໂຈໂດນັ້ນຖຸກເກາທັນທີແຫ່ງໜຶ່ງ ມ້າຊື່ງ ໂຈໂດນັ້ນນີ້ກໍາລັງເປັນອັນມາກ ຖຸກເກາທັນທີສາມດອກມີໄດ້ລົ້ມ ໂຈໂດຫັນມ້າຫນີ່ປຶ້ງ ແມ່ນໜ້າຫຍກຫຼູຍແຕ່ຜູ້ເດືອຍ ທຫາຣເຕີຍວສິ້ວຈຶງເກາທັນທີຍິງຮະດມໄປຖຸກຈັກຊຸມ້າ ລົ້ມລົ້ມຕາຍ

ພວໂລຈຶ່ງຜູ້ບຸຕຣໂຈໂຄມາພບໂຈໂໄນເຂົ້າ ຈຶງເອົາມັນນີ້ໃຫ້ບົດາຊີໄປ ພອທຫາຣ ເຕີຍວສິ້ວຍິງເກາທັນທີມາຖຸກໂຈວັ້ງຕາຍອູ່ກັບບົມຜົ່ງ ໂຈໂດຫັນໄປພັບທຫາຮູ່ງແຕກມາເປັນອັນມາກກີ່ພາກັນຮົບໜີໄປ

ຝາຍແຍ້ຫວັດຸນເຊື່ງແຕກມາກ່ອນນັ້ນ ຄຸມທຫາໄປເຫັນທີ່ຈິງກວັບປຸງສິ່ງລື່ນຂອງອານາປະຈາກຮາຍງວຽກ ຜົ່ງອູ່ນັ້ນອຸ້ນກຳໄດ້ໄວ້ເປັນອັນມາກ

ຝາຍອົກົມເຊື່ງແຕກນັ້ນຄຸມທຫາມາໄດ້ ຮູ້ວ່າແຍ້ຫວັດຸນກັບທຫາທັ້ງປົງໄປຕີຈິງຮາຍງວຽກຂາວນັ້ນອຸ້ນ ອົກົມມີໃຈເວັ້ນດູແກ່ຮາຍງວຽກ ຈຶງຄຸມທຫາອອກໄປໄລ່ຂ່າພັນທຫາແຍ້ຫວັດຸນລົ້ມຕາຍແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປເປັນອັນມາກ

ຄົ້ນທຫາແຍ້ຫວັດຸນມາພບໂຈໂດຕ່າງຄົນຕ່າງຮ້ອງໄໝ ແລ້ວນອກເນື້ອຄວາມແກໂຈໂລວ່າ ອົກົມກະທຳຫຍານຫ້າໄລ່ຂ່າພັນຫ້າພເຈົ້າທັ້ງປົງລົ້ມຕາຍນັ້ນແຕກໜີມາໄດ້ນັ້ນ ເທິ່ນອົກົມຈະເປັນຂບດຕ່ອທ່ານຈຶງກໍາທ່ານທັ້ນນີ້ ໂຈໂດຕກໄຈຢັງມີທັນຈະວ່າປະກາດໄດ້ ຝາຍແຍ້ຫວັດຸນ ເຄຫຼຸ ລີເຕີຍນ ວັກຈິ້ນມານອຸກເນື້ອຄວາມວ່າ ອົກົມກະທຳການທັ້ນນີ້ເທິ່ນຈະເອົາໃຈອອກຫາກທ່ານ ຂອໃຫ້ກໍາທ່ານຕະເທົ່າມພາກໄວ້ໄວ້ພວ້ມ ຈະໄດ້ຄົດກາຮັບອົກົມ ໂຈໂດຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ຈັດແຈງທຫາເຕີຍມໄວ້

ຝາຍອົກົມໃຫ້ຕັ້ງຄ່າຍອູ່ໜັງຈະຮັບໂຈໂດ ແລ້ວຈະໄດ້ປ່ອງກັນກອງທັພເຕີຍວສິ້ວ ຄົ້ນອົກົມຮູ້ວ່າທຫາໂຈໂດແຕກມາໄກລ໌ແລ້ວ ຈຶງໃຫ້ທຫາທັ້ງປົງຄື່ອເຄື່ອງສັສຕາວຸຫຼາກ ຮັກຫາຄ່າຍອູ່ເປັນມັ້ນຄົງ ທຫາອົກົມຮູ້ກິດຕິສັພທີ່ວ່າແຍ້ຫວັດຸນກັບທຫາທັ້ງປົງໄປນອກແກໂຈໂດກລ່າວໂທອົກົມວ່າເປັນຂບດຕ່ອໂຈໂດ ຈຶງເອົາເນື້ອຄວາມທັ້ງປົງນອກແກ່ອົກົມ ແລ້ວຄາມວ່າເມື່ອເຫັກລ່າວໂທ່າກ່ານອູ່ໜັນນີ້ ເປັນໄລ້ນັ້ນຈຶ່ງຕັ້ງຄ່າຍຕະເທົ່າມທຫາອູ່ອົກເລ່າ ຜົ່ງທ່ານມີໄດ້ໄປຫາໂຈໂດນັ້ນ ໂຈໂດກີ່ຈະເທິ່ນສົມວ້າຍດ້ວຍ

ອົກົມຈຶ່ງຕອບວ່າເຊື່ງກລ່າວໂທ່າກ່າງເຮົານັ້ນແປັນຄວາມຮົມຍາກັນ ຜົ່ງເຮົາຕັ້ງຄ່າຍໄວ້ນີ້ດ້ວຍໂຈໂດຫັນກອງທັພເຕີຍວສິ້ວມາຈະໄດ້ເຫັນອັນຕົມ ແລ້ວຈະໄດ້ຕ່ອງຮັບກັບເຕີຍວສິ້ວ ຂ້ອງເຊື່ງຜົດແລ້ວອັນນັ້ນຈຶ່ງຄ່ອຍຄົດຕ່ອງກາຍທັງ

ฝ่ายกองทัพเตียวสิวิกมาสกัดหน้าเป็นสองด้าน พอพบค่ายอิกิมซึ่งตั้งอยู่ อิกิมกีคุ่มทหารขับม้าร้าววนออกไปรอบด้วยเตียวสิวเป็นสามารถ เตียวสิวเห็นจะต้านทานอิกิมไม่ได้ ก็พาทหารถอยไปทางแม่น้ำหยกชูย อิกิมกีคุ่มทหารไล่ฆ่าพันทหารเตียวสิวไปจนถึงโจโน ทหารโจโนเห็นกีชวนกันเข้าพันทหารเตียวสิว แต่กระจัดกระจายล้มตายเป็นอันมาก เตียวสิวกับทหารซึ่งเหลือตายนั้นก็หนีไปหาเล่าเปีย ณ เมืองเกงจิว โจโนก็มิได้ติดตาม แล้วตรวจตราซ่องสุมทหารทั้งปวงอยู่

อิกิมจึงไปหาโจโนบอกเนื้อความว่า ทหารแยกหัวตุนคนกันไปตีซิงเจา ทรัพย์สิ่งของอาณาประชาราชภูมิ ข้าพเจ้าเห็นไม่ชอบจึงฆ่าทหารเสียเป็นเหลว คน โจโนจึงถามว่า เรา กับตัวต่างคนต่างแต่กما เป็นใจนตัวจึงมิได้ทำเรื่องให้พบรก่อน ตัวไปตั้งค่ายอยู่กลางทางนั้นปราบဏานลิ่งได

อิกิมจึงบอกแก่โจโนตามที่คิดไว้ หวังจะป้องกันข้าศึกอันยกท่านมา ข้าพเจ้าจึงได้รับกับเตียวสิวจนแตกไป ซึ่งข้าพเจ้ามิได้เที่ยวหาท่านให้พบรนั้น ให้ข้าพเจ้าผิดอยู่แล้ว โจโนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงสรรเสริญว่า ซึ่งท่านคิดทำหัวนี้ไว้จึงได้ชัยชนะคืน อันความคิดหัวนี้ถึงทหารแต่ก่อนก็มิได้สมอท่านแล้วให้เครื่องทองแก่อิกิมสำรับหนึ่งเป็นบำเหน็จ ตั้งให้อิกิมเป็นเอกสิ้วเดงเชา แปลภาษาไทยว่าพระยาอายุมาก และหัวตุนซึ่งมิได้กำชับทหาร ละให้ทำร้าย แกรราชภูมนั้นให้ค่าด้วยไว้

โจโนจึงให้แต่งโธีรินสุรา เช่นเตียนอุย และจึงว่าแก่ทหารว่า ถึงบุตรกับหลานเราตาย ก็มิได้เสียดายเท่าเตียนอุยเลย และก็ร้องให้รักเตียนอุย ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็มิได้รักโจโนเป็นอันมาก ต่างคนต่างร้องได้ด้วย ครั้นโจโนค่อยคลายทุกษ์โศกแล้ว จึงให้จัดแจงทหารแล้วก็ยกกลับไปเมืองญูトイ

ฝ่ายอ่องเจ็กซึ่งโจโนใช้ให้ถือหนังสือไปให้ลิโปี เมื่ออ่องเจ็กมาถึงเมืองชีจวนนั้น ลิโปีรู้ก็อกมารับ จึงเชญเข้าไปในเมือง อ่องเจ็กจึงเอาหนังสือรับสั่งให้ลิโปีรับเอามาอ่านดู ในหนังสือรับสั่งเป็นใจความว่า ให้ลิโปีเป็นแบงค์ต่องจกุน แปลภาษาไทยว่าเป็นชุนนางผู้ใหญ่สำหรับปราบโจรฝ่ายตะวันออก และในหนังสือโจโนฉบับหนึ่งนั้นว่า ให้ลิโปีสมัครสมาคมกับเล่าปี่ อย่าให้มีพยานบทกันสืบไป

แล้วองเจกนั้นบอกแก่ลิปีว่า ทุกวันนี้มหานาฏประมีความเมตตาทำท่านอยู่เป็นอันมาก จึงกราบทูลเสนอความชอบให้ท่านเป็นทูนนางผู้ใหญ่ ลิปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี

ขณะนั้นพอทหารลิปีเข้ามาบอกแก่ลิปีว่า บัดนี้อ้วนสุดให้ทหารมาหาท่าน ลิปีก็ให้หาตัวเข้ามาแล้วถามว่า อ้วนสุดใช้มาด้วยเหตุสิ่งใด ฝ่ายทหารจึงบอกว่าอ้วนสุดให้ข้าพเจ้ามาบอกกว่า อ้วนสุดให้จัดแจงการซึ่งจะตั้งตัวเป็นเจ้าแผ่นดิน แล้วจะตั้งบุตรนั้นเป็นทรงกง แปลภาษาไทยว่าเป็นที่ฝ่ายหน้า ให้ท่านเร่งส่งบุตรที่อยู่ของท่านไป จะได้แต่งให้อยู่ด้วยกันทีเดียว

ลิปีได้ฟังดังนั้นจึงค่าอ้วนสุดว่า มันคิดการหยาบช้าเป็นชนิดต่อແຜน์ดิน จึงให้อาตัวทหารอ้วนสุดไปฆ่าเสีย และให้อาตัวทันอันซึ่งจำไว้นามลงพิดเหล็กไว้ให้มั่น ลิปีจึงให้แต่งหนังสือให้ตันเต่งคุณอาตัวทันอันซึ่นไปให้โจโฉ

โจโฉจึงเอาหนังสือมาอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าลิปีค่านับมา ด้วยมหาอุปราชได้เมตตาข้าพเจ้า และช่วยกราบทูลพระเจ้าเทียนเต่ให้ข้าพเจ้าได้เป็นเจ้าเมืองซึ่ว ข้าพเจ้าจะได้ทำราชการสืบไป โจโฉแจ้งในหนังสือแล้วเนื้อความนั้นแล้วจึงคิดว่า ครั้งนี้ลิปีกับอ้วนสุดมีความชัดเคลื่อนกัน เห็นขาดจากเกี่ยวของกันแล้วจึงทำการทั้งนี้ โจโฉจึงให้ทหารอาตัวทันอันไปฆ่าเสีย

ตันเต่งจึงกระซิบโจโฉว่า อันลิปีนี้เป็นคนหยาบช้า เหมือนหนึ่งสัตว์เดียรัจฉาน มีแต่กำลังหาปัญญาไม่ได้ ซึ่งมหาอุปราชจะเลี้ยงลิปีเป็นใหญ่นั้นนานไปก็จะกลับเป็นศัตรุท่าน

โจโฉจึงว่าเราแจ้งอยู่แล้ว จำเราะจะคิดอ่านกำจัดลิปีเสีย ตัวท่านสองคนพ่อลูกอยู่ในเมืองซึ่ว ก็แจ้งความคิดลิปีอยู่ล้วน เมื่อเราจะยกไปเมืองซึ่วนั้นถ้าชัดสนสิ่งใดท่านจะช่วยคิดอ่านด้วย ตันเต่งจึงรับว่าแม้มหาอุปราชจะยกไปเมื่อใด ตัวข้าพเจ้ากับบิดาจะคิดอ่านเป็นไส้ศึกอยู่ในเมือง

โจโฉจึงตั้งตันเต่งเป็นเจ้าเมืองกองเหลงซึ่งชื่นแก่เมืองซึ่ว แล้วให้มีตราไว้สั่งพระเจ้าเทียนเต่ไปเมืองซึ่ว เติมส่วยให้แก่ตันกุญผู้เป็นบิดาตันเต่งเป็นอันมาก ตันเต่งก็ค่านับลาโจโฉ โจโฉจึงยุตมือตันเต่งไว้ และว่าการซึ่งคิดไว้ครั้งนี้ เราคงใจไว้แก่ท่าน ท่านจะคิดอ่านกระทำการให้สำเร็จได้ ตันเต่ง

รูปที่ ๕๐ อ้วนสุดเตรียมหัวใจยกไปประกันคืนไป

รูปที่ ๕๑ เล่ากี่เอากีรษณะหันซ้าย เอียวชอง ใบไห้แก่ใจ

กีรับคำใจโฉนแล้วก็ค่านัมลาคลับไปหาลิปோ ณ เมืองซีจ้ว

ลิปோจึงถามตันเต่งว่า ท่านไปหาใจโฉน ใจโฉนประการใดบ้าง ตันเต่ง จึงเอาราตังสำหรับตัว กับตราซึ่งพระราชทานส่วยของบิดานั้นให้ลิปோดู ลิปோ เห็นดังนั้นก็กราช ว่าเราใช้ตัวไปด้วยการของเรา เหตุไฉนตัวจึงคิดอ่านให้ได้ แต่ตัวสองคนพ่อลูก เดิมเราจะยกลูกสาวให้แก่บุตรอ้วนสุด ต้นกุยบิดาของตัว มาห้ามการเราเสีย แกลังลงให้เราไปเข้าด้วยใจโฉน บัดนี้เราใช้ตัวไปก็มีได้การ แต่ลักษณะหนึ่ง แล้วก็ซักกระบวนการนือกจะจากตันเต่งเสีย

ตันเต่งเห็นดังนั้นก็ทำเป็นหัวเราะ แล้วว่าท่านพังเนื้อความยังไม่สิ้น เป็นไฉนท่านเจิงต่วนโกรธดังนี้ ลิปோจึงถามว่ายังมีเนื้อความสิ่งใดบ้าง ตันเต่ง จึงว่า เมื่อข้าพเจ้าไปหาใจโฉนนั้น ข้าพเจ้าก็ได้วางแก่ใจโฉนว่า จะเลี้ยงท่านนั้นจำ จะให้เป็นใหญ่ให้ถึงขนาด อุปมาเหมือนเลี้ยงเสือ ถ้าได้กินอิ่มก็จะเป็นประดิ ถ้ามิอิ่มก็จะเบียดเบียนลัศต์ทั้งปวงเป็นอาหาร

ฝ่ายใจโฉนได้ยินข้าพเจ้าว่าดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าซึ่งจะเลี้ยงท่านให้เต็ม กองเหมือนข้าพเจ้านั้นไม่ได้ ทุกวันนี้หากท่านยังขัดสนจึงอ่อนน้อมต่อ ถ้าท่านมี กำลังขึ้นแล้วก็จะเอาใจออกหากใจโฉน อุปมาเหมือนเหยี่ยวซึ่งอยากอาหาร คอย แสรวงหาลูกไก่อันผลัดแม่ ได้ทีแล้วก็ฉานลงเอา ถ้าเห็นยังมิได้ที ก็ค่อยทำ ความเพียรคอยอยู่กว่าจะได้ลูกไก่ ข้าพเจ้าจึงตามว่าซึ่งอุปมาว่าเหยี่ยวนั้นเค็อตัว ลิปோ อันลูกไก่นั้นคือผู้ใดเล่า ใจโฉนจึงบอกว่า ลูกไก่นั้นคืออ้วนสุดเจ้าเมือง ลำหียง ชุนเช็กเจ้าเมืองกงตั่ง อ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจว่า เล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ่ว เล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวน เตียวพ่อเจ้าเมืองชั้นตั่ง ลิปோได้ยินดังนั้นดีใจสำคัญว่า จริงจังวางแผนนี้เสีย แล้วจึงว่าใจโฉนนั้นมีสติปัญญาประมาณใจเราถูกทุกประการ

ฝ่ายอ้วนสุดตั้งแต่ได้ทราบยกของชุนเช็กไว้ ก็คิดแต่จะตั้งตัวเป็นเจ้า แล้วปรึกษาหารหั้งปวงว่า เราได้ยินคำโบราณแล้วสิบ ๆ มาครั้งพระเจ้าชั้นโ哥ใจ แต่ยังมิได้ราชสมบัตินั้น เป็นคนอนาคตอุปมาดังว่าอยู่ในห้องทะเล อุตสาห์ทำ ความเพียรมาเป็นอันมากค่อยตั้งตัวได้ จึงได้ราชสมบัติทรงพระนามชื่อพระเจ้า ชั้นโ哥ใจ พระราชนครได้เสวยราชย์ต่อ ๆ มาได้ถึงสี่ร้อยปี จนถึงพระเจ้าเหี้ยนต์ ครั้งนี้พระเจ้าเหี้ยนแต่ได้ราชสมบัติ เกิดอันตรายจลาจลต่าง ๆ เห็นราชสมบัติก

ร่วงโรยจนจะสูญอยู่แล้ว ตัวเราเป็นเชือขุนนางมาแต่ก่อน ราชภรักษาเป็นอันมาก เราจำจะตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า ทำนั้งปวงจะเห็นประการได

เอียมเชียงที่ปรึกษาจึงห้ามว่า เมื่อครั้งพระเจ้าติวอ่องได้ราชสมบัติอยู่ในเมืองหลวง เบียดเบียนให้ราชภรักษาได้ความเดือดร้อน ขณะนั้นจีวบุนอ่องซึ่งเป็นขุนนางอยู่ ณ เมืองกิลันรู้การสองครัม หัวเมืองทั้งปวงอยู่ในอำนาจจีวบุนอ่อง นั้นถึงสองส่วน อยู่ในอำนาจพระเจ้าติวอ่องนั้นส่วนเดียว และจีวบุนอ่องนั้นก็มีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน มิได้ตั้งตัวเป็นเจ้า บัดนี้พระเจ้าเหี้ยนเต็กยังมีพระชนม์อยู่แล้วก็มิได้ทำอันตรายแก่ราชภรักษา ซึ่งท่านจะตั้งตัวเป็นเจ้านั้นข้าพเจ้าเห็นไม่ควร

อ้วนสุดได้ยินจึงว่า ตราสำหรับกษัตริย์อยู่ในเมืองมีอกุ เหมือนหนึ่งเทพตามาเสกให้กุเป็นเจ้า แม่ครามไม่ยอมจะให้ตัดศีรษะเสีย คนทั้งปวงก็นิ่งอยู่ อ้วนสุดจึงให้จัดแหงบ้านเมืองแล้ว ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าซื่อต่องซือ คำไทยว่าเป็นเชื้อพระเจ้าซึ่นมาแต่ก่อน

ครั้นอยู่มาอ้วนสุดรู้ว่าลิโปคิดกลับกลาย จับตัวหันอันจำส่งขึ้นไปให้โใจโน แล้วจากหารซึ่งอ้วนสุดใช้ให้ไปเตือนนั้นเสีย อ้วนสุดโกรธจะยกไปบนลิโปจังให้เติยวนเป็นแม่ทัพคุมทหารยึดบินมิ่น ให้เกิยวเสงกับตันกี่เป็นกองหน้าให้ตันหลันเป็นกองขวา ลุยปักเป็นกองซ้าย ให้อุยาหองกับหันเชียมเป็นกองหลัง ยกไปตีเมืองชีจิว แล้วให้มีหนังสือไปถึงกิมเชียง ณ เมืองยวนจิว ซึ่งเป็นเมืองขึ้นแก่อ้วนสุดว่า ให้กิมเชียงจัดเสบียงอาหารให้แก่กองทัพซึ่งยกไปตีเมืองชีจิวอย่าให้ขัดสน ถ้ากองทัพขัดสนด้วยเสบียงเราจะตัดศีรษะกิมเชียงเสีย แล้วแต่ให้กิเหลงเป็นทัพหนุนยกตามไปอีก แล้วยังมีไว้ใจจึงให้โลหอง เลียงกองังกจิยกตามไปตรวจตรากองทัพทั้งปวง ให้เร่งรัดเข้าทำการให้พร้อม แล้วอ้วนสุดจึงคุมทหารสามหมื่นยกไปต่อภัยหลัง

ฝ่ายเติยวนครั้นไปจะใกล้ถึงเมืองชีจิว จึงเกณฑ์กันแยกออกเป็นเจ็ดกอง ให้เกิยวเสงไปตีเมืองเสียวพ่าย ให้ตันกี่ไปตีเมืองกินโน่ ให้ลุยปักไปตีเมืองลองเอี่ย ให้ตันหลันไปตีเมืองเกียดเช็ก ให้หันเชียมไปตีเมืองแท้ฟือ ให้อุยาหองไปตีเมืองจุนสัว ตัวเติยวนนั้นไปตีเมืองชีจิว แล้วก็แยกกันออกทั้งเจ็ดทางเดินทางวันละห้าร้อยสั้น

ฝ่ายลิโปรูจังให้หาต้นกำง ต้นกุย ต้นเต่ง กับนายทหารหั้งปวงมาปรึกษา ว่า บัดนี้อ้วนสุดยกทัพมาใหญ่หลวงนัก แล้วก็แยกกันไปตีเมืองชั้นเราทุก ทัวเมือง เราจะคิดประการใด ต้นกำงจึงว่าเกิดเหตุใหญ่หั้งนี้ก็ เพราะต้นกุย ต้นเต่ง สองคนพ่อลูก ห้ามมิให้ทำนยกลูกสาวให้แก่บุตรอ้วนสุด แล้วคิดอ่านชั้นไปหา ใจโดย ใจโฉจังให้ตั้งต้นเต่งเป็นชุมนang ขอให้ทำนจับตัวต้นกุยกับต้นเต่งตัด ศรีษะลงให้อ้วนสุด แล้วแจ้งเนื้อความหั้งปวงให้อ้วนสุดลิ้นลงสัย เห็นอ้วนสุดก็ จะเลิกหัพไป ลิปีเห็นชอบด้วย จึงสั่งทหารให้อาตัวต้นกุย ต้นเต่งไปฆ่าเสีย

ต้นเต่งได้ยินก็หัวเราะ แล้วจึงว่าแก่ลิปีว่า ทำนนี้แต่แรกข้าพเจ้าเห็นว่า จะมีปัญญา มาบัดนี้เห็นความคิดของนั้นอ่อนนัก จะกลัวอันได้กับกองทัพ อ้วนสุดเจ็ดกองเท่านี้ อุปมาเหมือนหญ้าเจ็ดกำอันไกลลีปากโคล ถ้าจะคิดทำการ เห็นกองทัพอ้วนสุดนั้นจะไม่พอความคิดเสียอีก ลิปีจึงตอบว่า ถ้าทำนรับอาสา จะสู้กับอ้วนสุดได้ เรายังยกโทษเสียหั้งสองคนพ่อลูก

ต้นกุยจึงว่าแม้ทำนฟังคำข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะประกันเมืองซึ่งไว้มให้มี อันตรายเลย ลิปีจึงถามว่า ความคิดของทำนจะทำการใด ต้นกุยจึงว่า ทหารอ้วนสุดมากก็จริง แต่เป็นคนสำส่อนไม่ชำนาญในสิ่งคราม แล้วอ้วนสุดก็ ไม่สู้ไว้ใจ ทหารในเมืองเราแต่ล้วนไว้ใจได้ แม้ยกออกไปรบกับอ้วนสุด เห็น ทหารข้างเราจะมีชัยชนะ และความคิดของข้าพเจ้าที่จะรักษาเมืองซึ่งไว้ แลจะต่อสู้ กับอ้วนสุดนั้นก็ยังมีอยู่ ลิปีจึงถามว่ากลอนburyของทำนคิดไว้ประการใด

ต้นกุยจึงว่าหันเชยม เอียวของสองคนนี้ เดิมทำราชการอยู่ในพระเจ้า เหียนเต้ ครั้นใจโดยกระทำเบียดเบียนมิได้มีที่อาศัย จึงหนีมาพิงอยู่ด้วยอ้วนสุด อ้วนสุดก็มิได้เลี้ยงดูให้ถึงขนาด ข้าพเจ้าเห็นว่าหันเชยมกับเอียวของจะมิเป็นใจ ทำการด้วยอ้วนสุด ขอให้ทำนมหั้งสือลับไปถึงหันเชยม เอียวของว่า เมื่อ ทำนกับอ้วนสุดจะอกรบกันนั้น ให้หันเชยม เอียวของคิดอ่านเป็นไส้ศึกชั้น แล้วให้ทำนมหั้งสือไปถึงเล่าปี่ ให้เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยยกทหารมาช่วยตี กระหนานหลังอ้วนสุด เห็นอ้วนสุดก็จะเสียแก่เรา

ลิปีเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือให้ต้นเต่งลองไปหาหันเชยม เอียวของ ซึ่งไปตีเมืองแท้ดีอ เมืองจุนสว แล้วแต่งให้ทหารถือหนังสือชั้นไปเมืองญูโต แจ้ง

เนื้อความแก่ใจฉบับหนึ่ง ไปถึงเล่าปี ณ เมืองอิจิวันบันหนึ่ง ครั้นต้นเต็งได้หนังสือแล้วกับทหารสามคนไปเมืองแท้ฝึกก่อน

พอหันเชยมยกมาถึงเมืองแท้ฝึก ตั้งค่ายอยู่นอกเมือง ต้นเต่งกี้เข้าไปหาหันเชยมในค่าย หันเชยมจึงถามต้นเต่งว่า ท่านเป็นพวกร่องลิปี เหตุไฉนจึงมาหาเรา ต้นเต่งหัวเราะแล้วจึงตอบว่า เราเป็นข้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทำไม่ทำนั่นจึงเรียกเราว่าเป็นพวกร่องลิปี ตัวเรา กับท่านก็เหมือนกัน ตัวท่านก็เป็นข้าทำราชการอยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ เมื่อครั้งพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระทุกธ์ที่ด่านกวนตั่ง ท่านกี้ได้ช่วยให้พ้นจากทุกธ์ ท่านกี้ยังมีความชอบอยู่ เหมือนกามรังแล้ว บัดนี้ท่านหันรังเสียมอยู่ด้วยอ้วนสุดซึ่งเป็นคนชนิด เราเห็นอ้วนสุดนั้นก็มีไว้ใจท่าน นานไปทำนั่นจะได้ความเดือดร้อน ถ้าท่านคิดทำการเสียก่อน จึงจะพ้นเมื่อมืออ้วนสุด

หันเชยมได้ยินต้นเต่งว่าก็คิดถึงความหลังก์ทอดใจให้ญี่ แล้วจึงว่าทุกวันนี้เราก็คิดอยู่ แต่ได้ถ่ำ矛อยู่ด้วยอ้วนสุดแล้ว ไม่รู้ที่จะทำประการใด ท่านช่วยเราคิดอ่านด้วย ต้นเต่งจึงเอาหนังสือของลิปีนั้นให้หันเชยมดู หันเชยมแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว จึงรับว่าอย่างวิตกเลย เราจะไปคิดอ่านกับเอียวของ ท่านเจาเนื้อความไปบอกแก่ลิปีเดียวว่าเรารับธุระแล้ว เมื่อลิปีจะยกอภิการกับอ้วนสุดนั้น ถ้าเห็นเพลิงลุกขึ้นด้านใด ก็ให้ลิปีเข้าติด้านนั้น เราจะช่วยทำการให้สำเร็จ ต้นเต่งมีความยินดีนัก กระทำค่านบลาหันเชยม มาบอกเนื้อความแก่ลิปี

ลิปีจึงจัดทหารมีเศษ แยกออกเป็นสี่กอง ให้โกชุ่นคุมทหารยกไปเมืองเสียวพ่าย รบกับเกียวเสงกองหนึ่ง ให้ตันกงยกไปเมืองกินโต รบกับตันกี กองหนึ่ง ให้เตียวเลี้ยวยกไปเมืองลงอี้ รบกับลุยปีกกองหนึ่ง ให้ชงเหียน จุยชายกไปเมืองเกียดเช็ก รบกับตันหลังกองหนึ่ง ตัวลิปีจัดแจงทหารที่มีผีมือ ยกอภิการตั้งค่ายอยู่นอกเมืองทางไกลสามร้อย步 ครั้นเตียวทุนยกมาถึงค่ายลิปี จึงให้ทหารเข้าไปเรียกลิปีชวนอภิการบ

ฝ่ายลิปีคิดเกรงว่า กองทัพซึ่งเกณฑ์ไปรังไว้หังสี่หัวเมืองนั้นก็จะยังมีถึง กลัวทหารเตียวทุนจะยกมาช่วยกัน แล้วก็ยังมีได้เห็นสำคัญซึ่งหันเชยม เอียวของสัญญา ลิปีจึงให้เลื่อนทัพมาตั้งอยู่ไกลเมืองทางสามร้อย步 เตียวทุน ก็ยกตามมาตั้งค่ายประชิดลิปีอยู่

ฝ่ายหันเซยมรับคำตันเท่งแล้ว จึงไปปรึกษากับเอียวชอง แล้วก็ชวน กันกลับมาหาเตียวทุน ณ ค่าย ครั้นเวลาสองยามหันเซยม เอียวชองจึงให้ทหาร เอาเพลิงเผาค่ายขึ้น ลิปีเห็นสำคัญดังนั้น ก็ยกเข้าไปลับค่ายเตียวทุนแตก ทหารล้มตายเป็นอันมาก เตียวทุนก็ขึ้นมาฟ้าทหารหนีออกจากค่าย ลิปีก็ ยกทหารไล่ตามเตียวทุนไป พอกิเหลงซึ่งเป็นหัวหนุนเตียวทุนนั้นยกมาทัน ก็ ขับม้าเข้ารอบกับลิปี ยังมิทันแพ้ชนะกัน พอหันเซยม เอียวชองยกตามทัน จึงรุบ กระหนานกิเหลงเข้า กิเหลงก็ควบม้าหนี ลิปีจึงยกทหารตามไป ถึงเชิงเขาแห่ง หนึ่งที่กองทัพอ้วนสุดตั้งอยู่

ลิปีแลเข้าไปในค่าย เห็นปักธงมังกรชงหงส์ เป็นเครื่องสำหรับหัวพ กษัตริย์ และเห็นอ้วนสุดใส่เสื้อพื้นทองถือกระเบนสองมือ ยินชื่ม้ากันสับทนทอง อยู่ในค่าย ลิปีจึงควบม้าขึ้นไปบนเนินเขาหน้าค่าย อ้วนสุดเอาระเบนชี้ออกมาน แล้วร้องด่าว่า ตัวมึงเป็นคนชาติต่า manaung อาจคิดชนจะสู้กันกับกูผู้เป็นเจ้าดังนี้ เห็นมิควร

ลิปีชัดใจนัก จึงขับม้าร้าวหนเข้าไปจะรบกับอ้วนสุด อ้วนสุดจึงให้ โลหองออกสู้กับลิปีรบกันได้สามเพลง ลิปีเอาทวนแทงถูกโลหอง โลหองก็ ควบม้าหนีเข้าค่าย ลิปีจึงขับทหารไล่ฆ่าพันเข้าไปในค่าย อ้วนสุดมิทันจะ รับรองก็แตกหนีออกจากค่าย ลิปีเก็บเอาสิ่งของในค่ายได้เป็นอันมาก แล้วก็ ยกตามอ้วนสุดไป

ฝ่ายอ้วนสุดขับม้าไปไกคล้ายประมาณสามสิบสิบ พบกองทัพกวนอู ซึ่งเล่าปีให้ยกมาช่วยลิปี กวนอูจึงร้องด่าอ้วนสุดว่า อ้ายชนถ่มตั้งตัวเป็นเจ้า แล้วมึงจะหนีไปไหน อ้วนสุดโกรธจะเข้ารบกับกวนอู พอดียินเสียงทหารลิปี ໂหกระซิ้นหลังมา อ้วนสุดก็ควบม้าไปเมืองลำไย ลิปี กวนอู หันเซยม เอียวชอง ก็ชวนกันกลับมาช่วยทหารซึ่งให้ยกไปทั้งสี่หัวเมืองนั้น

ฝ่ายเกียวเสง ตันกี่ ลุยปีก ตันหลัน ซึ่งเตียวทุนให้ไปตีหัวเมืองทั้งปวง นั้น ครั้นรู้ว่าหัวหนาลงแตกแล้ว ก็ยกกลับไปเมืองลำไย

ลิปี กวนอู หันเซยม เอียวชองก็พาภันเข้าไปเมืองชีจัว ลิปีจึงให้ แต่งโต๊ะเสียงทหารทั้งปวง แล้วก็แจกเงินทองเสื้อผ้าแก่ทหารกวนอู หันเซยม

เอียวของเป็นอันมาก ครั้นเวลาเข้ากวนอุํก์ลาลิไปกลับไปเมืองอิจิ่ว ลิปีจึงคิดว่า จะตั้งหันเชยมให้ไปรักษาเมืองกินโน่ ให้อิยาวของไปรักษาเมืองลงเอี้ย ลิปีจึงทำเป็นปรึกษาหารหั้งปวงว่า หันเชยม เอียวของมีความชอบต่อเรา เราจะเลี้ยงไว้ในเมืองซึ่งนี้หรือ หรือจะให้ไปอยู่รักษาเมืองอันได้

ต้นกุญจิงว่าหันเชยม เอียวของนี้ เดิมตั้งช่องสุมพรรคพวากอยู่ตำบลชัวตั้งฝ่ายตะวันออก ขอท่านแต่งให้หันเชยม เอียวของไปอยู่เมืองกินโน่ เมื่องลงเอี้ย สมัครพรรคพวากของหันเชยม เอียวของรู้ก็จะพาภันเข้ามาอยู่กับหันเชยม เอียวของ บ้านเมืองก็จะบริูรณ์ขึ้น ลิปีจึงให้หันเชยม เอียวของไปรักษาเมืองตามคำต้นกุญจิงว่า แล้วสั่งเอียวของหันเชยมให้คิดอ่านเกลี้ยกล่อมผู้คนไว้ให้มั่งคั่ง แม้นเราจะมีธุระสิ่งใดจะให้หนังสือไปถึงท่าน หันเชยม เอียวของ ก็ล้าไปรักษาเมืองตามลิปีสั่ง ที่ปรึกษาและหารหั้งปวงต่างคนก็ลาลิไปใบ้าน

ฝ่ายต้นเต่งกลับมาบ้านแล้วจึงว่าแก่บิดาว่า หันเชยม เอียวของสองคนนี้ถ้ายูในเมืองซึ่งนี้ เมื่อเราจะทำการกับลิปีจะได้อาศัยเป็นกำลัง เหตุไฉนบิดาจึงปรึกษาให้ไปอยู่เมืองอื่น ต้นกุญจิงว่าหันเชยม เอียวของนี้เป็นคนไม่ยั่งยืนจะໄว้ใจมีได้ แม้อยู่ในเมืองซึ่งนานไปลิปีเลี้ยงดูถึงขนาด หันเชยม เอียวของก็จะเป็นใจด้วยลิปี เห็นเราจะทำการมิສะดวง ต้นเต่งเห็นชอบด้วย จึงว่าความคิดของบิดานี้ดีนัก ข้าพเจ้าคิดมิถึง แล้วต้นเต่งก็ลาต้นกุญจิงมาที่อยู่

ฝ่ายอ้วนสุดเสียหารและสิ่งของแก่ลิปีเป็นอันมาก ก็คิดแคนอยู่มิได้ขาด จึงให้หารถือหนังสือไปหาชุนเช็ก ณ เมืองกังตั้ง ขอหารยกมาช่วยแก้แคน ลิปี ชุนเช็กได้ยินดังนั้นก็ต่าว่าอ้วนสุดว่า ฉ้ออาจราหายกของกูไว้ แล้วคิดชนถตั้งตัวเป็นเจ้า กูจะคิดทำร้ายมันอีกบัดนักลับมาซอกองหัวอิกเล่า แล้วตอบไปแก่ทหารอ้วนสุดว่า ชั่งนายมึงให้มาซอกองหัวพนั้นกูมิได้ให้ กูจะยกหารไปตีเมืองลำหยงแก้แคนของกูอิก

ผู้ถือหนังสือก็ลาชุนเช็กกลับมาบอกเนื้อความแก่อ้วนสุด อ้วนสุดจึงต่าชุนเชึกว่าอ้ายเด็กน้ำนมมีหันพันปาก มันจะองหองเจรจาว่าจะวนกับกู กูจะไปตีเมืองกังตั้งจับตัวอ้ายชุนเชึกให้จงได้ ว่าแล้วอ้วนสุดก็สั่งให้เตรียมทหาร

เอียวใต้เจียงที่ปรึกษาจึงว่าแก่อ้วนสุดว่า เรายกไปตีเมืองซึ่งพึงกลับ

มาถึง ทหารทั้งปวงยังอิดโรยอยู่ แล่หานจะยกไปตีเมืองกังตั่งนั้น ชุนเช็กก็มี
ฝีมือ ทหารก็เข้มแข็ง เห็นจะเสียที่แก่เขา อ้วนสุดเห็นชอบด้วย ก็ให้ดองหัวพไว้

ฝ่ายชุนเช็กครั้นคนถือหันสือกลับไปแล้ว คิดเกรงว่าอ้วนสุดจะยกหัวพ
มา จึงเกณฑ์ทหารตั้งค่ายโดยรับอยู่ปากคลองเมืองกังตั่ง พอใจโน้ให้หันสือมา
ถึงชุนเช็กเป็นใจความว่า ตั้งให้ชุนเช็กเป็นเจ้าเมืองห้อย เชแล้วให้ยกไปตีอ้วนสุด
ณ เมืองล่าหยง ชุนเช็กมีความยินดีจึงปรึกษาหารทั้งปวงว่า เราจะยกกองหัวพ
ไปตีเมืองล่าหยง

เตียวเจี้ยวจึงว่า เมืองล่าหยงนั้นช้าเวลาหารกับบริบูรณ์ ผู้คนก็มั่งคั่ง
ทำนอย่าเพ้อถูกมั่น ขอให้ทำนเมืองสือไปถึงใจโน้ ให้ใจโน้ยกกองหัวพมาตีด้าน
หน้า เราจึงยกไปตีกราหนาบหลัง เห็นอ้วนสุดจะเสียแก่เราเป็นมั่นคง ชุนเช็ก
เห็นชอบด้วย จึงให้ทหารถือหันสือขึ้นไปเมืองชูโตตามคำเตียวเจี้ยวว่า

ตอนที่ ๑๖

ฝ่ายโจโฉจำเดิมแต่เสียเตียนอุยแล้วมิได้มีความสนใจ คิดถึงเตียนอุย แต่งเครื่องซ่อนไปมิได้ขาด แล้วเอาตัวเตียนมวนบุตรเตียนอุยมาตั้งเป็นกองหลง คำไทยว่าเป็นคนสนิท พอหนังสือชุนเช็กไปถึงโจโฉ โจโฉเห็นหนังสือแล้วยัง มิได้ว่าประการใด มีทางเราเน้อความมาบอกโจโฉว่า เมืองลำไยนั้นเข้าวปลา อาหารกีชัดสน บัดนี้อ้วนสุดแต่งทหารไปตีซึ่งอยู่ ณ เมืองตันลิว

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็คิดเห็นว่า ในเมืองลำไยนั้นทหารจะเบาบาง เราจะยกกองทัพไปตีเขาเห็นจะได้โดยง่าย จึงให้แต่งหนังสือไปถึงเล่าปี่ ชุนเช็ก ลิโป๊ ให้ยกกองทัพไปเมืองลำไย โจโฉจึงให้โจทยินอญรักษาเมืองญูโต แล้วจัดแสง ทหารสิบเจ็ดหมื่นกับข้าวเสบียงพันกวัยน ยกไปถึงแคนเมืองอิจีง ใกล้เมือง อิจิชีงเล่าปี่อยู่

ฝ่ายหันเซยมซึ่งลิโป๊ให้ไปอยู่เมืองกินໂต่กับเอียวของซึ่งอยู่เมืองลงเอี่ย ทำทายาบช้าเที่ยวเป็นโจตีซึ่งอาณาประหารษฎา มีคนเราเน้อความมาบอกเล่าปี่ เล่าปี่จึงคิดกับกวนอู เตียวหุยว่า ให้ไปเชญหันเซยม เอียวของมากินໂตีะ ถ้า ห่านเห็นเราทิ้งจากสุราลงแล้ว ห่านหั้งสองจงเอกสารบีตัดศีรษะหันเซยม เอียวของเสีย แล้วเล่าปี่จึงให้ทหารไปเชญหันเซยม เอียวของมากินໂตีะ ครัวกิน จะใกล้สำเร็จ เล่าปี่กระทำเป็นมาทิ้งจากสุราลง กวนอู เตียวหุยถือกรณีแอบอยู่ หลังจาก กีวิ่งมาตัดศีรษะเอียวของ หันเซยมเสีย พอทหารเราเน้อความมาบอก แก่เล่าปี่ว่า โจโฉจะยกไปเมืองลำไย บัดนี้มาอยู่แคนเมืองอิจีง เล่าปี่รู้ดังนั้น จึงจัดแสงทหารยกออกไปหาโจโฉ เอาศีรษะหันเซยม เอียวของนั้นไปด้วย โจโฉ และเห็นแล้วนี่ก็อกมารับ คำนับกันตามผู้ใหญ่ผู้น้อย เล่าปี่จึงเอาศีรษะหันเซยม เอียวของนั้นให้โจโฉ แล้วจึงว่าข้าพเจ้าทำการครั้งนี้ผิดนัก ข้าพเจ้าขอภัย มหาอุปราชเสียเดิด

โจโฉจึงว่าซึ่งห่านทำการทั้งนี้ชอบอยู่อึก ราชฎาที่ได้ความเดือดร้อน

ก็จะได้ความสุขเพราท่าน เหตุไนท่านจึงว่ากระทำความผิด แล้วโจโฉก็ให้บ่าเห็นจั่แก่เล่าปี่เป็นอันมาก โจโฉก็พาเล่าปี่กไปจากแคนเมืองอิจีง ไปใกล้ถึงเมืองชีจิ้ว

ลิปีรู้ว่าโจโฉยกทหารมา ก็ออกไปหาโจโฉ โจโฉจึงว่าแก่ลิปีว่า เมี้ยสำเร็จการเรารั้งนี้แล้ว เราจะกราบทูลพระเจ้าเที่ยนแต่ให้ตั้งท่านเป็นใหญ่ แล้วโจโฉพูดจากเลี้ยกล่อมลิปีเป็นอันมาก ลิปีมีความยินดีนักลูกชิ้นค่านับโจโฉ แล้วโจโฉตั้งให้แซหัวตุ้น อิกกิม เป็นทัพหน้า ให้เล่าปี่เป็นปีกขวา ลิปีเป็นปีกซ้าย ตัวโจโฉเป็นทัพหลวงยกไปตีเมืองลำไย

ฝ่ายอ้วนสุดรู้ว่าโจโฉยกทัพมา จึงให้เกียวเสงคุมหาหารห้ามนียกออกไปตั้งค่ายรับอยู่ปากทางด้านลอดชีวชุน เกียวเสงก็ยกทหารออกจากเมือง พอกองทัพแซหัวตุ้นมาถึง เกียวเสงก็ควบม้าเข้ารบกับแซหัวตุ้นสู้กันได้สามเพลง แซหัวตุ้นพยายามแทงถูกเกียวเสงตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็หนีกลับเข้าเมือง

ฝ่ายชุนเช็กซึ่งอยู่เมืองกังตั้งรู้ว่าโจโฉยกไปตีเมืองลำไยแล้ว ก็จัดแสงทหารทัพเรือเป็นอันมาก ยกไปเมืองลำไยตั้งอยู่ทิศตะวันตก โจโฉรู้ว่าชุนเช็กยกมาแล้ว จึงให้ลิปีไปตั้งอยู่ด้านตะวันออก ให้เล่าปี่กับกวนอู เตียวหุย อกไปตั้งด้านใต้ ตัวโจโฉกับทหารสิบเจ็ดหมื่นตั้งอยู่ด้านเหนือ แล้วให้สัญญา กันว่าให้ยกเข้าล้อมเมืองจงพร้อมกัน

ฝ่ายอ้วนสุดเห็นโจโฉยกมาตั้งอยู่เป็นลีด้าน จึงปรึกษาทหารทั้งปวงว่าเห็นการศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ท่านหั้งปวงจะคิดประการใด เอี่ยวไได้เจียงจึงว่าเมืองเรารั้งนี้ราชภรักษ์ชั้ดสนด้วยข้าวปลาอาหาร ซึ่งท่านจะคิดอ่านอกรอบกับโจโฉนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าทหารทั้งปวงจะได้ความลำบาก ขอให้ท่านแต่งทหารอยู่รักษาเมืองไว้ให้มั่นคง ตัวท่านจึงพารอครัวโดยไปตั้งอยู่ตำบลห้วยหน่า จะได้อาคัยเสบียงอาหาร

อ้วนสุดเห็นชอบด้วย จึงให้โลหองหนึ่ง วักจิวหนึ่ง เลียงก่องหนึ่ง ตันกึ่นหนึ่ง กับทหารสิบหมื่นอยู่รักษาเมืองลำไย แล้วอ้วนสุดจึงพาทหารกับครอบครัวหั้งปวงโดยไปตั้งอยู่ตำบลห้วยหน่าตามเอี่ยวไได้เจียงว่า โจโฉมีรู้ว่าอ้วนสุดหนีจากเมือง ก็ให้ทหารเข้าล้อมเมืองไว้

ฝ่ายโลหง วังจิว เลียงก่อง ตันกี ซึ่งอยู่รักษาเมืองนั้น มีได้ออกสู้รบ กับโจโฉ ใจโนล้อมเมืองไว้ช้านานประมาณเดือนเศษจนสิ้นแล้ว จึงใช้คนให้ไปยิมอาหารชุนเช็กทัพเรือ ได้เสบียงสินหมื่นถัง ใจโนจึงเอาข้าวมอบให้แก่ ของเข้าซึ่งเป็นนายด้า

องอาจจึงว่าแก่ใจโนว่า ข้าวในฉางเรนี้ก็น้อยลงแล้ว นานไปเห็นท่าท ทั้งปวงจะขาดสน ใจโนจึงว่าถ้าตั้งนั้นทำ่นจังคิดจะแยกข้าวแก่ทหารให้ถังย่ออมลงกว่า เก่า แต่พอประทั้งไว้กว่าการเราจะสำเร็จ องอาจจึงว่า ซึ่งทำ่นจะทำดังนั้นข้าพเจ้า เห็นว่า ทหารทั้งปวงจะมีความน้อยใจด้วยกำลังนั้นอิดโรยลง ก็จะไม่เป็นใจทำการณรงค์ส่งความ ใจโนจึงตอบว่า เราจะคิดอ่านมิให้ทหารทั้งปวงเสียใจได้ ของเขาก็ทำถังเล็กตามข้าวแจกทหารตามคำใจโนว่า ทหารทั้งปวงได้อาหารไปกิน ไม่เต็มกำลังก็เสียใจ จึงชวนกันนินทาใจโนว่า ส่วนการนั้นจะเอา จ่ายข้าวให้กิน แต่น้อย เมื่อเรากินไม่อิ่มดังนี้ จะทำการรอบผุ่งต่อไปได้หรือ

ครั้นเวลาลากลางคืน ใจโนจึงใช้ให้คนสนิทไปเที่ยวพังคูรู้เนื้อความว่า ทหารทั้งปวงเสียน้ำใจ ชวนกันครหาโนนท่าใจโน ใจโนจึงคิดจะเอาใจทหารทั้งปวง ให้มีน้ำใจยกเข้าบลันเมือง จึงลองหาตัวของเขามาว่า เราจะขอของรักทำนสักสิ่ง หนึ่งจะได้เอาใจทหาร ทำนจะให้หรือไม่ องอาจจึงว่า ข้าพเจ้ามิได้มีสิ่งใดที่จะ ให้มหาอุปราช ใจโนจึงกระซิบบอกว่าเราจะขอymศิรษะทำน องอาจตกใจจึงว่า ข้าพเจ้ามิได้มีผิดสิ่งใดเหตุไนแมหากาอุปราชจึงจะตัดศิรษะข้าพเจ้าเสีย ใจโนจึงว่า ตัวทำนก็มิได้มีความผิด แต่เราจะขอศิรษะทำนทำการให้ทหารทั้งปวงมีน้ำใจ ซึ่งบุตรภรรยาพรรดาของทำนอยู่ภายหลังนั้น เรายจะเลี้ยงดูมิให้ขาดสน ของเขายังมีกันจะว่าประการใด ใจโนก็ให้ทหารเอาตัวของเข้าไปตัดศิรษะเสียบ ไว้ แล้วให้ร้องประภาคว่า องอาจกระทำผิดฉ้อข้าวมาอุปราช แล้วจ่ายข้าวให้ ทหารด้วยถังเล็ก

ฝ่ายทหารทั้งปวงรู้ดังนั้นก็สิ้นลงสัย ใจโนจึงป่าวร้องให้ทหารทั้งปวงมา เปิกข้าว ให้สำเร็จในสามวัน แล้วใจโนจึงกำชับทหารทั้งปวงว่า เรายังยกเข้าไป บลันเมือง แม่ครมเป็นใจกระทำการ แต่ถูกอยออกแบบเราจะตัดศิรษะเสีย ใจโน จึงขับทหารทั้งปวงให้ขันดินเข้ากਮคูเมือง

ฝ่ายทหารซึ่งรักษาหน้าที่เชิงเทิน ก็ยังเกาทันท์ทิ้งก้อนศิลาลงมาดังห่าฟน ทหารโจโฉสองคนซึ่งเข้าไปตามคุณนั้น กลัวจะถูกเกาทันท์ก็ถอยหลังออกมายังเอกสารบี้ตัดศีรษะทหารสองคนนั้นทิ้งลงในคู ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็มิอาจถอยออกมาก ใจโฉจึงเร่งทหารให้ตามคุณปืนกำเพงทลายประตูเมืองเข้าไป ทหารใจโฉก็ฆ่าพันทหารซึ่งอยู่ในเมืองนั้นล้มตายเป็นอันมาก และจับตัวโลหอง ตันกีงกิจ เลียงก่อง สีคนนั้นได้ ใจโฉจึงถาม รู้ว่าอ้วนสุดไปตั้งอยู่ตำบลหัวยหน่าแล้วให้เอารัตนาทารสีคนไปตระเวนประจานกลางตลาดแล้วเอาไปฆ่าเสีย ข้าวของทั้งปวงซึ่งได้ในเมืองนั้น ใจโฉก็ให้แยกทหารทั้งปวงตามสมควร และให้เผาเมืองเสีย ใจโฉจึงปรึกษาทหารทั้งปวงว่า เราจะยกทัพไปตามอ้วนสุด ท่านทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

ชุนยกจึงว่า บัดนี้เสบียงอาหารเราก็ขัดสน ซึ่งท่านจะยกไปตามอ้วนสุดนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าทหารทั้งปวงจะได้ความลำบาก ขอให้ท่านยกกลับไปเมืองหยู่ต่อนำรุ่งทหารให้บริบูรณ์ก่อน ต่อถูกช้าในนาสุกจึงค่อยยกกลับมากระทำการ เห็นจะสำเร็จโดยง่าย ใจโฉได้ยินดังนั้นยังมีทันจะว่าประการใด พอใจหองให้หนังสือมาถึงใจโฉว่า เดียวสั่วylan เตียวเจคบคิดกับเล่าเปิยชึ่งอยู่เมืองเกงจิว ยกมาตีเมืองเชียงหยง เมืองกังเหลง ได้รับพุ่งกับใจหองเป็นทลายครรัง ใจหองท่านฝิมือเตียวสั่วมีได้ ขอให้มหาอุปราชัยกทหารไปช่วย ใจโฉแจ้งเนื้อความในหนังสือนั้นแล้ว จึงว่าแก่ชุนเซ็กว่า ท่านจะยกทัพเรือไปรังหลังสักดั้นทางเมืองเกงจิวไว้ให้เล่าเปิยพะวะพะวัง อย่าให้คิดการสืบไปได้ เรายังจะสำเร็จแล้วจึงจะยกไปตีเมืองเชียงหยง เมืองกังเหลงตีด้านหน้า ชุนเซ็กรับคำใจโฉแล้วก็เลิกทัพกลับไปตามใจโฉสั่ง

ครั้นชุนเซ็กไปแล้ว ใจโฉจึงให้หาลิโป้ เล่าปี่มาว่า ท่านทั้งสองอย่างได้พยานจากันแลຍ จงช่วยกันคิดอ่านบัน្តารุงพระเจ้าเหี้ยนเต้ เราชขอให้เล่าปี่ไปอยู่เมืองเสียวพ่าย ลิโป้รับคำใจโฉแล้วก็ถอยกลับไปเมืองชิจิว ใจโฉจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ท่านรู้กัลเรารหรือไม่ เราให้ท่านไปอยู่เมืองเสียวพ่ายบัดนี้ เราชลวงให้เสือตกหลุม ท่านไปอยู่แล้วจะคิดอ่านกันกับตันกุย ตันเต่ง เร่งกระทำการให้สำเร็จจัดได้เล่าปี่ก็ลาใจโฉไปตั้งอยู่เมืองเสียวพ่าย

ใจໂຄງການທັກລັບໄປເມືອງຫຼູໂຕ ຈຶ່ງຈັດແຈງທຫາຍກໄປຮັນເຕີວລົ້ວ ພວທຫາເອາເນື້ອຄວາມມານອກແກໂຈໂຄວ່າ ຕວນອຸຍ ຂອສິບ ຊ່າລິຊຸຍ ກຸຍກີເສີຍແລ້ວ ບັດນີ້ເຄົາຄີຣະລິຊຸຍ ກຸຍກີກັບສົມຄຣພຣຄພວກມາໃຫ້ກ່າວ ໂຈໂນມີຄວາມຍິນດີອກມາຮັບຕວນອຸຍ ຂອສິບ ແລ້ວໃຫ້ທຫາເອາສົມຄຣພຣຄພວກຂອງລິຊຸຍ ກຸຍກີ ໄປຕົກຄີຣະເສີຍນີ້ໄວ້ຖຸກປະຕູມືອງ ແລ້ວເອາເນື້ອຄວາມທັງປົງເຂົ້າໄປການບຸລພຣເຈົ້າເທິ່ນແຕ່ພຣເຈົ້າເທິ່ນເຕີພຣະຫຍົກຕັ້ງສ່ວ່າ ແຜ່ນດີນເຮັດວຽກນີ້ຈະອູ່ຍື່ນເປັນສຸຂ ມີໄດ້ມີເສີຍນໍາມາແລ້ວ ຈຶ່ງມີຮັບສິ່ງໃຫ້ທ່າຕວນອຸຍ ຂອສິບເຂົ້າໄປໃນທີ່ເສົ້ດຈອກ ແລ້ວພຣະຫານໄຕ້ໃຫ້ຕວນອຸຍ ຂອສິບກິນກັບຫຸນນາງທັງປົງແລ້ວຕັ້ງຕວນອຸຍເປັນກອງເຄົາເຈີຍກຸນ ໃຫ້ ຂອສິບເປັນເຕີຍໂລເຈີຍກຸນ ຄໍາໄທຍວ່າເປັນນາຍທຫາກຳຈັດໂຈ ແລ້ວມີຮັບສິ່ງໃຫ້ຕວນອຸຍ ຂອສິບຄຸມສົມຄຣພຣຄພວກໄປຮັກໝາເມືອງເຕີຍຫັນ ຕວນອຸຍ ຂອສິບນັ້ນກີ່ຄວາມບັນຄມລາໄປຕັ້ງອູ່ຕາມຮັບສິ່ງ

ໂຈໂດຈຶ່ງຫຼຸລພຣເຈົ້າເທິ່ນເຕີວ່າ ເຕີວລົ້ວຄົບຄິດກັນກັບເລ່າເປີຍວຍກາມຕີເມືອງເຊີຍຫຍັງ ເມືອງກັງເໜັງ ຫ້າພເຈົ້າຈະຄວາມບັນຄມລາໄປກຳຈັດເຕີວລົ້ວ ໃຫ້ຫຸນຍກອູ່ຮັກໝາເມືອງຫຼູໂຕ ແລ້ວກີ່ຈັດແຈງທຫາຍກອງຈາກເມືອງ ພຣເຈົ້າເທິ່ນເຕີເສົ້ດຈີໄປສົ່ງໂຈໂດຄົງປະຕູມືອງ ຄົ້ນພຣເຈົ້າເທິ່ນເຕີເສົ້ດຈົມອູ່ມືອງຫຼູໂຕໄດ້ສາມປີ ເມື່ອໂຈໂດຍກໄປນັ້ນແປັນຄຸດຫ້າວໂກໜ້ນສາລີສຸກ ຮາະກູວາງບ້ານຮາຍການທັງປົງຮູ້ວ່າກອງທັພໂຈໂດຍກາກີ່ຈຸນກັນແຕກຕິ່ນທີ່ໃໝ່ ໂຈໂດເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງກ່າຍຫັນນາຍທັພນາຍກອງທັງປົງວ່າ ດັ່ງຜູ້ໄດ້ເນີຍດເນີຍໜ້າວ້ານ ແລ້ວເຫັນຫຼັບຫ້າວໂກໜ້ນສາລີເສີຍແຕ່ຕັ້ນໜຶ່ງ ເຮົາຈະຕັດຄີຣະນາຍທັພນາຍກອງເສີຍ ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ໄປປ່າວັ້ນໃຫ້ຫ້າວບ້ານທັງປົງມາຕັ້ງອູ່ຕາມປຽກຕິຕາມກຸມົມລໍາເນາ ຮາະກູວທັງປົງເຫັນຫ້າວຂອງມີໄດ້ເປັນອັນຕរາຍ ແລ້ວກົ້ວ້າໂຈໂດກ່າຍຫັນທຫາດັ່ງນັ້ນ ກົມີຄວາມຍິນດີຈຸນກັນສຽງເສີຍວ່າ ມາຫຼຸປະສົມໄຈປຣນີຮາະກູວ ທ່ານີ້ເສົ່ມອມໄດ້

ຝາຍນາຍທັພນາຍກອງທັງປົງ ເມື່ອຍກທັພໄປກາງການນັ້ນ ດັ່ງນີ້ໄຮ້ຫ້າວກີ່ລົງຈາກນັ້ນ ມີອັນິ້ນຈຸ່ງນັ້ນແຫວກຕິ່ນຫ້າວໂກໜ້ນສາລີໄປ ດ້ວຍເກງວາງໝາໂຈໂດ ແຕ່ຕົວໂຈໂດນັ້ນເຂົ້ມ້າ ໃຫ້ທຫາແຫວກໄປຫ້າງໜັ້ນນັ້ນ ພອນກຕົວໜຶ່ງອູ່ໃນໄຣໄດ້ຍື່ນເສີຍທຫາອົ້ວອົງມາ ກົມືກິຈນີອກຈາກກອຫ້າວໂກໜ້ນສາລີ ຜ່ານໜັ້ນນັ້ນໄຈໂຈໂດໄປ ມັນນັ້ນທິກໃຈຕິ່ນເຂົ້າໄປໃນໄຣ ແຫັນຫຼັບຕັ້ນຫ້າວໂກໜ້ນສາລີທັກເສີຍເປັນອັນມາກ ໂຈໂດຈີດ

อุบາຍหัวจะให้คนทั้งปวงนับถือว่าเป็นสัตย์ธรรม จึงหมายหัวพนายกของทั้งปวง มาว่า บัดนี้รากิทำผิด ให้กำกับทั้งปวงบริการษาไทยเราด้วย

จูเกาที่ปรึกษาจึงถามว่า มหาอุปราชกระทำสิ่งใด ใจโนจึงเล่าเนื้อความให้จูเกาฟัง ว่าเดิมเราทำขับว่าจะเอาไทยท่านทั้งปวง มาบัดนี้เราจะทำเอง ครั้นจะผิงเสียคนทั้งปวงก็จะดิเตียนว่าเรามิได้ตั้งอยู่ในสัตย์ แล้วกิทำเป็นซักกระบีชึ่งเห็นบลังออกจะเชื่อต่อคือเสีย

กุยแกตกใจจึงเข้ายุดกระบีไว้แล้วห้ามว่า ชั่งมหาอุปราชกระทำดังนี้ก็ควรอยู่แล้ว แต่ตัวข้าพเจ้านายหัวพนายกของและราชภูมิทั้งปวง ได้อยู่เย็นเป็นสุขก็ เพราะบุญมหาอุปราช มหาอุปราชจะนำตัวเสียบันนีราชภูมิทั้งปวงมิได้มีที่พึ่ง ก็จะได้ความเดือดร้อน ใจโนกิทำทอดใจใหญ่แล้วจึงว่า ท่านว่านี้ชอบอยู่แล้ว แต่ท่านจะขอเป็นคำาดันนี้มิได้ จำเราะทำให้เป็นตัวอย่าง แล้วใจโนจึงเอากำบังตัดผลที่ศีรษะส่งให้ทหารเอาไปร้องประการทุกหน้าบ้านว่า มหาอุปราชกระทำผิดแล้ว มิได้คิดแก่ชีวิৎจะนำตัวเสีย นายหัวพนายกทั้งปวงห้ามไว้ มหาอุปราชจึงตัดผลออก แทนศีรษะให้คนทั้งปวงดูเป็นอย่างธรรมเนียมไว้ ทหารและราชภูมิทั้งปวงก็ชวนกันสรรเสริญรักใจโนมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ทั้งกลัวอาญาเป็นอันมาก ใจโนกิเร่งยกทหารไปจะรุนเตียวลิ้ว

ฝ่ายเตียวลิ้วรู้ว่าใจโนยกหัวพนายก จึงให้หนังสือไปถึงเล่าเปียวให้ยกมาตี วากหลัง ตัวเตียวลิ้วกับลุยฉี เตียวเสียน ยกทหารมาตั้งอยู่นอกค่ายโดยจะรุนตัวยใจโน พอใจโนยกมาถึง เตียวลิ้วเห็นใจโนจึงร้องค่าว่า อ้ายช่างพุดดีแต่เจรจาลงให้คนเชื่อ อันกนิรู้อยู่ว่ามีนา้มิงโภทภยานชาเเมื่อนหนึ่งสัตว์เดียรัจนา ใจโนได้ยินก็โกรธ ขับให้เคาทุ่ความม้าอกรบด้วยเตียวลิ้ว เตียวลิ้วจึงให้เตียวเสียนอกรบกับเคาทุ่ได้สามเพลง เคาทุ่เอาทวนแหงถูกเตียวเสียนตigmata ตาย เตียวลิ้วเห็นว่าจะสูใจโนนั้นมิได้ ก็ควบม้าพาทหารหนีเข้าเมืองเชียงหยง แล้วให้ปิดประตูเมืองเสีย จึงเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้ให้มั่นคง ใจโนยกทหารเข้าตั้งประจำล้อมเมืองไว้ แล้วเห็นคูเมืองนั้นกว้างน้ำก็ลีก ซึ่งจะทำการเข้าไปนั้นเห็นไม่สะดวก จึงให้ทหารชนไม้แลหฤษามัดเข้าไว้เป็นอันมาก แล้วให้ปลูกหอคอยสี่ด้านกำแพงเมือง ใจโนจึงขึ้นดูทุกหอคอยถึงสามวัน

เห็นท่ารชั่งรักษาหน้าที่ด้านตะวันออกนั้นเบາบาง ใจໂใจให้ท่ารขนำมัดหญาแล้วนั้นไปกองไว้ข้างด้านตะวันตก แล้วบอกท่ารหั้งปวงว่าเราจะยกเข้าบลันด้านนี้

ฝ่ายกาเชี่ยงที่บริกราเห็นดังนั้นจึงว่าแก่เตียวสิวว่า ซึ่งใจໂใจให้ทำการหั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าทำกลอุบายน ข้าพเจ้าจะคิดซ้อนกลใจໂใจ ให้เสียที่แก่เราให้จดได เตียวสิวจึงถามว่าห่านจะคิดซ้อนกลนั้นประการใด กาเชี่ยงจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเห็นใจໂใจขึ้นดูบันหอคอยถึงสามเวลา เห็นผู้คนชั่งรักษาหน้าที่ด้านตะวันออกนั้นเบາบาง ใจໂใจจึงให้ขานเอามีแลหญาไปไว้ข้างตะวันตก จะให้เรารัดแจงป้องกันระวังข้างด้านตะวันตก และใจໂใจจะคิดการข้างด้านตะวันออกในเวลากลางคืนเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจะให้ชาวเมืองแต่งตัว ปลอมเป็นท่ารหั้งรักษาหน้าที่ฝ่ายด้านตะวันตก และจะยกເຫດหานนั้นมาชุมไว้หน้าที่ตะวันออก ก้าใจໂใจยกมาทำการเมื่อใด จึงให้จุดประทัดสัญญาณ และจะยกท่ารหัชซึ่งชุมไว้นั้นตีกระหนบเห็นใจໂใจจะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง เตียวสิวเห็นชอบด้วย ก็ให้ทำการเชี่ยงว่า

ฝ่ายท่ารหัชอยู่บันหอคอย ก็เอานี้ความมาบอกแก่ใจໂใจว่า บัดนี้เตียวสิวเกณฑ์ท่ารหั้งรักษาหน้าที่ตะวันตกเป็นอันมาก หน้าที่ข้างด้านตะวันออกนั้นผู้คนเบາบางนัก ใจໂใจได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี หมายใจว่าจะสมความคิด จึงให้ท่ารหั้งปวงแต่งตัวเตรียมเครื่องศัสตรารุธไว้พร้อม ครั้นเวลาสองยามเช้า ใจໂใจก็ให้ท่ารหั้งปวงวายน้ำข้ามคูเข้าไป มีได้มีผู้ได้ทักษาย ถอดชากทำลายประทุมเมืองเข้าไปได้

ฝ่ายท่ารหัชเตียวสิวซึ่งชุมอยู่นั้นก็จุดประทัดสัญญาณขึ้น และชวนกันยกกระหนบบันหอฟันท่ารหัใจໂใจล้มตายเป็นอันมาก ฝ่ายท่ารหัใจໂใจก็พากันถอยหลังกลับออกมา เตียวสิวยกท่ารหัชติดตามฟันหอกไป และใจໂใจกับท่ารหัชรักษาค่ายอยู่นั้น ก็พลอยแตกตื่นไปด้วย เตียวสิวคุมท่ารหัไลไปทางประมาณสามร้อย步 พอเวลารุ่งขึ้นเตียวสิว ก็พาท่ารหักลับเข้าเมือง

ฝ่ายใจໂใจเห็นอึกมกับลิอยถูกเกาหันท์เป็นทลายแห่งจึงให้ตรวจหาดู ก็รู้ว่าเสียท่ารหัประมาณห้าหมื่นเศษ ฝ่ายกาเชี่ยงเห็นใจໂใจเสียท่ารหัเป็นอันมาก จึงว่าแก่เตียวสิวว่า ขอให้กำนีทัมสือไปถึงเล่าเปียวให้เล่าเปียวไปสักดี

โจโฉเห็นจะจับตัวได้ เตียวลีว์เห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือไปให้เล่าเปี่ยว ณ เมืองเกงจ้ว

ฝ่ายเล่าเปี่ยวแจ้งในหนังสือแล้ว ก็จัดแขงทหารจะยกไปคอยสักดิโจโฉ พอรู้เนื้อความว่าชุนเช็กยกทัพเรือมาตั้งอยู่ป่าก่อว่าเมืองเกงจ้ว เล่าเปี่ยวจึงปรึกษา กับเก็งเหลียงว่า เตียวลีว์มีหนังสือมาถึงเราให้เรายกไปสักดิโจโฉ บัดนี้ ชุนเช็กก็ยกทัพมาเราจะคิดประการใด เก็งเหลียงจึงว่า ชั่งชุนเช็กยกมาทำการทั้งนี้ เป็นความคิดของโจโฉ บัดนี้โจโฉเสียที่แก่เตียวลีว์แล้ว เห็นชุนเช็กจะทำการมิตลอด เราจะยกไปตีซ้ำเติมให้กองทัพโจโฉแตก นานไปจังจะไม่มีอันตราย เล่าเปี่ยวเห็นชอบด้วย จึงให้หองจocomทหารไปตั้งขัดทัพชุนเช็กไว้ เล่าเปี่ยวนั้นก็คุมทหารยกไปตั้งสักดิโจโฉอยู่ ณ แคนเมืองอันจงก่วน

ฝ่ายเตียวลีว์ครั้นให้หนังสือไปถึงเล่าเปี่ยวแล้ว ก็จัดทหารยกตามโจโฉไป และเมื่อโจโฉแตกมานั้น มีได้ให้ทหารทั้งปวงรีบร้อน ค่อยเดินเป็นประดิไปจนถึงแม่น้ำหยกชูย โจโฉจึงแกลงทำเป็นร้องไห้ ทหารทั้งปวงจึงถามโจโฉว่า ทำนร้องให้ด้วยเหตุสิ่งใด โจโฉจึงบอกว่า เรามถึงที่นี่ให้คิดระลึกถึงเตียนอุยช่องตาย เคยมาด้วยกันเป็นเพื่อนยาก แล้วโจโฉก็ให้แต่งโศะจุดธูปเทียนรินสุราเซ่น แก่เตียนอุย ทหารทั้งปวงก็ร้องให้ด้วย แล้วโจโฉจึงเซ่นโจังผู้บุตร ใจอันบินผู้หลาน กับทหารเลวช่องตายนั้น และก็ยกทหารข้ามแม่น้ำหยกชูยไป พอม้าใช้ เอาหนังสือชุนเชกมาให้โจโฉ โจโฉได้แจ้งความว่า เตียวลีว์ให้เล่าเปี่ยวยกกองทัพ มาตั้งสักดิอยู่ ณ แคนเมืองอันจงก่วน ให้ท่านคิดป้องกันตัวจงดี

โจโฉจึงให้แต่งหนังสือตอบชุนเชกไปว่า ชั่งเล่าเปี่ยวยกมาสักดิทางไว้ และเตียวลีว์ตามมานั้นแรกก็แจ้งอยู่แล้ว เราจึงเดินทัพแต่วันละร้อยเส้น หวังจะคิดการเป็นกลอุบายลงเตียวลีว์กับเล่าเปี่ยวให้มีใจก่าเริบ แล้วเราจะตีเอาชัยชนะคืนให้ได้ ชั่งชุนเชกเดือนสติมานั้นก็ขอบใจอยู่แล้ว อย่าให้ชุนเชกวิตกเลย แล้วโจโฉก็ยกไปไกลั่จะถึงแคนเมืองอันจงก่วน รู้กิตติศัพท์ว่ากองทัพเตียวลีว์มาจะไกลั่หันอยู่แล้ว ครั้นเวลาเพลบค่าจึงให้ทหารทั้งปวงแยกกันเป็นสองกอง ไปชุดหลุ่มซ่อนตัวอยู่บ้าง เข้าชุมอยู่ในพุ่มไม้แลกกองหน้าบ้างทั้งสองข้างทาง ไกล ประมาณเก้าเส้นลิบเส้น แล้วให้ตั้งค่ายแอบอยู่ข้างเขาริมทาง ให้ทหารรักษา

ค่ายอยู่แต่น้อย ถ้าเตียวลีวามมาถึงแล้ว ก็ให้ทหารในค่ายสงบอยู่ ต่อเตียวลีวากเข้าตีค่ายเมื่อได้ จึงจุดประทัดสัญญาณขึ้น ทหารทั้งสองกองจึงยกเข้าตีกระหนาน

ฝ่ายเตียวลีวักรับตามไปในเวลากลางคืน มิทันเห็นค่ายซึ่งโจโฉตั้งไว้เตียวลีวยกทหารล่วงพ้นขึ้นไป พบกองทัพเล่าเปียวจึงถามว่า พบโจโฉหรือไม่เล่าเปียวบอกว่ามีได้พน ครั้นเวลารุ่งเช้าทหารจึงบอกเตียวลีว่าว่า โจโฉตั้งค่ายแอบเนินเขาอยู่ข้างหลัง ทหารในค่ายนั้นก็เบาบาง เตียวลีวกับเล่าเปียวยินดีนักจึงให้ทหารทั้งสองฝ่ายเข้าบูรจันเป็นกองเดียว และก็ยกเข้าโจมตีค่ายโจโฉเวลากลางวัน

ฝ่ายโจโฉก็จุดประทัดสัญญาณขึ้น ทหารซึ่งชุมอยู่ทั้งสองกองนั้นก็ยกออกตีกระหนานเป็นสามารถ ผ่านทหารเตียวลีว เล่าเปียวล้มตายเป็นอันมาก เตียวลีวกับเล่าเปียวก็แตกหนีไป โจโฉก็ยกทหารรีบไปพันแคนเมืองอันจะกวน จึงให้ตั้งค่ายอยู่ เล่าเปียวจึงว่าแก่เตียวลีว่าว่า ครั้นนี้เราเสียทีแก่โจโฉด้วยรู้มิถึง เตียวลีวจึงว่า บัดนี้ทหารเรายังอิดโรยอยู่ จะตั้งมั่นพักทหารให้มีกำลังขึ้น และวจังคิดแก้แค้นโจโฉให้ได้ เล่าเปียวเห็นชอบด้วยก็ให้ตั้งค่ายอยู่ในที่นั้น

ฝ่ายชุนยอกซึ่งอยู่รักษาเมือง ครั้นแจ้งในหนังสือโจโฉแล้ว พอร์กิตติศพ์ว่า อ้วนเสี้ยวจะยกกองทัพมาตีเมืองชูโต จึงแต่งหนังสือบอกรือขอเนื้อความทั้งปวงไปถึงโจโฉ โจโฉรู้เหตุดังนั้นก็เสียใจ จึงจัดแจงทหารรีบยกกลับไปเมืองชูโต

ฝ่ายเตียวลีวรู้ว่าโจโฉยกกองทัพรีบไปเมืองชูโตแล้ว ก็ให้จัดแจงทหารยกไปตามโจโฉ กำเชียงจึงห้ามว่า ซึ่งท่านจะยกตามไปครั้นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเสียทีแก่โจโฉอีกเป็นมั่นคง เล่าเปียวจึงว่าเมื่อได้ทีจะนี้แล้ว จะไม่ยกตามไปจะมาตั้งอยู่ให้ป่วยการทำไม้ เตียวลีวเห็นชอบด้วย ก็ยกทหารประมาณหมื่นเศษแล้วพาเล่าเปียวยกตามโจโฉไปทางประมาณร้อยเลี้น พอทันโจโฉเข้า โจโฉก็ให้ทหารกองหลังอกรอบจากผ่านทหารล้มตายเป็นอันมาก เตียวลีว เล่าเปียวก็แตกไป ณ ค่ายซึ่งตั้งอยู่นั้น เตียวลีวจึงว่าแก่กำเชียงว่า ซึ่งเราตามโจโฉไปกลับแตกมาครั้นนี้ เพราะมีได้ฟังคำทำน

กาเชียงจึงว่าแก่เตียวสิวว่า บัดนี้ขอให้ท่านยกตามโจโฉไปอีกเห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง ถ้าไม่สมคำข้าพเจ้า ท่านจะตัดศีรษะข้าพเจ้าเสีย เตียวสิวได้ฟังดังนั้น ก็ชวนเล่าเบี่ยวยกไป เล่าเบี่ยวยไม่ยอม เตียวสิวก็คุณทหารยกไปตามโจโฉ ฝ่ายโจโฉมีน้ำใจกำเริบมีได้ยกเป็นกระบวนการทัพ ครั้นเตียวสิวยกมาโฉมตีทหารโจโฉมิรู้ตัวก็แตกกระฉักระจัดกระฉะ ทั้งเครื่องศัสราชล้อเกวียนเสียเป็นอันมาก เตียวสิวนั้นก็คุณทหารໄล่ทหารโจโฉไปถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง พอดียินเสียงทหารบนเนินเข้าให้ร้องอ้ออึงยกลงมาเป็นอันมาก เตียวสิวเห็นจะเสียที่ กีฬาทหารกลับมา ณ ค่าย เล่าเบี่ยวกับกาเชียงก็พา กันออกมารับเตียวสิวเข้าไปในค่าย

เล่าเบี่ยงถามกาเชียงว่า เมื่อเรียกไปครั้งก่อนนั้น ทหารทั้งปวงยังมีกำลังอยู่ ก็เสียที่มาเหมือนหนึ่งคำท่านว่า ครั้นนี้ทหารก็อิดโรยอยู่ท่านหมายจะนะแล้ว จึงให้ยกไปก็มีซัยมาต้องคำของท่าน เหตุไฉนท่านจึงรู้การทั้งนี้ กาเชียงจึงตอบว่า ท่านเคยทำศึกมาก็จริง แต่ความคิดท่านรู้ไม่ถึงโจโฉ เมื่อแรกโจโฉยกไปนั้น หมายว่ากองทัพเราจะตามไปจึงให้ทหารมาอยู่ป้องกันข้างท้ายล้วนเมื่อไหร่ ก็มา ครั้นหลังโจโฉประมาท มิได้ตรัตรียมทหารไว้ตามกระบวนการทัพ แล้วก็กังวลอยู่ที่จะรับไปเมืองหยู่トイ เรายังตีแตกโดยง่าย เล่าเบี่ยวกับเตียวสิว ก็รู้ความคิดกาเชียงว่ามีสติปัญญาหาผู้เสมออย่างแล้วเล่าเบี่ยง เตียวสิว ก็ยิ่งรักกันกว่าแต่ก่อนเหมือนพี่กับน้อง แล้วต่างคนค่านั้น ลากันยกทหารกลับไปเมือง

แลเมื่อทัพเตียวสิวยกมาโฉมตีข้างหลังนั้น โจโฉได้ยินอ้ออึง เกณฑ์ทหารจะให้ลงไปช่วย พอทหารซึ่งแต่ก่อนนั้นบอกแก่โจโฉว่ากองทัพเตียวสิวยกมาโฉมตี พอทหารกองหนึ่งยกลงมาจากเนินเขา เตียวสิวกลัวจะเป็นทัพกระหนาน กีฬาทหารกลับไป ถ้าหากไม่ข้าพเจ้าหั้งปวงก็จะล้มตายเป็นอันมาก โจโฉจึงถามว่าจะเป็นกองทัพผู้ใด

พอลีถองซึ่งยกลงมาจากเนินเขา พาทหารเข้าไปถึงหน้าม้าโจโฉ จึงลงจากม้าวางทวนเสีย แล้วเดินเข้าไปค่านับ โจโฉจึงถามว่าท่านนี้ใครได้ ลีถอง จึงว่าข้าพเจ้าชื่อลีถอง เป็นผู้รักษาเมืองยิทธิ์ รู้กิตติศัพท์ว่ามหาอุปราชัยกามารุ

กับเตียวสิ้ว ข้าพเจ้ายกห้ามมาช่วย พอพบกองทัพเตียวสิ้วยกตามท่านมา เตียวสิ้วเห็นข้าพเจ้าจึงถอยกลับไป ใจโฉมความยินดี จึงตั้งลิถองเป็นเกียงกง เช้า แปลภาษาไทยว่า ชุนนางมีความชอบต่อแผ่นดิน คงเป็นเจ้าเมืองยึดลำ ให้คุณ ห้ามตรวจตราเรวนฝ่ายหัวเมืองตะวันตก ป้องกันแล่เปิยา เตียวสิ้วย่าให้ล่วง แต่มาทำอันตรายแก่ราชบูรพาได้ ลิถองก็มีความยินดีจึงคำนับใจโฉกลับไป ณ เมืองยึดลำ

ใจโฉกยกห้ารับไปถึงเมืองชูโต จึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้แล้ว ทราบทูลว่า ครั้งนี้ชุนเช็กมีความชอบเป็นอันมาก ขอให้ตั้งชุนเช็กเป็นโภเงก เจียงกุ่น แปลภาษาไทยว่าชุนนางผู้ใหญ่สำหรับปราบศัตรูในภาคกังตั่ง พระเจ้า เหี้ยนเต้ก็โปรดให้ ใจโฉจึงแต่งหนังสือตั้งชุนเช็กกับเครื่องยศ ส่งให้ห้ารคุณไป ให้ชุนเช็ก ณ เมืองกังตั่ง แล้วว่าให้ชุนเช็กคิดอ่านกำจัดเล่าเปิยาเสียจงได้ ครั้น เวลาออกจากเฝ้ากลับมาที่อยู่ ชุนนางทั้งปวงมาเยือนใจโฉเป็นอันมาก

ชุนยอกจึงว่าแก่ใจโฉว่า ข้าพเจ้ารู้ซ่า่าว่าวนมหาอุปราชเสียที่แก่ข้าศึกมาครั้ง นี้ มิได้รับร้อนค่อยเดินเป็นประคติมา ข้าพเจ้าจึงมีหนังสือไปเตือนสติท่าน ท่านตอบว่าจะมีชัยชนะแก่ข้าศึกนั้น ท่านหมายประการได้จึงต้องกับคำของท่าน ใจโฉตอบว่าเราเสียที่แก่เตียวสิ้วนั้น ครั้นจะคิดครบพุ่งอาชัยชนะคืน เห็นข้าศึก ยังมีกำลังอยู่ ก็จะเสียห้ารเป็นอันมาก เราจึงล่อเดินเป็นประคติมาถึงแคนเมือง อันจงกำวนเป็นช่องแคบ จึงให้ตั้งค่ายแอบเนินขยายอยู่ ให้ชุมห้ารไว้สองข้างทาง เตียวสิ้วมิได้รู้กลศึกยกเข้ามาตีค่ายเรานั้น เราจึงให้ห้ารตีกระหนบ กองทัพ เตียวสิ้วก็แตกไป ชุนยอกได้พังดังนั้นก็สั่นศีรษะ แล้วสรรเริญว่า ความคิด มหาอุปราชชำนาญในกลศึกหาผู้ใดเสมอมาได้

พอกุยแกเข้ามาคำนับใจโฉ ใจโฉจึงถามว่า เหตุใดท่านจึงมาต่อภัย หลังชุนนางทั้งปวง กุยแกจึงบอกว่า ข้าอยู่ เพราะห้ารอัวนเสี้ยวถือหนังสือ มาให้ จึงเอาหนังสือให้ใจโฉดู แล้วบอกว่าบัดนี้อัวนเสี้ยวจะยกกองทัพไปตี กองชุนจ้าน ณ เมืองปักเปง จะขอห้ารแล่เสบียงท่าน ในหนังสือนั้นว่ากล่าว หมายข้า ถ้ามิได้ห้ารแล่เสบียงก็จะยกมาตีเมืองชูโต ใจโฉแจ้งในหนังสือจึงว่า เรายังรู้ระสายอยู่ว่าอัวนเสี้ยวจะยกกองทัพมาตีเมืองนี้ ครั้นรู้ว่าเรายกกองทัพ

กลับมาแล้ว อ้วนเสี้ยวจึงว่าขอทหารและเสบียงจะไปตีกองชนจ้าน ซึ่งอ้วนเสี้ยว ว่ากล่าวหันนี้เป็นข้อหายน้ำ เราจะครุ่ยกองหพไปตีเมืองกิจวิ่ง จันตัวอ้วนเสี้ยว ฆ่าเสีย แต่เกรงอยู่ด้วยทหารเราน้อยแล้วก็อิดโรยมา ท่านหันปวงจะเห็นประการ ได

กุยแกก็จึงว่าครั้งพระเจ้าชั้นโกรใจกับพระเจ้าฉ้อป่าอ่องทำการศึกนั้น พระเจ้าฉ้อป่าอ่องกล้าแข็ง แล้วก็มีทหารเป็นอันมาก ฝ่ายพระเจ้าชั้นโกรใจนั้น ทหารก็น้อยแต่ชำนาญในการศึก คิดเอาชัยชนะพระเจ้าฉ้อป่าอ่องได้ เนื่องความ หันนี้ย่อมแจ้งอยู่ ซึ่งอ้วนเสี้ยวมีทหารเป็นอันมากแต่ทำความคิดมิได้ ท่าน อย่าประมาทด้วยทหารเราน้อย ถ้ายกไปทำการศึกแก่อ้วนเสี้ยว ข้าพเจ้าเห็น ท่านจะมีชัยชนะสิบประการ และอ้วนเสี้ยวจะแพ้แก่ท่านสิบประการ ใจโฉน จึงถามว่า เราจะชนะสิบประการนั้น และอ้วนเสี้ยวจะแพ้สิบประการนั้นแน่ได ท่านจงวิ逼การให้เราแจ้ง

กุยแกก็จึงว่าท่านจะชนะสิบประการนั้น คือท่านมิได้ถือตัว ถ้าจะทำการ สิ่งใดถึงผู้น้อยจะขาดท่านว่าผิดและชอบ ท่านก็เห็นด้วย ประการหนึ่ง น้ำใจท่าน โอบอ้อมอารีต่อกันหันปวง และจะทำการสิ่งใดก็ถือเอาวันสังพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็น ประมาณ คนหันหลายก็ยินดีด้วย ประการหนึ่ง ท่านจะว่ากล่าวสิ่งใดก็สิทธิ์ขาด มีส่งๆ คนหันปวงย่าเกรงท่านเป็นอันมาก ประการหนึ่ง ใจท่านสัตย์ซื่อ เลี้ยง ทหารโดยยุติธรรม ถึงญาติพี่น้องผิดก็ว่ากล่าวมิเข้าด้วยผู้ผิด ประการหนึ่ง ท่านจะคิดทำการสิ่งใดเห็นเป็นความชอบก็ตั้งใจทำไปจนสำเร็จ ประการหนึ่ง ท่านจะรักผู้ใดก็รักโดยสุจริตมิได้ล่อหลวง ประการหนึ่ง ท่านเลี้ยงคนซึ่งอยู่ใกล้ กับอยู่ใกล้ ถ้าตีแล้วเลี้ยงเสมอ กัน ประการหนึ่ง ท่านคิดการหนักหน่วงให้แน่ นอนแล้วจึงทำการ ประการหนึ่ง ท่านจะทำการสิ่งใด ก็ทำตามที่มนธรรมเนียม โบราณ ประการหนึ่ง ท่านชำนาญในกลสังคม ถึงกำลังช้าคึกมากกว่าท่าน ท่านก็คิดเอาชัยชนะได้ เป็นสิบประการ

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวจะแพ้ท่านสิบประการนั้นคืออ้วนเสี้ยวเป็นคนถืออิสริยยศ มิได้เอาความคิดผู้ใด ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวเป็นคนหมายช้า ทำการโดยไม่ทราบ ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวจะว่ากิจการสิ่งใด มิได้สิทธิ์ขาด ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยว

เห็นแก่ญาติพี่น้องของตัว มีได้ว่ากล่าวตามผิดและชอบ ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยว จะคิดการสิ่งใด มักกลับเอาร้ายเป็นร้าย เอาร้ายเป็นดี มีได้เชื่อใจของตัว ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวจะเลี้ยงผู้ใดมีได้ประกิด ต่อหน้าว่ารัก ลับหลังว่าซัง ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวมักรักคนชิดซึ่งประสมประسان ผู้ใดห่างเหินถึงชื่อสัตย์ก็มีใจซัง ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวการทำความผิดต่าง ๆ เพราฟังคำคนยุง ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวจะทำการสิ่งใด เอาแต่อำเภอใจ มีได้ทำการอย่างธรรมเนียมโบราณ ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวมีได้รู้ในกลศึก แต่มักพอใจทำการศึกกล่อลวง จะชนะก็ไม่รู้จะแพ้ก็ไม่รู้ เป็นลิบประการ ข้าพเจ้าจึงว่าทำนจะชนะลิบประการ อ้วนเสี้ยว จะแพ้สิบประการดังนี้

โจรได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วจึงว่าซึ่งทำนว่าทั้งนี้ เราก็แจ้งอยู่แล้ว แต่เกรงอยู่ว่า เราทำการบันดันจะไม่เหมือนคำของทำนว่า ชูนยกจึงว่าแก่โจร ว่า ซึ่งกุญแจว่าทำนจะมีชัยชนะแก้อ้วนเสี้ยวลิบประการ และอ้วนเสี้ยวจะแพ้ทำน ลิบประการนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย เพราะอ้วนเสี้ยวหาความคิดมีได้ ถึงมาตราว่า จะมีทหารมากกว่าทำน ก็เห็นว่าจะแพ้ความคิดแก่ทำนเป็นมั่นคง กุญแจจึงว่า ซึ่งทำนตั้งแต่งลิปีไว้นั้น ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าลิปีเป็นคนหมายช้า มีได้รู้จักคุณ ทำน ทุกวันนี้ลิปีคิดจะทำร้ายทำน แต่ยังมีได้ที่ อุปมาเหมือนหนามเห็นนบอยู่ในอกทำน บันดันอ้วนเสี้ยวยกไปตีกองชูนจ้าน ถ้าทำนจะยกไปปราบเอาเมืองอ้วนเสี้ยว ก็เห็นจะได้โดยง่าย แต่เกรงอยู่ว่าลิปีจะยกมาตีเอาเมืองญูโต ขอให้ทำนยก กองหพไปกำจัดลิปี ซึ่งเป็นศัตรูฝ่ายตะวันออกให้รำคาบแล้ว จึงยกล่วงไป ตีเอาเมืองอ้วนเสี้ยว จึงจะไม่รู้ระวางหลัง โจรเห็นชอบด้วยจึงกะเกณฑ์ทหาร เตรียมไว้จะยกไปตีเมืองชีจิว

ชูนยกจึงว่าแก่โจร ว่า ซึ่งทำนจะยกหพไปนั้น ขอให้มีหนังสือไปบอก แก่เล่าปีก่อน ให้เล่าปีคิดทำการจับลิปี ถ้ามีหนังสือบอกมาถึงทำนแน่นอน ประการใดแล้ว ทำนจึงยกกองหพไป โจรเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือตามคำ ชูนยกว่า แล้วให้ทหารถือไปให้เล่าปี ณ เมืองเสี้ยวพ่าย แล้วแต่เป็นหนังสือ รับสั่งพระเจ้าเทียนเต้ ตั้งให้อ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองกิจิว และเมืองเป็นจิว เมือง อิวจิว เมืองเชียงจิว สามหัวเมืองนี้ให้อยู่ในบังคับบัญชาอ้วนเสี้ยวผู้มีความชอบ

แล้วแต่หนังสือของโจโฉอีกฉบับหนึ่งว่า ให้อ้วนเสี้ยวยกไปตีกองชูนจ้าน เรายกทหารไปช่วยอ้วนเสี้ยวทำการ ครั้นแต่งแล้วโจโฉก็ให้ทหารถือหนังสือสองฉบับไปให้อ้วนเสี้ยว ณ เมืองกิจจำ อ้วนเสี้ยวเห็นหนังสือรับสั่งแล้วนังสือโจโฉดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแหงทหารเป็นอันมาก แล้วยกกองทัพไปตีกองชูนจ้าน ณ เมืองปักเปง

ตอนที่ ๑๗

ฝ่ายลิบีซึ่งอยู่ ณ เมืองชีจิวนั้น มีความสุขเป็นอันมาก ให้แต่งโถะเลี้ยงทหารเนื่อง ๆ ต้นกุยกับตันเต่งนั้นแกลังพูดจาสรรเสริญลิบีว่ามีปัญญา น้ำใจก็โอบอ้อมอาร์ต่อทหารหั้งปวงเป็นอัตรา ตันกงได้ยินตันกุยกับตันเต่ง แกลังว่ากล่าวยกยออลิบีเนื่อง ๆ มา ก็มีความโกรธแค้นเป็นอันมาก ครั้นอยู่มา วันหนึ่งตันกงจึงว่าแกลิบีว่า ชั่งตันกุยกับตันเต่งพูดจาสรรเสริญความดีทำนั้น แต่ปาก แลใจตันกุยกับตันเต่งนั้นคิดจะทำร้ายท่านอยู่มิได้ขาด ชั่งท่านจะลง พังค่านั้นเพื่อลูกนั้นนานไปเห็นจะมีอันตรายแก่ท่าน ขอให้ท่านคิดอ่านระวังจด ลิบีจึงร้องความแล้วว่า ตัวเห็นว่าเรามีน้ำใจเอ็นดูตันกุย ตันเต่ง ตัวริษยาแกลัง เอาความร้ายรุ่งให้เราทำอันตรายแก่คนซื่อสัตย์เสีย ตันกงได้ยินดังนั้นก็เดิน ทอดใจให้ถอยออกมานอก แล้วว่าลิบีนี้หาปัญญามิได้ เราซื้อต่อกลับว่าร้าย นานไป เราจะผลอยเป็นอันตรายด้วย ครั้นจะทิ้งลิบีเสีย จะหาที่อาศัยอื่นก็จะมีความ ครหานินทา ครั้นมาถึงบ้านก็คิดวิตกอยู่หลายวัน

อยู่มาวันหนึ่ง ตันกงจึงพาพวกประมานเลือคนห้าคนขึ้นมาไปเที่ยวไล่ เนื้อในป่าใกล้เมืองเสียวพ่าย พอพบทหารโจโฉซึ่งถือหันสือไปนั้นควบม้าออก มาแต่เมืองเสียวพ่าย ตันกงคิดสงสัยพารอคพากขับม้าเริบไปสักดหน้าม้าผู้นั้น ไว้แล้วถามว่า ผู้ใดใช้ตัวมาด้วยเหตุผลสิ่งใด ทหารโจโฉได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ด้วยจำหน้าได้ว่าตันกงเป็นทหารลิบี ผู้ถือหันสือนั้นบอกเนื้อความออกมิได้ ตันกงจึงจับเอาตัว แล้วคันได้หันสือเล้าปีให้ไปถึงโจโฉ ตันกงจึงให้มัดผู้ถือ หันสือพาไปให้ลิบี ลิบีจึงถามว่าใครให้หันสือเอ็งมา ทหารโจโฉกล่าวจึงบอก ตามจริงว่า มหาอุปราชให้ช้าพเจ้าถือหันสือมาให้เล้าปี ณ เมืองเสียวพ่าย เล้าปี ตอบหันสือไป ชั่งจะว่าประการใดนั้นช้าพเจ้ามิได้แจ้ง ลิบีจึงฉิกหันสือออก อ่านดูเป็นใจความว่า ช้าพเจ้าเล้าปีแจ้งในหันสือมหาอุปราช ชั่งให้มาถึงช้าพเจ้า ให้ช่วยคิดอ่านกำจัดลิบีเสียนั้น ชั่งช้าพเจ้าจะเป็นตัวทำการนั้นยังมิได้ ด้วย

กำลังທหารນ้อยกว່າລືປ່າ ຄ້າມຫາອຸປະຍກກອງທັພມາເນື່ອໃດ ຂ້າພເຈົ້າກີຈະຊ່ວຍກຳຈັດລືປ່າເສີຍໃຫ້ຈຳໄດ້

ຝາຍລືປ່າແຈ້ງໃນຫັນສືອດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ອ້າຍໂຈໂຄມັນຄົດທໍາຮ້າຍຖຸ ຖົກມີໄດ້ກລັວ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ເອຫທາຣໂຈໂໂນໄປໜ່າເສີຍ ແລ້ວລືປ່າຈຶ່ງໃຫ້ຕັ້ນກົງກັບຈົ່າປັ້ນໄປເກລື້ຍກລ່ອມຫຼຸນກົວໜີ່ ຂອດຸ່ນໜີ່ ອິນແລ້ທີ່ ເຊີ່ງຫຼຸນໜີ່ເຊີ່ງເປັນນາຍໂຈຮອຢູ່ ໃນເຫົາໄກສັນໄດ້ເປັນກໍາລັງ ແລ້ວໃຫ້ຍກໄປຕີຝາຍຕະວັນອອກກວ່າຈະດຶງເມືອງກຸນຈົ່ງ

ແລ້ວໃຫ້ໂກຫຼຸນກັບເຕີວເລື້ວຍ ຍກໄປຕີເມືອງເສີຍວ່າຍ່າ ຈັບເອາດັ່ວເລ່າປົ່ງໄດ້ໃຫ້ຮັງເທິນກັບຈຸຍໜັກ ຍກໄປກາງຕະວັນຕາກຕີເມືອງຍື່ອງ ທ່ານກັບສາມກອງນັ້ນກີຍກໄປຕາມຄໍາລືປ່າສັ່ງ ແລລືປ່ານັ້ນກີ່ຄຸມທາຮຍກອກໄປຕັ້ງທະເຕີຍມອບູ້ຄອຍພັ້ງຂ່າວທັພທັງສາມກອງ ຄ້າກອງໄດ້ເພີ່ຍພລ້າແກ່ຂ້າສົກກີ່ຈະໄດ້ຍກຫຸນໄປໂດຍໆຍ່າຍ

ຝາຍມ້າໃຊ້ຮູ້ວ່າລືປ່າໃຫ້ໂກຫຼຸນກັບເຕີວເລື້ວຍກາຕີເມືອງເສີຍວ່າຍ່າ ຈຶ່ງເອເນື້ອຄວາມໄປປອກແກ່ເລ່າປົ່ງວ່າ ລືປ່າຍກທັພມາຈະທໍາອັນຕາຍແກ່ທ່ານ ບັດນີ້ກອງທັພມາໄກລືເມືອງເສີຍວ່າຍ່າ ເລ່າປົ່ງໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນກີ່ຕົກໃຈ ຈຶ່ງປັບປຸງທ່ານທັງປົວວ່າ ຜົ່ງລືປ່າໄດ້ຍັກກອງທັພມາດັ່ງນີ້ ທ່ານຈະຄົດປະກາດໄດ້ ຫຼຸນເຂີຍຈຶ່ງວ່າຂ່ອໃຫ້ທ່ານແຕ່ງຫັນສືອໜັ້ນໄປຂອກອງທັພໂຈໂນໄຫ້ຍັກລົມມາຊ່ວຍ ເລ່າປົ່ງເຫັນຂອນດ້ວຍ ຈຶ່ງວ່າຜູ້ໄດ້ຈະອາສາດືອຫັນສືອໄປຄົງໂຈໂນໄດ້ ຕັ້ນທຸງໝົ່ງມາທ່າງຮາຍກາໄທມີໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນກີ່ຮັບອາສາ

ເລ່າປົ່ງຈຶ່ງແຕ່ງຫັນສືອວ່າ ບັດນີ້ລືປ່າໃຫ້ທ່າຮຍກມາຮັບເມືອງເສີຍວ່າຍ່າ ຂ້າພເຈົ້າເລ່າປົ່ງຂອງທັພມາອຸປະຍົງໃຫ້ຍກມາຊ່ວຍ ສັງຫັນສືອໃຫ້ຕັ້ນທຸງດືອໄປ ໃນເມືອງຫຼູ້ໂຕ ແລ້ວເລ່າປົ່ງໃຫ້ແຕ່ງຄ່າຍຄູປະຫຼວອນ ກະເກີນທໍາທ່າຮ້ານປະຈໍາຫັນທີ່ເຫັນ ຈຶ່ງໃຫ້ເຕີວຫຼຸຍເປັນສາວັດໃຫ່ງ ຮັກຫາດ້ານຕະວັນອອກ ໃຫ້ກວນອູ້ອູ້ຮັກຫາດ້ານຕະວັນຕາກ ໃຫ້ຫຼຸນເຂີຍນັກຫາດ້ານໄຕ ເລ່າປົ່ງຄຸມທ່າຮຍກາດ້ານໜີ້ອ ໃຫ້ນິຕິກຜູ້ປົບປຸງຜູ້ນັ້ນໜີ້ເຊີ່ງເປັນພິ່ງກ່າວເລ່າປົ່ງນັ້ນ ຄອຍຮະວັງຄອບຄົວ

ຝາຍໂກຫຼຸນ ເຕີວເລື້ວຍກາທ່າຮ້າຕັ້ງປະຊີດອູ້ໄກລືເຫັນກຳແພັງ ເລ່າປົ່ງອູ້ບຸນຫອຮນທີ່ນັ້ນ ຈຶ່ງຮ້ອງຄາມໂກຫຼຸນ ເຕີວເລື້ວຍວ່າ ເຮັກບັນລືປ່າມີໄດ້ມີຄວາມຜົດຕ່ອກັນ ເຫດໃຈນິ່ງຍັກກອງທັພມາຕີເມືອງເຮົາ ໂກຫຼຸນຈຶ່ງຕອບວ່າຕ້າວທ່ານຄົດອ່ານກັບໂຈໂນໃຫ້ຫັນສືອກັນໄປມາຈະຄົດຮ້າຍຕ່ອນຍເຮົາ ເນື້ອຄວາມທັງນີ້ລືປ່າແຈ້ງອູ້ແລ້ວເປັນໄຈນຕ້າວຈຶ່ງວ່າໄມ້ມີຄວາມຜົດເລ່າ ແລ້ວໂກຫຼຸນກີ່ຂັບທ່າຮ້າໃຫ້ເຂົ້າລ້ອມເຫັນກຳແພັງ

เล่าก็ให้พากหัวทั้งปวงรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้ ครั้นเวลาเข้าเตียวเสี้ยวจึงคุณทหารเข้าด้านตะวันตก

กวนอูเห็นเตียวเสี้ยวประงามสมเป็นชุนนาง จึงร้องถามเป็นกลอนบายว่าตัวทำมีสีสันบริบูรณ์ เราเห็นว่าจะมีสติปัญญาและความละอาย เป็นใจมากอยู่ในเงื่อมมือลิโน่ซึ่งเป็นคนทายานช้านั้นเราเห็นไม่สมควร เตียวเสี้ยวได้ยินดังนั้นมีความละอายมิได้ตอบประการใด กวนอูเห็นว่าเตียวเสี้ยวนั้นมีปัญญาทั้งมีความละอายก็มิได้ว่าทายานช้าต่อไป เตียวเสี้ยวจึงคุณทหารถอยออกมากลับยกไปติด้านตะวันออก เตียวหุยเห็นก็คุณทหารถอยไปจะรับด้วยเตียวเสี้ยวพอกหารเอาเนื้อความมาบอกกวนอูว่า บัดนี้เตียวเสี้ยวยกเข้าด้านตะวันออก เตียวหุยก็ยกออกไปจะรับด้วย กวนอูได้ฟังดังนั้นก็รีบไป เห็นเตียวหุยออกจากประตูเมือง

ฝ่ายเตียวเสี้ยวเห็นเตียวหุยยกออกมาก็ตกใจกลัว พากหัวทั้งปวงถอยไป เตียวหุยเห็นได้ทีก็คุณทหารจะไล่ไป กวนอูจึงร้องห้ามว่าอย่าไล่ไปเลย ให้กลับมาเสียเด็ด เตียวหุยได้ยินก็พากหัวรถับเข้าเมืองแล้วว่ากับกวนอูว่า เมื่อศึกได้ท้อญัติจนนี้แล้ว เป็นใจน่าเจ็บจังเรียกให้กลับมา กวนอูเล่านื้อความให้ฟังแล้วว่า ผีมือเจ้ากับเตียวเสี้ยวนั้น ถ้าจะรับพุ่งกันเห็นจะพอภัยกัน ก็แต่พีคิดว่าเตียวเสี้ยวนั้นมีสติปัญญาทั้งมีความละอาย จึงพากหัวรถอยออกไปทั้งสองครั้งนั้น พีเห็นเตียวเสี้ยวคิดจะเอาใจออกหากลิปี พีจึงห้ามเพราะเหตุฉะนี้เตียวหุยจึงสรรเสริญว่า พีมีปัญญาประมาณน้ำใจคนถูก แล้วเตียวหุยก็ขับหัวรถับเข้าเมืองขึ้นรักษาหน้าที่ไว้ดังเก่า

ฝ่ายต้นหงษ์ซึ่งถือหันสือเข้าไปหาโจโฉ เอาหนังสือนั้นให้แก่โจโฉแจ้งเนื้อความทั้งปวง โจโฉจึงปรึกษาพากหัวทั้งปวงว่า ลิปียกมาตีเมืองเสียวพ่าย เราจะยกกองทัพไปช่วยเล่าปี ซึ่งอ้วนเสี้ยวจะยกมาตีเรามิได้ไว้ตกล เราเกรงแต่เล่าเปีย เตียวสิวจะยกกลับมาตีเราเมืองเรา ชุนอิวจึงว่า เล่าเปีย เตียวสิวพึงเสียที่แก่เรา เห็นไม่อาจที่จะคิดอ่านมา ลิปีนั้นเป็นคนมีฝีมือ ทั้งน้ำใจกำเริบที่จะตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ ละไว้นานลิปีกับอ้วนสุดคนคิดกันกำลังจะมากขึ้น ซึ่งทำนจะคิดกำจัดนั้นเห็นจะชัดสน

กุยแก่ได้ยินชุนอิริว่าดังนั้นเห็นชอบด้วย จึงว่าแก่ใจໂใจว่า ชีงชุนอิริว่านี้ชอบนัก ให้มหาอุปราชยกไปกำจัดลิโปเสีย แต่กำลังอ่อนอุ่นอยู่ฉะนี้เห็นจะได้โดยง่าย ใจໂใจเห็นชอบด้วย จึงจัดแจงกองทัพให้แซหัวตุ้น แซหัวเอียน ลิยอย ลิตเตียน สี่นายคุณทหารห้ามีเป็นกองหน้ายกกล่องไปก่อน ใจໂใจคุณทหารซึ่งมีฝีมือเป็นอันมากเป็นกองหลวง ยกไปช่วยเหล่านี้ ณ เมืองเสียวพ่าย ตันหยงซึ่งถือหันสือไปนั้นก็มาด้วยกองทัพใจໂใจ

ฝ่ายม้าใช้โภชุนอาเนื้อความไปบอกแก่โภชุนว่า ใจໂใจให้แซหัวตุ้น ยกกองทัพมาช่วยเหล่านี้เป็นอันมาก บัดนี้ยกมาถึงแคนเมืองเสียวพ่ายแล้ว โภชุนรู้เนื้อความดังนั้นก็ตกใจ จึงให้ม้าใช้อาเนื้อความไปบอกแก่ลิปี ลิปีจึงให้แซหัวเหลงหนึ่ง หลังเป็นหนึ่ง ใจเสงหนึ่ง กับทหารม้าสองร้อยห้าสิบยกหนุนไปช่วยโภชุน ณ เมืองเสียวพ่าย ฝ่ายโภชุนได้กำลังมากขึ้นก็ถอยกองทัพออกจากดังค่าย ค่อยรับทัพใจໂใจอยู่ใกล้เมืองเสียวพ่ายทางสามร้อย步 เส้น ฝ่ายเหล่าปีเห็นโภชุนถอยออกไปดังนั้น ก็คิดเห็นว่าใจໂใจยกทัพมาถึงแล้ว โภชุนกลัวใจໂใจจะยกเข้าตีกระหนานจึงถอยออกไป เล่าปีจึงให้ชุนเชียน บิต้า บิษอง อัญรักษามาเมืองเสียวพ่ายแล้วพาอาภวนอุ เตียวหุยกับทหารทั้งปวงออกตั้งค่ายอยู่นอกเมืองค่อยรับทัพใจໂใจ จะได้คิดอ่านกันทำการสืบไป

ฝ่ายแซหัวตุ้นยกมาถึงแคนเมืองเสียวพ่ายพบกองทัพโภชุน แซหัวตุ้น ก็ขับม้าเข้ารบกับโภชุนได้ห้าสิบเพลง โภชุนสู้แซหัวตุ้นมิได้ ก็ชักม้าหนีกลับเข้าค่าย แซหัวตุ้นได้ทิ้กขับม้าไล่ตามไป ใจเสงเห็นแซหัวตุ้นไล่โภชุนมา จึงเอาเกาทันท์ยิงถูกจักขุชัยแซหัวตุ้น ลูกเกาทันท์ปักอยู่ แซหัวตุ้นร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง แล้วชักลูกเกาทันท์ออกม้าดู เห็นลูก atanนิดดีปลายเกาทันท์อยู่ แซหัวตุ้นจึงร้องว่า ลูก atan เป็นดวงแก้วอันประเสริฐไม่ควรจะทิ้งเสีย แซหัวตุ้น ก็ดูเดาลูก atan นั้นกลืนเข้าไป

ฝ่ายใจเสงนั้นประมาท เห็นว่าแซหัวตุ้นถูกเกาทันท์แล้ว ที่ไหนจะทำการสืบไปได้เล่า มิได้ระวังตัว แซหัวตุ้นก็ความม้าเข้าไป เอาหวนแหงถูกใจเสงตกม้าตาย แซหัวตุ้นก็กลับมาค่าย ทหารทั้งสองฝ่ายกีสรรสเริญแซหัวตุ้นว่ามีฝีมือหาผู้เสมอมาได้ ข้าคึกยิงถูกจักขุแล้วกีกลับเอาชัยชนะได้ ควรที่จะเป็นทหารเอก

โภชุ่นเห็นແຍหัวตุ้นถูกເກาທັນທີແລ້ວກລັບໄປຄ່າຍດັ່ງນັ້ນ ກົບທຫາໄລ່ຮັບເຂົ້າໄປໃນ ກອງທັພແຍหัวຕຸ້ນ ທຫາຮແຍหัวຕຸ້ນໄມ່ທັນຮູ້ຕັກຝົກຈະຈັດກະຈາຍ ແຍ້ວເອີ່ນ ຖກໃຈ ຈຶ່ງພາແຍ້ວຕຸ້ນທີ່ອອກຈາກຄ່າຍ ລິຍອຍກັບລີເຕີຍນົກພາທຫາຮັນໄປຕັ້ງອູ່ ປລາຍແຕນນີ້ອງເຈັບກ

ໂພຈຸ່ນກີ່ໄລ່ມ່າພັນທຫາແຍ້ວຕຸ້ນລົ້ມຕາຍເປັນອັນມາກ ແລ້ວຍກທຫາກລັບ ມາຈະຕີເນື້ອງເສີຍວ່າຍ ພອລີໂປ່ງກຫຸນມາພັບກັນກັບໂພຈຸ່ນ ໂພຈຸ່ນຈຶ່ງເລຳເນື້ອຄວາມ ທັ້ງປົງສິ່ງແຍ້ວຕຸ້ນແຕກໄປນັ້ນໃຫ້ລີໂປ່ງ ລີໂປ່ງຈຶ່ງພາໂພຈຸ່ນຍັກເຂົ້າໄປໄກລ໌ເມືອງ ເສີຍວ່າຍ ເທິ່ນເລຳເປົ້ອກຕັ້ງອູ່ນອກກຳແພັງເປັນສາມຄ່າຍ ລີໂປ່ງໃຫ້ໂພຈຸ່ນກັບ ເຕີຍວເລື້ຍວຍກເຂົ້າຕີຄ່າຍກວນອູ່ ຕັ້ງລີໂປ່ງນັ້ນຍັກເຂົ້າຕີເຕີຍວຫຼຸຍ ກວນອູ່ ເຕີຍວຫຼຸຍຕ່າງ ດັນຕ່າງກົບທຫາ ອອກຮນອູ່ຫັ້ນຄ່າຍ ລີໂປ່ງແນ່ງທຫາຮວກເຂົ້າຕີຫລັງຄ່າຍກວນອູ່ ເຕີຍວຫຼຸຍ ກວນອູ່ ເຕີຍວຫຼຸຍໄມ່ຮູ້ຕັ້ງ ແລ້ວທຫາກີ່ນ້ອຍສູ້ລີໂປ່ງໄດ້ ກົບທກຈະຈັດ- ກະຈາຍອອກຈາກຄ່າຍ

ເລຳປີເຫັນກວນອູ່ ເຕີຍວຫຼຸຍແຕກ ຈຶ່ງພາທຫາມາປະມານສາມລົບດັນທີ່ ອອກຈາກຄ່າຍມາດົງປະຫຼຸມເມືອງ ເລຳປີຮັ້ງເຮັກໃຫ້ທຫາໃນເມືອງເປີດປະຫຼຸວັນ ພອ ລີໂປ່ງມາທັນໄລ່ຮັບເລຳປີ ທຫາຮັ້ງສອງຝ່າຍປະກັນເຂົ້າ ເລຳປີທີ່ໃຫ້ໃນເມືອງໄມ່ທັນ ຈະປິດປະຫຼຸ ລີໂປ່ງຂັບທຫາໄລ່ຮັບເຂົ້າໄປໃນເມືອງເສີຍວ່າຍ ທາຮົ່ງອູ່ໃນເມືອງກີ່ ແຕກຈະຈັດກະຈາຍ ຕ່າງດັນຕ່າງເປີດປະຫຼຸທີ່ອອກຈາກເມືອງ ເລຳປີເຫັນທຫາ ລີໂປ່ງໄລ່ກະຮັນເຂົ້າມາ ເທິ່ນຈະສູ້ມີໄດ້ກີ່ທີ່ຄວບຄັວເສີຍ ດັນມ້າທີ່ອອກຈາກເມືອງ ທາງປະຫຼຸຕະວັນທີ ລີໂປ່ງໄລ່ມ່າພັນຜູ້ຄົນລົ້ມຕາຍລົງເປັນອັນມາກ

ຝ່າຍບົດກົງຮັກຊາຄວບຄັວເລຳປີ່ອູ່ນັ້ນ ເທິ່ນລີໂປ່ງໄລ່ມ່າພັນຜູ້ຄົນມາດົງ ທັນນັ້ນຈຶ່ງອອກໄປຄ່ານັ້ນລີໂປ່ງ ວ່າຂ້າພເຈົ້າໄດ້ຍືນໂບຮານວ່າສິນ ຈີ ກັນມາວ່າ ຜູ້ທີ່ຈະ ຕັ້ງຕັວເປັນໃຫຍ່ ດົງຈະຕົ້ນເມືອງໄດ້ ເວາແຕ່ຫີ່ຍັນ ຜູ້ໄດ້ເປັນແສ້ຍໜໍານາມກີ່ທ່າ ອັນຕາຣາຍແຕ່ຜູ້ນັ້ນ ມີໄດ້ທ່າອັນຕາຣາຍແກ່ນຸ່ມຕາຣາຍແລ້ວຮາຍງວ່າທັງປົງ ບັດນີ້ທ່ານກີ່ ຄິດວ່ານຈະຕັ້ງຕັວເປັນໃຫຍ່ອູ່ ຈະເປັນຄ້ຕຽບອອກທ່ານກີ່ແຕ່ໂຈໂນຜູ້ເຕີຍວ ອັນແລ່ປິ່ນ ຄິດຖືກທ່ານອູ່ເນືອງ ຈີ ວ່າເມື່ອຄັ້ງອັນສຸດໃຫ້ກິເໜັງຍກມາຕີເມືອງເສີຍວ່າຍນັ້ນ ເພຣະທ່ານຍກມາຫ່ວຍເສີຍງົງເຍິງເກາທັນທີ່ແລ້ວພູດຈາເກລີ່ຍໄກລ໌ໃຫ້ກິເໜັງຍກລັບໄປ ເລຳປີ່ຈຶ່ງໄດ້ອູ່ເນື້ນເປັນສຸຂາມ ເລຳປີ່ກີ່ມ່າຄວາມກົດໝູນຕ່ອງທ່ານອູ່ ອົ່ງທ່ານກັນເລຳປີ່

ก็มีคุณต่อ กันมา ขออย่าให้ท่านทำอันตรายแก่ครอบครัวเล่าปี่เลย คุณของท่านนั้น ก็จะอยู่กับเล่าปี่สินไป

ลิโป๊จึงว่าท่านอย่าวิตกเลย เรา กับ เล่าปี่ ก็เป็นมิตรกันมาแต่ก่อน ซึ่งครอบครัวของเล่าปี่นั้นเรามิได้ทำอันตราย แล้วจึงให้บิ๊กพาการรยาเล่าปี่ไปไว้เมืองชีจิว ลิโป๊จึงจัดแจงให้โกซุน กับเตียวเลี้ยวอยู่รักษาเมืองเสียวพ่าย ลิโป๊ กุมทหารรับไปทางตะวันออก จะไปตีเมืองกุนจิว พอพนตัน กับ จงป้าเกลี้ย- กกล่อมโจร้อย ณ เช้าไหสัน ลิโป๊จึงให้ตัน กับ นายโจรังสีคนนั้นรักษาด้านเสียวกวน แล้วลิโป๊ กิกไปตีหัวเมืองฝ่ายตะวันออก

ฝ่ายกวนอู เมื่อหนีลิโป๊ กออกจากค่าย พบ กับเตียวหุยกลางทาง กวนอู จึงถามเตียวหุยว่า ท่านพบเล่าปี่ หรือไม่ เตียวหุยบอกว่า เมื่อเราแตกนั้น กระฉัด- กระเจา กัน มิได้แจ้งว่าเล่าปี่ จะหนีไปอยู่ต่ำบล ใด กวนอู เตียวหุยคิดถึงเล่าปี่ กอดคอ กันร้องไห้ แล้ว กวนอู เตียวหุยจึงพา กันไปตั้งซ่องสุมหารอยู่ในต่ำบล ซอก เช้าแห่งหนึ่ง

ขณะ เมื่อเล่าปี่ หนีออก จาก เมืองนั้น ความมื้าไป ใกล้เมืองทางประมาน ห้าร้อยสิบ พบ ชุน เชียน ซึ่ง อยู่รักษา เมืองหนี ออกไปได้ ก่อน เล่าปี่ กับ ชุน เชียน ก็ ร้องให้รัก กัน แล้ว เล่าปี่ จึงว่า กวนอู เตียวหุย น้องเรจา ชาวยหรือ จะหนีไป แห่งใด ก็ มิได้แจ้ง ตัวเรนัดนี้ ก็ มิได้มีที่พึ่ง เมื่อ น่าวัยอยู่ กาง ทะเล ชุน เชียน จึงว่า ก็ เกิด เทหุ ทั้งนี้ ก็ เพราะ ท่าน คน คิด กับ ใจ ห้าร้าย ลิโป๊ ท่าน จึงได้ ความ ลำบาก ทั้งนี้ จำ ท่าน จะ ไป ทาง โจน เป็น ที่ พึ่ง จะ ได้ ตั้ง ตัว คิด การ ต่อ ไป เล่าปี่ ได้ ยิน ชุน เชียน ว่า ดังนั้น ก็ คลาย ใจ จึง พา ชุน เชียน ลัด ไป ใน ป่า จะ ไป ทาง โจน ณ เมือง ศู トイ

ขณะ เมื่อเล่าปี่ กับ ชุน เชียน หนีไป นั้น อดอยาก มิได้มี เสนบ ยง อาหาร ครั้น ถึง บ้าน ราช ทาง ต่ำบล ใด ก็ ชวน กัน เช้า ไป ใน บ้าน ราช ภูร ราช ภูร ทั้ง ปวง รู้ว่า เล่าปี่ หนี มา ดังนั้น ก็ มิ ใจ รัก ใคร จึง แต่ง โ懿 ให้ เล่าปี่ ชุน เชียน กิน ทุก บ้าน มิได้ ขาด เวลา เย็น วัน หนึ่ง ดิน มาก ห่าง ระยะ บ้าน เล่าปี่ จึง ปรึกษา กับ ชุน เชียน ว่า เรา มาจาก เมือง ก็ หลาย วัน แล้ว ก็ มิได้ ขัด สน ด้วย เสนบ ยง อาหาร ทุก เวลา แต่วัน นี้ มิได้มี ที่ อาศัย เรา จะ คิด ประการ ใด

ขณะ เมื่อ ชุน เชียน กับ เล่าปี่ ปรึกษา กัน อยู่ นั้น และ เห็น เรือน อยู่ ใน ป่า เรือน

หนึ่ง เล่าปีดใจพากวนเขียนเข้าไปจะอาศัยในบ้านนั้น ฝ่ายเล่าอันซึ่งอยู่บ้านเรือน และเห็นเล่าปีกับชุนเขียนมา มิได้รู้จักว่าผู้ใด เล่าอันจึงออกมารับเล่าปี เล่าปีจึงถามว่าท่านนี้ชื่อใด เล่าอันบอกว่าข้าพเจ้าชื่อเล่าอัน เป็นคนเชืญใจอยู่สองคน กับภรรยา ทำไร่ปลูกผักหาเนื้ออยู่ในตำบลนี้ เล่าอันจึงถามว่าท่านหันหัวสองนี้มา แต่เมืองใด เหตุไฉนจึงมาแต่สองคนไม่มีพากเพื่อน เล่าปีจึงบอกความหลังให้ฟัง เรายานี้จะไปหาใจโดย บัดนี้เวลาพlobค่าแล้ว จะขออาศัยท่านสักคืนหนึ่ง เล่าอันได้ฟังมีความยินดี จึงเชญเล่าปีกับชุนเขียนเข้าไปในบ้าน และล่าอันจึงเข้าไปในเรือนจัดแจงทางของจะเลี้ยงเล่าปี มิได้มีสิ่งอันใด ครั้นจะไปเที่ยวหาเวลา กีพlobค่าเห็นจะไม่หันที เล่าอันจึงผ่านภรรยานั้นเสีย และเชือดเอาเนื้อที่ล่าแขนภรรยานั้นผัดคั่วเป็นเครื่องกับข้าว และยกอกอกมาให้เล่าปีกับชุนเขียนกิน

เล่าปีจึงถามว่า นี่เนื้ออันใด เล่าอันจึงบอกว่า เนื้อนี้ข้าพเจ้าได้มาแต่เวลาเข้า เล่าปีสำคัญว่าจริงจังชวนชุนเขียนกินเนื้อนั้นจนอืม ครั้นเวลาค่าเล่าอัน จึงเอาม้าของเล่าปี ชุนเขียนนั้นไปผูกไว้หลังบ้าน และเชญเล่าปี ชุนเขียนเข้าไปนอนในเรือน ครั้นเวลาเข้าเล่าปีลาเล่าอันจะไปแก้เอาม้า พอและเห็นศพภรรยา เล่าอันนั้นทึ้งอยู่ เล่าปีตกใจกีถามเล่าอันว่า นี่คือผู้ใดจึงเอามาทิ้งไว้ดังนี้ เล่าอัน จึงบอกว่าศพภรรยาข้าพเจ้า และล่าอันกีเล่าเนื้อความทั้งปวงให้เล่าปีฟัง เล่าปี ได้ฟังดังนั้น คิดลงสารทึร่องให้ และลังกว่าคุณของท่านอยู่กับเราที่สุดมิได้ แม้ เร้ายังมีชีวิตอยู่จะแทนคุณท่าน

แล้วเล่าปีกีขึ้นม้าลาเล่าอันออกจากบ้านไปได้สามร้อย步 เห็นกองทัพยกมาเป็นอันมาก เล่าปีเห็นชงสำคัญกีรู้ว่ากองทัพใจโดยมา เล่าปีค่อยมีความยินดี จึงพาชุนเขียนลัดทางออกไปหาใจโดย เล่าปีจึงบอกว่า เมืองเสียพ่ายกีเสียแก่ลีไปแล้ว กวนอู เตียวหุยน้องชายข้าพเจ้ากับบุตรภรรยา สมัครพรรคพากทั้งปวง จะเป็นจะตายประการใดมิได้แจ้ง ว่าแล้วเล่าปีกีร่องให้ ใจโดยเห็นดังนั้น มีความสงสารกีร่องให้ด้วย เล่าปีจึงเล่าเนื้อความซึ่งเล่าอันผ่านภรรยาให้กันนั้นให้ใจโดยฟัง ใจโดยมีความยินดี จึงให้ชุนเขียนอาบทองร้อยต่ำลึงไปให้เล่าอันซึ่งมีคุณแก่เล่าปี และใจโดยพาเล่าปียกไปแคนเมืองเจปัก

ฝ่ายแยกหัวอีกันแยกหัวตุน ซึ่งพากันหนีไปนั้น พบริยอย ลิตเตียน

ตั้งช่องสุมทหารอยู่ แซหัวอียน แซหัวตุนก์เซ้าอยู่ด้วยกันกับลิယอย ครั้นรู้ข่าวว่า โจโฉยกมาถึงแล้วจึงชวนกันออกไปรับโจโฉ เชิญโจโฉเข้ามา ณ ค่าย เเล่เนื้อความทั้งปวงซึ่งได้รับกับโกรุนนั้นให้โจโฉฟัง โจโฉรู้ดังนั้นจึงเข้าไปเยือนแซหัวตุนปวยหนกอยู่ โจโฉจึงให้ทหารพาเอาตัวแซหัวตุนกลับไปเมืองหยูโตร แล้วแต่งทหารสอดแแนวพังซ่าวว่าลิไปจะคิดประการใด ทหารม้าใช้จังไปสืบข่าวกลับมาบกพร้าว ลิไปรับตันกง จงป้าเกลี้ยกล่อมได้พวงใจรชั่งตั้งอยู่เชาไถสันเป็นอันมาก บัดนี้ยกไปตีหัวเมืองตะวันออกได้หลายตำบลแล้ว

โจโฉได้ฟังดังนั้น จึงให้โจทยินคุมทหารสามพันไปตีเมืองเสียวพ่าย โจโฉจึงพาเล่าปีกับทหารทั้งปวงยกตามลิไป ถึงด่านเสียวกว่ากวนเป็นเดนเมือง ตะวันออก พบชุนกวนหนึ่ง งอตุนหนึ่ง อินเล็หนึ่ง เชียงหูหนึ่ง ซึ่งเป็นนายโจรออยเชาไถสัน คุมพรรคพวงประมานสามหมื่นยกมาสักดหน้าไว้ โจโฉจึงให้เคหูอกรอบด้วยพวงใจ เคหูกับพวงใจทั้งสี่นายนั้นรบพุ่งกันเป็นสามารถ แต่เข้าจวนลาเที่ยง นายโจรั้งสี่นั้นลืนกำลังอิดโรยลง โจโฉก็ขึ้นทหารหนุนคยาไปรุนพวงใจล้มตายบ้างแตกเข้าไปหาตันกงซึ่งอยู่ในด่านบ้าง โจโฉก็ยกทหารเข้าตั้งประจำด่านเสียวกว่าไว้

ฝ่ายลิไปรู้เนื้อความว่าโจโฉตีพวงใจแล้ว เคิดกริ่งใจเกรงว่าโจโฉจะยกไปตีเมืองซึ่งจัว จึงยกทหารกลับมาเมือง ลิไปจึงตั้งให้ตันกุยอยู่รักษาเมืองซึ่งจัว แล้วจัดแจงทหารเป็นอันมาก จะยกไปด่านเสียวกว่า ตันเต่งรู้ดังนั้นจึงไปหาตันกุยผู้บิดาไว้ เดิมที่การทั้งนี้โจโฉปลงธระไว้แก่เรา บัดนี้โจโฉยกทัพมา เห็นลิไปจะเสียทีแก่โจโฉเป็นมั่นคง บัดนี้ลิไปจะยกไปรุนกับโจโฉ แม้แตกถอยกลับมาเมือง บิดากับบิตึกคิดอ่านกันรักษาเมืองไว้ให้มั่นคง อย่าให้ลิไปเข้าเมืองได้ ข้าพเจ้าจะไปกับลิไปจึงจะคิดทำการสืบไป ตันกุยจึงว่าเจ้าว่านี้ก็ชอนอยู่แล้ว ซึ่งลิไปจะให้อยู่รักษาเมืองนั้น มิใช่แต่เรารู้เดียว ทหารของลิไปอยู่ด้วยเป็นอันมาก เห็นเราจะทำการมีสำเร็จ ตันเต่งจึงว่าบิดาอย่างวิตก ข้าพเจ้าจะคิดอ่านให้ลิไปแบ่งทหารไปไว้เมืองอื่น แล้วตันเต่งก็ลาตันกุยไปหาลิไป

ลิไปเห็นตันเต่งมาก็มีความยินดี จึงชวนตันเต่งว่าจะยกไปรุนกับโจโฉ ด่านเสียวกว่า ตันเต่งจึงว่าซึ่งท่านจะจะละเมืองเสียบดนี้ ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าเมือง

ซึ่งวันนี้เป็นเมืองหน้าศึก เกลือกใจโดยทหารตีโอบหลังอาเมือง เรายิ้มหันรู้สึกจะเสียทีแก่ใจ ขอให้ท่านจัดแจงเอาเสบียงอาหารกับครอบครัวแบ่งไปไว้ ณ เมืองแห่งนี้ อีกเมืองซึ่งมีอันตรายเราจะได้อาด้วยเมืองแห่งนี้เป็นกำลัง ลิปีมีได้แจ้งว่าต้นแต่งจะคิดทำร้ายจึงสั่งชงเหยินกันบุยซาก ให้คุณอาครอบครัวและเสบียงอาหารไปไว้เมืองแห่งนี้ตามต้นแต่งว่า และลิปีก็พาต้นแต่งกับทหารยกไปด้านเสียวกวน ไปถึงกลางทางต้นแต่งจึงพูดลงลิปีว่า เราจะยกไปทำสังคมด้วยใจ ครั้งนี้มีได้รู้ว่ากำลังศึกจะมากัน้อยประการใด ขอให้ท่านตั้งอยู่ต่ำบลน្ឌก่อน ข้าพเจ้าจะขออาสาไปพังดูกระลังใจ แจ้งว่ามากัน้อยแล้วจึงจะกลับมาบอกแก่ท่าน ลิปีมีได้รู้เท่าจงหยุดกองหัวไว้

ต้นแต่งก็ลาลิปีไปด้านเสียวกวน และจึงเข้าไปหาต้นกงในด้าน ต้นแต่ง จึงว่ากับต้นกงว่า ลิปีแจ้งเนื้อความว่าใจต้นนายใจรั้งสื่นนั้นแตกแล้ว ยกมาตั้งประชิดด้านเสียวกวนไว้ ลิปีกราบท่านท่าการให้เสียทีแก่ใจ ลิปียกมานี้จะเอาระเบียบแก่ท่าน ต้นกงจึงว่า ใจโดยกหพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เราเห็นจะสู้ไม่ได้ เราจึงตั้งมั่นรักษาด่านไว้ ท่านกลับไปแจ้งเนื้อความแก่ลิปีเดียว จะต้านทานศึกใจในนั้นเห็นชัดสน ให้ลิปีกลับไปรักษาเมืองซึ่งกับหัวเมืองไว้ให้มั่นคง อย่าให้เป็นอันตราย ต้นแต่งได้ยินต้นกงว่าดังนั้น ก็ไม่ตอบประการใด

ต้นแต่งจึงขึ้นไปเที่ยวดูบุนเชิงเทิน เห็นกองหัวใจในตั้งประชิดเข้ามา ใกล้เชิงกำแพงอยู่แล้ว เวลาค่าต้นแต่งจึงเชยันหนังสือผูกลูกเกาหันท์ยิงออกไปในหนังสือนั้นว่า ข้าพเจ้าต้นแต่งจะอาสาเป็นไสศึกอยู่ในกำแพง ข้าพเจ้าจะเอาระเบียบด้านนี้เป็นสำคัญ ให้มหาอุปราษยกเข้าปลัน ข้าพเจ้าจะช่วยทำการให้สำเร็จ ครั้นเวลาเข้าต้นแต่งก็ลาต้นกงกลับมาหาลิปี และบอกเนื้อความว่า เห็นกำลังใจในนั้นมากันนัก และชูนกวนกับนายใจรั้งปวงชั่งท่านให้ออยู่กับต้นกงนั้น ข้าพเจ้าเห็นจะเป็นใจด้วยใจโดยอยู่แล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากำชับต้นกง ให้รักษาด่านไว้มั่นคงกว่าท่านจะยกไปถึง ต้นกงก็มีใจครั้มนกอยู่ ขอท่านยกไปให้ถึงด่านเสียวกวนในเวลาวันนี้ จะได้ช่วยต้นกงคิดอ่านทำการศึก

ลิปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่าแก่ต้นแต่งว่า บัดนี้ใจโดยกหพเข้าล้อมด่านไว้แล้ว จะไปนั้นเห็นว่าจะเข้าด่านมีได้ ให้ท่านรีบไปก่อนบอกแก่ต้นกงว่า

เราจะยกไปให้ถึงในเวลาค่ำวันนี้ ให้เปิดประชุมรับแล้วจุดเพลิงสัญญาณขึ้น เรายังรับฝ่าห้ามใจโผลเข้าไป ต้นแต่งก็ลากลิป์ไปค่านเสียกวน แล้วบอกแก่ต้นกงว่า เราเอาเนื้อความทั้งปวงไปแจ้งแก่ลิป์ ลิป์ก็เห็นด้วยแล้ว บัดนี้ลิป์สั่งมาว่า กำลังใจโผลมาก เห็นทำจะสู้ใจโผลมิได้ แล้วค่านเสียกวนนี้ก็ไม่เป็นที่สำคัญ ให้ยกทหารกลับไปเมืองซีจ้วจะได้ช่วยลิป์ป้องกัน ต้นกงมิได้แจ้งในกลต้นแต่ง สำคัญว่าจริง ครั้นเวลาค่ำจึงพาทหารลอบหนีออกจากค่าย มิได้นอกให้นายโจ หั้งสีรุ้ง ขณะเมื่อต้นกงไปนั้น ต้นแต่งจึงลอบเอาเพลิงจุดขึ้น

ฝ่ายลิป์ยกมาเห็นแสงเพลิงสว่าง ก็สำคัญว่าต้นกงจุดรับ ก็ขับทหารรับยกเข้าไป พบรับต้นกงยกอ้อมา ลิป์สำคัญว่ากองหัวใจโผล ก็ขับทหารฟันเข้าไป ฝ่ายต้นกงมิได้รู้ว่าลิป์ สำคัญว่าใจโผลยกทหารมาสกัดทางไว้ ต้นกงก็ขับทหารฟันฝ่าออกไป ทหารหั้งสองฝ่ายฆ่าพันกันล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายใจโผลเห็นเพลิงลุกขึ้นในกำแพงเหมือนหนังสือสัญญาต้นแต่ง ใจโผล ก็ให้ยกทหารหักเข้าไป นายโจหั้งสีรุ้งรักษาค่ายอยู่นั้น มิได้แจ้งประการใด ก็คุมพรรคพวงออกรวมกับทหารใจโผลเป็นสามารถ พวงใจนั้นน้อยทานผีมือทหารใจโผลมิได้ ก็แตกกระฉักระยะจายหนีเอาตัวรอด ใจโผลก็ยกเข้าตั้งอยู่ในค่าย เสียกวน

ฝ่ายลิป์กับต้นกงหลงรับพุ่งกันเป็นสามารถ ครั้นสว่างขึ้นทหารหั้งสองฝ่ายรุ้งจักหน้ากันถนน จึงถอยออกจากรักษา ต้นกงจึงเข้าไปหาลิป์แจ้งเนื้อความหั้งปวงให้ลิป์ฟัง ลิป์กับต้นกงก็แจ้งว่า เกิดเหตุหั้งนี้เพราะกลของต้นแต่ง ลิป์จึงพาต้นกงกับทหารหั้งปวงรับกลับเข้าไปเมืองซีจ้ว ครั้นถึงเชิงกำแพง ลิป์จึงเรียกทหารในเมืองให้เปิดประชุม

ฝ่ายบิ๊กกรู๊ว่าลิป์กลับมา จึงให้ทหารชั่งอยู่บนเชิงเทินนั้นเอาเก้าหันท์ยิงระดมลงไป แล้วบิ๊กจึงร้องว่าแก่ลิป์ว่า เมืองซีจ้วนี้มิใช่ของตัว เป็นเมืองของเล่าเป็นนายเรา ก่อนตัวยกมาซึ่งอา บัดนี้จะคืนอาเมืองของนายเราแล้ว ตัวจะยกทหารกลับไปเสียเด็ด ลิป์บอกใจจึงร้องถามบิ๊กกว่า ต้นกุยชั่งเราให้อยู่รักษาเมืองนั้นไปไหนแล้ว บิ๊กจึงตอบว่า ต้นกุยนั้นเรารับฆ่าเสียแล้ว ลิป์ได้ยินดังนั้น จึงเหลียวมาถามต้นกงว่า ต้นแต่งบุตรต้นกุยมาด้วยหรือไม่ ต้นกงจึงว่าเป็น

ใจน่าทำนองถ้ามีอ้ายศัตรูอยู่อีกเล่า ลิปเป็กให้ตรวจดูในหมู่ทหาร ก็มีได้พบตัว ต้นแต่ง ต้นกง จึงว่าแก่ลิปเป็ว่า ซึ่งเราจะยกเข้าหักເກາเมืองซึ่งวันนี้เห็นจะชัดสน ขอให้ทำนอยกไปเมืองเสียวพ่าย จะได้คิดอ่านกับโภชุนแลเตียวเลี้ยว ยกกลับคืนมา เอาเมืองของเรามาให้ได้ ลิปเป็เห็นชอบด้วย ก็ยกกองทัพไปเมืองเสียวพ่าย

ฝ่ายต้นแต่งเมื่อจุดไฟขึ้นในด่านแล้ว ลงไปดูเห็นทหารลิปเป้กับทหาร ต้นกงทั้งรบพุ่งกันเป็นสามารถ ต้นแต่งจึงลองออกจากด่านเสียวกวน รับไป เมืองเสียวพ่ายบอกแก่โภชุน เตียวเลี้ยวว่า วานนี้โจโฉยกมาล้อมลิปเป็ว ลิปเป็เห็นจะสู้ใจไม่ได้ จึงให้เรารับมาทำท่าน ให้ทำนอยกทหารไปช่วย โภชุน เตียวเลี้ยว ตกใจสำคัญว่าจริง ก็ยกทหารออกจากเมืองเสียวพ่ายไปช่วยลิปเป้ ต้นแต่งก็ออกไปหาโจทยิน พาเอากองทัพโจทยินเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเสียวพ่าย

ฝ่ายโภชุน เตียวเลี้ยวยกไปถึงกลางทาง พบริปเปย์กมา จึงเข้าไปหาลิปเป้ ลิปเป็คิดกริ่งใจจังถ้าโภชุน เตียวเลี้ยวว่า เราให้ทำนทั้งสองอยู่รักษาเมืองเสียวพ่าย เหตุไฉนตัวจึงทิ้งเมืองเสีย โภชุน เตียวเลี้ยวจึงว่าต้นแต่งบุตรต้นกุญไปบอกข้าพเจ้าว่าโจโฉล้อมท่านไว้ ให้ข้าพเจ้ายกทหารมาช่วย ซึ่งข้าพเจ้าทิ้งเมืองเสียนนั้น โทษข้าพเจ้าผิดอยู่แล้ว ต้นกงได้ยินดังนั้นจึงว่าแก่ลิปเป็ว่า ซึ่งต้นแต่ง มันคิดทำร้ายท่านดังนี้ ท่านจะคิดประการใด ลิปเป็จึงว่าท่านอย่างวิตกเลย ซึ่งต้นแต่งทรงครุฑ์ต่อเรา เราจะตัดศีรษะมันเสียให้ได้ แล้วลิปเป็กพาโภชุน เตียวเลี้ยว กับทหารทั้งปวงยกไปเมืองเสียวพ่าย เห็นทหารรักษาหน้าที่เชิงเทินมั่นคง แล้วเห็นชงซึ่งปักอยู่นั้นเป็นชงกองทัพโจโฉ ลิปเป็โทรศ่วนม้าเข้าไปถึงเชิงกำแพง แล้วร้องด่าต้นแต่งว่า ตัวมึงสองคนพ่อลูกกฎหมายใครตั้งให้เป็นขุนนาง บัดนี้มึงทรงครุฑ์ต่อๆ กุจจะตัดศีรษะมึงเสียให้ได้

ฝ่ายต้นแต่งยืนอยู่บนเชิงเทินจึงซื้อมีดล้มมา แล้วร้องตะบอนลิปเป็ว่าตัวอย่า โวหังเจรจา เราเป็นข้าพเจ้าเหี้ยนเต่าทางหาก เมื่อครั้งอ้วนสุดยอดมาตีเมืองซึ่งวันนั้นก็เพระความคิดของเรากับบิดาเรา ตัวจึงรอตจากความตาย บัดนี้กลับมาว่า เราทรงครุฑ์อีกเล่า ลิปเป็โทรศั้งขับทหารจะให้เข้าหักເກາเมืองเสียวพ่าย พอเตียวทุย ซึ่งแต่ก้าไปตั้งซ่องสุมทหารอยู่ ณ เขานองเอียงสันนั้น รู้เนื้อความว่าลิปเป็ระสำราญเสียความคิดต้นแต่งแล้ว เตียวทุยก็รับยกทหารตามไปเมืองเสียวพ่าย

ลิปีเต็นก็ถอยทหารออกมานั่นจึงให้โกรธุ่นออกรวมกับเตียวหุยได้ท้าเพลง ลิปีเต็นโกรธุ่นนั้นจะสู้เตียวหุยไม่ได้ก็ขับม้าร้าวหนอกซ้ายโกรธุ่นรบเตียวหุย

ขณะนั้นโจโฉแจ้งว่า ลิปีเสียเมืองแก่บิ๊ก ตันกุยแล้วยกไปเมืองเสียวพ่ายกีริบยกทหารตามไป เห็นลิปีกับเตียวหุยรบติดพันกันอยู่ โจโฉก็ให้ทหารล้อมไว้ ลิปีผละออกจากเตียวหุย ควบม้าพื้นฝ่าทหารโจโฉออกไปเตียวหุยเห็นได้ทิกความม้าໄลลิปีไป

ฝ่ายกวนอูชี้แจกนั้น ไปตั้งช่องสุมทหารอยู่ ณ เมืองไซจิ่ว รู้ข่าวว่า ลิปีเสียความคิดตันแต่งแล้ว กีริบยกทหารตามไปเมืองเสียวพ่าย พบริปีกลางทางกวนอูจึงร้องว่า อ้ายลิปีมีใจจะหนีไปไหนแล้ว ลิปีโทรศั้นม้าเข้ารบด้วยกวนอู พอเตียวหุยตามมาทัน ลิปีตกใจหนีเข้าเมืองแท้ผิวแล้วจัดแสงทหารให้ขึ้น รักษาหน้าที่เชิงเทินไว้

ฝ่ายเตียวหุยໄลลิปีมาพบกับกวนอู กวนอูจึงว่าแก่เตียวหุยว่า เมื่อเราสองคนพื้นเมืองจากกันที่ซอกเขาหนึ่น พีไปช่องสุมทหารอยู่ ณ เมืองไซจิ่ว เตียวหุยจึงว่าเมื่อข้าไปจากซอกเขาหนึ่น ข้าไปตั้งช่องสุมทหารอยู่ ณ เชานองเอียงสัน ครั้นรู้ข่าวว่าลิปีรับสารสาย ข้าจึงยกหัพมารบกับลิปี บัดนี้เล่าเป็นพี่เราเข้าอยู่ด้วยโจโฉแล้ว กวนอูได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึงพาเตียวหุยเข้าไปหาเล่าเป็นในกองหพโจโฉ เล่าเป็นเห็นกวนอู เตียวหุยมาก็ศีใจว่องกว่ารับ แล้วเล่าเนื้อความทั้งปวงให้กวนอู เตียวหุยฟัง แล้วก็พาภันเข้าไปหาโจโฉ โจโฉจึงพาเล่าเป็นกับโจทยิน ตันแต่งยกทหารมาเมืองชีจิ่ว บิ๊กกรุ้ว่าโจโฉยกมา ก็ออกไปรับโจโฉ เชิญให้เข้าอยู่ในเมืองแล้วบิ๊กจึงไปหาเล่าเป็น เล่าเนื้อความทั้งปวงซึ่งลิปีพาครอบครัวมาไว้เมืองชีจิ่ว นั้นให้เล่าเป็นฟัง เล่าเป็นแจ้งว่ามีได้เป็นอันตรายก็มีความยินดี

ฝ่ายตันแต่งครั้นมาถึงเมืองชีจิ่ว จึงไปหาตันกุยผู้บิดา แจ้งเหตุทั้งปวงให้ฟัง แล้วพาภันไปหาโจโฉ โจโฉจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงตันกุย ตันแต่งกับชุนนางนายหพนายกของทั้งปวง แล้วโจโฉจึงปราครัยกับตันกุย ตันแต่งว่า ท่านทำการทั้งนี้มีความชอบต่อเราใหญ่หลวง โจโฉจึงยกหัวเมืองฝ่ายตะวันออกลิบหัวเมืองให้เป็นส่วนขึ้นแก่ตันกุย แล้วตั้งตันแต่งเป็นยกโกรเจียงกุน แปลว่าเป็นนายทหารผู้ใหญ่

ฝ่ายโจโฉได้มีเมืองซึ่ง ตั้งพังข่าวอยู่ บำรุงทหารทั้งปวงให้มีกำลังพร้อมกัน โจโฉจึงสั่งทหารว่า จะยกไปเมืองแท้ฝือจับลิโป้ เทียทยกที่ปรึกษาจึงว่า ซึ่งมหาอุปราชจะยกไปตีเมืองแท้ฝือบดันนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ลิโป้เป็นสุนัขจนตราอก ก็จะรบจนกว่าจะลิสันกำลัง แม้ลิปีหนึ่งออกได้ ก็จะไปหาอ้วนสุด เมื่อลิปีกับอ้วนสุด คงคิดกันเข้าแล้วเห็นจะเป็นศึกใหญ่ ขอให้มหาอุปราชแต่งทหารที่มีฝีมือ ไปตั้งสักดิ้นไว้ที่ปากทางเมืองหัวยหน่า แม้ลิปีหนึ่งไปหาอ้วนสุด ก็จะได้สักดิ้นไว้ ถึงอ้วนสุดจะยกไปช่วยลิปี ก็จะมาไม่ได้ ประการหนึ่ง ชูนกวน อินแล้ งอตุน เชียงทู ซึ่งเป็นนายใจแตกออกจากด่านเสียวกวันนั้น ก็มิได้แจ้งว่าไปตั้งอยู่ท่าบลได้เกลือกจะยกมาช่วยลิปี ขอให้มหาอุปราชยกไปกำจัดพวกโจโฉเสียก่อน โจโฉจึงว่า เราจะไครให้เล่าปีไปตั้งสักดิ้นอ้วนสุดทางเมืองหัวยหน่า ทางพวกโจราจะยกมาช่วยลิปีนั้น ท่านอย่าวิตกเลย เราจะรับประกันเป็นธุระ

เล่าปีได้ยินโจโฉว่าดังนั้นจึงรับว่า ซึ่งจะไปตั้งสักดิ้นปี อ้วนสุดนั้น ข้าพเจ้าจะขออาสา โจโฉก็ยอม ครั้นเวลาเข้าเล่าปีจึงให้นิพักกับตันหยงอยู่รักษา ครอบครัว แล้วเล่าปี กวนอู เตียวทุย ชูนเชียน ก็ยกทหารไปตั้งอยู่ปากทางเมืองหัวยหน่า โจโฉก็ยกทหารไปตีเมืองแท้ฝือ

ฝ่ายลิปีไปตั้งอยู่ในเมืองแท้ฝือ เสนบียงอาหารกับริบูรณ์ คุณเมืองก็กล่าวว่า ลิก ครั้นรู้ว่าโจโฉยกตามมา ก็มิได้คิดที่จะออกสู้รบกับโจโฉ จึงจัดแจงขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้มั่นคง ตันงงจึงว่า แก่ลิปีว่า บดันนี้โจโฉยกทัพมาจังมิได้ที่มั่น เป็นไฉนท่านเจิงผ่องอยู่ไม่คิดอ่านที่จะยกอกรอบกับโจโฉ แม้โจโฉตั้งมั่นแล้ว เห็นเราจะทำการยก ลิปีจึงว่า เราทำศึกเสียที่แก่โจโฉมาหลายครั้งแล้ว ครั้นนี้ เราตั้งมั่นอยู่แต่ในเมือง คอยโจโฉจะยกข้ามคุล่วงเข้ามาถึงเชิงกำแพง เราจึงจะอกรอบ เห็นโจโฉจะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง

ฝ่ายโจโฉยกมาถึงเมืองแท้ฝือ ตั้งค่ายอยู่ใกล้เมืองประมาณสิบเส้น โจโฉจึงขึ้นมาช้ามคุยเข้าไปถึงเชิงกำแพงแล้วร้องว่า แก่ลิปีว่า เมื่อครั้งตั้งโดยเป็นชนบท ท่านคิดอ่านผ่านตั้งโดยเสีย ท่านมีความชอบต่อแผ่นดินเป็นอันมาก บดันนี้ ท่านมาควบคิดกับอ้วนสุด ซึ่งเป็นชนบทต่อแผ่นดิน กิตติศักดิ์ที่ทั้งนี้รู้ขึ้นไปถึงเมือง ฐานะ พระเจ้าเหียนเต้ทรงพระพิโรธจึงให้เรายกทัพมา แม้ท่านมิได้คิดกับ

อ้วนสุด แลมี่ใจซื้อทรงต่อแผ่นดินอยู่ ก็เร่งออกมาหาเราโดยดี จะได้ช่วยแก่ไขกราบทูล เลี้ยงท่านเป็นชุมนุมสืบไป ถ้าท่านไม่ออกมาหาเราโดยดี เมื่อเราดีเมืองได้แล้ว ท่านจึงจะแจ้งในโทษท่าน ชั่งกระทำความผิดไว้แต่ก่อน ลิปีร้องตอบลงมาว่า แม้มหาอุปราชกรุณข้าพเจ้าแล้ว ก็ยกทหารกลับไปก่อนเด็ดข้าพเจ้าจะหารือที่ปรึกษาทั้งปวงก่อน

ขณะเมื่อโจโฉกับลิปีได้ตอบกันอยู่ทั้งลิปีได้ยินดังนั้นก็โทรศั้งเอาเก้าหันท์ยิงลงไปถูกพูหมวกโจโฉ โจโฉแล้วขึ้นไปเห็นต้นกำยืนอยู่ริมลิปี โจโฉจึงร้องว่า ภูจະฝ่ามีมีเสียให้ได้จึงจะหายความแค้น แล้วโจโฉก็ควบม้ากลับมา ขับทหารให้ยกประชิดเมืองแห่งฝือเข้าไว้ ต้นกำยืนว่าแก่ลิปีว่า โจโฉยกมาจากเมืองญูตืชานานแล้ว เห็นทหารจะอิดโรย ขอให้ท่านแบ่งทหารออกตั้งอยู่นอกเมือง ข้าพเจ้าจะคุ้มทหารอยญูรักษาเมือง แม่โจโฉยกเข้าตีเมืองท่านจึงยกเข้ากระหนบหลังโจโฉ ข้าพเจ้าจะต้านหน้าไว้ ถ้าโจโฉจะเข้ารบกับท่าน ข้าพเจ้าจะยกทหารอกรอบหลังโจโฉ แม้คิดเป็นกลล่อไว้ฉะนี้ โจโฉก็จะพระว้าพะวังสั่นเสนียงอาหารแล้วก็จะเสียที่แก่เรา ลิปีเห็นชอบด้วย จึงจัดแสงทหารไว้พร้อมแล้ว ลิปีจึงเข้าไปพาหนางเหงียนมีชีชิงเป็นภารรยา แจ้งเนื้อความทั้งปวงซึ่งต้นกำยืนว่าทุกประการ

นางเหงียนมีชีจึงว่า ชั่งท่านจะยกออกไปอยู่นอกเมืองนั้น แม้เป็นอันตราย ที่ไหนข้าพเจ้าจะได้ปฏิบัติรักษาท่าน ลิปีได้ฟังนางเหงียนมีชีว่ากล่าวอ้อนวอนดังนั้นก็มีความรักมากขึ้น ไม่รู้ที่จะทำประการใด ลิปีมิได้ออกว่าราชการถึงสามวัน ต้นกำยืนเข้าไปหาลิปีว่า บัดนี้โจโฉยกทหารรุกเข้ามาถึงเชิงกำแพง เป็นไฉนท่านจึงมานั่งอยู่ฉะนี้ เมืองจะมีเสียแก่โจโฉหรือ ลิปีจึงว่าแก่ต้นกำยืนว่า ชั่งเราคิดการไว้นั้น เห็นจะป่วยการเสียเปล่า เราคิดรักษาเมืองไว้ให้มั่นคงเสียจะดีกว่า ต้นกำยืนว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่าเสนียงอาหารในกองทัพโจโฉเบาบางลงแล้ว บัดนี้โจโฉให้ทหารกลับไปอาเสนียง ณ เมืองญูตืช ขอให้ท่านยกไปสักดซิงเสนียง โจโฉทันจะเสียที่แก่เรา

ลิปีเห็นชอบด้วย จึงเข้าไปปรึกษากับนางเหงียนมีชี นางเหงียนมีชีจึงว่า ชั่งท่านจะไว้ใจให้ต้นกำยืนอยู่รักษาเมืองนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะสู้โจโฉไม่ได้ เมื่อท่าน

ไปแล้ว อัญญาทั้งเมืองเป็นอันตราย ข้าพเจ้าจะเหลียวหน้าไปเพื่อผู้ใด เมื่อครั้งท่านทิ้งข้าพเจ้าไว้ที่เมืองเตียงยังนั้น หากว่าบังสีช่วยคิดอ่านสังข้าพเจ้าอกมาให้ท่าน ข้าพเจ้าจึงรอด บัดนี้ข้าพเจ้ามิได้เห็นผู้ใดที่จะเป็นที่พึ่ง ซึ่งท่านจะยกไปครั้งนี้ ถึงจะได้ลาสักการเท่าได้ ก็ไม่คิดถึงข้าพเจ้าผู้เพื่อนยากันนัก่อน แล้วนง เหงียนซึ่กิร้องให้รำไรเป็นอันมาก ลิปีกมีความสงสารเป็นกำลัง ไม่รู้ที่จะคิดอ่านผ่อนปนประการใด จึงเข้าไปทางนงเตียวเสียนซึ่งเป็นภารยาน้อย แล้วเล่าเนื้อความทั้งปวงซึ่งต้นกงว่านั้นให้ฟัง นางเตียวเสียนก์ห้ามปราโมงว่อนลิปีเหมือนนางเหงียนซึ่กุประการ แล้วนงเตียวเสียนก์กอดเท้าลิปีร้องให้ ลิปีจึงปลอบนว่า เจ้าย่าวิตกเลย ถึงจะเป็นประการใดเรามิให้เจ้าเป็นอันตราย จะกลัวอันใดกับใจໂฉ หวานกับม้าของเรามิกำลังมาก เราจะตั้งมั่นอยู่ในเมืองดังนี้ ผู้ใดจะบังอาจเข้ามาทำอันตรายได้ แล้วลิปีก็กลับอกมาว่าแก่ต้นกงว่า ซึ่งใจໂฉให้ทหารชั้นไปอาสนบียง ณ เมืองญูต่อหนึ้น ใจໂฉกระทำกลจะลงเราให้ยกไปค่ายชิงเสบียง ภายหลังจะยกเข้าตีอาเมืองโดยง่าย และจะยกไปตามคำทำนั้นให้จะเสียทีแก่ใจໂฉ

ต้นกงได้ยินลิปีว่าดังนั้นก็มิได้ตอบประการใด จึงลูกอกมาแล้วว่า แก่นายทัพนายกองทั้งปวงว่า ตัวเราทุกวันนี้เห็นจะถึงแก่ความตายสิ้น เพราะลิปีคิดการเสียไปแล้ว ฝ่ายลิปีก็มิได้ยกกองทัพออกบกับใจໂฉ ชวนนงเหงียนซึ นางเตียวเสียนเสพย์สุราทุกวัน หวังจะให้คลายความทุกษ์

ขณะนั้นเคาก់ อ่องก้ายซึ่งเป็นที่ปรึกษา เห็นลิปีมิได้คิดการลงกรรมดังนั้นจึงเข้าไปหาลิปีแล้วว่า ซึ่งท่านมิถืออยู่ฉะนี้ เห็นจะเสียเมืองแห่งเดียวแก่ใจໂฉ เป็นมั่นคง บัดนี้อ้วนสุดซึ่งไปตั้งอยู่เมืองห้วยหนานนั้นก็มีทักษิลว่าทหารเป็นอันมาก ขอให้ท่านแต่งทหารไปหาอ้วนสุด ว่าท่านจะยกลูกสาวให้แก่บุตรอ้วนสุด ให้อ้วนสุดยกกองทัพมาช่วยตีกราหนาน เห็นกองทัพใจໂฉจะระล่าระสาย ลิปีเห็นชอนด้วยจึงให้แต่งหนังสือให้เคาก់ อ่องก้ายถือไปให้อ้วนสุด เคาก់ว่าข้าพเจ้าจะขอทหารออกไปส่งให้พันกองทัพใจໂฉก่อน

ลิปีจึงให้เตียวเสียนกงองหน้า ให้หลันเป็นเป็นกองหั้ง คุมหาหารพันหนึ่งป้องกัน ครั้นเวลาสองยาม เคาก់ อ่องก้าย ก็ลาลิปีออกจากเมืองแห่งเดียว

เตียวเลี้ยวกับหลันเปีง เค้ากี่ถึงแคนเมืองหัวยหน่า หลันเปีงคุ่มทหารห้าร้อยไปด้วยเค้ากี่ อ่องก้ายให้เตียวเลี้ยวคุ่มทหารห้าร้อยกลับไปเมืองแท็ฟิอ แล้วเค้ากี่ อ่องก้าย หลันเปีงครั้นไปถึงเมืองหัวยหน่า จึงเข้าไปหาอ้วนสุด แล้วเอาหนังสือของลิโน่นนั้นให้ อ้วนสุดรับเอาหนังสือมาอ่านดู เป็นใจความว่า ข้าพเจ้าลิโน่ คำนับมาถึงอ้วนสุดว่า ซึ่งท่านให้มาขอบุตรหญิงข้าพเจ้าจะให้แก่บุตรท่านนั้น ข้าพเจ้ายังมีท่านจะแต่งการ ด้วยบัดนี้จึงยกทัพมาเป็นอันมาก เทือกกำลัง ข้าพเจ้า ขอให้ท่านยกทหารมาช่วยตีทัพกระหนาบ จะได้มีไม่ตรีต่อ กันสืบไป

อ้วนสุดแจ้งในหนังสือนั้นแล้วจึงว่า ลิโน่เจรจาหมายความจริงไม่ เมื่อ ครั้นเรามาให้ทันอันไปขอสูญสาวนั้น ก็รับค่าว่าให้แล้ว ครั้นเรามาให้แต่งไปรับตามธรรมเนียม ลิโน่คิดกลับกล้ายับตัวหันอันส่งไปให้โจโฉ แล้วท่าทางของซึ่งเรามาให้ไปเตือนนั้นเสีย บัดนี้จึงยกมาถึงเมือง เป็นไวนจึงมีได้พึงโจโฉ กลับให้มา ขอ กองทัพเราอีกเล่า เค้ากี่ได้ยินอ้วนสุดว่าดังนั้นจึงตอบว่า ลิโน่นายข้าพเจ้าจะได้คิดร้ายต่อท่านหามีได้ เมื่อท่านให้ทันอันไปขอสูญสาวนั้น ลิโน่ก็มีความยินดี จะยกสูญสาวให้แก่บุตรท่านโดยจริง เพราะโจโฉทำกลอนนายต่าง ๆ เนื่อความ หั้งปวงนั้นจึงกลับกล้ายไป บัดนี้ลิโน่ก็สั่งมาว่า จะยกสูญสาวให้แก่บุตรท่านเป็น มั่นคง

อ้วนสุดได้ฟังดังนั้นจึงว่า บัดนี้ลิโน่สู้โจโฉไม่ได้แล้วหรือจึงยกสูญสาว ให้แก่บุตรเรา แม้จะเป็นไม่ตรีกันสืบไปก็ให้สูญสาวมาให้เรา ก่อนเรานี้จะ ยก กองทัพไปช่วย ซึ่งจะให้เรายกไปก่อนนั้นเราเห็นใจลิโน่ครั้งหนึ่งแล้ว เค้ากี่ ได้ฟังอ้วนสุดว่าดังนั้นก็มีได้ตอบประการใด จึงลาอ้วนสุดพา กันออกจากเมือง หัวยหน่า มาถึงแคนต่อแคนหนึ่นค่ายเล่าปีตั้งสักดอยู่ เค้ากี่ กับ อ่อง ก้าย จึงว่า แก่ หลันเปีงว่า เราเป็นผู้ถือหนังสือ ท่านเป็นทหารลิโน่ให้มาป้องกันเรามีให้มี อันตราย เวลาค่า วันนี้เราจะลอบไปให้พันค่ายเล่าปีก่อน ท่านจงคุ่มทหารป้องกัน ภัยหลัง หลันเปีงก็วับค่า เค้ากี่ อ่อง ก้าย ครั้นเวลาค่า เค้ากี่ กับ อ่อง ก้าย ก็ลอบไป พันค่ายเล่าปี หลันเปีงจึงคุ่มทหารไปภัยหลัง

ฝ่ายเตียวหุยอยู่ในค่ายได้ยินเสียงคนเดินเป็นอันมาก เตียวหุยคิด สงสัยจึงคุ่มทหารออกไปดู เห็น หลันเปีงคุ่มทหารผ่านหน้าค่ายไปก็ชับม้าໄล

หลันเป็น หลันเป็นกลับหน้ามารนได้เพลงหนึ่ง เตียวทุยจับตัวหลันเป็นได้ ทหารห้าร้อยคนก็แตกกระฉักระยะไป เตียวทุยจึงเอาตัวหลันเป็นมาให้เล่าปี เล่าปี ตามแจ้งข้อความทั้งปวงแล้ว เล่าปีคุณตัวหลันเป็นไปให้โจโฉ โจโฉถามหลันเป็นว่าตัวไปไหนมา หลันเป็นแจ้งความโดยจริงทุกประการ

โจโฉจึงให้อาตัวหลันเป็นนั้นไปตัดศีรษะเสียบไว้หน้าค่าย โจโฉจึงให้ทหารทั้งปวงเข้าล้อมเมืองแห่งฝือไว้ และกำชับไว้ว่า คนในเมืองหนีออกมากได้หน้าด้านผู้ใด เราจะเอาโทชนนายทัพนายกองซึ่งรักษาด้านนั้นถึงสิ้นชีวิต ฝ่ายเล่าปีได้ยินโจโฉกำชับทหารดังนั้น ก็ลาโจโฉกลับมาค่าย จึงกำชับกวนอู เตียวทุย ซุนเชียงว่าให้ระวังระวังอย่าให้ลิปีกับอ้วนสุดไปมาหากันได้

ขณะเมื่อเตียวทุยกับหลันเป็นรบกันอยู่นั้น เค้ากับกับอ่องก้ายกีรืบมาถึงเมืองแห่งฝือ จึงเข้าไปหาลิปีแล้วบอกว่า ข้าพเจ้าไปถึงเมืองหัวยหน่าได้ว่ากล่าว อ้วนสุดเป็นอันมาก อ้วนสุดว่าให้ทำสังลูกสาวไปก่อนจึงจะยกกองทัพมาช่วยซึ่งจะยกมาก่อนนั้น อ้วนสุดว่าได้เห็นใจทำนองครั้งหนึ่งแล้ว ลิปีจึงปรึกษาว่าบัดนี้กองทัพโจโฉล้อมเมืองเราว่า ทำไฉนเราจะสังลูกสาวไปได้ เค้าก็จึงว่าโจโฉได้ตัวหลันเป็นไปตามรู้เนื้อความทั้งปวงแล้ว ซึ่งผู้อื่นจะไปนั้นเห็นขัดสน ขอให้ทำนคุณทหารที่มีฝีมือไปส่งถึงแแดนเมืองหัวยหน่า เมื่อโจโฉจะทำประการใดจะได้รับพุงป้องกัน ลิปีเห็นชอบด้วย จึงสั่งให้เตียวเลี้ยวกับโภชุนจัดทหารสามพัน กับเกวียนน้อยเล่มหนึ่งไว้ และลิปีจึงว่า เราจะให้ทำนคุณตัวลูกสาวเราไปส่ง อ้วนสุด เราจะตามไปส่งถึงเมืองหัวยหน่า และลิปีจึงให้ลูกสาวใส่เกราะแต่งตัว มั่นคง ครั้นเวลาสองยามลิปีก็เอ้าแพรสีสามพันนั้นผูกลูกสาวให้แน่น และตะพายแล่งเข้าแล้วจึงขึ้นมาถือทวน พาโภชุน เตียวเลี้ยวกับทหารสามพันนั้น ลอบหนีออกจากเมือง

ฝ่ายทหารโจโฉซึ่งล้อมอยู่นั้นมีหันสังเกต ครั้นลิปีมาถึงแแดนเมืองหัวยหน่า พอกวนอู เตียวทุยคุณทหารไปเที่ยวตรวจค่าย เห็นลิปีกับทหารล้อมมา เตียวทุยจึงร้องว่าอ้ายลิปีมีจะหนีไปไหน ลิปีเห็นกวนอู เตียวทุยยินช่วงหน้าอยู่ก็ชักม้าจะหนี พอกลางคุณทหารสกัดมาด้านหนึ่ง และชิงลงกับเคานุ ซึ่งเป็นทหารโจโฉนั้นก็ยกตามมาทัน ลิปีตกใจกลัวลูกสาวจะเป็นอันตราย ก็ตี

ฝ่ายหารโจ知己กลับมาเมือง ฝ่ายเล่าปี่ กวนอู เตียวหุยก็ยกตามมา เห็นทหารซึ่งล้อมอยู่ด้านตะวันตกนั้น้อย ลิปีฟ้าเข้าเมืองได้ เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยก็ให้ทหารเข้าล้อมด้านตะวันตก

ฝ่ายลิปีไม่รู้ที่จะคิดประการใด ก็เสพย์แต่สุราทุกวันมิได้ขาด ฝ่ายโจโฉล้อมเมืองแท้ฝือไว้ถึงสองเดือน ลิปีก็มิได้ออกสู้รบ ครั้นโจโฉจะยกทหารเข้าหักโหม ก็เห็นลิปีรักษาหน้าที่เชิงเทินมั่นคงอยู่ พอม้าใช้อาเนื้อความมาบอกโจโฉว่า เตียวเอ่งเจ้าเมืองให้ลายรูว่ามหาอุปราชยกมาล้อมเมืองแท้ฝือ เตียวเอ่งกะเกณฑ์ทหารจะยกมาช่วยลิปี เอียวลิวานายทหารไม่เห็นด้วย ลอบฆ่าเตียวเอ่ง เสียแล้วตัดศีรษะจะเอามาให้ท่าน พอถึงกลางทางอุยก็อเป็นคนสนิทของเตียวเอ่ง ตามมาทันท่าเอียวลิวเสีย แล้วเอารีษะเตียวเอ่งกลับไปเมืองได้

โจโฉได้ยินดังนั้น จึงให้สูหวนคุมทหารยกไปอุยก้อเสีย แล้วหานายทพนายกองหั้งปวงมาปรึกษาว่า บัดนี้เตียวเอ่งก็ตายแล้ว ศัตรูเราฝ่ายเหนือยังเกรงอยู่แท้อวนเสีย ฝ่ายตะวันตกนั้นเล่าเปี่ยว เตียวลิวก็มิกำลัง เราจะไว้ใจมิได้ เรามาล้อมเมืองแท้ฝือไว้นานแล้ว ทหารหั้งปวงก็อิดโรย เราคิดจะกลับเมืองญูโต บำรุงทแกแล้วทหารให้บูรณะก่อน จะได้ป้องกันอันตรายเมืองเราด้วย ท่านหั้งปวงจะเห็นประการได

ชุนชกจิ่งว่า เรากำการครั้งนี้ลิปีกเสียที่แก่เราเป็นอันมาก จนจะได้ตัวอยู่แล้ว ซึ่งจะกลับไปเสียนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าลิปีจะมีกำลังขึ้น ถึงเราจะทำการสืบไปนั้นก็ยังดี ถูกแก่ได้ยินว่าดังนั้นจึงว่าแก่โจโฉว่า มหาอุปราชอย่างวิตกเลย เมืองแท้ฝือนี้ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายให้แตกงงได้ โจโฉจึงถามว่าท่านจะทำประการใด ถูกแก่จึงว่าบัดนี้ก็เป็นเทศกาลน้ำหนอนหลังลงแม่น้ำใหญ่ ซึ่งไหลผ่านมาเริมเมืองแท้ฝือนั้นทางทิศตะวันตก ขอให้ท่านคิดอ่านกะท์ทหารด้น้ำไว้ข้างใต้เมือง แล้วฟากแม่น้ำข้างตะวันตกนั้น ให้ทำท่านบกันน้ำไว้อย่าให้บ่อกได้ ให้น้ำไหลเข้าเมืองแท้ฝือ ลิปีก็จะเสียที่แก่เรา

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงเกณฑ์ทหารให้ไปทคน้ำ แล้วให้ก่อเป็นคันไว้โดยรอบ จำเพาะให้น้ำไหลเข้าไปในเมือง ครั้นฝนตกหนักน้ำซึ่งไหลมาแต่เนินเขาแลแม่น้ำใหญ่นั้นก็ท่วมเข้าไปในเมืองโดยรอบ เป็นตอนอยู่แต่ประตูตะวันออก

ด้านเดียว ผู้คนชื่งอยู่ในเมืองนั้นก็ได้ความลำบาก ทหารจึงเอาเนื้อความไปบอก แก่ลิปี ลิปีจึงว่าเราจะกลัวอันใดกับน้ำ ม้าเชือกเข้าของเรามีกำลังมาก ข้ามแม่น้ำเหมือนควบบนบก แล้วลิปีก็ไม่เอาใจใส่ ตั้งแต่กินสุราไม่ได้ขาด ลิปีนั้น ก็ลึ้นราศีลง วันหนึ่ง ภารຍายกกระจาดมาให้ลิปีส่อง ลิปีเห็นหน้าตาเครื่องมอง ก็คิดว่าเป็นเหตุทั้งนี้ เพราะกินสุรา สุรานี้เป็นโทษมากนัก ถึงผู้ใดรูปงามก็เครา หมองเพระสุรา ลิปีจึงออกไปประกาศห้ามทหารทั้งปวงว่า แต่นี้ไปเมื่อหน้าถ้า ผู้ใดกินสุราเราจะตัดศีรษะเสีย

ขณะนั้นคนชื่งเลี้ยงม้าของลิปี คิดยกย้ายแบ่งม้าลิบห้าตัวส่งไปให้ เล่าปี่ เขาเสงผู้เป็นนายกองรัฐ ตามไปจับตัวคนเลี้ยงม้านั้นฆ่าเสีย นายหัพ นายกองทั้งปวงรู้ดันนั้นก็ชวนกันมาเยือนเขาเสง ฝ่ายเขาเสงคิดจะคร่าเลี้ยงสุรา นายหัพนายกองทั้งปวงก็เกรงอาญาลิปี จึงเข้าไปหาลิปีแล้วบอกว่า มีผู้ราย ลักษณะสังไปให้เล่าปี่ ข้าพเจ้าตามไปหันฆ่าผู้รายนั้นเสียแล้ว เพระบุญของท่าน ไม่เคยเสียของแก่ข้าศึก บัดนี้นายหัพนายกองทั้งปวงมาเยือนข้าพเจ้าเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะขอเลี้ยงสุรา ท่านจะโปรดประการได

ลิปีโกรธจึงว่า เราได้ห้ามว่าสุรานี้เป็นโทษจะให้เสียการทั้งปวง ถ้าผู้ใด กินสุราเราจะตัดศีรษะเสีย แต่ตัวมานั้นอาจเจรจาดังนี้จะให้เสียการของเราริอ แล้วก็สั่งทหารให้อาตัวเข้าเสงไปฆ่าเสีย ซงเทียนกับงุยซกจึงขอโทษเข้าเสงไว้ ลิปีจึงว่าเข้าเสงกระทำผิดโทษถึงตาย เรายืนแก่ท่านจะไว้ชีวิตครั้งหนึ่งก่อน แล้วลิปีจึงให้ทหารอาตัวเข้าเสงไปติดด้วยแส้น hairy ห้าลิบห้า ฝ่ายทหารทั้งปวงเห็น ดังนั้นก็เสียใจ ซงเทียน งุยซกจึงชวนกันไปเยือนเข้าเสง ณ บ้าน เข้าเสงก็ออก ไปรับซงเทียน งุยซกแล้วว่า เวลาวนี้แม่ท่านทั้งสองมิช่วยข้าพเจ้า ที่ไหนข้าพ- เจ้าจะรอคชีวิตอยู่ ว่าแล้วเข้าเสงก็ร้องให้

ซงเทียนจึงว่า ทุกวันนี้ลิปีไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว มิได้อาจทหาร เชือฟังแต่คำภรรยา จนทหารโใจโ Levine ข้าล้อมกำแพงไว้เป็นสามารถ ทดน้ำห่วงเข้า ในเมืองเป็นอันมากจนนี้แล้ว ลิปีก็ไม่เอาใจใส่ เราท่านทั้งปวงนี้เหมือนคนไข้ หนัก มิได้แจ้งว่าจะตายวันใด เราจึงหิ้งลิปีเสีย คิดอ่านหนีอาตัวรอตึงจะพ้น ความตาย

จุยซากจึงว่า เรายังหนีไปนั้นดูจะมิใช่ชาติทหาร เมันเรายังกันจับตัว ลิปีส่งให้โจโฉโดย เห็นจะได้ความชอบเป็นอันมาก เขายังจึงว่า ลิปีนี้มิกำลังมากอยู่ด้วยม้าเช็กเข้าว์ตัวเดียว แม้จะคิดจับลิปี ข้าพเจ้าจะลักเอาม้าเช็กเข้าว์ ไปให้โจโฉเสียก่อน ซงเหียน จุยซากเห็นชอบด้วยก็ลาขายเสงกลับไปบ้าน

ครั้นเวลาค่ำขายเสงจึงเข้าไปลักม้าเช็กเข้าว์มาได้ ออกไปหาโจโฉทางประทุเมืองตะวันออก แลขายเสงเอาม้านั้นให้โจโฉแล้วกกว่า ข้าพเจ้ากับซงเหียน จุยซากคิดกันจะจับตัวลิปีส่งให้มหาอุปราช โจโฉได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึงเชยันหนังสือผูกลูกเกาหันท์ยิงเข้าไปในเมืองเป็นใจความว่า บัดนี้ลิปี ก็ลื้นอ่านใจแล้ว เหมือนหนึ่งเสืออยู่ในจั้น แม้ผู้ใดจับตัวลิปีส่งให้เราได้ เราจะปูนบำเหน็จให้เป็นชุมนangsผู้ใหญ่ ครั้นเวลาเข้าโจโฉก็ขับทหารให้ทำลายประทุปีก่ำแหงเมืองเข้าไป ทหารที่รักษาหน้าที่เชิงเทินอยู่นั้นก็รับผุ่งฆ่าพันกันเป็นอันมาก

ลิปีได้ยินเสียงอ้ออิงก็ตกใจ เรียกหาม้าเช็กเข้าว์ ทหารซึ่งรักษาหน้าที่นบอกว่า เขายังลักเอามาไปให้โจโฉแต่เวลาคืนนี้แล้ว ลิปีก็จับหานขึ้นไปบนแขงเทินเห็นซงเหียน จุยซาก ลิปีจึงว่า เหตุไฉนตัวเป็นใจให้อ้ายขายเสงลักเอาม้ากูไป เม็ดสำเร็จการครั้งนี้แล้ว ภูจะตัดศีรษะมึงเสียให้จงได้ แล้วลิปีก็เร่งทหารให้รับผุ่งเป็นสามารถ แต่เข้าจวนเวลาที่ยังทหารโจโฉก็ถอยไป ลิปีก็ลงมาหนั่งเก้าอี้อยู่ที่ประทุเมือง แล้วเอาหวานพิงไว้ก็ม่อຍหลับไป

ซงเหียน จุยซากเห็นได้ที่ดังนั้นก็ทำดังจะเข้าไปปรึกษาราชการ จึงขับทหารซึ่งรักษาลิปีอยู่นั้นให้ถอยออกไป จุยซากจึงหยิบเอาหวานไปวางไว้ใกล้มือ ลิปี แล้วซงเหียน จุยซากลูกขี้พร้อมกันเอาเชือกมัดลิปี ลิปีตกใจพวยตื่นขึ้น ร้องให้ทหารช่วย ทหารทั้งปวงก็มีได้ช่วยลิปี ครั้นมัดลิปีไว้มั่นคงแล้ว จุยซาก จึงเปิดประทุเมืองร้องบอกทหารโจโฉว่า เรายังลิปีมัดไว้แล้ว ให้ท่านเร่งยกเข้ามาเดิด

แซหัวเอียนได้ฟังดังนั้นก็ควบม้าเข้ามาถึงประทุเมือง แล้วคิดสงสัยว่า ลิปีจะทำกลก็ยังม้าไว้ จุยซากจึงเอาหวานของลิปีทึ่งออกไปเป็นสำคัญ แซหัวเอียน แลทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ลื้นลงสัย ตรุกันเข้าไปในเมืองแท้ฝือ

ฝ่ายโกชุ่น เตียวเลี้ยว ซึ่งรักษาหน้าที่ด้านตะวันตกอยู่นั้น แจ้งว่า ชงเหียน งุยซกคิดร้ายต่อລິໂປ່ງ ກົດຈາເສີງເທິນຈະມາຫຍລິໂປ່ງ ພອທທາຣໂຈໂຄ ທລາຍປະຕູເນື້ອງເຂົາມາຈັບຕັ້ງໂກຫຸ່ນ ເຕິວເລື້ອງໄດ້ ຕັນກຳເຫັນທທາຣໂຈໂຄທັກເຂົາໃນ ເມືອງໄດ້ ກີ່ຄວນມ້ານ໌ອອກຈາກເມືອງໂປ່ງປະຕູດ້ານໄດ້ ພບຊີຫລົງຄຸມທທາຣເຂົາມາ ຈັບຕັ້ງຕັນກຳໄດ້ ໂຈໂໂຄກີ່ຍົກເຂົາຕັ້ງອູ່ໃນເມືອງແຫ່ຜົວ ຈຶ່ງເກັນທໍາທາຮໄປທລາຍທ່ານນ ສິ່ງກັນໜ້ານ້ຳສີຍ ແລ້ວກີ່ປຽບປ່າມອາຄາປະຫາວັດຖາຣະທູກໃຫ້ອູ່ເຢັ້ນເປັນປຽກຕີ ໂຈໂໂຄ ຈຶ່ງຊວນເລຳປີ້ຫຸ່ນໄປໜຶ່ງບ່ອນທອບຊ່ອວ່າເນັກບູນແຫລາ ກວນອູ່ ເຕິວທຸຍກີ່ຕາມຫຸ່ນໄປ ດ້ວຍ ໂຈໂໂຄຈຶ່ງໃຫ້ເອາຕັ້ງລິໂປ່ງມາ

ฝ่ายລິໂປ່ງເຫັນທທາຣທັງປວງຮຸມກັນໜ້າມັດຜູກ ເຈິນປວດເຫຼືອກຳລັງຈຶ່ງຮ້ອງວ່າ ມາຫຸ່ພາບປິປະຕູກີ່ປິດຊ່າພເຈົາດ້ວຍ ໂຈໂໂຄຈຶ່ງວ່າອັນຫຼົມດາເສື່ອຈໍາຈະຜູກໃຫ້ມັນຄົງ ສິ່ງຈະຄລາຍອອກນັ້ນໄມ້ໄດ້ ລິໂປ່ງໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນກົງຈົນໄຈ ຈຶ່ງເຫັນທໍາມາເຫັນເຫົາເສັງກັນ ຊົງເຫັນ ງຸຍື່ກຍິນອູ່ ລິໂປ່ງຈຶ່ງວ່າເຮົາກີ່ເລີ່ຍດູທ່ານດົງຫາດ ເປັນໄດ້ທ່ານຈຶ່ງທ່າຍຄ ຄິດຮ້າຍຕ່ອງເວົາ ຊົງເຫັນຈຶ່ງວ່າ ເຮົາຄົດກາທັງນີ້ພ່າວະທ່ານມີໄດ້ເຫຼື່ອຟັງຄ່າເວົາ ທ່ານ ນັບຄົວແຕ່ກ່ຽວຢາ ກລັບຈະມາທ່າໂທະແກ່ເວົາແລ້ວຍັງຈະວ່າເວົາທ່າຍຄອັກເລຳ ລິໂປ່ງໄດ້ຍືນ ດັ່ງນັ້ນໄໝວັ້ນທີ່ຈະຕອນປະກາກໄດ້

ฝ่ายທທາຣສິ່ງຈັບຕັ້ງໂກຫຸ່ນໄດ້ນັ້ນ ກົມັດຫຸ່ນໄປໄຫ້ໂຈໂຄ ໂຈໂໂຄຈຶ່ງຕາມໂກຫຸ່ນ ວ່າ ທ່ານຈະວ່າສິ່ງໄດ້ແກ່ເວົາຮ້ອໄນໆ ໂກຫຸ່ນນັ້ນກີ່ນິ່ງອູ່ ໂຈໂໂຄໂກຮົງໃຫ້ທທາຣເວົາຕັ້ງ ໂກຫຸ່ນໄປໜ່າເສີຍ ຂົດແນ້ນຊີຫລົງຄຸມຕັ້ງຕັນກຳມັດຫຸ່ນໄປໄຫ້ໂຈໂຄ ໂຈໂໂຄຈຶ່ງຕັນກຳ ວ່າ ແຕ່ທ່ານຈາກເວົາມັ້ງຄ່ອຍສນາຍອູ່ຫົວໜ້າ ຕັນກຳໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນກີ່ເຫົາໃຈວ່າໂຈໂໂຄເຍະ ກີ່ໂກຮົງຕອບວ່າ ຕັ້ງທ່ານຫຍານຫ້າເຈົາມີໄດ້ມີຄວາມສັຫຍະລຸງ ມີແຕ່ລ່ວງໃຫ້ຄົນ ທັງດ້ວຍກລຸນາຍເຮົາຈຶ່ງເວົາຕັ້ງນີ້ ໂຈໂໂຄຈຶ່ງວ່າເວົາເປັນຄົນຫ້ວ່າຕັ້ງຈຶ່ງຄິດອອກຈາກເວົາ ແລ້ວ ເຫຼຸ້ມໃຫ້ມີໄດ້ອູ່ກັບຜູ້ອື່ນ ເພາະມາອູ່ກັບລິໂປ່ງສິ່ງເປັນຄົນຫຍານຫ້າ ຕັນກຳ ຈຶ່ງຕອບວ່າລິໂປ່ງນັ້ນເປັນຄົນຫຍານຫ້າຫາຄວາມຄິດມີໄດ້ກີ່ຈົງ ແຕ່ມີໄດ້ເປັນຄົນໂກທກ ແມ່ອນຕັ້ງ ເວົາຈຶ່ງມາອູ່ທ່າການດ້ວຍ ໂຈໂໂຄຈຶ່ງວ່າລິໂປ່ງທັງໝູ່ນຳ ຕັ້ງເປັນຄົນມີ ຄວາມຄິດ ເຫຼຸ້ມໃຫ້ຈຶ່ງໃຫ້ລິໂປ່ງເສີຍແກ່ເວົາເລຳ

ຕັນກຳໄດ້ຟັງຈຶ່ງເຫັນທໍາມວ່າແກ່ລິໂປ່ງວ່າ ເພະຕົວມີໄດ້ຟັງຄ່າເວົາຈຶ່ງໄດ້ເສີຍ ກາທັງນີ້ ແມ່ກໍາການຕາມຄ່າເວົາທີ່ໃຫ້ຈະໄດ້ອັບຍຄແກ່ທທາຣທັງປວງ ໂຈໂໂຄໄດ້ຍືນ

ตันกงว่าดังนั้นจึงว่า ลิปีไม่ฟังค่าตัวจึงเสียการ บัดนี้จะคิดประการไดสินไป ตันกงโกรธจึงร้องหาดว่า ตัวกูบัดนี้ก็ถึงที่ตายอยู่แล้ว มีจะมาซักใช้ถามเอานื้อความสิงไดอีกเล่า ใจฉันได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นไม่โกรธจึงถามว่า ชึ่งตัวว่านี้ก็ชอบอยู่แล้วแต่ มาหากันภรรยานั้นตัวจะคิดประการได ตันกงได้ฟังดังนั้น คิดอาลัยถึงมาหากันภรรยาจึงตอบใจฉันว่า อันธรรมชาติท่าจะตั้งตัวเป็นใหญ่ ก็จะจับข้าศึกไดก็ไม่ทำอันตรายแก่บุตรภรรยา ผู้ใดทำผิดก็ทำโทษแต่ผู้นั้น บัดนี้ตัวเราก็ทำผิดถึงที่ตายอยู่แล้วก็มิได้อลาญแก่ชีวิต เราจะขอฝ่ากามาหากันภรรยา มหาอุปราชจงกรุณาช่วยเหลียงดูไว้ด้วย

ฝ่ายใจฉันคิดถึงบุญคุณตันกงชื่นมีมาแท่หลัง จะไครรเลี้ยงตันกงไว้แต่ยังมิได้ว่าประการได ตันกงก็ถึงลงมาจากหอบน จะให้ท่าหารนำตัวเสีย ใจฉันเห็นดังนั้นจึงให้ท่าหารยุดตัวไว้ ตันกงก็มิได้ฟัง ใจฉันเห็นดังนั้นก็มีความสงสารเดินร้องให้ตามหลังไป จึงว่าแก่ตันกงว่า ตัวท่านมิพอยใจอยู่แล้วก็ตามที่เดิดอันมาหากันภรรยาของท่านนั้นอย่าเป็นกังวลวิตกเลย เราจะเลี้ยงไว้ให้ปกติและตันกงนั้นครั้นมาถึงนอกประตูเมืองรับให้ท่าหารลงดาบ ท่าหารใจกลับฟันตันกงตาย ใจฉันจึงให้เอาศพตันกงไปแต่งการศพผ้างไว้ และให้คุณมาหากันภรรยา ตันกงชื่นไปเลี้ยงรักษาไว้ ณ เมืองชูโต จึงกำชับมิให้ผู้ใดทำอันตรายแก่มาหากันภรรยาตันกง

ฝ่ายลิปียังอยู่บุนหอรับจึงว่าแก่เล่าป่าว่า มหาอุปราชนับถือท่านอยู่ครั้งนี้ข้าพเจ้าเป็นคนโกรธถึงตาย ท่านจึงคิดอ่านว่ากล่าวขอชีวิตข้าพเจ้าไว้ให้รอด คุณท่านจะมีสินไป เล่าป่าว่าได้ฟังดังนั้นยังมิได้ตอบประการไดแต่พยักเอ้า พอใจฉันกลับชื่นมาถึงหอบน ลิปีจึงว่าแก่ใจฉันว่า ทุกวันนี้มหาอุปราชคิดการใหญ่ เกรงอยู่แต่ข้าพเจ้าผู้เดียวว่าเป็นเสียนหนาม บัดนี้ก็จับข้าพเจ้าได้แล้ว ข้าพเจ้าจะขอชีวิตไว้ทำการสนองคุณท่าน นานไปราชสมบัติก็จะเป็นสิทธิ์แก่ท่าน ใจฉันได้ฟังดังนั้นจึงถามเล่าป่าว่า ชึ่งลิปีว่าฉันนี้ท่านจะเห็นประการได เล่าป่าว่าจงตอบว่า ครั้งเดึงหงวนกับตั้ง โถะสายนั้นท่านก็รู้แจ้งอยู่ เป็นใจนั้นกลับมาย้อนถามหารือข้าพเจ้าฉันนี้เล่า

ลิปีได้ยินเล่าป่าว่าดังนั้นก็โกรธจึงถึงตาเอ่าแล้วว่า เล่าป่าว่ามิได้รู้จักคุณ

เรา ใจโฉจงให้ทหารเอาตัวลิปีลงไปฝ่าเสีย ขณะเมื่อทหารเข้าลากันนั้nlipีจึงร้องว่า อ้ายเล่าปีหุยามมีได้คิดถึงคุณญ่ เมื่อครั้งกิทรงจะทำอันตรายแก่มั่น หากภูคิดกลอุบายนยิงเกาหันท์ให้ถูกทวนมั่นจึงรอดชีวิตอยู่ ครั้งนี้มั่นกลับช้ำเติมอาอึกเล่า พอทหารใจโฉจงจับตัวเตียวเลี้ยวมั่ดมา เตียวเลี้ยวได้ยินลิปีว่าดังนั้นจึงว่า แก่ลิปีว่า เกิดมาเป็นชาติทหารแล้วสิจะคิดรักชีวิตเล่า ถึงตายก็ให้ลือชื่อไว้ ลิปีได้ฟังเตียวเลี้ยวว่า ก็มีอยู่ ทหารทั้งปวงก็พอาลิปีไปฝ่าเสีย แล้วตัดศีรษะเสียบไว้

ฝ่ายทหารซึ่งจับตัวเตียวเลี้ยวมานั้น ก็พอาตัวชั้นไปบนหอบน ใจโฉเห็นจึงว่า เตียวเลี้ยวนี้รู้ปร่างเข้มแข็งสมเป็นทหาร ประหนึ่งว่าจะจำได้ ได้รับกับเราครั้งหนึ่ง เตียวเลี้ยวจึงว่า ครั้งเมื่องปักເอี้ยงนั้นท่านลิมไปแล้วหรือ เรายังคิดเสียดายอยู่ ใจโฉจึงว่าท่านคิดเสียดายสิ่งใด เตียวเลี้ยวจึงตอบว่า เรายังเสียดายครั้งเมื่องปักເอี้ยงนั้นเพลิงยังน้อยนักอยู่ ถ้าเพลิงมากก็จะเผาอ้ายศัตรูราชสมบัติตายเสียแล้ว ใจโฉได้ยินดังนั้นมีความอุปยศนักจึงว่า ตัวมีเงินเหลียงชีวิตจะตายอยู่แล้วยังบังอาจว่า ก้าวหายาบ้าแก่กูอึกเล่า ใจโฉซักการบีออกเงื้อชั้นจะฟันเตียวเลี้ยวเสีย เตียวเลี้ยวเห็นดังนั้นมีได้กลัวความตาย จึงยื่นคอออกไปให้ใจโฉพัน พอกวนอุเข้ายุดมือใจโฉไว้แล้วคำนับว่า ชั้งท่านจะผ่าเตียวเลี้ยวนั้นขอให้ดกก่อน ด้วยเตียวเลี้ยวเป็นคนสัตย์ซื่อ ควรจะเลี้ยงไว้ให้ทำราชการด้วยท่าน ถ้าสิบไปเตียวเลี้ยวอาใจออกหากคิดทำร้ายต่อท่าน จึงตัดอาศีรษะข้าพเจ้าแทนเถิด

ใจโฉได้ฟังดังนั้นมีความยินดีจึงว่า เราแจ้งอยู่ว่า น้าใจเตียวเลี้ยวนี้ สัตย์ซื่อนัก ชั้งเราทำทั้งนี้หวังลองใจเตียวเลี้ยว ว่าเป็นทหารจะกลัวความตายหรือไม่ บัดนี้เรารเห็นน้าใจແน่นอนมั่นคงควรจะเลี้ยงไว้ ใจโฉจึงลูกไปแก้มัดเตียวเลี้ยวออกเสีย เอาเสือผ้าอย่างดีให้เตียวเลี้ยวใส แล้วจูงมือมาให้นั่งที่สมควร เตียวเลี้ยวมีความยินดีจึงคำนับแล้วว่า ชั้งมหาอุปราชัยชีวิตจะเลี้ยงข้าพเจ้านั้นคุณหาที่สุดมีได้ ข้าพเจ้าจะขอทำราชการอยู่ด้วยท่านกว่าจะตายใจโฉจึงตั้งเตียวเลี้ยวเป็นจังลงเจียง แปลคำไทยว่า นายทหารโก แล้วใจโฉจึงให้เตียวเลี้ยวไปเกลี้ยกล้อมจงป้าซึ่งเป็นทหารลิปี

ฝ่ายจังป้าครั้นรู้ว่าลิโน่ตามแล้ว เตียวเลี้ยวก็เข้าอยู่กับใจโน่ จังป้าจึงขักขวนหันกวนหนึ่ง งอตุนหนึ่ง อินเลี้หนึ่ง แต่เชียงทูนหนึ่งไป จังป้าจึงพานายใจทั้งสามคนกับทหารทั้งปวงไปหาใจโน่ ณ เมืองแท๊ฟือ ใจโน่เห็นจังป้าพาทหารทั้งนั้นมาก็มีความยินดี จึงตั้งจังป้าให้เป็นนายทหารผู้ใหญ่ นายใจทั้งสามคน เป็นทหารรอง แล้วให้คุ้มทหารทั้งปวงไปประเวณแคนเมืองชายทะเลป้องกันศัตรู

ตอนที่ ๑๙

ขณะนั้นโจนปุนบ่าเห็นทั้งหมดที่หารให้ญี่ปุ่นอย แล้วให้คุณครอบครัวไปชี้เป้าไว้ ณ เมืองซูโตร โจนจึงยกกองทัพมาถึงเมืองชีจิว ถนนประชาราษฎร์ทั้งปวงรู้ดังนั้น ก็แต่งตัวดุดูเพียงอุกมาคำนับโจนเป็นอันมาก ราษฎร์ทั้งปวงจึงว่าแก่โจนว่า ขอให้ท่านเด้งเล่าป่าวีไว้เป็นเจ้าเมืองชีจิวเดียว โจนจึงตอบว่า ครั้นนี้เล่าป่าวีความชอบ เรายังพำขึ้นไปผ้าพระเจ้าเทียนเต้ก่อน ถ้าพระราชทานบ่าเห็นจะเล่าวีจะให้กลับลงมาเป็นเจ้าเมืองชีจิว แล้วสั่งให้รักษาครอบครัวเล่าป่าวีไว้ด้วย

โจนก็พาเล่าป่าวียกกองทัพกลับขึ้นไปถึงเมืองซูโตร โจนจึงเข้าไปผ้าพระเจ้าเทียนเต้กราบทูลว่า ครั้นนี้เล่าป่าวีทำราชการมีความชอบเป็นอันมาก พระเจ้าเทียนเต้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้หาเล่าป่าวีเข้ามาผ้า แล้วตรัสตามว่า ตัวเป็นบุตรผู้ใด เล่าป่าวีจึงกราบทูลว่า ชาพเจ้าเป็นบุตรเล่าแหง และบิดาชาพเจ้าเป็นเชื้อพระเจ้าเข้าเก่งเต้ พระเจ้าเทียนเต้ได้ฟังดังนั้น จึงให้หาอาลักษณ์เอา จดหมายลำดับกษัตริย์มาดู นับตามพระราชวงศ์ต่อ ๆ ลงมาก็แจ้งว่าเล่าป่าวีเป็นอาชองพระองค์ แล้วตั้งให้เล่าป่าวีเป็นที่ยิคงเข้า แปลภาษาไทยว่าเป็นเสนาบดี ผู้ใหญ่ฝ่ายกรมวัง แต่นั้นมาพระเจ้าเทียนเต้นับถือเล่าป่าวีว่าเป็นอา โจนกับเล่าป่าวีถวายบังคมลา ต่างคนต่างออกไปที่อยู่

ชุนยอกจึงเข้าไปว่าแก่โจนว่า บัดนี้พระเจ้าเทียนเต้นับถือเล่าป่าวีว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ นานไปเห็นเล่าป่าวีจะทำร้ายท่านเป็นมั่นคง โจนจึงตอบว่า ถึงพระเจ้าเทียนเต้จะนับถือเล่าป่าวีเป็นเชื้อพระวงศ์ก็ดี อันราชการทั้งปวงเป็นสิทธิ์อยู่แก่เราสิ้น อุบมาเหมื่อนอยในเมืองมีเรา ถึงมาตราว่าเล่าป่าวีจะคิดทำอันตรายแก่เรา เราจะกลัวอะไร ทุกวันนี้เราเกรงแต่เอียบปิชชีเป็นพี่น้องกับอ้วนเสี้ยว อ้วนสุดนั้น จะเป็นไสศึกอยู่ในเมืองหลวง แล้วอ้วนเสี้ยว อ้วนสุดก็มีกำลังอยู่ ชุนยอกเห็นชอบด้วย

โจໂຄຈຶ່ງຄົດກລອຸນາຍໃຫ້ພຣັກພວກຂອງຕັນນັ້ນເຝື້ອງວ່າ ເຊຍວິປາໃຫ້ທັນສູວ
ລັບໄປຄຶ່ງວ້ານສຸດວ່າ ໃຫ້ວ້ານສຸດຍກທັພມາຕີເມືອງຢູ່ໂຕ ເຊຍວິປາຈະຮັບເປັນໄສ້ສຶກ
ໂຈໂຄຈຶ່ງໃຫ້ຈັນເອາຕັວເຊີຍວິປາມາຈໍາຄຸກໄວ້ ແລ້ວໃຫ້ມັນທອງປຣັກຫາໄທ

ຝາຍ່າງຫຍຽດດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມາຫາໂຈໂຄແລ້ວວ່າ ເຊຍວິປາທ່ານຳການເປັນຫຼຸນນາງ
ສົບ ຈຸກນຳມາແຕ່ປູ່ແລນິດຈານດຶງຕັວເຊີຍວິປາ ກີ່ຍັງມີໄດ້ເຫັນຄວາມຮ້າຍສິ່ງໄດ້ ແຕ່ທ່ານ
ຈະເຫື່ອຝຶ່ງແຕ່ຜູ້ເຝື້ອງ ມີໄດ້ພິຈາറາໄທເຫັນເທິງແລຈົງນັ້ນໄໝຄວາ ຂອງໃຫ້ທ່ານພິຈາറາ
ໃຫ້ຄ່ອງແທ້ກ່ອນ ໂຈໂຄຈຶ່ງຕອບວ່າ ກາຮັກນີ້ເປັນການຮັບສິ່ງພຣະເຈົາເທິ່ນແຕ້ ມີໃຊ້ເຮາ
ທ່ານຳມາຈໍາກົດໃຈ ຂ່າຍຫຍົງຈຶ່ງວ່າມາຫຼາຍປະເປົນຜູ້ສໍາເຮົາຈາກການ ດຶງຮັບສິ່ງພຣະເຈົາ
ເທິ່ນເທິ່ງກໍຈໍາພິຈາറາໃຫ້ເຫັນຜົດແລຂອບກ່ອນ ໂຈໂຄໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນກີ່ມີຄວາມລະຍາຍ
ຈຶ່ງໃຫ້ປ່ລ່ອຍເຊີຍວິປາອອກແລ້ວຄວດເສີຍຈາກທີ່ຫຼຸນນາງ

ເຊີຍວັນຊື່ເປັນຫຼຸນນາງອູ່ໃນພຣະເຈົາເທິ່ນແຕ້ແຈ້ງວ່າ ໂຈໂຄກະທ່ານຫັ້ນ
ຕັນນັ້ນ ຈຶ່ງທ່າເຮື່ອງຮາວກຮານຖຸລພຣະເຈົາເທິ່ນແຕ້ວ່າ ໂຈໂຄກະການແນວຮັບສິ່ງເອາຕັວ
ເຊີຍວິປາທ່າໄທ ແລ້ວຄວດເສີຍຈາກທີ່ຫຼຸນນາງ ພຣະເຈົາເທິ່ນແຕ້ກີ່ມີໄດ້ຕັດສປະກາ
ໄດ້ ໂຈໂຄຮູ້ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ທ່ານໄປຈັບຕັວເຊີຍວັນຍ່າເສີຍ ແຕ່ນັ້ນມາຫຼຸນນາງຜູ້ໃຫຍ່
ຜູ້ນ້ອຍໃນເມືອງຢູ່ໂຕກໍເກຮັງໂຈໂຄເປັນອັນມາກ

ເທິ່ຍທຍກທີ່ປຣັກຫາຈຶ່ງວ່າແກ່ໂຈໂຄວ່າ ບັດນີ້ຫຼຸນນາງຜູ້ໃຫຍ່ຜູ້ນ້ອຍທັງປັງກົງອູ່
ໃນອ້ານາຈາມຫາວຸປະສົນ ເປັນໄຟ້ມາຫາວຸປະຈຶ່ງມີຄົດເວາສມບັດ ຈະນຶ່ງໄວ້ການ
ເນື້ອໄຮ່ເລ່າ ໂຈໂຄຈຶ່ງຕອບວ່າ ບັດນີ້ຫຼຸນນາງຈຶ່ງພຣະເຈົາເທິ່ນແຕ້ວ່າພຣະທ້າຍກີ່ມີມາກອູ່
ເຫັນເຮົາຈະການໄມ່ສໍາເຮົາ ເຮັດວຽກອ່ານຈະເຫັນເສດີຈພຣະເຈົາເທິ່ນແຕ້ໄປປະປາສປາ
ດູກ່າວ່າທີ່ກ່ອນ ໂຈໂຄກໍຈັດແຈງເຮັດວຽກສໍາຫວັນປະປາສປາໄວ້ພ້ອມແລ້ວ ຈຶ່ງການຖຸລ
ເຫັນເສດີຈພຣະເຈົາເທິ່ນແຕ້ໄປປະປາສປາ

ພຣະເຈົາເທິ່ນແຕ້ຈຶ່ງຕັກສ່ວ່າ ຈະໄປເລ່ນເປານັ້ນກີ່ຈະປວຍການໄພ່ພລມີໄດ້
ປະໂຍ້ຫຼືສິ່ງໄດ້ ໂຈໂຄຈຶ່ງຖຸລວ່າ ປະເພີ້ນກະທົບຮົມແຕ່ກ່ອນເສດີຈໄປປະປາສປາປີ່ຫົ່ງ
ສີ່ຄັ້ງ ແລ້ວຈະໄດ້ລອງຜົມອທທ່າງທັງປັງ ດ້ວຍບັດນີ້ນັ້ນມີອາຍຸນີ້ປຽກຕີ ຂອງ
ເຫັນພຣະອົງຄໍເສດີຈໄປປະປາສປາ ຈະໄດ້ກວດພຣະເນຕຣ້າຮ້າການທ່ານທ່າງທັງປັງ
ພຣະເຈົາເທິ່ນແຕ້ໄດ້ພັ້ນດັ່ງນັ້ນກີ່ໄມ່ອາຈທີ່ຈະຫັດໄຈໂຈໂຄໄດ້ ໂຈໂຄຈຶ່ງໃຫ້ຕຽບຕາຫາກ
ສົບໜົນ ພ້ອມດ້ວຍເຮັດວຽກສໍາຫວັນ ພຣະເຈົາເທິ່ນແຕ້ເສດີຈົ້ນທຽບມັພຣະທີ່ນັ້ນ

ชุนนางหั้งปวงกับเล่าปี กวนอู เตียวหุยกซึ่ม้าตามเสด็จไป แต่ใจในนั้นทำให้เป็นเจ้าซึ่ม้าเดียงม้าพระที่นั่ง มิได้ย่าเกรงพระเจ้าเทียนเต้ ครั้นเสด็จไปถึงชายป่า กวังแห่งหนึ่ง จึงให้หยุดทหารหั้งปวงไว้ ชุนนางกับทหารหั้งปวงໄล่ฟุงเนื้อเข้ามา ถึงเนินเขาซึ่งแอบตรงหน้าพระที่นั่ง พระเจ้าเทียนเต้จึงตรัสแก่เล่าปีว่า เราจะขอดูฝีมือเก้าหันท์ท่าน เล่าปีรับรับสั่งแล้ว จึงขึ้nmายิงเก้าหันท์ไปถูกกละมังคัว หนึ่งล้มลงกับที่

พระเจ้าเทียนเต้จึงทรงเก้าหันท์ยิงกว่างกีไม่ถูก จึงตรัสแก่ใจว่า ท่าน จงยิงกว่างตัวนั้นให้ถูก ใจโนจึงทูลว่า ถ้าพระองค์โปรดจະเห็นฝีมือข้าพเจ้า จงพระราชทานพระแสงเก้าหันท์นั้นมาข้าพเจ้าจะยิงถวายให้พระองค์ทอดพระเนตร พระเจ้าเทียนเต้ก้อเอากาหันท์ซึ่งทรงนั้นยื่นให้ใจโน ใจโนรับเอาพระแสงเก้าหันท์ มาอยิงถูกกว่างตัวนั้nl้มลง ชุนนางหั้งปวงซึ่งอยู่ใกล้นั้น เห็นพระแสงเก้าหันท์ เกลี้ยงมังกรนั้นต้องกว่างล้มลง ก็คิดว่าพระเจ้าเทียนเต้ทรง ต่างคนต่างก้อเข้า มากราบถวายบังคมหน้าพระที่นั่ง ใจโนเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงขับม้า ผ่านหน้าม้าพระที่นั่งออกไปแล้วร้องว่า ตัวเรายิงเก้าหันท์ไปถูกกว่างแล้วหรือ ชุนนางแลบทหารหั้งปวงเห็นใจโนทำหายบ้าข้าต่อหน้าที่นั่นก็ตกใจตะลึงอยู่ลื้น

แต่กวนอูเห็นใจโนทำดังนั้นก็โกรธ ขับม้าเข้ามาเมื่อจ้าวขันจะพันใจโน แล้วแลมดูเล่าปี เล่าปีเห็นดังนั้นจึงกระหึบตา แล้วสั่นศีรษะเป็นที่ห้ามกวนอู อย่าให้ทำ กวนอูก็หยุดอยู่ เล่าปีจึงว่าแก่ใจโนว่า ฝีมือเก้าหันท์มหอปราชนี้ หาผู้ใดเสมอไม่ได้ ใจโนจึงแกล้งตอบว่า ฝีมือเราเป็นแต่ประมาณ แล้วกลับหน้ามาคำนับพระเจ้าเทียนเต้ จึงกราบทูลว่า ซึ่งข้าพเจ้ายิงไปถูกกว่างนั้น เพราะพระแสงเก้าหันท์แลบารมีของพระองค์ พระเจ้าเทียนเต้มิได้แจ้งกลอุบายนใจโน ชวนชุนนางหั้งปวงໄล่เนื้อเล่นอยู่จนเวลาเย็น แล้วก็เสด็จกลับเข้าเมือง ใจโนก้อ เอาพระแสงเก้าหันท์ไว้เป็นกรรมสิทธิ์มิได้ถวายคืน ชุนนางหั้งปวงก็กลับไปบ้าน

กวนอูจึงว่าแก่เล่าปีว่า ใจโนทำหายบ้าข้าต่อพระเจ้าเทียนเต้ ข้าพเจ้าจะ ฆ่าเสีย เหตุใดพี่จึงห้ามไว้ เล่าปีจึงตอบว่า พระเจ้าเทียนเต้กับตัวเร้อยู่ใน ระหว่างทหารใจโน ถ้าเจ้าฆ่าใจโนเสีย ทหารเขานั้นก็จะฆ่าพี่เสียบ้างทั้งจะทำ อันตรายพระเจ้าเทียนเต้ด้วย พี่จึงห้ามเจ้าเพราเหตุฉะนี้

ฝ่ายพระเจ้าเหี้ยนเต็กเข้าไปหานางยกเส้าผู้เป็นเมที จึงตรัสเล่าเนื้อความซึ่งไปประพاشป่า ใจโฉการทำทายาท้าทั้งปวงนั้นให้นางยกเส้าฟังทุกประการ แล้วตรัสว่าตัวเราได้เสวยราชสมบัติมีแต่ความระกำใจ ครั้งตั้งโดยนั้น ก็ทำทายาท้าแก่เราเป็นอันมาก ครั้งลิดุย กุยก็คิดทำอันตรายแก่เราต่าง ๆ ครั้งนี้เราคิดว่าใจโฉทำนุบำรุงแผ่นดิน ก็กลับมาทำทายาท้าแก่เราอีกเล่า อันชีวิตของเรากับเจ้านี้ ไม่รู้จักว่าความตายจะมาถึงวันใด แล้วก็ทรงพระกันแสงนางยกเส้าได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้แล้วทูลว่า ชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงซึ่งกินเนื้ยหัวดผ้าปีกมีได้ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดิน ละให้พระองค์ทรงพระทุกข์อยู่จนนี้ก็เป็นสำหรับกรรมของพระองค์กับข้าพเจ้า

ขณะนั้นพอยกอ้วนผู้เป็นมิตรนานางยกเสานั้นเข้าไปเฝ้าที่ห้องใน เห็นพระเจ้าเหี้ยนเต็กราชกันแสงจึงทูลถามว่า พระองค์ชัดเด่องสิ่งใด พระเจ้าเหี้ยนเต็จึงตรัสเล่าเนื้อความซึ่งใจโฉทำการทายาท้าให้ยกอ้วนฟังทุกประการยกอ้วนจึงทูลว่า เมื่อสเด็จไปประพاشป่าวันนั้นข้าพเจ้าเห็นประจักษ์อยู่สิ้นแล้วแต่มีรูจະทำประการใด ชุนนางทั้งปวงเล่าก็มีได้มีใจเจ็บร้อนด้วยพระองค์ ข้าพเจ้าเห็นแต่ตั้งสินซึ่งเป็นพระราชนค์จะช่วยคิดอ่านกำจัดใจโฉเสียได้

พระเจ้าเหี้ยนเต็จึงตรัสว่า การครั้งนี้ควรจะหาตั้งสินเข้ามาปรึกษาหรือประการใด ยกอ้วนจึงทูลว่า ทุกวันนี้ใจโฉจะได้ไว้ใจมาได้ คิดอ่านแต่งหฤทัย คนสนิทเข้ามาสอดแนมดูด้วยในพระราชวังอยู่เป็นนิaty ซึ่งจะให้หาตั้งสินเข้าปรึกษาราชการนั้น เกลือกรูปใบโจรใจโฉ การที่คิดไว้จะเสียไป ขอให้ทรงพระอักษรชื่อนไว้ในกลีบเลือ จึงให้หาตัวตั้งสินเข้ามาเอาเลือนนั้นประทานให้ แล้วบอกตั้งสินว่า เมื่อไปถึงบ้านแล้วให้อาพระอักษรนั้นออกมาร่อนดู เห็นใจโฉจะไม่รู้ความลับ พระเจ้าเหี้ยนเต็หันชอบด้วย ยกอ้วนก็ลาອอกไป

พระเจ้าเหี้ยนเต็จึงเอาระแวงแหงนี้พะหัตต์ให้โลหิตไหลออกมาร้าแล้ว เอาเชียนลงกับแพรขาวตามพระราชดำริ แล้วส่งให้นางยกเส้ายืนชื่อนไว้ในกลีบเลือ จึงให้หาตัวตั้งสินเข้ามาแล้วตรัสว่า เวลาคืนนี้เรากับนางยกเส้าคิดถึงท่าน เมื่อครั้งพาเรحنิลิดุย กุยก็ไปนั้นความชอบทำนั้นมีเป็นอันมาก เราจึงเอาเลือพินน์ให้เป็นบ่าหนึ่ง แล้วค่อยกระซิบสั่งว่า ถ้าไปถึงบ้านแล้วจะเอาหนังสือในกลีบเลือ

รูปที่ ๔๙ พระเจ้าเหี้ยนแต่พระราชทานพระแสงแก่หันทีให้ใจในยิ่งกว้าง

รูปที่ ๕๐ ใจให้ตั้งสินกอดเสือที่พระเจ้าเหี้ยนแต่พระราชทานนั้นมาดู

ออกซ่อนอ่านดู แม้เห็นความทุกษ์ของเรา จงเร่งคิดการให้สำเร็จอย่าให้ผู้ใดล่วงรู้ ตั้งสินก์รับเอารถือใส่ แล้วกราบถวายบังคมลาออกจากประตูวังข้างในจะไปบ้าน

ขณะนั้นหงิคงซึ่งเข้าไปสอดแนมก์มาอกแก่โจโฉว่า บัดนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ให้หาตั้งสินเข้ามาเฝ้าที่ข้างใน แล้วประทานเสื้อให้ผืนหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นประหลาดอยู่ โจโฉได้ฟังดังนั้นก์รับเข้าไปในวัง พอพบตั้งสินเข้าที่ประตูวัง จึงถามว่า ท่านไปไหนมา ตั้งสินจึงบอกว่า รับสั่งให้หาเข้าไปพระราชทานเสื้อ โจโฉจึงถามว่า ชั่งประทานเสื้อนั้นท่านมีความชอบสิ่งใด ตั้งสินจึงบอกว่า ทรงพระดำริถึงเมื่อครั้งข้าพเจ้าพาเสด็จหนีลิฉุย กุยก์ไป โจโฉได้ฟังดังนั้นก์กริ่งใจ จึงทำเป็นว่าท่านมีความชอบได้พระราชทานเสื้อ จกอดมาให้เราจะชมสักหน่อยหนึ่ง ตั้งสินได้ยินดังนั้นก์ตกใจ บิดพลิ้วอยู่มีได้ถอด โจโฉเห็นตั้งสินบิดพลิ้วอยู่ ก็มีความสงสัย จึงให้ทหารถอดเอารถือนั้นมาดูก็มีได้เห็นสิ่งใด โจโฉเอารถือใส่เข้าทำเป็นหัวเราะ แล้วว่าเสื้อนี้สมตัวเรา ท่านให้เราเกิดหรือ ตั้งสินจึงตอบว่า เสื้อนี้เป็นของพระราชทาน ชั่งข้าพเจ้าจะให้ท่านนั้นไม่ควร ถ้าท่านจะต้องประสงค์แล้วจะเอาไว้ก็ตามเกิด โจโฉจึงตอบว่า เราจะปราบนواะไรแก่เสื้อนี้ แล้วโจโฉถอดเสื้อให้ตั้งสิน ตั้งสินก์ลาโจโฉไปบ้าน

ครั้นเวลาค่ำตั้งสินอยู่ในที่นอนแต่ผู้เดียว จึงเอารถือมาพิเคราะห์ดูเป็นช้านาน ก็เห็นแพรขาวแล้วเละออกมาดู เป็นลายพระหัตถ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระอักษรด้วยโลหิตเป็นใจความว่า แท้โจโฉเข้ามาอยู่ในเมืองหลวงได้สิ่ปแล้ว ทำการหยาบช้าต่าง ๆ จะตั้งชนวนและลงโทษผู้ใดก็มีได้ย่าเกรงบอกกล่าวให้เรารู้สุดที่จะอดกลั้นทนทานได้ เราจึงเอาโลหิตในน้ำมือเขียนอักษรเป็นความลับมาให้แจ้ง แม้ตั้งสินเห็นชนวนผู้ใดมีสติปัญญาซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน ก็ให้ชักชวนกันทำการกำจัดโจโฉเสียให้จงได้ ตัวเราและชนวนกับราชภรัทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุขสิบไป

ตั้งสินเห็นอักษรดังนั้นก็มีความสงสารนัก ร้องให้รักพระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่ตั้งสินคิดตรองถ่ายเทหุกษ์ร้อนແຕในเวลากลางคืนนั้น นอนไม่หลับจนรุ่งขึ้น จึงเอาระอักษรนั้นถือเข้าไปในหอดูหนังสือ เออนตัวลงดูพระอักษรพลาง

พลงคิดที่จะล้างใจ แต่ยังไม่เห็นช่องประการใด จึงเออพระอักษรนั้นใส่ในมือเสื้อไว้ ด้วยกำลังอดทนก็หลับไป

พ犹ยกชูนางซึ่งเป็นเพื่อนรักกับตั้งสินเคยไปมาหากันก็เข้าไปถึงหอคุหนสิอ เห็นตั้งสินนอนหลับอยู่ หน้าตาเคราหมาย เขายืนน้ำพาดออกไว้ เห็นพระขาวในมือเสื้อจึงเออกอกมาดู เห็นเป็นอักษรเขียนด้วยโลหิต จึงอ่านดูก็รู้เนื้อความว่า พระเจ้าเหี้ยนเต็คิดอ่านให้ตั้งสินฝ่าใจโจนเสีย จูกจึงเออพระอักษรมาใส่ไว้ในมือเสื้อของตัว แล้วปลุกตั้งสินขึ้นว่า เหตุไฉนช่างมีความสนายอนหลับได้ดังนี้ ตั้งสินดื่นขึ้นไม่เห็นพระอักษรในมือเสื้อก็ตกใจตัวสั่น จูกเห็นดังนั้นจึงแกล้งว่า ท่านจะคิดทำร้ายใจโจนหรือ เราจะไปบอกใจโจนให้แจ้ง ตั้งสินได้ฟังจูกกว่าดังนั้นก็ยิ่งตกใจดังชีวิตจะออกจากกาย แล้วว่าซึ่งท่านจะไปบอกใจโจนนั้นใช่จะตายแต่ตัวเราหมายได้ เมื่อหนึ่งท่านแกล้งฝ่าชีวิตพระเจ้าเหี้ยนเต็เสียด้วย จูกจึงว่าอย่ากลัวเลยเราจะครุ่ลงใจท่านเดอก ตัวเราก็เป็นข้าพระเจ้าเหี้ยนแต่ ตั้งใจทำการโดยสุจริต แต่ชัดสนด้วยยังหาผู้ใดจะคิดเป็นหลักมิได้ถ้าท่านจะคิดทำจุดใจโจน เราจะขออาสาแผ่นดินร่วมคิดด้วย

ตั้งสินได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าถ้าท่านตั้งใจสุจริตต่อแผ่นดินอยู่ฉะนี้ เห็นว่าพระเจ้าเหี้ยนแต่ยังมีพระบารมีอยู่ จูกจึงว่าเรากับท่านจะคิดทำนุบำรุงแผ่นดินแล้ว จงให้หนังสือสัญญาไว้ต่อ กันให้เป็นสำคัญ จึงคิดการสืบไปพอกวนนาบออกตั้งสินว่า บัดนี้ต้นอิบกับโงหัวนซึ่งเป็นชุนนางจะมาหาท่าน ตั้งสินได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงบอกแก่จูกกว่า ต้นอิบกับโงหัวเป็นเพื่อนรักของเรามา ท่านจะเข้าไปเอนอยู่ในม่านก่อน เราจะให้ไปรับต้นอิบ โงหัวนเข้ามาแล้วตั้งสินก็ให้คนออกไปเชิญเข้ามา ถ้อยที่ถ้อยคำนับกัน ต้นอิบจึงว่าแก่ตั้งสินว่า เมื่อพระเจ้าเหี้ยนเต็เสด็จไปประพาสปานั้น ใจโจนทำการหยาบช้าก็เห็นอยู่ ยังมีความแคนนบ้างหรือไม่ ตั้งสินจึงบอกว่า เราเห็นประจักษ์อยู่แต่มิรู้ที่จะทำประการใด

โงหัวนจึงว่า เกิดมาเป็นชายแล้ว แล้วก็เป็นข้าราชการ ถึงตัวจะตายก็ไม่ว่า แต่ให้ได้ทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุขเดิม จะได้มีชื่อประกูดไว้ภัยหน้า จูกซึ่งแอบอยู่ในม่านได้ยินดังนั้นจึงอกรกาว่าแก่ตั้งสินว่า ท่านจะเป็น

พยานเราด้วย บัดนี้ตันอินกับโงหัวคิดกันจะทำร้ายโจโฉ เราจะเอาเนื้อความไปบอกแก่โจโฉให้แจ้ง ตันอินได้ฟังดังนั้นก็โทรศัจว่า เกิดมาเป็นข้าราชการจะอาสาแผ่นดิน มิได้กักลัวความตาย ตั้งสินจึงห้ามตันอินว่าอย่าโทรศัจเลย เนื้อความทั้งนี้ได้คิดกับจูยอกไว้ก่อนท่านหันหัวลงอีก แล้วจึงปรึกษาแก่ท่าน ซึ่งจูยกว่านี้จะลองใจหันดอก แล้วตั้งสินก็เอาพระอักษรนั้นออกให้ตันอินกับโงหัวดู ตันอินกับโงหัวเห็นพระอักษรกรองให้รักพระเจ้าเทียนแต้

จูยกว่า ห่านหัวลงอยู่กับตั้งสินก่อน เราจะไปหาจูลัมมาปรึกษาความลับด้วย แล้วจูยกก์พาจูลัมมา แล้วจึงเอาพระอักษรออกให้ดู จึงคิดพร้อมใจกันลงชื่อไว้เป็นสำคัญทั้งท้าคน ตั้งสินจึงให้แต่งโต๊ะมาแล้วชวนกันเสพย์สุราแล้วสาบานไว้ต่อ กันว่า มิได้อาเนื้อความทั้งนี้ไปแพร่พราย

ฝ่ายม้าเหง้เจ้าเมืองเสเหลียงเข้ามายในเมืองหลวง เมื่อพระเจ้าเทียนแต้ เสด็จไปประพาสปานั้นได้ตามเสด็จไปด้วย ม้าเหง้เห็นโจโฉกระทำหยาบช้าต่อพระเจ้าเทียนเต็กมีความเจ็บแค้นเป็นอันมาก อยู่มาวันหนึ่งม้าเหง้ไปจะเข้าหาตั้งสิน นายประชูจึงไปบอกรังสินว่า ม้าเหง้มาหาห่าน ตั้งสินนั้นเสพย์สุรา กับชุนนางสีคนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงให้ยกโต๊ะออกมาเสีย แล้วให้ชุนนางหันสีคนนั้นแอบซ่อนอยู่หลังจาก ตั้งสินก็ลูกออกไปรับ ม้าเหง้ก็คำนับกันตามสมควร ม้าเหง้เห็นหน้าตั้งสินสดใสบริบูรณ์อยู่ สำคัญว่าตั้งสินไม่เจ็บร้อนต่อแผ่นดิน ม้าเหง้กอดใจใหญ่แล้วจึงว่า ตัวห่านเป็นชุนนางผู้ใหญ่ เลี้ยงพระเจ้าเทียนแต้ นับถือห่านว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ ควรหรือไม่เจ็บร้อนด้วยแผ่นดิน เราจะลาห่านกลับไปแล้ว ตั้งสินคิดกริงใจยุตชัยเสื่อมม้าเหง้ไว้แล้วว่า เหตุใดนห่านจึงว่าเราไม่เจ็บร้อนด้วยแผ่นดิน ม้าเหง้จึงตอบว่า เมื่อพระเจ้าเทียนเต้เสด็จไปประพาสป่าโจโฉกระทำหยาบช้า เราก็เป็นแต่ข้าราชการหัวเมืองยังมิได้เจ็บแค้น ห่านเป็นเชื้อพระเจ้าเทียนแต้ เหตุใดมาผึงสายอยู่ฉะนี้ ไม่คิดกำจัดตั้ตtruราชสมบัติเสีย

ตั้งสินยังไม่ไว้ใจม้าเหง้ ทำเป็นตกใจแล้วตอบว่า เหตุใดนห่านจึงอาความนี้มาเจรจา ทุกวันนี้โจโฉเป็นมหาอุปราช สำเร็จราชการช่วยบำรุงแผ่นดินแล้วหามาเจรจาดังนี้ ถ้ามีผู้รู้เห็นอาเนื้อความไปบอกรแก่โจโฉ เราจะมิพากันตายเสียหรือ ม้าเหง้จึงว่า ห่านยังนับถือโจโฉเป็นดิอยู่อีกเล่า ห่านเป็นคนสองพลอ

รักชีวิต ไม่เป็นใจที่จะบ่ารุงแผ่นดินให้เป็นสุข ท่านค่อยอยู่เดิมเราจะลาไปแล้ว ตั้งสินเห็นว่าม้าเหง็มใจซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเทียนเต้ จึงว่าท่านอย่าเพ่อกรช ขอให้ดพังดูก่อน แล้วตั้งสินก็เอาพระอักษรของพระเจ้าเทียนเต้นั้นมาให้ม้าเหง็ดู ม้าเหง็แจ้งในพระอักษรดันนั้นกรช กระทบหัวชนฟันจนโลหิตไหลออกจากปาก แล้วจึงว่าแก่ตั้งสินว่า เร่งคิดอ่านกระทำการในนี้เดิม เราจะกลับไปเมืองเสเหลียง จึงจะยกทหารมาช่วยกำจัดศัตรูราชสมบัติเสียให้จงได้ ตั้งสินจึงให้ชุนนางสี่ คนนั้นออกมากำหนดม้าเหง็ แล้วกระทำสัตย์สาบานลงชื่อพร้อมกันทั้งหกคน แล้ว ตั้งสินจึงว่าแก่ม้าเหง็ว่า การซึ่งจะบ่ารุงแผ่นดินครั้งนี้เห็นจะสำเร็จ เพราะท่าน

จุยก จุลัน ตันอิบ โงหัวนจึงว่า เราจะคิดประการใดจึงจะได้ผู้ชึ้นสัตย์ซึ่ง ต่อแผ่นดินมาช่วยคิดอ่านอึก ตั้งสินจึงว่า การทั้งนี้เป็นความลับเราจะแพร่- พระยานักก์จะเสียการไป ม้าเหง็ได้ยินชุนนางทั้งสี่คนกับตั้งสินพูดกันดังนั้นคิด ขึ้นได้ถึงเล่าปี ก็ตอบมือหัวเราะว่า เราได้อึกคนหนึ่งแล้ว ตั้งสินจึงถามว่าผู้ใด ม้าเหง็จึงว่า เล่าปีก็เป็นเชื้อพระเจ้าเทียนเต้ เหตุใดท่านจึงมีได้คิดการด้วย ตั้งสิน จึงว่าเล่าปีเป็นเชื้อพระวงศ์ก็จริง แต่อยู่ในอ่านใจใจ เราจะไว้ใจมีได้ก่อน ม้าเหง็จึงว่า เมื่อพระเจ้าเทียนเต้เสด็จไปประพาสป่า ชุนนางทั้งปวงเข้าถวาย บังคม ใจให้ชักม้าผ่านหน้าพระที่นั่งออกมานำ ทำการประหนึ่งจะรับคำนับชุนนาง ทั้งปวง กวนอูกรชເວົ້ວງว้าชິນຈະພັນໂລໄຈ เล่าปีกระหຍີບຕາສັນຕິຮະຫຳມການອູ ເຮົາເຫັນກີຣຍາເລ່າປີຈະຄິດຮ້າຍໂລໂຂອູ ແຕ່ທາກເກຽງວ່າທາຮູ້ຊື່ເປັນໃຈແກໂລໂຄນັ້ນ ມາກ ເລ່າປົກລັງຈະເສີຍທີ່ຈຶ່ງທຳມການອູໄວ້ ທ່ານຈະຄິດອ່ານພຸດຈາກັນເລ່າປີດູເດີດ ตั้งสินเห็นชอบด้วย ม้าเหง็กับชุนนางทั้งสี่คนนั้นກໍລາตั้งสินกลับไปบ้าน

ครั้นเวลาค่ำตั้งสินจึงเอาพระอักษรของพระเจ้าเทียนเต้ลอบไปหาเล่าปี เล่าปีเห็นตั้งสินมาก็ดีใจเชญให้กินโต๊ะ ตั้งสินจึงถามเล่าปีว่า เมื่อพระเจ้าเทียนเต้ เสด็จไปประพาสป่า กวนอູເວົ້ວງວ້າชິນຈະພັນໂລໄຈ ເຫຼຸດໃນທ່ານຈຶ່ງທຳໄວ້ ເລ່າປີ ตกใจจึงว่า ทำไม่ท່ານຈຶ່ງเห็นการทั้งนี้ ตั้งสินจึงว่าผู้อื่นมีได้สังเกต ແຕ່ເຮົາຜູ້ເດີວ ເຫັນອູ

เล่าปีได้พังตั้งสินว่าเห็นประจักษ์ອູดັ່ງນັ້ນ ครັນຈະປົງເສີເສີກີຈະເປັນ ເທິຈ ຈຶ່ງຕອບວ່າ ກວູເຫັນມາອູປາຫຼາກີນອູທ່າຍໜຶ່ງ ນ້ອງເຮົາຈິງໂກຮ

เพราะเจ็บร้อนด้วยพระเจ้าเหี้ยนแต่ ตั้งสินได้ยินเล่าปี่ว่าดังนั้น คิดถึงพระคุณพระเจ้าเหี้ยนเต็กร้องให้ ว่าแม้ชุนนางทั้งปวงมีเจ็บร้อนเหมือนกวนอูนี้แล้ว ไห้เลยพระเจ้าเหี้ยนเต็จะได้ความเดือดร้อนดังนี้ เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็คิดสองสัยว่า ใจโฉนดลังแต่งกลอุบายให้ตั้งสินมาพูดจา จึงแกกลังตอบว่าทุกวันนี้ใจโฉเป็นมหาอุปราช ช่วยทำบุญบำรุงแผ่นดินอยู่ เหตุไนท่านจึงว่าพระเจ้าเหี้ยนเต็ได้ความเดือดร้อนนั้นไม่ควร ตั้งสินโกรธลูกชี้นว่า ท่านเป็นผู้ใหญ่ พะเจ้าเหี้ยนแต่ก็หนักถือว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ เหตุไนท่านจึงยกย่องอ้ายชนถ จะลองใจเราริอ

เล่าปี่เห็นว่าตั้งสินสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเหี้ยนเต็จังตอบว่า เดิมที่เราสองสัยคิดว่าท่านแต่งกลอุบายนามาลงเรา เราจึงแกกลังเจราหั้นนี้ ตั้งสินจึงเอาพระอักษรนั้นให้เล่าปี่ดู เล่าปี่เห็นพระอักษรแล้วคิดสังสารก็ร้องให้ ตั้งสินจึงเอาหนังสือสัญญาซึ่งคิดจะทำการด้วยกันทั้งทัศนให้เล่าปี่ดู เล่าปี่จึงว่า ซึ่งท่านคิดอ่านกำจัดศัตรูราชสมบัติเสียนั้น เราจะขอทำการด้วย ตั้งสินจึงว่า แม้ท่านจะคิดทำบุญบำรุงแผ่นดินด้วยเราก็ให้เขียนหนังสือสัญญาไว้เป็นสำคัญ จะได้ช่วยกันทำการสืบไป เล่าปี่ก็เขียนหนังสือสัญญาเข้าซื่อด้วยอีกคนหนึ่งนั้นให้ตั้งสินแล้ว ก้าชับว่า ซึ่งจะทำการครั้งนี้ ให้ท่านคิดตรึกตรองจะดี แม้แพร่พรายไป การเราจะไม่สำเร็จจะเสียห่วงที่ ตั้งสินรับคำเล่าปี่แล้วก็ล้าไปบ้าน

ตอนที่ ๑๙

ฝ่ายเล่าปีรับคำตั้งสินแล้ว ครั้นจะคิดทำการสิ่งใดก็กลัวใจໂฉจะไม่ไว้ใจ จึงแกลงทำการถ่อมตัว เอาไม้มมาทำเป็นรัว ทำสวนปลูกผักเองทุกวันมีได้ขาด กวนอู เตียวทุยจึงว่าแก่เล่าปีว่า การซึ่งจะคิดเหตุใดจึงไม่คิด และพี่มาทำการเป็น คนหาตราตรามล้มได้ตั้งนี้จะประสงค์สิ่งใด เล่าปีจึงตอบว่า เจ้าทั้งสองไม่รู้ความคิดพี่ อย่าไว้ให้วุ่นวายไปเลย กวนอู เตียวทุยก็นิ่งอยู่

อยู่มาวันหนึ่งมีผู้ไปบอกรักแก่ใจ曰ว่า เล่าปีสร้างสวนปลูกผักเองทุกวัน ใจໂฉจึงให้เคาทุ เตียวเลี้ยวกับทหารย์สิบคนไปเชญเล่าปี เคาทุ เตียวเลี้ยวเข้าไป ในบ้านเล่าปี มิได้เห็นกวนอู เตียวทุย เห็นแต่เล่าปีปลูกผักอยู่ในสวน เคาทุ เตียวเลี้ยวก็เข้าไปหาเล่าปี แล้วนอกรวมท่าอุปราชให้ข้าพเจ้ามาเชญท่านไป เล่าปี ตกใจจึงถามว่า มหาอุปราชให้มาหาเราจะว่าเน้อความสิ่งใด เคาทุจึงว่ามหาอุปราช จะมีธุระสิ่งใดข้าพเจ้ามิได้แจ้ง แต่ให้ข้าพเจ้ามาเชญท่านไป เล่าปีชัดมิได้ก็มากับ เคาทุ เตียวเลี้ยว ใจໂฉเห็นเล่าปีมาจึงสัพยอกถามว่า ท่านอยู่บ้านทุกวันนี้ทำการ ใหญ่หลวงนัก เล่าปีได้ยินใจໂฉว่าดังนั้น สังเกตว่าใจໂฉแจ้งเน้อความทั้งปวงก็ ตกใจนิ่งอยู่ไม่รู้ที่จะตอบประการใด ใจໂฉจึงจุงมือเล่าปีพาไปถึงหลังสวนแล้วว่า ท่านอยู่บ้านคิดอ่านทำสวนปลูกผักยังเหมือนสวนของเรานี้หรือ เล่าปีเห็นว่าใจໂฉ ไม่มีความสงสัยก็ค่อยคลายใจ จึงตอบว่าข้าพเจ้ามาเพื่อนบูญท่านอยู่ มิได้มีการ สิ่งใด ข้าพเจ้าจึงได้ทำการสวนปลูกผักแต่เพื่อให้สนาญอารมณ์ จะสนูกเหมือนสวน ของท่านหรือ

ใจฉบับนิ่งอยู่กับเล่าปีแลเห็นต้นมะเพ่อง ใจໂฉจึงชี้ให้เล่าปีดูแล้วว่า เมื่อ ครั้งไปรบกับเตียวลีว ทหารทั้งปวงอยากน้านัก เรายังคิดกลอนบายหลวงว่า ให้ อุตสาห์เดินไปอิกหน่อยหนึ่งเดิด จะพบมะเพ่องมีผลสุกเป็นอันมาก ทหาร ทั้งปวงได้ยินอภากซื่อของเบรี้ยว ก็ให้บังเกิดเพาะมีมาทุกคน ซึ่งอยากน้านัก ค่อยคลายลง เล่าปีจึงสรรเสริญใจໂฉว่าความคิดท่านดีนักหาผู้ใดเสมอมิได้ ใจໂฉ

จึงเชิญเล่าปีให้นั่งบนที่นั่งเย็นที่กลางสวน แล้วชวนกินโต๊ะเสพย์สรากับมะเพือง

ขณะเมื่อใจໂດกับເລຳປ່າສະພົບສຸວາຍູ້ຕ້ວຍກັນນີ້ ພອນັບງເກີດພາຍຫັນມີມີ
ຝຳມັວຸນ ທ່ານແລຄນທັງປວງຮ້ອງວ່າ ມັງກຣສໍາແಡງຖົກບັນອາກາສຈຶ່ງເກີດພາຍ
ຫັນດັ່ງນີ້ ໂຈໂດກับເລຳປ່າໄດ້ຍິນຄນທັງປວງຮ້ອງກີ່ເງຍຫຼ້າຂຶ້ນດູ ເທິ່ນແມ່ມີມັວໄປ
ທັງອາກາສ ເລຳປ່າກັບໂລໂກຮູ້ວ່າມັງກຣສໍາແດງຖົກ ໂຈໂດຈະໄຄຮູ່ປັບປຸງຢາເລຳປ່າຈຶ່ງ
ແກລ້ງຄາມວ່າ ທ່ານແຈ້ງຫີ່ໄວ່ ຄືວ່າມັງກຣສໍາແດງຖົກຈຶ່ງເກີດລມເມ່ນມີດັ່ງນີ້ ແລ
ມັງກຣນີ້ຖົກປະກາດໄດ້

เล่าปีกแกลังตอบว่า มังกรสำแดงฤทธิ์ประการใดนั้นเข้าพเจ้ามีได้แจ้งใจโดยจึงว่าอันมังกรสำแดงฤทธินั้น จะทำให้ใหญ่แล่นอย่างเท่าใดก็ได้ถ้าจะชี้นไปบนอาณาจักรท่าฤทธิ์ต่าง ๆ แล้ว อาการคนนั้นมั่นเคนอยู่ ไม่สมอตัวยฤทธิ์ เม้มั่นในห้องมหาสมุทร กระทำฤทธิ์ให้กายนั้นน้อยเข้าแอบอยู่ในเมื่อมซังอ่อนเชา ก็ได้ อันเกศกาลนี้เป็นฤทธิ์ฝัน มังกรจึงสำแดงฤทธิ์ฉะนี้ อุปมาเหมือนคนมีสติปัญญาภัยหวังชวาง ถ้าจะทำการสิงได้จะเนการตามสมควร เม้มเห็นว่าการใหญ่ก็ทำให้ใหญ่ ประมาณการน้อยก็ทำแต่น้อย ทุกวันนี้ผู้ใดมีสติปัญญาภัยหวังชวางเหมือนมังกรสำแดงฤทธิ์ฉะนี้บ้าง ท่านจะบรรยายให้แจ้ง

เล่าปีแก่ลังตอบว่า ข้าพเจ้าหาสติปัญญาไม่ได้ ซึ่งได้เป็นชื่นนางมีคุณนับถือนี้ ก็ เพราะบุญของมหาอุปราชช่วยทูลเสนอให้ ข้าพเจ้าจึงมีความสุขมาซึ่งผู้ใดจะมีสติปัญญาไว้วางใจมั่นการสำแดงฤทธิ์นั้น ปัญญาข้าพเจ้าคิดไปไม่ถึง ใจโน้ดได้ยินดังนั้นจึงว่าแก่เล่าปีว่า ความคิดท่านก็มีอยู่ เหตุใดแก่ลังเจรจาถ่อมตัวนัก ถ้ามาตรวจว่าจะไม่มีปัญญาคิดไปไม่เห็นตลอด ก็ย่อ้มได้ยินคำเลื่องลือ แล้วรู้จักชื่อว่าผู้ใดมีสติปัญญานำง เล่าปีแก่ลังว่า ข้าพเจ้ารารีกได้ว่า ทุกวันนี้อ้วนสุดเจ้าเมืองลำพังมีสติปัญญากล้าแข้ง ทหารใหญ่น้อยก็มีฝีมือเป็นอันมาก ทั้งเสบียงอาหารกับธนูรัตน์ ใจโน้ดได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า อ้วนสุดนั้น อุปมาเหมือนคนพอยู่ในหลุม ซึ่งจะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นไม่ได้ แต่ความคิดอ้วนสุดนี้ เราจะไปมัดเอามาก็จะได้โดยง่าย

เล่าปี่ว่าหัวเมืองฝ่ายเหนือนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าอ้วนเสี้ยงเจ้าเมืองกิจวะเป็นพ่ออ้วนสุดนั้น ก็เป็นเชื้อชันนางต่อ ๆ มาถึงสามชั่วคนแล้ว บัดนี้อ้วนเสี้ยงก

รูปที่ ๕๔ ใจโดยกับเล่าบีเสพย์สุราด้วยกันที่ในสวน
พอฟ้าร่องเล่าบีกีเอามือปิดทุ

๒๘๗

รูปที่ ๕๕ กวนอุลวงกิเหมาให้เปิดประตูเมืองชิจว

ซ่องสุมผู้คนไว้เป็นอันมาก ทั้งมีที่ปรึกษาหลายคน ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นว่า อ้วนเสี้ยวมีสติปัญญาหลักแหลมลึกซึ้งอยู่ ใจฉันจึงว่า อ้วนเสี้ยวเป็นคนบ้า ยศถ้าศักดิน้ำใจก็ชลาด คิดการสิ่งใดเสียมากได้น้อย ซึ่งจะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นไม่ได้ เล่าไปรู้ว่าเล่าเปี่ยวนเมืองเก่งจั่วเมืองใหญ่ชั้นถึงเก้าเมือง น้ำใจก็โอบอ้อมอารีต่อเพื่อนฝูงทั้งปวง และก็มีทหารเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นว่า มีสติปัญญาจึงทำการกล่าวอุทานได้ทั้งนี้

ใจฉันจึงตอบว่า เล่าเปี่ยวนนั้นมีพวกเพื่อนแลทหารมากก็จริง แต่ไม่มี ความสัตย์ เป็นคนปากหวาน จะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นไม่ได้ เล่าไปรู้ว่า ชุนเช็กเจ้าเมืองกังตั่งนั้น กำดัดหนุ่มอยู่มีกำลังกล้าแข็ง ทั้งมีทหารเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นว่ามีความคิดและฝีมืออยู่คนหนึ่ง ใจฉันจึงตอบว่าชุนเชกนั้นมีฝีมือเป็น ประมาณ หากว่าได้ทหารของชุนเกี้ยนผู้เป็นบิดาไว้จึงทำกำเริบได้ ซึ่งจะนับถือ ว่ามีความคิดนั้นเรามิได้เห็นด้วย เล่าไปรู้ว่าหัวเมืองฝ่ายตะวันตกนั้น ข้าพเจ้าเห็น ว่าเล่าเจียงเจ้าเมืองเสฉวนมีสติปัญญา และเป็นเชื้อพระวงศากษัตริย์มาแต่ก่อน ใจฉันจึงตอบว่า เล่าเจียงนั้นถึงเป็นเชื้อพระวงศ์ก็จริง แต่ความคิดมิได้ อุปมาเหมือนสุนัขเฝ้าประตู ซึ่งจะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นมิได้ เล่าไปรู้ว่า เตียวสิ้วหนึ่ง เตียวพ่อหนึ่ง หันชุยหนึ่ง สามคนนี้ทำน้ำทึบเป็นประการได้เล่า ใจฉันได้ยินดังนั้นก็ตอบว่า เอ่อหัวเราและพวกแล้วตอบว่า อันเตียวสิ้ว เตียวพ่อ หันชุยนั้นมี แต่ชื่อ จะหยิบเอาความคิดสิ่งใดก็ไม่ได้ ทำน้ำทึบไว้ให้เสียปาก อันผู้มีสติ ปัญญานั้น ถ้าจะคิดสิ่งใด ก็กว้างขวางโอบอ้อมอารี อุปมาเหมือนบุคคลกลิ่น แก้วอันเป็นพิพิธไว้ในห้อง ถ้าไปสถานที่ใดถึงเวลาค่ามีดก็เลิดลอดสว่างไปด้วย รักมีแก้ว ถ้าคิดการสิ่งใดก็รู้จักที่หนักที่เบาที่เสียที่ได้ ยกย้ายถ่ายเทมิให้ผู้ใด ล่วงรู้ถึง จึงจะนับได้ว่ามีสติปัญญาลึกซึ้ง เล่าไปได้ยินดังนั้นจึงกล่าวอุทานว่า ทุกวันนี้จะหาผู้มีสติปัญญาเหมือนมหาอุปราชวานนั้นขัดสนนัก ใจฉันจึงว่า ทุกวัน นี้เราเลิ่งดูผู้ซึ่งมีสติปัญญานั้นลืมแล้ว มิอยู่แต่ทำน้ำทึบเราสองคนเท่านี้ เล่าไป ได้ยินใจฉันว่าดังนั้นก็สะตุ้งใจ ตะเกียงพลัดตกจากมือ พ้อได้ยินเสียงฟ้าร้อง เล่าไปก็ทำอกใจเอามือปิดหูไว้ ใจฉันเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า เกิดมาเป็นชา หยุดใจจึงกลัวเสียงฟ้า เล่าไปรู้ว่าโนราณทำน้ำไว้ ถ้าฟ้าคะนองให้รัวหัวใจ

หน้า โจโฉมีได้รู้กลึกสิ้นสัมภាន จึงนึกว่าเล่าปีนี้ขาดนัก จะคิดการใหญ่ไปมิได้ แต่นั้นมาโจโฉมีได้คิดแคลงระวางเล่าปี

ฝ่ายกวนอู เตียวหุยซึ่งไปหัดเก้าหัณฑ์นั้น กลับมา มีได้เห็นเล่าปี จึงถามคนใช้ว่าพี่เราราไปไหน คนใช้จังบอกว่าโจโฉให้เชญไป กวนอู เตียวหุยได้ฟัง ตั้งนั้นก็ทกใจ ทิ้งเก้าหัณฑ์เสียจับเอกสารบีบตามเล่าปีไป ครั้นถึงประชุมบ้านโจโฉ นายประชุมห้ามไม่ให้เข้าไป กวนอู เตียวหุยก็มิฟัง เดินเข้าไปในบ้านโจโฉ แจ้งว่าโจโฉพาเล่าปีไปอยู่ในสวน กวนอู เตียวหุยก็ตามไป โจโฉนั่งเสพย์สุราอยู่ กับเล่าปี เห็นกวนอู เตียวหุยถือกระเบื้องเดินเข้ามา จึงถามว่า ทำนั้งสองถือกระเบื้องนี้ เข้ามาทำไม กวนอู เตียวหุยจึงว่า ข้าพเจ้าแจ้งว่าหาอุปราชาหาเล่าปีมากินโดย ข้าพเจ้าจะมารำกระเบื้องให้ทำนั้น

โจโฉจึงว่า ทำนมาทำดังนี้เหมือนจดหมายเหตุครั้งพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง คิดร้ายแก่พระเจ้าเล่าปี พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเชญพระเจ้าเล่าปีมาเสวยโดย แล้ว คิดกลอุบายนให้หันจวงออกรำกระเบื้องทำร้ายพระเจ้าเล่าปี หัวนกุยเซยน้อย พระเจ้าเล่าปีเห็นหันจวงรำกระเบื้องไม่กลับเข้ามาไม่ไว้ใจ จึงว้อนเพลงกระเบื้องนั้นจะร่า แต่ผู้เดียวดูไม่งาม เรายจะออกรำด้วย แล้วหัวนกุยก็ถอดกระเบื้องอกลุกขึ้นรำด้วย และหันจวงเงือกระเบื้องนั้นจะพันพระเจ้าเล่าปี หัวนกุยก็รับกระเบื้องไว้ พระเจ้าเล่าปี จึงไม่มีอันตราย ตัวเราบัดนี้จะได้คิดร้ายต่อเล่าปีเหมือนพระเจ้าฉ้อป้าอ่องคิดจะ ให้ทำร้ายต่อพระเจ้าเล่าปีหมายได้ ซึ่งทำนมาทำดังนี้ไม่ควร

กวนอู เตียวหุยจึงว่า ข้าพเจ้าจะคิดทำฉันนี้หมายได้ แม้ทำนแคลงอยู่ แล้วข้าพเจ้าก็ไม่ร่า โจโฉจึงให้คนใช้รินสุราให้กวนอู เตียวหุยกิน ครั้นเวลาเย็น เล่าปี กวนอู เตียวหุยก็คำนับลาโจโฉพา กันกลับมาที่อยู่ กวนอูจึงว่าแก่เล่าปีว่า ข้าพเจ้ากลับมารู้ว่าโจโฉให้ทำนไป ข้าพเจ้าก็ตกใจคิดแคลงโจโฉ จึงพา กันรับ ตามไป เล่าปีจึงเล่าเนื้อความซึ่งโจโฉพาไปเที่ยวในสวน และให้เสพย์สุรา กับ มะเพียงนั้นให้กวนอู เตียวหุยฟัง กวนอูจึงว่าซึ่งโจโฉทำดังนี้พี่จะเห็นประการได้ เล่าปีจึงว่า ซึ่งเราคิดอ่านทำสวนปลูกผักประสงค์จะให้โจโฉสิ้นสัมภាន ว่าเราหา ความคิดไม่ ครั้นโจโฉชวนกินโดยพูดจาสรรเสริญว่าพี่มีความคิด พ่อเสียงฟ้า ร้องพี่ทำตกใจทิ้งตะเกียงเสียแล้วเอามือปิดทูไว้ โจโฉก็สิ้นสัมภាន กวนอู เตียวหุย

จึงว่าความคิดพิท่านี้ดีนัก

ครั้นอยู่มาระหว่างหนึ่ง โจโฉให้เชิญเล่าปี่มา กินโตะอยู่ พ่อหมันทองซึ่งโจโฉให้ไปฟังราชการอ้วนเสี้ยวันนั้น เขายังความบอกแก่โจโฉว่า บัดนี้กองชุนจ้านแห่งอ้วนเสี้ยวแล้ว เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงถามหมันทองว่า ซึ่งอ้วนเสี้ยวจะเป็น กองชุนจ้านนั้นด้วยเหตุใด หมันทองจึงบอกว่า อ้วนเสี้ยวยกไปตีกองชุนจ้านแลกกองชุนจ้านยกออกสู้รบเสียทีแก่อ้วนเสี้ยวเป็นหลายครั้ง กองชุนจ้านจึงให้ไปปลูกหอคอยสูงยื่นไป แล้วคาดข้าวปลาเข้าไว้ในเมืองเป็นอันมาก เกณฑ์ทหารชั้นรากชาหน้าที่เชิงเทินไว้เป็นมั่นคง และหัวเมืองซึ่งชั้นแก่กองชุนจ้านบอกหนังสือไปถึงกองชุนจ้านว่า อ้วนเสี้ยวคุณทหารมาตีบ้านเล็กเมืองน้อยแต่กระสั่รร้าย เป็นหลายตำบล ขอให้ยกกองทัพมาช่วย กองชุนจ้านจึงตอบว่า ทหารหัวเมืองทั้งปวงมีได้เป็นใจรับผู้ ค่อยแต่จะให้ยกไปช่วย และหัวเมืองทั้งปวงแจ้งในหนังสือดังนั้น ต่างคนต่างกันน้อยใจ ไปเข้าเกลี้ยกล่อมอ้วนเสี้ยวเป็นอันมาก

กองชุนจ้านรู้ดังนั้น จึงแต่งหนังสือเขียนมาจะให้กราบทูลพระเจ้าเตี้ยนเต้ ขอกองทัพไปช่วย ทหารอ้วนเสี้ยวจับผู้ถือหนังสือได้ แล้วกองชุนจ้านให้คนถือหนังสือไปถึงเตี้ยวเอียนให้ยกกองทัพมาช่วย ถ้ามาถึงแล้วเมื่อได้ให้จุดเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ กองชุนจ้านจะคุณทหารตีกระหนานออกมานา ทหารอ้วนเสี้ยวก็จับผู้ถือหนังสือได้อีก อ้วนเสี้ยวจึงแต่งทหารชุมอยู่เป็นสองกอง ทหารกองกลางนั้นทำเป็นจะทลายกำแพงเข้าไป อ้วนเสี้ยวจึงให้ทหารจุดเพลิงไกลค่ายประมาณสามสิบเส้น ฝ่ายกองชุนจ้านเห็นแสงเพลิงดังนั้น ก็สำคัญว่าเตี้ยวเอียนยกกองทัพมาช่วย กองชุนจ้านจึงเปิดประตูเมือง คุณทหารตีกระหนานออกมานา ทหารกองกลางอ้วนเสี้ยวนั้นถอยหนี แล้วจุดประทัดขึ้นเป็นสำคัญ แลกกองทัพชุมอยู่ทั้งสองข้างนั้นจึงคุณทหารตีกระหนาน ผ่าฟันทหารกองชุนจ้านล้มตายเป็นอันมาก กองชุนจ้านนั้นหนีกลับเข้าเมืองได้ อ้วนเสี้ยวจึงให้ทหารชุดอุโมงค์เข้าไปทะลุขึ้นในเมือง แล้วให้จุดเพลิงเผาเมืองขึ้น กองชุนจ้านเห็นจวนตัวเข้าดังนั้นก็จ่าบุตรภรรยาเสียลิ้น ตัวนั้นเชือดคอตาย และบัดนี้อ้วนเสี้ยวได้ทหารกองชุนจ้านไว้เป็นอันมาก

เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็มีความสงสารกองชุนจ้าน ด้วยมีคุณได้ทูลความ

ชอบ พระเจ้าเหี้ยนต์จึงโปรดให้เป็นเจ้าเมืองเพงวนกวน แล้วคิดถึงจูล่ง ด้วย มิรู้ว่าเป็นหรือตาย ใจโฉลงตามมั่นของว่า อ้วนเสี้ยวได้มีเมืองปักเปงแล้ว กิตติศัพท์จะคิดประการใดบ้าง หมั่นทองจึงบอกใจโฉวว่า ข้าพเจ้ารู้กิตติศัพท์ว่า อ้วนสุดอยู่เมืองหัวยหน่า ตั้งตัวเป็นเจ้าทำทายาทชั่วชั่มแหงอาณาประชาราษฎร์ ทั้งปวงแตกตื่นหนีไปเป็นอันมาก อ้วนสุดให้ทหารไปบอกแก่อ้วนเสี้ยวว่า จะ ส่งตราหยกให้แก่อ้วนเสี้ยว ฝ่ายอ้วนเสี้ยวไม่เชื่อน้องชาย จึงให้อ้วนสุดเอา ตราหยกนั้นมาให้ก่อน บัดนี้พากครอบครัวพอยพาออกจากเมืองหัวยหน่า จะเอา ตราหยกไปให้อ้วนเสี้ยว ณ เมืองกิจว์ ถ้าอ้วนเสี้ยว อ้วนสุดถึงกันแล้วก็จะมี กำลังมากขึ้น ซึ่งจะกำจัดเสียนนั้นเห็นจะชัดสนนัก ขอท่านเร่งคิดอ่านอย่าให้ ส่องคนพี่น้องเข้าถึงกันได้ ใจโฉนได้ฟังดังนั้นก็มิได้ว่าประการใด

เล่าปี่จึงคิดแต่ในใจว่า ครั้งนี้ได้ทิ้งแล้ว จำจะคิดผ่อนผันให้พ้น เนื้อมือใจโฉนเสี้ยก่อน จึงจะคิดการต่อไป เล่าปี่ก็ลุกขึ้นค่านับใจโฉนแล้วว่า บัดนี้ อ้วนสุดพากครอบครัวพอยจะไปหาอ้วนเสี้ยว เห็นอ้วนสุดจะยกมาทางเมืองชิจว์ ข้าพเจ้าจะขอทหารอาสายกไปสักด็ติ เห็นจะจับอ้วนสุดได้โดยง่าย ใจโฉนได้ฟัง ดังนั้นก็ยินดีนัก แล้วว่าเวลาพรุ่งนี้เราจะเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเตี้ให้ทราบ ก่อน เล่าปี่ก็ลาใจโฉนกลับไปที่อยู่ ครั้นเวลาพรุ่งเช้าใจโฉนกับเล่าปี่ก็เข้าไปเฝ้า ใจโฉน จึงกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเตี้ว่า บัดนี้อ้วนสุดจะยกไปหาอ้วนเสี้ยว ถ้าสองคนนี้ เข้าถึงกันก็จะคิดการใหญ่ขึ้น ข้าพเจ้าจะขอให้เล่าปี่คุมทหารห้ามมีน ยกไปสักด็ติ อ้วนสุดทางเมืองชิจว์ พระเจ้าเหี้ยนต์ก็โปรดให้ ใจโฉนวายบังคมลาອกมาจัด ทหารห้ามมีให้แก่เล่าปี่

พระเจ้าเหี้ยนเตี้เห็นใจโฉนแล้วนนางทั้งปวงออกไปก่อน ยังแต่เล่าปี่ จึงทรงพระกันแสงแล้วตรัสแก่เล่าปี่ว่า นอกนั้นมิได้เห็นผู้ใด เห็นแต่ท่านผู้เดียว คิดไว้ว่าจะได้ฟังสินไป บัดนี้จะไปทัพเสียแล้ว เราจะทุกข์ใจอยู่ท่าท่านกว่าจะ กลับมา เล่าปี่ก็กราบทวายบังคมลาอກมาหาใจโฉน ใจโฉนก็มอบทหารห้ามมีให้ เล่าปี่ จึงให้จูเหลง ล่อเจียวสองคนกำกับเล่าปี่ไปด้วย เล่าปี่ก็ลาใจโฉนมาจัดเสบียง อาหาร แล้วพากวนอู เตียวทุยกับทหารทั้งปวงรับอภิจากเมืองชูโต ฝ่ายตั้งสินรู้ ว่าเล่าปี่ยกกองทัพออกจากเมืองกิรินไปสักด็ติเล่าปี่อยู่ ทำประหนึ่งว่าจะส่งกองทัพ

แล้วตั้งสินธิค่อยกระซิบกับเล่าปี่ว่า การซึ่งพระเจ้าเหี้ยนแต่สั่งไว้ เราได้ร่วมคิดกันนั้นทำนอย่าลืมเสีย เล่าปี่ตอบว่าความลับนั้นเข้าพเจ้ามิได้ลืม ตัวท่านเป็นผู้ใหญ่อยู่ภายหลัง จึงคิดอ่านปากปิดความอย่าให้ฟังช้าน ถ้าเข้าพเจ้าไปได้ห่วงที่แล้วจะให้มีหนังสือลับมา แล้วเล่าปี่ก็ลาตั้งสินรับยกกองทัพไปทั้งกลางวันกลางคืน

กวนอู เตียวหุยจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ท่านไปทัพทุกครั้งมิได้รับรัดเดิน เมื่อไอนครั้งนี้ ชื่่องานเร่งเดินทัพทั้งกลางวันกลางคืนนั้นด้วยเหตุสิ่งใด เล่าปี่จึงตอบกวนอู เตียวหุยว่า ตัวเรามาอยู่ในเมืองมือโจโฉนี้ อุปมาเหมือนกอยู่ในกรุงปลาอยู่ในช่อง บัดนี้เข้าปล่อยออกจากกรุงแล้วก็ยินดีนักจะรับไปที่อยู่ แล้วเล่าปี่ก็ให้กวนอู เตียวหุยเร่งทหารทั้งปวงรีบยกไป

ฝ่ายเทียทยกบัญชา ชั่งโจโฉให้ไปเร่งเสบียง ณ ทัวเมืองทั้งปวง ครั้นรู้กิตติศัพท์ว่าโจโฉให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพไปดังนั้นก็ตกใจ จึงรับกลับเข้ามานั่ง เมืองฐานุ่ม เทียทยกบัญชาแก่จึงว่าแก่โจโฉว่า เหตุใดท่านจึงให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพไป โจโฉจึงตอบว่า บัดนี้อ้วนสุดจะยกไปเข้าด้วยกับอ้วนเสียฯ เราจึงให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพคุณทหารไปสักด็ตอ้วนสุดทางเมืองกิจวิ่ง เทียทยกจึงว่าครั้นนี้เล่าปี่หนีลไป มาหาท่าน ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าปี่จะเป็นเสียนหนามไปภัยหน้า ข้าพเจ้าได้ว่าให้มาหาอุปราชมาเล่าปี่เสีย ท่านมิได้ทำตาม แล้วก็ให้เล่าปี่ไปเป็นเจ้าเมืองชิจว จนได้กลับไปอยู่เมืองเสียพ่าย แล้วเล่าปี่แตกลิป์มาพึงอึก ชั่งท่านไว้ใจให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพไปครั้นนี้ อุปมาเหมือนปล่อยเสือเข้าป่า และปล่อยจะระเซ้งในแม่น้ำ สินไปเมื่อหน้าเล่าปี่ก็จะมีกำลังขึ้น เท็นท่านจะปราบปราบได้นั้นชัดสนแล้ว

บัญชาแก่จึงว่าแก่โจโฉว่า ชั่งท่านมิได้มาเล่าปี่เสีย เอาไว้ใช้สอยนั้นก็ควรอยู่ บัดนี้ให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพไปนั้นไม่ชอบ อันโบราณกล่าวไว้ว่าถ้าผู้ใดเป็นแม่ทัพ ถืออาญาลิขชั่วครั้งหนึ่ง ก็มีนาใจกว้างชวางคิดการกำเริบได้ถึงพันครั้ง ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าปี่มีกำลังขึ้นจะเอาใจออกหากท่าน ภัยหน้าไปท่านจะได้ความเดือดร้อนแพร่หลายเล่าปี่เป็นมั่นคง ให้ท่านเร่งคิดจงควร โจโฉได้ฟังเทียทยกบัญชา ว่าดังนั้นก็สะดุงใจ จึงให้เคาทุคุณทหารห้าร้อยไปหาเล่าปี่ให้ยกกองทัพกลับมา เคาทุคุณทหารห้าร้อยซึ่ม้าครบกันเริบไปทั้งกลางวันกลางคืน จะไกลถึงกองทัพเล่าปี่ ฝ่ายเล่าปี่เมื่อยกกองทัพไปนั้น เหลียวหลังมาเห็นผงคลีฟุ้งตลาด แล้วได้

ยินเสียงเห้าม้าแลกกลนกระหายกันอึ้งอื้อมา จึงว่าแก่กวนอู เดียวทุยว่า ชื่นเสียง อึ้งมานั้นชารอยใจให้กองทัพมาตามจะให้เรากลับไป เล่าปี่จึงหยุดทัพอยู่ แล้วให้กวนอู เดียวทุยคุมทหารถืออาวุธยืนอยู่สองข้างทาง คอยระวังป้องกัน อันตราย

ฝ่ายเคาทุครั้นมาถึงเห็นทหารเล่าปี่เตรียมตัวอยู่ดังนั้น จึงลงจากม้าเดิน ไปกลางทหารแต่ผู้เดียวแล้วว่า บัดนี้มหาอุปราชให้เข้าพเจ้ามาเชิญทำนายนกกองทัพ กลับเข้าเมืองยูโตร จะได้สั่งความแก่ห่านอึก เล่าปี่จึงตอบเคาทุว่า เมื่อมหาอุปราช พาเราเข้าไปเป้ากราบทูลพระเจ้าเตี้ยนเต็ให้เป็นแม่ทัพยกไปสักด็ีอ้วนสุด พระเจ้าเตี้ยนเต็ก็โปรดให้ เรายังได้กราบทูลถวายบังคมลา หั้งมหาอุปราชก็ จัดแจงทหารให้เรา และสั่งข้อราชการแก่เราทุกประการ เราจึงยกกองทัพมาตาม รับสั่งพระเจ้าเตี้ยนเต็ บัดนี้มหาอุปราชจะให้เราไป ครั้นเราจะกลับไปก็จะผิด รับสั่งพระเจ้าเตี้ยนเต็ ห่านจงเอาเนื้อความทั้งนี้ไปแจ้งแก่มหาอุปราชก่อนเดิม ถ้าเมื่อได้เราทำสิกรรมสำเร็จแล้ว จึงจะยกกองทัพกลับเข้าไปกราบทูลพระเจ้า เตี้ยนเต็ และแจ้งข้อราชการแก่มหาอุปราช

เคาทุได้ฟังเล่าปี่ว่าดังนั้นจึงคิดว่า เมื่อใจให้เรารอกมานั้นจะได้สั่งว่า ถ้าเล่าปี่มิกลับไปให้เราหักหญัจฉาตัวเล่าปี่เข้าไปให้ได้ก็หไม่ ชื่นเล่าปี่ว่าทั้ง นี้ก็ขอบตามข้อรับสั่งอยู่ จำเราจะกลับเข้าไปแจ้งเนื้อความแก่ใจให้ ถ้าใจให้ ทำประการใดเราจึงจะรับมาทำตามต่อภัยหลัง แล้วเคาทุก็ลาเล่าปี่พาทหารทั้ง ปวงรับกลับมาบอกแก่ใจให้ตามคำเล่าปี่ทุกประการ ใจให้ได้ฟังดังนั้นก็คิดวิตก อยู่ เทียบทยอกกับกุยแก่จึงว่าแก่ใจให้ว่า ชื่นหันให้ไปหาเล่าปี่แลเล่าปี่มามานั้น ห่านเห็นประจักษ์เหมือนคำข้าพเจ้าว่าแล้วหรือ ใจให้จึงตอบว่า เรายังออกปาก ให้เล่าปี่ไปแล้ว ถ้าจะเช่นให้กลับมาก็จะได้ แต่จะเห็นว่าเราเจรจาเป็นสองค่ายไป ถึงมาตรฐานว่าเล่าปี่จะมีใจกำเริบคิดร้ายต่อเรา เรายังจะกลัวอะไรกันฝีมือเล่าปี่เพียงนี้ แล้วเรายังได้แต่งให้จูเหลงกับล่อเจียวกำกับไปด้วย ถ้าเล่าปี่คิดเอาใจออกหากเรา ดังนั้น เห็นจูเหลงกับล่อเจียวจะให้มีหนังสือลับมาแจ้งเนื้อความแก่เราเป็นมั่นคง

ฝ่ายม้าเห็นชื่นเป็นเจ้าเมืองเสเหลียงมายูในเมืองยูต้นนี้ ได้ร่วมคิดกับ เล่าปี่ ตั้งสินจะกำจัดใจให้เสียตามพระอักษรพระเจ้าเตี้ยนเต็ ครั้นเล่าปี่ยกทัพไป

แล้ว พอทารมานอกม้าเหงื่อว่า บัดนี้เมืองเสเหลียงเกิดศึก ม้าเหงื่อจึงเข้าไปกราบถวายบังคมลาพระเจ้าเทียนเต้ แล้วจัดแหงหทัยยกกลับไปเมืองเสเหลียงฝ่ายเล่าปีครั้นยกกองทัพมาถึงเมืองชีจิ่ว กีเหมาซึ่งโจรให้รังเมืองนั้นรู้ว่าเล่าปียกกองทัพมา ก็ออกไปรับเข้ามาในเมือง จึงให้แต่งโถะเชิญเล่าปีกินแสร้งแล้ว

ฝ่ายชุนเชียนกับบีติกซึ่งอยู่รักษาครอบครัวเล่าปี ครั้นรู้ว่าเล่าปีกลับมาได้ก็ดีใจ จึงพาภันไปหาเล่าปี แล้วบอกเนื้อความว่าครอบครัวของท่านประคตอยู่เล่าปีได้ยินดังนั้นก็ยินดี จึงลากีเหมาไปอยู่ ณ ที่ครอบครัว ขณะนั้นม้าใช้ม้าแจ้งข้อราชการแก่เล่าปีว่า อ้วนสุดทำการทายานช้า ลุยปีกับตันหลันซึ่งเป็นทหารอ้วนสุดนั้นได้ความเดือดร้อน พาทหาร Lewen ไปเป็นโจรอุยในป่า อ้วนสุดอพยพพาครอบครัวจะเอาตราหยกไปให้อ้วนเสี้ยวผู้พี่ บัดนี้ยกมาถึงในเดน เมืองชีจิ่วแล้ว เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงคุมทหารทั้งปวงยกอภิมาจากเมืองชีจิ่ว พอพบกีเหลงเป็นกองหน้าอ้วนสุด เตียวหุยกีขับม้าเข้ารบด้วยกีเหลงได้สิบเพลง เตียวหุยร้องด้วยเสียงอันดัง ม้ากีเหลงนั้นตกใจทรุดตอยหลังออกไป เตียวหุยได้ทีจึงเอาหวนแหงกีเหลงตกม้าตาย ทหารกีเหลงแตกกระฉักระยะไปถึงอ้วนสุด อ้วนสุดรู้ว่ากีเหลงตายกีโกรธ จึงยกทัพใหญ่ชั้นมาจะรบกับเล่าปี

ฝ่ายเล่าปีจึงให้กวนอู เตียวหุยเป็นปีกขวา ให้จุเหลง ล่อเจียวเป็นปีกซ้าย เล่าปีเป็นกองกลาง และลั่งปีกซ้ายปีกขวาไว้ ถ้าเห็นอ้วนสุดรบໄล่เรามาท่านทั้งสองกองจะคุ้มทหารอ กองตีกระหนาน ครั้นอ้วนสุดยกมาถึง เล่าปีจึงขับม้าชี้นไปหน้าทหารแล้วร้องด่าอ้วนสุดว่า อ้ายชนถไม่รู้จักวันตาย ได้ตราหยกไว้แล้ว ตั้งตัวเป็นเจ้า บัดนี้พระเจ้าเทียนเต้ให้กุยยกกองทัพมาปราบ ถ้ามีงรักชีวิตอยู่เร่งลงจากม้ามาค่านบกุ แม้จะชัดแจ้งอยู่มิอาจอนเม้อ ตัวมีงและญาติพี่น้องก็จะพลอยตายเสียล้วน อ้วนสุดได้ฟังเล่าปีว่าดังนั้นกีโกรธ จึงร้องด่าเล่าปีว่า ตัวมีงชาติอ้ายทอยเสือตรากุลต่า อ้างอวดว่าได้ถือรับสั่ง จะให้กุนบนอบนั้นกุหายอมไม่ อันผีเมื่อ มีงนั้นกีแจ้งอยู่รู้ว่าจะฆ่าได้ตาม อ้วนสุดกีขับทหารเข้าตีทหารเล่าปีเป็นสามารถ

ฝ่ายเล่าปีกีคุ้มทหารทำเป็นถอยลงมา อ้วนสุดเห็นได้ทีกีขับทหารฝ่าฟันเข้าไป เล่าปีกีขับทหารรับป้อมกันอยู่ ฝ่ายกวนอู เตียวหุย จุเหลง ล่อเจียวซึ่งเป็นปีกซ้ายขวาเห็นได้ทีแล้ว กีขับทหารออกโฉมตีกระหนานบกองทัพอ้วนสุด

ทหารเล่าปีໄລ່ฝ້າພັນທາງອ້ວນສຸດລົມຕາຍເປັນອັນມາກ ທາກຄພນັ້ນກ່າຍກັນດັ່ງ
ຂອນໄນ້ ເລືອດໄຫລເຕີມແຜ່ນດິນ ກອງທັພອ້ວນສຸດກີແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ

ຝາຍລຸຍປຶກກັບຕັນຫລັນ ຜຶ່ງເປັນທາງອ້ວນສຸດທີ່ໄປເປັນໂຈຮອຢູ່ປານັ້ນຮູ້ວ່າ
ອ້ວນສຸດບຽນອູ່ກັນເລ່າປີ ປຶກກັບຕັນຫລັນກີຄຸມພວກໂຈຣມາຕີເອາຫັນພົມສິນແລ້
ເສີບຍິ່ງຂອງອ້ວນສຸດໄດ້ເປັນອັນມາກ

ຂະແນ້ນອ້ວນສຸດແຕກເສີຍທາງແລວາວຸດ ແລ້ວຮູ້ວ່າພວກໂຈຣມາຕີເອາຫັນພົມສິນ
ສິນແລ້ເສີບຍິ່ງໄປໄດ້ດ້ວຍ ອ້ວນສຸດກີຄິດເສີຍໃຈ ຈຶ່ງພາຄອບຄັວແລ້ທາງຮູ້ເລື້ອ
ນັ້ນທີ່ໄປທາງເມືອງຈົວຊຸມ ພວກໂຈຣທັງປົງນັ້ນຮູ້ກີຄຸມກັນມາຕີເອາຫັນພົມສິນແລ້
ຂ້າວປາລາອາຫານຂອງອ້ວນສຸດໄປເປັນຫລາຍພວກ ອ້ວນສຸດພາຄອບຄັວຍັ້ງອູ່ຕຳບລ
ກັ້ງເຕັ້ງ ເລື້ອທາງອູ່ແຕ່ລ້ວຄູນແກ່ຄູນແກ່ປະມານພັນເຄະ ເລື້ອຂ້າວໂກໜົນສາລີ
ປະມານສາມສົບເກວຍນ ຄູນແກ່ກັ້ງປົງອດຍາກລົມຕາຍນັ້ນ ໄປຂອທານຫານນັ້ນ
ໄດ້ ມາກິນມີເຕີມກໍາລັງນັ້ນ

ຂະແນ້ມີອ້ວນສຸດອູ່ຕຳບລກັ້ງເຕັ້ງເປັນຖຸດູຮ້ອນ ພ່ອຄັວທັງປົງມີໃຈ
ເຈັບແດ້ນວ່າ ອ້ວນສຸດທຳໄທໝາແຕ່ກ່ອນ ຈຶ່ງເຂົ້າວ່າໂກໜົນສາລີທັງປີເປີດກຸ່ງໃຫ້
ອ້ວນສຸດກີນ ອ້ວນສຸດຈຶ່ງວ່າ ເຮັກນິມິລິງຄອ ຈົງທານ້າຜົ່ງມາໃຫ້ເຮົາຈະລະລາຍກີນ
ພ່ອຄັວໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກີໂກຮົງຈຶ່ງວ່າ ຈະໄດ້ນ້ຳຜົ່ງທີ່ໃຫ້ໃນທີ່ທາງກັນດາເຫັນນີ້ ມີແຕ່
ໂລທິດຄູນ ອ້ວນສຸດໄດ້ຍິນພ່ອຄັວວ່າກີມີຄວາມນ້ອຍໃຈ ຈຶ່ງຮ້ອງຕວາດດ້ວຍເສີຍອັນດັ່ງ
ອ້ວນສຸດກີອາເຈີຍໂລທິດອກມາປະມານທະນານໍ່ຟ້າ ລົມຕາລົງຈາກເຕີຍກີ້າດໃຈ
ຕາຍ ເມື່ອອ້ວນສຸດຕາຍນັ້ນພະຈຳເຫັນເຕັ້ມາອູ່ເມືອງຫຼູໂຕໄດ້ສົ່ງແປດເດືອນ

ຝາຍອ້ວນອິນຜູ້ທລານ ໜີ້ອ້ວນສຸດຜູ້ນ້າຕາຍ ຈຶ່ງເຄີພໄສໂລົງ ແລ້ວພາ
ຄອບຄັວກັບຕາຫຍກແລ້ສົດພອ້ວນສຸດນັ້ນຈະກັບໄປເມືອງລໍາຫຍັງ ຄວັ້ນມາຖື່ນເມືອງ
ໂລກົ່ງ ຜັຍຊື່ຈົ່ວເປັງຫາເມືອງໂກເທັງຮູ້ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຄຸມພວກເພື່ອນມາສັກດີອ້ວນອິນ
ຊື່ຈົ່ວເປັງໆໆອ້ວນອິນກັບຄອບຄັວອ້ວນສຸດເສີຍສິນ ຈຶ່ງໄດ້ຕາຫຍກເວົາໄປໄຫ້ໂຈໂດ ດັ
ເມືອງຫຼູໂຕ ໂຈໂດໄດ້ຕາຫຍກກີມີຄວາມຍິນຕີ ແລ້ວຕັ້ງຊື່ຈົ່ວເປັງເປັນເຈົ້າເມືອງໂກເທັງ
ປູນບ່າເໜີຈກົມສິນເປັນອັນມາກ

ຝາຍເລ່າປີ່ຄວັນຮູ້ວ່າອ້ວນສຸດຕາຍແລ້ວ ກີແຕ່ງໜັງລື້ອໃຫ້ຈູ່ເທັງກັບລ່ອເຈິວ
ດີອັນໄປການບຸລພະຈຳເຫັນເຕີ ແລ້ນອກຂ້ອງຮາຈກາຣແກໂຈໂດຕາມຊື່ໄດ້ຮັບພຸ່ງ

กับอ้วนสุด จนอ้วนสุดแตกไปตายด่านลังกังเต่ง แลบทารห้าหมื่นนั้นช้าพเจ้าขอ ไว้รักษาเมืองชิจว จูเหลงกับล่อเจียวกีรับเอาหนังสือรับมาให้ใจโน ณ เมืองชูโต ใจโนเห็นหนังสือดังนั้นก็โกรธ จึงว่าเราให้ตัวทั้งสองกำกับเล่าปีไป แลตัวกลับ มาไม่ได้ทารห้าหมื่นมาด้วย เป็นไอนจังยอมให้ทารอยู่กับเล่าปี จึงสั่งญี่ชูให้อา จูเหลงกับล่อเจียวไปฆ่าเสีย

Chunyak จึงว่าแก่ใจว่า ท่านให้เล่าปีเป็นแม่ทัพถืออาญาลิทธิ์ไป จูเหลง ล่อเจียวกีเป็นลูกกองอยู่ในบังคับเล่าปี และเล่าปีเอาทารห้าหมื่นไว้ ให้แต่จูเหลง ล่อเจียวถือหนังสือมาแจ้งข้อราชการ ถึงมาตราว่าจูเหลง ล่อเจียวจะมีสติปัญญา ประการใดก็มิอาจจะซัดเล่าปีได้ ซึ่งจะให้ฆ่าเสียนั้นขอท่านดำเนินดูจังควรก่อน ใจโนได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วย ก็มิได้ให้ฆ่าจูเหลงกับล่อเจียว Chunyak จึงว่าครั้งนี้ เห็นประจักษ์อยู่แล้วว่าเล่าปีเอาใจออกหากท่าน ซึ่งจะนิ่งไว้ชาให้ชาศึกศัตรุกำเริบ ใจนั้นไม่ได้ ขอให้ท่านเมินหนังสือลับลอบไปให้กีเหมา ณ เมืองชิจว ให้กีเหมา คิดอ่านฆ่าเล่าปีเสีย

ใจโนเห็นชอบด้วย ก็แต่งหนังสือลับตามคำ Chunyak ว่า แล้วให้คนสนิท กีไปให้กีเหมา กีเหมาแจ้งในหนังสือนั้นแล้วจึงให้หาต้นเต่งมาบริกรษา ต้นเต่ง จึงว่าการแต่เพียงนี้เห็นพอจะทำได้ บัดนี้เล่าปีก็ออกไปตั้งเกลี้ยกล่อมอยู่นอก เมืองทุกวันมิได้ขาด เวลาพรุ่งนี้ขอให้ท่านแต่งทารห้าหมื่นไว้สองช้างทาง เมื่อเล่าปี จะกลับเข้าเมืองก็ให้ทารห้าซึ่งซุ่มอยู่นั้นออกสกัดจับเล่าปีฆ่าเสีย ช้าพเจ้าจะ คุมทารห้าซุ่มอยู่บนกำแพง ถ้ากวนอู เตียวทุยยกตามเข้ามา ช้าพเจ้าจะให้ทารหาร ยิงเกาหันท์ต้านไว้ มิให้กวนอู เตียวทุยเข้าเมืองได้ การทั้งปวงก็จะสำเร็จโดย ง่าย กีเหมาเห็นชอบด้วย ต้นเต่งก็ตามมาหาต้นกุยผู้บิดา แล้วเล่าเนื้อความ ทั้งปวงให้ฟังทุกประการ ต้นกุยจึงว่า เล่าปีเป็นคนมีปัญญา น้ำใจโอบอ้อมแก่ ราษฎรทั้งปวง แล้วก็เป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ ซึ่งใจโนคิดอ่านจะทำร้าย เล่าปี และเราจะคิดด้วยนั้นไม่ควร จำเราะไปบอกให้เล่าปีรู้ตัวลงจะชอบ

ต้นเต่งได้ยินบิดาว่าดังนั้น กลับได้คิดเห็นชอบด้วย ต้นกุยก็ให้ ต้นเต่งลอบไปหาเล่าปี ครั้นมาถึงกลางทาง พนกวนอู เตียวทุยคุมทารหารเข้ามา ก่อน ต้นเต่งจึงเล่าเนื้อความซึ่งใจโนเมินหนังสือมา ให้กีเหมาฆ่าเล่าปีเสียนั้นให้

กวนอู เติยวหุยฟังทุกประการ กวนอู เติยวหุยได้ยินดังนั้นก็โกรธ เติยวหุยจึงว่า กิ่งเหมาคิดจะทำร้ายพี่เรา จำเราะจะทำการหักเสียให้ได้ก่อน อย่าให้กิ่งเหมาคิดอ่าน สิบไปได้ กวนอูจึงว่ากิ่งเหมาอยู่ในกำแพง ตรัสเตรียมการไว้พร้อมแล้ว เราจะยก เข้ารับซึ่งหน้าเห็นจะเสียห่วงที่ เรายุดหัพอยู่ที่นี่ก่อน เวลาค่ำจึงแต่งทหารโจโฉ ซึ่งอยู่ด้วยเรานั้นให้เข้าไปร้องบอกกิ่งเหมาว่า ใจฉันให้เติยวเลี้ยวมาหา ให้เชญ กิ่งเหมาบอกมาจะว่าความลับสักลิ่งหนึ่ง ครั้นกิ่งเหมาบอกมาบอกเมือง เราจึงยก ทหารเข้าจับผู้เสีย ต้นเต่งจึงว่าแม้ท่านจับกิ่งเหมามิได้ กิ่งเหมากลับเข้าเมือง ข้าพเจ้าจะให้ทหารยิงเกาหันท์สักดีไว้ แล้วต้นเต่งกิ่งกลับมาหาต้นกุย

ครั้นเวลาสองยามกวนอูจึงให้ทหารถือธงสำคัญของโจโฉเข้าไปถึงคุเมือง ใกล้เชิงกำแพง และร้องบอกนายประชุว่า มหาอุปราชให้เติยวเลี้ยวมาหากิ่งเหมา จะว่าความลับลิ่งหนึ่ง นายประชุวก็เอานิ้วความมาบอกกิ่งเหมา กิ่งเหมาจึงหาต้นเต่ง มาปรึกษาว่า บัดนี้ทหารมาบอกว่า ใจฉันให้เติยวเลี้ยวมาหา ครั้นเราจะไม่ออกไป บัดนี้ แม้นโจโฉใช้มารจิริงก็จะแคลงว่าเอาใจออกหาก ครั้นเราจะยกออกไปเวลา ก็ดีก ไม่แจ้งว่าเติยวเลี้ยวจะมาจิริงหรือ หรือจะเป็นกลศึก ต้นเต่งจึงว่าท่านว่านี้ กิ่งขอนอยู่แล้ว จำเราะขึ้นไปดูบูบนเชิงเทินให้แจ้งก่อน และกิ่งเหมาก็พาต้นเต่งขึ้น ไปบนเชิงเทิน และลงไปเห็นทหารเป็นอันมากแต่ไม่รู้จักหน้า จ้าได้แต่งสำคัญ ของโจโฉ กิ่งเหมาร้องลงไปว่า วันนี้เวลาดีกไปแล้ว มหาอุปราชใช้ม้าด้วยราชการ สิ่งใด เวลาพรุ่งนี้จึงค่อยว่ากัน

ทหารกวนอูจึงร้องตอบว่า มหาอุปราชใช้ม้าว่าด้วยความลับ ครั้นจะ นั่งไว้เกรงเล่าปี่จะรู้ ให้ท่านเร่งเปิดประตูออกมานะ จะได้พูดกันอย่างให้ทันเล่าปี่รู้ กิ่งเหมาได้ยินดังนั้นยังไม่ลื้นสงสัย ฝ่ายทหารซึ่งอยู่นอกกำแพงนั้นก็ร้องเตือนให้ เปิดประตู กิ่งเหมาได้ยินก็คุมทหารพันหนึ่ง จุดควบเปิดประตูข้ามสะพานคุเมือง ออกไป จึงร้องถามว่าเติยวเลี้ยวอยู่ไหนแล้ว กวนอูเห็นดังนั้นก็ควบม้าเข้าไปตรวจ หน้ากิ่งเหมา และร้องว่าอ้ายคนร้าย ควรหรือมีคงคิดกับโจโฉจะทำร้ายพี่กู กิ่งเหมาได้ยินดังนั้นแล้วไปเห็นกวนอูก็โกรธ ซักม้าเข้ารับกับกวนอูได้สิบเพลง กิ่งเหมาอิดโรยกำลังลงกีชักม้าหนีเข้าเมือง

ฝ่ายต้นเต่งอยู่บนเชิงเทินเห็นดังนั้น จึงให้ทหารปิดประตูเมืองเสียแล้ว

ເອາເກາທັນທີຍິງຕ້ານໄວ້ ກີ່ເຫັນເຂົ້າເມືອງມີໄດ້ກີ່ຄວນມັກອ້ອມກຳແພັງເມືອງໄປ ກວນອູ ກີ່ຄວນມັກໄລ່ຕາມໄປທັນ ເອາວັນພັນຖຸກີ່ເຫັນຕາມມັກຕາຍ ກວນອູຈຶ່ງຕັດເອາຕີຮະກ ກີ່ເຫັນກຳລັບມາ ແລ້ວຮ້ອງປະກາດແກ່ທ່ານຊື່ອູນ້າໃຈທີ່ເຫັນວ່າ ກີ່ເຫັນຄິດຮ້າຍຕ່ວງເວົາ ເວົາກີ່ມ່າເສີຍແລ້ວ ທ່ານທັນປົງຍອມຈະກຳທຳການດ້ວຍເວົາກີ່ໃຫ້ຫັນກັນອອກມາຫາເວົາ ໂດຍດີ ເຮົາມີໄດ້ກຳທຳອັນຕາຍ ທ່ານທັນປົງໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນກີ່ເປີດປະຫຼອອກມາດຳນັນ ກວນອູ ກວນອູເຫັນຫາເມືອງໜີ່ຈົ່ວອອກມາຫາກີ່ມີຄວາມຍິນດີ ຈຶ່ງທ້າມທ່ານທ່ານທັນປົງມີໄຫ້ ກຳທຳອັນຕາຍ

ຄົ້ນເວລາຮູ່ງເຫຼົ້າ ກວນອູກີ່ໃຫ້ເຕີຍວ່າຫຸໍຍເຂົ້າໄປຢູ່ຮັກຂາເມືອງ ແລ້ວຈຶ່ງເວົາຕີຮະກກີ່ເຫັນກຳລັບໄປໄຫ້ເລ່າປີ່ ພວພບເລ່າປົ່ງລາງທາງ ກວນອູເວົາຕີຮະກກີ່ເຫັນໄຫ້ເລ່າປີ່ດູ ແລ້ວເລ່າເນື້ອຄວາມຊື່ງກີ່ເຫັນຄິດຈະກຳທຳຮ້າຍ ແລ້ວເພື່ອຕັນແຕ່ງນັ້ນໄຫ້ເລ່າປີ່ພັງທຸກປະກາດ ເລ່າປີ່ຮູ້ດັ່ງນັ້ນກີ່ຕົກໃຈ ຈຶ່ງວ່າເນື້ອຄວາມທັນນີ້ ແມ່ຮູ້ຄົງໂຈໂໂລ ໂຈໂດຈະຍົກກອງທັພມາກຳທຳອັນຕາຍແກ່ເວົາ ເຮົາຈະຄິດປະກາດໄດ້ ກວນອູຈຶ່ງວ່າ ຄື່ນມາຕຽວ່າ ໂຈໂດຈະຍົກກອງທັພມາກຳຮ້າຍແກ່ທ່ານ ຂ້າພເຈົ້າກັນເຕີຍວ່າຫຸໍຍຈະຂອາສາສູ່ຮັບກັນໂຈໂໂລ ເລ່າປີ່ໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນຍັງໄນ້ລື້ນວິຕິກ ຈຶ່ງພາກວນອູແລກທ່ານທັນປົງຍົກເຫຼົ້າໄປໃນເມືອງໜີ່ຈົ່ວ ຕັນເຕັ້ງກັບຮາຍງູ້ທັນປົງກົດໝາວັນເລ່າປີ່

ຝາຍເຕີຍວ່າຫຸໍຍຮູ້ວ່າເລ່າປີ່ຍົກເຫຼົ້າມາໃນເມືອງຈົ່ງມາຫາ ແລ້ວນອກກັນເລ່າປີ່ວ່າ ຄຣອນຄຣວັກກີ່ເຫັນນັ້ນຂ້າພເຈົ້າມ່າເສີຍສິ້ນແລ້ວ ເລ່າປີ່ໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນກີ່ຍິ່ງມີຄວາມທຸກໆ ເປັນອັນມາກ ຈຶ່ງວ່ານອ້ອງເຮົາກີ່ເຫັນແລກຮອບຄຣວັກກີ່ເຫັນເສີຍສິ້ນນັ້ນ ເທິ່ນໂຈໂດຈະຍົກກອງທັພມາກຳຮ້າຍແກ່ເວົາເປັນມັ້ນຄົນ ຕັນເຕັ້ງຈຶ່ງວ່າຊົ່ງໂຈໂດຈະຍົກມານັ້ນ ຂ້າພເຈົ້າຈະຄິດກລອຸນາຍມີໄຫ້ກຳຮ້າຍແກ່ທ່ານໄດ້ ເລ່າປີ່ຈຶ່ງຄາມວ່າກຳທຳຈະຄິດປະກາດໄດ້ ຕັນເຕັ້ງຈຶ່ງຕອບວ່າ ທຸກວັນນີ້ໂຈໂໂລເກຮັງອູແຕ່ວັນເສີ້ຍວເຈົ້າເມືອງກີ່ຈົ່ວ ເພີ່ມີທ່ານເລວ ປະມານຮ້ອຍໜີ່ນີ້ ທ່ານເອົາແລກທີ່ປົກກາເປັນອັນມາກ ແລ້ວເມືອງເຊີຍຈົ່ວ ເມືອງອົງຈົ່ວ ເມືອງປົງຈົ່ວ ສາມເມືອງນີ້ເປັນຫັວເມືອງໃຫຍ່ຫຸ້ນແກ່ວັນເສີ້ຍວ ແລ້ວຫັວເມືອນນ້ອຍຊື່ງໜີ້ແກ່ສາມຫັວເມືອນນັ້ນກີ່ມີເປັນອັນມາກ

ດັ່ງທ່ານໄຫ້ມີທັນສື່ໄປຂອງກອງທັພວັນເສີ້ຍວກມາຫ້ຍແລ້ວ ກີ່ຈະກຳລັງ ອະໄຣແກ່ໂຈໂໂລ

ตอนที่ ๒๐

เล่าปีจึงว่า ครั้นอ้วนสุดตายก็ เพราะเรายกกองห้าพี่ไปบุรพุ่ง ซึ่งจะให้มีหนังสือไปขอ กองห้าพ้อวนเสี้ยวนั้น เห็นอ้วนเสี้ยวจะไม่ยกมาช่วย ด้วยมิได้มีไม่ตรีตอกันกับเรา ต้นแต่จึงว่า เดี๋ยวนี้อยู่ในเมืองธีรัตน์เป็นเกี้ยวดองกับ อ้วนเสี้ยว แล้วก็ชอบอัชฌาสัยกันกับท่านมาแต่ก่อน ข้าพเจ้าเห็นห้าน้ำไปค่าน้ำ เดี๋ยวนอยู่เนื่อง ๆ ถ้าห้านจะขอหนังสือเดี๋ยวนี้ไปถึงอ้วนเสี้ยว เห็นอ้วนเสี้ยว จะยกมาช่วยห้านตามหนังสือเดี๋ยวนี้เป็นมั่นคง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่า เดี๋ยวนี้เป็นครูสอนหนังสือเรามาแต่ครั้งอยู่เมืองตุนกัวน อยู่มาเดี๋ยวนี้ เข้าไปทำราชการเป็นชุมนุงอยู่ในพระเจ้าเดียนเต้ ครั้นขันทีสิบคนทำการทายาบท้า เดี๋ยวนี้ก็ลาออกจากราชการมาอยู่เมืองธีรัตน์ แล้วเล่าปีก็จัดแจงสิ่งของพาต้นเด่ง ไปหาเดี๋ยวนี้บ้าน เล่าปีจึงค่าน้ำเดี๋ยวนี้ แล้วเล่าปีเนื้อความให้ฟังทุกประการ บัดนี้ข้าพเจ้ามีความทุกษ์ เห็นแต่ห้าน ห้านจะเอ็นดูข้าพเจ้า จงแต่งเป็นหนังสือ ของห้านไปขอ กองห้าพ้อวนเสี้ยวให้ยกมาช่วยข้าพเจ้ารับใจ

ฝ่ายเดี๋ยวนี้ได้ฟังดังนั้นมีความ เมตตา จึงเขียนหนังสือให้ตามคำเล่าปี ว่า เล่าปีรับเอาหนังสือแล้วก็ลาเดี๋ยวนกลับมา จึงให้ชุมนุงเดี๋ยวนถือหนังสือไปให้อ้วนเสี้ยว ณ เมืองกิจิว อ้วนเสี้ยวเห็นหนังสือเดี๋ยวนดังนั้นก็คิดแต่ในใจว่า เล่าปีทำร้ายแก่อ้วนสุดน้องเรา เรายังคิดแค่น้อย ครั้นเราจะมิยกไปบัดนี้ ก็เกรงใจ เดี๋ยวนี้ซึ่งได้มีหนังสือมาถึงเรา แล้วให้หาหหารผู้ใหญ่ทั้งปวงมาปรึกษาว่า ครั้นนี้ ใจโน้มีกำลังเป็นอันมาก แล้วทำทายาบท่อพระเจ้าเดี๋ยวนเต้ เรายกกองห้าพไป กำจัดใจ ห้านทั้งปวงจะเห็นประการได้

เดี๋ยวนห้องที่ปรึกษาจึงว่า ห้านยกกองห้าพไปทำสังคมทุกปีมิได้ขาด หหารทั้งปวงยังอิดโรยอยู่ ประการหนึ่งเสบียงอาหารในฉางเล่าก์เบาบาง ยังมิได้ ซองสุมไว้ให้บริบูรณ์ ซึ่งหานจะยกไปครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าหหารทั้งปวงจะได้ ความอดอยากลำบากนัก ขอให้หานมีหนังสือชั้นไปกราบทูลพระเจ้าเดี๋ยวนเต้ ให้

พระเจ้าเหี้ยนเต้ตรัสห้ามปราบโจโฉ อย่าให้ยกกองทัพไปทำอันตรายแก่หัวเมืองทั้งปวงให้อาณานิคมราชภูมิได้ความเดือดร้อน ถ้าโจโฉมิทำตามรับสั่ง เรายังยกกองทัพใหญ่ไปตั้งรายอยู่ทุกหัวเมือง เกลี้ยกล่อมผู้คน กวาดซ้ายปลาอาหาร แต่งเครื่องศัสราชวุชล้อเกวียนเรือรบไว้ให้พร้อมจงมาก แล้วจึงให้มีหนังสือเข้าไปประกาศแก่ขุนนางในเมืองหลวงว่า โจโฉเป็นศัตรุราชสมบัติ เมื่อขุนนางทั้งปวงเห็นด้วยพร้อมกันแล้ว เรายังได้ทิ่มต้นด้วย ประมาณสามปีการนี้ก็จะสำเร็จโดยง่าย

สิมโพยได้ยินเตียนห้องว่าดังนั้นจึงตอบว่า ท่านคิดทั้งนี้ไม่ชอบ อันทหารของนายเรารั้งนี้ล้วนมีฝีมือเป็นอันมาก ถ้าจะคิดกำจัดโจโฉนี้ง่ายนัก อุปมาเหมือนพลิกมือคว้าลง เป็นไนน์ท่านจึงคิดให้ยึดยาไว้ฉะนี้ ชีสิวได้ฟังสิมโพยว่าดังนั้น จึงว่าแก่อ้วนเสียว่า ธรรมดากิริยาสังคมใช้จะมีชัยชนะด้วยท่าทางมากหากมีได้ ย่อมจะชนะ เพราะมีสติปัญญาคิดกลอุบາຍต่าง ๆ อันโจโฉนั้นถึงมาตราว่าจะมีท่าทางน้อยกว่าเรา ก็จริง แต่ความคิดโจโฉชำนาญในการสังคม ลึกซึ้งนัก ที่ปรึกษา ก็หลักแหลม ซึ่งจะทำได้โดยง่ายเหมือนกองชนจันนั้นหามไม่ขอให้ท่านทำตามคำเตียนห้องจึงจะสำเร็จ

กัวเต่าจึงว่าแก่อ้วนเสียว่า ครั้งนี้ได้ทิ่มต้นแล้ว ซึ่งจะหน่วงไว้ตามคำเตียนห้องกับชีสิวนั้นโจโฉจะได้ความคิดมากขึ้น ไปภายหน้าท่าทางเราทั้งปวง จะได้ยาก แล้วเตี้ยนก็ให้มีหนังสือมาถึงท่าน ถ้าท่านจะมิยกไปเตี้ยนจะมีความน้อยใจ ประการหนึ่งเล่าปีกเป็นเชื้อพระวงศ์ ทั้งมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ควรที่ท่านจะยกไปช่วยเล่าปีกทำการกำจัดโจโฉเสีย พระมหากรุณาธิรัย์กับขุนนางและราชภูมิได้อยู่เย็นเป็นสุขเพราท่าน อ้วนเสียว่าได้ฟังท่าทางสีคนปรึกษามิตกลงกัน พอเห็นเขายิวกับชุนชามเข้ามา อ้วนเสียว่าจึงคิดในใจว่า เขายิวกับชุนชามนี้ มีสติปัญญากว่าคนทั้งปวง เราจะปรึกษาลองความคิดทั้งสองคนดูจะเห็นประการใด อ้วนเสียว่าจึงบอกเขายิวกับชุนชามตามความทั้งสิ้น แล้วถามว่าท่านจะเห็นประการใด

เขายิวกับชุนชามจึงว่า ครั้งนี้ท่าทางท่านก็มีเป็นอันมาก แล้วก็มีฝีมือกล้าแข็ง จะจะไปช่วยเล่าปีกเป็นเชื้อพระวงศ์อันมีกำลังน้อย จะได้กำจัดโจโฉ

ซึ่งเป็นศัตรุราชสมบัติเสีย เมื่อันท่านช่วยกู้แผ่นดินไว้ ความชอบก็จะมีแก่ท่านไปภายหน้า อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นจึงว่า ความคิดท่านหั้งสองวันนี้เมื่อใจเราคิดไว้ แล้วแต่หนังสือให้ชุนเชียนถือไปให้แก่เตี้ยนเป็นใจความว่า เราจะยกกองทัพไปกำจัดโจโฉ ให้เล่าปี่ยกไปบรรจบกันกับเรา ชุนเชียนก็รับเอาหนังสือแล้วลาอ้วนเสี้ยวกลับมา ครั้นถึงเมืองซีจิ่ว ก็เอาหนังสือนั้นไปให้เล่าปี่

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวก็จะเกณฑ์ทหาร ให้ังนเหลียง บุนทิวคุณทหารเป็นทัพหน้า ให้สิมโพยกับองก์เป็นปลัดทัพบังคับทหารในญี่น้อยหั้งปวง ตัวอ้วนเสี้ยวเป็นทัพหลวงคุณทหารขึ้นมาสิบห้าหมื่น ทหารเดินแท้สิบห้าหมื่น เข้ากันเป็นสามสิบหมื่น ให้เตียนห้อง เขาวิช ชุนชาม สามคนนี้เป็นที่ปรึกษา ครั้นพระเตรียมทหารแล้ว คงได้ฤกษ์ดีจึงจะยกทัพไป กัวเต่าจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ซึ่งท่านจะยกกองทัพไปกำจัดโจโฉครั้งนี้ จงทำการกันหัวเมืองและราชธานีหั้งปวงอย่าให้เข้ากับโจโฉได้ อ้วนเสี้ยวจึงถามว่า ท่านจะให้ทำประการใด กัวเต่าจึงว่า เมื่อท่านจะยกกองทัพไปนั้น ขอให้แต่งหนังสือไปปิดไว้ทุกหัวเมืองกล่าวโทษโจโฉว่า ทำการหมายช้าเป็นชนิดต่อແผ่นดิน

อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าต้นหลิมซึ่งเป็นอาลักษณ์ แต่ครั้งพระเจ้ายั่นเต้ ซึ่งเป็นพระอัยกาพระเจ้าเตี้ยนเต้ เมื่อตั้งโต๊ะยกเข้ามาอยู่ในเมืองลกเอียงนั้น ต้นหลิมจึงหนีมาอยู่กับอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวจึงให้ต้นหลิมแต่งหนังสือตามคำกัวเต่าว่า ต้นหลิมจึงแต่งหนังสือสิบแปดฉบับต้องกันเป็นใจความว่าพระมหากรซัตริย์เสวยราชสมบัติตามแต่ก่อน บ้านเมืองย้อมเป็นอันตรายต่าง ๆ เพราะมีผู้ก้าล้าเขึ่งหมายช้าประทุร้ายต่อແผ่นดิน ชุนนางหั้งปวงอยู่ในอ่านาจผู้นั้นประการหนึ่ง พระมหากรซัตริย์เชือฟังสตรี บ้านเมืองจึงเป็นอันตรายประการหนึ่ง พระมหากรซัตริย์เชือฟังคนพาล ราชสมบัติจึงเป็นจลาจลต่าง ๆ ข้อซึ่งมีผู้ก้าล้าเขึ่งหมายช้า ชุนนางหั้งปวงอยู่ในอ่านาจนั้น คือครั้งพระเจ้าจิ่นซี อ่องเต้เสวยราชสมบัติแต่พระชนมายุเจ็ดช่วง เตียวโกเป็นชุนนางผู้ใหญ่ พระเจ้าจิ่นซีอ่องเต้ไว้พระทัยเตียวโก เตียวโกคิดการหมายช้าจะซิงเอาราชสมบัติถือกระเบื้องเป็นอัตรา ชุนนางหั้งปวงอยู่ในอ่านาจเตียวโกเป็นอันมาก อยู่มาวันหนึ่งเตียวโกจะไครรู้ว่า ชุนนางในเมืองหลวงจะสัตย์ซื่อมากหรือ หรือจะเป็น

คนอาสัตย์สอพลومาก จึงให้อาภิวส่องตัวไปที่ชุมชนชุมชนนาง แล้วเตียวโกร่วมกับแก่ชุมชนนางทั้งปวงว่า เรายังไม่มีมาส่องตัว ผู้ใดจะรู้จักหรือไม่ ชุมชนชุมชนนางซึ่งอาสัตย์สอพลอมากกันว่า ท่านได้ม้าส่องตัวมาแต่ไหนต้องลักษณะดินนั้น ซึ่งว่าม้าตามคำเตียวโกร่ประมาณเจิดส่วน ชุมชนชุมชนนางซึ่งสัตย์ซึ่งประมาณสามส่วน ก็ว่า กวางดอกมีใช้ม้า เตียวโกร่ได้ยินดังนั้นก็คิดว่า ชุมชนนางทั้งปวงอยู่ในอำนาจเราถึง เจิดส่วนแปดส่วน แต่นั้นมาเตียวโกร่ก็คิดการกำเริบ ว่าราชสมบัตินี้อยู่ในเงื่อน มือเรา ชุมชนชุมชนนางมีได้เข้าด้วยนั้น เตียวโกร่พาลเอาผิด ผ่าเสียบ้างถอดออกเสีย จากที่บัง พระเจ้าจันเชื่อว่าเด็กบุญชุมชนนางและราชภูมิทั้งปวงได้ความเดือดร้อน แผ่นดินจะเป็นอันตรายขึ้น ชุมชนนางทั้งปวงซึ่งมีใจสัตย์ซึ่งต่อแผ่นดิน จึง คิดพร้อมกันจับตัวเตียวโกร่กับญาติพี่น้องผ่าเสียลื้น ความช้ำเตียวโกร่ปราภูมิ จนทุกวันนี้

ข้อซึ่งพระมหาภัตtriย์เชื่อสตรีนั้น คือครั้งพระเจ้าชั้นโกโจได้เสวย ราชสมบัติ มีพระทัยรักนางลิເษาผู้เป็นพระมเหศรียังนัก แล้วนางลิເษาจะพิดทูล ประการใด พระเจ้าชั้นโกโจเชื่อฟังทุกประการ แล้วพระเจ้าชั้นโกโจตั้งลิชันกับ ลิหลก ซึ่งเป็นน้องนางลิເษาเป็นชุมชนผู้ใหญ่ซ้ายขวา และลิชันกับลิหลกนั้นเข้า ไปชั้งในก็ได้ จะทำการสิงได้มีได้เกรงพระเจ้าชั้นโกโจ และทำหมายห้ามเมหริน เอาทรัพย์สิ่งสินของราชภูมิบัง ผ่าเจ้าของเสียบัง ชุมชนนางทั้งปวงก็อยู่ในอำนาจ ลิชัน ลิหลกลื้น ถ้ามีผู้มาร้องทุกษ์ราชภูมิกล่าวโทษลิชันกับลิหลกว่าซ่อมเมหราชภูมิ นางลิເษาเก็บทูลขัดขวาง พระเจ้าชั้นโกโจก็ฟัง อาศนาประชาราชภูมิได้ความเดือดร้อนทั้งแผ่นดิน ครั้นอยู่มาระเจ้าชั้นโกโจสรรคต ลิชัน ลิหลกคิดการกำเริบ ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเสวยราชสมบัติ ฝ่ายจิวบุดกับเล่าเจียงซึ่งเป็นชุมชนผู้ใหญ่อยู่ ในเมือง มีใจสัตย์ซึ่งต่อแผ่นดิน จึงคิดอ่านชักชวนกันจับลิชัน ลิหลกกับญาติ พี่น้องผ่าเสียลื้น และเชญอันบุนเด็ชซึ่งเป็นพระราชนูตรขึ้นเสวยราชสมบัติ บ้านเมืองจึงเป็นสุขมา

ข้อซึ่งพระมหาภัตtriย์เชื่อถือคำคนพาลนั้น คือพระเจ้าชั้นเต็ได้เสวย ราชสมบัติ เชื่อฟังขันทีทั้งปวง ฝ่ายโจท์ทั้งปวงซึ่งเป็นบุโจน ก็เป็นชุมชน ควบคิด กับพวกขันทีทำการหมายห้ามต่อแผ่นดิน บ้านเมืองจึงเป็นจลาจลมา อาย่าง

ธรรมเนียมก็พื้นเพื่อนแปรปรวนไป ทุกวันนี้พระเจ้าที่ยังเต็าได้เสวยราชสมบัติ ก็ได้ความเดือดร้อนพระทัยมาเป็นอย่างครั้ง ครั้งนี้โจนมีทหารเป็นอันมาก แล้วมีใจกำเริบคิดทำการหมายช้าต่อแผ่นดิน หวังจะทำอันตรายราชสมบัติให้ สถาบัน ภัยชนบทธรรมเนียมการแผ่นดินไป พระเจ้าที่ยังเต็าได้ความเดือดร้อนอีกฉบับนี้ เรายังขออ้วนเสียเจ้าเมืองกิจวิชช์เป็นเชือขุนนางมาแต่ก่อน มีใจ สัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน เห็นว่าโจนทำการไม่ชอบ จะทำร้ายพระมหาภักษาริย์ เรา จึงยกกองทัพมาหวังจะกำจัดโจน ถ้าเจ้าเมืองหังสิบแปดหัวเมืองเห็นหนังสือชี้ เรากำไปปิดไว้นี้ ก็ให้คิดถึงพระคุณพระเจ้าที่ยังเต้าแลพระมหาภักษาริย์แต่ก่อน อย่าให้หัวเมืองหังปวงและราษฎรไปเข้าด้วยโจนเป็นอันขาดที่เดียว ครั้นต้นหลิม แต่งหนังสือแล้ว อ้วนเสียเจ้าจังให้ทหารรับเอาไปปิดไว้หังสิบแปดหัวเมือง พอดี วันฤกษ์ดีอ้วนเสียเจ้าจังพาต้นหลิมและทหารหังปวงยกกองทัพไปถึงท่านลิมหง ปลายแดนเมืองญูโต แล้วหยุดท่ารั้งค่ายมั่นอยู่

ฝ่ายทหารโจน ครั้นเห็นหนังสือชี้อ้วนเสียให้ทหารเอาไปปิดไว้ ณ หัวเมือง จึงจำลองตามเรื่องเนื้อความแล้วเอาไปให้โจหอง ณ เมืองญูโต โจหอง ก็เอาหนังสือนั้นเข้าไปให้โจน ขณะนั้นโจนป่วยนอนอยู่จึงรับเอาหนังสือนั้นมา อ่านดูก็แจ้งในเนื้อความลึกลับทุกประการ โจนโทรศัพท์ออกทุกเส้นทาง จึงลุกขึ้น ตามโจหองว่า หนังสือนี้ยังรู้ว่าผู้ใดแต่ง โจหองจึงบอกว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติ- ศักดิ์ว่าหนังสือนี้ต้นหลิมแต่ง โจนได้ฟังดังนั้นจึงว่า อ้วนเสียคิดทำการใหญ่ก็ มีสติปัญญาอยู่ แต่หากหารเอกสารที่มีผิดพลาด เสียดายต้นหลิมเป็นคนมีสติปัญญา ซึ่งไปอยู่ กับอ้วนเสียนานนั้นเห็นจะป่วยการเสียเปล่า แล้วโจนก็หานายทหารหังปวงมา บริการว่า ครั้นอ้วนเสียยกทัพมา เราจะคิดรวมพุ่งประการได

ขอยังจึงว่า อ้วนเสียยกกองทัพมาครั้นนี้ใหญ่หลวงนัก เห็นกำลังเรา จะสู้รับไม่ได้ ขอให้ท่านแต่งคนไปว่ากล่าวเป็นไม้ตรีแก่อ้วนเสียโดยตี เห็น อ้วนเสียจะเลิกทัพกลับไป ชุนชาดียินดังนั้นจึงตอบขอยังว่า อ้วนเสียจะมี ปัญญาความคิดแล้วมีอรุณพุ่งก็ทำไม่ เห็นแต่ว่ามีทหารเป็นอันมาก ซึ่งจะให้ไป ว่ากล่าวเป็นไม้ตรีนั้นไม่ชอบ ขอยังจึงตอบว่า อ้วนเสียหมายมีผิดพลาดปัญญา

ความคิดไม่จริง แต่มีเมืองขึ้นเป็นหlaysย์ต่ำบล แล้วเสบียงอาหารกับริบูรัน ทั้งสิมโพย เข้าชิว ก้าวเต่า ของกี่ สี่คนมีสติปัญญาเป็นที่ปรึกษาของอัวนเสี้ยว อันทหารเอกสารซึ่งมีฝิม่อนนั้น คือเดียนห้อง ชิลิว วันเหลียง บุนทิว โภหลา เดียวคับ อิเชง แล้วก็มีใจสัตย์ซื่อต่ออัวนเสี้ยว ทั้งทหารเลขก็มีเป็นอันมาก เหตุใดทำนเจิง มาดูหมื่นอัวนเสี้ยวจะนี้

ชุนยอกได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า ทหารเอกสารอัวนเสี้ยวซึ่งมีปัญญาและฝิม่อนนั้น จะนับว่าชำนาญมีได้ อันเดียนห้องนั้นเป็นคนหมายบ้าดื้อดึง และเข้าใจวันนั้นมีปัญญา ก็จริงแต่เป็นคนโลก ทำลิ่งได้ก็มักเสียการ สิมโพยนั้นเป็นคนอวดรู้ ถึงผู้ใดว่าชอบก็ถือว่าผิด ของกี่นั้นเป็นคนโวหารเอกสารมีได้ ทั้งสี่คนซึ่งเป็นที่ปรึกษาอัวนเสี้ยวนั้น ต่างคนถือตัวแกร่งแย่งมีได้ประนอมกัน อันทหารเอกสารมีฝิมอยทั้งเจ็ดคนนั้น มีรู้จักที่เสียที่ได้ ถ้าได้ทำศึกใหญ่ครั้งนี้เห็นจะจับตัวได้ เป็นมั่นคง อันทหารเลขถึงจะมีมากลักษเท่าได ก็เป็นแต่พลอยแพ้พลอยชนะด้วยชงหยงได้ยินดังนั้นก็มีได้ตอบประการได

ใจโนดเห็นชงหยงนี่อยู่ก็หัวเราะแล้วว่า ชุนยอกนี้ประมานการสิ่งได้มีได้ผิด แล้วแต่เล่าต้ายกับองตั่งคุมทหารห้ามว่า เอาชงสำคัญสำหรับหัพใจโน ไปด้วย จะให้ยกกองหัพไปตีเมืองชิจิว เทียหยก็จึงว่าแก่ใจโนว่า ซึ่งทำนจะให้เล่าต้าย ของตั่งไปเป็นแม่หัพนั้น ข้าพเจ้าเห็นจะทำนฝิมอยเล่าปีไม่ได้ ใจโนได้ฟังดังนั้นเจิงตอบว่า ทำนว่าหั้งนี้ก็แจ้งอยู่แล้ว ซึ่งเราจะให้เล่าต้าย ของตั่งไปครั้งนี้ เหมือนหนึ่งจะกันกองหัพเล่าปีไว้ มิให้เข้าถึงกันกับกองหัพอัวนเสี้ยว แล้วใจโน จึงสั่งเล่าต้าย ของตั่งว่า ซึ่งทำนยกไปนั้น อย่าเพ้อเข้ารับพุ่งหักหาญเอาเมืองชิจิว ก่อน ให้ตั้งรอป้องกันไว้แต่พอเป็นที่ ถ้ากองหัพเรา奉อัวนเสี้ยวแตกแล้วเมื่อใด จึงจะยกไปบรรจบตีเอาเมืองชิจิวที่เดียว เล่าต้ายกับองตั่งก็คำนับรับคุมทหารห้ามว่า ยกไปถึงต่ำบลก้าวต่อ จึงให้หยุดทหารตั้งค่ายมั่นไว้ทางไกลค่ายอัวนเสี้ยว ประมาณแปดร้อยเส้น

ฝ่ายอัวนเสี้ยวรู้ว่ากองหัพใจโนยกมาตั้งอยู่ดังนั้น จึงปรึกษากับที่ปรึกษาหั้งปวงว่า จะยกอกรบใจโนหรือประการใด ยังปรึกษาไม่ตกลงกัน

เพราะเหตุเช้ามีความน้อยใจว่า สิมโพยได้เป็นปลัดทัพบังคับทหารทั้งปวง แล้วซึ่ลิวมีความน้อยใจอ้วนเสี้ยวว่า จะปรึกษาราชการลิ่งได้ไม่เห็นด้วย จึงมีได้ยกอกรอบโจโฉ ทัพอ้วนเสี้ยวตั้งรอกันอยู่ตั้งแต่เดือนลิบจนถึงเดือนลินสอง

ฝ่ายโจโฉเห็นอ้วนเสี้ยวมีได้ยกอกรอบ ก็เกรงว่าอ้วนเสี้ยวจะแต่งทัพ อ้อมไปทำร้ายเมืองชูโต จึงให้จงป้าชีงเป็นทพารลีเป็นนั้น คุณทหารไปตั้งสกัดทาง ร่วมเมืองกิจวักันเมืองชีจัว อย่าให้ทพารอ้วนเสี้ยวแลಥหารเล่าปีเดินไปมาหากัน ได้ ให้อิกิมกันลิเตียนคุณทหารเป็นกองหน้า ไปตั้งสกัดทางแม่น้ำของโหแคน เมืองชูโตได้ไว อย่าให้กองทัพอ้วนเสี้ยวข้ามมาได้ ให้โจทยินคุณกองทพใหญ่ตั้งมั่น อยู่ต่ำบลกัวต่อ โจโฉก็ยกกลับไปเมืองชูโต แล้วแต่หนังสือให้ม้าใช้ถือไปถึง เล่าต้าย องต่ง ให้เร่งยกเข้าตีอาเมืองชีจัวจะได้

ฝ่ายเล่าปีชีงอยู่ในเมืองชีจัว ครั้นรู้ว่ากองทพมาตั้งอยู่ใกล้เมืองประ- มาณแปดร้อยเลี้น ก็ยังไม่แจ้งว่าทพารโจโฉผู้โดยกามเป็นแม่ทัพ เล่าปีก็มีได้ ออกรอบพุ่ง เกณฑ์ให้ทพารชั้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้มั่นคง แล้วค่อยข่าวอ้วนเสี้ยว ชีงยกทราบใจโฉนั้น จะชนะหรือแพ้ประการได้ก็ยังไม่แจ้ง

ฝ่ายม้าใช้จังอาหนังสือของโจโฉไปให้แก่เล่าต้าย องต่ง ณ ค่าย เล่าต้าย องต่งแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว จึงปรึกษากันว่าผู้ใดจะยกเข้าตีเมืองชีจัว ก่อน เล่าต้ายจึงว่าแก่องต่งว่า มหาอุปราชให้เราเป็นแม่ทพมา ท่านจงยกเข้าตี เมืองก่อนเรา องต่งจึงตอบว่า เมื่อมหาอุปราชให้ยกมาหนึ่น จะได้สั่งจำเพาะให้ แต่ท่านเป็นแม่ทพผู้เดียวทามีได้ สั่งให้เราภบห่านคุณทหารห้ามลิ่นมา ซึ่งท่านจะ ตั้งตัวเป็นแม่ทพผู้เดียวนั้นเราไม่ยอม เล่าต้ายจึงตอบว่า ห่านกับเราปรึกษาไม่ تكلังกัน เราเชียนอักษรสองตัว ตัวหนึ่งเชียนว่าก่อน ตัวหนึ่งเชียนว่าหลัง และจะเสียงหายกัน ถ้าผู้ใดได้อักษรตัวก่อน จึงให้ยกเข้าตีเมืองก่อน องต่ง เห็นชอบด้วย จึงเชียนอักษรเสียงกันตามว่า องต่งเสียงได้อักษรตัวก่อน ก็ แบ่งทพารออกกึ่งหนึ่งยกเข้าไปประจำตีอาเมืองชีจัว

ฝ่ายเล่าปีครั้นเห็นกองทพยกมาแต่ไกล แล้วเห็นชงลำหัวทัพโจโฉก็ สำคัญว่าโจโฉยกมาเอง ขณะนั้นม้าใช้สอดแนมมาอุกแก่เล่าปีว่า กองทพ อ้วนเสี้ยวนั้นปรึกษามิตรกลังกัน ตั้งรอกันอยู่มีได้อกรอบพุ่งโจโฉ อนึ่งกองทพ

ใจโฉนดจะได้เห็นช่างสำหรับใจโฉปักษอยู่ทามได้ ครั้นข้าพเจ้ากลับมาพบกองทัพยกมาไกลเมืองนี้ เห็นช่างสำหรับใจโฉปักษอยู่ แต่ตัวใจโฉจะอยู่ข้างกองโน้นหรือหรือจะมาข้างนี้ข้าพเจ้าไม่แจ้ง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษากับตันแต่งตามคำม้าใช้มาบอกทุกประการแล้วว่าเรามีความสังสัย ไม่รู้ว่าใจโฉจะอยู่ข้างกองทัพไหน ตันแต่งจึงว่าอันกลอุบາยใจโฉนั้นมีหลายประการมิให้ผู้ใดรู้ถึง ซึ่งกองทัพตั้งรอ กันอยู่กับอวนเสี้ยว แลมิได้มีช่างสำหรับใจโฉนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าตัวใจโฉอยู่ในกองทัพนั้นเป็นมั่นคง ซึ่งกองทัพยกมาข้างเมืองเรานี่ ทหารกันน้อยแต่มีช่างสำหรับใจโฉมาด้วย ซึ่งใจโฉคิดทำการหั้งนี้ หวังจะให้ทำนองร่วมตัวใจโดยกมาในกองทัพนี้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงถามกวนอู เตียวทุยว่า น้องเราหั้งสองผู้ได้จะอาสาออกไปทำการให้รู้เหตุว่า กองทัพนี้ใจโฉมาด้วยหรือไม่ เตียวทุยจึงรับว่าข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปทำการดูให้รู้เหตุ ถ้าพบใจโฉแล้วข้าพเจ้าจะจับตัวมาให้ได้ เล่าปีจึงว่าแก่เตียวทุยว่า ตัวเจ้าหนูมแก่ความนัก แล้วน้ำใจดีดึงหัวหาญซึ่งจะออกไปนั้นไม่ได้ กวนอูจึงว่าข้าพเจ้าจะขออาสาออกไป เล่าปีจึงว่าถ้ากวนอูออกไปแล้วเราพอจะไว้ใจได้ กวนอูจึงลาเล่าปี และคุณทหารซึ่งม้าสามพันยกออกไปขณะนั้นเป็นเทศบาลน้ำค้างลง ทหารหั้งปวงหนานนัก กวนอูจึงอุตส่าห์พาพวกทหารเข้าไปถึงหน้าค่ายของตั่ง กวนอูจึงชักม้าขึ้นไปหน้าทหารหั้งปวงแล้วร้องว่า ผู้ใดซึ่งเป็นแม่ทัพจะเร่งออกมา เราจะสนหนนาด้วย

องค์ตั่งได้ยินกวนอูร้องมาดังนั้น ก็ชี้ม้าออกยืนอยู่หน้าค่าย และร้องตอบว่ามาอุปราชยกมาถึงนี่แล้ว เหตุใดตัวจึงไม่เข้ามาคำนับ กวนอูจึงตอบว่า ถ้ามาอุปราชมาจริง จงเชิญให้ออกมา เราจะแจ้งเนื้อความแก่ท่าน องค์ตั่งจึงตอบว่าตัวเป็นแต่ผู้น้อย ควรหรือจะให้มาอุปราชออกมายา กวนอูได้ฟังดังนั้น ก็กราช จึงขับม้าร้าวรุกเข้าไป องค์ตั่งก็ขับม้าร้าววนอกรอบด้วยกวนอูได้ห้าเพลง กวนอูทำเป็นชักม้าถอยหน้า องค์ตั่งมีใจกำเริบไม่รู้กลกวนอู ก็ขับม้าไล่ตามไปถึงเนินเขา กวนอูนั่งรอป้องกันอยู่ ครั้นไกลจึงแสร้งเอาก้าวฟันให้อองค์หลบ แล้วกวนอูก็รุบจับเอาตัวองค์ตั่งได้บนหลังม้า และหารองค์ตั่งก็แตกกระჯัดกระจาดไป กวนอูก็ให้ทหารมัดเอาตัวองค์ตั่งพาเข้าไปให้เล่าปี แล้วอก

เนื้อความให้ฟังทุกประการ

เล่าปีได้ฟังมีความยินดี แต่มิรู้จักของตั้ง จึงถามว่าตัวเป็นขุนนาง ตำแหน่งใด เหตุใดตัวจึงแต่งกลอุบາຍทำเป็นโจรโฉมาในทันนี้ มองตั้งจึงบอกว่า ข้าพเจ้าซื่อของตั้ง เป็นที่ทหารโถของโจโฉ แต่ตัวโจโฉนั้นหมายไม่ให้ข้าพเจ้ากับ เล่าต้ายยกมา ความคิดข้าพเจ้าจะได้ทำกลศึกมาเองหาไม่ได้ ซึ่งເອງສໍาหารบ โจโฉปกมาในกองทัพนี้ เพราะโจโฉเป็นนายบังคับให้ทำ ข้าพเจ้ากลัวอาญาจึงทำ ตามโจโฉ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ເອສ້ວຜ້າມາให้ของตั้ง จึงแต่งໂຕະເຫັນให้ของตั้งกิน แล้วให้ทหารເອາຫວາองตั้งไปคุมໄວ ຄ້າຈັບเล่าต้ายได้มີ່ໄດ້ຈິງຈະໄດ້ຄົດກາຣຕ່ອໄປ

ກວນອູຈຶງວ່າແກ່ເລ່າປ່ວ່າ ข้าพเจ้าປະມານໃຈທ່ານເຫັນວ່າຍັດເກຣງໂຈໂໂລຢູ່ ข้าพเจ้าຈຶງໄມ່ສ່າວົອງຕົງເສີຍ ຈັບເປັນມາໃຫ້ທ່ານ ເລ່າປ່ວ່າຈຶງຕອນວ່າ ຊົ່ງເຮົາໄຟເຕີຍວ່າ ອຸກໄປນັ້ນພະວະເຮົາຕົວວ່າ ນ້ຳໃຈເຕີຍວ່າ ດົ້ວດື່ງທ້າວຫາຍູ້ອູ່ ຄ້າຈັບແມ່ທັພໄດ້ເຫັນ ຈະມ່າເສີຍ ຊົ່ງເຮົາໄຟອົງຕົງໄວນີ້ ສົ່ງໂຈໂໂລຈະວ່າປະກາຣໄດ້ກີຈະຜ່ອນຜັນແກ້ໄຂໂດຍງ່າຍ

ເຕີຍວ່າ ຈຶງວ່າແກ່ເລ່າປ່ວ່າ ກວນອູໄປຈັບຕົວອົງຕົງມາໄດ້ແລ້ວ ข้าพเจ้าຈະ ຂອາສາໄປຈັບຕົວເລ່າຕ້າຍມາໃຫ້ໄດ້ ເລ່າປ່ວ່າຈຶງຕອນວ່າອັນເລ່າຕ້າຍນັ້ນເປັນເຈົ້າເມືອງ ກຸ່ງຈົ່ວ ຄັ້ງສົບແປດຫວ່າເມືອງຍົກໄປກໍາຈົດຕົ້ງໂຕະນັ້ນ ເລ່າຕ້າຍກີໄດ້ຄຸມທຫາໄປທ່າ ກາຣດ້ວຍ ຄັ້ງນີ້ໂຈໂໂລເຫັນເລ່າຕ້າຍມີສຕິປັງຢາຈຶງໃຫ້ເປັນແມ່ທັພຍກາມ ຊົ່ງເຈົ້າຈະ ຍົກອຸກໄປຈັບຕົວເລ່າຕ້າຍນັ້ນ ພໍ່ເຫັນຈະໄມ່ໄດ້ສົມຄວາມຄົດ ເຕີຍວ່າ ຈະ ນັບຄືອະໄຣແກ້ໄສມືອເລ່າຕ້າຍ ข้าพเจ້າຈະຈັບເອມາໃຫ້ໄດ້ ເລ່າປ່ວ່າພໍ່ເກຣງອູ່ວ່າເຈົ້າໄປປັບພຸ່ງຈະທ່າອັນຕາຍຫົວໝາດເລ່າຕ້າຍເສີຍ ຈະໄມ່ໄດ້ຕົວເປັນມາເໜີອນກວນອູ່ ເຕີຍວ່າ ຈຶງວ່າຂ້ອນນັ້ນທ່ານຍ່າງວິຕກເລີຍ ຄ້າຂ້າພະເຈົ້າມ່າເລ່າຕ້າຍກີດ ແລ້ຈັບຕົວໄມ່ໄດ້ກີດ ທ່ານ ຈົນຕັດຄືຮະໜ້າພະເຈົ້າເສີຍເຄີດ ເລ່າປ່ວ່າໄດ້ຝັ້ນມີຄວາມຍົດ ຈຶງຈັດທຫາຂໍມ້າສາມພັນ ໄຟເຕີຍວ່າ ເຕີຍວ່າ ກົ່າລາເລ່າປ່ວ່າແລ້ວຄຸມທຫາສາມພັນຍົກໄປຈະຈັບຕົວເລ່າຕ້າຍ

ຝາຍເລ່າຕ້າຍຄົວຮູ້ວ່າກວນອູຈັບອົງຕົງໄປໄດ້ ບັດນີ້ເຕີຍວ່າ ກົ່າລາເຕີຍວ່າ ເກອກມາ ເລ່າຕ້າຍກລວ່າເຕີຍວ່າ ມີໄດ້ອົກນົງ ໄກສະກາຄ່າຍໄວ້ເປັນກັ້ນຄົງ ເຕີຍວ່າ ວ່າ ຄົວນີ້ ເຫັນເລ່າຕ້າຍຍກມາຮັບພຸ່ງກີດັ່ງຄ່າຍມັ້ນລົງໄວ້ ຈຶງຄຸມທຫາເຂົ້າໄປດຶງໜ້າຄ່າຍເລ່າຕ້າຍ ແລ້ວໃຫ້ທຫາຮ້ອງດ່າເລ່າຕ້າຍເປັນຂ້ອທ່ານຫ້າ ເລ່າຕ້າຍກີນິ່ງເສີຍມີໄດ້ຍົກອກມາຮຸ່ງ ແຕ່ຕັ້ງຮອກນ້ອຍູ່ຖື່ນທ້າວັນ ເຕີຍວ່າ ອຸກຄົນ

วันนี้เวลาสามยามเช้าเราจะยกไปปลันค่ายเล่าต้าย ให้ทหารเตรียมตัวไว้ให้พร้อมกัน

เตียวหุยเสพย์สุราอยู่แล้วทำกิริยาเมา จึงพาลเอาผิดทหารคนหนึ่งให้ตีประมาณสามสิบที และว่าแก่ทหารซึ่งต้องตื่นนั่นว่า เวลาสองยามวันนี้ จะตัดศีรษะตัวเข่นชงเสีย และจึงจะยกเข้าปลันค่ายเล่าต้าย เตียวหุยก็ให้มัดท่านั้นไว้ ครั้นเวลาสามเช้าเตียวหุยจึงลอบสั่งคนสนิทให้ไปแก้มัดท่านั้นเสีย ทหารซึ่งต้องตื่นนั้นมีใจเจ็บแคร้นแลกลัวตาย ก็หลบหนีไป ณ ค่ายเล่าต้าย จึงเอานือความทั้งปวงออกแก่เล่าต้ายทุกประการ เล่าต้ายได้ฟังดังนั้น แล้วเห็นหลังท่านั้นต้องตีสำคัญว่าจริง จึงเกณฑ์ทหารทั้งปวงออกไปชุมอยู่นอกค่ายสองกอง ไว้แต่ค่ายเปล่ามิได้มีคน

ฝ่ายเตียวหุยครั้นรู้ว่าทหารซึ่งต้องตื่นนั้นไป จึงคิดว่าตีร้ายมันจะหนีไปบอกเหตุทั้งปวงแก่เล่าต้าย เห็นเล่าต้ายจะทึ่งค่ายเสีย จะให้ทหารแยกกันชุมอยู่นอกค่าย ภูจคิดซ้อนกลับตัวเล่าต้ายให้จงได้ ครั้นเวลาสองยามเตียวหุยจึงเกณฑ์ทหารแยกกันไปชุมอยู่เป็นสองกองแล้วสั่งว่า ถ้าเห็นแสงเพลิงใหม่มีค่ายเล่าต้าย ก็ให้คุมทหารตีกระหนบเข้ามา ตัวเตียวหุยเป็นกองกลางคอยหนุนแล้วสั่งทหารสามสิบคนเป็นกองหน้าเข้าไปปลันจุดเพลิงเผาค่ายให้จงได้ ทหารสามสิบคนก็ยกเข้าปลันค่ายจุดเพลิงใหม่ชั้น

ฝ่ายทหารเล่าต้ายซึ่งชุมอยู่ทั้งสองกอง ครั้นเห็นดังนั้นก็ยกตีกระหนบเข้ามา ทางทหารเตียวหุยซึ่งชุมอยู่ภายนอกแล้วตัวเตียวหุยนั้น เห็นแสงเพลิงใหม่ชั้นในค่ายเล่าต้าย ก็รีบยกตีกระหนบเข้าไปเป็นสามด้าน ฝ่ายทหารเล่าต้ายเห็นทหารเตียวหุยตีกระหนบหลังเข้ามากำเพ็ญล้มตายบ้างแต่กระจัดกระจายไปบ้าง แต่ตัวเล่าต้ายควบม้าหนนีไปพบเตียวหุยเข้า เตียวหุยก็รีบกับเล่าต้ายได้ยกหนึ่ง เตียวหุยจับตัวเล่าต้ายได้ จึงให้ทหารมัดไว้ บรรดาทหารซึ่งแตกไปนั้น ก็กลับเข้าด้วยเตียวหุยเป็นอันมาก เตียวหุยจึงให้ทหารรีบเข้าไปบอกเล่าปี ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าแก่กวนอุးว่า เตียวหุยเป็นคนใจเร็วดื้อดึง ครั้นนี้คิดเป็นกลอนburyจับตัวเล่าต้ายได้ ซึ่งเตียวหุยมีสติปัญญาชั้นดังนี้ เห็นจะประกอบบุญเรื่องนี้ เราย่อยมีความสนใจนัก

ครั้นเวลารุ่งเข้าเล่าปีกพากวนอูออกไปรับถังน้ำเมือง เตียวหุยเห็นเล่าปีออกมาก็เข้าไปค่านั้นแล้วจึงว่า พี่ตีเดียนข้าพเจ้าว่าเป็นคนใจเรื้อรังดีอีดี บัดนี้ข้าพเจ้าคิดอ่านจับตัวเล่าต้ายได้ พิยังเห็นปัญญาข้าพเจ้าแล้วหรือ เล่าปีจึงตอบว่าถ้าพี่ไม่ช่มเจ้าไว้เจ้าก็เลินเล่อใจ ที่ไหนจะจับตัวเล่าต้ายได้ เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ เล่าปีจึงลงจากม้าเข้าแก้มัดเล่าต้ายเสียแล้วจึงว่า ซึ่งน้องเราทำแก่ท่านนั้น เราขอภัยเสียเกิดอย่างถือโทษเลย และเล่าปีพาเล่าต้ายกลับเข้าไปในเมือง จึงให้แต่งโถะแล้วให้เอาร้าวองตั่งมา กินโถะกับเล่าต้าย

เล่าปีจึงว่าแก่เล่าต้าย ของตงว่า เดิมเรายกมาเนี้จจะได้คิดร้ายต่อมหาอุปราชนั้นหมายได้ เรายกจะสนองคุณมหาอุปราชอยู่ทุกเวลา มีได้ขาด และกิ่งมาเป็นคนหยาบช้า คิดจะทำร้ายเราให้ถึงสิ้นชีวิต เราจึงฆ่ากิ่งมาเสียมหาอุปราชมีได้แจ้งว่า กิ่งมาคิดร้ายต่อเรา ก่อน จึงให้ท่านหั้งสองคุณทหารเป็นแม่ทัพมาจับเรา ธรรมดาก็เดิมมา ก็ย้อมรักชีวิตอยู่เหมือนกันทุกคน เราจึงคิดรักษาตัวด้วยความจำเป็น ซึ่งกวนอู เตียวหุยทำแก่ท่านหั้งสองนั้น ท่านอย่าได้พยานบทเลย บัดนี้เราจะให้ท่านหั้งสองกลับไปแจ้งข้อราชการแก่มหาอุปราช ท่านช่วยว่ากล่าวให้เห็นความจริงของเรา ไม่ตรีท่านหั้งสองจะได้มีต่อเรานะสิไป

เล่าต้าย ของตงได้ฟังเล่าปีว่าดังนั้นก็มีความยินดีจึงตอบว่า ซึ่งท่านไว้ชีวิตข้าพเจ้าคุณหาที่สุดมีได้ ข้าพเจ้าจะกลับไปแจ้งข้อราชการนักความแก่มหาอุปราชว่า ท่านมีใจซื่อสัตย์สุจริตมีได้คิดประทุษร้ายแก่มหาอุปราช ซึ่งทำการหั้งนี้ เพราะความจำเป็น ถ้ามหาอุปราชไม่เชื่อ ข้าพเจ้าจะเอานบัตรบรรยายไว้เป็นจำนำ แม้สิบไปเมื่อหน้า ท่านคิดร้ายประการใดก็ให้บุตรบรรยายข้าพเจ้าเสีย เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงค่านับแล้วว่า ซึ่งท่านรับธุระเราหั้งนี้เราขอบใจนัก และวัดทหารซึ่งเตียวหุยได้มานั้นคืนให้แก่เล่าต้าย ของตง และเล่าต้าย ของตงก็ลาเล่าปี และพาทหารหั้งปวงออกจากเมืองชีจิวไปทางประมาณห้าร้อย步

ขณะเมื่อเล่าปีว่าจะปล่อยเล่าต้าย ของตงไปนั้น เตียวหุยคิดแคนคุณทหารลอบไปสักดอยู่ กวนอูเห็นเตียวหุยยกไปก็มีความสงสัย จึงขึ้นมาและพาทหารลีคุณห้าคนสะกดรอตามเตียวหุยไป ฝ่ายเตียวหุยครั้นเห็นเล่าต้าย

ของตั้งคุณธรรมมา ก็ขึ้นมารำทวนออกไปช่วงหน้าไว้ ร้องความด้วยเสียงอันดังแล้วว่า มึงพูดจาล่อลวงพี่กุประการได พี่กุจึงปล่อยมึงหั้งสองมา เล่าต้ายองตั้งได้ยินเตียวหุยร้องความดังนั้น ก็ตกใจกลัวตัวสั่นมีได้ตอบประการได พอกวนอุณาามาเห็นเตียวหุยสักดอยู่ดังนั้น จึงร้องว่าเตียวหุยอย่ารุ่นราวย พี่เราปล่อยให้เข้าไปแล้ว เตียวหุยจึงว่าแม้ปล่อยอ้ายสองคนนี้ไป ดีร้ายจะกลับมาทำอันตรายแก่เราเป็นมั่นคง กวนอุจึงตอบว่าถ้าเข้าไม่รู้จักคุณ จะกลับมาทำร้ายแก่เรารอik เราก็ค่อยย่าเสีย หากวนนินหมายได้

เล่าต้าย อองตั้งได้ฟังดังนั้น จึงว่าครั้งนี้เล่าปี่มีคุณแก่เรานัก เมว่ามหาอุปราชให้เรายกมาอิกเราก็ไม่อจำกา ถึงมหาอุปราชจะมานุตรภรรยาเราเสียก็ตามเดิม ท่านหั้งสองจะปล่อยให้ไปโดยดี เตียวหุยจึงว่าอันศีรษะมึงหั้งสองนี้ ถูกละให้อัญกับกายแล้ว ถึงมาตราว่ามึงจะไปยุยงโจโฉประการได โจโฉยกมาถูกจะย่าฟันทหารหั้งปวงเสียมให้เหลือไป เล่าต้าย อองตั้งได้ฟังดังนั้น หั้งกลัวหั้งมีความยินดี ก็ขับม้าพาทหารรับไป

ฝ่ายกวนอุ เตียวหุยกลับมาเมืองชีจิว จึงว่ากับเล่าปี่ว่า ชึ่งท่านปล่อยเล่าต้ายกับอองตั้งไป ช้าพเจ้าเห็นว่าโจโฉจะยกกองทัพมาทำร้ายท่านเป็นมั่นคง ชูนเขียนได้ยินกวนอุ เตียวหุยว่าดังนั้น จึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ชึ่งน้องท่านหั้งสองว่า นั้นก็ชอบอยู่ ถ้าโจโฉยกมาท่านจะตั้งรับอยู่ในเมืองชีจิวนั้นเห็นจะเสียแก่โจโฉ ขอให้แบ่งทหารไปตั้งอยู่ ณ เมืองเสียวพ่ายกองหนึ่ง เมืองแห่งฝือกองหนึ่ง จะได้ช่วยรับเป็นทัพทราบ เล่าปี่เห็นชอบด้วย จึงให้กวนอุคุณธรรมกำกับนางกำญหยิน นางบิญหยิน ชึ่งเป็นภรรยาเล่าปี่นั้นไปรักษาไว ณ เมืองแห่งฝือ ให้ชูนเขียนกับตันหยง บิตัก บิชอง สีคันนือยรักษาเมืองชีจิว แล้วเล่าปี่กับเตียวหุย ก็คุณธรรมไปรักษาเมืองเสียวพ่าย

ฝ่ายเล่าต้าย อองตั้งไปถึงเมืองชูโต จึงบอกแก่โจโฉตามชั่งรับพุ่งกับกวนอุ เตียวหุยนั้นทุกประการ แล้วว่าเล่าปี่มีใจสุจริตคิดถึงคุณท่านอยู่มีได้ขาด จะได้คิดร้ายต่อท่านหมายได้ ชึ่งให้กวนอุ เตียวหุยอกมารบด้วยช้าพเจ้านั้นเป็นธรรมดารักษาชีวิต บัดนี้เล่าปี่ปล่อยช้าพเจ้ามาให้แจ้งข่าวราชการแก่ท่านโดยสุจริต โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า อ้ายทหารเดนตายเช่นนี้จะเลี้ยงไว้มีได้

แล้วสั่งบูชให้เอาร้าไว้ปะ่าเสีย ซึ่งหยงจึงห้ามใจไว้ว่า อันนี้มีอเล่าด้วย ของตั้งซึ่งจะทานผิดมิอความคิดเล่าปั้นนี้ไม่ได้ และหานจะให้ฟ่าเล่าด้วย ของตั้งเสีย ทหารทั้งปวงจะทำการสืบไปก็จะเสียใจ ใจโน้นเห็นชอบด้วยจึงสั่งบูชว่าอย่าให้ฟ่า เลย แต่ให้ถอดเสียจากนายทหาร เอาร้าไว้ไว้ใช้เป็นไฟร์ แล้วใจโน้นให้กะเกณฑ์ ทหารจะยกไปรับเล่าปี ซึ่งหยงจึงว่าซึ่งมหาอุปราชจะยกไปนั้นเป็นเทศบาล หน้า ทหารทั้งปวงจะได้ความลำบากนัก ขอให้แต่งหหารไปเกลี้ยกล่อมเล่าเสีย เตียวลิ้วให้ขึ้นอยู่กับท่านก่อน ถึงจะยกไปทำการแห่งใดก็จะไม่เป็นกังวลหลัง อันเมืองซึ่งวันแม้มื่อนอยู่ในเงื่อมมือท่าน จะคิดเอาเมื่อได้ก็ได้โดยง่าย

ใจโน้นเห็นชอบด้วย จึงแต่งให้เล่าหัวซึ่งมีสติปัญญา ไปเกลี้ยกล่อม เตียวลิ้ว เล่าหัวก็ลาใจโน้ไปถึงเมืองเชงอี้ยง แล้วเข้าไปหาการเชี่ยงซึ่งเป็น ที่ปรึกษาเตียวลิ้ว เล่าหัวคำนับการเชี่ยงแล้วจึงว่า ครั้นนี้ใจโน้นได้เป็นมหาอุปราช มีใจโอบอ้อมอาไวบำรุงน้ำใจทแก่ล้วนทหารทั้งปวงให้เป็นสุขวังช旺 บัดนี้ให้เรา มาว่ากล่าวเตียวลิ้ว ซึ่งรับพุ่งกันมาแต่ก่อนนั้น อย่าได้มีพยาบาทกันเลย จึง คิดประนอมกันทำบุญบำรุงแผ่นดิน การเชี่ยงได้ฟังดังนั้นจึงว่า วันนี้จวนค่าแล้ว พรุ่งนี้เราจะจจะพาท่านเข้าไปหาเตียวลิ้ว การเชี่ยงก็ให้แต่งโ懿เสียงเล่าหัว

ครั้นเวลารุ่งเช้ากาเชี่ยงก็ให้เล่าหัวอยู่ ณ บ้านก่อน การเชี่ยงจึงเข้าไป บอกเตียวลิ้วทุกประการ เตียวลิ้วยังมีได้ตอบประการใด พอกหารอวันเสี้ยวเอา หนังสือมาให้เตียวลิ้ว แล้วเตียวลิ้วรับมาอ่านดูกับการเชี่ยง ในหนังสือนั้นเป็น ใจความว่า อ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจวามถึงเตียวลิ้วว่า ใจโน้นได้เป็นมหาอุปราชอยู่ ในเมืองญูトイ ทำการหยานชาต่อแผ่นดิน พระเจ้าเหี้ยนเต็กบุนนาคและราชภร ทั้งปวงได้ความเดือดร้อน เราจึงให้หนังสือไปเชญเตียวลิ้วมาช่วยคิดราชการ กำจดใจโน้เสีย จะบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุขสิบไป การเชี่ยงได้แจ้งในหนังสือ นั้น จึงรับເຫັນສือมาจากการเตียวลิ้ว แล้วตามผู้ถือหนังสือว่า เมื่อเดือนสิงหาคม เรา ได้ยินกิตติศพห์ว่า อ้วนเสี้ยวนายของตัวยกกองทัพไปรบกับใจโน้ ยังหาแพ้ชนะ กันไม่หรือ ทหารอ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า นายข้าพเจ้ายกกองทัพไปถึงต่ำบลลิมหยง ปลายแคนเมืองญูトイ ใจโน้นก็ยกกองทัพมาตั้งค่ายไกลกันประมาณแปดร้อยเส้น พอกเป็นเทศบาลหน้า อ้วนเสี้ยวให้ทหารตั้งรองกันอยู่กับทหารใจโน้ ตัวใจโน้นกับ

อ้วนเสี้ยวต่างคนต่างยกกลับไปเมือง

การเชียงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงเอาหนังสือนั้นจีกเสียแล้วว่า แต่อ้วนสุดผู้น้องนายของตัวนั้น ก็มิได้ประทิป่องดองดงกันกับอ้วนเสี้ยวผู้พี่ บัดนี้จะมาเกลี้ยกล่อมผู้อื่นนอกเหนือไปคิดการด้วย ก็ให้ขับผู้ถือหนังสือนั้นออกไปเสียจากที่เตียวสิ้วเห็นการเชียงทำดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าเหตุใดทำนั่นจึงทำทายบ้า ฉีกหนังสือของอ้วนเสี้ยวเสียดังนี้ อ้วนเสี้ยวก็มีฝีมือ หากรึมีเป็นอันมาก ถ้าอ้วนเสี้ยวแจ้งไป เห็นจะยกกองทัพมาทำอันตรายเมืองเรา ทำนจะคิดแก้ไขประการได้

การเชียงจึงตอบว่า ถ้าทำนเกรงอยู่ดังนั้น เราจะจะเข้าทำการด้วยໂโจໂโน ถึงอ้วนเสี้ยวจะยกมาทำร้ายทำน โจໂโนก็จะได้ช่วย เตียวสิ้วจึงตอบว่า ทุกวันนี้ โจໂโนเป็นมหาอุปราชก็จริง แต่ทหารน้อยกว่าอ้วนเสี้ยว และประการหนึ่งโจໂโนก็ได้รับพุ่งกันมากับเราแต่ก่อน เห็นจะคิดพยายามทารอยู่ กาเชียงจึงว่า ซึ่งจะกลัวโจໂโนพยายามทันทำนอย่างวิตกเลย ถ้าจะไปเข้าด้วยโจໂโน ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยสามประการ

ประการหนึ่งถึงโจໂโนได้เป็นมหาอุปราช เม้จะทำการสิ่งใดก็ถือเอารับสั่งพระเจ้าเห็นนเด็เป็นประมาน ชุนนางอยู่ในเมืองหลวงแลหัวเมืองหั้งปวงกี ย่างเกรงทำตามเป็นอันมาก

ประการหนึ่งถึงโจໂโนมีท่าน้อย แต่มีสติปัญญาไว้ช่วงชวาง จะทำการลงครามแห่งใด ก็ย่อมมีชัยชนะมากกว่าแพ้ ซึ่งทำนคิดเกรงอ้วนเสี้ยวและจะไปเข้ากับอ้วนเสี้ยวซึ่งมีท่านมากันนั้น อุปมาเหมือนคนมีทรัพย์มาก ทำนจะเอาทรัพย์ไปให้เห็นอ้วนเสี้ยวจะไม่มีความยินดี อันโจໂโนนั้นเหมือนคนไร้ทรัพย์ ทำนาหารรับภัยไปให้แต่น้อยก็มีความยินดีเป็นอันมาก

ประการหนึ่งโจໂโนทำการครั้นนี้ มีใจโอบอ้อมอารีต่อท่านหั้งปวง ถึงผู้ใดผิดก็ทำตามผิด ผู้ใดชอบก็ปูนบำเหน็จโดยความชอบ แล้วมิได้มีพยายามทากผู้ใด คิดเอาราชการเป็นประมาน ข้าพเจ้าเห็นชอบสามประการดังนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าให้ทำนไปเข้าด้วยโจໂโนดีกว่าอ้วนเสี้ยว เตียวสิ้วเห็นชอบด้วย

กาเชียงจึงกลับออกไป ณ บ้าน แล้วออกแก่เล่าหัวทุกประการ เล่าหัวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ก็เข้าไปกับกาเชียง จึงคำนับเตียวสิ้วแล้วว่า ทำนอย่า

แคลงใจมหาอุปราชเลย ถ้ามีใจพยานบทอยู่แล้วก็จะยกกองทัพมาบ่าห์่านเอาชัยชนะให้จังได้ นี่ล้วนความพยานบทแล้ว จึงให้ข้าพเจ้ามาเชิญให้ทำน้ำช่วยคิดการหานุบำรุงแผ่นดิน เตียวลีว์ได้อินดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแหงทหารแล้ว พาเล่าหัว การเชี่ยงยกไปเมืองชูโต เล่าหัวจึงนำเตียวลีว์ การเชี่ยงเข้าไปหาโจโฉ เตียวลีว์กับการเชี่ยงค่านับใจโฉแล้วก็คุกเข่าอยู่แต่เบื้องต่อ

ใจโฉเห็นเตียวลีว์ การเชี่ยงมากก็มีความยินดี จึงลงไปจูงมือเตียวลีว์ขึ้นมาหนึ่งที่สมควรแล้วว่า ก่อนนี้นั่นเราได้ประมาทมีความผิดต่อห่านนั้น ห่านจงอดโภชเสีย อย่ามีความพยานบทเราเลย ใจโฉจึงตั้งเตียวลีว์เป็นที่เอียงปุจกุน แปลเป็นภาษาไทยว่าเป็นนายทหารผู้ใหญ่ ให้การเชี่ยงเป็นที่กิมจิมง่อ แปลภาษาไทยว่าเป็นที่บริษากษา แล้วใจโฉจึงว่าแก่เตียวลีว์ การเชี่ยงว่า ให้แต่งหนังสือไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปี่ยวเจ้าเมืองเงงจิว การเชี่ยงจึงว่า เล่าเปี่ยวนั้นมักคนเพื่อนชื่มีสติปัญญา ถ้าจะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปี่ยวนั้น จงจัดหาผู้ซึ่งมีสติปัญญาจึงจะได้

ตอนที่ ๒๑

ใจฉันจึงถามชุนเชิว่า ท่านเห็นผู้ใดมีสติปัญญาที่จะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวได้ ชุนเชิวจึงตอบว่า ซึ่งจะไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวนั้นข้าพเจ้าเห็นแต่ชงหยงคนเดียว ใจฉันเห็นชอบด้วย ที่ปรึกษาและทหารหั้งปวงต่างคนต่างก็ลากใจให้ไปบ้าน ชุนเชิวก็ไปหาซงหยงแล้วว่า บัดนี้ใจฉันหาผู้มีสติปัญญาจะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ใจฉันว่า เห็นแต่ท่านผู้เดียวจะไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวได้ ชงหยงได้ยินดังนั้นจึงตอบว่า เราเป็นคนรุน้อย เหตุไฉนท่านจึงว่าดังนี้ เม้มาราไปไม่สำเร็จการของใจฉัน ท่านกับเรา ก็จะไม่ทันโภช

ชุนเชิวจึงถามว่า ท่านเห็นผู้ใดมีสติปัญญากว่าท่านแล้ว ชงหยงจึงบอกว่าเพื่อนรักของเราคนหนึ่งชื่อยิ่ง มีสติปัญญารู้หลักกว่าเรารสิบส่วน อย่าไว้แต่จะไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเลย ถึงจะเป็นชุนนางผู้ใหญ่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ได้ เราจะคิดอ่านทำเรื่องราวด้วยกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ให้ตั้งยิ่งเป็นชุนนาง แล้วจะได้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว ชุนเชิวเห็นชอบด้วย ชงหยงจึงแต่งเรื่องราวเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าชงหยงขอกราบทูลให้ทราบ ด้วยยิ่งคงหนึ่งอายุยี่สิบปี อายุในเมืองหล่อ มีสติปัญญารู้หลักมาก จักชุแลไปเห็นสิ่งใดแล้วได้ยินเสียงอันใด ในนั้นก็คิดตลอดไม่ขาดช่วง ประมาณการถูกทุกประการ ขอให้อาบิยิ่งมาใช้ราชการ แต่งให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเห็นจะได้โดยง่าย

ครั้นเวลาเข้าชุนนางขึ้นฝ่าพร้อมกัน ชงหยงจึงเอาร่องราวนั้นถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงหนังสือแล้วมิได้ตรัสประการใด จึงเอานั้นสือนั้นให้ใจฉัน และตรัสว่าการหั้งนี้ตามแต่มหาอุปราชจะคิดอ่านจัดแจงถีดใจฉันได้รับสั่งดังนั้นแล้ว ครั้นกลับมาบ้านจึงให้ทหารไปหาตัวยิ่ง ยิ่งมาถีดคำนับใจฉัน ใจฉันมิได้รับคำนับ แล้วไม่ประครัยตามอย่างตามธรรมเนียม ยิ่งมีความน้อยใจก็นิ่งอยู่ จึงทอดใจให้ใหญ่แล้วว่าด้วยกำลังโวหารว่า แผ่นดินนี้ กว้างขวางนัก ถ้าจะขาดคนคนหนึ่งก็จะเป็นไร่นักหนา

ใจໂฉได้ยินยีเอ่งว่าເປົ້າຍບເທີນດັ່ງນັ້ນ ໄນກັນໄດ້ຍືນກັດ ສັງເກດຜິດໄປຈຶ່ງຄາມວ່າ ແຜ່ນດິນເຮົານີ້ທີ່ປະກາແລທຫາຣທີ່ມີຜົມອົກມີເປັນອັນມາກ ເທຸໄດ້ນັ້ວາຈຶ່ງວ່າໄມ້ມີຄົນຕີ ຍື່ເອັນໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນເຫັນວ່າໂຈໂດໄມ້ຮູ້ເທິງຕອບວ່າ ມາຫຼຸງປາຊວ່າທີ່ປະກາແລທຫາຣສື່ມີສົດປັ້ງຢາມີຜົມອັນນັ້ນ ຄືອຸ່ປົງໄດ້ຂັ້າພເຈົ້າມີໄດ້ແຈ້ງ ໂຈໂດຈຶ່ງວ່າ ຜຸນຍາ ຜຸນອົາ ຖຸຍແກ ເທີ່ຫຍກ ທີ່ປະກາຂອງເຮົາສື່ຄົນນີ້ມີປັ້ງຢາລຶກສິ່ງ ຕຶ່ງເສີຍາໂທກັບຕັນແຜ່ງສິ່ງເປັນນັກປາຊົງຂອງພຣະເຈົ້າຢືນໂກໂຈນັ້ນ ກີ່ໄມ້ເສມວທີ່ປະກາຂອງເຮົາ ແລທຫາເວກຂອງເຮົາທີ່ມີຜົມອັນນັ້ນ ຄືອຸ່ປົງໄດ້ເຫັນວ່າ ເຄຫຼຸ ລີເຕີຍນ ວັດຈິນ ສື່ຄົນນີ້ມີຜົມອາລັກແຊີ້ງຫຳນາຢູ່ໃນການສົງຄຣາມ ຍິ່ງກີ່ວ່າເຈີຍມເຫງກັບມັນນູ້ ສິ່ງເປັນຫຫາພຣະເຈົ້າຢືນກອນນູ້ ແລລິຍອຍ ມັນກອງ ສອງຄົນນີ້ເປັນທີ່ປະກາຮອງຂອງເຮົາ ກັບແຫ້ວໜຸ່ວັນ ອົກົມ ຜິທລົງ ເປັນຫຫາເຫັນນີ້ກັນບ້ອຍ ເທຸໄດ້ຕັ້ງຈຶ່ງວ່າແຜ່ນດິນຫາຜູ້ມີສົດປັ້ງຢາກລ້າຫາຢູ່ໄມ້

ຍື່ເອັນໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ທຸວເຮົາແລ້ວຕອບວ່າ ທ່ານວ່ານີ້ເຮົາໄມ້ເຫັນດ້ວຍ ດັນທັງປວງນັ້ນເຮົາຮູ້ຈັກຄວາມຄົດເຫັນຜົມອຍ້ງທຸກຄົນ ອັນຈຸນຍກນັ້ນຫັນແມ່ອນທີ່ນີ້ຈະຮ້ອງໄທ ຊອບແຕໃຫ້ເຍື່ອມໃຫ້ສັງສັກກາຣຄພ ຈຸນຍົວນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ເປັນສັປ່ເຫຼວ່ອຮັກໝາກ ເກີ່ຫຍກນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ເຟັ້ງຈໍາຫລວ່ວ ຖຸຍແກນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ແຕ່ງໂຄລູງແລ່ວ່ານັ້ນບັດຮ່າມາຍ ເຕີວເລີ່ຍນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ຕົກລອງແລຮະສັງ ເຄຫຼຸນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ເລີ່ຍວ່າແລ້ມ້າ ລີເຕີຍນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ອ່ານຝຶ່ອງ ວັດຈິນນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ເດີນຮ່າມາຍ ລີຍອນນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ຮ່າຮ່າງອາວຸຊ ມັນກອງນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ເສພຍ໌ສຸຮາກັບກະຮູກສຸກ ອົກົມນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ແບກກະຮາດນີ້ໄປທ່ານີ້ ຜິທລົງນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ສ່າງສຸກຮາຍ ແຫ້ວໜຸ່ວັນນັ້ນຊອບແຕໃຫ້ຄອຍຮັກໝາດຕ້ວ ອຍ່າໃຫ້ຂ້າຄືກັດເວາຄື່ອງຮະແນ່ນຫ້າຍແໜ່ນຫວາໄປໄດ້ອັນທີ່ປະກາແລທຫາຣອກນັ້ນ ຊອບແຕໃຫ້ທ່ານເສົ້າຍສັງກອງທັພ ສິ່ງທ່ານນັ້ນຄົວວ່າມີສົດປັ້ງຢາກລ້າຫາຢູ່ນັ້ນໄມ້ເຫັນດ້ວຍ

ໂຈໂດໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ໂກຮຈຶ່ງຄາມວ່າ ຕົວມາຕີເຕີຍນທີ່ປະກາແລທຫາຣຂອງເຮົາ ຕັ້ງຮູ້ລົ່ງໄດ້ບ້າງ ຍື່ເອັນຈຶ່ງຕອບວ່າ ເຮົາຮູ້ດູດາວໃນອາກາສ ຜ່າຍຫ້າງແຜ່ນດິນນັ້ນ ເຮົກ່ ຂ້ານາຢູ້ຮູ້ໃນງຸມືສູານວ່າດີແລວ້າຍ ອົ່ນເຮົາຈະພຶດຖາລັກເຕືອນພຣະມາກຜັກຕະລີຍີໃຫ້ຕັ້ງອູ່ໃນຍຸດີ່ຮ່າມເໝືອນພຣະເຈົ້າເຈີຍວ່ານັ້ນກີ່ໄດ້ ປະກາຮົ່ານີ້ເຮົາຈະຫັກຈາວສັ່ງສອນອານາປະຈາກຮາຍງວຽກ ໃຫ້ມີໃຈສັດຍໍ່ຈົ່ວຕ່ອນແຜ່ນດິນ ເໝືອນຄັ້ງຂົງຈູ້ກັບງັນເອີ່ນ

ซึ่งเป็นครุสั่งสอนคนทั้งปวงให้สัตย์ซื่อก็ได้ ซึ่งเรานحنฯแก่ท่านบดนี้ อุปมา
เหมือนพูดกับคนบ้าอันมีได้รู้ภาษาคน

เตียวเลี้ยวได้ยินดังนั้นก็โกรธ ถอดกระเบื้องจากพื้นยิ่งเสีย ใจฉันจึง
ห้ามว่าอย่าทำวุ่นวายเลย ทุกวันนี้เรายังขาดอยู่แต่คนที่ตีกลองรับแขก ครั้นจะ
ฝ่ายเอ่งเสียก็จะตายเสียเปล่า ใจเอามันไปไว้ให้ตีกลองรับแขกดีกว่า เตียวเลี้ยว
ก็ฟังคำใจฉัน ใจฉันให้ยิ่งไปเป็นที่คนตีกลองสำหรับรับแขกนั้น เตียวเลี้ยว
จึงวายเอ่งนั้นว่ากล่าวหยาบช้าแก่ท่าน เหตุใดท่านเจ้องดได้มีได้ฟ้าเสีย

ใจฉันจึงตอบว่า เราได้ยินกิตติคพท์ลืออยู่ว่า ยังคนนี้มีสติปัญญา
กล้าหาญมีได้ย่าเกรงผู้ใด ซึ่งมันมาว่าหยาบช้าแก่เราแน่น ครั้นเราจะให้ฟ้าเสีย
คนทั้งปวงก็จะทราบนินทา ว่ามีผู้รู้เท่าสิจ่าเสีย ประการหนึ่งผู้มีสติปัญญาจะเข้า
มาอยู่ด้วยเรา ก็จะคิดท้อใจว่าเรามีได้เลี้ยงคนดี และยิ่งเป็นคนอวดรู้ เราจึง
เอามันไว้ให้เป็นคนตีกลอง

ครั้นอยู่มาระหวันหนึ่งใจฉันให้เชิญชุนนางมากินโตะ ยิ่งใส่เสื้อชาดออก
มาตีกลองรับแขก ชุนนางทั้งปวงได้ยินเสียงกลองซึ่งยิ่งดังนั้น เพราะกบังเกิด
พิศวง ทหารซึ่งเคยรับใช้เห็นยิ่งทำดังนั้นจึงว่า วันนี้มหอปราชรับแขกเมือง
เหตุใดตัวจึงใส่เสื้อชาด ยิ่งได้ยินทหารร้องว่ามา ก็ถอดเสื้อแลกงานเงงออกเสีย
แกลังตีกลองอยู่แต่ตัวเปล่า ชุนนางทั้งปวงเห็นดังนั้น ก็ละอายใจเอามือปิดหน้า
เสียสิ้น ใจฉันเห็นยิ่งทำดังนั้นก็โกรธจึงร้องว่า มึงทำหยาบช้าทั้งนี้แกลังจะให้กฎ
ชายหน้าหรือ

ยิ่งจึงตอบว่า กฎถอดเสื้อแลกงานเงงเสียอยู่แต่ตัวเปล่านี้ ด้วยเป็น
การออกหน้า เพราะเหตุว่ากายนี้เป็นที่สะอาด บิดามารดาให้กฎเกิดมา ใจฉันจึงว่า
มึงเห็นว่ากายผู้ใดโสโครากเล่า ยิ่งจึงตอบว่า ตัวไม่เข้าใจหรือ เรายังพรมน้ำ
การโสโครากของตัวให้ฟัง ประการหนึ่งตัวไม่รู้จักคนดีแล้วซึ่ง จักษุของตัวนั้นเป็น
ที่โสโคราก ประการหนึ่งซึ่งผู้ใดมีใจสัตย์ซื่อ เห็นว่าตัวทำการหยาบช้า ห้ามปราบ
ตัวโดยสุจริตตัวมีได้ฟัง หูของตัวเป็นที่โสโคราก ประการหนึ่งตัวมีได้โอบอ้อม
อารีต่อชุนนางแล้วเมื่องทั้งปวง แล้วตัวคิดอ่านทำการหยาบช้า ให้พระเจ้า
เหยินเต้ได้ความเดือดร้อน ใจของตัวก็เป็นการโสโคราก ทุกวันนี้คนทั้งแผ่นดิน

นับถือว่าเรามีสติปัญญา แต่มาดูหมื่นให้เราเป็นคนติกลง เพราะมิได้รู้จัก คนดีแล้ว ครั้งนี้ตัวก็คิดการใหญ่หลวง ซึ่งจะไม่นับถือเราผู้มีสติปัญญานั้น ไม่ควร

คงทlogyได้ยินบีเองว่าหมายห้าดังนั้น กลัวใจโฉลกจะให้ฉ่ายเองเสีย คงทlogyจึงคำนับแล้วว่า เดิมข้าพเจ้าเห็นบีเองมีสติปัญญา จึงชักชวนมาหัวจะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเบีย บัดนี้บีเองว่ากล่าวหมายห้าแก่ท่านเป็นอันมาก โท Hern ถึงตาย ข้าพเจ้าขอชีวิตไว้ครั้งหนึ่ง ใจโฉลกได้ฟังคงทlogyว่าดังนั้นจึงว่าแก่บีเองว่า โทชีงตัวหมายห้าแก่เรานั้นเราจะยกเสียแล้ว และตัวอวดว่ามีสติปัญญาดี เราจะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเบียเจ้าเมืองเงงจิ่ว ถ้าได้ราชการจะปูนบำเหน็จ แล้วจะตั้งให้ตัวเป็นชนวนาง บีเองมีได้รับคำใจโฉล ใจโฉลเห็นบีเองบิดพลิ้วอยู่ จึงค่อยกระซิบสั่งชนยกกับชนวนางทั้งปวง ให้แต่งตั้งไปโดยอยู่ประทุมเมืองทิศตะวันออก ถ้ายิเองออกไปถึงประทุมเมืองแล้วจึงทำการเช่นวักไปเสียให้พ้นจากเมือง

ชนยกกับชนวนางทั้งปวง ก็รับไปทำการเตรียมไว้ตามคำใจโฉลสั่ง แล้วชนยกจึงว่าแก่ชนวนางทั้งปวงว่า เมื่อเราเช่นแล้วท่านทั้งปวงอย่าได้พูดจากันบีเอง ประการใด ใจโฉลจึงว่าแก่บีเองว่า ถ้าตัวไม่ไปเราจะฆ่าบุตรภรรยาเสีย บีเองก็รับคำว่าจะไปเกลี้ยกล่อมเล่าเบีย ใจโฉลจึงให้อา้ม้ามให้บีเองซี่ แล้วให้ทหารสองคนกำกับไปด้วย และบีเองกับทหารทั้งสองคนซึ่งม้าพากันมาถึงนอกประทุมเมืองฝ่ายทิศตะวันออก มีได้เห็นชนวนางทั้งปวงทักษายประการใด บีเองจึงลงจากม้าก็เข้ามากลางชุมชนชนวนางทั้งปวง และบีเองก็ทำเป็นร้องให้ ชนยกมิได้รู้กลบีเองจึงถามว่า มหาอุปราชให้ตัวไปราชการ เหตุใดจึงมาร้องให้ดังนี้ บีเองจึงตอบว่า เรายืนท่านทั้งปวงอุปมาเหมือนหนึ่งศพ เราเดินเข้ามานในห่วงศพก็มีความสงสาร เราจึงร้องให้

ชนยกและชนวนางทั้งปวงได้ฟังบีเองว่าดังนั้นจึงตอบว่า ซึ่งตัวเราเป็นศพนั้น ฝ่ายตัวก็จะเป็นผีหากีริยะมิได้ ชนวนางทั้งปวงต่างคนก็โกรธชักกระบือกจะฆ่ายิเองเสีย ชนยกจึงห้ามว่า บีเองนี้อุปมาเหมือนสัตว์เดียร์จฉาน และท่านทั้งปวงจะมาถือโทษผ่านมันเสียนั้นไม่ควร กระบือจะติดโลหิตเปล่า บีเองจึงตอบชนยกว่า ตัวเรายังมีความโกรธແยินดี ทั้งรู้เจราอยู่ เหตุใดท่านจึงว่าเราเป็นสัตว์

เดียร์จดาน ท่านหั้งปวงอีกอุปมาเหมือนแมลงม่าล้มได้กลัวเพลิง พากันบินโถมเข้าไปในกองเพลิงก็จะถึงแก่ความตาย ขุนนางหั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็กราชต่างคนต่างห้ามกัน จึงชวนกันจุดธูปเทียนเช่นยี่ห่อง แล้วชวนกันกลับมา

ยิ่งกับทหารสองคนก็พากันไปถึงเมืองเกang จึงเข้าไปว่าแก่เล่าเปียวตามซึ่งโจโฉให้ไปเกลี้ยกล่อม แล้วยิ่งพูดจากาตรู้ยกตนข่มท่านทำให้ดูหมิ่นเล่าเปียวว่าหาความคิดไม่ เล่าเปียวเห็นกิริยาของเจรจาทายานช้าดังนั้นก็กราชแต่คิดยังหยุดไว้ ตัวยัน้ำใจเล่าเปียนนั้นก็อารือญ แล้วว่าแก่ยิ่งว่า ซึ่งโจโฉใช้ให้ท่านมาเกลี้ยกล่อมเรา เราอยังมีปลงใจก่อน เมื่อใดท่านไปเกลี้ยกล่อมมองจօเจ้าเมืองกังແยปลงใจไปด้วยโจโฉแล้ว เรายังปลงใจด้วย ยิ่งก็ลาเล่าเปียวไปเมืองกังแซ

ฝ่ายที่ปรึกษาหั้งปวงจึงว่าแก่เล่าเปียวว่า ยิ่งว่ากล่าวทายานช้าดูหมิ่นท่าน เหตุใดท่านจึงมีได้ย่าเสีย เล่าเปียวจึงตอบว่า เรายกิตติศัพท์วายิ่งคนนี้มีสติปัญญา แต่เป็นคนหมายอัชณาลัยไม่ เมื่อยูในเมืองชูโจไอนั้น ก็ว่ากล่าวทายานช้าแก่โจโฉเป็นหลายครั้ง โจโฉอุตสาห์อดใจมีได้ให้ย่าเสีย เพราะเกรงว่าคนหั้งปวงจะนินทา ประการหนึ่งผู้จะเข้ามาอาสาทำการนั้นจะห้อใจว่าม่าคนดีเสียซึ่งแกลังใช้ยิ่งมาเกลี้ยกล่อมเรานี้หวังจะยึมมือเราให้ย่าเสีย เจ้าความชั่วนั้นอยู่แก่เรา เราจึงแกลังให้ยิ่งไปเกลี้ยกล่อมมองจօ ด้วยหองจօใจร้ายมิยังหยุด ถ้ายิ่งไปว่ากล่าวทายานช้าประการใด หองจօก็จะม่าเสีย เนี้ย กิตติศัพท์หั้งนี้รู้ไปถึงโจโฉ เห็นโจโฉจะเกรงเรา อันความคิดโจโฉนั้นเราล่วงรู้เท่าอยู่ ที่ปรึกษาหั้งปวงก็สรรเรณูเล่าเปียวว่า ท่านคิดหั้งนี้ดีนัก

ขณะนั้นพอทหารอ้วนเสี้ยว เอาหนังสือมาให้เล่าเปียวเป็นใจความว่า ให้เล่าเปียวคิดการบารุงแผ่นดิน เล่าเปียวจึงปรึกษาแก่ขุนนางหั้งปวงว่า โจโฉกับอ้วนเสี้ยวเป็นศัตรูกันอยู่ บัดนี้โจโฉกับอ้วนเสี้ยวให้มาเกลี้ยกล่อมเราหั้งสองฝ่าย ท่านหั้งปวงจะเห็นประการใด ยันสังจึงว่า ครั้นนี้โจโฉกับอ้วนเสี้ยวก็คิดจะทำร้ายกัน ถ้าห่านไม่เข้าด้วยผู้ใด จะคิดให้เป็นประโยชน์จงดูท่วงที แม้เห็นช้างใหญ่เพลี่ยงพล้า ท่านจงยกกองทัพไปตีเอามีองผู้นั้น แต่ช้าพเจ้าเกรงอยู่ข้อนึงว่า โจโฉนั้นมีสติปัญญาเป็นอันมาก หั้งการสังคมราก็ช้านาญกว่าอ้วนเสี้ยว และ

รัฐบาลเลี้ยงคนดีมีลักษณะตามวิชาแล้วมีอีกคนทั้งปวงเข้าด้วยใจโดยย่อมได้ขาดข้าพเจ้าเห็นว่าใจจะทำการศึกันจะช่วยอ่อนเลี้ยวฝ่ายเดียว ถ้าใจใจได้มีองกิจวัลลภ เห็นจะยกกองทัพมาตีหัวเมืองฝ่ายตะวันออกจนถึงเมืองกังตั่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าจะต้านทานใจโดยมีได้ ขอให้ท่านสมัครเข้าทำการด้วยใจ เห็นใจจะเลี้ยงท่านโดยปกติ

เล่าเปี่ยวจึงว่า ท่านจะขึ้นไปฟังกิตติศัพท์ข้อราชการ ณ เมืองชูโต ถ้าแจ้งประการใดแล้วท่านจะกลับมา เราจะได้คิดอ่านกันต่อไป ยังสังจึงว่าซึ่งท่านจะใช้อย่างไรนั้นข้าพเจ้าไม่ขัด กลัวแต่พระเจ้าเหี้ยนเต้จะชุมเหลียงข้าพเจ้าเป็นชุมทาง จะมีได้กลับมาเป็นเพื่อนตายด้วยท่าน เห็นท่านจะมีความสงสัยข้าพเจ้าเล่าเปี่ยวจึงตอบว่า ซึ่งท่านว่าไน้ก็ควรอยู่ ถึงมาตราว่าจะอยู่ไกลกันก็ตี แต่ให้มีใจรักกันยังยินได้ ซึ่งท่านจะไปนั้น ถ้าแจ้งข้อราชการสิ่งใด ถึงมีได้กลับมากับอกมาให้เราแจ้งด้วย เราจะได้คิดการต่อไป

ยังสังกีลาเล่าเปี่ยวไปเมืองหลวง จึงเข้าไปคำนับใจโดยเห็นยังสังกีมีความยินดี จึงพุดจาปราศรัยกัน แล้วตั้งให้เป็นชุมทางอยู่ในพระเจ้าเหี้ยนแต่แลเมืองลงเหลงนั้นให้ชื่อแก่ยังสัง ชุมยอกจึงค่อยกรซบตามใจโดยว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าเปี่ยวใช้ยังสังมาฟังกิตติศัพท์ดู ยังสังกียังมีได้มีความชอบต่อท่านเหตุใดท่านจึงตั้งยังสังให้เป็นชุมทางบังคับเมืองลงเหลง ประการหนึ่งยังซึ่งไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปี่ยวนั้น ก็ยังมีได้เนื้อความประการใด ท่านยังมีได้ใต้ถามยังสัง

ใจโดยจึงตอบว่า ยังเอ็นเนี้ยบช้ำต่อเรามาก เรามีความแคนมันอยู่ ครั้นจะฟ่านแม่ยคนทั้งปวงก็จะคราหนินทาง ว่ามีวานาแล้วข่มเหงผู้น้อย เราจึงให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปี่ยว หวังจะยิมมือเล่าเปี่ยวมายังเอ่งเสีย ซึ่งจะให้ถามช่วงกีมนั้นจะต้องการสิ่งใด แล้วใจโดยจึงสั่งยังสังให้กลับไปเมืองเกงจิว ให้เกลี้ยกล่อมเล่าเปี่ยวมาทำราชการกับเราจงได้

ยังสังรับคำใจโดย แล้วลากลับไปเมืองเกงจิว จึงเล่าเนื้อความทั้งปวงซึ่งใจโดยว่า แล้วตัวให้เป็นชุมทางนั้นให้เล่าเปี่ยวฟังทุกประการ แล้วว่าใจโดยนั้นมีใจโดยอ้อมอาริกว้างชวาง ควรที่ท่านจะทำการด้วย ขอให้ท่านแต่งบุตรชื่นไปถวายพระเจ้าเหี้ยนแต่ จะได้ทำการเป็นที่ชุมทาง เล่าเปี่ยวแจ้งดังนั้นก็กรซ

จึงว่า ตัวมิເຫາความลับของเราไปบอกแก่ใจแล้วหรือ ใจໂດຈິງຕັ້ງให้ตัวเป็น
ชຸນນາງ ແລະตัวคิดทำการທັງນີ້ເກີ່ມວ່າທຽບແກ່ເຮົາ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ເອົ້ນສົງໄປໜ່າເສີຍ
ຢັ້ນສົງຈຶ່ງຕອບວ່າ ຂ້າພເຈົາຈະໄດ້ຄືດຮ້າຍເອາໄຈອົກທາກແລກທີ່ທ່ານເສີຍນັ້ນທາມໄດ້
ທ່ານມີໄດ້ມີຄວາມເອັນດູກີ່ຂ້າພເຈົາເສີຍອີກ

ເກີ່ມເຫັນແລ້ວເປົ້າມີເຫັນຈຶ່ງວ່າ ເມື່ອທ່ານຈະໃຫ້ຢັ້ນສົງໄປນັ້ນ
ຢັ້ນສົງກີ່ໄດ້ວ່າໄວ້ແກ່ທ່ານວ່າ ຜົ່ງຈະໃຫ້ໄປເມືອງຫຼູໂຕນັ້ນເກຮງອຍໝູ່ວ່າທ່ານຈະມີຄວາມສົງສັຍ
ທ່ານກີ່ວ່າໄມ່ແຄລງແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ຢັ້ນສົງໄປ ບັດນີ້ຢັ້ນສົງກັນມາແຈ້ງຮາຊາກແກ່ທ່ານຕາມ
ຈົງ ຜົ່ງທ່ານຈະໃຫ້ຝ່າຍຢັ້ນສົງເສີຍນັ້ນໄມ່ຄວາມ ເລ່າເປົ້າເຫັນຂອບດ້ວຍ ກົມໄດ້ຝ່າຍຢັ້ນສົງ

ຂະໜັນພອທາຣມານອກກັນເລ່າເປົ້າວ່າ ຍີເວັ້ງຈຶ່ງໄປເກລີ້ຍກລ່ອມທອງຈອ
ເຈົາເມືອງກັງແຫັນ໌ ທອງຈອແຕ່ງໄຕ້ເລີ້ຍງົງຕາມຮຽມເນີຍມ ຄວັນເວລາເສີບຍຸສຸຮາມາ
ດ້ວຍກັນທອງຈອຈົງດາມຍີເວັ້ງວ່າ ໃນເມືອງຫຼູໂຕນັ້ນ ຍັງເກີ່ມວ່າຫຸນນາງຜູ້ໄດ້ສົດປັນຢູ່
ທັກແຫມນັ້ນ ຍີເວັ້ງນັ້ນອກວ່າ ຂົງທ່ານກັນເອີ້ວປົວສອງຄົນນີ້ຄ່ອຍມີຄວາມຄືດອຍ່
ນອກນັ້ນໄມ່ເກີ່ມຜູ້ໄດ້ ທອງຈອຈົງວ່າຄວາມຄືດຂອງທ່ານ ເອີ້ວປົວກັນເຮົານີ້ ທ່ານຈະເກີ່ມ
ເປັນກະໄຮກັນ ຍີເວັ້ງຈຶ່ງວ່າ ອັນຕົວທອງຈອນັ້ນ ອຸປະມາເໜີອນເຕົວດອຍ່ບຸນຄາລ ຄົງຈະ
ມີຜູ້ເຫັນວັກປະກາງໄດ້ ເຕົວດັ່ນມີໄດ້ພູດຈາດ້ວຍ ຜູ້ສິ່ງນັບຄືວົງສຽງນັ້ນ ອຸປະມາ
ເໜີອນໄຫວ້ຂອນໄມ້ ທອງຈອໄດ້ພັງດັ່ນນັ້ນກີ່ໂກຮົດ ຈຶ່ງຄອດກະບົ້ອກພັນຍີເວັ້ງ
ຍີເວັ້ງດ້າຫອງຈອຈົນສິ່ນໄລ ເລ່າເປົ້າໄດ້ພັງດັ່ນນັ້ນກີ່ສົງສາຍຍີເວັ້ງ ຈຶ່ງໃຫ້ຄົນໄປແຕ່ງ
ກາຣຄົພຜັງໄວ້ຕ່ານລ່ອງນູ່ຈົ່ງ ແລ້ວເລ່າເປົ້ານັ້ນມີໄດ້ຄືດອ່ານທີ່ຈະເຫັນດ້ວຍໂຈໂດ

ຝາຍໂຈໂດຄວັນຮູ້ກົດຕືກັບທີ່ວ່າຍີເວັ້ງຕາຍແລ້ວກີ່ທ້າວເຮົາ ຈຶ່ງວ່າຍີເວັ້ງນັ້ນເປັນ
ຄົນທ່ານຊ້າ ປາກຂອງມັນເປັນອາວຸຫຼາມ່າຕົວມັນເສີຍອົງ ຂະໜັນໂຈໂດຄອຍຫ່າວ
ເລ່າເປົ້າກີ່ໄດ້ແຈ້ງເຫຼຸ່ມປະກາງໄດ້ ຈຶ່ງກະເກັນທີ່ທ່ານທັງປວງຈະຍົກກອງທັພໄປຕີ
ເມືອງເກົງຈົ່ງ ທຸນຍົກຈົ່ງທ້າມໂຈໂດວ່າ ອັນເສີຍມີກໍາລັງເປັນອັນມາກ ແລ້ວເລ່າປົ້າເອາໄຈ
ອົກທາກໄປຮ່ວມຄືດກັນກັບອັນເສີຍວ່າ ຈຳຈະປຽບອັນເສີຍວ່າ ເລ່າປົ້າໄຫ້ຮານຄານເສີຍ
ກ່ອນ ຈຶ່ງຄ່ອຍຍົກກອງທັພໄປປຽບປາມເລ່າເປົ້າກີ່ຈະໄດ້ໂດຍຈ່າຍ ໂຈໂດເຫັນຂອບດ້ວຍ
ແລ້ວຄືດວ່າຈະຍົກກອງທັພໄປປຽບອັນເສີຍວ່າກັບເລ່າປົ້າ ໙ີ້ຄວາມທັງນີ້ໂຈໂດຍັງມີໄດ້
ປົກກະຜູ້ໄດ້ ຈຶ່ງດຽວອຍ່ຈົ່ງພຣະເຈົາເຫັນເຫັນເສີ່ຈຳມາອຍ່ເມືອງຫຼູໂຕໄດ້ທ້າປົ້າແລ້ວ

ຂະໜັນເປັນເທັກກາລເດືອນສາມຖຽງຈິນ ໂຈໂດກັບຫຸນນາງທັງປວງແຕ່ງ

ชูปเทียนดอกไม้เข้าไปกราบถวายบังคมพระเจ้าเหี้ยนเด็ตามธรรมเนียม ตั้งสินกับชุนนางหั้งปวงเห็นใจโฉมทำกราบทยาบช้า มีครรจ์ถวายบังคมพระเจ้าเหี้ยนแต้ แลชุนนางซึ่งมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ก็คิดแคนใจโฉมเป็นอันมาก ครั้นพระเจ้าเหี้ยนเด็สต์จชั้น ใจโฉมชุนนางหั้งปวงกลับออกไปบ้าน

ฝ่ายตั้งสินตั้งแต่เล่าปี่ยกกองหัวไป และมาเหง็กยกไปเมืองเสเหลียงแล้ว ตั้งสินกับจูยก จูลัน ตันอิน ใจหัววนlobคิดอ่านกันทุกวันมิได้ชาด จะกำจัดใจโฉมเสียก็ไม่สมความคิด ต่างคนต่างทุกข์ร้อนไม่เป็นกินเป็นนอน แต่ตั้งสินนั้นเป็นใช้ใจอยู่

พระเจ้าเหี้ยนเด็กราบว่าตั้งสินป่วย จึงสั่งเกียดเบงหมอนหลวงให้ไปอยู่รักษาตั้งสิน เกียดเบงก์ไปพยานาลหั้งกลางวันกลางคืน เห็นตั้งสินทอดใจใหญ่ ออยู่เนื่อง ๆ ก็รู้ว่าไม่ป่วยเพื่อโรคแต่เป็นให้ใจ เกียดเบงมิอาจไถ่ตามประการใด ครั้นรุ่งขึ้นวันหนึ่งเกียดเบงจึงว่าแก่ตั้งสินว่า วันนี้ข้าพเจ้าจะลาไป พรุ่งนี้จึงจะกลับมา ตั้งสินจึงว่าวันนี้อย่าเพ้อไปเลย ออยู่อนด้วยเร/asักคินหนึ่ง ตั้งสินก็ให้แต่งโ懿ชวนเกียดเบงมากินสุรา ตั้งสินกินโ懿พลางคิดถึงความทุกข์พลางก์เห็นอยู่ใจ เ่อนตัวนอนลงหลับไป ผันเห็นว่าจูยก จูลัน ตันอิน ใจหัวสีคน มาหาตั้งสินที่บ้านแล้วบอกว่า บัดนี้อ้วนเสี้ยว กับเล่าปี่คุณทหารสิบหมื่นยกมาเมืองฝ่ายใต้ ม้าเหงกับหันชุยคุณทหารเจ็บส่องหมื่นยกมาห้างเห็นอ จะมาตีเมืองญูโต่ ฝ่ายใจโฉมก็เกณฑ์ทหารใหญ่น้อยหั้งปวงให้ออกไปต้านทานกองหัวอยู่นอกเมืองหั้งสองต้านล ในเมืองนั้นอยู่แต่ใจโฉมกับทหารเลวประมานเก้าคนสิบคน ตั้งสินมีความยินดีก็ช่องสุมทหารหั้งสีนายได้ทหารประมานพันเศษ ตั้งสินกับชุนนางสีคนก็ใส่เกราะชี้ม้าถืออาวุธต่าง ๆ แล้วคุณทหารไปถึงหน้าบ้านใจโฉม เห็นใจโฉมนั้่งเสพย์สุราอยู่ ตั้งสินก็ขับม้าตรงเข้าไปเอกสารบีพันใจโฉมศีรษะชาดออก จากกายตาย แล้วตั้งสินค่าใจโฉว่าอ้ายชนถ ขณะนั้นตั้งสินมีใจยินดีจนตื้นขึ้นมากก็ยังค่าใจโฉอยู่มิได้ชาดค่า

เกียดเบงได้ยินตั้งสินละเมอค่าใจโฉดังนั้น ก็รู้ว่าตั้งสินจะทำร้ายใจโฉม เกียดเบงจึงกราบถวายบังคมตั้งสินว่าตัวท่านจะทำร้ายมหาอุปราช เราจะเอาเนื้อความไปบอกแก่ท่านให้แจ้ง ตั้งสินได้ยินเกียดเบงว่าดังนั้นก็ตกใจมิได้ตอบประการใด

ເກີດປັບເທິ່ນຕັ້ງສິນກລັວດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງວ່າທ່ານອຍ່າກລັວເລຍ ຜົ່ງຂ້າພເຈົ້າວ່າທັນນີ້ຈະລອງໃຈທ່ານດູ ຖຸກວັນນີ້ຂ້າພເຈົ້າເປັນແຕ່ໜຎອ ນໍ້າໃຈຢັງຄົດສູນອຸຄົມພຣະເຈົ້າເຫັນເຕືອງໆ ແຕ່ຂ້າພເຈົ້າມາພຍາບາລທ່ານອຍູ່ເປັນຫລາຍວັນກີໄມ່ປຣາກງວ່າໂຮຄທ່ານເປັນປະກາຣໄດ້ເກີດແຕ່ທອດໃຈໃຫຍ່ເນື່ອງ ຈ ອຍູ່ ກີໄມ່ອ່າຈາໄຕ່ຕາມ ບັດນີ້ຂ້າພເຈົ້າໄດ້ຍືນທ່ານລະມອວຕ່າໂຈໂຄກີຍຸດກັນກັບທອດໃຈໃຫຍ່ ແລກາຮູ່ທ່ານຄົດໄວ້ປະກາຣໄດ້ນັ້ນອຍ່າພຽງເລຍ ຈົນອກໃຫ້ແຈ້ງເດີດ ພວ້າພເຈົ້າຈະທ່າໄດ້ກີຈະຮັບອາສາ

ຕັ້ງສິນໄດ້ຍືນເກີດປັບເວັ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນກີຮ້ອງໄທ ແລ້ວວ່າເກຣງອຍູ່ແຕ່ໃຈທ່ານຈະໄມ່ເໝືອນປາກວ່າ ກາຣເຮັ່ງຄົດໄວ້ກີຈະເສີຍໄປ ເກີດປັບເຈິ່ງຕອບວ່າ ທ່ານສູງສ້ຍອຍູ່ ຂ້າພເຈົ້າຈະທ່າໄທເຫັນປະຈັກໆ ແລ້ວເກີດປັບເຈິ່ງຕັດນີ້ມີອາລີທີປັນກັບສູຮາແລ້ວສາບານວ່າ ຄ້າຂ້າພເຈົ້າແກລັງລ່ວງທ່ານ ກີໃຫ້ຊີວິຫຼາຍຂ້າພເຈົ້າເປັນວັນຕາຍດ້ວຍອາວຸຫຼາຍ ຕ່າງ ຈ ເດີດ ແລ້ວເກີດປັບກີກິນເຂົ້າໄປ ຕັ້ງສິນໄດ້ຍືນເກີດປັບສົບດັ່ງນັ້ນກີລື້ນຄວາມສູງສ້ຍ ຈຶ່ງເອາພຣະອັກຊຣອກໃຫ້ເກີດປັບດູແລ້ວວ່າ ຜົ່ງເຮົວມົດກັນຈະກຳຈັດໂຈໂນເສີຍນີ້ມີເຈັດຄົນທັ້ງຕົວເຮົາ ບັດນີ້ເລົາປິ່ງກັນມ້າເທັ້ງກີໄປຈາກເມືອງຫລວງແລ້ວ ຍັງແຕ່ເຮົາກັບຫຼຸນ້ານຳມີຊ່ວຍສື່ຄົນຄົດກາຣໄປມີຕລອດ ເຮົງເປັນໄໝໃຈເພຣະເຫດຸດັ່ງນີ້

ເກີດປັບເທິ່ນພຣະອັກຊຣາຍພຣະທັດພຣະເຈົ້າເຫັນແຕ່ ແລ້ວໄດ້ຝຶ່ງຕັ້ງສິນນອກດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕອບວ່າ ກາຣູ່ຈະທ່າຮ້າຍໂຈໂນນັ້ນ ໄວເປັນຫຼຸຮ້າພເຈົ້າຈະອາສາ ຕັ້ງສິນຄາມວ່າທ່ານຈະທ່າປະກາຣໄດ້ ເກີດປັບເຈິ່ງນອກວ່າ ໂຈໂນນີ້ມັກປັດສິරະະ ທ່າຂ້າພເຈົ້າໄປປະກາຫາຍເນື່ອງ ຈ ອຍູ່ ຄ້າໂຈໂນປາຍອີກຮັ້ງນີ້ ຂ້າພເຈົ້າຈະໄປປະກາແລ້ວປະກອບຍາໄສຍາພິພປະສມລົງໃຫ້ໂຈໂນກິນ ໂຈໂນກີຈະຕາຍ ກາຣູ່ຂ້າພເຈົ້າຄົດນີ້ເຫັນຈະໄມ່ຍ່າກແກ່ທັກລັວທ່າງ ຕັ້ງສິນໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນກີມີຄວາມຍືນດີ ຈຶ່ງວ່າຄ້າທ່ານມີໃຈສັດຍ່ອງ ກີເຫັນວ່າຮາຊສມບັດຈະໄມ່ເປັນວັນຕາຍ ຄວາມຂອບກີຈະປຣາກງູໄປກາຍໜ້າຄວັນເວລາຮູ່ເຫັນເກີດປັບກີລາໄປນັ້ນ

ຂະແໜນດັ່ງນັ້ນຕັ້ງສິນກີມີຄວາມຍືນດີ ຜົ່ງເປັນໄໝນັ້ນກີຄລາຍ ຈຶ່ງເດີນລົງໄປໝາວຸນດອກໄນ້ ພວເທັນແຄງຕ່ອງນ່ວຍສົນທັນ ພູດກັນອຍູ່ກັບອິນເວ່ອງຈຶ່ງເປັນກາຣຍາໃນທີ່ລັບຕັ້ງສິນໂກຮທເຮີຍກົນໃຊ້ໃຫ້ຈັບຕົວເຄີງຕ່ອງໄດ້ແລ້ວ ຄວດກະຮນີ້ອຳກະຈ່າເຄີງຕ່ອງເສີຍກາຣຍາໃຫຍ່ຕັ້ງສິນເທັນວ່ານວຍລົງໄປໜ້າຂອງຊີວິຫຼາຍເຄີງຕ່ອງໄວ້ ຕັ້ງສິນຈຶ່ງໃຫ້ຕື່ຫັກທ່ານແລ້ວໃຫ້ຈໍາໄວ້ ໃນວລາເທິ່ງຄົນເຄີງຕ່ອງທັກໂສ່ອກໄດ້ ຈຶ່ງລອບໜີໄປລົງໂຈໂນ ເອາ

ความลับซึ่งตั้งสินคบคิดกันกับผู้มีเชือห้าคนนั้น บอกแก่ใจโดยทุกประการ ใจได้ฟังดังนั้นจึงให้อาตัวคงต้องซ่อนไว้ในบ้าน

ฝ่ายตั้งสินเมื่อเวลารุ่งเข้าคิดว่า เคงต้องหนีไปอยู่หัวเมือง ก็หาให้ตาม เอาตัวไม่ ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ใจโฉจึงคิดกลอนนายทำปวดศิรษะ จึงให้คนใช้ไป หาเกียดเป่งมาจะให้รักษาโรค คนใช้ก็ไปบอกเกียดเป่ง เกียดเป่งก็คิดว่าอ้าย ศัตรูราชสมบัติจะตายครั้งนี้ แล้วเกียดเป่งเข้าไปในเรือนอายาพิษนั้นซ่อนมา ด้วย ใจโฉเห็นเกียดเป่งมา ก็พิเคราะห์ดูเห็นน้ำมือเกียดเป่งชาดอยู่นิ้วนหนึ่ง สมคำคงต้องว่า ก็ยังมีได้ไถ่ตามประการได้

ใจโฉจึงว่าแก่เกียดเป่งว่า บัดนี้เราป่วยให้ปวดศิรษะนัก ท่านเร่ง ประกอบยาแก่ให้คลายเราระบุนบำเหน็จ เกียดเป่งจึงว่าท่านป่วยครั้งนี้ข้าพเจ้า จะประกอบยาให้ขานานเดียวโรคท่านก็จะคลาย แล้วเกียดเป่งจึงเอยาสีจิบเลี่ยว ต้มขี้นให้ปวด ครั้นเห็นใจโฉเมินไป จึงเอยาพิษนั้นใส่ลงแล้วรินออกพอได้ ครึ่งถัวย จึงยกเข้าไปจะให้ใจโฉกิน ใจโฉรู้กกลเกียดเป่งก็บิดพลิ้วอยู่มีได้กินยา เกียดเป่งจึงว่า มหาอุปราชจงกิน yaniiเข้าไปแต่กำลังยังร้อนอยู่ พอดีหื่นออก โรคท่านก็จะคลาย ใจโฉจึงตอบว่าท่านเป็นหมอยหลังก็ยอมรู้ชับนธรรมเนียมอยู่ ทุกประการ ถ้าพระมหาภักษัติริยทรงพระประชวร หมอกดวยยา ชุนนางผู้สนิทก็ ได้เทียบก่อน เม้นบิดผู้ใดป่วย หมอนั้นประกอบยาให้กิน บุตรนั้นก็ยอมซิมเสีย ก่อน บัดนี้ตัวเราเป็นกิงมหาอุปราช ตัวท่านเป็นหมอนสนิทรักใจร่างแก่เรา ท่าน ประกอบยาให้เรากิน ควรที่ท่านกินให้เรารเห็นก่อนเรารึงจะกินได้

เกียดเป่งจึงตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ควรอยู่ แต่ว่าท่านก็ไว้ใจข้าพเจ้า มาแต่ก่อน บัดนี้ท่านป่วยข้าพเจ้าประกอบยามาให้กิน ท่านจะให้ข้าพเจ้าซึ่งไม่ ป่วยกินเสียก่อนนั้น ยาน้อยจะเปลือยไป โรคท่านก็จะไม่หาย ใจโฉก็บิดพลิ้ว อยู่ไม่กิน เกียดเป่งเห็นใจโฉรังเกียดจอยู่ มีได้กินยาเหมือนทุกครั้ง ก็หมายใจว่า ใจโฉรู้การทั้งปวงซึ่งคิดไว้จึงจับหูใจโฉแล้วเอาถ้วยยากรอกใจโฉ ใจโฉปัดถัวย ยาหกกระเด็นไปถูกอธู ด้วยอ่านางพิชญาอิฐนั้นก็แตกไป และคนใช้ทั้งปวงเห็น ดังนั้น ก็ชวนกันเข้าจับตัวเกียดเป่งไว้ ใจโฉเห็นประจักษ์ว่าเกียดเป่งใส่ยาพิษ จึงว่ากูทางป่วยไม่ตอก กูจะลองใจมึงดู บัดนี้กูเห็นว่ามึงจะทำร้ายกูเป็นมั่นคง จึง

สังหารย์ลิบคนให้เอาตัวเกียดเปงไปที่สวนดอกไม้ ให้ตีเกียดเปงหนักหนน แล้วว่าแก่เกียดเปงว่า ตัวเป็นแต่หมา ซึ่งคิดการขึ้นทั้งนี้ก็เห็นกินความคิดมีง ถ้าผู้ใดสั่งสอนให้มีงทำ จงเร่งบอกแต่ตามจริงกุจะยกโทษมีงเสีย

เกียดเปงต้องตีเจ็บปวดเป็นหนักหนา มีได้กลัวความตาย จึงร้องความแล้วตอบว่า ตัวมีงทำการทายน้ำเป็นศัตรูราชสมบัติ ซึ่งกุคิดทำการทั้งนี้ ใช้จะมีผู้ใดสั่งสอนกุหาไม่ ด้วยเหตุว่าแผ่นดินร้อนทุกเลื่อนหน้า กุจึงคิดจะฆ่ามีงเสีย ถึงคนทั้งปวงก็หมายใจจะล้างชีวิตมีงเสียให้ได้ แต่หากว่าเกรงอยู่ด้วยจะทำการไม่ตลอด ชีวิตกุจะตาย มีจะมาตามเช้าชี้ไปปาย ใจโดยได้ยินดังนั้นก็กรา ให้ตีเกียดเปงแต่เข้าคุ้งเที่ยงจนหลังนั้นปอกใบโลหิตให้ล เกียดเปงก็ไม่ชัดพากเพ่อน ใจโดยกลัวเกียดเปงจะตายเสียเนื้อความก็จะสูญไป จึงให้เอาตัวเกียดเปงไปจำไว้ให้มั่นคง

ครั้นเวลารุ่งเช้าโฉนจึงให้แต่งโต๊ะ แล้วให้หาขันนางผู้ใหญ่ผู้น้อยในเมืองหลวงมากินโต๊ะ และจุษาก จุลัน ตันอิน โงหัวน ลี่คุนนี่พร้อมใจกันว่าครั้นเราจะมีไปโฉนจะลงสัย ขันนางลี่คุนจึงไปพร้อมกันกับขันนางทั้งปวง แต่ตั้งสินนั้นบอกป่วย

ขณะเมื่อขันนางทั้งปวงกินโต๊ะอยู่ ใจโดยจึงว่าวันนี้ท่านทั้งปวงเสพย์สุราไม่สู้เพลิน เราร่มคันประทາดอยู่คุณหนึ่ง จะนำมาให้ท่านดูเล่น แล้วให้ทหารคุณ เอาตัวเกียดเปงออกมา ใจโดยจึงว่าแก่ขันนางทั้งปวงว่า มีพากชนถูกคิดกันกับ อ้ายผู้ร้ายคนนี้ จะทำอันตรายแก่พระเจ้าเที่ยนเต้แล้วจะทำร้ายแก่เรา บัดนี้ เทพダメได้เข้าด้วยผู้ผิดจึงเผอิญให้เราจับตัวได้ เราจะถามเนื้อความมันให้แจ้ง ท่านทั้งปวงจะชวนกันฟัง ใจโดยจึงให้ตีเกียดเปงอึกเป็นหนักหนาจนลับไป แล้วให้แก่พื้นชั้น เกียดเปงมีได้ย่อท้อเคี้ยวพันถึงตาค่า ใจโดยเป็นข้อทายน้ำ แล้วว่า เหตุใดมีงมีจากเสียจะเอาไว้ทำไม่เล่า ใจโดยจึงว่าเดิมมีคบคิดกันนั้นหากคนน ภัยหลังมีงไปร่วมคิดด้วยจึงเป็นเจดคน ต้นเหตุนั้นคือผู้ใดมีงจึงไม่ชี้ตัวให้ เกียดเปงก็มีได้ชัดผู้ใด ใจโดยกราให้ตีพลางถามพลา เกียดเปงก็ไม่บอกตัว ผู้ใด

ฝ่ายจุษาก จุลัน ตันอิน โงหัวน กินโต๊ะอยู่ เห็นใจโดยให้ตีถามเกียดเปง ทั้ง

ส์คนนั้นเมื่อได้เป็นสุข อุปมาดังนั้งอยู่บันขาดกันตาม หน้าనั้นชีดไปพิศดูหน้าตา กันมิได้ขาด ใจโน้นเกียดเป็นไม่นักอกพากเพื่อนแล้วก็สั่งให้อาตัวไปจำไว้ตั้งเก่า

ชุนนางทั้งปวงกินโถะแล้วต่างคนต่างก็ลาใจโน้ไป ใจโน้จึงว่าทำนทั้งปวง จะไปก็ตามก็เดิ แต่จูษก จูลัน ตันอิบ โนหัวน ส์คนนี้ชีญอยู่ก่อน เราชบีรากษา ราชการด้วย ชุนนางส์คนได้ฟังก็ตกใจชักภัยไม่อยู่กับตัว จำใจนั้งอยู่ด้วยกลัว อาญาใจโน้ ใจโน้จึงถามชุนนางส์คนว่า ทำนบีรากษาราชการสิ่งใด ณ บ้านตั้งสิน ชุนนางส์คนจึงว่า ข้าพเจ้าจะได้ไปบีรากษาราชการสิ่งใด ณ บ้านตั้งสินนั้นหากมิได้ ใจโน้ซึ่งตัวมิได้ไปบีรากษากันกับตั้งสิน และพระขาวซึ่งเชียนหนังสือนั้นว่ากัน ด้วยข้อความสิ่งใด ชุนนางส์คนจึงว่า พระขาวจะเชียนหนังสือไว้ประการใด ข้าพเจ้าก็มิได้รู้เห็น

ใจโน้จึงให้อาตัวคงต้องซึ่งเป็นบ่าวตั้งสินน้อกมาสอบกัน เคงต้อง จึงว่า ชุนนางทั้งส์คนนี้ได้ไปคิดการ ณ บ้านตั้งสิน ชุนนางส์คนนั้นไม่รับ เคงต้อง จึงว่า เดิมจูษกไปหาตั้งสินก่อน ครั้นจูลัน ตันอิบ โนหัวน ม้าเท็งมา จูยอกกลัวเข้า ช่อนอยู่ในเมือง แต่ตั้งสินอาหนังสือในพระขาวนั้นออกให้ดู แล้วพูดจายอมร่วม คิดกันว่าจะทำร้ายมหาอุปราช จูยอกจึงอกรมาเข้าคิดด้วย ตั้งสินกับชุนนางท้าคน จึงเชียนหนังสือใส่ชื่อไว้ด้วยกัน เหตุใดทำนทั้งส์คนจึงไม่รับเล่า จูยอกจึงว่าแก่ ใจโน้ว่า เคงต้องคนนี้ลองทำซื้ด้วยภารยาน้อยตั้งสิน ครั้นตั้งสินจับได้ให้ตีใบย แล้วจำไว้คงต้องมีใจพยานหาตั้งสินอยู่จึงหนีมา เอาจารมณ์นั้นผูกพันใส่ให้ช ตั้งสินว่าจะทำร้ายแก่มหาอุปราช ขอทำนอย่าเชือฟังคนผิด

ใจโน้จึงว่า ซึ่งตัววามิได้คบคิดกับตั้งสินนั้นยังไม่เห็นจริง ข้อซึ่งตั้งสิน คิดให้เกียดเบงเจ้ายาพิษมาให้เรากิน ตัวทั้งส์คนนี้รู้หรือไม่ ชุนนางทั้งส์คน กว่า ข้าพเจ้าไม่แจ้ง ใจโน้จึงว่าเนื้อความทั้งนี้ทำนไม่รับ ถ้าเรารพิจารณาสืบไปได้ เนื้อความออกอึกประการใด เราจะให้มาตัวทั้งส์คนเสีย แล้วใจโน้จึงสั่งทหารว่า เวลาวันนี้ค่าแล้ว ให้อาชุนนางทั้งส์คนไปใส่คุกไว้ให้มั่นคง

ครั้นเวลารุ่งเช้า ใจโน้จึงพาทหารไปเยือนตั้งสิน ณ บ้าน ตั้งสินรู้ก็อก มารับใจโน้เข้าไปนั่งที่สมควร ใจโน้จึงว่าแก่ตั้งสินว่า เวลาวันนี้เราให้มาเชิญทำน ไปกินโต๊ะ เหตุใดทำนจึงไม่ไป ตั้งสินจึงตอบว่า ข้าพเจ้าป่วยอยู่ยังไม่หายสนิท

ครั้นจะไปกลัวโกรคนน์จะกำเริบชั้น ใจໂฉลจึงว่าซึ่งทำนปายนั้นเราแจ้งอยู่ ใช่จะป่วยด้วยโรคก็หาไม่ ท่านเป็นไข้ใจเพระคิดการยังไม่สำเร็จ ตั้งสินได้ฟังดังนั้น ก็ตกใจ มีได้ตอบประการใด ใจໂฉลจึงถามตั้งสินว่า เน้อความซึ่งเกียดเปงทำร้ายเรานั้นทำนรู้หรือไม่ ตั้งสินว่าไม่แจ้ง ใจໂฉลหัวเราะแล้วจึงว่า ตัวไม่รู้ก็ได้แล้ว ใจໂฉลจึงสั่งทหารให้ไปเอาเกียดเปงมา เกียดเปงครั้นมาเห็นใจໂฉลก็ค่าว่าอ้ายศัตรูราชสมบัติ มีงให้กูมาจะว่าประการใดอีก

ใจໂฉลจึงว่าแก่ตั้งสินว่า พวกของตัวซึ่งร่วมคิดจะทำร้ายแก่เรานั้นห้าคนบัดนี้จับได้สิคนแล้ว เราจำไว้ ณ คุก แต่คนหนึ่งนั้นยังไม่ได้ตัว ตั้งสินจึงว่า ข้าพเจ้าจะได้คบคิดกับผู้ใดหาไม่ได้ ใจໂฉลจึงถามเกียดเปงว่าผู้ใดใช้มีงเอยาพิษมาใส่ให้กูกิน เกียดเปงจึงว่า ผู้ใดจะได้ใช้สอยกูก็หาไม่ ใจໂฉลได้ฟังดังนั้นก็โทรศั้งให้ตีเกียดเปงเป็นอันมาก ตั้งสินเห็นใจໂฉลตีเกียดเปงดังนั้น ก็ให้เกิดร้อนใจ ดังนั้นอยู่ในกลางกองเพลิง ใจໂฉลจึงถามเกียดเปงว่า เดิมนี้มีของมีนั้นครบสิบนิ้ว เหตุใดยังอยู่แต่เก้านิ้ว เกียดเปงจึงว่า กูตัดนิ้วมีออกสานาบว่าจะฆ่ามีเสียให้จงได้

ใจໂฉลได้ฟังดังนั้นก็โทรศั้ง จึงให้ทหารตัดนิ้วมีออกเกียดเปงเสียทั้งเก้านิ้ว และใจໂฉลจึงว่าแก่เกียดเปงว่า มีงตัดนิ้วเสียนิ้วเดียวจึงทำร้ายกูไม่ได้ บัดนี้กูให้ตัดเสียอีกเก้านิ้ว มีงเร่งคิดการทำร้ายกูให้สำเร็จเด็ด เกียดเปงจึงว่า ปากกูยังมีลิ้นกูพอจะดำเนินเมืองได้อยู่อีก ใจໂฉลจึงสั่งให้ทหารตัดลิ้นเกียดเปงเสีย เกียดเปงจึงร้องว่า อย่าทำลำบากแก่เราเลยจะแก่มัดเสียเด็ด เราจะบอกเน้อความแล้ว ใจໂฉลได้ฟังดังนั้นก็ห้ามทหารไว้ และสั่งให้แก่มัดเสีย เกียดเปงลูกชื่นผินหน้าไปข้างทิศพระราชนวกรบถวายบังคมพระมหาภัตตริย์แล้วจึงว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นข้าราชการในแผ่นดิน บัดนี้มีศัตรูทำจลาจลต่อราชสมบัติ ข้าพเจ้าคิดจะทำนุบำรุงแผ่นดิน บัดนี้ไม่สมความคิด เกียดเปงก็เอารีษะโคนเข้ากับเสากилаศิรษะนั้นก็แตกตาย ใจໂฉลเห็นดังนั้นก็ให้ทหารเชือดเนื้อเกียดเปงออกเป็นชิ้น ๆ ให้ตัดศิรษะนั้นไปตระเวนแล้วเสียบประจานไว้

ใจໂฉลจึงให้ทหารไปเอาตัวคงต่องมา แล้วถามตั้งสินว่าทำนรู้จักอ้ายคนนี้หรือไม่ ตั้งสินเห็นคงต่องก็โทรศั้ง จึงว่าอ้ายนี้เป็นบ่าวของข้าพเจ้า เป็นคน

ทรชนคิดร้ายต่อข้าพเจ้าจะไว้มั่นไม่ได้ แล้วตั้งสินถอดกระเบื้องจะจะมาคงต่องเสีย ใจฉันจึงให้ทหารชิงกระเบื้องไว้ แล้วว่าแก่ตั้งสินว่า เคบต้องคนนี้เป็นใจทกไปกล่าวโหหัวว่า ตัวกับขุนนางมีเชือห้าคนคบคิดกันจะทำร้ายเรา แล้วขุนนางซึ่งอยู่ในเมืองหลวงสี่คันนั้นเรารับมาตามก็รับเป็นสัตย์แล้ว และตัวจะมาทำเป็นโกรธจะมาฆ่าใจทกของตัวเสียนั้น ตัวคิดจะให้ความสูญไปหรือ ตั้งสินจึงว่า ข้าพเจ้าจะได้คบคิดกับผู้ใดทำร้ายทำน้ำมิได้

ใจฉันจึงสั่งให้ทหารหั้งปวงเข้าคันเรือนตั้งสินได้หนังสือซึ่งเขียนด้วยโลหิตในแพรชา ภัยหนังสือซึ่งลงชื่อสนถกันนั้น ออกมากให้ใจฉัน ใจฉันรับเอาหนังสือสองฉบับนั้นมาอ่านดู ก็รู้ว่าหนังสือในแพรชาวนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต็คิดอ่านให้ทำ แลเห็นสือซึ่งสถาบันนั้นมีเชือเล่าบ่ด้วย และใจฉันจึงว่า อ้ายพากน้ออปมา เม่ม่อนสัตว์เดียรัจฉาน ควรหรือจะคิดทำร้ายกู จึงให้ทหารรับอาหารพยลสิ่งสินของตั้งสิน แล้วก็ให้จับเอาตัวตั้งสินแลบุตรภรรยาพรคพากมา ณ บ้าน ใจฉัน จึงเอาหนังสือสองฉบับนั้นให้ที่ปรึกษาหั้งปวงดู แล้วว่าพระเจ้าเหี้ยนเต็คิดให้ทำร้ายแก่เราผู้มีความชอบ บัดนี้เราจะให้เนรเทศเสียจากราชสมบัติ จะจัดเอาเชือพระวงศ์ซึ่งมีสติปัญญาตั้งชื่นเป็นเจ้าแผ่นดินแทน ทำนหั้งปวงจะเห็นประการได

เหี้ยหยกจึงว่า ทุกวันนี้ราชการในเมืองหลวงแล้วมีหั้งปวงก็เป็นสิทธิ์อยู่แก่ท่าน เพราะทำนทำกิริสต์ได้นั้น ถือเอารับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต็เป็นประมาณ ขุนนางแล้วมีหั้งปวงจึงย่าเกรงอยู่ในบังคับบัญชาท่าน ครั้นนี้ แผ่นดินก็ยังไม่รำคาบ ซึ่งทำนจะให้เนรเทศพระเจ้าเหี้ยนเต็เสียจากราชสมบัตินั้น ถ้ารู้ไปถึงหัวเมืองใหญ่น้อยหั้งปวง ก็จะยกกองทัพเข้าบวรจะกันมาทำอันตราย เห็นจะได้ความชัดสน ซึ่งข้าพเจ้าห้ามหั้นนี้ขอทำนด้วยดุจควร

ใจฉันเห็นชอบด้วย จึงสั่งทหารหั้งปวงให้ไปจับบุตรภรรยาพรคพาก ขุนนางสี่คันนั้นมา แล้วเอาตัวตั้งสินแล้วขุนนางสี่คันกับบุตรภรรยาพรคพากประมาณเจ็ดร้อยเศษ ไปปล่าเสียนอกกำแพงเมืองอยู่ใต้ ขุนนางหั้งปวงแล้ว ana ประชาชนภูมิเห็นดังนั้น ก็มีความสงสารน้ำตาตกไม่เว้นคน ขณะเมื่อใจฉันมา ตั้งสินกับคนหั้งปวงเสียแล้วก็ยังไม่หายความแค้น จึงเห็นบกระเบื้องเข้าไปในพระราชวัง หวังจะย่างนางตั้งกุยทุยน้องตั้งสิน ซึ่งเป็นพระสนมพระเจ้าเหี้ยนเต็เสีย

ฝ่ายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตรัสรปริกษาด้วยนางยกเข้าผู้เป็นพระมเหสีกับ
นางตั้งกุยหุยว่า เรายังให้หนังสือไปกับตั้งสินก็ทลายเดือนแล้ว ยังมีได้เนื้อความ
ประการใด พอแล้วไปเห็นใจโน้นเห็นกระบบเดินข้ามมา พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ตกพระทัย
ยังมีได้ตรัสประการใด ใจโน้นมีได้ถวายบังคม จึงว่าแก่พระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า
ตั้งสินคิดร้ายต่อข้าพเจ้าพระองค์รู้หรือไม่ พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังใจโน้นมาดังนั้น
จึงแกล้งตรัสว่า ตั้งโดยทำการหมายช้าต่อแผ่นดินเข้าวนกันมาเสียแล้ว เป็น
ไฉนมหาอุปราชจึงว่าตั้งโดยจะทำร้ายอีกเล่า ใจโน้นร้องด้วยเสียงอันดังว่า ตั้งสิน
คิดร้ายต่อข้าพเจ้า เหตุใดจึงเอาเนื้อความตั้งโดยซึ่งตายแล้วมาตรัสดังนี้ พระเจ้า
เหี้ยนเต้ได้ยินใจโน้นร้องว่าดังนั้นก็ตกลิ่น แล้วตรัสว่าตั้งสินคิดร้ายประการใดนั้น
เราไม่แจ้ง ใจโน้นจึงว่าพระองค์เขียนพระอักษรด้วยโลหิตให้ตั้งสินไปนั้นล้มเสีย
แล้วหรือ พระเจ้าเหี้ยนเต้มีได้ตอบประการใด

ใจโน้นสั่งบูชู่ให้จับนางตั้งกุยหุย ซึ่งเป็นน้องตั้งสินมาจะฆ่าเสีย พระเจ้า
เหี้ยนเต้จึงว่าแก่ใจโน้ว่า นางตั้งกุยหุยนั้นมีครรภ์อยู่ได้ห้าเดือนแล้ว มหาอุปราช
จงเห็นแก่เร้อย่าฆ่าเสียเลย ใจโน้นจึงว่าพระองค์ให้ตั้งสินทำร้ายข้าพเจ้า หากว่า
เหพดชาช่วยข้าพเจ้าจึงได้รู้การทั้งปวง หามีข้าพเจ้าก็จะถึงแก่ความตาย เม้
พระองค์จะเอาหูงูคนนี้ไว้ ภายนอกก็จะมีอันตรายแก่ข้าพเจ้า นางยกเข้าผู้เป็น
มเหสีจึงว่าแก่ใจโน้ว่า มหาอุปราชเอ็นดูเดิม อย่าเพ้อฝันนางตั้งกุยหุยเสียก่อน
เลย จงเอาไปจำไว้ในตึกเย็น ถ้าคลอดบุตรแล้วจึงฆ่านางเสีย ใจโน้นตอบว่าจะ
เอาพันธุ์มันไว้ไว้ ถ้าบุตรมันใหญ่ขึ้น มันก็จะพยายามหาทำร้ายแก่ข้าพเจ้า นาง
ตั้งกุยหุยจึงอ้อนวอนใจโน้ว่า ถ้ามหาอุปราชมิไว้ชีวิตแล้ว อย่าฆ่าด้วยอาวุธให้
ลำบากเลย จงเอาแพรข้าวมา_rัดคอให้ตายโดยปกติเดิม

ใจโน้นให้ไปเอาแพรข้าวมาจะทำตามคำนางว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ทรง
พระกันแสง แล้วตรัสแก่นางตั้งกุยหุยว่า ตัวเจ้าจะตายไปนั้นอย่างได้มีความแค้น
แก่เราเลย แล้วพระเจ้าเหี้ยนเต้กับนางยกเข้า นางตั้งกุยหุยก็ร้องให้ร้าวรักกัน
ใจโน้นเดินนั้นจึงร้องความว่า คงคิดกันจะทำร้ายเข้า ครั้นเข้าจับได้ล้มร้องให้
รักกันเล่า แล้วใจโน้นก็ให้บูชู่คุณอาตัวนางตั้งกุยหุยออกไปถึงนอกประตูวัง ให้
เข้าแพรข้าว_rัดคอของเข้าจนขาดใจตาย ใจโน้นจึงสั่งหุนนางฝ่ายกรมวังกับขันทีว่า

รูปที่ ๕๖ ใจโนให้อ่านงตั้งกุยหุยไปฟ่า

รูปที่ ๕๗ เล่าปี่เสียทพ หนีไปหาอัวนเลี้ยว ณ เมืองกิจว

แต่นี่สิบไปเมื่อหน้า อย่าให้เชื้อพระวงศ์เข้าไปที่ช้างใน ถ้าผู้ใดจะเข้าไปให้อา
เนื้อความมาบอกเราก่อน ต่อเรสั่งจึงให้เข้าไป แม้ผู้ใดมิห้ามปราามเราจะให้ลง
โภชถึงลันชีวิต แล้วส่งโจหองให้คุழาราสามพัน กำกับตรวจตราพระราชวัง
และประทุ อย่าให้เชื้อพระวงศ์เข้าไปที่ช้างในได้

ตอนที่ ๒๒

โจโฉลจออกจากพระราชวังกลับมาบ้านแล้วปรึกษาเทียหยกว่า ตั้งสิน กับพวกร้าวคนซึ่งคิดร้ายเรานั้น เรายังไงเสียแล้ว ยังแต่เล่าปีกับม้าเหง้ เราจะคิด ประการใดจึงจะได้ตัวมาเสีย เทียหยก็ง่าว่า ม้าเหง้ไปอยู่เมืองเสเหลียงนั้นมี ทหารเป็นอันมาก ถ้าทำนจะยกกองทัพไปตีเอา บัดนี้เมืองเราก็เป็นกังวลอยู่ ขอ ให้ทำนเร่งแต่งผู้มีสติปัญญาไปเกลี้ยกล่อมหาตัวม้าเหง้กลับเข้ามา อย่าให้ทันม้า- เหง้รู้ว่าทำนจับตั้งสินกับพวกรเพื่อนเสีย ข้าพเจ้าเห็นว่าม้าเหง้ไม่แจ้งเนื้อความ ทั้งนี้ก็จะเข้ามา จึงจับผู้เสียก็จะได้โดยง่าย อันเล่าปีนั้นไปอยู่เมืองชีจิว ซ่อง สุழหารจะค่อยรับกองทัพท่าน บัดนี้ทหารอ้วนเสี้ยวกับทหารเราก็ยังตั้งรอ กัน อยู่ ณ ท่านลักษ์ต่อ เท็นเล่าปีจะให้มีหนังสือไปคิดกับอ้วนเสี้ยวเป็นอันหนึ่งอัน เดียว กัน ถ้าทำนยกกองทัพไปรบเล่าปี ดีร้ายอ้วนเสี้ยวจะยกมาตีเมืองชูโตเป็น มั่นคง ผู้ใดซึ่งจะต้านทานอ้วนเสี้ยวได้นั้นชัดสน โจโฉลจตอบว่า เล่าปีนั้นเป็น คนมีสติปัญญา ถ้าจะไว้ช้าก็จะมีกำลังมากขึ้น อุปมาเหมือนลูกนกอันชนปีกยัง ไม่ขึ้นพร้อม แม้เราจะนั่งไว้ให้อยู่ในรังนั้น ถ้าชนขึ้นพร้อมแล้วก็จะบินไปทาง ไกลได้ ซึ่งจะจับตัวนั้นเห็นจะได้ความชัดสน อ้วนเสี้ยวนั้นมีทหารมากก็จริง แต่สติปัญญาน้อย ถึงจะคิดประการใดเราก็ไม่กลัว

ขณะนั้นพอกุยแกเข้ามา โจโฉลจปรึกษาว่า เราจะยกกองทัพไปรบ เล่าปี ณ เมืองชีจิวฝ่ายทิศตะวันออก แต่คิดเกรงอยู่ข้างฝ่ายทิศเหนือ เกลือก อ้วนเสี้ยวจะยกกองทัพมาโจมตีเอามีเมืองชูโต ทำนจะคิดเห็นประการใด กุยแก จึงว่า อันความคิดอ้วนเสี้ยวนั้น ถ้าจะทำการสิ่งใดก็รวดเร็ว จะใช้ผู้ใดอ้วนเสี้ยว มักคิดสังสัยมิว่างใจ ประการหนึ่งทหารทั้งปวงก็แกร่งแย่งกัน ถึงจะยกมาตีเมือง ชูโตก็เห็นจะไม่สมความคิด อันเล่าปีนั้นก็พึงได้กลับไปอยู่เมืองชีจิว แล้วทหาร ของเราก็ติดไปด้วย ซึ่งจะคิดการศึกไปนั้น เท็นทหารทั้งปวงยังไม่พร้อมเป็นใจ เดียว กัน ครั้นจะนั่งไว้ทหารก็จะเป็นใจประนอมกันเข้า ขอเร่งยกกองทัพไปตี

เมืองซึ่งเสียก่อน ใจໄດ້ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงตอบกุญแจว่า ชื่อเรานามนี้ แกลังจะดูความคิดท่าน ห่านว่ามาก็เหมือนน้ำใจเราคิด แล้วใจโฉกเก็นๆ ทหารได้ประมาณยี่สิบหมื่นยกออกจากเมืองชูไถ

ฝ่ายม้าใช้รู้ว่าใจโดยกما จึงรับไปเมืองซึ่งวนอกเนื้อความแก่ชูนเชียนว่า บัดนี้กองทัพใจโดยกما ชูนเชียนแจ้งดังนั้นก็ไปบอกแก่กวนอู ณ เมืองแท้ฝือ ตามคำม้าใช้ แล้วว่าให้จัดแหงทหารไว้ให้พร้อม และชูนเชียนก็ไปเมืองเสียวพ่าย บอกเนื้อความแก่เล่าปี่ เล่าปี่แจ้งดังนั้นจึงว่า เราจะให้มีหนังสือไปถึงอัวนเสี้ยว อิก ให้ยกกองทัพมาช่วย จึงจะต้านทานใจโดยได้ เล่าปี่ก์แต่งหนังสือไปให้ อัวนเสี้ยว ชูนเชียนก็รับเอาหนังสือไปถึงเมืองกิจวा จึงเข้าไปหาเตียนห้อง เล่า เนื้อความให้ฟังทุกประการ แล้วว่าห่านจะช่วยพาเข้าไปหาอัวนเสี้ยว เตียนห้องได้ พิงดังนั้นก็พาชูนเชียนเข้าไปถึงอัวนเสี้ยว ชูนเชียนคำนับแล้วส่งหนังสือให้ อัวนเสี้ยวอ่านแจ้งแล้วมได้ตอบประการใด แกลังทำเป็นทุกษ

เตียนห้องเห็นหน้าอัวนเสี้ยวนั้นคร้าหมองจึงถามว่า วันนี้ข้าพเจ้าเห็น ห่านไม่似นายหน้ามีวิตกสิ่งใดหรือ อัวนเสี้ยวจึงน้อกว่า เรายังไอลจะตายอยู่แล้ว จึงไม่มีความสนใจ เตียนห้องจึงว่าเหตุใดห่านจะเจรจาเป็นความอัปมงคล อัวนเสี้ยว จึงว่า ชีวิตเราจะตายวันนี้พรุ่งนี้ก็ไม่รู้ เร่าวิตกถึงบุตรห้าคน เห็นว่าบุตร สุดท้องนั้นมีสติปัญญาอยู่บ้างแต่อยุบั้งเด็กนัก บัดนี้ก็ป่วยหนักอยู่ เรายังไม่มี ความสนใจ จึงคิดการสิ่งใดมได้ เตียนห้องจึงตอบว่า คนทั้งปวงกลือชาปราภู ว่า ห่านเป็นใหญ่อยู่ในหัวเมืองฝ่ายเหนือ เหตุใดห่านมาคิดย่อท้อ จะมาตีตัว ตายก่อนให้นั้นไม่ควร บัดนี้ใจโดยยกกองทัพไปตีเมืองซึ่ง เมืองชูไถนั้นมี ผู้ใดอยู่รักษาไม่ เล่าปี่ก์ให้หนังสือมาขอของหัพท่านไปช่วย ถ้าห่านยกกองทัพไป ใจมติเมืองชูไถครั้งนี้เห็นจะได้โดยง่าย อัวนเสี้ยวจึงตอบว่า เราก็แจ้งอยู่ว่าครั้งนี้ ได้ทำการศึก แต่ใจเรานั้นเป็นห่วงอยู่ถึงบุตร ถ้าบุตรเป็นอันตราย ข้างหลังชีวิต เราก็จะตายด้วย ประการหนึ่งมาตรฐานจะยกไปก็ไม่มีชัยชนะ ด้วยเหตุไม่似นาย แล้วสั่งชูนเชียนว่าครั้งนี้เราไม่ยกไปแล้ว จงไปบอกแก่เล่าปี่เด็ด ถ้าอุบัตเข้าก ให้มาหาเรา เราจะช่วยหานบารุงมีให้ชัดสน

เตียนห้องได้ยินอัวนเสี้ยวว่าดังนั้นก็กราจึงว่า เสียดายครั้งนี้ได้ทีอยู่

แล้ว ควรหรือมาคิดเป็นห่วงด้วยลูกเล็กเด็กน้อย เตือนห้องหอดใจให้ญี่เดิน กระทิบเท้าออกไป ชูนเขียนกีฬาอัวนเสี้ยวกลับไปเมืองเสียวพ่ายแจ้งเน้อความ แก่เล่าปีตามคำอัวนเสี้ยวว่า เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงปรึกษาชูนเขียนว่า ใจโน ยกกองทัพมาครั้งนี้ เราชดอ่านรบพุ่งป้องกันประการใด

เตียวหุยจึงว่าแก่เล่าปีว่า อันทัพใจโดยมาครั้งนี้ ถ้าจะละให้ตั้งลงได้ ก็จะมีกำลังทำการศึกคิดร้ายแก่เรา บัดนี้กองทัพใจโดยกีฬามากล้มเมืองเราแล้ว เวลาค่าวันนี้ข้าพเจ้าจะอาสาคุมทหารยกออกไปโฉมตีกองทัพใจโดย อย่าให้ตั้งมั่นลงได้ เทืนใจโดยจะเสียที่เป็นมั่นคง เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่า น้องเราแต่ก่อนมาเห็นว่าไม่มีความคิด มีแต่ฝีมือรบพุ่งกล้าหาญ เราเพียงได้เห็นความคิดน้องเราทำกลอุบายนจับเล่าต้ายได้ครั้งหนึ่ง มาครั้งนี้จะยกออกโฉมตีกองทัพใจโดยมิให้ตั้งมั่นลงได้นั้นต้องใจเรานัก แล้วเล่าปีก็ให้เกณฑ์ทหารเตรียมไว้สำหรับเล่าปีกองหนึ่ง จัดทหารไว้สำหรับเตียวหุยกองหนึ่ง

ฝ่ายใจโดยกองทัพมาไกล้จะถึงเมืองเสียวพ่าย พอกีดลมพายุใหญ่ พัดหนัก ชงชัยซึ่งปักมานเกวียนนั้นหักทบลง ใจโดยเห็นวิปริตดังนั้น ก็ให้หุตทหารตั้งค่ายมั่นไว้ แล้วถามที่ปรึกษาว่า ชิงลมพายุพัดมาถูกชงชัยเราหักลงทั้งนี้ จะเห็นดีแลร้ายประการใด ชูนยกจึงว่าชิงเกิดพายุใหญ่พัดชงชัยหักทบลงมานั้น เป็นลมตะวันออก เวลาค่าวันนี้เดร้ายเล่าปีจะยกอกมาปล้นค่ายเราเป็นมั่นคง พ้อมอย่างเข้ามาร่วมแก่ใจโดย ลมตะวันออกพัดมาถูกชงชัยหักนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่ากลางคืนวันนี้จะมีผู้มาปล้นค่าย

ใจโดยได้ฟังชูนยกกับมอกายว่าต้องคากันดังนั้นจึงว่า ชิงเกิดลมมาทั้งนี้ หากเหพดาสำแดงเหตุให้รู้เพราะบุญของเรา ใจโดยจึงให้แบ่งทหารเป็นสิบอีดกอง กองหนึ่งให้อยู่รักษาก่าย แปดกองนั้นให้นายทหารเอกคุมทหารเลวยกแยกออกไปชุมอยู่นอกค่ายทั้งแปดทิศ ถ้าเห็นกองทัพผู้โดยมาปล้นค่าย ก็ให้ทหารทั้งแปดกองตีกระหนาบล้อมเข้ามา ส่องกองนั้นให้แยกกันไปตั้งสกัดอยู่ปากทางเมืองชี้จ้วงกองหนึ่ง เมืองแท้ฝึกกองหนึ่ง

ครั้นเวลาสองยาม เล่าปีกับเตียวหุยกีฬาคุมทหารออกมายากเมืองเสียวพ่าย เตียวหุยนั้นคิดกำเริบว่า ครั้งก่อนทำกลอุบายนจับเล่าต้ายได้ ครั้งนี้เล่าปี

ก์สรรเสริญความคิดเป็นอันมาก เตียวหุยจึงขึ้มมาคุยกับการเป็นกองหน้า ยกเข้าไป ที่ปล้นค่ายใจใจ เตียวหุยเห็นคนในค่ายนั้นน้อย แล้วได้ยินเสียงทหารภายนอก ใหร้องอื้ออึง หั่งคบเพลิงก์สว่างขึ้นเป็นอันมาก จึงคิดว่าตีร้ายใจใจจะคิดกลอุบาย ก์พากหารกลับออกมานาเล่าไป

พอพบเตียวเลี้ยว เค้าทู อิกิม ลิตเตียน ชิหลง วังจิ้น แซหัวตุน แซหัวอี้ยนคุยกับการตีกระหนานล้อมเข้ามาทั้งแปดทิศ ได้รับผู้ง่าฟันกันเป็น สามารถ แลบทารซึ่งเตียวหุยคุณมานั้นเป็นทหารเดิมของใจใจ ก์แตกเข้าหา นายทหารทั้งแปดกองนั้น ยังเหลือทารซึ่งสนิทอยู่ประมาณสี่สิบเศษ เตียวหุย วนผุ้งปองกันเป็นสามารถ แล้วพากหารสี่สิบเศษนั้นรับฝ่าอกมาได้ จึงคิดแต่ ในใจว่า ครั้นจะไปหาเล่าไปเมืองชิจิ่ว เมืองแท้ฝีดันนี้ก็ไม่ได้ เห็นทหาร ใจใจจะไปตั้งสักดอยู่ปากทาง จึงพากหารทั้งปวงหนึ่นไปอยู่บนเขาของอี้ยงสัน

ฝ่ายเล่าปีนั้นขึ้มมาคุยกับการยกหนุนเตียวหุยเข้าไป ครั้นได้ยินเสียงทหาร ใหร้องอื้ออึงล้อมค่ายใจใจเข้ามา เล่าปีจึงคิดว่าเตียวหุยเข้าไปปล้นค่ายนั้น ตีร้ายจะเสียทีเก็ใจใจ พอแลเห็นแซหัวตุนคุยกับการเข้ามาตัดเอาทหารเล่าปีไปได้ ประมาณกึ่งหนึ่ง เล่าปีเห็นดังนั้นก็กราช จึงขับม้าเข้ารับด้วยแซหัวตุน พอ แซหัวอี้ยนคุยกับการตีกระหนานเข้ามา เล่าปีก็ขับม้ารับผู้ง่าฟันกันเป็นสามารถ ทหารเล่าปีล้มตายบ้าง เข้าหาใจใจบ้าง เหลือทารซึ่งสนิทอยู่ประมาณสามสิบ เศษ เล่าปีจึงพากหารรับฝ่าอกมา จะกลับไปเมืองเสียพ่าย แลเห็นแสงเพลิง ในเมืองสว่างขึ้น เล่าปีจึงคิดว่าทหารใจใจเข้าตีอาเมืองได้แล้ว จึงขับม้าพากหาร หนึ่นไปถึงปากทางเมืองชิจิ่วและเมืองแท้ฝีดัน เห็นทหารใจใจตั้งสักดอยู่ทั้งสองทาง เป็นอันมาก จึงคิดว่าครั้นใจใจยกมาทำการใหญ่หลวง เรากับเตียวหุยต่างคน ต่างแตกไป และกวนอูซึ่งอยู่รากษาครอบครัวในเมืองแท้ฝีดันนั้น ก็ยังไม่ได้รู้เหตุว่า ตีแลร้าย ซึ่งอัวนเสี้ยวสั่งมาแก่ชุนเชียนว่า ขัดสนประการใดก็ให้ไปหาเดิมจะ ช่วยชุรานนั้น ครั้นนี้จ่าจะไปอาศัยอัวนเสี้ยวอยู่ก่อน จึงจะได้คิดการต่อไป แล้ว เล่าปีก็พากหารรับหนึ่นจะไปทางเมืองกิจิ่ว พอพบลิตเตียนคุยกับการสักดทางอยู่ เล่าปีตกใจมิได้คิดว่าอันสูรบประการใด จึงทิ้งทหารสามสิบเศษเสีย ขับม้าหนีอา ตัวรอด ลิตเตียนนั้นจับเอาทหารเล่าปีไว้ได้ลื้น

ขณะเมื่อเล่าปีความม้าหนี้ไปนั้น ทั้งกลางวันกลางคืนได้ทางประมานพัน เส้น ครั้นถึงเมืองเชียงจิ่งบกอกแก่นายประดู่ว่า เรายจะเข้าไปหาอ้วนกำเจ้าเมือง ซึ่งเป็นบุตรอ้วนเสี้ยว นายประดู่ก็เอานือความเข้าไปบกอกแก่อ้วนกำ อ้วนกำมีความยินดี จึงออกมากำคำนับรับเล่าปีเข้าไป เล่าปีจึงเล่าเนื้อความแต่หลังให้อ้วนกำฟังทุกประการ แล้วว่าเราจะไปอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยวผู้เป็นบิดาท่าน จะได้คิดอوانกำจัดใจโฉนดเสีย

อ้วนกำได้ฟังดังนั้นก็มีความสงสารเป็นอันมาก ก็ให้แต่งโถะเลี้ยง แล้วจัดแจงที่อยู่ให้เล่าปีอาศัย จึงแต่งหนังสือบอกไปถึงบิดาตามคำเล่าปีให้ม้าใช้ถือไปก่อน และให้ทหารป้องกันรักษาเล่าปีไปภายหลัง ม้าใช้มาถึงเมืองกิจิ่ว ก็เอานหนังสือนั้นเข้าไปให้แก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวแจ้งเนื้อความก็มีใจยินดี จึงพาทหารออกมายังรับเล่าปีอยู่นอกเมือง ครั้นเห็นแล่ปีมาถึง อ้วนเสี้ยวจึงไปจูงเอามือเล่าปี ถ้อยที่ถ้อยคำนับกันแล้วพาเล่าปีเข้ามาในเมือง อ้วนเสี้ยวจึงว่าแก่เล่าปีว่า ท่านให้ชุนเชียนมาซอกองหัวพนัณ บุตรเราป่วยหนักอยู่ จึงมิได้ยกไปช่วยท่าน ท่านอย่า่น้อยใจแก่เราเลย เราเมื่อความวิตกอยู่มิได้ขาด บัดนี้ท่านเสียเมืองไปแก่โจโฉ แต่ตัวท่านได้มารหินหน้ากันนี้เรามีความยินดีนัก

เล่าปีจึงว่า ครั้งนี้ข้าพเจ้าเป็นคนอนาคต ซึ่งท่านนับถือนี้คุณหาที่สุดไม่แต่ก่อนนั้นข้าพเจ้าก็แจ้งอยู่ว่า น้ำใจท่านกว้างขวางอารี เลี้ยงทหารมิให้อนาหารข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่าจะมาพึงอยู่ให้ท่านใช้ จะได้ช่วยกันกำจัดใจโฉนดเสีย บัดนี้เสียที่แก่โจโฉมาแต่ตัว แต่นองข้าพเจ้าทั้งสองกับครอบครัวยังไม่รู้ว่าเป็นตายประการใด ซึ่งข้าพเจ้ามาหาท่านแต่ผู้เดียวนี้ มีความอัปยศแก่คนทั้งปวงเป็นอันมาก ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะขอгин้ำสาบถอยู่ทำการด้วยท่านกว่าจะสำเร็จ อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจงเครื่องอุปโภคและเครื่องบริโภคให้เป็นอันมาก ทำนุบำรุงเล่าปีไว้ในเมืองกิจิ่ว

ฝ่ายใจโฉนดในเวลากลางคืนนั้น คุณทหารเข้าตีเอาเมืองเสี้ยวพ่ายได้ และกองหัวพไปตีเมืองชิ่ว แลบตึก บิษอง กันหยง ซึ่งเล่าปีให้รักษาเมืองจึงคิดกันว่า หัวพใจโฉนดครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เห็นเราจะต้านทานมิได้ ก็พากันหนีออกจากเมือง แต่ต้นเต่งเห็นจนตัว จึงเบิดประตูเมืองออกไปรับใจโฉนดให้เป็นความ

ชอบไว้ ใจโฉนดังนั้นก็มีความยินดียกทหารเข้าไป จึงกำชับทหารมิให้ทำอันตรายแก่ชาวเมือง แล้วปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงว่า เราชายกกองทัพไปตีเอามีองแห่งฝือ ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

ชูนอยกจึงว่า ข้าพเจ้ารู้กิตติศัพท์ว่า เล่าปีให้กวนอูรักษาครอบครัวอยู่เมืองแห่งฝือ ซึ่งท่านจะยกกองทัพไปตีนั้นควรนัก ถ้าละไว้อวนเสี้ยวก็จะยกมาพาเอาครอบครัวเล่าปีไป ใจโฉนจึงตอบว่า อันกวนอูนั้นมีผู้มีอกล้าหาญชำนาญในการสังคม เราจะไครได้ตัวมาเลี้ยงเป็นทหาร เราจะแต่งคนให้ไปเกลี้ยกล่อมกวนอูจึงจะได้ กุยแก่จึงว่าอันนี้ใจกวนอูนั้นเชื่อสัตย์ต่อเล่าปีนัก ซึ่งจะให้คนไปเกลี้ยกล่อมเห็นกวนอูจะมิลงใจด้วย และผู้ใดซึ่งจะไปเกลี้ยกล่อมนั้นกวนอูก็คงจะฆ่าเสีย

เตียวเลี้ยวจึงว่า ข้าพเจ้ากับกวนอูได้รู้จักกันมา ครั้นนี้ข้าพเจ้าจะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมกวนอูให้ได้ เทียทยกจึงว่า ซึ่งเตียวเลี้ยวจะรับอาสาไปเกลี้ยกล่อมกวนอูนั้นเห็นกวนอูจะไม่มา ข้าพเจ้าจะขออาสาล่อลงให้กวนอูออกจากเมืองแห่งฝือแล้ว ถ้าเห็นกวนอูสิ้นความคิดลงเมื่อใด จึงให้เตียวเลี้ยวไปเกลี้ยกล่อมเห็นจะได้โดยง่าย

ใจโฉนจึงถามเทียทยกว่า ท่านจะคิดล่อลงประการใด เทียทยกจึงว่า ท่านจับทหารเล่าปีไว้ได้เป็นอันมาก จงให้บ่าเหนี่ยวแรงวัลให้ถึงขนาด แล้วสั่งให้ทำตามคำเรา จึงปล่อยเข้าไปในเมือง ให้บอกว่าหนีกลับมาได้ ถ้าเราจะทำการก็ให้เป็นไส้ศิกอยู่ในเมือง แล้วให้แต่งทหารไปปวนล่อ ถ้ากวนอูໄລ่อกมานอกเมืองแล้วจึงให้ทหารซึ่งชุ่มอยู่หั้งสองข้างล้อมไว้ จึงแต่งให้ผู้มีสติปัญญาไปเกลี้ยกล่อมกวนอูเห็นจะได้โดยง่าย ใจโฉนเห็นชอบด้วย จึงให้เอบทหารเล่าปีซึ่งจับไว้ได้นั้นประมาณสี่สิบคน แล้วให้บ่าเหนี่ยวแรงวัลเป็นอันมาก จึงสั่งเนื้อความตามคำเทียทยกว่าทุกประการ ทหารทั้งปวงก็เข้าไปหา กวนอูในเมืองแห่งฝือ แล้วบอกว่า ข้าพเจ้าหนีใจโฉนมาได้ กวนอูได้ฟังดังนั้นก็มิได้มีความสงสัย จึงเอาไว้ใช้สอยอยู่

ครั้นเวลาสามยาม ใจโฉนจึงให้เหย้าตุ้นคุณทหารท้าพันเป็นกองชุม แล้วสั่งชิหลงกับเคาทูว่า ถ้ากวนอูໄລ่แซหัวตุ้นออกมาก็ให้ยกทหารตั้งสักดิ้วัคอย รับป้องกันอย่าให้กวนอูเป็นอันตราย นายทหารทั้งสามคนก็ยกไปเมืองแห่งฝือ

โจโฉก็คุ้มทหารยกตามไปตั้งอยู่แต่ไกล แซหัวตุนคุ้มทหารมาตั้งอยู่ใกล้เชิงกำแพงเมืองแห่งฝือ

ฝ่ายกวนอูเห็นกองทัพมาตั้งประจำดอยดังนั้นก็มิได้ยกอกรบพุ่ง ให้ทหารขึ้นรักษาหน้าที่ไว้มั่นคง แซหัวตุนมิได้เห็นกวนอูยกอกรบมารบ จึงให้ทหารเลวร้องต่อล้อค่ากวนอูเป็นข้อหมายชา กวนอูได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงคุ้มทหารสามพันเปิดประตูเมืองออกมารบแซหัวตุนได้ลิบเพลง แซหัวตุนแกกลังซักม้าหนี กวนอูมิได้รู้กลอุบายนก็ขับม้าไล่ไปทางไกลเมืองประมาณสองร้อยลี้น กวนอูได้คิดขึ้นมากลัวว่าทหารโจโฉจะยกเข้าทำร้ายเมืองแห่งฝือ จึงพาทหารกลับมา

พอได้ยินเสียงประทัด แล้วแล้วเห็นเคาทูกับชิหลงคุ้มทหารอกรบ สกัดไว้ทั้งซ้ายขวา กวนอูก็ขับม้าเข้ารบพุ่งเป็นสามารถ ชิหลง เคาทูก์รับรองป้องกันอยู่ กวนอูจะกลับเข้าไปในเมือง พอพบแซหัวตุนคุ้มทหารมารบอ้อมสกัดทางไว้ ชิหลงกับเคาทูก์รับตีกระหนบนาเข้ามา กวนอูนั้นป้องกันลูกเกาทันทีไว้ เป็นสามารถ จะกลับเข้าเมืองก็ไม่ได้ จะหลบไปข้างทางซ้ายขวาท่าหากหันหน้าเข้ามา แต่รบป้องกันอยู่นั้นจนใกล้พลบค่า กวนอูอิดโรยกำลังลง จึงคุ้มทหารหนีไปถึงเนินเขาแห่งหนึ่งก็ขึ้นหยุดพักอยู่บนเขาหนึ่น แซหัวตุน ชิหลง เคาทูก์เห็นดังนั้นก็คุ้มทหารเข้าล้อมเชิงเขาไว้

ฝ่ายทหารเล่าปีชึ่งเข้าไปหา กวนอูนั้น ครั้นเวลาพลบค่ำมิได้เห็นกวนอูกลับเข้าเมือง ก็ชวนกันปิดประตูออกมายังหัวงะรับโจโฉ ม้าใช้เห็นดังนั้นก็เอานื้อความมาบอกแก่โจโฉ โจโฉมีความยินดีก็คุ้มทหารเข้าเมืองแห่งฝือ แล้วให้เอาเพลิงเผาเมืองขึ้น หวังจะให้กวนอูเสียน้ำใจ จึงสั่งให้ทหารรักษาครอบครัวเล่าปีไว้จด แล้วโจโฉก็กลับมาเกณฑ์ทหารหันหนุนเข้าล้อมกวนอูไว้ กวนอูเห็นแสงเพลิงในเมืองสว่างขึ้นก็ตกใจ คิดถึงครอบครัวเล่าปี จึงคุ้มทหารลงมาถึงเชิงเขาทหารโจโฉรับสกัดไว้ลงมาได้ แล้วรื้อกลับขึ้นบนเขาเป็นทรายครั้ง จนรุ่งขึ้น กวนอูจึงขึ้nm้าพาทหารลงไปใกล้จะถึงเชิงเขา พอเห็นเตียวเสี้ยวซึ่ม้าถือรังขึ้นมา กวนอูจึงถามว่า ท่านจะมารบกับเราหรือ เตียวเสี้ยวจึงตอบว่า ข้าพเจ้าจะมารบกับท่านหมายได้ ซึ่งข้าพเจ้าขึ้นมาเนี้ยหวังจะแทนคุณท่าน แล้วเตียวเสี้ยวเสี้ยวก็ลงจากม้าเอ่อง LANG นั่นว่างไว้เข้าไปค่านั้นกวนอู กวนอูเห็นดังนั้นก็ลงจากม้ารับค่านั้น

เตียวเลี้ยวแล้วถามเตียวเลี้ยวว่า ใจโน้มีมาเกลี้ยกล่อมเราหรือ เตียวเลี้ยวจึงตอบว่า ท่านได้มีคุณช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ บัดนี้ท่านมีความทุกข์ใหญ่หลวง ข้าพเจ้าจึงอุตสาห์เข้ามาห่วงจะแทนคุณท่าน

กวนอูจึงถามว่า ท่านคิดถึงคุณเรานั้นจะเข้ามาช่วยเป็นกำลังเราหรือ เตียวเลี้ยวก็ว่าhamได้ กวนอูจึงว่า ท่านจะมาเกลี้ยกล่อมแลช่วยเราก็hamได้ ซึ่งท่านเข้ามานี้ด้วยเหตุสิ่งใดเล่า เตียวเลี้ยวจึงตอบว่า ท่านกับเล่าปี่ เตียวหุยมีความรักกันเป็นอันมาก บัดนี้เล่าปี่กับเตียวหุยแตกไป ท่านก็ยังไม่รู้เหตุว่าเป็นผลอย่างไร เวลาคืนนี้มาอุปราชยกกองทัพเข้าตีเมืองแห่งผู้ได้ แล้วสั่งแก่ททหารทั้งปวงให้ทำอันตรายแก่อานาประชาราชภูมิ อันครอบครัวของเล่าปี่นั้น ก็แต่งให้ททหารไปพิทักษ์รักษาเมืองให้ผู้ได้ทำอันตรายได้ ข้าพเจ้าเห็นว่ามหอุปราชมีใจเมตตาผูกความรักท่านถึงเพียงนี้ จึงเอามีความมาแจ้งแก่ท่าน

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าแก่เตียวเลี้ยวว่า เดิมเราสามตัวว่าจะเกลี้ยกล่อมหรือ ตัวว่าhamได้ และตัวมาว่ากล่าวดังนี้ จะว่าไม่เกลี้ยกล่อมนั้นตัวประสงค์สิ่งใดเล่า แล้วว่าเรารอยู่ในที่นี้ก็เป็นที่คับขันอยู่ ซึ่งเราจะเข้าด้วยผู้ได้ นอกจากเล่าปี่นั้นอย่างสัญเลย ตัวเราก็มีได้รักชีวิต อันความตายอุปมาเหมือนนอนหลับ ท่านเร่งกลับไปบอกแก่ใจโน้ให้ตรัตรีบมหาหารไว้ให้พร้อม เราจะยกลงไปปราบ

เตียวเลี้ยวได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้โภษมีอยู่กับตัวท่านถึงสามประการ คนทั้งปวงจะล่วงครหาในทางท่านได้ กวนอูจึงว่า ตัวเรามีความสัตย์มั่นคงอยู่ว่า ถึงตัวจะตายก็มีได้เข้ากับผู้ได้ ซึ่งท่านว่ามีโภษสามประการนั้นด้วยเหตุสิ่งใดบ้าง เตียวเลี้ยวจึงตอบว่า เดิมท่านกับเล่าปี่ เตียวหุยได้สถาบันไว้ต่อกันว่า เป็นพื่น้องร่วมสุขและทุกข์เป็นชีวิตอันเดียวกัน ถ้าผู้ได้ตายก็จะตายด้วย ครั้งนี้เล่าปี่กับเตียวหุยแตกไป ท่านก็ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย และบัดนี้ทหารก็น้อยนัก ซึ่งจะยกลงไปปราบนั้น ถ้าท่านเป็นอันตรายถึงลินชีวิต ฝ่ายเล่าปี่ เตียวหุยยังมีชีวิตอยู่จะเที่ยวตามหาท่าน หวังจะช่วยกันคิดการต่อไป เมื่อท่านตายเสียแล้วเล่าปี่ เตียวหุยก็จะตายด้วย ซึ่งท่านสถาบันไว้ต่อกันก็จะมีเสียความสัตย์ไปหรือ คนทั้งปวงก็จะล่วงนินทาว่าความคิดท่านน้อย

รูปที่ ๕๘ กวนอูอยู่ในห้องโถม ใจໄດให้เตียวเหลียวไปเกลี้ยกล่อม

รูปที่ ๕๙ กวนอูรุนั้นหลีกทางอ้วนแลี่ยง

ประการหนึ่ง เล่าปี่ก็มอบครอบครัวไว้ให้ท่านรักษา ถ้าทำนตามด้วยเสีย ภารยาเล่าปี่หั้งสองนั้นจะพึงผู้ใดเล่า อันตรายก็จะมีต่าง ๆ การซึ่งเล่าปี่ปลงใจไว้ แก่ท่านนั้นก็จะไม่เสียไปหรือ ข้าพเจ้าเห็นไม่ชอบเป็นสองประการ

อีกประการหนึ่งนั้น ท่านก็มีฝีมือกล้าหาญ แล้วแจ้งใจในชนบ ธรรมเนียมโบราณมาเป็นอันมาก เหตุใดท่านจึงไม่รักษาชีวิตไว้ค่อยทำเล่าปี่จะได้ ช่วยกันคิดการทำบุญบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข ถึงมาตราว่าท่านจะได้ความ ลับจากก็อปามาเมื่อตนหนึ่งลุยเพลิงอันลุก และข้ามพระมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ ก็ จะลือชาปราภูชื่อเสียงหันไปภายนหน้า ว่าเป็นชาติที่มีใจสัตย์ซื่อกรตัญญูต่อ แผ่นดิน ซึ่งท่านจะมานะลงไปบนพุ่งกันโฉน ถ้าชีวิตท่านตายเสียครั้นนี้ก็จะไม่ มีชื่อปราภูไป ข้าพเจ้าเห็นโดยมีสามประการฉะนี้ ข้าพเจ้าจึงว่า

กวนอูได้ฟังดังนั้น ก็นิ่งตรึกตรองอยู่เป็นช้านาน ครั้นเห็นชوبด้วยจึง ว่าท่านว่าดังนี้ก็ควรแล้ว และไทยซึ่งมีสามประการนั้น จะให้เราทำประการได เตียวเลี้ยวจึงว่า มหาอุปราชให้ทหารล้อมท่านไว้เป็นอันมาก ถ้าท่านมิสมัคร เข้าด้วย เห็นชีวิตท่านจะถึงแก่ความตายหาประโยชน์มิได้ ขอให้ท่านอยู่กับ มหาอุปราชก่อนเดิด จะได้มีประโยชน์สามประการ

ประการหนึ่ง ซึ่งท่านสถาบันไว้กับเล่าปี่ เตียวหุย ว่าจะช่วยกันทำบุญบำรุง แผ่นดิน ความสัตย์ซึ่งนี้จะได้คงอยู่

ประการหนึ่ง ท่านจะได้อยู่ปฏิบัติรักษาพื้นที่สำหรับหั้งสองมีให้เป็นอันตราย สิ่งใดได้ เป็นสองประการ

อีกประการหนึ่งนั้น ตัวท่านก็มีฝีมือกล้าหาญมีสติปัญญา จะได้คิด การทำบุญบำรุงพระเจ้าเหี้ยนเต่ให้ครองราชสมบัติสิบไป ข้าพเจ้าเห็นมีประโยชน์ สามประการฉะนี้ จึงเดือนสติท่านให้ดำเนินดูจุจควร

กวนอูจึงตอบว่า ซึ่งท่านว่ามีประโยชน์แก่เรามีสามประการนั้นก็จริงอยู่ แต่เราจะขอสัญญาไว้สามประการนั้น ถ้ามหาอุปราชยอม เราจึงจะถอดเกราะ ออกเสีย และจะลงไปหามหาอุปราช แม้ความประการได้ขาดแต่ข้อหนึ่ง เรา ก็จะ สู้ตายเสีย ถึงมาตราว่าคนหั้งปวงจะครหานินทาเราก็ตามเดิด เตียวเลี้ยวจึงว่า มหาอุปราชนั้นนำใจกว้างช่วงอารีนัก มักสมาคมด้วยผู้มีสติปัญญา ถ้าท่านจะว่า

ประการใดมหาอุปราชก็คงจะยอม ซึ่งท่านจะขอสัญญาสามประการนั้น คือข้อใดบ้าง

กวนอูจึงว่า เดิมเราได้สถาณกันไว้กับเล่าปี เตียวหุยว่า จะช่วยกันทำนุบำรุงพระเจ้าเตี้ยนเต้และอาณาประชาราชภูมิให้อยู่เย็นเป็นสุข ซึ่งเราจะสมัครเข้าด้วยนั้น เราจะขอเป็นข้าพระเจ้าเตี้ยนเต้ประการหนึ่ง เราจะขอปฏิบัติพิสัยให้เราทั้งสอง แลอย่างให้ผู้ใดเข้าออกกล้ากรายเข้าถึงประดุจที่อยู่ได้ จะขออาเบี้ยหัวดของเล่าปีซึ่งเคยได้รับพระราชทานนั้น มาให้แก่พิสัยไก่เราทั้งสองประการนี้ อิกประการหนึ่งถ้าเรารู้ว่าเล่าปีอยู่แห่งใด必定ลิดถึงมาตราว่าเรามีได้ตามมหาอุปราช เราก็จะไปหาเล่าปี แม้มหาอุปราชจะห้ามเราก็ไม่ฟัง และเนื้อความสามประการนี้ ท่านจะเอ้าไปนองอกแก่มหาอุปราชเดิม ถ้ายอมตามคำเรา เราจะลงไปหาเตียวเลี้ยวก์ลากวนอูแล้วขึ้นมากลับมาแจ้งเนื้อความแก่โจโฉทุกประการ

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าแก่เตียวเลี้ยวว่า ซึ่งกวนอูไม่ยอมด้วยเรานั้น เราเป็นถึงมหาอุปราช กวนอูจะยอมเป็นข้าพระเจ้าเตี้ยนแต่ก็เหมือนเป็นบ่าวเรา ถ้าเรานั้งคับบัญชาราชการประการใดกวนอูก็จะไม่ขัดได้ กับซึ่งกวนอูว่าจะปฏิบัติรักษาพิสัยไก่เราทั้งสอง มิให้ผู้ใดแปลกลปломเข้าไปถึงประดุจที่อยู่นั้นเราก็จะยอม ทุกวันนี้อย่าร่าแพรรยาเล่าปีเลย ถึงภารยาผู้น้อนอยลงไปเราก็มิได้ให้ทำหายาซ้ำ ซึ่งกวนอูจะขออาเบี้ยหัวดเล่าปีให้แก่พิสัยไก่นั้น เราจะให้ทวีชั้นอีก แต่ซึ่งกวนอูรู้ว่าเล่าปีอยู่แห่งใดมิได้ลาเราก่อนจะไปหากันนั้น โจโฉสั่นศีรษะไม่ยอม แล้วว่าเมื่อกวนอูอาสาัญญาณนี้ เราจะเอามาเลี้ยงไว้ให้มีกำลังจะได้ประโยชน์สิ่งใดเล่า

เตียวเลี้ยวจึงว่า มหาอุปราชไม่แจ้งหรือ ในนิทกานอิเยียงซึ่งมีมาแต่ก่อนว่า เดิมอิเยียงอยู่กับตั่งทางซึ่งเป็นเจ้าเมือง ตั่งทางเลี้ยงอิเยียงเป็นท่านนายใช้สอยครั้นอยู่มายังมีคิเป็กเจ้าเมืองหนึ่งนั้น ยกกองทัพมาบุกรุ่งทางชาย คิเป็กได้อิเยียงไปไว้ จึงตั้งอิเยียงเป็นที่น้ำหนึ่งที่ปรึกษา อิเยียงมีความสุขมาเป็นข้านานแล้วเชียงจูเจ้าเมืองหันก็ยกกองทัพมาบุกรุ่งทางชาย อิเยียงนั้นมิใจเจ็บแคร้นเป็นอันมากจึงไปยังเมืองหันก็กลับเข้าซ่อนตัวอยู่ในที่ลับ จะลองทำร้ายเชียงจูให้ถึงแก่ความตาย เชียงจูจับได้ถึงสองครั้งมิได้เอาโทษให้ปล่อยอิเยียงเสีย ครั้นอยู่มา

อิเยียงลอบเข้าไปช่อนอยู่ถึงที่ซังใน หมายจะฆ่าเชียงจุเสีย เชียงจุก็จับได้อีกจัง ตามอิเยียงว่า ตัวจะทำอันตรายเรา เราจับได้ถึงสองครั้งแล้วก็มีได้อาโศะ เราให้ปล่อยตัวเสียตัวก็มีได้หลานจำ รือจะมาทำร้ายเราอีกเราก็จับตัวได้ และตัวผูกใจแค้นเรานั้นด้วยเหตุสิ่งใด อิเยียงจึงบอกว่า เดิมข้าพเจ้าอยู่กับตั่งหาง ตั่งหางเลี้ยงข้าพเจ้าเป็นหนาวยใช้สอย ครั้นคิดเปิกยกไปปล่าตั่งหางเสีย เอาตัวข้าพเจ้าไปตั้งให้เป็นชุนนางที่ปรีกษา ได้ความสุขเป็นอันมาก ครั้นนี้ท่านยกไปปล่าคิดเปิกซึ่งเป็นนายมีคุณแก่ข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้ามีใจเจ็บแค้นอยู่ คิดอ่านมาหัวจะทำอันตรายท่าน หัวจะแทนคุณคิดเปิก ซึ่งท่านจับข้าพเจ้าได้ถึงสองครั้งแล้วปล่อยเสียนั้น ข้าพเจ้ายังไม่หายแค้น จึงลอบเข้ามาจะทำร้ายท่านอีกท่านก็จับได้ และโภชนาพเจ้านี้ก็ถึงตายตามท่านจะโปรดเดิน เชียงจุจึงว่า เราจะปล่อยเสียตัวจะคิดทำร้ายเราอีกหรือไม่ อิเยียงจึงว่า ท่านปล่อยข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าก็ยังจะคิดร้ายแก่ท่านกว่าจะลำเรื่อง ข้าพเจ้าจึงจะหายแค้น ถ้าท่านเอ็นดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะขอเลือซึ่งท่านใส่ แม่ท่านโปรดให้ ข้าพเจ้าจะได้สั่นความพยายามท่าน เชียงจุได้ฟังดังนั้น ก็คิดว่าอิเยียงนี้มีน้ำใจกตัญญู จะคร่าได้อิเยียงไว้จังถอดเสื้อให้อิเยียง อิเยียงก็คำนับรับเอาเสื้อมา จึงถอดกระเบื้องพื้นเสื้อสีys สามที แล้วว่า แก่เชียงจุว่า ข้าพเจ้าได้แทนคุณคิดเปิกแล้ว อิเยียงก็เอกสาระบีเชือดคอตาย

อันนี้ใจกวนอูนั้น ถ้าผู้ใดมีคุณแล้วเห็นจะเป็นเหมือนอิเยียง อันเล่าไปกับกวนอูนั้นมีได้เป็นพี่น้องกัน ซึ่งมีความรักกันนั้น เพราะได้สาบานต่อกัน เล่าไปเป็นแต่ผู้น้อย เลี้ยงกวนอูไม่ถึงขนาด กวนอูยังมีน้ำใจกตัญญูต่อเล่าไป จึงคิดจะติดตามมีได้ทึ้งเสีย อันมหาอุปราชมีวاسนากว่าเล่าไปเป็นอันมาก ถ้าท่านได้กวนอูมาไว้ทำนุบำรุงให้ถึงขนาด เห็นกวนอูจะมีกตัญญูต่อท่านยิ่งนัก

โจรใจจึงว่าแก่เตียวเสี้ยวว่า ท่านว่ากล่าวทั้งนี้ก็ชอบนัก จงเร่งขึ้นไปบอกแก่กวนอูว่า ซึ่งสัญญาสามประการนั้นเรายอมแล้ว ท่านจะเร่งพากวนอูลามาเดิน เตียวเสี้ยวจึงลาโจรใจจึงขึ้นไปบอกแก่กวนอู กวนอูจึงว่า ถ้ามหาอุปราชยอมดังนั้นแล้ว ท่านจะลงไปบอกให้กองทัพชึ้นล้อมเราระไว้นั้นเลิกไปเสีย เราจะเข้าไปแจ้งเนื้อความแก่พี่สะใภ้ทั้งสองคนก่อน ถ้าไม่เป็นอันตรายแล้ว จึงจะไปหามหาอุปราช เตียวเสี้ยว ก็ลงไปบอกแก่โจรใจจึงตามคำกวนอูว่า โจรได้ฟังดังนั้นก็ให้

ม้าใช้ไปสั่งพากช์ล้อมกวนอูไว้นั้นให้เลิกหัพถอยมา ชุนชกจึงว่าแก่ใจว่า ชีวิตร่วมกันอยู่ในครั้งนี้เกลือกจะเป็นกลุ่มบาย ใจฉันจึงตอบว่า กวนอูเป็นคนมีความสัตย์ เท่านั้นจะไม่คิดอ่านล่อหลวงเรา

ฝ่ายกวนอูครั้นเห็นพากช์ใจโกรธอย่าง ก็พากช์หารเข้าไปในเมืองแห่งฝือเห็นราชภูรังปวงประดิษฐ์ จึงเข้าไปค่านับพี่สะไภ้ทั้งสองแล้วว่า ข้าพเจ้าเสียที่ทำให้พี่ตกใจได้ความเดือดร้อนนั้นโดยข้าพเจ้าผิดนัก พี่สะไภ้ทั้งสองจึงถามว่า เจ้ายังแจ้งว่าเล่าปืนนั้นผลัดไปอยู่แห่งใด กวนอูจึงบอกว่ายังไม่แจ้ง พี่สะไภ้จึงว่า ใจฉันได้มีเมืองแห่งฝือแล้ว เจ้าจะคิดอ่านประการใด กวนอูจึงบอกเนื้อความให้ฟังทุกประการ แล้วว่าบัดนี้ข้าพเจ้าเข้ามาบริษัทด้วย พี่ทั้งสองจะเห็นประการใด นางกำหยูหินจึงว่าเวลาคืนนี้ใจฉันเข้าในเมืองได้ พื่นนี้เกรงอยู่ว่าจะเป็นอันตรายต่าง ๆ เป็นเดชะนุญของเรา ใจฉันกำชับพากช์ให้แปลกลปลอมเข้ามาถึงประตูได้ ครั้งนี้เจ้ากับพี่ก็อยู่ในเงื่อมมือใจฉัน และเจ้าจะยอมเข้าอยู่ด้วยเช่านั้นด้วยความจำเป็นก็ตามเด็ด แต่พี่เกรงอยู่ข้อหนึ่งว่า ถ้ารู้ว่าเล่าปืนอยู่แห่งใดเราจะจะพาภันไปหา เกลือกใจฉันจะมีให้ไป

กวนอูจึงตอบว่าข้อนี้พี่ทั้งสองอย่าวิตกเลย เมรู้ว่าเล่าปืนอยู่แห่งใดเราจะพาภันไปหา ถึงมาตราว่าใจฉันจะชัดชัวร์ไว้ ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแก่ไขไปให้จงได้แล้วกวนอูก็ลาพี่สะไภ้ทั้งสอง พากช์หารประมาณสามสิบคนออกไปถึงหน้าค่ายใจฉัน ใจฉันเห็นกวนอูมาก็มีความยินดี จึงออกไปรับกวนอูเข้ามา กวนอูจึงค่านับใจฉันแล้วว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นเชลยท่านมีได้ฆ่าเสีย แล้วออกไปรับข้าพเจ้าถึงนอกค่ายนั้น คุณหาที่สุดมีได้

ใจฉันได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่กวนอูว่า เราจะแจ้งอยู่ว่าท่านมีความสัตย์แลกตัญญู บัดนี้เรากับท่านได้พบกันเราก็มีความยินดี กวนอูจึงตอบว่าเตียวเลี้ยวไปบอกข้าพเจ้าว่า มหาอุปราชรับปฏิญาณทั้งสามประการแล้วข้าพเจ้าก็มีความยินดี เห็นว่าถึงนั้นไปเมื่อหน้ามหาอุปราชกจะไม่คืนคำ ใจฉันจึงว่า ชีวิตร่วมกันนั้น เรายังต้องปกรับแล้ว ถึงจะเป็นประการใดเราก็มีให้เสียจากวนอูได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า แม้ข้าพเจ้ารู้ว่าเล่าปืนอยู่ที่ใด ถึงมาตราว่าเป็นทางกันดารจะต้องข้ามพระมหาสมุทรแลดุยเพลิงก็ตี ข้าพเจ้าจะไปหาเล่าปืนให้

จงได้ แม้ข้าพเจ้ายังมิทันلامหาอุปราชก็ดี ขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้า อย่าเคืองด้วยเนื้อความข้อนี้เลย ใจฉันจึงว่าซึ่งท่านรู้ข่าวเล่าปี่แล้วจะไปหา กีตามเดิม แต่ให้ท่านตรึกตรองดูให้เห็นควรก่อน แล้วใจฉันก็ให้กวนอุกินโถะ แล้วว่าพรุนนี้เข้า เราจะยกกลับไปเมืองญูໂต์

กวนอุเข้าไปบอกพี่สะไภ้แล้ว กีจัดแจงสิ่งของทั้งปวงแล้วออกมานั่น เวลาเข้าใจฉันก็ยกหหารไป กวนอุจึงให้พี่สะไภ้ทั้งสองขั้นชี้รถตามกองทัพใจฉันไป เวลาค่าถังที่ประทับต่ำบลําได้ ใจฉันจึงให้กวนอุกับภารรยาเล่าปี่ทั้งสองคนนั้นอยู่เรือนเดียวกัน หวังจะให้กวนอุคิดทำร้ายพี่สะไภ้ น้ำใจจะได้แตกออกจากเล่าปี่ จะได้เป็นสิทธิ์แก่ตัว ฝ่ายกวนอุให้พี่สะไภ้ทั้งสองนอนห้องข้างใน ตัวนั้นก็นั่งจุดเทียนดูหนังสือ รักษาพี่สะไภ้ออยู่นอกประตูยังรุ่ง มิได้ประมาทสักเวลาหนึ่ง จนถึงเมืองญูໂต์ ใจฉันรู้ดังนั้นก็เกรงใจกวนอุว่า มีความสัตย์แลกตัญญูต่อเล่าปี่ ใจฉันจึงให้กวนอุกับภารรยาเล่าปี่ไปอยู่ ณ ตึกสองหลังมีชานกลาง กวนอุจึงให้พี่สะไภ้ทั้งสองคนนั้นอยู่ตึกหนึ่ง แล้วให้หหารที่แก่ชาวญูรักษาประมาณสิบคน ตัวนั้นอยู่ตึกหนึ่งระหว่างรักษาพี่สะไภ้ทั้งสอง

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ใจฉันพากวนอุเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้แล้วทูลว่า กวนอุคนนี้มีฝีมือพอจะเป็นหหารได้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็มีความยินดีจึงตั้งกวนอุ เป็นนายหหาร ใจฉันกับกวนอุก็ลากลับมาบ้าน ใจฉันให้เชิญกวนอุกินโถะ จัดแจงให้กวนอุนั้นที่สูงกว่าชุมนangทั้งปวง แล้วให้เครื่องเงินเครื่องทองแผลแพรอย่างดีแก่กวนอุเป็นอันมาก กวนอุรับเอารสิ่งของนั้นแล้วก็ลาใจฉันกลับมาท่อญู จึงบอกเนื้อความทั้งปวงแก่พี่สะไภ้แล้วเอารสิ่งของนั้นให้

ฝ่ายใจฉันทำนุบำรุงกวนอุมิได้อนาท สามวันแต่งโถะไปให้ครั้งหนึ่ง หัววันครั้งหนึ่ง แล้วจัดหนูนิ่งสาวที่รูปงามลิบคุณให้ไปอยู่ปฏิบัติกวนอุหัวจะผูกน้ำใจไว้ให้กวนอุหลง กวนอุให้หนูนิ่งลิบคุณไปอยู่ที่พี่สะไภ้ใช้สอย ครั้นถึงสามวัน กวนอุจึงไปเยือนพี่สะไภ้ครั้งหนึ่ง นั่งอยู่แต่นอกประตูแล้วถามว่า พ่อญูปราศตือญู หรือ หรือป่วยใช้ประการใดบ้าง พี่สะไภ้จังตอบว่า ปราศตือญูมิได้ป่วยใช้ประการใด เจ้ารู้ข่าวเล่าปี่บ้างหรือไม่ กวนอุว่าไม่แจ้ง แล้วคำนับพี่สะไภ้กลับมา ใจฉันรู้ กิตติศัพท์ว่ากวนอุปฏิบัติพี่สะไภ้โดยสุจริตดังนั้น กีสรรเสริญกวนอุว่ามีความ

สัตย์หาผู้เสมอมาได้

ครั้นอยู่มารวันหนึ่ง ใจໄດ้ให้เชญการณอุมากินໂຕ เห็นการณอุห่มเลือชาด ใจໂຄจึงเอาเสืออย่างดีให้กวนอุ กวนอุรับเอาเสือแล้ว จึงเอาเสือใหม่นั้นใส่ชั้นใน เอาเสือเก่านั้นใส่ชั้นนอก ใจໂຄเห็นตังนั้นก็หัวเราะแล้วถามว่า เอาเสือใหม่ใส่ชั้นในนั้นกลัวจะเก่าไปหรือ กวนอุจึงว่าเสือเก่านี้ของเล่าปีให้ บัดนี้เล่าปีจะไปอยู่ ก็ได้มีได้แจ้ง ข้าพเจ้าจึงเอาเสือผืนนี้ใส่ชั้นนอก หวังจะดูต่างหน้าเล่าปี ครั้นจะ เอาเสือใหม่นั้นใส่ชั้นนอก คนทั้งปวงจะทราบนิห่าว่าได้ใหม่แล้วลืมเก่า ใจໂຄ ได้ยินตังนั้นก็สรรเสริฐกวนอุว่ามีกตัญญูนัก แต่คิดเสียใจอยู่ กวนอุก็ลาใจໂຄ กลับมาที่อยู่

ครั้นอยู่มารวันหนึ่ง หญิงคนใช้มาบอกแก่กวนอุว่า บัดนี้พี่สะใภ้ทั้งสอง ร้องให้รักกันอยู่ ด้วยเหตุสิ่งใดมีได้แจ้ง กวนอุได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงเข้าไปถึง ริมประตูแล้วถามว่า พี่ทั้งสองร้องให้ด้วยเหตุสิ่งใด นางกำหยาหยินจึงตอบว่า คืน นี้พี่ฝันเห็นเล่าปีทากหลุมลง ครั้นตื่นขึ้นมาก็ตกใจจึงแก่ฝันนางบิญหยิน เห็น พร้อมกันว่าเล่าปีตายแล้วพี่จึงร้องให้รัก กวนอุได้ฟังดังนั้น วิเคราะห์ดูเห็นฝัน ผิดประหลาด สำคัญว่าเล่าปีเป็นอันตรายก็ร้องให้ด้วย แล้วกวนอุจึงคิดกลอนุาย ว่าแก่พี่สะใภ้ทั้งสองหวังจะให้คลายความทุกษ์ จึงว่าฝันนั้นจะสำคัญเขาเป็นแน่ มีได้ ด้วยพี่ทั้งสองมีน้ำใจคิดถึงเล่าปีอยู่ จึงเผอญให้ฝันทั้งนี้ ใช้เล่าปีจะเป็น อันตรายอย่างนั้นหากไม่ได้ พี่ทั้งสองอย่าเคร้าโศกเลย พอกคนใช้ใจโน้มนาบอกกวนอุ ว่ามหอาอุปราชให้เชญไป กวนอุก็ลาพี่สะใภ้ไปหาใจໂຄ ใจໂຄเห็นหน้ากวนอุนั้น เคร้าหมองจึงถามว่า วันนี้เราเห็นทำนไม่สนาย มีทุกษ์สิ่งใดหรือ กวนอุบอกว่า พี่สะใภ้ข้าพเจ้าทั้งสองคิดถึงเล่าปี ด้วยมิรู้ว่าเป็นหรือตายแล้วชวนกันร้องให้ ข้าพเจ้าก็กลั้นน้ำตามได้ ใจໂຄได้ฟังดังนั้นก็ปลอบโยนกวนอุ แล้วก็ชวนกินโดย หวังจะให้คลายความทุกษ์ กวนอุเสพย์สุรามา มีได้เกรงใจใจໂຄ เอาเมือจับหนวด ของตัวเข้าแล้วจึงว่า เกิดมาเป็นชายไม่ได้ทำนบ่ารุงแผ่นดิน ทั้งเล่าปีผู้พี่นั้นก็มี คุณมา ถ้าเราจะเอาใจออกหากบันนี ก็หาผู้ใจจะนับถือว่าเป็นชายไม่ ใจໂຄได้ฟัง ดังนั้นก็คิดว่า กวนอุยังมีใจสัตย์ซื่อต่อเล่าปีอยู่ ใจໂຄทำเป็นไม่ได้ยินจึงแก้ลัง ถ้ากวนอุว่า หนวดของท่านประมาณสักกี่เส้น กวนอุจึงตอบว่าหนวดของ

ข้าพเจ้าประมานเหล่ายร้อยเส้น ครั้นถึงเทศกาลหนาก็หล่นไปบ้าง ข้าพเจ้าจึงทำถุงใส่ไว้ ใจได้ฟังดังนั้นจึงเอาเพรชาอย่างดี ทำถุงให้กวนอูสำหรับใส่หนวดกวนอูรับเอาถุงนั้นแล้วก็ลากลับมาที่อยู่

ครั้นเวลาเข้ากวนอูเข้าไปฝ่า พระเจ้าเห็นแต่กอดพระเนตรเห็นกวนอูใส่ถุงหนวดดังนั้นจึงตรัสถามว่า ถุงใส่สิ่งใดแขวนอยู่ที่ค่อนนั้น กวนอูจึงทูลว่า ถุงนี้มหាផ্রาชให้ข้าพเจ้าสำหรับใส่หนวดไว้ แล้วกวนอูก็ถอดถาวรให้กอดพระเนตร พระเจ้าเห็นแต่เห็นหนวดกวนอูยาวถึงอกเส้นละเอียดงามเสมอ กันแล้วตรัสรู้สึกว่ากวนอูนี้หนวดงาม จึงพระราชทานชื่อว่า บีเยียงกง แปลภาษาไทยว่าเจ้าหนวดงาม แล้วก็เด็ดจี้นั้น ใจโน้มกับชุนนางทั้งปวงแลกวนอูก็ออกจากที่ฝ่า มาถึงประตูวังกวนอูก็ขึ้นมาตามใจโน้มไป ครั้นถึงหน้าบ้านกวนอูก็ลาใจโนะจะมาที่อยู่

ใจโนะเห็นม้ากวนอูผอม จึงถามว่าเหตุใดม้าจึงผอมไม่สมควรท่าน กวนอูจึงตอบว่า ม้าตัวนี้มีกำลังน้อย ท่านกำลังข้าพเจ้ามิได้จึงผอม ใจโนะได้ฟังดังนั้น จึงให้หหารไปเอาม้าเชิงเข้าวมา แล้วถามกวนอูว่า ม้าตัวนี้เป็นของผู้ใดท่านรู้จักหรือไม่ กวนอูจึงว่าม้าตัวนี้ของลิปีข้าพเจ้ารู้จักอยู่ ใจโนะก็ให้จัดแจงเครื่องม้าพร้อมแล้วก็ให้กวนอู กวนอูมีความยินดี ลงจากม้าคุกเข่าลงค่านับแล้วว่า ซึ่งมหาอุปราชให้ม้าตัวนี้แก่ข้าพเจ้านั้นคุณหากที่สุดมิได้

ใจโนะได้ฟังดังนั้นก็คิดกริ่งใจถามว่า เราให้เงินทองสิ่งของแก่ท่านมาเป็นอันมากก็ไม่ยินดี ท่านไม่ว่าชอบใจแล้วมีความยินดีเหมือนเราให้ม้าตัวนี้ เหตุใจนท่านจึงรักม้าอันเป็นสัตว์เดียร์จดหมายมากกว่าทรัพย์สิ่งสิ่งอีกเล่า กวนอูจึงตอบว่าข้าพเจ้าแจ้งว่าม้าเชิงเข้าวตัวนี้มีกำลังมาก เดินทางได้วันละหมื่นเส้น แม้ข้าพเจ้ารู้ช่าว่าเล่าปีอูที่ได ถึงมาตราว่าใกล้จะไปหาได้โดยเร็ว เหตุฉะนี้ข้าพเจ้าจึงมีความยินดี ขอบคุณหาอุปราชมากกว่าให้สิ่งของทั้งปวง

ใจโนะได้ฟังดังนั้นยิ่งมีความน้อยใจ แล้วคิดว่าเราเสียทีที่ทำนุบำรุงกวนอูด้วยศักดิ์ศรัทธา ใจโนะก็คิดรักเล่าปีอูมิได้ขาด กวนอูก็ลาใจโนะไปที่อยู่ ใจโนะถามเตี้ยวเลี้ยวว่า เราเลี้ยงกวนอูถึงขนาดนี้แล้ว กวนอูยังมีน้ำใจผูกพันรักเล่าปีอู เราจะคิดอ่านประการใดกวนอูจึงจะเอ้าใจออกหาก

เล่าปีเตียวเลี้ยวจึงว่า ขอให้ดอยู่สักเวลาหนึ่งก่อน ข้าพเจ้าจะไปว่ากล่าวลงความคิดความอุตุว่า จะมีใจสัตย์ซื่อต่อเล่าปีเที่ยงแท้หรือ หรือจะคิดอ่านยกย้ายประการใดบ้าง

ครั้นเวลารุ่งเช้าเตียวเลี้ยวจึงไปหาคนอุตถ้อยที่ถ้อยคำนับกัน เตียวเลี้ยวจึงว่าแก่กวนอูว่า ตั้งแต่มหาอุปราชได้ทำมาไว้ ก็มีความยินดีทำบุญบำรุงท่านเป็นอันมาก เพราะมีความเมตตาท่าน กวนอูจึงว่าทุกวันนี้มหาอุปราชชูบลังหาร จึงได้มีความสุข คุณนั้นก็มีเป็นอันมาก แต่จะได้วยคิดถึงเล่าปีนั้นหมายได้เตียวเลี้ยวจึงตอบว่า ธรรมดาก็มาเป็นชาญให้รู้จักที่หนักที่เบา ถ้าผู้ใดมิได้รู้จักที่หนักที่เบา คนทั้งปวงก็จะล่วงติดเตียนว่าผู้นั้นหาสติปัญญาไม่ อันมหาอุปราชนี้มีน้ำใจเมตตาท่าน ทำบุญบำรุงท่านยิ่งกว่าเล่าปีอีก เหตุใดทำนั้นจึงมีใจคิดถึงเล่าปีอญ

กวนอูจึงว่า ชั่วมหาอุปราชมีคุณแก่เราก็จริงอยู่ แต่จะเบรียนเล่าปีนั้นยังมิได้ ด้วยเล่าปีนั้นมีคุณแก่เราก่อน ประการหนึ่งก็ได้สำนາไไว้ต่อ กันว่าเป็นพื้นองเรางึงได้ตั้งใจรักษาสัตย์อยู่ ทุกวันนี้เราก็คิดถึงคุณมหาอุปราชอยู่มิได้ขาดถึงมาตราว่าเราจะไปจาก ก็จะขอแทนคุณเสียก่อนให้มีชื่อปรากฏไว้เรางึงจะไปเตียวเลี้ยวได้ฟังดังนั้นจึงถามกวนอูว่า ถ้าเล่าปีถึงแก่ความตายแล้ว ท่านจะอยู่กับมหาอุปราชหรือ หรือจะคิดประการใด กวนอูจึงตอบว่า ตัวเราเกิดมาเป็นชาญรักษาสัตย์มิให้เสียเวลา ถึงมาตราว่าเล่าปีจะถึงแก่ความตาย เรา ก็จะตายไปตามความที่ได้สำนາไไว้

เตียวเลี้ยวเห็นกวนอูนั้นมีใจสัตย์ซื่อต่อเล่าปีอยู่เป็นมั่นคง ก็ลากลับมาจึงเอาน้อความทั้งปวงบอกแก่โจโฉทุกประการ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ทอดใจให้ญมีความวิตก ซึ่งจะเอากวนอูไว้ให้ขาดจากเล่าปีก็ไม่สมคิด แล้วสรรเสริญกวนอูว่า มีความสัตย์ซื่อมั่นคงนัก ทันใดก็จึงว่าแก่โจโฉว่า อันความคิดกวนอูนั้นจะแทนคุณมหาอุปราชเสียก่อนแล้วจึงจะไปจาก ถ้ามีศึกมาก็อย่าให้กวนอูออกอาสา เม้กวนอูยังไม่มีความชอบก็จะอยู่ด้วยมหาอุปราช โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย

ตอนที่ ๒๗

ฝ่ายเล่าปี老子ย้อยในเมืองกิจิ่ว คิดถึงกวนอู เตียวหุยกับครอบครัวซึ่งพัลดไป มีไดรู้ว่าเป็นแต่สายประการใด ก็มีความทุกข์ร้อนมีได้ชาด อ้วนเสี้ยวเห็นหน้าเล่าปีเคร้าหมองจึงถามว่า ทำนีความวิตกสิ่งใด เล่าปีจังบอกว่า ตัวข้าพเจ้าแต่กมาได้พึงท่านกีพันภัยแล้ว แต่คิดถึงครอบครัวแล่น้องทั้งสองซึ่งพัลดไปนั้น มีไดรู้ว่าตายหรือเป็นประการใด ประการหนึ่งได้เกิดมาเป็นชายแล้ว คิดจะทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข การทั้งปวงก็ไม่สำเร็จ ป่วยการเกิดมาเสียเปล่า ข้าพเจ้าจึงไม่สบาย เพราะเหตุฉะนี้

อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นจึงว่า ใจโดยการทำทรยาบช้าต่อแผ่นดิน เรายกกองทัพไปต่ำลิทธง หวังจะกำจัดใจโนเลสิย พอกเป็นแทรกการหนาเรางึงให้วันเหลียงคุ่มหาการตั้งค่ายอยู่ปลายแคนเมืองชูโต ตัวเรายกกลับมา ครั้งนี้เป็นฤทธิ์ร้อนแล้ว ทำนอย่างวิตกเลย เราจะยกทัพไปตีเมืองชูโต อันครอบครัวแล่น้องทั้งสองนั้น ถ้าจะเป็นแต่สายประการได้ก็จะรู้ข่าว

เตียนห้องได้ยินอ้วนเสี้ยวว่าดังนั้นจึงว่า เมื่อใจโดยกไปตีเมืองชีจิวนั้น ข้าพเจ้าได้วากล่าวให้ท่านยกไปตีเมืองชูโต เห็นจะได้โดยง่ายก็ไม่ยกไป บัดนี้ใจโดยได้เมืองชีจิวนแล้ว ยกกองทัพกลับไปรักษาเมืองชูโตอยู่ ซึ่งท่านจะยกไป กำจัดใจโดยครั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นไม่ได้ ด้วยทหารทั้งปวงพร้อมมูลอยู่ ขอให้ท่านคงไว้ฟังช่าวดู ถ้ารู้ว่าใจโดยกกองทัพไปกระทำย่ำຍเมืองได้ จึงค่อยยกทัพไปตีเมืองชูโต เห็นจะได้โดยง่าย

อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่เล่าปีว่า คำเตียนห้องทัดทานไว้ท่านจะเห็นประการใด เล่าปีจังว่า ใจโดยทำทรยาบช้ามีได้ยำเกรงพระเจ้าเทียนแต่ เมืองชูโตแล้วเมืองทั้งปวงก็ได้ความเดือดร้อน ทุกวันนีบรรดาคนทั้งปวงก็แจ้งอยู่ว่า ทำนีใจสัตย์ซื้อต่อแผ่นดิน และท่านมานั่งอยู่ไม่คิดกำจัดศัตรูราชสมบัติเสียนั้น ไม่ควร ประการหนึ่ง ใจโดยมีความคิดแก่ชื่น พระเจ้าเทียนเต็จะได้ความ

ทรงมาพระทัยนัก ขอท่านดำเนิรดุจควร อ้วนเสี้ยวได้ฟังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้ เตรียมมหาหารไว้ให้พร้อมกัน ได้ฤกษ์เมื่อใดจะยกไป เตียนห้องจึงห้ามอ้วนเสี้ยว ว่าครั้งนี้ท่านอย่าเพ้อຍกทัพไป จงฟังคำชี้พเจ้าก่อน

อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็กรา จึงว่าแก่เตียนห้องว่า เรายอดจะทำบุญบำรุง แผ่นดิน ตัวบังอาจห้ามเราหันนี้จะให้พระเจ้าเตียนเป็นอันตรายหรือ เตียนห้อง เห็นอ้วนเสี้ยวโกรธก็ตกใจ จึงคุกเข่าลงค่านั้นแล้วว่า ข้าพเจ้าว่าหันนี้เป็นความ สุจริต ใช้จะคิดให้เป็นอันตรายถึงพระเจ้าเตียนเตามีได้ ถ้าท่านจะชนยกไป เห็นจะเสียที่แก่ใจโน้มั่นคง อ้วนเสี้ยวได้ยินเตียนห้องว่าดังนั้น ก็ยิ่งมีความ โกรธเป็นอันมาก ซักกระบือกจะพันเตียนห้องเสีย เล่าปีจึงห้ามอ้วนเสี้ยวว่า ท่านจะยกกองทัพไปทำการส่งความ จะมาทำอันตรายชีวิตที่ปรึกษาเสียนั้นไม่ ควร อ้วนเสี้ยวก็ฟังคำเล่าปี จึงให้อาเตียนห้องไปจำคุกไว้

จօสิวเห็นอ้วนเสี้ยวอาเตียนห้องไปจำคุกไว้ดังนั้นก็เสียใจ จึงเอา ทรัพย์สิ่งลินหั้งปวงของตัวนั้นแยกแก่บุตรภรรยาญาติพี่น้อง แล้วว่าอ้วนเสี้ยว จะยกทัพไปครั้งนี้ถึงมาตราว่ามีชัยมา อันจะให้บ่าเหนือจสิ่งได้แก่เรานั้นหมายได้ ถ้า ไปทำการส่งความเพลี่ยงพล้าแก่ใจ ให้ชีวิตเราจะไม่รอดมา หันหั้งปวงจะ อยู่เป็นสุขเดิม ภรรยาและญาติพี่น้องได้ฟังจօสิวว่าดังนั้น จึงมีความสงสารก็ ร้องให้รากจօสิวทุกคน

อ้วนเสี้ยวจึงให้หนังสือไปถึงนั้นเหลียง ชึ่งคุณทหารอยู่่ต่ำบลลิทยนั้น ให้เป็นกองหน้ายกล่วงเข้าไปถึงเมืองญูโต จօสิวจึงห้ามอ้วนเสี้ยวว่า ชึ่งท่านจะใช้ วันเหลียงคุณทหารเป็นกองหน้าไปแต่ผู้เดียวันนี้ข้าพเจ้าเห็นไม่ควร ด้วย วันเหลียงเป็นคนดืดดึงไม่ได้รู้จักที่เสียที่ได้ อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็กรา จึงว่า วันเหลียงเป็นทหารเอกของเรา เหตุใดท่านจึงมาติเตียนดังนี้ จօสิวมีได้ตอบ ประการได อ้วนเสี้ยวก็ให้ม้าใช้อาหนังสือไปให้แก่นั้นเหลียง วันเหลียงแจ้งใน หนังสือแล้ว ก็ยกกองทัพติดล่วงเข้าไปในแดนเมืองญูโต ถึงต่ำบลแปะเบ็กให้ ตั้งค่ายมั่นอยู่ อ้วนเสี้ยวนั้นก็พาเล่าปี่ยกกองทัพหนุนไป

ฝ่ายเล่าอี้ยนเจ้าเมืองตองกุน รู้ว่ากองทัพอ้วนเสี้ยวยกมาถึงต่ำบล แปะเบ็ก จึงแต่งหนังสือให้ม้าใช้ไปแจ้งข้อราชการแก่ใจโน ใจโนแจ้งในหนังสือ

ดังนั้นก็จัดแจงหารยกไป กวนอูรู้เนื้อความดังนั้นจึงเข้าไปหาโจโฉแล้วว่า ครั้งนี้ท่านจะยกไปรบอ้วนเสี้ยว ข้าพเจ้าจะขออาสาไปเป็นทัพหน้า โจโฉจึงว่าการศึกแต่เพียงนี้ไม่พอจะร้อนถึงท่านก่อน แม้เราไปทำสิ่ง什么样แก่อ้วนเสี้ยวขัดสนประการใด จึงจะให้มามเชิญท่านต่อภัยหลัง กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ลาโจโฉกลับมาที่อยู่

โจโฉจึงจัดทัพรสิบห้ามีน แยกออกเป็นสามกอง แล้วยกออกจากเมืองชูโตไปถึงกลางทาง พอม้าใช้เอาน้ำอุ่นมาอุ่นกว่า บัดนี้ทัพหน้าอ้วนเสี้ยวยกเข้ามาถึงตำบลแปะเบี้ยแล้ว โจโฉรู้ดังนั้นจึงสั่งทัพรสองกองนั้นว่าให้ตัดทางริบลงไปต้านทานทัพอ้วนเสี้ยวไว้ เราจะยกไปต้านลับแปะเบี้ย แล้วโจโฉก็คุมทัพรห้ามีนรับยกไปถึงตำบลแปะเบี้ย จึงตั้งค่ายโอบเข้าไว้ใกล้กองทัพนั้นเหลียงทางประมาณห้าสิบ步 โจโฉจึงขึ้นบนเนินเขา แล้วแลลงไปดูเห็นทัพรั้งเหลียงนั้นประมาณสิบห้ามีนเศษตั้งค่ายอยู่เป็นมั่นคง โจโฉจึงว่าแก่ซงเทียนว่า ท่านอยู่กับลิปเป็นนั้นราได้ยินกิตติศัพท์ว่ามีฝีมืออยู่ ท่านจะคุมทัพรไปรบกับนั้นเหลียง

ซงเทียนก็รับคำโจโฉแล้วขึ้ม้าถือทวนคุณทัพรไปถึงหน้าค่ายนั้นเหลียง นั้นเหลียงเห็นก็คุมทัพรออกไปรบกับซงเทียนได้สามเพลง นั้นเหลียงก็เอว้าวฟันซงเทียนตกม้าตาย โจโฉเห็นดังนั้นก็ตกใจ แล้วว่าทัพรอ้วนเสี้ยวคนนี้มีฝีมือเต็มแข็งนัก จุยชาจึงว่า นั้นเหลียงชำนาญมากเพื่อนข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าจะขออาสาไปช่วยนั้นเหลียงจึงจะหายแค้น โจโฉมีความยินดีจึงเกณฑ์ทัพรให้จุยชายกออกไปรบกับนั้นเหลียงได้ยกหนึ่ง นั้นเหลียงเอว้าวฟันมุยชาตัวขาดออกไปเป็นสองห่อน ทัพรห้องปวงก์แตกกลับมาค่าย โจโฉเห็นดังนั้นจึงปรึกษาทัพรห้องปวงว่า นั้นเหลียงคนนี้มีฝีมือกล้าหาญนัก จะซงเทียน จุยชาตาย ผู้ใดจะอาสาไปจับนั้นเหลียงมาได้

ซิหลงจึงรับว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปจับนั้นเหลียงมาให้ได้ โจโฉก็เกณฑ์ทัพรให้ซิหลงยกไปรบกับนั้นเหลียงได้สิบเพลง ซิหลงท่านฝีมืออันเหลียงมีได้ก็ถอยกลับมาค่าย ทัพรห้องปวงห้องปวงก์เสียใจ พอเวลาพลบค่าต่างคนก็ต่างรักษาค่ายมั่นอยู่ โจโฉจึงปรึกษาทัพรห้องปวงว่า ผู้ใดจะต้านทานนั้นเหลียงได้ ซิหลงจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นแต่กวนอูผู้เดียวมีกำลังจะรบพุ่งด้วยนั้นเหลียงได้ โจโฉจึง

ตอบว่า ครั้นเราจะให้ไปทางกวนอูออกมานั้น ถ้ากวนอูรับชนาแล้วก็จะไปจากเรา ซึ่หลงจึงว่าข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าปีไปอาศัยอัวนเสี้ยวอยู่ เม็กวนอูจากทหาร อัวนเสี้ยวคนนี้เสียได้ อัวนเสี้ยวรู้ก็จะมาเล่าปีเสีย เมื่อเล่าปีตามแล้วกวนอูก็จะเป็นลิทธิ์อยู่แก่ท่าน ใจโนหันชอบด้วย จึงให้ทหารรับเข้าไปทางกวนอู ทหารจึงเอานือความไปบอกแก่กวนอูว่า บัดนี้มาอุปราชให้เชญท่านออกไป

กวนอูแจ้งดังนั้น จึงเข้าไปถึงประดุจแล้วบอกแก่พี่สะไภ้ทั้งสองว่า บัดนี้ใจโนให้มาหาตัวข้าพเจ้าไปจะให้ทำการศึก พี่สะไภ้ทั้งสองจึงว่า เจ้าจะไปก็คงมีชัยแก่คัตตูเดิด แต่ฟังข่าวเล่าปีดูด้วย กวนอูรับคำแล้วก็ลาพี่สะไภ้มาชั้นมา เชึกเรืองถือว่าพากหารประมาณก้าคนสินคนรับออกไปถึงค่าย ใจโนเห็นกวนอูมาก็มีความยินดี แล้วว่างันเหลียงทหารอัวนเสี้ยวมีฝิมือช่างเทียน งยชาเสีย เราจึงให้ไปทำท่านมาหัวงจะให้รับด้วยจันเหลียง กวนอูได้ฟังดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอออกไปดูหัวงที่ก่อน ใจโนจึงพา กวนอูชั้นไปดูบนเนินเขา พอเห็นจันเหลียง คุณทหารมาจะไกลัถึงหน้าค่าย ใจโนจึงว่าแก่กวนอูว่า ท่านดูเดิด ซึ่งคนซึ่งม้ากันร่มระย้านั้นซึ่งองันเหลียงเป็นนายทหารทัพหน้า กวนอูจึงว่างันเหลียงคนนี้หรือข้าพเจ้าพօจะสู้ได้อยู่ท่านอย่างวิตกเลย ข้าพเจ้าจะตัดศีรษะจันเหลียงมาให้ท่าน จงได้ ใจโนจึงว่าแก่กวนอูว่า ท่านอย่าเพ่อประมาทดูหมิ่นจันเหลียงก่อน กวนอูจึงว่าข้าพเจ้าก็มีฝิมืออยู่บ้าง ซึ่งว่าจะขออาสาไปตัดศีรษะจันเหลียงมาให้แก่ท่าน ทึ่นจะไม่ยกนัก อุปมาเหมือนยาตะเกียงหยิบของกินในโนตีะ

เตียวเสี้ยวได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่กวนอูว่า อันธรรมดากการศึกนั้น ถ้าจะว่าสิ่งใดกับแม่ทัพแม่กอง จงประมาณการให้แน่นอนก่อนจึงว่า กวนอูจึงว่า ท่านอย่างวิตกเลย แล้วก็ลาใจโนชั้นมาควบผ่าทหารจันเหลียงออกไป ผ่ายทหารจันเหลียงมิทันรู้ตัว ครั้นเห็นกวนอูควบม้าออกมาก็ตกใจกลัว ต่างคนต่างหลบหลีกไปเป็นอันมาก กวนอูนั้นชับม้าควบไปด้วยกำลังเร็ว จะไกลัถึงม้าจันเหลียงจันเหลียงเห็นกวนอูนั้นหน้าแดงประหลาดกว่าทหารทั้งปวง ก็หมายใจว่าเป็นน้องเล่าปี จะบอกข่าวเล่าปีก็มิทัน พอกวนอูเอาร้าวฟันจันเหลียงคอขาดตายทหารใจโนเห็นดังนั้น ก็พากันໄล่ฆ่าพันทหารจันเหลียงตายเป็นอันมาก แล้วเก็บเครื่องศัสราช กวนอูจึงตัดเอาศีรษะจันเหลียงเข้ามาให้ใจโน ค่าย ใจโน

เห็นดังนั้นก็มีความยินดี สรรเสริญกวนอุว่า ตัวท่านมิใช่ท่านมุขย์ อันมีฝีมือรวดเร็วดังนี้สมเป็นท่านเทพดา

กวนอุได้ยินใจโฉวว่าดังนั้น จึงแกลงถ่อมตัวว่า อันฝีมือช้าพเจ้านี้เป็นแต่ประมาณ น้องช้าพเจ้าซื่อเตียวหุยนั้น มีกำลังฝีมือกล้าหาญยิ่งกว่าช้าพเจ้าอีกถึงท่านลักร้อยหมื่นปีองกันนายทัพอยู่ก็ตี เตียวหุยก็อาจทักเข้าไปตัดศีรษะมาได้โดยเร็ว อุปมาดังหยินเอาร้อนในลัง ใจโฉได้ฟังดังนั้นก็คิดเกรงฝีมือเตียวหุย จึงสั่งท่านให้เขียนอักษรไว้กับเลือดทุกคนว่า ถ้าผู้ใดพบเตียวหุยอย่าเพ่อสู้รบ ให้รอฟังกำลังดูก่อน

ฝ่ายท่านจันเหลียงแต่การจัดการจะไปถึงกองทัพอ้วนเสี้ยว จึงบอกเนื้อความให้ฟังทุกประการ อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แล้วคิดสงสัย ว่าแต่ก่อนมิได้ปรากฏว่าท่านใจโฉหน้าแดงหนวดยาว มีกำลังเข้มแข็งขนาดนี้ ซึ่ลิวจึงว่าซึ่งท่านคนนี้หน้าแดงหนวดยาว ช้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นกวนอุนองเล่าปีเป็นมั่นคง อันผู้อื่นนั้นไม่ปรากฏ อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็โทรศัจจิงว่าแก่เล่าปีว่า น้องท่านไปเป็นท่านใจโฉ แล้วมาฆ่าท่านเอกสารของเราเสียขนาดนี้ ก็เห็นว่าท่านเป็นพวกใจโฉแกลงเข้ามาอยู่เป็นไส้ศึก จะเสียงไว้มิได้ อ้วนเสี้ยวก็สั่งท่านให้อาตัวเล่าปีไปฆ่าเสีย

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า เหตุไอนทำมาดูเบา พึงความช้างเดียวฉะนี้ ขอท่านดำเนิรดูให้ครวกก่อน ช้าพเจ้าเสียบ้านเมืองแล ครอบครัวสมัครพรคพวงทั้งปวง จนยังแต่ตัวผู้เดียวมาพึงท่าน ก็ เพราะใจโฉยกมาทำอันตราย กวนอุ เตียวหุยน้องช้าพเจ้านี้จะเป็นหรือตายประการใดก็ยังมิได้แจ้ง ซึ่งท่านหน้าแดงหนวดยาวนั้นจะมีแต่กวนอุนผู้เดียวหรือ หรือผู้อื่นจะมีอยู่บ้างท่านจะพิเคราะห์ดูให้แน่ก่อน อ้วนเสี้ยวเป็นคนไม่ยั่งยืน ครั้นได้ฟังเล่าปีว่าดังนั้นก็กลับโทรศัจว่า ตัวเป็นคนหาปัญญาไม่ แกลงมาเจรจาจะให้เราฆ่าเล่าปีเสีย แล้วอ้วนเสี้ยวก็ชวนเล่าปีกินโต๊ะ คิดอ่านจะยกไปแก้แค้นใจโฉ

บุนทิวจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ท่านใจโฉจะรับนั้นเหลียงเสียนั้น ช้าพเจ้าจะขออาสาไปรบใจโฉ อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้น เห็นว่าบุนทิวมีกำลังมาก สูงหกศอกหน้าดำเนิรดังหมี แล้วฝีมือกล้าหาญพอจะสู้รบกับท่านใจโฉได้ จึงว่าซึ่งท่านรับ

อาสาครั้งนี้เรามีความยินดีนัก แล้วอ้วนเลี้ยวจึงเกณฑ์ทหารสิบหมื่น จัดแจง เรือรบจะให้บุนทิวยกข้ามแม่น้ำของโหไปรบกับโจโฉ ซึ่ลิวจึงว่าแก่อ้วนเลี้ยวว่า โจโฉเป็นคนมีความคิด ได้ชัยชนะก็มีใจกำเริบ ซึ่งทำนดูเป็นให้บุนทิวยกข้าม แม่น้ำไปนั้น เกลือกโจโฉจะเกณฑ์ทหารมาอยู่สักดึกกลางทางก็จะเสียที่เปล่า อ้วนเลี้ยวได้ฟังดังนั้นก็กราบจังค์ซึ่ลิวว่า อ้ายคนหาปัญญาไม่ มันคิดอ่านแต่จะ ให้เราเสียการ ซึ่ลิวมีได้ตอบประการใด จึงลุกออกไปภายนอกแล้วหอดูใจใหญ่ จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ผู้ซึ่งเป็นนายหัวหน้ากอง แม้คิดการได้ตลอด ทหาร ทั้งปวงก็ไม่เป็นอันตราย บัดนี้อ้วนเลี้ยวทำการลงครามดูหมื่นโจโฉ เราเห็น การจะไม่ตลอด ช่วยว่ากกล่าวตักเตือนก็มีได้เชื่อฟัง ท่านทั้งปวงจะเอาชาติพ มากทึ้งไว้ต่ำลงเป็นมั่นคง แต่วันนั้นมาซึ่ลิวที่ทำเป็นป่วย มีได้คิดอ่านปรึกษา ด้วยอ้วนเลี้ยว ในขณะนั้นอ้วนเลี้ยวก็เร่งจัดแจงให้บุนทิวยกไป

เล่าปี่จึงว่าแก่อ้วนเลี้ยวว่า ข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านก็ได้ความสุข ท่านมี คุณแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะขออาสาไปกับบุนทิวยจะได้แทนคุณท่าน ประการหนึ่งจะได้สิบดูให้เห็นว่า ทหารหน้าแดงหนวดยาวนั้นจะเป็นกวนอูหรือ หรือผู้ใด อ้วนเลี้ยวได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึงว่าแก่บุนทิวยว่า เล่าปี่เป็นคน มีสติปัญญา เราจะให้ไปกับท่าน จะได้ช่วยกันคิดอ่านทำสิ่งครามกับโจโฉ บุนทิวย จึงตอบว่า เล่าปี่เป็นคนมีสติปัญญา ก็จริง แต่กลัวผีมือโจโฉอยู่ ซึ่งท่านจะให้ เล่าปี่ไปกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าจะแบ่งทหารสามหมื่นให้เล่าปี่ยกไปกองหนึ่งต่าง หาก อ้วนเลี้ยวเห็นชอบด้วย จึงเกณฑ์ทหารสามหมื่นให้เล่าปี่ยกไปเป็นกองหลัง ครั้นได้ฤกษ์ดี บุนทิวยกล่าวอ้วนเลี้ยวกราบเป็นกองหน้าข้ามแม่น้ำของโหไป แต่เล่าปี่ออกจากที่ยังมีได้ข้ามแม่น้ำ

ฝ่ายโจโฉครั้นได้ชัยชนะก็มีความยินดี จึงแต่งหนังสือเสนอความ ชอบกวนอูให้ทหารถือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ พระเจ้าเหี้ยนเต้แจ้งดังนั้น ก็ตีพระทัย จึงพระราชทานตราสำหรับที่ให้กวนอูเป็นหันสือแต่งเข้า แปลภาษา ไทยว่าเป็นชนนangผู้ใหญ่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทหารรับตราสำหรับที่แล้ว ถวาย บังคมลากลับไปหาโจโฉ โจโฉจึงเอาราเน้นให้กวนอู พอม้าใช้อาเนื้อความ นานอกโจโฉว่า บัดนี้อ้วนเลี้ยวให้บุนทิวยคุมทหารประมาณเก้าหมื่นสิบหมื่นยก

ข้ามแม่น้ำของโภมา

โจโฉได้ฟังดังนั้น ก็จัดแสงอาทิตย์กองหลังยกมาเป็นกองหน้า เอาทารากองหน้ามาเป็นกองหลัง และให้คุณอาเกวียนซึ่งบรรทุกเสบียงนั้นไปหน้าทหารทั้งปวง ลิขอย่างว่าแก่โจโฉว่า เทศไนเมหาอุปราชจึงอาเกวียนเสบียงอาหารมาไว้หน้าทหารทั้งปวง โจโฉจึงตอบว่า เรายกไปทำสิ่งครามทุกครั้ง เอาทเสบียงอาหารไว้ภายในห้องที่พักเป็นอันตราย มาครั้งนี้เรารถึงให้คุณเสบียงไปก่อน ลิขอย่างว่าแม่พงกองทัพอ้วนเสี้ยวกลางทาง ทหารซึ่งคุณเสบียงไปนั้นไม่ชำนาญในการรบ จะมีเสียเสบียงอาหารเสียหรือ โจโฉจึงว่าท่านอย่าวุ่นวายไปเลย ซึ่งจะได้จะเสียประการใด นานไปจึงจะเห็นความคิดเรา และว่าโจโฉก็รับยกหัวไปถึงกลางทาง หัวหน้าโจโฉพบหัวบุนทิว ได้รับพุ่งกันเป็นสามารถ กองลำเลียงโจโฉซึ่งคุณเสบียงไปนั้นไม่สันทัดในการสู้รบกับแทกกระจัดกระจาดไป ทิ้งเสบียงอาหารเสีย ทหารบุนทิวได้เสบียงแล้ววุธเป็นอันมาก

ฝ่ายกองลำเลียงซึ่งแทกนั้นจึงอาเนื้อความมาบอกโจโฉว่า ทหารบุนทิวตีอาเสบียงไปได้ ครั้นจะรับมาบนอกหัวท่านก็ไม่ทันที บัดนี้ทหารบุนทิวเก็ตตีรุกลงมา โจโฉได้ฟังดังนั้นมีได้ตอบประการใด พอแลเห็นนั้นเชริมทาง จึงพาทหารทั้งปวงเข้าไปแอบเนินเขาอยู่ แล้วให้ทหารลงจากม้าถอดเกราะเสีย แต่ทหารที่ใกล้ตัวโจโฉนั้นให้ถืออาวุธไว้ และทหารทั้งปวงเห็นกองหัวบุนทิวยกมาใกล้ก็ตกใจ ชวนกันร้องวุ่นวายว่าจะถอยไปอยู่ ณ ค่ายแพะเบี้ย

ชุนเชียนนั้นรู้อัชณาสัยโจโฉ ครั้นเห็นทหารระสำราษย์ดังนั้น จึงห้ามทหารทั้งปวงว่าอย่าวุ่นวายไปเลย ครั้นนี้เราได้ท้ออยู่แล้ว โจโฉได้ยินชุนเชียว่าก็ขอบใจ จึงหัวเราะแล้วพยักหน้าให้ชุนเชียว ฝ่ายทหารบุนทิว ครั้นยกมาเห็นกองหัวโจโฉอยู่ในเงื่อมเขามีได้ตั้งมั่น และบุนทิวกับทหารทั้งปวงมีใจกำเริบ ก็เข้าตีซึ่งม้าอาวุธเรียรายไม่เป็นกระบวนการทัพ ฝ่ายโจโฉได้ทีแล้วก็ให้ทหารอกรบทุ่งล้อมบุนทิวกับทหารเหล่าว่า บุนทิวนั้นรับพุ่งป้องกันเป็นสามารถ เห็นจะต้านทาน มีได้ก็ขับม้าฝ่าทหารหนืออกจากที่ล้อมไปแต่ตัวผู้เดียว โจโฉอยู่บ่ำเพาเห็นดังนั้น จึงร้องว่า บุนทิวเป็นทหารเอกสารของอ้วนเสี้ยวควบม้าหนี้ไปโน่นแล้ว ผู้ใดอาสาจะจับตัวให้เราได้

รูปที่ ๖๐ การอุรนบุนทิวทหารอ้วนเสี้ยว

รูปที่ ๖๑ การอุเชิญพี่สะไภ้ทั้งสองขึ้นรถจักรไฟฟ้าเล่น

เตียวเลี้ยว กับ ชิหลง ได้หัง ใจ ใจว่า ก็รับอาสา แล้วขับม้า ไล่ตาม บุนทิว เหลี่ยว มา เห็น ท่าทาง ทั้งสองขับม้า ตามมา บุนทิว ก็ยิง เกาทันซ์ ไปถูกพู่ หมวก เตียวเลี้ยว ขาด เตียวเลี้ยว เห็น ดังนั้น ก็ โกรธ จึงขับม้า ไล่ เข้าไป ก่อน ม้า ชิหลง หวัง จะ จับ บุนทิว ให้ได้ บุนทิว ช้ำ ยิง เกาทันซ์ มา อีก ถูก หน้า ผาก เตียวเลี้ยว ล้มลง บุนทิว ก็ ชัก ม้า กลับ มา จะ เอา น้าว พัน เตียวเลี้ยว พอ ชิหลง ขับ ม้า ทัน เอา น้าว รับ น้าว บุนทิว ไว้ ได้ ชิหลง กับ บุนทิว รบ กัน อยู่ ได้ สาม สิบ เพลง พอ ท่า บุนทิว ที่ ข้าง หลัง ทุน นา เป็น อัน มาก ชิหลง เห็น จะ เสีย ที่ ก็ พา เตียวเลี้ยว กลอย กลับ มา หา ใจ ใจ บุนทิว ก็ คุม ท่า ไว้ ไล่ ไป

ฝ่าย กวน อู เห็น ดังนั้น ก็ ถือ น้าว พา ท่า หาร สิบ เอ็ด สิบ สอง คน ออก ภักดิ หน้า บุนทิว ไว้ แล้ว ร้อง ว่า อ้าย พว กัต ตรู ขับ ม้า หนึ จจะ ไป แห่ง ใด บุนทิว ได้ ยิน ดังนั้น ก็ โกรธ จึง ขับ ม้า เข้า รบ ได้ สาม เพลง บุนทิว เห็น จะ ต้าน ท่า นั้น ได้ ก็ ขับ ม้า ถอย หนึ จจะ กลับ ไป หา กอง กพ เล่า ปี กวน อู ขับ ม้า เชือ กะ เขาว ไล่ ไป ด้วย ฝี ท่า อัน เร็ว ถึง ฝั่ง เม่น น้ำ ของ โห ทัน ม้า บุนทิว เข้า กวน อู จึง เอา น้าว พัน บุนทิว ตก ม้า ตาย ใจ ใจ อยู่ บน เนิน เขา และ เห็น ดังนั้น ก็ ให้ ท่า หาร ไล่ ฆ่า พัน ท่า หาร บุนทิว ล้ม ตาย เป็น อัน มาก ท่า ซึ่ง เทเลื่อน ก็ แต่ กะ จัด กระจาย เสบียง และ อา วุช ซึ่ง เสีย ไป นั้น ก็ ได้ คืน มา ลื้น

ฝ่าย เล่า ปี ยก ท่า หาร สาม หมื่น ทุน นา ยัง มิ ทัน ข้าม เม่น น้ำ ไป พบ ท่า หาร ซึ่ง แต่ กะ มาก นั้น บอก เนื้อ ความ ว่า บัดนี้ มี ท่า หาร หน้า แดง หนวด ยา วน ค้น นั้น มาก บุนทิว เสีย อึ อก เล่า ปี รู้ ดังนั้น ก็ ตก ใจ จึง ขับ ม้า รับ ไป ถึง ชาย ป่า และ ไป ฟาก โน้น แห่ง ท่า หาร ใจ ใจ เป็น อัน มาก มิ ได้ เห็น ตัว กวน อู เห็น แต่ ชง แดง เชียน อักษร ซึ่ง ว่า กวน อู เล่า ปี มี ความ ยิน ดี จึง คิด แต่ ใน ใจ ว่า กวน อู นั้น อง เราก ยัง อยู่ ครั้น จะ ค่อย ให้ เห็น ตัว กวน อู พอ ท่า หาร ใจ ใจ ลง เรือ ข้าม มา เล่า ปี ก็ ตก ใจ จึง พา ท่า หาร ถอย กลับ มา

ฝ่าย ท่า หาร บุนทิว ซึ่ง แต่ กะ มาก นั้น ก็ เอา เนื้อ ความ มาก อก กัว เต่า กับ สิม โพย ว่า ท่า หาร ใจ ใจ ซึ่ง หน้า แดง หนวด ยา วน ซึ่ง กวน อู มาก บุนทิว เสีย อึ อก กัว เต่า สิม โพย ได้ พัง ดังนั้น ก็ เอา เนื้อ ความ ไป แจ้ง แก่ อ้วน เสี้ยว ทุก ประการ อ้วน เสี้ยว ได้ พัง ดังนั้น ก็ โกรธ จึง ว่า อ้าย เล่า ปี ทุก ภัย มัน แก ลัง ให้ น้อง มั่น มาก บุนทิว เอก ถูก เสีย ถึง สอง คน พอ หึ้น แล้ว ปี เดิน เข้า มา อ้วน เสี้ยว จึง สั่ง ให้ เอา ตัว เล่า ปี ไป ฆ่า เสีย เล่า ปี จึง ถ้า ว่า โภ ช้า พเจ ามี ผิด สิ่ง ใด ท่าน จึง จะ เอา ช้า พเจ ไป ฆ่า เสีย

ดังนี้ อ้วนเสียวังจึงตอบว่า ครั้งก่อนเราก็ยกโภชเสียทีหนึ่งแล้ว บัดนี้ตัวแกกลังให้น้องของตัวมาฆ่าทหารเอกสารอิกเล่า เหตุใดตัวจึงว่าไม่มีโภช เล่าปีจึงว่าถึงกระนั้นก็ดี ขอให้ข้าพเจ้าแจ้งเนื้อความแก่ทหารท่านสักข้อหนึ่งก่อน ถึงจะฆ่าเสียก็ตามเดิม แล้วว่าแต่ก่อนนั้นโจโฉมีใจรังเกียจข้าพเจ้าเป็นอันมาก คิดจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย บัดนี้รู้ว่าข้าพเจ้ามาสำนักอาศัยอยู่กับท่าน จะเป็นกำลังคิดการสืบไป จึงแกลงใช้กวนอูมาให้ฆ่าทหารเสีย ถ้าท่านแจ้งก็จะกราข้าพเจ้า อุปมาเหมือนโจโฉยิ่มมือท่านให้ฆ่าข้าพเจ้าเสีย กวนอูเห็นจะไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามาอยู่กับท่าน จึงอาสาโจโฉมาฆ่าทหารท่านเสีย ถ้าข้าพเจ้ามีหนังสือไปถึง กวนอูรู้แล้วก็จะมาหาข้าพเจ้าได้เป็นกำลังท่านสืบไป ซึ่งท่านเสียทหารสองคนนั้น อุปมาเหมือนหนึ่งเสียเนื้อสองตัว ถ้าท่านได้กวนอูมาไว้เหมือนหนึ่งเสือ เห็นจะดีกว่าเนื้อสองตัวอิก

อ้วนเสียวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าแก่สิมโพย กัวเต่าว่าตัวทั้งสองนี้คิดอ่านยุบงจะให้เราฆ่าเล่าปี ซึ่งมีสถิติปัญญาสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินเสีย คนทั้งปวงรู้ไปก็จะครหานินทาเรา แล้วขับสิมโพย กัวเต่าเสีย จึงเชิญเล่าปีมานั่งแล้วว่า ถ้าเราได้กวนอูมาไว้ก็จะดีกว่าสั่งเหลียง บุนทิวสิบส่วนอิก เล่าปีจึงแต่งหนังสือซึ่งจะให้ไปถึงกวนอูแล้วส่งให้อ้วนเสียดู อ้วนเสียก็รับหนังสือมาอ่านดูแล้วจัดผู้ซึ่งจะถือหนังสือไปให้กวนอูนั้นยังไม่มีผู้ใดจะรับอาสา ก่อน อ้วนเสียว จึงให้ถอยกลับลงมาตั้งอยู่ต่ำบลูเอียง นายกองทหารตั้งค่ายรายกันลงไปทางประมาน ห้าร้อย步 ให้รักษาระมั่นอยู่มีได้ยกไปปราบพุ่งโจโฉ

ฝ่ายโจโฉก็ให้ตั้งค่ายอยู่ต่ำบลังกัวต่อ ครั้นอ้วนเสียไม่ยกมารบพุ่งก็ให้แซหัวตุนคุ่มทหารอยู่รักษาค่าย แล้วโจโฉก็พาภวนอูยกกองทัพกลับมาเมืองชูโต แล้วให้แต่งโถะเสียงกวนอูและหารทั้งปวง โจโฉจึงว่าแก่ลิวยอย่า ซึ่งเราให้กองลำเลียงขึ้นไปเป็นกองหน้านั้น ท่านมีได้ล่วงรู้เราคิดกลศึก จึงว่ากล่าวหัดทานเราแต่ชุนชิวนั้นรู้ความคิดเราผู้เดียว ทหารทั้งปวงซึ่งกินโถะอยู่ได้ฟังดังนั้น ก็สรวเสริญโจโฉว่ามีสถิติปัญญาคิดกลศึกหาผู้เสมอได้

ขณะนั้นพอมาให้ถือหนังสือบอกมาแจ้งข้อราชการแก่โจโฉว่า โจหองซึ่งให้รักษาเมืองยึดลำบากมาว่า มีนายโจรสองคนซื่อเล่าเพ็กหนึ่ง กงเต่าหนึ่ง คุ่มพวงเพื่อนมาเป็นอันมากเที่ยวทำร้ายแก่ราชภูรในหัวเมืองยึดลำ โจหองคุ่มทหาร

ไปรับเป็นหมายครั้ง เห็นเหลือกำลังนักจึงบอกของทัพเข้ามาให้ยกไปช่วย กวนอูรู้เหตุดังนั้นจึงว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งพากใจทำทายานข้าดังนี้ ข้าพเจ้าจะขออาสาไปปราบปรามให้ร้านคานจะได้ โจโฉจึงว่า ท่านไปทำสิ่ง什么样มีความชอบ เนื่องอย่างมีได้บุญบ่าเห็น ซึ่งท่านจะอาสาไปปราบโจรันนั้นยังไม่ควร กวนอูจึงตอบว่า ข้าพเจ้านี้ถ้าด้อยมีได้ทำการศึกก็มักให้ป่วยเจ็บ มหาอุปราชจะเมตตาปล่อยให้ ข้าพเจ้าไปทำการศึกเด็ดจึงจะมีความสนหาย โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านจะไปทำการศึกก็ตามใจ ซึ่งเราว่านี้เพราะมีความปรานี แล้วโจโฉก็เกณฑ์ทหารห้าหมื่นให้อกัมกับงักจันไปด้วย กวนอู อิกัม งักจันกีลาโจโฉคุมทหารยกออกจากเมือง ชูโต

ชูนเขยกจึงเข้าไปว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งท่านใช้ให้กวนอูไปทัพครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า กวนอูจะเสบเสาะฟังช่าวเล่าไป ถ้ารู้ว่าเล่าไปอยู่แห่งใด กวนอูก็จะไปหา โจโฉ จึงตอบว่า เมื่อเราได้ให้ไปแล้ว ครั้นจะคืนคำให้หากลับมาก็ไม่ควร สินไปเรา ไม่ให้กวนอูไปทัพอีก

ฝ่ายกวนอูยกกองทัพไปถึงแคนเมืองยีหลำกีให้ตั้งค่ายมั่นคง ครั้นเวลา กลางคืนกองทัระเวนจับได้เชลยสองคน คุณเอาตัวมาให้แก่กวนอู กวนอูเห็นชูนเขียนจึงคิดแต่ในใจว่า ชูนเขียนอยู่ที่ไหนเข้าจึงจับตัวมาได้ กวนอูจึงขับคนทั้งปวงให้ออกไปอยู่ข้างนอก แล้วถามชูนเขียนว่า ตั้งแต่เราแตกโจโฉครั้งนั้น ต่างคนต่างผลัดกันไป บัดนี้ท่านมาอยู่แห่งใดเข้าจึงจับมาได้

ชูนเขียนจึงบอกว่า เมื่อข้าพเจ้าแต่กมานั้นผลัดกันกับเล่าไป ข้าพเจ้ามา อาศัยอยู่ด้วยเล่าเพ็ก ณ เมืองยีหล่า แล้วชูนเขียนจึงถามกวนอูว่า เหตุใดท่านจึงไปอยู่กับโจโฉ และพี่สะไภ้ของท่านทั้งสองนั้นยังประทัยอยู่หรือ กวนอูจึงเอานื้อ ความแต่หลังเล่าให้ชูนเขียนฟังทุกประการ ชูนเขียนจึงบอกแก่กวนอูว่า ข้าพเจ้า ได้ยินกิตติศัพท์ว่า เล่าไปอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจว่า ซึ่งข้าพเจ้ามาอยู่กับ เล่าเพ็กนี้ ข้าพเจ้าก็ได้วางกล่าวเกลี้ยกล่อมเล่าเพ็ก กงเต่า กียอมจะเข้าอยู่กับเล่าไป จะช่วยคิดการกำจัดโจโฉให้จงได้ บัดนี้เล่าเพ็กรู้ช่าว่า ท่านยกทัพมา จึงให้ ทหารคนนี้นำทางมา หวังจะให้ข้าพเจ้าแจ้งเนื้อความแก่ท่านว่า เวลาพรุ่งนี้เล่าเพ็ก กับกงเต่าจะยกมารบแล้วจะทำเป็นเสียทีถอยไป ให้ท่านมีความชอบไว้แก่โจโฉ

แล้วจะให้พาพี่สังไห้ทั้งสองไปหาเล่าปี่ ณ เมืองกิจวิชัย

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าบัดนี้ราธีข้าวเล่าปี่แล้ว ก็จะพาพี่สังไห้ทั้งสองไปหาเล่าปี่ ถึงอวนเสี้ยวรู้ว่าเรามาทำหารทั้งสองเสีย จะฆ่าชีวิตเราเสียก็ตามเดิม ขอแต่ให้เห็นหน้าพี่เรา ก่อน เมื่อเรามีชัยชนะแก่เล่าเพ็กแล้ว เราจะกลับเข้าไปเมืองธูโตร์ จะลาใจโจนแล้วจึงจะพาพี่สังไห้เราไปหาเล่าปี่ ชุนเชียน จึงว่าข้าพเจ้าจะไปหาเล่าปี่ก่อน พึ่งกิตติศัพท์ดูว่า อวนเสี้ยวจะโทรศัท่านหรือ ประการใด ถ้าได้ช่วยแล้วร้ายแล้ว ข้าพเจ้าจะรับกลับมาบอกท่าน กวนอูได้ฟัง ก็มีความยินดีนัก เวลาประมาณสามยามจึงให้ทหารที่สนิทนั้น ลอบส่งชุนเชียน กับทหารคนหนึ่งนั้นออกไปจากค่าย ครั้นเวลารุ่งเช้ากวนอูจัดแจงทหารยกไป ຈะรับกับพวกโจ

ฝ่ายกงเตาครั้นรู้ว่ากวนอูยกมา ก็คุมทหารยกอุปไป กวนอูเห็นดังนั้นก็ ขับม้าชี้น้ําไปหน้าท่าทางทั้งปวง แล้วแกลงร้องว่าแก่กงเตาว่า เหตุใดตัวจึงคงพวกเพื่อนเป็นโจ คิดการขบถต่อแผ่นดิน กงเตาจึงตอบว่าเราจะได้เป็นชนถต่อ แผ่นดินนั้นหมายได้ ตัวท่านอึกเป็นคนไม่มีรู้จักคุณนาย บัดนี้เล่าปี่นำายของตัวไปอยู่กับอวนเสี้ยว เหตุใดตัวจึงมาทำราชการเข้าด้วยใจ ตัวจะเป็นชนถต่อเล่าปี่ หรือ กวนอูมิได้ตอบประการใด ก็ขับม้าเข้ารบกับกงเตาได้ท้าเพลง กงเตาทำซักม้าหนึ่น กวนอูขับม้าไล่ไป กงเตาเห็นกวนอูไล่เกินท่าทางทั้งปวงเข้ามาจึงรอม้าไว้ แล้วเหลียวมาว่าแก่กวนอูว่า เมืองยืนหลังอยู่ในเมืองมือเรานี้ เราจะยกให้แก่ท่าน แต่ท่านอย่าลืมคุณแล้วปี่

กวนอูได้ยินกงเตาว่าต้องคำกันกับชุนเชียน จึงแกลงควบม้าไล่เข้าไป ในหมู่ทหารกงเตา กงเตาก็พาเล่าเพ็กและทหารทั้งปวงหนีไป และหัวเมืองทั้งปวงบรรดาชี้น้ํากเมืองยืนหลัง ซึ่งเล่าเพ็กกับกงเตาตีได้นั้น กวนอูก็ปราบปราามให้รบ ควบเหมือนแต่ก่อน แล้วกวนอูยกกลับไปแจ้งเนื้อความแก่โจโฉว่าปราบปราาม โจโฉมีความยินดีชวนให้กวนอูกินโต๊ะ แล้วก็เลี้ยงดูบุนนาคแห่งทหาร ตามสมควร

กวนอูก็ล้าใจโฉมาทืออยู่ จึงเข้าไป หันพี่สังไห้ถึงริมประตู แล้วบอก เนื้อความทุกประการ นางกำถูหยินจึงถามว่า เจ้าไปทำศึกถึงสองครั้งยังรู้ช้า

เล่าปี่บังหรือไม่ กวนอูได้ยินพี่สะไภ้ถามดังนั้น ครั้นจะบอกโดยจริงๆ เนื่องจากความจะฟังซ้ำไป จึงตอบว่าข้าพเจ้าอาจใส่ฟังกิตติศัพท์อยู่ แต่ยังไม่แจ้งว่าเล่าปี่อยู่แห่งใด แล้วกวนอูก็ลาพี่สะไภ้กลับมา นางกำหยุหยิน นางบิหยุหยินได้ฟังกวนอูว่าดังนั้นก็คิดสงสัย จึงปรึกษาภันว่า ชั่วอยเล่าปี่ตายแล้ว กวนอูกลัวเราจะเคร้าโโคกจึงแกล้งพรางเสีย มีได้บอกความจริง แล้วก็อดคอกันร้องไห้

ขณะนั้นทหารเก่าของเล่าปี่ชื่นไปทัพกับกวนอู ได้ยินภารราชาเล่าปี่ร้องไห้ตั้งนั้นจึงเข้าไปถึงริมประตูแล้วบอกว่า ท่านหันสองอย่างทุกชั้นแลย เล่าปี่นายข้าพเจ้านั้นหาอันตรายมีได้ บัดนี้ไปอยู่กับอวนเสี้ยงเจ้าเมืองกิจวิ นางกำหยุหยิน นางบิหยุหยินได้ยินดังนั้นก็ค่อยคลายใจจึงถามว่า เหตุใดตัวจึงรู้เนื้อความหันนี้ ทหารคนนั้นจึงบอกว่า ข้าพเจ้าไปทัพกับกวนอู มีผู้มาบอกว่าเล่าปี่ไปอยู่กับอวนเสี้ยง

นางกำหยุหยินจึงให้หากวนอูมาแล้วว่า ห่านอยู่กับเล่าปี่ เล่าปี่ก็มีได้ทำสิ่งใดให้ห่านชัตเด่อง บัดนี้ห่านมาอยู่กับใจโล ใจโลเลี้ยงดูห่านถึงขนาด ห่านมีความสุขแล้วหรือจึงลิ่มเล่าปี่เสีย จึงไม่เอาเนื้อความมาบอกแก่เราโดยจริง กวนอูตกใจจึงคุกเข่าลงคำนับแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าจะได้คิดประทุษร้ายต่อเล่าปี่นั้น หากมีได้ ครั้นข้าพเจ้าจะบอกเนื้อความโดยจริงนั้นเกรงคนหันปวงจะรู้ แล้วจะแจ้งไปถึงใจโล ใจโลก็จะคิดอ่านป่องกันไว้มีให้ไปหาเล่าปี่โดยสะดวก ข้าพเจ้าจึงยังมีได้บอก นางกำหยุหยินจึงว่า ถ้าเจ้าคิดถึงเล่าปี่อยู่ก็ให้เจ้ามีชัยชนะแก่คัตรุทุกทิศเดิด บัดนี้รู้ข่าวแล้วจะเร่งคิดอ่านการซึ่งจะไปหาเล่าปี่จงเร็ว กวนอูก็ลาพี่สะไภ้ ตั้งแต่คิดอ่านมีได้เป็นกินเป็นนอน

ตอนที่ ๒๔

ฝ่ายอิกิมเมื่อไปทัพกับกวนอูนั้น รู้กิตติศัพท์ว่า เล่าปีไปอยู่กับอัวนเสี้ยว อิกิมເเจาเนื้อความบอกแก่ใจในทุกประการ ใจโนได้ฟังดังนั้นก็ไม่มีความสนใจ จึงสั่งเตียวเลี้ยวให้ไปฟังกิตติศัพท์ดูว่า กวนอูรู้ข่าวเล่าปีแล้วจะคิดอ่านประการ ได้บ้าง เตียวเลี้ยวก็ลาใจโนไปหากวนอู ถ้อยที่ถ้อยคำนับกันแล้ว เห็นกิริยา กวนอูไม่สนใจจึงว่า ข้าพเจ้าแจ้งเหตุว่าทำนไปครั้งนี้ได้ข่าวเล่าปีอยู่เมืองฝ่าย เทนอ ข้าพเจ้าพลอยมีความยินดีด้วยท่าน กวนอูจึงตอบว่า เรารู้ข่าวว่าเล่าปียังมี ชีวิตอยู่ บัดนี้เราก็มีความวิตกด้วยยังมีได้เห็นหน้าเล่าปี ซึ่งทำนจะดีใจด้วยเรา นั้นยังมีได้ก่อน

เตียวเลี้ยวจึงว่า ทำนกับเล่าปีคงเป็นเพื่อนสนิทกัน ข้าพเจ้าก็เป็น เพื่อนของทำนด้วย ทำนรักเล่าปีกับข้าพเจ้านี้ยังจะเหมือนกันหรือ กวนอูจึงตอบ ว่า ทำนกับเราเป็นเพื่อนรักกันก็จริง แต่เรามิได้มิใช้รักทำนเสมอเล่าปี อันแล้วนี่ นั้นราคบกันมาแต่ก่อน ข้างเราก็ค่านับว่าเป็นนายแล้วก็ได้สถาบันไว้ต่อ กัน เรา จึงรักเล่าปีมากกว่าทำน เตียวเลี้ยวจึงว่า บัดนี้ทำนรู้ข่าวเล่าปีแล้วทำนจะไปหา หรือ จะคิดประการใด

กวนอูจึงตอบว่า เดิมเราได้ว่าไว้แก่กันท่าอุปราชแล้ว เรา ก็จะลาไปตาม คำสัญญา ทำนจะอนุเคราะห์เรา ช่วยเอาธุระของเรานี้ไปแจ้งแก่กันท่าอุปราช โดยปกติ อย่างให้มีความเดื่องแก่เราได้ เตียวเลี้ยวจึงเอานี้อุความซึ่งกวนอู ตอบมาให้นั้นไปเล่าให้ใจโนฟังทุกประการ ใจโนจึงว่าเราจะจะคิดอ่านหน่วงเรา กวนอู ไว้ให้ได้ ฝ่ายกวนอูนั้นคิดวิตกอยู่ซึ่งจะไปหาเล่าปี

พอกันใช้มานอกกว่ามีผู้มาทำน กวนอูจึงให้ไปหาเข้ามา แล้วถามว่า ทำนนี้ซื้อได้อยู่เมืองไหน มีธุระสิ่งใดจึงมาหาเรา ต้นจันจึงบอกว่า ข้าพเจ้า ซื้อต้นจันเป็นพากการอัวนเสี้ยว บัดนี้อัวนเสี้ยวให้ข้าพเจ้าถือหนังสือเล่าปีมาให้ทำน กวนอูได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงรับเอาหนังสือมาอ่านดูเป็นใจความว่า หนังสือ

เล่าปีให้มานถึงกวนอู เดิมเราได้สถาบันไว้ต่อ กันหั้งสามคนที่ในสวนดอกไม้นั้น ว่าจะร่วมสุขร่วมทุกข์กัน ผู้ใดตายก็จะตายด้วย บัดนี้เราหั้งสามคนพลัดกัน แต่เรามาอาศัยอ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจวอยู่ แลกวนอูนั้นไปอาศัยโจโฉทำการส่งคราม มีความชอบได้บ้างเห็นใจศتاศักดิ์มีความสุขอยู่ มีได้คิดถึงคำชี้งสถาบันไว้แก่เรา ถ้ากวนอูจะได้ให้มีความชอบในโจโฉให้มากขึ้นไปกว่านี้ ก็ให้เร่งมาตัดศีรษะเรา ไปให้แก่โจโฉเด็ด

ครั้นกวนอูแจ้งในหนังสือแล้วก็ร้องให้ จึงว่าแก่ตันจินว่า ซึ่งเรามาอยู่ กับโจโฉนี้ เพราะความจำใจ จะได้ลืมพี่เสียนนี้หมายได้ ถึงอาสาโจโฉไปหัพครังไว ก็สืบข่าวอยู่มีได้ขาด ครั้นรู้ว่าเล่าปีอยู่กับอ้วนเสี้ยว ก็คิดอยู่ว่าจะไปหาแต่ยังมีได้ที่ ตันจินจึงว่าทำนรักษาสัตย์อยู่ดังนั้น จงเร่งคิดอ่านไปหาเล่าปีให้จงได้ กวนอูจึง ตอบว่า เมื่อจะเข้าไปอยู่กับโจโฉนั้น เราก็ได้ว่ากล่าวไว้ถึงสามประการ ครั้นรู้ ข่าวบัดนี้จะรับไปตามสัญญา คนหั้งปวงก็จะล่วงครรานินทาได้ จ้าเราระบุจะคิด ผันผ่อนลาโจนเสียให้เป็นที่ก่อน ถึงมาตรว่าโจโฉมิให้ไปเราก็จะไปให้ได้ และ กวนอูแต่งหนังสือตอบเล่าปีตามเนื้อความหนาหลังทุกประการ แล้วก็ส่งให้ตันจิน ตันจินก็รับหนังสือแล้วลากวนอูกลับไป กวนอูจึงเอาหนังสือซึ่งตอบนั้นไปบอก แก่พี่สะไภ้ทุกประการ พี่สะไภ้ทั้งสองก็มีความยินดี กวนอูจึงลาพี่สะไภ้ไปหา โจโฉหวังจะลาไปหาเล่าปี

ขณะนั้นมีคนอาเนื้อความไปบอกโจโฉว่า กวนอูนั้นคิดอ่านจะลาไปหา เล่าปี โจโฉจึงให้ปิดประตูตึกเสียแล้วเขียนหนังสือมาปิดไว้ที่ประตูว่า มหาอุปราช ไม่สมาย อย่าให้ผู้ใดเข้ามาปรึกษาราชการ กวนอูครั้นมาถึงประตูเห็นหนังสือ ปิดไว้ดังนั้นก็กลับมาท้ออยู่ แล้วจึงให้ทหารของตัวประมาณสิบเอ็ดสิบสองคน จัดแจงรถลำหรับพี่สะไภ้กับทรัพย์ลิ้งลินเตรียมไว้ บรรดาเงินทองเสื้อผ้าแล ลิ้งของกับหนูยิงคนใช้ซึ่งโจโฉให้นั้นอย่าให้ผู้ใดเอาไป ครั้นเวลารุ่งเช้ากวนอูก็ไป ลาอิก เห็นประตูตึกยังปิดอยู่จึงไป ณ บ้านเตียวเสี้ยว นายประตูนั้นมิให้เข้าไป บอกว่าเตียวเสี้ยวยังป่วยอยู่

กวนอูจึงคิดว่า โจโฉทำหั้นนี้แกลังจะมิให้เราไปหาเล่าปี ตัวเราก็มี วิตกจะซื้ออยู่นั้นไม่ได้ ก็กลับมาท้ออยู่จึงเขียนหนังสือว่า ข้าพเจ้ากวนอูขอแจ้ง

เนื้อความไว้แก่มหาอุปราช ด้วยข้าพเจ้ากับเล่าปืนนี้ได้สาบานไว้ต่อ กันว่า จะร่วมทุกๆ ร่วมสุขกัน ถ้าผู้ใดตายก็จะตายด้วยกัน คนหั้งปวงก็รู้อยู่ล้วน แลเมื่อท่านยกกองหัพไปรับเมืองแท้ฝือนั้น ข้าพเจ้าก็ได้สัญญาไว้แก่ท่าน ท่านก็ได้รับปฏิญาณ ข้าพเจ้าจึงมาอยู่ด้วยท่าน บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ข่าวเล่าแล้ว ข้าพเจ้าจะลาท่านไปหาเล่าปีตามค่าที่ได้สัญญาไว้ ซึ่งท่านได้มีคุณทำนุบำรุงข้าพเจ้าไว้นั้น ข้าพเจ้าก็คิดถึงคุณอยู่ แต่จะกลบลบ淳แลปีเสียนั้นไม่ได้ ถ้าสิบใบชีวิตข้าพเจ้ายังไม่ตายก็จะขอสูบ淳ท่านอีก ครั้นเขียนหนังสือแล้ว จึงให้คนให้เอาไปให้นายประดูบ้านโจน

กวนอูจึงเออตราสำหรับที่ กับทรัพย์สิ่งของซึ่งโใจให้นั้น ใส่หิบลั่นกุญแจมอบหูยิงคนใช้ไว้แล้ว จึงเชิญพี่สะใภ้หั้งสองขึ้นรถ ตัวกวนอูถือจักรหั่ม เชือกเชือวพาทหารลิบเอ็ดลิบสองคนออกประดูเมืองฝ่ายทิศเหนือ นายประดูห้ามไว้ กวนอูโกรธ佗ดด้วยเสียงอันดัง นายประดูหั้งนั้นตกใจลัวหลักไป กวนอูจึงให้หหารลิบเอ็ดลิบสองคนนั้นรักษาพี่สะใภ้ไปข้างหน้า กวนอูป้องกันไปข้างหลัง หหารหั้งนั้นก็ขับรถตามทางหลวงไป

ฝ่ายโใจโฉบปรึกษากันกับหหารหั้งปวงอยู่ ซึ่งจะคิดอ่านหน่วงเหนี่ยว กวนอูไว้ และเนื้อความยังไม่ตกลงกัน นายประดูจึงเออหนังสือกวนอูไปให้โใจ โใจรับเออหนังสือมาอ่านดู ครั้นแจ้งเนื้อความนั้นแล้วก็ตกใจ จึงว่ากวนอูมีไปแล้วหรือ พอหูยิงคนใช้ลิบคนนั้นเออตราแลหัพย์สิ่งของซึ่งกวนอูมอบไว้นั้นมาให้แก่โใจแล้วกว่า บัดนี้กวนอูพาพี่สะใภ้หั้งไปแล้ว โใจยังมิทันตอบ ประการใด นายประดูเมืองฝ่ายเหนือก็เอานี้อความมาบอกแก่โใจว่า กวนอูพาพี่สะใภ้ออกไปแล้ว ข้าพเจ้าห้ามไว้ก็ไม่ฟัง ครั้นจะจับกุมไว้ก็กลัวกวนอูจะหนีเสีย โใจกับที่ปรึกษายังมีได้ว่าประการใด ซัวหยงนายหหารได้ฟังดังนั้นจึงว่า แก่โใจว่า ซึ่งกวนอูหนึ่นไปนั้น ข้าพเจ้าจะขอหหารสามพันอาสาไปจับเออตัวมาให้แก่ท่าน

โใจจึง佗ดเออซัวหยงแล้วว่า ซึ่งกวนอูไปหั้งนี้พระมีใจตัญญูต่อ เล่าปีผู้เป็นนาย ประการหนึ่งเราก็ได้รับสัญญาจากวนอูไว้ แล้วเขาก็ให้หนังสือบอกเรา เหตุใดจะว่าเขานั้น ท่านหั้งปวงจะมีใจรักนายให้เหมือนกวนอูเดิม เทียบทก

จึงว่ามหาอุปราชเลี้ยงกวนอูก็ถึงขนาด กวนอูก็ดูหมื่นมิได้บน nob แล้วบังอาจ เขียนหนังสือมาให้ฉะนี้ไม่ควร ถ้าจะปล่อยกวนอูไปถึงอัวนเสี้ยว เช้าด้วย อัวนเสี้ยว ก็จะมีใจกำเริบขึ้นอุปมาตังเสือมีกำลัง ขอให้ท่านกะเกณฑ์ทหารไปจับ เอาตัวกวนอูมาฆ่าเสีย นานไปจึงจะไม่มีเสียงหนาม

โจนจึงตอบว่า เรายังได้รับสัญญาเข้าไว้แล้ว ครั้นจะให้ไปติดตามเอาตัว มาบัดนี้ก็จะเสียเวลาไป ประการหนึ่งน้ำใจกวนอูรักษาความสัตย์อยู่ ถึงภายหน้า ไปเห็นจะไม่ทำร้ายแก่เรา แล้วโจนจึงว่าแก่เตียวเสี้ยวว่า เราทำนุบำรุงกวนอูเพียง นี้ กวนอูก็ไม่เห็นแก่ยศถาถักรด้วยทรัพย์ลิ่งสิน ตั้งใจรักษาสัตย์หาผู้ใดเสมอมาได้ เราก็คิดเกรงใจกวนอูอยู่ ท่านจะรับตามไปห้ามกวนอูไว้ ว่าเราจะขอไปส่องถึง กลางทาง แล้วจะให้เงินทองเลือดผ้าแก่กวนอูให้เป็นคุณไว้จังถึงขนาด นานไป กวนอูจะได้คิดถึงคุณเรา เตียวเสี้ยว ก็ลาโจนแล้วขึ้nm้าควบตามไป โจนจึงจัด แจงเงินทอง แล้วขึ้nm้าพาทหารประมาณสามสิบม้าได้ถืออาวุธรับตามไปภายหลัง

ฝ่ายกวนอูได้อินเสียงร้องเรียกมาซังหลังว่าให้หยุดอยู่ก่อน กวนอูจึง ว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ให้คุมรถรีบไปก่อน เราจะอยู่ป้องกันทหารโจนซึ่งเรียก นั้นจะมาดีหรือร้าย แล้วกวนอูก็ซักมายุดไว้แล้วไปเห็นเตียวเสี้ยว กวนอูจึงถาม ว่าท่านตามมาจะจับเราหรือ เตียวเสี้ยวจึงตอบว่าหมายได้ บัดนี้มหาอุปราชแจ้ง ว่าท่านจะไปทางกันดารก็มีใจคิดถึงท่าน จึงให้ข้าพเจ้ารับตามมาห้ามท่านให้หยุด อยู่ก่อน มหาอุปราชจะมาส่งท่าน กวนอูได้ฟังดังนั้นก็มีความสงสัยอยู่ จึงถอย ม้าขึ้nmายืนอยู่บนสะพานศิลา และแล้วไปเห็นโจนคุมทหารเอกสารม้ามา ประมาณ สามสิบ ครั้นโจนเข้าไปใกล้จึงให้ทหารยืนอยู่เป็นหน้าการด้าน กวนอูเห็นทหาร โจนมิได้ถืออาวุธก็ค่อยคลายความสงสัย

โจนจึงถามกวนอูว่า เหตุใดท่านจึงรับมาไว้เรารู้ กวนอูยอบตัวลง คำนับแล้วตอบว่า เดิมข้าพเจ้าได้สัญญาไว้ต่อท่าน ท่านก็รับปฏิญาณไว้ ครั้น ข้าพเจ้ารู้ข่าวเล่าปีแล้ว เข้าไปประจำท่านถึงสองครั้งก็ไม่ถึงท่าน ข้าพเจ้าก็ วิตกอยู่ถึงเล่าปี จึงเขียนหนังสือคำนับลาท่านให้ไว้แก่นายประชู และสิ่งของซึ่ง ท่านให้ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามอบให้แก่หนุ่มนี้ใช้ไว้ลื้น ข้าพเจ้าจึงรับมาหัวงจะ ไปหาเล่าปี มหาอุปราชจะคิดถึงคำซึ่งรับสัญญาไว้นั้น จงเมตตาให้ข้าพเจ้าไปเดิน

รูปที่ ๖๒ กวนอูได้ยินเรียกช้างหลัง หุ่นม้าเหลี่ยวไปดู

รูปที่ ๖๓ กวนอูเข้าวัดตีนภัยเชือหาหลวงจิ่นแกะเจ่ง

ใจฉันจึงว่าเราทำการทุกวันนี้ก็ตั้งใจปราบဏหาผู้รักษาสัตย์ ตัวท่านมีกตัญญูต่อเล่าปู่เราก็มีความยินดีด้วย ซึ่งเรารับสัญญาท่านไว้ เราก็รักษาวาจาอยู่ มิให้คำนั้นเป็นสองได้ ท่านจะไปเราก็ไม่ห้าม แต่เกรงอยู่ว่าเป็นทางกันดาร กลัว จะขาดเส้นยิงอาหารเรางึงตามมาส่ง หวังจะให้ทรัพย์สินไว้เป็นสนับยิงไป แล้ว ใจฉันจึงให้ทหารเอาหองแห่งถادหนึ่งให้กวนอู กวนอูก็ไม่รับเอาหองนั้น แล้วจึง ว่า ผืนเนื้ยหัวศรีษะข้าพเจ้าได้รับพระราชทานนั้นก็ยังมีพอใช้สอยอยู่ หองนี้มีห่า อุปราชจงเอ้าไว้เดิດจะได้แจกทหารซึ่งมีบ่าเห็นใจสิบไป ใจฉันจึงว่า ทำมาอยู่กับ เราก็มีความชอบเป็นอันมาก ซึ่งเราให้หองแห่งถادหนึ่งนี้ก็หาควรกับความชอบ ของหานไม่ เหตุไฉนหานจึงไม่รับ

กวนอูตอบว่า ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยมหาอุปราชกมิได้ทำความชอบสิ่งใด ได้อาสาแต่ครั้งหนึ่งสองครั้งเท่านั้น ไม่ควรที่จะนับว่ามีความชอบได้ ใจฉันได้ยิน กวนอูว่าดังนั้นจึงว่า หานเป็นทหารมีฝีมือเข้มแข็งแล้วก็มีความสัตย์แลกตัญญูหา ผู้เสมอมาได้ แต่เราเป็นคนบุญน้อยจึงมิได้หานไว้สมความปราบana ซึ่งหองนี้ หานมิรับแล้วก็ตามเดิດ จงรับเอารี้นี้ไว้แต่พอย่าให้เสียที่ซึ่งตามมาส่งหาน แล้วใจฉันก็ให้ทหารเอารี้ลายหองไปให้กวนอู กวนอูครั้นจะลงจากม้ารับเอารี้ ไม่ไว้ใจใจฉัน จึงยอนตัวลงแล้วยื่นป้าไว้รับเอารี้มาคลุมตัวลงแล้ว จึงว่าคุณ ของมหาอุปราชกมีอยู่แก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก แล้วยังเอารี้มาให้อึกเล่า แม้ ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ก็จะแทนคุณมหาอุปราช กวนอูก็คำนั้นแล้วลาใจฉันขับม้าไป

เคาทุจึงว่าแก่ใจฉันว่า กวนอูนี้ทายานชั้นนัก หานให้เอารี้ไปให้ก็ยื่นป้า มารับเอา ทำหันนี้ดูหมื่นหาน เหตุใดหานจึงไม่เอาโทษ ใจฉันจึงว่าซึ่งจะถือโทษ กวนอูไม่ได้ เพราะเข้าตัวผู้เดียว เราพากมากกว่าเขาจึงไม่ไว้ใจ เราได้ออกปาก ให้เข้าไปแล้ว อย่าเอาโทษเขาเลย แล้วใจฉันก็พาทหารหันปวงกลับมาเมืองศูต่อ สรรเสริญกวนอูว่ามีความสัตย์นัก

ฝ่ายกวนอูขับม้าไปทางสามร้อยเส้นไม่เห็นรถพี่สะใภ้ กวนอูตกใจเที่ยว ห้าอยู่มิได้พบ พอดียินเสียงร้องมาแต่เนินเขาว่ากวนอูหยุดอยู่ก่อน กวนอู เหลียวมาเห็นทหารหันนุ่นน้อยโภกผ้าเหลืองใส่เสื้อยลายหอง ซึ่ม้าถือหวนอาครีซະ คนผูกคอมา คุมพากเพื่อนประมาณร้อยเศษ ลงมาถึงหน้ากวนอู กวนอูจึง

ถ้ามว่าทำนี้ชื่อได้มาแต่ไหน นายโจรันนั้นลงจากม้าว่างทวนเสีย แล้วคุกเข่าลง คำนับบอกว่า ข้าพเจ้าชื่อเลิยาหัวชาวเมืองชงหยง เมื่อครั้งเกิดโรคโภกผ้าเหลือง นั้นข้าพเจ้าแต่กตีนมาอยู่เช่านี้ ช่องสูมเพื่อนได้ประมาณห้าร้อยเศษเที่ยวตีซิง ช้าวปลาอาหารเลี้ยงชีวิต เทอาวนนายโจเพื่อนข้าพเจ้าคุณพากเพื่อนลงมาตีซิง ได้ทันไปสองคน ข้าพเจ้าสืบถamazon ซึ่งมาด้วยนั้นบอกว่า เป็นภารยาเล่าปีมา กับทำน ข้าพเจ้าว่าจะเอามาส่งให้ทำน เทอาวนไม่ยอม ข้าพเจ้าจึงฝ่าเสียตัดเอา ศีรษะมาให้ทำน ภารยาเล่าปีทั้งสองนั้นข้าพเจ้าให้ทหารคุณมาช้างหลัง พอพาก ใจคุณรถมาถึง กวนอูกีลงจากม้ามาคำนับพีสะไภ์ทั้งสองแล้วว่า ซึ่งทำนได้ตกใจ นั้นโภชข้าพเจ้าผิดอยู่แล้ว พีสะไภ์ทั้งสองจึงว่า เมื่อใจร้อนพากพีชั้นไปบนเชานั้น ถ้าเลิยาหัวมีช่วยพีก็จะเป็นอันตราย กวนอูจึงถามทหารซึ่งมาด้วยว่า เมื่อใจร้า พีชั้นไปนั้นเหตุใดเลิยาหัวจึงมาช่วย ทหารจึงบอกว่า เมื่อข้าพเจ้าคุณรถมาที่นั้น เทอาวนคุณพากใจลงมาพากเอกสารพีชั้นไปถึงบันเชา แล้วบอกแก่เลิยาหัวว่าได้ทันไป ส่องคน จะแบ่งให้เป็นภารยาเลิยาหัวคนหนึ่ง เลิยาหัวจึงถามข้าพเจ้าว่า ทันไป ส่องคนนี้เป็นภารยาผู้ใด ข้าพเจ้านอกกว่าเป็นภารยาเล่าปี กวนอูผู้น้องคุณมาจะ ไปหาเล่าปี ณ เมืองกิจวิ่ง เลิยาหัวจึงว่าแก่เทอาวนให้พากพีสะไภ์ลงมาให้ทำน เทอาวนไม่ทำตาม เลิยาหัวโกรธจึงฝ่าเทอาวนเสีย แล้วให้พากเพื่อนคุณรถลงมา ให้ทำน

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ยินดี จึงคำนับเลิยาหัวแล้วว่า ซึ่งทำนทำคุณแก่เรา ครั้นนี้เราขอบใจนัก ถ้าชีวิตเรามิตายไปป้ายหน้าเราจะจะแทนคุณทำน เลิยาหัวจึง ว่าแก่กวนอูว่า ซึ่งทำนจะไปนั้นเป็นทางกันดาร ข้าพเจ้าจะคุณพากเพื่อนไปส่ง กว่าจะพ้นเดนเมืองชูโต กวนอูได้ฟังดังนั้นจึงคิดแต่ในใจว่า เลิยาหัวนี้เป็นใจ โภกผ้าเหลือง ครั้นจะให้คุณพากเพื่อนไปส่งเรา คนทั้งปวงจะนินทาเราว่าคน พากใจ แล้วว่าแก่เลิยาหัวว่า ซึ่งทำนจะตามไปส่งนั้นเรารอบใจแล้ว แต่อย่าไป ให้ล้ำบากเลย เลิยาหัวก็เอิงหงองให้กวนอู กวนอูไม่เอา จึงว่าขอทั้งนี้ทำน เอาไว้เด็ด เลิยาหัวก็ลากวนอูคุณพากใจกลับไป ณ เชาที่อยู่

กวนอูจึงเอานือความซึ่งใจถูกมาส่งนั้นแล้วให้พีสะไภ์ฟังทุกประการ แล้วให้ขับรถไปตามทาง เวลาเย็นเห็นบ้านต่ำบลหนึ่ง กวนอูจึงพากพีสะไภ์เข้าไป

อาศัยนอน งอหัวนายบ้านนั้นอายุแก่ ผมแผลหนวดหงอก ครั้นเห็นกวนอูมา ก็ออกไปรับ จึงถามว่าทำนีซึ่งได้มาตั้งจะไปไหน กวนอูจึงบอกว่า ข้าพเจ้าซึ่ง กวนอูเป็นน้องเล่าปี่ ข้าพเจ้าจะไปหาพี่ ณ เมืองกิจว

งอหัวจึงถามว่าทำนีหรือซึ่งฆ่าบันเหลียง บุนทิวทหารอัวนเลี้ยง กวนอู ก็รับค่า งอหัวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าเชิญทำนีไปในตึกเดิม กวนอู จึงว่าพี่จะให้ข้าพเจ้าหั้งสองอยู่ข้างนอก งอหัวก็เรียกภารยาภันบุตรหญิงให้ออก ไปรับพี่จะให้กวนอูเข้ามา แล้วก็พาขึ้นไปบนตึก งอหัวจึงเชิญให้กวนอูและนาง หั้งสองกันโดย ภานอูจึงว่าข้าพเจ้าจะนั่งเคียงพี่นั้นไม่ควร งอหัวจึงให้ภารยาเชิญ นางหั้งสองเข้าไปที่ห้องใน แล้วให้แต่งตัวเสียง กวนอูนั่งกินโดยอยู่กับงอหัว ภายนอก จึงถามงอหัวว่า เหตุใดทำนีจึงมาอยู่ที่นี่ งอหัวจึงบอกว่า แต่ก่อนนั้น เราก็ได้เป็นทุนนางอยู่ในเมืองหลวง ครั้นชราแล้วก็ลาออกจากราชการมาทำมาหากินอยู่ในตำบลบ้านนี้ และบุตรเราร่วมอับบันเป็นทหารของเชื้อเจ้าเมืองเอียงหยง ทางซึ่งทำนีจะไปเมืองกิจว เราจะฝากหนังสือทำนีไปให้บันด้วย กวนอูก็รับค่า ครั้นเวลาลุ่งเช้างอหัวเลี้ยงดูกวนอูแล้วก็เอาหนังสือส่งให้ กวนอูรับเอาหนังสือ แล้วคำนับลาพี่จะให้หั้งสองนั้นเข็นรถไปตามทางทิศเหนือ

ฝ่ายซึ่งล้วนเป็นนายคุณทหารห้าร้อยอยู่รักษาด่านตั้งเหลงกวน ได้แต่งให้ ทหารหั้งปวงออกเที่ยวตระเวนด่าน ม้าใช้จิ้งเจ้าเนื่องความมาบกของซึ่งล้วนว่า บันนี้ กวนอูพาครอบครัวล่าป่ามาไกลจะถึงด่านอยู่แล้ว ซึ่งล้วนรู้ดังนั้นก็พาทหารออกไป รับกวนอู กวนอูก็ลงจากม้าคำนับนายด่าน ซึ่งล้วนจึงถามว่า ทำนีจะไปไหน กวนอูจึงบอกว่า เรายาหมาอุปราชจะไปหาเล่าปี่ ณ เมืองกิจว ซึ่งล้วนจึงตอบว่า อัวนเลี้ยงเจ้าเมืองกิจวันนี้เป็นศัตรุของมหาอุปราช และทำนีจะไปเมืองกิจว ถ้ามี หนังสือมาอุปราชเบิกด่านมาเรางึงจะให้ไป กวนอูจึงว่าเมื่อเรามานั้นเป็นการ ด่วน หาได้หนังสือเบิกด่านมาไม่ ซึ่งล้วนจึงตอบว่า ทำนีไม่มีหนังสือเบิกด่านมา จงอยู่ที่นี่ก่อน เราจะให้ทหารชื่นไปแจ้งเนื่องความแก่หมาอุปราช ถ้ามีหนังสือเบิก ด่านลงมาเรางึงจะให้ไป กวนอูจึงว่าเราจะไปการเร็ว ทำนีจะให้ค่อยอยู่นั้นจะ มีปวยการข้าไปหรือ ซึ่งล้วนจึงตอบว่ากฎหมายสำหรับด่านดังนี้ ซึ่งเราจะปล่อยให้ ทำนีไปนั้นไม่ได้ กวนอูจึงว่า ซึ่งทำนีว่าหั้งสองจะขัดเราไว้หรือ ซึ่งล้วนจึงว่า ทำนี

จะไปการเร็วจงเอาครอบครัวนี้จ่าน่าไว้ ตัวท่านจะไปก็ตามเดิม

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จวยจ้าวจะพันชงสั่วเสีย แล้วว่าถ้ามิให้เราไป เราจะหักไปให้ได้ ชงลี้วหลบหันจึงพาทหารหนีเข้าไปในด่าน แล้วเกณฑ์ทหาร หั้งปวงใส่เกราะถืออาวุธซึ่ม้าอ กมาเป็นอันมาก ชงลี้ร้องว่าแก่กวนอูว่า ตัวกล้าหาญจะบังอาจหักด่านไปก็ให้เร่งไป กวนอูได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้ทหาร ชักรถพี่สะไภ้ถอยหลังออกไปอยู่ริมทาง แล้วกวนอูก็ขับม้ารำจ้าวเข้ารบด้วย ชงลี้ยกหนึ่ง กวนอูเอิง้าวพันชงสั่วตกม้าตาย ทหารหั้งปวงเห็นชงลี้ตายก็ ตกใจลัว ต่างคนต่างก็แตกตื่นหนีไป กวนอูจึงร้องประการแก่ทหารหั้งปวงว่า อย่าตกใจเลย เราทำหัวอันตรายแก่ท่านไม่ ซึ่งเราฆ่าชงลี้ยังนั้น เพราะชงลี้ ขัดเราไว้แล้วทำการหยาบช้าต่อเรา ท่านหั้งปวงเอานี้อความหั้นนี้ แจ้งแก่ มหาอุปราชาตโดยจริง ทหารหั้งปวงได้ยินดังนั้นก็พา กันเข้ามาค่านับกวนอู กวนอูจึงให้ขับรถออกจากด่าน ตรงไปตามทางเมืองลอกเอียง

ฝ่ายม้าใช้หันดังนั้น ก็เอานี้อความหั้นนี้รับไปแจ้งแก่ขันชากเจ้าเมือง ลอกเอียง ขันชากได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษาทหารหั้งปวงว่า กวนอูมิได้มีหนังสือมห อุปราชาตเบิกด่านมา ครั้นชงสั่วขัดไว้กวนอูก็ฆ่าเสีย ท่านหั้งปวงจะคิดประการใด เบงหันจึงว่า ซึ่งกวนอูมานี้ไม่มีหนังสือเบิกด่าน ข้าพเจ้าเห็นว่าจะหนีมหาอุปราชา มา ครั้นจะปล่อยไปโทษก็จะมีอยู่แก่เรา

ขันชากจึงว่า อันกวนอูนั้นมีฝีมือกล้าหาญ งันเหลียง บุนทิวชิงเป็น ทหารอ้วนเสี้ยวลีออยู่ว่ามีฝีมือกล้าหาญนั้น กวนอูก็ฆ่าเสียได้ ครั้นเราจะรบพุ่ง จับเอาตัวไว้บัดนี้ เห็นจะท่านกำลังกวนอูไม่ได้ จำจะคิดเป็นกลอุบ้ายจึงจะ จับกวนอูได้ เบงหันจึงว่าท่านคิดนี้ชอบอยู่ ข้าพเจ้าจะขออาสาคุมทหารไปรบ ด้วยกวนอูแล้วจะทำถอยหนี ฝ่ายท่านนั้นคุมทหารซุ่มอยู่ เห็นกวนอูลีข้าพเจ้า มา ท่านจงเอาเก้าหั้นท์ยิงให้ถูก ถ้ากวนอูถูกม้าลงจึงให้ทหารเข้าจับตัวส่งขึ้นไป เมืองหลวง ความชอบก็จะมีแก่ท่าน ขันชากเห็นชอบด้วยจึงเกณฑ์ทหารเตรียมไว้

พอ ม้าใช้มาบอกขันชากว่า บัดนี้กวนอูมาจะไกลถึงเมืองลอกเอียงอยู่แล้ว ขันชากก็ใส่เกราะถือเก้าหั้นท์ ขับม้าพานะเบงหันกับทหารพันหนึ่งยกออกไปถึง ประตูเมือง พอแลเห็นกวนอู ขันชากจึงคุมทหารห้าร้อยแอบซุ่มประตูอยู่ เบงหัน

ก็ขับม้าพาททหารหัวร้อยออกไปทำเป็นไม้รั้วจก จึงถามกวนอูว่า ท่านนี้ซื่อได้ นานี จะไปไหน กวนอูจึงบอกว่า เรายังซื่อกวนอู เป็นขุนนางที่หันสือแต่งยา ซึ่งมานี้ จะขอผ่านเมืองลากเอียงไปทางทิศเหนือ แบงทันจึงว่า ท่านเป็นขุนนางมาแต่เมือง หลวง ซึ่งมีธุระจะไปทิศเหนือนั้น มีหนังสือมาอุปราชมาหรือไม่ กวนอูจึงว่าเรา นานีเป็นการด่วนหาได้หนังสือมาไม่ แบงทันจึงว่า อันเมืองลากเอียงเป็นทางฝ่าย เหนือ มหาอุปราชใช้ยั้นยกมาอยู่รักษาเมือง และตัวท่านเป็นขุนนางมาทั้งนี้ไม่มี หนังสือเบิกด่านนั้น เราเห็นว่าท่านหนีมาเป็นมั่นคง

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าชงสั่นหายด่านตั้งเหลงกวนชัดไว้ดังนี้ เราก็มาเสียแล้ว และตัวมาชัดไว้บ้างตัวไม่รักชีวิตหรือ แบงทันได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ขับม้ารำวัวเข้ารับด้วยกวนอู กวนอูจึงให้ทหารชักธนูยหลีกออกไป แล้วขับ ม้าเข้ารับกับแบงทันได้สามเพลง แบงทันทำถอยหนี กวนอูขับม้าไล่ไปด้วยฝีเท้า อันเร็วไกลจะถึงประตูเมือง กวนอูเอารั่วพันแบงทันตัวขาดออกเป็นสองห่อน แล้วชักม้ากลับออกมาหาพี่สะไภ้ อันยกแอบอยู่ในชุมประตู จึงขึ้นเก้าหันห้ายิง ด้วยกำลังไปถูกไหล่ชัยกวนอู กวนอูตกใจเอามือชักลูกเก้าหันห้ายังเสีย โลหิต ไหล่อบตัวเจ็บปวดเป็นสาหัส แล้วแล้วไปเห็นยั้นยกยิ่ม้าแอบประตูอยู่ กวนอู โกรธมีได้คิดแก่ความเจ็บ ก็ควบม้าตรงเข้าไปเอารั่วพันผ่าตัวอันยกเป็นสองชิก แล้วก็ໄล่มาทหารยั้นยกล้มตายเป็นอันมาก กวนอูควบม้ากลับมาหาพี่สะไภ้ ครั้น จะพกอยู่ที่เมืองลากเอียงนั้นก็ไม่ได้ใจ จึงเอาแพรพันแพลงเจ็บไว้ และก็ขับม้ามา พี่สะไภ้ทั้งสองร่วนไปทางด่านกิสุยกวน

ฝ่ายม้าใช้จงเอานี้อความทั้งปวง ซึ่งกวนอูช่าเจ้าเมืองแลนายนายด่านเสีย นั้น รับไปบอกแก่เบี่ยนยืนนายด่านกิสุยกวน เบี่ยนยืนนี้คำนญทึ่งลูกชลุบ ครั้น รู้เนื้อความแล้วก็ตรึกตรองอยู่ว่า ทำไฉนเราจะจับกวนอูได้ จึงคิดขึ้นมาได้ว่า วัดตินก็ซื้อช่องอยู่หน้าด่านนั้นเป็นที่ชอบกล เราจะแต่งทหารไปชุ่มไว้ประมาณ ส่องร้อยเศษ จึงจะชวนกวนอูกินโตัง แล้วจะทึ่งจากสุราเป็นสำคัญให้ทหาร ทั้งปวงรุ่มกันเข้าจับกวนอูเห็นจะได้โดยง่าย ครั้นเวลารุ่งเข้าเบี่ยนซึ่งก็เอาทหารไป ชุ่มไว้ในวัด จึงสั่งตามซึ่งคิดไว้นั้น แล้วเบี่ยนซึ่งก็ออกไปรับกวนอู กวนอูเห็น เบี่ยนยืนนายด่านกับทหารทั้งปวงมีได้ถืออาวุธอุกมารับโดยดีก็ลื้นความสงสัย

จึงลงจากม้าค่านับเป็นเชิง เป็นเชิงว่าข้าพเจ้าเป็นนายด่านอยู่ที่นี่ บรรดาคนทั้งปวงก็เลื่องลืออยู่ว่าท่านมีฝีมือกล้าหาญ ทั้งมีความสัตย์อยู่ด้วย บัดนี้ข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านจะไปหาเล่าปี่ผู้พี่ ข้าพเจ้ามีความยินดีด้วยจึงพาไพร่ช่วยด่านมารับท่าน

กวนอูได้ฟังดังนั้น จึงเอานิ้วความซึ้งซึ้งลิ้ว แบงหัน ยันยกขัดขวางไว้เล่าให้เป็นเชิงทุกประการ เป็นเชิงแก้ลังว่า ซึ่งท่านจะท้าทั้งสามคนเสียนั้นก็ควรอยู่โดยโทษแล้ว ถ้าข้าพเจ้าไปถึงมหาอุปราชก็จะช่วยว่ากล่าวเมืองน่าย แล้วว่าเช่นท่านขึ้นมาไปสู่ที่สำนักด่านข้าพเจ้าเดิม กวนอูมีความยินดีก็มีพากหารชักรถตามเป็นเชิงไปถึงหน้าวัด เป็นเชิงชวนกวนอูเข้าไปในวัดตีนก็ก็ชือ และวัดนั้นเป็นของพระเจ้าเบงเต้สร้างไว้แต่ก่อน เคยเสด็จมาณัมสการพระเนื่อง ๆ อยู่ หลวงจันทั้งปวงเห็นกวนอูมาก็ตีกลองและระฆังรับ และหลวงจันมาเจ่งเจ้าวัดเป็นชาวน้ำบ้านเดียวกันกับกวนอูรู้จักกันมาก่อน รู้กิตติศัพท์ว่าเป็นเชิงคิดร้ายกวนอู หลวงจันมาเจ่งก็ออกมารับ หวังจะบอกนิ้วความให้กวนอูแจ้ง แล้วถามกวนอูว่าท่านเจ้าเราได้หรือไม่ กวนอูก็บอกว่าเจ้าจำไม่ได้ หลวงจันมาเจ่งจึงถามว่าท่านมาจากบ้านได้สักกี่ปี กวนอูจึงบอกว่าข้าพเจ้ามาจากบ้านได้ยี่สิบปีแล้ว หลวงจันมาเจ่งจึงว่าบ้านท่านกับบ้านเราอยู่ตรงฟากแม่น้ำกัน

เป็นเชิงเห็นหลวงจันมาเจ่งทักษายว่า เป็นเพื่อนบ้านกับกวนอูมาแต่ก่อน เป็นเชิงลัวเนื้อความซึ่งคิดไว้นั้นจะฟังเพื่องไป จึงร้องตลาดเอาหลวงจันมาเจ่งว่า เราเชญกวนอูมาอาศัยกินโตะในวัดนี้ เหตุใดจึงมาพูดจาเช้าช้อยให้ช้า กวนอูจึงว่าหลวงจันมาเจ่งนี้เป็นเพื่อนบ้านกับเรา พลัดกันมาช้านานแล้ว ครั้นมาพบกันบัดนี้ก็จะทักษายกัน หลวงจันมาเจ่งจึงจัดแจงที่ให้กวนอูนั้นแล้วเอาเครื่องน้ำชามาจัดให้กวนอูกิน กวนอูจึงว่าพี่สะไภ้ข้าพเจ้าทั้งสองอยู่บนรถหน้าวัดยังมได้กิน ข้าพเจ้าจะกินก่อนกระไรได้ หลวงจันมาเจ่งก็พากวนอูเอาน้ำชาออกไปให้พี่สะไภ้ทั้งสองกิน และทางไก่ลักษัน ถ้าจะพูดจาประการได้กลัวเป็นเชิงได้ยิน และบ่าวไพรเป็นเชิงเดินไปมาอยู่ หลวงจันมาเจ่งจึงเอามือชี้เข้าที่กระเบื้องกวนอูเห็นแล้วถึงตาให้ กวนอูรู้ว่าเป็นเชิงทำร้าย จึงสั่งทหารให้ถืออาชุชตามเข้าไป หลวงจันมาเจ่ง กวนอูกลับเข้ามา เป็นเชิงว่าแก่กวนอูว่า

ข้าพเจ้าให้แต่งโถะไว้เสร็จแล้ว เชิญท่านเข้าไปที่ข้างในเดิด

กวนอูได้ฟังดังนั้นมีไดคิดครั้นคرام ก็เข้าไปนั่งกับเปี่ยนอี แล้วเห็นพวกร่อนเปี่ยนอีซึ่งยืนอยู่หน้า เห็นบกระบีซ่อนไว้ในเสื้อแต่ตัวมันยืนออกมากวนอูจึงถามเปี่ยนอีว่า ซึ่งชวนเรามากินโตีนดีหรือร้าย เปี่ยนอีตกใจกลัวตัวสั่น มีไดตอบประการได กวนอูเห็นเปี่ยนอีพิรุธดังนั้นก็ร้องความแล้วว่า กฎคิดว่ามีเป็นคนดี กฎจึงถือเช้ามาด้วย ควรหรือมีมีคิดร้ายต่อกฎ เปี่ยนอีเห็นกวนอูรู้เนื้อความแล้วก็เรียกทหารทั้งปวงว่า ชาวเราเร่งลงมือเดิด ทหารซึ่งยืนอยู่หนันยังมีทันทำประการได กวนอูกีซักกระบีออกพันตายหลายคน เปี่ยนอีเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงวิงหนีเข้าไปในเกง กวนอูกีทั้งกระบีเสียแล้วจ่วยเออ้าวໄล่ตามเข้าไป

เปี่ยนอีเห็นกวนอูไลเข้ามากีเออลูกชุบทั้งเอา กวนอูกีเออ้าวบัดลูกชุบเสีย แล้วพันถูกเปี่ยนอีตัวขาดออกเป็นสองห่อน แล้วกลับมาดูพี่สะไภ้เห็นทหารเปี่ยนอีล้อมอยู่เป็นอันมาก กวนอูกีไล่ผ่านทหารทั้งนั้นแตกไปบ้างดายบ้าง แล้วกวนอูเข้าไปว่าแก่หลวงจีนนาเจ่งว่า ครั้นนี้ท่านหากบอกเหตุให้ หานี ข้าพเจ้าก็จะตาย หลวงจีนนาเจ่งจึงว่าตัวเราจะอยู่ในวัดนี้สิบไป พวกร่อนเปี่ยนอีก็จะทำร้ายแก่เรา เราจะไปอยู่วัดอื่นแล้ว ซึ่งท่านจะไปนั้นอุตสาห์รักษาตัวจด ภายน้ำจะได้พบกันอีก กวนอูกีลาหลวงจีนนาเจ่งพาพี่สะไภ้แลบทหารไปทางเมืองเอียงหยง

ฝ่ายองเช็กเจ้าเมืองเอียงหยง ซึ่งเป็นเกี่ยวดองกันกับขันยกนั้น ครั้นรู้ข่าวว่ากวนอูไลขันยกันนายด่านเสียนนั้นจึงคิดแต่ในใจว่า กวนอูมีผีมือกล้าหาญ คละจับเอาตัวซึ่งหน้านั้นไม่ได้ จะจะทำกลอุบายนให้กวนอูໄว้ใจแล้วจึงจะจับฆ่าเสียได้โดยง่าย แล้วเกณฑ์ทหารให้ไปสกัดด่านและทางไว้หลายตัวล อย่าให้กวนอูหนีออกไปได้ ครั้นองเช็กรู้ว่ากวนอูมาใกล้เมือง ก็ขึ้นมาพาทหารออกไปรับกวนอูโดยปกติ แล้วถามว่าท่านมาเนี่จะไปแห่งใด กวนอูจึงบอกว่า เราตามหาอุปราชาจะพาพี่สะไภ้ไปหาเล่าปี่ ณ เมืองกิจจิ องเช็กจึงว่าท่านมาเป็นทางกัน-ดาว เวลา ก็จวนค่าแล้ว เชิญท่านกับพี่สะไภ้เข้าไปสำนักอยู่ในเมืองก่อน ต่อรุ่งเช้าจึงค่อยไป กวนอูได้ฟังคำของเช็กกีไม่มีความสงสัย จึงว่าท่านเอ็นดูแล้วเราจะขออาศัยสักคืนหนึ่ง องเชึกก็พากวนอูกับพี่สะไภ้เข้าไปในเมือง แล้วจัดแจง

ที่ให้อยู่ ของเชิงกีกลับมาให้แต่งโดยให้คนใช้ไปเชิญชวนอุมากินโดย คนใช้ กีไปบอกวันอุฐามคำของเชิงสั่ง วันอุจังคิดแต่ในใจว่า เป็นเชิงให้กินโดยกี คิดร้ายแก่เรา บัดนี้ของเชิงให้หามากินโดย เกลือกจะทำกลอุบายนเมื่อัน เป็นเชิงดอกกรรมัง วันอุชูกได้คิดขึ้นในขณะนั้นก็ส่งสัญจงว่าแก่คนใช้ว่า ซึ่ง ของเชิงให้หาไปกินโดยนั้นเรารอใจแล้ว แต่พี่สะใภ้เราเป็นหญิง หาผู้ใดจะอยู่ รักษาไม่ คนใช้กีกลับไปบอกของเชิง ของเชิงกีให้เอาระบ้านให้กับอุจังที่อยู่ วันอุจังเอาระบ้านให้พี่สะใภ้กินเสร็จแล้ว ครั้นเวลาค่ำวันอุฐาให้หามาหยุดพัก หลับนอน แล้ววันอุฐาอดเดරานะนั่งดูหนังสือรักษาพี่สะใภ้อุท้องนอกรา

ฝ่ายของเชิงจึงสั่งอับน้ำว่า บัดนี้วันอุทุมนีมาอุปราชมาฆายันยกเจ้า เมืองและนายด่านทั้งสองเสีย ครั้นเราจะจับตัวส่งขึ้นไป วันอุกีมีฝีมือกล้าแข็ง ถึงจะจับตัวได้หามาก็จะตายบ้าง จำเราะจะคิดจากวันอุฐายเสีย เวลาสามยามวันนี้ ท่านจะคุ่มหามาพันหนึ่ง ให้ถือพินและฟางคนละมัดไปล้อมที่อยู่กวนอุช้า เอา เพลิงระดมจุดเผาวันอุฐายแพกเพื่อนเสีย และให้จุดประทัดสัญญาณขึ้นเราจัง จะคุ่มหามาไปช่วย องอับนจึงคุ่มหามาพันหนึ่งถือพินและฟางไปวางไว้รอบที่อยู่ วันอุ แต่ยังมีได้จุดเพลิง

งอับนจึงคิดแต่ในใจว่า คนทั้งปวงลือชาปรากฏว่าวันอุนีมีฝีมือรบพุ่ง กล้าหาญนัก เรายังไม่รู้จักตัว รูปร่างจะเป็นประการใด จำจะไปดูให้รู้จักก่อน คิดแล้วงอับนกเข้าไปตามนายประชุมว่าวันอุอยู่แห่งใด นายประชุมบอกว่าวันอุ นั่งดูหนังสืออยู่ข้างห้องนอกรา งอับนจึงค่อยเดินเข้าไปเยี่ยมดู เห็นวันอุนั่งดู หนังสืออยู่บนเก้าอี้ มือหนึ่งลูบหนวดอยู่ งอับนพิเคราะห์ดูเคลิ้มสติไปจึงร้องชม ว่า รูปวันอุนีงามเหมือนเทพดา

วันอุได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงร้องถามว่าผู้ใดเข้ามา งอับนจึงเข้าไปคุก เช่นลงค่านับแล้วกว่า ข้าพเจ้าซึ่งอับนนายหามาของของเชิง วันอุได้ฟัง ดังนั้นจึงคิดขึ้นได้แล้วถามว่า ท่านนี้เป็นบุตรของหัวหรือ งอับนกีรับคำ วันอุจัง เอาหนังสือซึ่งหัวผ้ากามานั้นให้แก่งอับน งอับนรับเอาหนังสือมาอ่านดูเป็น ใจความว่า งอหัวผู้เป็นบิดาให้มาถึงอับนว่า วันอุมีฝีมือกล้าหาญ หั้มมีน้ำใจ สัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ถ้าวันอุมาถึงแห่งใดต่ำบลได ถ้างอับนพบพานเข้าก็อย่าให้

คิดทำร้าย จงทำนุบำรุงกวนอูให้ไปโดยสะดวก ภัยหน้าจะได้เป็นที่พึงสิบไป งอปันแจ้งในหนังสือแล้วก็ตกลิ จึงค่อยว่ากับกวนอูว่า ข้าพเจ้าไม่รู้เลยว่าท่าน เป็นคนดี ท่านไม่ชีวิตท่านจะตายอยู่ที่นี่ แล้วบอกเนื้อความทั้งปวงซึ่งของเชิงให้ คุณทหารมาจะจุดเพลิงเผาท่านเสีย บัดนี้ท่านจะงดงามตัวเดิม ข้าพเจ้าจะไปคิด อ่านห้ามทหารทั้งปวงแล้วจึงจะไปเปิดประตูเมืองไว้ให้ท่าน จะได้ออกไปให้พ้น โดยเร็ว แล้วก็ลาออกไปเปิดประตูเมืองไว้

กวนอูได้ฟังอปันว่าดังนั้นก็ตกใจทั้งมีความยินดี จึงใส่เกราะถือจั่ว แล้วเชญพี่สะไภ้ชั้นรถ ให้ทหารคุณไปหน้า กวนอูซึ่งม้าป่องกันไปข้างหลัง ครั้น เห็นประตูเมืองเปิดอยู่ จึงให้ทหารขับรถออกจากประตูเมือง งอปันเห็นกวนอู ออกไปแล้ว ก็รีบกลับมาให้ทหารทั้งปวงจุดเพลิงระดมชื้น กวนอูไปทางประมาณ สามสิบ步 แล้วเข้าไปในเมืองเห็นเพลิงสว่างชื้น ก็เข้าใจว่างอปันแสร้งทำกลุ่น ความ ฝ่ายของเชิงได้ยินเสียงประทัดแลเห็นแสงเพลิง จึงคุณทหารรับมาถึงที่ อยู่กวนอู ทหารทั้งปวงร้องบอกว่ากวนอูหนีเพลิงออกไปได้ ของเชิงได้ฟังดังนั้น ก็ขับม้าพาทหารรับตามไปถึงนอกเมืองแล้วร้องว่า กวนอูมีฝีมือเหตุใดจึงหนีไป เล่า กวนอูจึงร้องตอบว่า ภูมิได้ทำผิดสิ่งใดกับมึง เหตุใดมึงมาคิดร้ายภู ของเชิง โกรธมิได้ตอบประการใด ก็ขับม้ารำหวนตามรบกับกวนอู กวนอูขับม้าเข้ารบอา ว้าปัดหวานเสีย แล้วพันธุกของเชิงตัวชาดออกเป็นสองห่อน ทหารทั้งปวงก แทรกตันหนีไป กวนอูจึงขับม้าตามพี่สะไภ้ไป แล้วคิดถึงคุณอปันมิได้ขาด

ฝ่ายเล่าเอียนเจ้าเมืองตองกุน รู้ช่าว่ากวนอูหนีมาอุปราชหักด่านมา ฝ่าเจ้าเมืองแล่นายด่านเลียเป็นหลายต่ำบล จึงคุณทหารออกมาประมาณสามสิบ สักดปากทางไว้ กวนอูเห็นเล่าเอียนจึงถามว่า ทุกวันนี้ท่านรักษาเมืองมีความ สุขอยู่หรือ เล่าเอียนบอกว่าเป็นสุขอยู่ ซึ่งท่านมานี้จะไปแห่งใด กวนอูบอกว่าเรา ตามมาอุปราชจะไปหาเล่าปี่ผู้พี่เรา เล่าเอียนจึงตอบว่า เล่าปี่ไปอาศัยอยู่กับ อ้วนเสี้ยว บัดนี้อ้วนเสี้ยว กับมาอุปราชก็ทำศึกขับเดียว กวนอู เห็นมาอุปราช จะไม่ยอมให้ท่านไป ถึงท่านหนีมาบัดนี้ก็เห็นจะไม่พ้น ด้วยเหตุว่าตุ้นกับ Jin ก ตั้งทัพอยู่ต่ำบลฝั่งแม่น้ำของโถ

กวนอูจึงตอบว่า เดิมมาอุปราชให้สัญญาไว้ บัดนี้เรารู้ขาวพี่เรา

แล้ว เราก็จะไปตามสัญญา ท่านจะอีนดูจัดเรือข้ามส่งเราข้างท่าเหนือหรือท่าใต้ แต่พอให้พันกองหัวเพี้ยหัวตุน เล่าอียนจึงว่าเรอก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะข้ามสังนั้น โทษจะมีแก่เรา กวนอูจึงตอบว่า เมืองซึ่งท่านรักษาอยู่ก็เป็นเมืองหน้าด่าน ตัว เราก็ได้อาสา่งั้นแหลก บุนทิวซึ่งเป็นทหารอัวนเลี้ยวเสีย ท่านจึงค่อยมีความ สนับสนุน แล้วมีได้คิดถึงคุณเรา แต่จะข้ามสังเพียงน้ำก็ไม่ได้ แล้วกวนอูมีได้คิด ย่อท้อ จึงให้ทหารชับราดผ่านไปถึงแม่น้ำของโท

ฝ่ายจินกีซึ่งแยกหัวตุนให้คุณทหารมาตั้งค่ายอยู่ตำบลหนึ่ง ครั้นรู้ข่าวว่า กวนอูพาเพลสไก์มา ก็ขึ้นมาคุณทหารออกไปจากค่ายแล้วแกล้งร้องถามว่า ผู้ใด ผ่านหน้าหัวเพี้ยหัวตุนจะไปแห่งใด กวนอูร้องบอกว่าเรารชื่อกวนอู จะขอข้ามฟากไปหาเล่าปีผู้พี่เรา ณ เมืองฝ่ายเหนือ จินกีจึงถามว่ามีหนังสือมาอุปราชเบิกด่าน มาหรือไม่ กวนอูบอกว่าเรามีได้เป็นข้ากินเบี้ยหัวด่องมหาอุปราช เราจะขอ หนังสือใจโฉมาไย จินกีจึงว่าเราเป็นทหารรอง แซหัวตุนแม่หัวพให้เรามาอยู่รักษา มิให้ผู้ใดลองไปมาได้ ซึ่งไม่มีหนังสือเบิกด่านมากันน้อยกว่าแต่เมื่อนานๆเดินดิน เห็นอนทำนแลຍ ถึงมาตราว่าจะเป็นกมีปิกบินในอากรก็เห็นจะไม่พ้นมีเรา กวนอูได้ฟังดังนั้นก็กราจึงว่า ซึ่งเรามานี้ตัวไม่ได้ยินช่าวเลื่องลือบ้างหรือ ถ้า ผู้ใดชัดชวางไว้เราก็ฆ่าเสียเป็นหลายคน จินกีจึงว่าคนที่ตัวฆ่าเสียได้นั้นเป็น แต่ทหารามมีผีมีไม่ อันคนแม่มือนตัวเราคนนี้ ก็มีผีมีประภู เห็นจะทำเรา เช่นนั้นไม่ได้ กวนอูจึงว่าซึ่งตัวอวดว่ากล้าหาญนั้นยังจะเปรียบผีมีอังเหลียง บุนทิวได้หรือ จินกีได้ฟังดังนั้นก็กรา จึงขับมาร่วมกับเรานั้นยังจะเปรียบผีมีอังเหลียง หนึ่ง กวนอูเอน้ำพันถูกจินกีคอกชาดตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็แตกไป กวนอู จึงร้องห้ามทหารซึ่งหนึ้นว่า ท่านหั้งปวงมิได้ทำผิดอย่างนี้เราเลย เรายาทำ อันตรายไม่ จงช่วยหาเรือข้ามส่งเราก็ได้ ทหารทั้งปวงได้ฟังกวนอูร้องว่าดังนั้น ก็ชวนกันจัดแจงเรือข้ามส่งให้ถึงฟาก

ขณะเมื่อกวนอูพาเพลสไก์ฟากนั้นเป็นแดนเมืองอัวนเลี้ยว กวนอู ซึ่งม้าตามรถไปมีวิตกหอดใจใหญ่ คิดว่าเรามาครั้นนี้หักด่านเป็นหลายต่ำบล แล้ว ผ่านายทหารใจโฉเสียถึงหกคน เพราะความจำเป็น ถ้าใจโฉไม่พิจารณาให้ถ่องแท้ ก็จะเห็นว่าเป็นคนหมายข้ามมีกตัญญูไม่ พอเห็นชุนเชียนซึ่งม้ามา กวนอูมีความ

ยินดีจึงถามว่า เมื่อทำนพบกับเรา ณ เมืองยีหลำนั้น ทำนว่าจะไปสืบเนื้อความมาให้เรา บัดนี้ทำนรู้ข่าวประการใดบ้าง ชุนเชียนจึงบอกว่าเมื่อทำนยกหัพกลับไปนั้น เล่าเพิก กงเตารือยกคืนมาตีเอาเมืองยีหลำได้ จึงให้ช้าพเจ้าถือหนังสือไปถึงอัวนเสี้ยวว่า จะขอเข้าเกลี้ยกล่อมทำราชการด้วย อัวนเสี้ยว ก็ยอม แล้ว คิดปรึกษา กับทหารทั้งปวงจะยกมาตีเอาเมืองชูโต แล้วที่ปรึกษาทั้งปวงแห่งแย่งมิตรกลังกัน ช้าพเจ้าคิดอ่านกับเล่าปี่ให้ลาอัวนเสี้ยวมาอยู่เมืองยีหลำ จะได้คิดการกำจัดใจโนเสีย อัวนเสี้ยว ก็ยอมให้เล่าปี่มา บัดนี้เล่าปี่ เกรงอยู่ว่าทำนจะตรงไปเมืองอัวนเสี้ยว จึงให้ช้าพเจ้ามาสักดอยู่ต้นทางคอยแจ้งเหตุว่าเล่าปี่มาอยู่ ณ เมืองยีหลำแล้ว

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงพาชุนเชียนมาบังรถพี่สะไภ้ ชุนเชียน จึงเล่าเนื้อความซึ่งเล่าปี่ไปอาศัยอยู่กับอัวนเสี้ยว และอัวนเสี้ยวโกรธว่ากวนอูมา วันเหลียงกับบุนทิวทหารเอกสารเสียนั้น และจะให้ฆ่าเล่าปี่เสียถึงสองครั้ง เล่าปี่ คิดอ่านว่ากล่าวแก่ไขได้ จึงไม่ได้เป็นอันตรายจนถึงได้มายู่เมืองยีหลำ นางหั้ง ส่องกับกวนอูได้ฟังดังนั้นก็มีความสงสารร้องให้รักเล่าปี่ และกวนอูก็ให้ชุนเชียน นำทางไปเมืองยีหลำ ขณะเมื่อเดินทางมานั้นพอได้ยินเสียงทหารข้างหลังนั้น อ้ออิงมา กวนอูเหลียวไปเห็นแซหัวตุนคุมหาหารข้ามแม่น้ำตามมาเป็นอันมาก ฝ่ายแซหัวตุนขับม้าขึ้นไปหน้าทหาร และร้องว่าอ้ายกวนอูหยุดอยู่ก่อน กวนอู ได้ยินดังนั้น จึงว่าแก่ชุนเชียนให้คุมรถไปก่อนเดิດ เราจะอยู่ป้องกันนายหลัง และกวนอูก็ซักม้ากลับหน้ามายินอยู่ ครั้นเห็นแซหัวตุนเข้ามาใกล้ กวนอูจึงร้อง ตามว่า ซึ่งทำนคุมหาหารมานี้เราเห็นจะล่วงคำมหาอุปราช แซหัวตุนจึงตอบว่าตัว มีได้มีหนังสือมหาอุปราชเบิกด้านมา และต้องอาจหักหาญล่วงด่านผ่านเมืองมา เป็นหลายด่านล ผ่าเจ้าเมืองและนายด่านเสีย และมีหน้าซ้ำผ่าทหารรองของเรา ซึ่งมาตั้งค่ายขัดหัพอยู่นี้เสียอีกเล่า เรายังจับตัวส่งเข้าไปให้มหาอุปราชทำโทษลงสาหัส และก็ขับม้ารำทวนเข้าไปจะจับตัวกวนอู พอม้าใช้ความมั่รร้องห้ามแซหัวตุน มากว่า อย่าให้ทำอันตรายแก่กวนอูเลย จึงเอหันสือนั้นส่งให้แซหัวตุน และว่า มหาอุปราชมีใจเมตตา ว่ากวนอูนี้เป็นคนมีความสัตย์ บัดนี้จะไปหาเล่าปี่ กลัวว่าเจ้าเมืองและนายด่านทั้งปวงจะชัดไว้ จึงให้ช้าพเจ้าถือหนังสือเบิกด้านมาให้ทำน

หัวปวงแจ้ง

ແຍ້ວັດຖຸນົງຄາມມ້າໃຊ້ວ່າ ກວນອູນັບຈາກທັກຫາຢ່າເຈົ້າເມືອງແລນາຍດ່ານ
ເສີຍເປັນຫລາຍຕໍ່ານລັ້ນ ມາຫາອຸປະນາຈຳແຈ້ງຫວີ່ໄວ່ ມ້າໃຊ້ຈຶ່ງນອກວ່າ ກວນອູທ່າທັນນີ້
ມາຫາອຸປະນາຍັງໄຟແຈ້ງ ແຍ້ວັດຖຸນົງວ່າກວນອູທ່າຜິດມາກອູ່ ມາຫາອຸປະນາຍັງໄຟແຈ້ງ
ເຮົາຈະຈັບຕັ້ງສັງເຂົາໄປໃຫ້ຈຳໄດ້ ກວນອູໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກີໂກຣົດ ຈຶ່ງວ່າແກ່ແຍ້ວັດຖຸນົງວ່າ
ເຫຼຸດໄຕວ່າຈຶ່ງມາເຈົ້າຈະນີ້ ຄິດວ່າເຮັກລັວອູ່ຫວີ່ ແລ້ວກວນອູກີ້ຂັບມ້າເຂົາຮັບດ້ວຍ
ແຍ້ວັດຖຸນົງໄດ້ສີບເພັງ ພອເຫັນມ້າໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຄົວສໍາຫັກຮັບທັພໂລໂນໂບກທ້າມມາ
ແລ້ວຮ້ອງວ່າທ່ານທັນສອງອຍ່າເພື່ອຮັບກັນກ່ອນ ແຍ້ວັດຖຸນົງກີ້ຫຍຸດອູ່ແລ້ວຄາມມ້າໃຊ້ວ່າ
ມີໜັນສື່ອມຫາອຸປະນາມາໃຫ້ເຮົາຈັບກວນອູສູງຂຶ້ນໄປຫວີ່ ມ້າໃຊ້ຈຶ່ງນອກວ່າຫາມໄດ້
ມາຫາອຸປະນາເກຮງວ່າດ່ານທາງຈະກັກຊັງກວນອູໄວ້ ຈຶ່ງໃຫ້ຂັ້າພເຈົ້າເຂົາຮັບສໍາຫັກຮັບທັພມາ
ທ້າມເປັນສໍາຄັນ ແຍ້ວັດຖຸນົງຄາມມ້າໃຊ້ວ່າ ມາຫາອຸປະນາແຈ້ງຫວີ່ໄຟເມື່ອກວນອູມາ
ກລາງທາງນ່າງຜູ້ຄົນເສີຍເປັນເວັ້ນມາກ ມ້າໃຊ້ຈຶ່ງນອກວ່າມາຫາອຸປະນາໄຟແຈ້ງ ແຍ້ວັດຖຸນົງ
ວ່າກວນອູທ່າລ່ວງອາຫຸ້າ ມາຫາອຸປະນາກີ້ຍັງໄຟແຈ້ງໂທ່າ ຈະປ່ອຍໃຫ້ໄປນັ້ນຍັງໄຟໄດ້
ແລ້ວກີ້ສັ່ງທ່າງທັນສູງໃຫ້ລ້ອມກວນອູ ກວນອູເຫັນດັ່ງນັ້ນກີໂກຣົດ ຈຶ່ງຂັບມ້າຮ້າງວ່າເຂົາສູ້
ກັນອູ່ກັບແຍ້ວັດຖຸນົງ ພອເຫັນເຕີຍວ່າເລື່ອຄາວມມ້າຮ້ອງທ້າມມາວ່າ ທ່ານທັນສອງອຍ່າຮ້ນ
ພຸ່ງກັນ ແຍ້ວັດຖຸນົງກັບກວນອູກີ້ຫຍຸດອູ່ ເຕີຍວ່າເລື່ອວ່າແກ່ແຍ້ວັດຖຸນົງວ່າ ມາຫາອຸປະນາ
ແຈ້ງອູ່ວ່າກວນອູທັກດ່ານອອກມາ ແລ້ວຈ່າເຈົ້າເມືອງແລນາຍດ່ານເສີຍນັ້ນ ມາຫາອຸປະນາ
ຄິດເກຮງອູ່ວ່າ ທ່າງທັນສູງຈະມີໃຈຜູກແຄ້ນ ຈະຂ່າຍກັນມາຮັບພຸ່ງມືໃຫ້ກວນອູໄປໂດຍ
ສະດວກ ຈຶ່ງໃຫ້ເຮົາຮັບມາທ້າມ ແຍ້ວັດຖຸນົງວ່າແກ່ເຕີຍວ່າເລື່ອວ່າຈິນກີ້ນັ້ນເປັນຫລານ
ຂ້າຍທູນ ຂ້າຍທູນໃຫ້ມາອູ່ທ່າງຮ່າງການດ້ວຍເຮົາ ບັດນີ້ກວນອູນ່າຈິນກີ້ເລີຍ ຂ້າຍທູນຮູ້ກີ້ຈະ
ຕີໂທ່າເຮົາໄດ້ ເຕີຍວ່າເລື່ອວ່າຈິນກີ້ຕີໂທ່າໄດ້ ເນື້ອຄາວມຂ້ອນນີ້ທ່ານອຍ່າວິທິກເລຍ ໄວເຮົາຈະໄປ
ວ່າກລ່າວແກ່ຂ້າຍທູນເອງ ແຕ່ຂຶ້ງກວນອູນັ້ນມາຫາອຸປະນາມີຄວາມມີມາດຕະເປັນອັນມາກ ຈະ
ປ່ອຍກວນອູໃຫ້ໄປທາເລ່າປົ້ມສັນນູ້ ຂຶ້ງທ່ານຈະໄນ້ໃຫ້ກວນອູໄປນັ້ນເທິ່ນຈະລ່ວງຄ່າ
ມາຫາອຸປະນາ ແຍ້ວັດຖຸນົງໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກີພາຫທາກຮັ້ງລ້ອມໄວ້ນັ້ນຄອຍກັບມາ

ແລ້ວເນື້ອຄາວມທັນນີ້ເປັນຄ່າກລາງວ່າ ເມື່ອກວນອູໄປນັ້ນໂລໂໂນກີ້ຄິດວ່າກວນອູຈະ
ໄປໄມ່ຕລອດ ເພຣະມີດ່ານທາງອູ່ເປັນຫລາຍຫັ້ນ ຄຽ້ນກວນອູນ່າຫຼັງສິ້ວນາຍດ່ານຫັ້ນ
ໃນເສີຍນັ້ນ ມ້າໃຊ້ກີເຂົາເນື້ອຄາວມມາແຈ້ງແກ່ໂລໂຈວ່າ ກວນອູນ່າເຈົ້າເມືອງແລນາຍດ່ານ

เป็นลำดับกันออกไป ใจฉลาดจะให้ยกกองทัพไปตามจังหวัด ก็เกรงคนหั้งปวง จะคราหนินทาว่าเจรจาเป็นคำสอง ประการหนึ่งเจ้าเมืองแลนวยด่านก์สายเสีย แล้ว แม้จะยกไปตามจังหวัดก็ได้ใช้ทหารหั้งปวงจะเป็นคืนมากก็หามิได้ บัดนี้ จังหวัดล่วงออกไปพั้นแคนเมืองชูโต้แล้ว จำจะทำคุณไว้ให้ตลอดดีกว่า ภาย หน้าไปจังหวัดก็ถึงคุณ จึงแก้สั่งให้ม้าใช้ถือหังสือและลงกับเตียวเลี้ยงไป ห้าม จะให้เห็นว่าม้าใจโลหะรักจังหวัดอยู่เป็นอันมาก ถึงทำผิดลิ่งได้ก็มิได้อาโทช

เตียวเลี้ยงจังหวัดก็ว่า ซึ่งทำมานี้จะไปหาเล่าปี่แห่งใด จังหวัดก็ว่า เดิมเรารู้ว่าพี่เรารอยู่กับอัวนเสี้ยวเรางิ่งจะไปหา บัดนี้มีผู้มาบอกว่าพี่เรารอกจากอัวนเสี้ยวแล้ว เราจะเที่ยวลีบเสาะไปทางกว่าจะพบ เตียวเลี้ยงจึงว่า เมื่อยังไม่รู้แน่ว่าเล่าปี่อยู่แห่งใดทำท่านจังกลับไปอยู่กับมหาอุปราชก่อน ถ้ารู้แล้วว่า เล่าปี่อยู่แห่งใดมั่นคงจึงค่อยไป จังหวัดก็ได้ฟังดังนั้นก์หัวเราะ แล้วว่าทำน่วนนี้ ไม่ควร ซึ่งตัวท่านจะกลับเข้าไป จงช่วยว่ากล่าวแก่มหาอุปราชว่า อย่าชัดเดื่อง เราเลย ได้มีคุณแล้วจะทำตลอดไปเกิด ภายหน้าเราจะแทนคุณมหาอุปราช เตียวเลี้ยงก็ลาจังหวัดกลับไป

ตอนที่ ๒๕

ฝ่ายกวนอุภีชับม้ามายังรถพี่สะไภ์ แล้วบอกเนื้อความซึ่งได้รับพุงกัน แซหัวตุนแลโดยตอบกับเตียวเลี้ยวนันให้พี่สะไภ์กับชูนเชียนฟัง แล้วก็พาภันเดินทางไปได้ท้าวัน พอฝนตกหนักหาที่สานักมิได้ จึงเหลือไปเท็นบ้านอยู่บัน เนินเขา ก็พาภันเข้าไปปะช้ออาทัย กัวเสียงนายบ้านนั้นเป็นคนชา จึงถามว่าทำนซื้อไดมาแต่ไหน กวนอุบก่าว่าข้าพเจ้าซื้อกวนอุ แล้วเล่าเนื้อความให้กัวเสียงฟัง ทุกประการ กัวเสียงจึงว่าครั้งปู่ย่าตายายข้าพเจ้า ก็อาทัยทำมาหากินอยู่ตำบลบ้านนี้ ตัวข้าพเจ้าก็ได้ยินแล้วลืออยู่ว่าทำนเมืองมีภัยล้าหาญ พึงได้รู้จักทำนวันนี้ กัวเสียงจึงเชิญกวนอุและพี่สะไภ้เข้าบ้านเรือน แล้วตกแต่งข้าวปลาอาหารเลี้ยง

ครั้นเวลาเพลบค่ำบุตรกัวเสียงพาพวกเพื่อนเจิดคนเข้ามาในบ้าน กัวเสียงเห็น จึงเรียกบุตรให้เข้ามาร้านฝากรัวกวนอุไว้ บุตรนั้นก็เข้าไปเท็นกวนอุแล้ว มีได้คำนับกวนอุตามคำบิดา จึงกลับลงไปพาพวกเพื่อนออกไปนอนบ้าน กวนอุ จึงถามกัวเสียงว่าผู้ใดซึ่งมาเป็นอะไรกับทำน กัวเสียงร้องให้แล้วจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามีบุตรผู้เดียวนี้ และไม่เป็นใจทำมาหากิน คนแต่เพื่อนที่ยวังเนื้อ จะเอา การสิ่งใดก็มีได้ ซึ่งข้าพเจ้ามีบุตรเช่นนี้ก็เป็นกรรมของข้าพเจ้า กวนอุจึงตอบว่า แผ่นดินครั้งนี้ก็เป็นจลาจล ซึ่งไปเที่ยวบินเนื้อเล่นนั้น ถ้ามีภัยอภัยทัณฑ์ແກ່นຍາ ຕີກີເອາດວຽດໄດ້ ເຫດໃດທ່ານຈິງວ່າມີກຣມແລ້ວ ກัวเสียงຈິງວ່າມັນເຫັນແຕ່ກາຮນຸກ ຄົບເພື່ອນໄປກໍາຫຍານຂ້າຍ່າເນື້ອເນື່ອປຳປາ ດີ່ມື້ມີອາກຫັນທີ່ຈະດີແຕ່ໄມ້ມີຄຽງຈະນັບຖືວ່າ ດີປະການໄດ້ ຂ້າພເຈົາເຫັນຈະໄມ່ເອາດວຽດໄດ້ ຈິງທຸກ໌ດື່ງມັນພະເຫຼຸດນີ້ ກວນອູໄດ້ຝຶ່ງດັນນີ້ກ່ອດໃຈໃຫຍ່ຈິງວ່າເປັນປະເພດີ່ອຍູ້ແລ້ວ ດັບບຸຕົມມາຮັດນີ້ກີ ເປັນສຸຂ ແມ່ນບຸຕົມຮ້າມາດັບນີ້ກີທຸກ໌ຊ້ວຍ ກัวเสียงຈິງຈັດແຈງທີ່ອນໄທແລ້ວ ກີ ລາກວນອູອອກໄປອອນຍູ້ກ່າຍນອກ

ກວນອູກับชູນເຂົ້ານີ້ອນຫລັບໄປ ພວໄດ້ຍືນເສີຍມ້າແລກນັ້ນຮ້ອງກີຕົກໃຈ ທີ່ນີ້ ກວນອູຈິງຮ້ອງເຮັດກາທ່າງຊົ່ງຮັກໝາມ້າ ທ່າງຮັ້ງປົງນັ້ນແນ່ຍາມຫລັບໄປໄມ່

รู้สึก กวนอุภัตชุนเชียนจึงถือกระเบื้องไป เท็นพรครพากพินองแลชาวบ้านมาด่า บุตรกัวเสียงซึ่งล้มอยู่ กวนอูจึงถามคนทั้งปวงว่า เหตุใดบุตรกัวเสียงจึงมาล้มอยู่ ฉะนี้ ชาวบ้านจึงบอกว่า อ้ายคนนี้หยาบช้านัก เท็นม้าของท่านงานลอบเข้ามาจะลักเอาไป ม้านั้นดีเด้อเจิงล้มอยู่ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องชื่นจึงชวนกันมาดู กวนอูได้ฟังดังนั้นก็กรา จึงว่ามันเป็นคนชั่ว ละไวให้พื้นดัวขึ้นจึงจะทำโทษให้สาหัส

กัวเสียงได้ยินเสียงอ้ออึ้งก็ตกใจตื่นขึ้น จึงลงไปเห็นบุตรนั้nl้มอยู่ พินองแลชาวบ้านจึงบอกเนื้อความทั้งปวงให้ฟัง กัวเสียงจึงค่านับกวนอูแล้ว อ้อนวอนว่า บุตรข้าพเจ้าเป็นคนชั่ว ข้าพเจ้าก็ได้ปรับทุกช์แก่ท่านแล้ว ซึ่งมันทำผิดทั้งนี้ข้าพเจ้าจะได้เห็นชอบด้วยมันแน่นามิได้ มาตรา�ันนั้นมีใจรักว่ามีบุตรผู้เดียว ท่านจะจงเอ็นดูข้าพเจ้า โทษซึ่งมันทำผิดนั้นขอเสียเกิด กวนอูจึงว่า ซึ่งท่านปรับทุกช์กับเรานั้นก็เหมือนคำท่าน ซึ่งโทษของมันรายกให้ท่านแล้ว จึงกำชับทหารให้รักษาม้าไว้จังดี แล้วก็พาชุนเชียนกลับมานอน

ครั้นเวลารุ่งเช้า กัวเสียงกับภราสายอกมาค่านับกวนอูแล้วว่า บุตรข้าพเจ้าทำผิด ท่านยกโทษเสียนน์คุณหาที่สุดมิได้ กวนอูจึงว่า ท่านจะเรียกบุตรท่านออกมาก เราจะช่วยส่งสอนไว้ กัวเสียงจึงบอกว่า แต่เวลาดีกันนั้นพื้นดัวขึ้นได้ จะพาพวกเพื่อนไปแห่งใดนั้nmิแจ้ง กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ลา กัวเสียง พาพี่สะใภ้กับชุนเชียนออกจากบ้านนั้นไปทางประมานสามร้อย步en พอดแลเห็นบุตร กัวเสียงซึ่งม้าพานายโจรคนหนึ่งโผลผ้าเหลือง ซึ่งม้าถือหวนคุณพากเพื่อนประมานร้อยเศษ ลงจากเนินเขาบินสักดักทางไว้ นายโจรนั้นจึงร้องว่า แก่กวนอูว่า ตัวเราซื่อทุยง่วนเสียวเป็นทหารเตียวกึก ตัวจะไปแห่งใดจึงบังอาจพาภันเข้ามแเดนรามาถ้าตัวรักชีวิตอยู่ จงเอาม้าซึ่งนี้นมาให้เราจึงจะปล่อยไป กวนอูได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ตัวเป็นทหารเตียวกึกเป็นโจรนั้น ยังรู้จักเล่าปี กวนอู เตียวทุยหรือไม่

ทุยง่วนเสียวจึงว่า เรายไม่รู้จัก ได้ยินแต่เชื่อ แต่กวนอูนั้นเขาว่าหน้าแดง หนวดยาว มีฝิมือกล้าหาญนัก ซึ่งตัวมา้นี้ซื้อไร กวนอูได้ฟังดังนั้น จึงแก่ถุงซึ่งใส่หนวดนั้นออกให้ทุยง่วนเสียวดู ทุยง่วนเสียวเห็นลำคัญดังนั้นก็รู้ว่ากวนอู

จึงลงจากม้าวังทวนเสีย พานบุตรกัวเสียงเข้าไปคุกเข่าค่านับกวนอูแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งได้รากล่าวหมายนาข้าแก่ท่านขออภัยเสียงเดิม และข้าพเจ้านี้แต่พอเตียวก็ตาม ก็พากเพ่องมาเป็นใจอยู่ ๆ ณ เข่าต่ำบلنี้ ซึ่งข้าพเจ้าคิดการจะมาทำร้ายท่านทั้งนี้ เพราะบุตรกัวเสียงซักชวนมา แล้วเล่าเนื้อความซึ่งบุตรกัวเสียงมาบอกนั้นให้กวนอูฟังทุกประการ และบุตรกัวเสียงนั้นอ้อนวอนว่า ข้าพเจ้าขออภัยโดยเสียงเดิม

กวนอูจึงบอกว่า โทยตัวผิดครั้งหนึ่งเราก็ยกโทยเสีย ตัวก็คงคิดกันทำอีก ครั้นจะนำเสียงบดนี้ก็คิดถึงไม่ตรีกัวเสียง และโทยตัวทั้งสองครั้งนั้น เราก็ยกให้กัวเสียงผู้เป็นบิดา และบุตรกัวเสียงก็มีความยินดีลาภกวนอูไป หุยง่วนเสีย จึงบอกแก่กวนอูว่า เพื่อนข้าพเจ้ามีคนหนึ่งเป็นชาวเมืองตะวันตก เป็นทหารเตียวไปเชื่อจิตใจของ รูปร่างสูงใหญ่มีกำลังแบกของได้หนักลับหนา ครั้นแต่ยาไปตายแล้วจึงฉองคุณพากเพ่องมาเป็นใจอยู่ ๆ ณ เข่าโโยจิวสัน ทางแต่นี้ไปประมาณสามร้อย步 ข้าพเจ้าไปมหาสูจิตใจของ จิตใจของก็พูดออกชื่อท่านอยู่เนื่อง ๆ แล้ว ซักชวนข้าพเจ้าว่า ถ้าพบท่านก็จะพาข้าพเจ้ามาอยู่กับท่าน บัดนี้เป็นบุญได้มาพบท่านก่อน กวนอูจึงตอบว่า ได้เกิดมาเป็นชายแล้วคนกันมาเป็นใจอยู่ในป่าฉะนี้ ผู้ใดจะนับถือว่าดี จงทิ้งความชั่วเสียงเดิม พากันไปทำมหากินอยู่ในบ้านเมืองโดยปราศติดกัน

ขณะเมื่อพุดกันอยู่นั้น กวนอูแลเห็นนายใจคนหนึ่ง ซึ่ม้าคุณทหารมาประมาณร้อยเศษ หุยง่วนเสียว่าจึงบอกกวนอูว่า จิตใจของมาโน่นแล้ว กวนอูเห็นรูปร่างจิตใจสูงใหญ่ก็สรรเสริญว่าสมเป็นทหาร จิตใจของมาไกลแลเห็นกวนอูมีความยินดีจึงลงจากม้าวังอาชูเสีย เข้ามาคุกเข่าค่านับกวนอู กวนอูจึงถามว่า เหตุใดท่านจึงรู้จักนับถือเรา จิตใจของจึงว่าเมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเตียวไปนายใจนั้น ก็รู้จักอยู่ว่าท่านมีสติปัญญา คิดว่าจะมาอยู่กับท่าน ก็เป็นความจนใจด้วยอยู่ในวันนี้เตียวไป ครั้นเตียวไปตายข้าพเจ้ามาเป็นใจอยู่ ๆ ณ เข่าโโยจิวสัน ก็ได้พูดจากันกับหุยง่วนเสียคิดถึงท่านอยู่มีได้ชาด บัดนี้ได้มายพบท่านข้าก็เป็นบุญนัก จะขออยู่เป็นทหารถือแล้ม้าตามท่าน

กวนอูได้ฟังดังนั้น พิเคราะห์ดูถ้อยคำจิตใจของว่ากล่าวนั้นเห็นว่าสุจริต

อยู่ ให้มีใจรักใคร่เป็นอันมาก จึงถามว่าตัวท่านจะไปกับเรา พากเพื่อนจะทำกระไรเล่า พากเพื่อนจิวฉองได้ฟังดังนั้น ก็ชวนกันเข้ามาค่านบกวนอูแล้วว่า ข้าพเจ้าทั้งนี้จะขอไปด้วยท่าน กวนอูแจ้งดังนั้นก็ลงจากม้าไปปอ กแก่พี่สะไภ้ทั้งสอง นางกำหยุหยินจึงตอบว่า แต่เรารอจากเมืองญี่โต้นั้น ก็ได้ความลับมากยาก แค้นมาเป็นอันมาก เจ้าก็ไม่คิดว่าจะหาผู้คนเป็นพี่อน บัดนี้มาพันที่ลำบากแล้ว จะหาผู้คนไปนั้นจะประโภชน์สิ่งใด อนึ่งเลียวยัวนายใจรันนมคุณต่อพี่ แล้ว อ้อนวอนว่าจะขอมาส่งเจ้าก็ว่าเป็นใจ จะให้มาส่งนั้นคนทั้งปวงจะนินทาว่าคนพากใจ ซึ่งเจ้าจะรับเอาพากจิวฉองไปนั้นจะด่าริดดูแต่ควรเกิด

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ได้คิดจึงกลับมาว่าแก่จิวฉองว่า พี่สะไภ้เราทั้งสองนั้นเป็นผู้ใหญ่ ไม่ยอมให้ท่านไป ท่านจะงบป้องกันอยู่ที่นี่ก่อนเดิน ถ้าเราไป พบนเล่าปี่ผู้พี่เราแล้ว จึงจะกลับมารับท่านไปอยู่ด้วยกัน จิวฉองได้ฟังดังนั้นก็ คุกเข่าลงค่านบแล้วว่า ตัวข้าพเจ้าเกิดมาเป็นชายชาติทหาร ได้ทำชั่วพลัดไปเป็นพากใจ อุปมาเหมือนเช้าที่มีด บัดนี้มาพบท่านเหมือนหนึ่งออกที่สว่าง หรือว่า พี่สะไภ้ของท่านเห็นว่าเป็นพากใจอยู่ไม่ควรที่จะเอาไป แลพากเพื่อนทั้งนั้น ข้าพเจ้าจะให้อยู่ด้วยทุยง่วนเสีย แต่ตัวข้าพเจ้าจะขอถือแส้ม้าตามท่านไปกว่า ข้าพเจ้าจะลื้นชีวิต

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็มีใจเอ็นดู จึงอาเนื้อความนั้นไปเล่าให้พี่สะไภ้ฟัง นางกำหยุหยินจึงว่า เขาจะไปด้วยแต่คนสองคนก็ตามเดิม กวนอูก็กลับมานอก จิวฉองตามคำพี่สะไภ้ว่า หุยง่วนเสียได้ฟังดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าจะไปด้วยเป็นสองคนกับจิวฉอง จิวฉองจึงว่า ท่านจะไปด้วยแล้วพากเพื่อนของเรามีใครควบคุม จะมิกระจัดกระจายไปหรือ ท่านจะอยู่ปักป้องพากเพื่อนเหล่านี้ไว้ก่อน เราไปกับกวนอูได้ที่สำนักแล้ว จึงจะกลับมารับท่านกับพากเพื่อนทั้งปวงไป หุยง่วนเสียเห็นชอบด้วยก็ลากวนอูพาพากเพื่อนกลับไปยังเขาที่อยู่

กวนอูก็พาพี่สะไภ้กับชุมเรียน จิวฉองเดินทางไปได้สามวัน และเห็น กำแพงนั้นนิ่งเข้าใหญ่ กวนอูจึงถามชาวบ้านว่าเมืองนี้ชื่อใดผู้ได้รักษา ชาวบ้าน จึงบอกว่าชื่อเมืองเก่าเชียง มีทหารคนหนึ่งชื่อเตียวทุย มีฝีมือกล้าหาญ คุณพากเพื่อนประมาณห้าสิบเศษมาไล่เจ้าเมืองเสีย เตียวทุยเข้าอยู่รักษาเมือง

เกลี้ยกล่อมซ่องสุมผู้คนไว้เป็นกำลังได้ประมาณห้าพันเศษ ข้าวปลาอาหารก์ บริบูรณ์ บรรดาหัวเมืองน้อยใหญ่ทั้งปวงก็เกรงผีมือเตียวหุย ไม่มีผู้ใดมาบ่ายี่ได้ แต่เตียวหุยรักษาเมืองมนําได้ห้าเดือนเศษ

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงว่าแก่ชุนเชียนว่า แต่เสียเมืองซึ่งมาเราพื้นเมืองสามคนพลัดกัน เล่าปืนนั้นก็รู้ข่าวแล้ว แต่เตียวหุยนั้นเพิ่งได้ข่าววันนี้ ท่านจะเร่งไปบอกแก่เตียวหุยให้ออกมารับพี่สะไภ้ทั้งสอง ชุนเชียนรับคำกวนอูแล้วก็ลาไป

ฝ่ายเตียวหุยขณะเมื่อแทกโจโฉมาณั้น อาศัยอยู่บนเขาของอี้ยงสัน ประมาณเดือนเศษ ครั้นรู้ข่าวว่าเล่าปืนแทกไป เตียวหุยก็คุมทหารซึ่งเหลือมาณั้น เที่ยวสินทำเล่าปืน ครั้นมาถึงเมืองเก่าเชียงพอชาดเสบียง จึงเข้าไปขออาหารเจ้าเมืองเจ้าเมืองไม่ให้ เตียวหุยโกรธก็เข้าติงเอาตราสำหรับที่ได้แล้วจากเจ้าเมืองเสีย อุตสาห์คิดอ่านซ่องสุมผู้คนไว้หวังจะค่อยฟังข่าวเล่าปืน ถ้ารู้ว่าอยู่แห่งใดก็จะไปหา และเตียวหุยนั้นทุกครั้งอนอยู่ไม่เว้นวัน พ่อนายประชุมอาเนื้อความมากอกแก่เตียวหุยว่า มีทหารคนหนึ่งชื่อชุนเชียนจะเข้ามาทำท่าน เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงออกไปรับชุนเชียนเข้ามา ชุนเชียนจึงบอกแก่เตียวหุยว่า เล่าปืนแทกไปอาศัยอัวนเสี้ยวอยู่ ณ เมืองกิจจำ ข้าพเจ้าตามไปคิดอ่านกับเล่าปืนก็ได้มารอยเมืองยังลำแล้ว บัดนี้กวนอูพาพี่สะไภ้ทั้งสองมาอยู่นอกเมือง จึงให้ข้าพเจ้าเข้ามาแจ้งเนื้อความแก่ท่านให้เร่งออกไปรับ

เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีด้วยรู้ข่าวเล่าปืน แต่คิดแค่นกวนอูว่า ไปเข้าด้วยโจโฉ เตียวหุยจึงใส่เกราะถือหวนแล้วพาชุนเชียน และทหารทั้งปวงพันหີออกจากประชุมเมือง กวนอูเห็นเตียวหุยออกมาก็มีความยินดี เอาจร้าวส่งให้จิจ่องแล้ว ขับม้าเข้าไปหวังจะรับเตียวหุย เตียวหุยเห็นกวนอูขับม้าเข้ามาก็ โกรธร้องตราด้วยเสียงอันดัง แล้วเอหวนไล่แทงกวนอู กวนอูตกใจชักม้าถอยหลบมาอยริมพื้นสะไภ้แล้วร้องว่า เหตุใดเตียวหุยมาทำฉันนี้ เจ้าจะมีเสียความสัตย์ไปหรือ เตียวหุยจึงตอบว่า ตัวเสียสัตย์ก่อนแล้วจะทำเป็นแก้หน้ามาหาเรา นั้นราไม่เชื่อ กวนอูจึงตอบว่าเหตุใดจึงว่าเราเสียสัตย์ เตียวหุยจึงตอบว่า ตัวทั้งความสัตย์เสีย ไปเข้าด้วยโจโฉอาสามีความชอบ โจโฉเลี้ยงดูถึงขนาดแล้วให้ชื่อ

เสียงมียศถาคีกด์ บัดนี้ตัวแกลังแต่งกลอนบายมาจะทำร้ายเรา เรายรู้เท่าอยู่ ถ้าเราตายท่านก็คงจะมีชีวิตอยู่ เม้ตัวท่านตายเราก็จะรอตอนอยู่เป็นคน กวนอูจึงตอบว่า เจ้าโทรศัพท์เพราเหตุฉะนี้หรือ ครั้นจะนบอกตามความจริงเจ้าก็ไม่เชื่อ ซึ่งดีแลร้ายนั้นจ้างไปถามพี่สะไภ้หั้งสองซึ่งพี่พามาอยู่บนรถนั้น เจ้าจึงจะแจ้งความสัตย์ของพี่

ฝ่ายนางหั้งสองได้อินเสียงกวนอูกับเตียวหุยโดยตอบกันดังนี้ก็ตามใจ เปิดมูลีขึ้นแล้วว่าแก่เตียวหุยว่า เหตุใดจึงมาทำหายาซ่าแก่กวนอูผู้พี่ เตียวหุย จึงว่าพี่ทั้งสองยังไม่แจ้งอย่าห้ามเลย จงดูข้าพเจ้าจะสอนคนซึ่งเสียสัตย์แล้วจะเชญพี่ทั้งสองเข้าไปในเมือง นางหั้งสองจึงตอบว่า เมื่อเล่าปีกับเจ้าแตกไปนั้น ใจโฉมคุณทำรามาล้อมกวนอูไว้ กวนอูเข้าตาจนอยู่เหลือกำลังซึ่งจะรบพุ่งต้านทาน จึงจำใจเข้าอยู่ด้วยใจ ความสัตย์ของกวนอูนี้มิได้ละเสีย อุตสาห์ปรนนิบติ รักษาเรามา แล้วอาสาใจโฉมทำสิกรรมหวังจะฟังข่าวเล่าปี ครั้นรู้แล้วก็พารามาถึงกลางทาง พนชุนเชียนได้บอกว่า เล่าปีออกจากร้อนเสี้ยงแล้วมาอยู่เมืองยิหล่า กวนอูก็พารามา ซึ่งเจ้าไม่ฟังเนื้อความให้แน่นอน จะคิดใจเบาทำร้ายกวนอู ผู้พี่ซึ่งมีคุณแก่รามานั้นไม่ควร

เตียวหุยจึงตอบว่า ซึ่งกวนอูทำการเป็นกลอนบาย พี่ทั้งสองไม่แจ้งก็เห็นว่ากวนอูคงสัตย์อยู่ ธรรมดาวาเกิดมาเป็นชายชาติทหาร ได้ออกจากสำนานไว้แล้วถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต อันน้ำใจกวนอูลัษสัตย์เสียเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายอยู่ฉะนี้ จะเชื่อถืออย่างไรได้

ชุนเชียนจึงว่าแก่เตียวหุยว่า อันน้ำใจกวนอูรักษาสัตย์นั้นหาผู้เสมอมาได้ อุตสาห์ทรงมาถ่ายไม่รักชีวิต พาพี่สะไภ้หั้งสองมาหาเล่าปี ครั้นรู้ข่าวว่าท่านอยู่เมืองนั้นจึงให้ข้าพเจ้าไปเชญออกมา เหตุใดท่านจึงลงสัญกวนอูดังนี้เล่า เตียวหุย ได้ฟังชุนเชียนว่าดังนี้ก็คาดเอา แล้วว่ากวนอูคิดกลอนบายมาจะจับตัวเราไปให้ใจโฉม เหตุใดตัวจึงยกย่องกวนอูว่ามีความสัตย์

กวนอูจึงว่า ถ้าเราจะทำร้ายเจ้าแล้วจะพาพี่สะไภ้มาด้วยไยเล่า ทหารใจโฉมก็จะมาด้วยเรานั่ง ขณะนั้นพอเตียวหุยแล้วไปเห็นทหารตามมาเป็นอันมาก จึงว่าแก่กวนอูว่า โน่นมิใช่ทหารใจโฉมมา กับตัวหรือ ตัวหากแกลังแต่งกลพา

รูปที่ ๖๔ กวนอุรน่าชั่วหงส์ที่เมืองเก่าเชย

รูปที่ ๖๕ เล่าปี่ กวนอุ เตียวหุย จุลงพนกันที่เมืองเก่าเชย

พี่สะไภ์มา ก่อน ให้กองหัวพตามมาภายในหลังห้องจะจับเรา แล้วเตียวทุยบนพัน
คำรามเอาหานไล่แหงกวนอู กวนอูป้องกันหลบหลีกได้ จึงว่าเตียวทุยอย่าเพ้อ
ทำอันตรายเรา ก่อน ชึ้นทหารยกมานั้นเมื่อพากพี พี่จะไปตัดอาศีรณะนายหัว
มาให้เจ้าเห็นจริงจะได้ เตียวทุยจึงตอบว่า ถ้าตัวทำได้ตั้งนั้นจึงจะเห็นความจริง
เราจะช่วยตีกลองศึกให้รุน

ฝ่ายชัวหยงคุ่มทารมาไกล์เห็นกวนอูกีกรชึงร้องว่า มีงหนึ่มห่า
อุปราชอกมา ฉ่าเจ้าเมืองແلنวยด่านเสียเป็นเหล่ายทำบล แล้วมิหน่าซ้ำฉ่าจินกี
ผู้หلانกุเสียอีกเล่า บัดนี้มหอาอุปราชให้กุยกกองหัวพมาจับเอารัตว์มึงเข้าไป กวนอู
ได้ฟังดังนั้นกีกรชึงขับมาร่วงว่าเข้ารับกับชัวหยง เตียวทุยจึงเรียกเอากลองศึก
มาตีได้เพลงหนึ่ง เห็นกวนอูฟันชัวหยงคอขาดตาย ฝ่ายกวนอูครั้นได้ทีแล้ว
กีขับม้าໄล่มาพันหารชัวหยงล้มตายเป็นอันมาก แล้วจับได้หัวหารถือธงแม่หัว
คนหนึ่ง กับศีรณะชัวหยงเอามาให้เตียวทุย เตียวทุยเห็นดังนั้นกีส่งหวนให้หัวหาร
แล้วลงจากม้าวิ่งไปค้านกวนอู กีพากันเข้าไปยังหน้ารถพี่สะไภ์ แล้วเตียวทุย
จึงว่าแก่กวนอูว่า ชึ้นช้าพเจ้าหยาบช้าต่อพื้นแพะราžeibe มีได้ฟังความให้แน่
นอน ໂทยช้าพเจ้าผิดนัก ช้าพเจ้าขอภัยเสียเด็ด

ฝ่ายกวนอูกียอมอนุญาตให้ แล้วกามทหารชึ้นจับได้นั้นว่าเหตุใดชัวหยง
จึงยกกองหัวพมา หัวรันนจึงบอกว่า ชัวหยงรู้ช่าว่าทำน่าจินกีผู้หلانเสีย
จึงขออาสามหอาอุปราชว่าจะยกมาจับทำน มาอุปราชจึงว่าได้รับสัญญาทำนแล้ว
จะไปจับมาตั้นไม่ได้ พอร์ช่าว่าเวลาเพิกกับกงเท่าซึ่งเป็นนายใจรันน คุ่มพาก
กลับมาตีเมืองยีหล่า มหาอุปราชจึงให้ชัวหยงยกกองหัวพมาจับแล้วเพิกกับกงเท่า
และชัวหยงนั้นมีใจพยาบท่านว่าเจ้าจินกีผู้หلانเสีย ครั้นมาพบท่านจึงบังอาจ
เข้ารับพุ่งจนถึงแก่ความตาย เตียวทุยได้ฟังดังนั้นกีมีความยินดี จึงเชิญพี่สะไภ์
ทั้งสองกับกวนอูเข้าไปในเมือง

พ่อนายประดุษทิศได้มานอกแก่เตียวทุยว่า บัดนี้บีตึกกับบีของน้อง
ภรรยาเล่าปีพาหหารซึ่ม้ามาประมาณสิบสี่สิบห้าคน บอกว่าจะเข้ามาหาทำน
เตียวทุยได้ฟังดังนั้นกีออกไปหาบีตึก บีของถ้อยที่คำนับกัน บีตึก บีของจึงว่า
เมื่อเล่าปีให้ช้าพเจ้าอยู่รักษาเมืองซึ่งนั้น ช้าพเจ้าเห็นจะต้านทานโฉมได้ จึง

พากันหนีไปอยู่ ณ บ้านเดิม ข้าพเจ้าแจ้งกิตติศัพท์ว่าเล่าปีไปอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยว กันแหงรู้ช่าวกีตามเล่าปีไป ภายหลังกวนอูนน์ไปอยู่ด้วยใจໂใจ แต่ท่านนี้ยังไม่ รู้ช่าว ต่ออยู่ม่าประมาณได้ห้าเดือนเศษจึงรู้ช่าวว่าทำนได้เป็นเจ้าเมืองนี้ ข้าพเจ้า จึงพา กัน stale มาหา จะบอกช่าวเล่าปี กวนอูแก่ทำนให้แจ้ง

เตียวหุยจึงว่า บัดนี้กวนอูกับชุนเชียนพาพี่สะไภ้มาถึงเรแล้ว บิดีก บิชองก์มีความยินดี เตียวหุยจึงพาบิดีก บิชองเข้าไปหา กวนอูกับพี่สะไภ้ นางหั้ง ส่องเห็นบิดีก บิชองมาก็มีความยินดี จึงเล่าถึงความยกแต่ครั้งเสียเมืองแท้ฝื้อ จนกวนอูหักด่านออกมานได้นั้นให้ฟังทุกประการ เตียวหุย บิดีก บิชองแจ้งดังนั้น ก์เข้าไปคำนับกวนอูแล้วร้องให้รักกัน ต่างคนก์เล่าความยกแต่หลังให้ฟังต่าง ๆ เตียวหุยจึงให้แต่งโถะเลี้ยงกัน ครั้นเวลารุ่งเช้าเตียวหุยก์ชวนกวนอูว่า เราจะไป หาเล่าปี ณ เมืองยีหลำแต่สองคนก่อน กวนอูจึงตอบว่า เจ้าจะรักษาพี่สะไภ้ หั้งสองอยู่เถิด แต่ตัวพี่กับชุนเชียนจะไปหาเล่าปีก่อน เตียวหุยก็ยอม

กวนอูก์ล้าพี่สะไภ้พาชุนเชียนกับทหารสินคนรีบไปเมืองยีหลำ ชุนเชียน จึงพา กวนอูเข้าไปหาเล่าเพ็ก กงเต่า แล้วถามว่าเล่าปีอยู่ไหน เล่าเพ็ก กงเต่า บอกว่า เล่าปีมาอยู่เมืองนี้ประมาณเสินห้าวัน เห็นทหารนั้นแบบจึงกลับไปหา อ้วนเสี้ยว หวังจะปรึกษาซึ่งข้อขัดสน กวนอูได้ฟังดังนั้นก์ทอดใจให้ญี่ไม่สบาย ชุนเชียนจึงว่าทำนจะทุกข์ไปปาย จำเราะตามเล่าปีไปให้พบ กวนอูก์ล้าเล่าเพ็ก กงเต่ากลับไปเมืองเก่าเชีย จึงเอาเนื้อความนั้นแล้วให้พี่สะไภ้หั้งสองฟังทุกประการ แล้วว่า ข้าพเจ้าจะตามเล่าปีไป ณ เมืองชีจิ่ว จะได้คิดอ่านต่อไป

เตียวหุยจึงว่าข้าพเจ้าจะขอไปด้วย กวนอูจึงตอบว่า เราได้เมืองนี้ไว้ เป็นที่อาศัย จะหั้งเมืองเสินนั้นไม่ควร จงอยู่รักษาเมืองไว้ พี่จะไปกับชุนเชียน ถ้าพนเล่าปีแล้วจะได้พามาอาศัยเมืองนี้ เตียวหุยจึงว่าพี่ได้มาแล้วก็เชียง บุนทิว ทหารอ้วนเสี้ยวเสีย ซึ่งจะไปนั้นข้าพเจ้าเห็นอ้วนเสี้ยวจะทำอันตรายแก่พี่ กวนอู จึงว่าข้อนี้เจ้าย่าวิตกเลย ถ้าพี่ไปอ้วนเสี้ยวจะทำอันตรายประการใดพี่จะ แก้ไขได้

แล้วกวนอูจึงถามจิวฉองว่า หุยง่วนเสียวคุมพากใจอยู่บนเขาโงจิวสัน นั้นประมาณทำไร จิวฉองก์บอกว่า พรรคพากประมาณห้าร้อยเศษ กวนอูจึง

ว่าตัวเรากับชุมชนเชียนจะรับไปทางเล่าปีก่อน ตัวท่านจะไปปักหมุดง่วนเสี้ยวให้คุณพรรคพากไปค่อยเรารอยู่กลางทาง ถ้าเราพาเล่าปีมาเกลือกจะมีอันตรายจะได้ช่วยป้องกันแก้ไข จิตของก็ลามาไป

กวนอุกวับชุมชนเชียน พาหารประมาณยี่สิบเศษไปตามทางฝ่ายเหนือ ครั้นมาใกล้มีองกิจวิ่ง ชุมชนเชียนจึงว่าแก่กวนอุว่า ท่านจะยังอยู่แต่ที่นี่ ข้าพเจ้าจะเด็ดลอดเข้าไปทางเล่าปีฟังข่าวดีแลร้ายดูก่อนจะจัดต่อไป แล้วชุมชนเชียน ก็เข้าไปในเมือง

ฝ่ายกวนอุเท็นบ้านปาแห่งหนึ่ง ก็พาหารเข้าไปประจำอาศัย กวนแต่งนายบ้านนั้นเป็นคนชรา เห็นกวนอุเข้ามาก็ถามว่า ท่านนี้ซื้อได จะไปไหน กวนอุจึงบอกซื่อแล้วเล่าความซึ่งมาตามเล่าปีให้ฟังทุกประการ กวนแต่งจึงว่าท่านกับเราเป็นเพื่อนกัน แต่ก่อนนั้นเราเกิดได้ยินเลือดอยู่ว่าทำน้ำผึ้มออกล้าหานุ ประกอบทั้งความสัตย์ซื่อ ซึ่งได้พบท่านนี้เป็นบุญของเรา แล้วเรียกหานเหลิงกับกวนเป็นผู้เป็นบุตรมาให้คำนับกวนอุ แล้วจัดแจงที่อยู่ให้อาศัย

ฝ่ายชุมชนเชียนครั้นเข้าไปพบเล่าปี จึงเล่าเนื้อความซึ่งพบกวนอุ เตียวทุย และภรรยาทั้งสองให้เล่าปีฟังทุกประการ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงบอกว่า บัดนี้กันหยงมาอยู่ในเมืองนี้ แต่ทำบ้านไม่รู้จักกับเรา เราจะให้คุณสนิทลอบไปหากมาจะได้คิดอ่านกัน ครั้นเวลาค่ำพอกันหยงลอบมาหาเล่าปี เล่าปีเชิญให้นั่งแล้วบอกว่า ชุมชนเชียนเกิดตามมาหา เราคิดอยู่ว่าจะให้คุณลอบไปทำท่านมา จะได้ปรึกษาภักซึ่งจะได้ออกจากอ้วนเสี้ยว แล้วจะได้คิดการต่อไป กันหยงจึงตอบว่าท่านคิดทั้งนี้ก็ควรนัก เวลาพรุ่งนี้ท่านจะไปว่าแก้อ้วนเสี้ยวว่า จะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ่ว เล่าปีจึงว่าท่านจะไปด้วยเราหรือไม่ กันหยงจึงว่า อันนี้ใจข้าพเจ้านี้จะขอไปด้วยท่าน ถ้าอ้วนเสี้ยวจะขัดขวางประการใด ข้าพเจ้าจะคิดอ่านผ่อนผันไปให้ได้ เล่าปีเห็นชอบด้วย กันหยงก็กลับไปที่อยู่

ครั้นเวลารุ่งเช้าเล่าปีจึงเข้าไปว่าแก้อ้วนเสี้ยวว่า เมืองเกงจิ่วซึ่งเล่าเปียวได้รักษาอยู่นั้น ข้าวปลาอาหารกับบริบูรณ์ แล้วเมืองชื่นแก้หัวเมือง ข้าพเจ้าจะขอไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวให้มาเข้าด้วยท่าน จะได้คิดอ่านการกำจัดโน้น

อ้วนเสี้ยวจึงว่า ชีงห่านคิดอ่านหันนี้ควรอยู่ แต่เราได้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียเป็น
หลายครั้ง เล่าเปียก็ไม่ยอม เล่าปีจึงว่า ชีงเล่าเปียนนี้เป็นแข็งเดียวกันกับ
ข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าได้ไปว่ากล่าวซักชวน เห็นเล่าเปียจะยอมอ่อนน้อมต่อห่าน
เป็นมั่นคง อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า ชีงห่านจะไปนั้นเราก็ยอมให้ห่านไป ถ้า
เกลี้ยกล่อมเล่าเปียได้สมความคิด ก็ตึกว่าได้เล่าเพ็กไว้สิบส่วนอีก แล้วว่าเรา
ได้ยินกิตติศัพท์ว่า กวนอูน้องของห่านชีงไปอาสาโจรใจฉุกเฉียบ บุนทิวเสียนนั้น
บัดนี้ออกจากโจรใจฉุกเฉียบตามมาหาห่าน ถ้ากวนอูมาถึงเราจะจับมาเสียจึงจะหาย
ความడื้อ

เล่าปีจึงตอบว่า เดิมห่านว่ากับข้าพเจ้าว่า จะใครได้กวนอูมาไว้เป็น
กำลัง ข้าพเจ้าจึงแต่งหนังสือให้ไปถึงกวนอู กวนอูก็มีความยินดี เหตุใดห่าน
จะนำกวนอูเสียเล่า อ้วนเสี้ยวจึงว่า ชีงกวนอูนั้นรากร่มีความยินดีอยู่ ชีงเรา
ว่าหันนี้จะลองใจห่านว่า จะรักกวนอูจริงหรือไม่ ห่านจะให้ไปรับกวนอูมาเดิด
เราจะเลี้ยงโดยประดิษฐ์ เล่าปีก็ลาอ้วนเสี้ยวกลับออกมากท้ออยู่

กันหยงจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ชีงห่านให้เล่าปีไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียนนั้น
ข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่า เล่าปีจะไม่กลับมาหาห่าน ข้าพเจ้าจะขออาสากำกับเล่าปีไป
ด้วย แล้วจะได้ว่ากล่าวเล่าเปียให้เข้าด้วยห่านจะได้ อ้วนเสี้ยวไม่รู้กลุบนาย
เห็นชอบด้วยก็ยอมให้กันหยงไป กันหยงก็ลาอ้วนเสี้ยวตามเล่าปีออกไปถึงที่อยู่

กัวเต่าจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ครั้งหนึ่งห่านให้เล่าปีไปเกลี้ยกล่อมเล่าเพ็ก
ก็ไม่สมความคิด ครั้งนี้ห่านให้เล่าปีกับกันหยงไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียนนั้น
ข้าพเจ้าเห็นเล่าปีกับกันหยงจะไม่กลับมาหาห่าน อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า อันกันหยง
นั้นมีสติปัญญาสัตย์ซื่อต่อเรา ถึงเล่าปีจะบิดพลิ้วอยู่ไม่มา เห็นกันหยงจะคิดอ่าน
พาตัวเล่าปีมาเป็นมั่นคง กัวเต่าได้ฟังดังนั้นก็อดใจไหว ไม่ได้ตอบประการใด

ฝ่ายเล่าปีจึงให้ชูนเซียนกลับออกไปบอกกวนอูว่า บัดนี้อ้วนเสี้ยวให้เรา
กับกันหยงไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียเจ้าเมืองเงงจิ่ว อย่าให้กวนอูเข้ามาเลย จง
ค่อยอยู่นั่นเดิด ชูนเซียนก็ลาเล่าปีออกไปบอกแก่กวนอูตามเล่าปีสั่ง ฝ่ายเล่าปี
ก็พา กันหยงออกจาเมืองกิจจิ่วไป กวนอูเห็นเล่าปีมา ก็มีความยินดี ก็ลงจากม้า
เข้าไปคำนับเล่าปีแล้วเล่าเนื้อความแต่หลังให้ฟังทุกประการ แล้วพาเล่าปีเข้าไป

ณ บ้านกวนเต่ง จึงว่าแก่กวนเต่งว่า ชึ้งข้าพเจ้ามาติดตามบัดนี้ก็พบเล่าปี่ผู้พี่ ข้าพเจ้าแล้ว

กวนเต่งจึงให้บุตรทั้งสองมาค่านับเล่าปี่ เล่าปี่จึงถามว่าท่านกับบุตรทั้งสองนี้ซื่อไร กวนอูจึงบอกว่า บิดานั้นซื่อกวนแต่ง เป็นแซ่เดียวกับข้าพเจ้า บุตรทั้งสองนั้นซื่อกวนเหลืองหนึ่ง กวนเป่งหนึ่ง กวนแต่งจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ข้าพเจ้าจะให้กวนเป่งบุตรน้อยข้าพเจ้าไปอยู่กับกวนอู แต่เกรงอยู่ว่าท่านจะไม่ยอม เล่าปี่จึงถามว่าอายกวนเป่งนั้นได้เท่าใด กวนแต่งจึงบอกว่า อายกวนเป่งได้สิบห้าปี เล่าปี่จึงว่าท่านจะให้บุตรไปอยู่ด้วยกวนอูนั้น เรามีความยินดี ด้วยกวนอูยังหาบุตรมีได้ ท่านจะปลงใจให้กวนเป่งเป็นบุตรเลี้ยงกวนอูเดิม กวนแต่งได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงอนุญาตให้กวนเป่งเป็นบุตรกวนอู เรียกเล่าปี่ว่าเป็นลุง เล่าปี่จึงว่าแก่กวนอูว่า ครั้นเราจะอยู่ข้าบันนี้เกลือกอัวนเสี้ยวจะได้คิดซึ้น จะให้ทหารติดตามเรามา เราจะรับไปให้พัน กวนอูเห็นชอบด้วยกีชวนกันลากวนเต่ง พากวนเป่งกับทหารทั้งปวงไปทางเข้าโงจิวสัน กวนอูขับม้านำทางไปก่อน พอพนจิวฉองคุ่มทหารมาประมานสามสิบเศษ เห็นกายต้องอาชูลอหิตใหญ่ทั้งบ่าวทั้งนาย กวนอูจึงพาจิวฉองเข้าไปหาเล่าปี่ จิวฉองค่านับเล่าปี่แล้วบอกว่า เมื่อกวนอูใช้ข้าพเจ้าไปทำทุยงวนเสี้ยวนั้น มีทหารคนหนึ่งซึ่ม้ามาแต่ผู้เดียวจากทุยงวนเสี้ยวเสีย ข้าพเจ้าจึงเข้ารบพุ่งต้องอาชูบาดเจ็บ หั้งพวกรข้าพเจ้าจึงพาภันหนีมา บัดนี้ทหารคนนั้นคุ่มทหารบ่าวไฟร์ทุยงวนเสี้ยวตั้งอยู่ ณ เข้าโงจิวสัน เล่าปี่ถ้ามาท่านนั้นรู้ปร่างอย่างไร ทำนรู้จักหรือไม่ จิวฉองจึงบอกว่าซื่อนั้นข้าพเจ้าไม่รู้จัก แต่เห็นรู้ปร่างสูงใหญ่ล่าสัน เล่าปี่กับกวนอูจึงให้นำไป ณ เข้าโงจิวสัน และให้จิวฉองไปร้องค่าท้าหาย

จุลังได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงใส่กระถือหวนขึ้นม้าพาพวกจิรลงมาจากเนินเขา เล่าปี่แลเห็นจุลังก็ขับม้าขึ้นมาหน้าทหาร จุลังเห็นแล่ปี่ยืนม้าอยู่ก็มีความยินดี จึงลงจากม้าวิงทวนเสียแล้วเข้าไปคุกเข่าค่านับเล่าปี่ เล่าปี่ กวนอูก็ลงจากม้าแล้วถามจุลังว่า เหตุใดท่านจึงมาอยู่ ณ เขา呢 จุลังจึงบอกว่า เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับกองชนจ้านนั้น กองชนจ้านทำการสองครั้งมิได้เชื่อฟังที่ปรึกษาทั้งปวง จึงเสียที่แก่อัวนเสี้ยวจนตัวถึงแก่ความตาย อัวนเสี้ยวให้ทหารมาเกลี้ยกล้อม

ข้าพเจ้าเป็นหlaysครั้ง ข้าพเจ้ารู้น้ำใจอ้วนเสี้ยวอยู่จึงไม่ไปด้วย ครั้นข้าพเจ้าแจ้งว่าทำ่นอยู่ ณ เมืองกิจิว ข้าพเจ้าจะไปหาทำ่น พอมานึงกลางทางรู้ช่าว่าทำ่นเสียเมืองแก่ใจโดย ตัวทำ่นก็ไปอยู่กับอ้วนเสี้ยว กวนอุพลัดไปอยู่ด้วยใจโดย ครั้นข้าพเจ้าจะตามทำ่นไป ณ เมืองกิจิว ก็เกรงอยู่ว่าอ้วนเสี้ยวจะมีใจ Gorophyanatha ทำอันตรายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเที่ยวมาพบโจโร ณ เชานี ทุยง่วนเสี้ยวคุมพวกเพื่อนออกมาระชิงเอาม้าข้าพเจ้า ได้รับพุงกันเป็นสามารถ ข้าพเจ้าจากทุยง่วนเสี้ยวเสียได้ พากใจนั้นแตกหนีไปบ้าง ข้าพเจ้าจึงเข้าคุมพวกโจรออยู่ ณ เชานี พอรู้ช่าว่าเตียวทุยมาเป็นเจ้าเมืองกำกับเชียง ข้าพเจ้าค่อยฟังช่าว้อยให้แน่ก่อนจึงจะไปหาเตียวทุย

เล่าปีกับกวนอุต่างคนต่างเล่าเนื้อความซึ่งแตกไปอยู่กับอ้วนเสี้ยวและใจโดยนั้นให้จูลงฟังทุกประการ และแล้วเล่าปีจึงว่าเราได้พบทำ่นเมื่ออยู่กับกองชนจ้านนั้น เรายังมีความรักทำ่นอยู่เป็นอันมาก ยังทานบุญไม่เจ้มีได้มาอยู่ร่วมคิดด้วยกัน บัดนี้บุญเรามาถึงแล้วจึงเผอิญให้มาพบกัน จูลงจึงว่าแต่ข้าพเจ้าเที่ยวมาทุกเมือง จะหาที่พึ่งซึ่งมีน้ำใจโอบอ้อมอารีเหมือนทำ่นนี้ก็ไม่มี บัดนี้เป็นบุญของข้าพเจ้าได้กลับมาพบทำ่น ข้าพเจ้าจะขออยู่เป็นบ่าวทำ่น ถึงมาตราว่าจะได้ยกล้านากเป็นประการใด ข้าพเจ้าจะขออาสาไปกว่าจะลิ้นชีวิต และจูลงก็พากพวกเพื่อนนั้นตามเล่าปีไปถึงเมืองกำกับเชียง

ฝ่ายเตียวทุย บิดีก บิษองรู้ว่าเล่าปีมาถึงก็มีความยินดี จึงพาภันออกไปรับเล่าปีเข้ามาในเมือง นางกำหยุหยิน นางบิัญหยินก็ออกมารำคำนับเล่าปี และแล้วเล่าเนื้อความแต่หลังครั้งเสียเมืองแห่งเดียว กวนอุไปอยู่กับใจโดยให้ฟังทุกประการ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็สรรสรีญากวนอุว่า มีความสัตย์หาผู้เสมอมาได้ เตียวทุยจึงให้แต่งเครื่องบวงสรวงแก่เทพดาและเลี้ยงดูภัน

ครั้นอยู่มาระวันหนึ่งเล่าปีจึงปรึกษาภันกับกวนอุ เตียวทุย และหารหั้งปวงว่า เมืองกำกับนี้เป็นแต่เมืองจัตวา ซึ่งจะอยู่เป็นที่มั่นนั้นไม่ได้ จำเราะภันยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองยีหล่าซึ่งเป็นหัวเมืองใหญ่ จะได้เป็นที่มั่นคิดการสืบไปพอม้าใช้ถือหนังสือเล่าเพิกมาให้เล่าปีเป็นใจความว่า บัดนี้เล่าเพิกรู้ว่าเล่าปีมาอยู่ที่เมืองกำกับเชียง เท็นไม่เป็นที่มั่น จึงให้หนังสือมาเชิญเล่าปีไปตั้งอยู่ ณ เมืองยีหล่า

ครั้นแล้วปีแจ้งในหนังสือแล้วก็มีความยินดี ปรึกษาเห็นพร้อมกัน จึงพากันอุเที่ยวทุยกับครอบครัว และหารืออกหหาราคาทั้งปวงประมาณห้าพันบาทยกไปเมืองยังล่า แล้วให้ตั้งเกลี้ยกล่อมซ่องสุมผู้คนอยู่ ณ เมืองยังล่า

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวแจ้งตั้งนั้นก็โทรศัพท์ จึงเกณฑ์ทหารจะยกไปจับเล่าปี กัวเต่าเจ็บว่า ซึ่งท่านจะยกทัพไปรุบเล่าปีนั้นข้าพเจ้าเห็นไม่ควร ถึงมาตรว่าเล่าปี มิได้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปิยามาช่วยคิดการก็จะทำไม่มี ทุกวันนี้ข้าพเจ้าวิตกอยู่ แต่ใจโฉนเป็นศึกใหญ่ กับชุมชนเช็กซึ่งตั้งอยู่ ณ เมืองกังตั้งนั้นมีทหารเป็นอันมาก ข้าวปลาอาหารกับบริบูรณ์ มีเมืองขึ้นหากหัวเมือง ขอให้ท่านคิดอ่านแต่งผู้มีสติ บัญญาไปเกลี้ยกล่อมชุมชนเช็กมาไว้ ให้ช่วยคิดการกำจัดใจโฉนเป็นศึกใหญ่เสีย จึงจะควร อันเล่าปีนั้นทหารก็น้อย ถ้าท่านจะยกไปรุบเมื่อใดก็จะได้โดยง่าย อ้วนเสี้ยวเห็นชอบด้วยจึงแต่งหนังสือให้ต้นจันไปเกลี้ยกล่อมชุมชนเช็ก ต้นจันก็รับ เอาหนังสือแล้วลาไป

ตอนที่ ๒๖

ฝ่ายชุนเช็กเจ้าเมืองกังตั่งนั้น เมื่อพระเจ้าเตี้ยนเต้าเสด็จไปอยู่เมืองญูトイ ได้สืบินน์ ชุนเช็กยกกองทัพไปตีเมืองโลกั่ง เมืองอิจิ่ยงได้แล้ว กวาดผู้คนได้ไว เป็นอันมาก ชุนเช็กมีใจกำเริบ จึงแต่งหนังสือให้เตียวเตี้ยนถือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเตี้ยนเต้า หวังจะให้มีชื่อเสียงยศถา升ก์ เป็นเรื่องราว่า ชุนเช็กได้เป็นใหญ่ในเมืองกังตั่ง ปราบปรามหัวเมืองได้ทลายต่ำล เตียวเตี้ยนก็เอาหนังสือมาให้แก่โจโฉ โจโฉเห็นหนังสือดังนั้น จึงทอดใจใหญ่แล้วคิดว่า ธรรมดานาที ลูกเสือแล้วว่าย่อ้มร้ายกาจ ซึ่งผู้ใดจะหมายทำอันตรายแก่ลูกเสือนั้นก็ไม่ได้ จะจะยกบุตรหงษ์น้องโจทย์ให้เป็นภารยาชุนของผู้น้องชุนเช็ก จึงจะได้เป็นเกี้ยว ทองกับชุนเช็ก และโจโฉก็เอตัวเตียวเตี้ยนไว้ทำการในเมืองญูトイ

ฝ่ายชุนเช็กครั้นรู้ข่าวว่าโจโฉมีได้อาหนังสือขึ้นกราบทูล แล้วเอตัวเตียวเตี้ยนไว้ทำการชุนเช็กมีความแค้นคิดจะยกกองทัพไปทำร้ายอยู่เนื่องๆ

ฝ่ายเค้าก่องเจ้าเมืองงอกรุ่น ซึ่งขึ้นแก่เมืองกังตั่งรู้ว่าชุนเช็กทำการทายน้ำท้ากำเริบต่าง ๆ ก็แต่งหนังสือบอกขึ้นไปถึงโจโฉเป็นใจความว่า ชุนเชึกทำการทายน้ำท้าแก่หัวเมืองทั้งปวง ให้ได้ความยกแคนเดือดร้อนนัก ขอให้มหาอุปราชคิดอ่านให้มีรับสั่งพระเจ้าเตี้ยนเต้า ให้หากัวชุนเชึกขึ้นไปไว้ทำการณ เมืองหลวง ถ้าจะไว้ช้าเห็นชุนเชึกจะเป็นชนบทต่อแผ่นดิน ครั้นแต่งแล้วให้ทหารถือข้ามอ่าวทะเลไป

ฝ่ายทหารกองตรະเวนเมืองกังตั่งเห็นประหลาดก็จับเอตัวไว้ ค้นได้หนังสือจึงเอตัวส่งเข้ามาให้ชุนเชึก ชุนเชึกเห็นหนังสือดังนั้นก็กราช จึงให้อาตัวผู้ถือหนังสือนั้นไปฟ้าเสีย แล้วชุนเชึกจึงแต่งกลอนบายให้ทหารไปเชิญเค้าก่องเจ้าเมืองงอกรุ่นมา กินโตะ เค้าก่องมีได้มีความสงสัยก็มาหาชุนเชึก ชุนเชึกจึงอาหนังสือนั้นให้เค้าก่องดูแล้วคาดว่า เหตุใดมีจึงแกลังแต่งหนังสือว่ากูเป็นชนบทต่อแผ่นดิน ให้โจโฉคิดอ่านหาตัวกุชึ้นไป ณ เมืองหลวง เค้าก่องมีได้ตอบ

ประการใด ชุนเช็กก็ให้มัดเอาไปปล่าเสีย และครอบครัวบ่าวไฟร์เค้าก่อกรุข่าวยังดังนั้น ก็พาภันแตกตื่นหนีไปจากเมืองง่อคุน แต่ททหารเค้าก่อสัมคนันมีพยาบาท ชุนเช็ก คิดจะแก้แค้นให้จงได้ จึงชวนกันไปเที่ยวอยู่ในป่าใกล้เมืองกังตั่ง หวังจะลองทำร้ายชุนเช็ก

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ชุนเช็กพาทหารออกไปป่าเลี้นในป่า เห็นกว่างวดนั้น ชุนเช็กถือเกาหันท์ควบม้าตามไปแต่ผู้เดียว พอเห็นทหารสัมคนันถือเกาหันท์ และวนยืนแอบตันไม้ออยู่ ชุนเช็กจึงถามว่าตัวเป็นบ่าวไครมาแต่ไหน ทหารสัมคนันจึงอุบายนอกว่า ข้าพเจ้าเป็นบ่าวขันตั่งซึ่งเป็นทหารของท่าน ชวนกันออกเที่ยวอยู่เนื้อในป่า ชุนเช็กได้ฟังดังนั้นก็หาความสงสัยมิได้ ขับม้าจะไปจากที่ แล้วทหารสัมคนันเห็นได้ที่ คนหนึ่งเอากวนแหงถูกเท้าช้ำยชุนเช็ก คนหนึ่งเอากหันท์ยิงถูกหน้าผากชุนเช็ก ชุนเช็กตกใจชักอาลูกเกาหันท์ออกมานั่นๆ แล้วยิงไปถูกทหารนั้นตายคนหนึ่ง ทหารทั้งสองคนนั้นก็เอากวนเข้ารุมแหงชุนเชึก แล้วร้องว่า ถูกเป็นทหารเค้าก่อ ซึ่งพากันมาทำการทั้งนี้หวังจะแก้แค้นแทนนายกูชุนเชึกมิได้มีอาชชุสิ่งใด เอาแต่คันเกาหันท์ป้องปัดทวนเป็นสามารถ กาญัณถูกกวนเป็นหลายแห่ง

พอเห็นเที่ยเกาซีม้าคุนทหารประมาณเก้าคนสิบคนเดินเข้ามาใกล้ชุนเชึกจึงร้องเรียกให้ช่วย เที่ยเกากับทหารเห็นดังนั้น ก็ขับม้าเข้าไปฟันทหารทั้งสองคนนั้นย่อยยับทั้งกายจนขาดใจตาย แล้วกลับมาเห็นหน้าผากชุนเชึกถูกเกาหันท์แหงหนึ่ง แลกายนั้นแพลงทวนบาดเจ็บเป็นหลายแห่ง เที่ยเกาจึงเอาระเบ็ดตัดเอาชายเสื้อออกพันแพลงทวนให้ชุนเชึก แล้วพากันกลับมาเข้าเมืองชุนเชึกจึงให้คนไปหาตัวข้าวโตร่มามาจะให้รักษาบาดแพลง

ขณะนั้นข้าวโตรีชันไปเที่ยรักษาอยู่ ณ เมืองหลวง ได้แต่คิชย์ข้าวโตรีมาหมอนั้นดูแล้วจึงบอกชุนเชึกว่า อันแพลงทวนนี้ข้าพเจ้าจะรักษาให้หายได้ออยู่ แต่แพลงเกาหันท์นั้นเข้าถึงกระดูก แล้วใส่ยาพิษด้วย ถ้าจะรักษาได้ให้เชญท่านไปอยู่ที่สังโดย่าให้ผู้คนรุ่มเร้า ท่านจะดับความโกรธเสียด้วย ต่อถึงกำหนดร้อยวันแพลงจึงจะหาย เม้มีรังนความโกรธไม่ได้พิษยาก็จะกำเริบมากไป ชุนเชึกก็ทำตาม แลหมอรักษาได้ประมาณยี่สิบวัน ชุนเชึกนั้นเป็นคนใจเร็วจะใครร้ายทันใจ

พอคนใช้เตียวเทียนชี้นไปอยู่เมืองชูโต้นั้นให้มาบอกเนื้อความ ครั้นชุนเช็กรู้ว่าให้หาคนใช้เข้าไปแล้วถามว่า เตียวเทียนใช้มาด้วยเหตุอันใด คนใช้สั่งบอกว่าเตียวเทียนให้ข้าพเจ้ามาแจ้งความแก่ท่านว่า เตียวเทียนชี้นไปอยู่ ณ เมืองหลวงนั้น เห็นใจโฉกับที่บริษัชาแลಥหารทั้งปวงนั้นจะพูดจา กันสิ่งใดก็ย่าเงรังฝิมือท่านอยู่เป็นอันมาก แต่กุยแก่นั้นจะว่ากล่าวสิ่งใดก็ไม่คิดเกรงขาม ท่าน ชุนเช็กจึงถามว่า ซึ่งกุยแก่ดูหมิ่นแก่เรานั้นว่ากล่าวประการใดบ้าง คนใช้ นั้นนิ่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ชุนเชึกเห็นคนใช้尼่งอยู่ก็โกรธจังว่า เตียวเทียน ใช้ตัวมาให้บอกเนื้อความเรา ครั้นตามเหตุใดตัวจึงนิ่งเฉย คนใช้เห็นชุนเชึกโกรธ ก็กลัวจึงบอกว่า กุยแก่นั้นได้บอกแก่ใจโฉว่า เหตุใดจะมาเกรงชุนเชึก อันชุนเชึก หนปัญญาไม่ได้ เป็นคนใจเร็ว จะคิดสิ่งใดก็โหัง กำเริบตั้งตัวว่าเป็นใหญ่ นานไป จะตายด้วยฝิมือทหารเลา

ชุนเชึกได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งมีความโกรธเป็นอันมาก จึงว่ากุยแก่นั้นมีสติ ปัญญาประการใด จึงบังอาจว่ากล่าวหยาบช้าแก่เรานัก จำจะยกไปตีอาเนียงชูโต ให้จงได้จะจับเอาตัวกุยแก่มาเสีย และจะลับให้ลับเอียดมิให้หากลินแคน จึงให้ หาที่บริษัชาทั้งปวงมาสั่งว่า กุยแก่ว่ากล่าวหยาบช้าแก่เรา เร่งเกณฑ์ทหารให้ พร้อม เราจะยกกองทัพไปตีเมืองชูโตจับกุยแก่มาเสียให้ทันแคน เตียวเจียวจึง ว่าเดิมหมอมารักษากาแฟลากาหันทันนั้น ก็ได้ห้ามท่านอย่าให้มีความโกรธถึงร้อยวัน บัดนี้ได้ยี่สิบวันเศษแล้วท่านจะนำรุ่งโภส จะยกกองทัพไปด้วยค่ากุยแก่นั้นไม่ ควร

ขณะนั้นพอคนใช้เข้ามาบอกชุนเชึกว่า บัดนี้ต้นจันทร์ทหารอ้วนเสี้ยวจะ เข้ามาหาท่าน ชุนเชึกก็ให้รับเข้ามา ต้นจันทร์ค่านั้นแล้วก็เอาหนังสือส่งให้ ชุนเชึก รับเอาหนังสืออ้วนเสี้ยวมาอ่านดูเป็นใจความว่า ใจโฉนั้นเป็นศัตรูราชสมบัติ ให้ ชุนเชึกเป็นใจเดียวกับเรา ยกกองทัพตีราชธานีเมืองชูโตเข้ามาทางทิศใต้ เราย จะยกติดไปทางฝ่ายเหนือจะได้กำจัดใจโฉลีเสีย ชุนเชึกแจ้งในหนังสือนั้นก็มี ความยินดี จึงให้แต่งโ懿แล้วเชญต้นจันทร์และทหารทั้งปวงชี้นไปกินโ懿บนหอรวม

ขณะเมื่อเสพย์สุราอยู่นั้น ชุนเชึกเห็นทหารทั้งปวงซึ่งกินโ懿พูดจา ชูบีบกันแล้วจึงมีอพากันลงไปจากหอรวม ชุนเชึกมีความสงสัยจึงถามคนใช้ว่า

เหตุใดชุมนangsและทหารพูดชุมนักกันแล้วลงไปจากหอรวม คนใช้จังบอกว่า อิเกียด ซึ่งคนทั้งปวงนับถือว่ามีความรู้ศักดิ์สิทธิ์นั้น บัดนี้ดินมาทางใต้ถูกระยะหอรวม ทหารทั้งปวงเห็นมีความยินดีจึงชวนกันลงไปค่านั้น ชุมเช็กได้ฟังดังนั้นจึงเยี่ยมออกไปดูตามหน้าต่างหอรวม เห็นอิเกียดแต่งตัวใส่เสื้อ光明เหมือนเทพพรา มือถือไม้เท้าเดินไปตามทาง ชาวเมืองทั้งปวงถือดอกไม้ธูปเทียนมาค่านั้นอิเกียด ชุมเช็กโทรศ่าอิเกียดว่า มันทำทั้งนี้เป็นการโกหก และให้ทหารเลวทั้งปวง เร่งไปจับเอาตัวอิเกียดมาฆ่าเสีย

ทหารทั้งปวงจังว่า อิเกียดนี้อยู่นอกเมืองฝ่ายตะวันออก เดยอาณัมณฑ์เข้ามาให้ชาวเมืองซึ่งป่วยไข้รดก็หายเนื่อง ๆ อยู่ แล้วชาวเมืองทั้งปวงก็นับถืออยู่ว่าอิเกียดเป็นคนใจบุญ เอ็นดูแก่ราชภร ซึ่งท่านจะให้ไปจับมาฆ่าเสียนั้นไม่ควร ชุมเช็กได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งมีความโกรธเป็นอันมาก จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงให้เร่งไปจับเอาตัวมาให้จงได้ ถ้าผู้ใดขัดขวางไว้ กุจจะให้ตัดศีรษะเสีย ทหารทั้งปวงก็ตกใจลัวขัดมิได้จึงพา กันไปจับเอาตัวอิเกียดชนไปให้ชุมเช็กบนหอรวม ชุมเชึกจึงร้องความลางภัยแล้วถามว่าตัวมาแต่ไหน เหตุใดจึงทำการโกหกให้คนทั้งปวงลุ่มหลงดังนั้น

อิเกียดจึงตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่บ้านลงเสีย ครั้งพระเจ้าชุมเต้เสวยราชย์นั้น ข้าพเจ้าไปเที่ยวเก็บยาต้นเลขายกหง ได้ต่ำรำในถ้ำประมาณร้อยฉบับสำหรับทำการเสกน้ำรักษาไข้ต่าง ๆ ข้าพเจ้าได้ต่ำรำนั้นมากก็เทียบรักษาไข้คนทั้งปวงมิได้อาทรพย์สิ่งสิ่น ข้าพเจ้าคิดเอาแต่บุญ ซึ่งจะได้ทำความรู้ล่องลงให้คนทั้งปวงลุ่มหลงนั้นหมายได้ ชุมเชึกจึงถามว่าตัวมิได้อาสินจังของผู้ใดเหตุไฉนตัวจึงได้อาหารเลี้ยงชีวิตแลเครื่องนุ่งห่มแต่งตัวดังนี้ ตัวมีนึ่กพวงเดียว กันกับเตiyาก็ แม้มิจะมีเสียงเสียมีจะมีใจกำเริบคิดร้ายต่อกุ แล้วสั่งทหารให้อาตัวอิเกียดไปฆ่าเสีย

เตiyาวเจiyาวจังห้ามว่า ตั้งแต่อิเกียดมาอยู่ในแดนเมืองกังตั้งช้านานกว่าสามปีแล้ว ยังไม่ปรากฏว่าอิเกียดทำการล่อลงผู้ใด ซึ่งท่านจะให้ฆ่าเสียนั้นไม่ควร ชุมเชึกจึงว่าแก่เตiyาวว่า ท่านจะนับถือว่าอิเกียดเป็นคนใจบุญนั้นผิดไป อิเกียดเป็นคนโกหก เหมือนหนึ่งสัตว์เดียรัจฉาน ทหารทั้งปวงจงพาอา

อิเกียดไปปล่าเสีย ฝ่ายชุมนangs กับตันจั่นเข้าห้ามแล้วขอวิโต้อิเกียดไว้ ชุนเช็กจึง เก้าอิเกียดไปจำไว้ ณ คุกแล้วก็กลับมาที่อยู่ แลคนให้ชุมนเช็กจึงเอาเนื้อความซึ่ง ชุนเช็กทำให้โถงอิเกียดนั้นไปบอกแก่นางออยหยิน ผู้เป็นมารดาชุนเช็กทุกประการ

นางออยหยินได้ฟังดังนั้น ก็ให้หาชุมนเชึกเข้ามาแล้วว่า อิเกียดนั้นเป็น คนใจบุญเอ็นดูแก่ราชภรา ถ้าคนทั้งปวงป่วยให้ อิเกียดเอาเอน้ำมนต์มาให้รด โรคนั้นกับบ้านดาลหาย เหตุใดเจ้าจึงให้ทำให้โถงอิเกียดดังนี้ ชุนเช็กจึงว่าอิเกียดนั้น เป็นคนโกหก แล้วจะมีใจกำเริบให้ญุ่หลงชั้นภายในหน้าไปภัยก็จะมีแก่ช้าพเจ้า มารดาอย่าเชื่อฟังคำคนซึ่งมาบอกเล่าแลนับถืออิเกียดสิบไปเลย แล้วชุนเชึกก็ลา มารดาออกมานา

ฝ่ายเตียวเจียวกับชุมนang สิบเอ็ดสิบสองคนคิดเข้าซื่อกัน ทำเรื่องรวม ยื่นชุนเชึกเป็นใจความว่า ขอให้ปล่อยอิเกียดเสียเด็ด ถ้าสิบไปภัยหน้าอิเกียดมี ใจกำเริบคิดร้ายต่อท่าน ก็ให้ตัดเอาศีรษะช้าพเจ้าหันนี้เสีย ชุนเชึกแจ้งในหนังสือ ดังนั้นจึงว่าท่านหันหัวปวงไม่รู้หรือ เมื่อครั้งเตียวกิกับพวกเพื่อนเป็นโจรอญัตน์ ฝ่ายเตียวจันเจ้าเมืองเกาจ้วนบันถืออหัวลงผิดคัดลิบที่ ถ้าเตียวจันจะยกกองทัพ ไปแห่งใดก็เอาแพ้แดงให้อหัวลงเลขยันต์ แล้วให้ทหารหันหัวปวงโพกศีรษะ ทำการสงครามกับกันอาวุธไม่ได้ เตียวจันกับทหารหันหัวปวงทำสงครามก็เป็น อันตรายในที่รบ และท่านจะมานับถืออิเกียด ซึ่งเป็นคนโกหกนับถือผิดนั้นไม่ควร เราจึงจะให้ช่วยอิเกียดเสีย เมืองเราจะได้มีสุขสิบไป

ลิวยโหรจึงว่าแก่ชุนเชึกว่า ช้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่า อิเกียดมีความ รู้เรียนกลมแผลฝนก็ได้ บัดนี้เมืองเราฝนแล้งราชภราท่านาขัดสน ท่านจะให้อิเกียด เรียนฝนให้ตกลงมาได้แล้ว ท่านจะปล่อยอิเกียดเสีย ชุนเชึกเห็นชอบด้วย ก็ให้ ทหารปลูกโรงพิธีขอฝนสูงประมาณสิบวา จึงให้ไปเอาตัวอิเกียดออกมานแล้วว่า ตัวมีความรู้ทั้งมีใจเมตตาคนหันหัวปวง บัดนี้ฝนแล้งอยู่ ราชภรัมได้ทำนา ตัวจะ เรียนฝนให้ตกลงมาได้ เราจะปล่อยตัวเสีย

อิเกียดก็รับคำชุนเชึก แล้วช่วยภัยให้หมدمลhin ครั้นเวลาเข้าแಡด กล้า อิเกียดจึงขึ้นไปบนโรงพิธี เอาเชือกมัดตัวเข้าหมอบหากแಡดบริกรรมขอ ฝนอยู่ ชาวเมืองหันหัวปวงก็พากผาดุดเป็นอันมาก อิเกียดจึงร้องบอกแก่ชาวเมือง

หันปวงว่า เรายังขอฝนให้ตกลงมาทำให้ใหญ่ ให้น้ำท่วมแผ่นดินประมาณสองศอกเศษ ราษฎรทั้งปวงจะได้ทำงานให้บริบูรณ์ ถึงมาตราว่าจะทำได้ดังประทานากีดี อันชีวิตเราครั้งนี้เห็นจะไม่รอจากความตาย ชาวนเมืองหันปวงจึงว่า เมื่ันเรียกฝนตกลงมาได้ ชุนเช็กก็จะไม่เอาโทษท่าน อิเกียดจึงว่าอายุเรา ก็คงที่ตายในวันนี้ แล้ว มาตราว่าจะมีผู้ใดช่วยก็ไม่รอชีวิต

ขณะนั้นชุนเช็กจึงให้ทหารหันปวง ขนอาภินและทางมาลำดับไว้ใต้โรงพิธี ถ้าพันเที่ยงแล้วฝนไม่ตก ก็ให้จุดเพลิงเผาอิเกียดเสียให้ถึงแก่ความตาย ครั้นเวลาเที่ยงก็เกิดลมพายุใหญ่มีความว้าไปทั้งอากาศ ชุนเชึกเห็นฝนไม่ตกจึงว่า อิเกียดเป็นคนโกหก รับว่าจะทำได้ บัดนี้ฝนไม่ตกจึงให้ทหารขึ้นไปเอาตัวอิเกียดลงมาแม้ด้วยบันกองพิน แล้วให้จุดเพลิงเผาอิเกียดชั้น พ่อเพลิงชุมชั้นเสียงฟ้าร้องสนั่น ฝนตกทำให้ใหญ่น้ำท่วมแผ่นดินประมาณสองศอกเศษ เพลิงนั้นก็ตบไปสิ้น อิเกียดจึงร้องว่าให้ฝนหยุดเถิด ฝนนั้นก็หายทันที ชุนนางและราษฎรทั้งปวงเห็นว่าอิเกียดนั้นทำการซักดีสิทธิ์ จึงพากันพูมน้ำเข้าไปมิได้รังเกียจด้วยโคลนและตามแก้มดอิเกียดออกแล้วอุ้มเอาตัวออกมานั่น ต่างคนต่างคำนับอิเกียด

ชุนเชึกเห็นดังนั้นก็มีใจอิจฉาว่าชุนนางและชาวเมืองรักอิเกียดเป็นอันมาก ชุนเชึกจึงร้องว่าชึ่งฝนตกลงมานั้น เพราะอ่านจากเพดาน อิเกียดเป็นคนโกหก พลอยผสมว่าเรียกฝนได้ เหตุใดคนหันปวงจึงนับถือว่าอิเกียดมีความรู้ศักดิ์สิทธิ์ แล้วชุนเชึกซักกระเบื้องส่งให้ทหารเร่งให้อาไปปล่าเสีย ชุนนางหันปวงเห็นดังนั้นก็ ตกใจจึงพากันเข้าไปขอแก่ชุนเชึก ชุนเชึกได้ฟังดังนั้นก็กราบแล้วว่า คนหันปวงนับถือจะขอชีวิตอิเกียดไว้นั้น หวังจะควบคิดกันทำร้ายแก่เราหรือ ชุนนางหันปวง มิได้ตอบประการใด ฝ่ายทหารชุนเชึกก็เข้าจับเอาตัวอิเกียดไปปล่าเสีย ชุนเชึกจึงให้เอกสารอิเกียดไปประจำไว้ที่หนทางสามแพร่ง อย่าให้ผู้ใดดูเยี่ยงอย่างสืบไป

ครั้นเวลากลางคืนฝนตกทำให้ใหญ่ พออิเกียดนั้นหายไป ทหารชึ่งรักษาบ้านก็เข้าไปบอนอกแก่ชุนเชึก ชุนเชึกได้ฟังดังนั้นก็กราบ จะจากทหารนั้นเสีย พ่อเห็นรูปอิเกียดเดินกรายแข็งเข้ามาตรงหน้า ชุนเชึกยิ่งมีความกราบ ซักกระเบื้องออกฟันรูปอิเกียดไป ชุนเชึกก็ล้มลุกอยู่กับที่ ทหารหันปวงเห็นก็ตกใจ จึงชวนกันอุ้มชุนเชึกเข้าไปถึงที่ชั่งใน แล้วชวนกันเข้าแก่ไขพื้นชั้น นางอุฐยิน

รูปที่ ๖๖ ชุมชนให้ชาอิเกียด

รูปที่ ๖๗ ชุมกวนได้เป็นเจ้าเมืองกังตั่ง

ผู้เป็นการดาڑ္းช่าวก็อกรมาว่ากล่าวแก่ชุนเช็กว่า เพาะเจ้าทำอันตรายแก่อิเกียด จึงเป็นเหตุทั้งนี้

ชุนเช็กได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าข้าพเจ้าไปทัพกับบิดา ก็ได้มาฟันผู้คนเสียเป็นอันมาก อุปมาเหมือนเมล็ดงาพันที่จะนับได้ ข้าพเจ้าก็ไม่มีอันตรายซึ่งข้าพเจ้าให้มาอิเกียดอันเป็นคนโกหกกลางเมืองเสียนนั้น หวังจะบำรุงหน้าใจคนให้ตั้งอยู่ในความสัตย์ อย่าให้นับถือคนอันเป็นอสัตย์สิบไป เป็นไฉนการดาจิง มาว่าข้าพเจ้าว่าเป็นเหตุเพาะเจ้าอิเกียดเสีย นางอัญญายินจึงตอบว่า ชึ่งเป็นทั้งนี้เพาะเจ้ามิได้นับถืออิเกียด เจ้าจะเร่งทำบุญส่งไปให้อิเกียดจึงจะบรรเทาอันตราย ชุนเช็กจึงว่า ชึ่งข้าพเจ้าเป็นทั้งนี้พหาให้โทษ เหตุใดมารดาจะให้ข้าพเจ้านับถือคนโกหกนั้นไม่ควร

นางอัญญายินเห็นว่าชุนเช็กไม่ฟังคำก็กลับไปบ้าน จึงคิดว่าจะทำบุญส่งไปให้อิเกียด ครั้นเวลากลางคืนชุนเช็กนั้นป่วยนอนอยู่บนเตียง พอลมพัดมาเตียนดับไป บัดเดียวหนึ่งเพลิงก็กลับติดชื้นดังเก่าแล้วและเห็นรูปอิเกียดมายืนอยู่ตรงหน้า ชุนเช็กจึงลุกขึ้นร้องปวด แล้วว่าน้ำใจกูนี้ซังคนโกหกถือผิดจึงมา มีเสีย บัดนี้มึงก็ตายแล้ว เหตุใดยังเป็นอสุรกายมาใกล้กู แล้วก็ซักเอกสารนี้ ชัวงออกไป รูปอิเกียดนั้นก็หายไป นางอัญญายินได้ยินเสียงชุนเชึกว่าแก่อิเกียดดังนั้น ก็ยิ่งมีความทุกษ์เป็นอันมาก ชุนเชึกก็รู้ว่ามารดาไม่สบายจึงไปหา แล้วว่ามารดาอย่าทุกษ์ร้อนถึงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าหากเป็นอันตรายไม่

นางอัญญายินจึงว่า อิเกียดนั้นหาความผิดมิได้ เจ้ามาเข้าเสียเขามีความแคร้นจึงเป็นรูปอสุรกายมาจะทำร้ายแก่เจ้า บัดนี้แม่ให้คนออกไปแต่งการทำบุญอยู่ ณ วัดยกเซียงก่วน เจ้าจะเร่งออกไปค่านบูชาอิเกียดด้วยจึงจะไม่มีอันตราย ชุนเชึกขัดมารดาไม่ได้ก็กลับมา ครั้นเวลารุ่งเช้าชุนเชึกจึงออกไป ณ วัดยกเซียงก่วน และลงจันในวัดนั้นกว่าแก่ชุนเชึกว่า ของทั้งปวงแต่งแล้วท่านจะจุดธูปเทียนบูชาเดิม ชุนเชึกจึงจุดธูปเทียนขึ้น แต่มิได้ค่านบูชา แล้วเห็นรูปอิเกียดนั่งล้อยอยู่บนควันธูป ชุนเชึกโกรธ ค่าว่าอิเกียดเป็นข้อหายน้ำ แล้วเดินกลับออกมานถึงประตูเก่ง เห็นรูปอิเกียดยืนถึงตาอยู่ ชุนเชึกโกรธเป็นอันมากจึงซักเอกสารนี้ชัวงไปถูกทหารซึ่งมาอิเกียดนั้นล้มลง เลือดจมูกและปากปะทุ

อุกมาடาย ชูนเช็กมีความสงสาร ให้แต่งการคพแล้วเอ้าไปผังไว้ ชูนเช็กก์เดิน
อุกมาจาประดู เห็นเป็นรูปอิเกียดันน์เดินผ่านหน้าไปมา

ชูนเช็กจึงสั่งทหารว่า วัดนี้ปีศาจมาลิงอยู่แล้วหลอนร้ายการงานัก จะเอา
ไว้มีได้ให้เร่งรื้อวัดเสีย ทหารทั้งปวงก็ทำตาม และรูปอิเกียดันน์อยู่บนหลังคาเก่ง
เอกสาระเบื้องทึ้งข้างลงมาถูกทหารเจ็บปวดเป็นหลายคน ทหารทั้งปวงไม่อาจเข้า
รือได้ ชูนเช็กจึงสั่งให้หลวงจีนอุกมาเลียจากวัดให้ลืน แล้วให้ทหารจุดเพลิงเผา
วัดชั้น เห็นรูปอิเกียดันน์อยู่ในเปลวเพลิง ชูนเช็กมีความโกรธจึงกลับมาที่อยู่
เห็นรูปอิเกียดยืนชวางประดูตึกไว้ ชูนเช็กจึงพาทหารออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมือง
แล้วให้หาที่ปรึกษามาคิดอ่านกัน จะยกกองทัพไปช่วยอัวนสีယกกำจัดโจโฉ

ที่ปรึกษาทั้งปวงจึงห้ามว่า ท่านป่วยก็ยังไม่คลาย จะด่วนยกกองทัพไป
นั้นแหลกหากันที่จะกำเริบชั้น ขอให้งดไว้ ต่อคลายแล้วจึงยกไป ชูนเช็กก์ฟัง
แล้วให้หมอมารักษាតัวอยู่ ครั้นเวลาค่ำวันหนึ่ง ชูนเช็กเห็นรูปอิเกียดยืนสาย
ผmomอยู่ริมเตียงนอน ชูนเช็กโกรธลุกขึ้นร้องความเป็นห่วยครั้งจนเวลารุ่งเช้า
นางอยู่หินจึงให้หาตัวชูนเช็กเข้ามา เห็นรูปชูนเช็กนั้นผิดประหลาดไปก็ตกใจ
ร้องไห้ แล้วว่าหน้าตาเจ้าเครื่องมองซูบผอมไป ชูนเช็กได้ฟังมารดาว่าดังนั้นก็
เอกสาระจากส่องดู เห็นรูปนั้นเหมือนดังคำรามดาวก์ตกใจ จึงว่ารูปร่างข้าพเจ้า
เสียไปถึงเพียงนี้ แล้วแลเห็นรูปอิเกียดอยู่ในกระจก ชูนเช็กโกรธทึ้งกระจากเสีย
แล้วร้องด้วยเสียงอันดัง แหลกหากันที่นั้นก็กำเริบชั้น โลหิตไหลออกมากลั้งลง
กับที่ ภารยาชูนเช็กกับหญิงทั้งปวงก็ชวนกันเข้าอุ้มไว้แล้วแก่ไขพื้นชั้น ชูนเช็ก
หอดใจใหญ่ แล้วว่าชีวิตของเรารถังนี้เห็นจะไม่รอดจากความตาย จึงให้หา
ชูนกวณผู้น้องกับเตียวเจียวแลที่ปรึกษาเข้ามาถึงที่ชั้นในแล้วว่า อันตัวเรานี้เห็น
จะไม่รอดจากความตาย แผ่นดินก็เป็นจลาจลต่าง ๆ อันเมืองกังตั้งนี้เป็นเมือง
ใหญ่อยู่ เตียวเจียวจะช่วยคิดอ่านทำนุบำรุงชูนกวณ ให้รักษาเมืองโดยชนบประ-
เพณสืบไป จึงเอาราล่าหัวทันทีนั้นมอบให้ชูนกวณแล้วสั่งสอนว่า ตัวเจ้าจะเป็น
ใหญ่ในเมืองกังตั้งนี้ จงคิดตรึกตรองการสังคมรัมให้ช้านาญในทางบกทางเรือ
เหมือนพี่ แต่ซึ่งการโอบอ้อมอารีเลี้ยงทหารนั้นเจ้ามีสติหนักหน่วงดีกว่าพี่ พี่
น้ำหากใจเรวนัก อนึ่งเจ้าจะคิดอ่านการสั่งได้ซึ่งบิดากับพี่ซ่องสุมจัดแจงไว้ได้นั้น

ด้วยความลำบากจึงมีบริบูรณ์เพียงนี้ เจ้าจงหมั่นบำรุงรักษาอย่าให้ข้าวของเป็นอันตรายได้ ชุนกวนรับตราแล้วคำนับรับคำที่ชายแล้วร้องให้

ชุนเช็กจึงว่าแก่มาตร่าว่า ตัวข้าพเจ้าจะถึงแก่ความตาย อันตราส่วนรับที่นั้น ข้าพเจ้าได้มอบให้กับชุนกวนแล้ว มาตรายจะช่วยส่งสอนอย่าให้ทำหายข้า แก่ททหารของบิดา นางอัญญิณได้ฟังดังนั้นก็ร้องให้แล้วว่าชุนกวนนั้นเป็นใจเด็ก เห็นจะรักษาเมืองกังตั้งไม่ได้ ชุนเช็กจึงตอบว่า อันชุนกวนนี้ถึงเป็นเด็กก็จริง แต่สติปัญญามากกว่าข้าพเจ้าสิบส่วนอีก เห็นจะว่าการเมืองนี้ได้อยู่ อันการซังในนั้นถ้าเหลือความคิดก็ให้ปรึกษากับเตียวเจีย ซึ่งการสังคมนั้นขาดสน ประการใดก็ให้คิดอ่านกับจิวยิ่ลีด แต่น้อยใจด้วยจิวยิ่ไม่อยู่ มิได้สั่งความไว้ต่อปาก

แล้วชุนเช็กให้หนาน้องสองคนนั้นออกมาสั่งว่า เจ้าจงมิใจเจ็บร้อนด้วยชุนกวนผู้พี่ ถ้าผู้ใดซึ่งเป็นพี่ครึ่งพี่ครึ่งเดียวของเรามีคิดร้ายต่อชุนกวน จงช่วยกันคิดอ่านปราบปรามเสียให้รำคาบ อย่าให้ผู้อื่นล่วงนินทาได้ ชุนกวนกับน้องทั้งสองรับคำแล้วก็ร้องให้ ชุนเช็กจึงว่าแก่นางเกียวอัญญิเป็นภารรยาว่า ตัวพี่หนาญไม่แล้วจะตายจากเจ้าไป เจ้าจะอยู่ภัยหลังจงช่วยปรนนิบัติรักษามาตรากองพี่ด้วย เจ้าจงว่าแก่น้องสาวเจ้าซึ่งเป็นภารรยาจิวยิ ให้ว่ากล่าวเอาใจจิวยิไว้ให้ช่วยทำนุบำรุงชุนกวน อนึ่งให้จิวยิมิใจคิดถึงไม่ตรีของเรา ครั้นสั่งเนื้อความเสร็จแล้วชุนเชึกก็ลิ้นใจ

เมื่อชุนเชึกตายนั้นอายุได้ยี่สิบหกปี มาตรากับภรรยาและญาติพี่น้องกีร้องให้รักกัน แต่ชุนกวนนั้นร้องให้จนลบไป หมօแก้ที่นั้น เตียวเจียจึงว่าหัวเมืองทั้งปวงยังมิได้ปกติ และท่านจะมาเคร้าโศกอยู่ดังนี้ไม่ควร ขอให้แต่งการศพชุนเชึก แล้วจะได้คิดอ่านป้องกันรักษาเมือง ชุนกวนเห็นชอบด้วย จึงสั่งชุนเจ้งผู้อ้าให้จัดแจงแต่งการศพให้สำเร็จ แล้วชุนกวนออกว่าราชการ ชุนนางและทหารทั้งปวงเข้ามาคำนับพร้อมกัน และชุนกวนนั้นรูปงามหน้าผากใหญ่ปากว้างจักษุแดง

ขณะเมื่อชุนเกี่ยนผู้เป็นบิดายังอยู่นั้น เล่าawanทุนนางผู้ใหญ่อยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ ลงมาว่าราชการเมืองกังตั้ง เห็นบุตรชุนเกี่ยนทั้งสี่คนรูปงาม

ประกอบด้วยลักษณะมีบุญ แต่ชุนกวนนั้นมีบุญมากกว่าพื้น้องทั้งปวง อายุก็จะยืนนานไปชุนกวนจะได้เป็นใหญ่ และครั้งนี้ก็เหมือนคำเล่าอวนหายไว้

ฝ่ายจิวยี่ชึงชุนเช็กให้คุณทหารไปรักษาตานปากวันนั้น ครั้นรู้ข่าวว่าชุนเช็กถูกเกาหันท์ป่วยอยู่ จึงพาทหารรับกลับมาถึงเมืองกังตั่ง รู้ว่าชุนเช็กตายก็ตกใจ จึงเข้ามา กอดศพชุนเช็กร้องไห้ร้าไว้ต่าง ๆ นางอยุทธินกับชุนกวนจึงออกมานอกจิวยี่ตามคำชุนเช็กสั่งไว้ทุกประการ จิวยี่จึงว่าชุนเช็กก็ได้มีคุณแก่ช้าพเจ้ามา ช้าพเจ้าจะช่วยทำนุบำรุงชุนกวนไปตามสติปัญญาโดยสุจริตกว่าจะสิ้นชีวิต ชุนกวนจึงว่าตัวเรานี้ก็ยังหนุ่มแก่ความอยู่ ชุนเช็กผู้เพื่อมอบตราสำหรับเมืองแล้วการทั้งปวงไว้แก่เรา และตัวท่านผู้ทำนุบำรุงจะให้เรารักษาบ้านเมืองประการใดจึงจะมีความสุขสืบไป จิวยี่จึงว่า คำใบرانกล่าวไว้แต่ก่อนว่า ถ้าผู้ใดจะเป็นเจ้าบ้านผ่านเมือง ให้เกลี้ยกล่อมซองสุมผู้คนชึ่งมีสติปัญญาและทหารที่มีฝีมือไว้จะมาก บ้านเมืองจึงจะ prosper ไป ถ้าผู้ใดทึ้งคำใบرانดังนี้เสีย เมืองนั้นก็จะเกิดอันตราย ซึ่งท่านได้เป็นเจ้าเมืองครั้นนี้ จงคิดอ่านทำตามคำใบرانบ้านเมืองจึงจะอยู่เป็นสุข ชุนกวนจึงว่าพี่เราได้สั่งไว้ว่า การซ้างในฝ่ายพลเรือนนั้นให้ปรึกษากับเตียวเจี้ยว และการฝ่ายทหารนั้นให้คิดอ่านด้วยท่าน

จิวยี่จึงแก้ลังถ่อมตัวว่า เตียวเจี้ยวนั้นมีสติปัญญามาก ควรตรึกตรองการพลเรือน ซึ่งชุนเช็กสั่งให้ช้าพเจ้าช่วยทำนุบำรุงการฝ่ายทหารนั้น ช้าพเจ้าก็จะตั้งใจทำสนองคุณไปตามรู้ตามเห็น แต่เกรงอยู่ว่าซึ่งสติปัญญาช้าพเจ้าคิดไปไม่ถึง การทั้งปวงก็จะบกพร่องไป ช้าพเจ้าเห็นว่าโลซกชาวเมืองตั้งฉวนนั้นมีสติปัญญาเป็นอันมาก ทรัพย์สิ่งสินก็บริบูรณ์ทั้งมีกตัญญู เมื่อบิดาโลซกตายนั้น โลซกปวนนิบติรักษาภารดามิดา แล้วเอาทรัพย์ให้กานแก่คนยากไร้เนื่อง ๆ และเมื่อช้าพเจ้าคุณพรรคพากประมานสามร้อยอยู่ต่ำบลเจาเตี่ยนนพอช้าวแหง ช้าพเจ้ารู้ว่าโลซกมีช้าวอยู่สองยุ้ง ยุ้งละสามพันถัง ช้าพเจ้าจึงพาภันไปขออาหารโลซก โลซกมีความยินดี ให้อาหารช้าพเจ้ายุ้งหนึ่ง ครั้นอยู่มาโลซกพามารดาแล้วครอบครัวไปอยู่ต่ำบลขยกโว มารดาโลซกถึงแก่ความตาย โลซกนั้นมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อเล่าจูเจี้ยง บัดนี้เล่าจูเจี้ยงชักชวนโลซกจะไปอยู่ด้วยเตงไปเจ้าเมืองเจาอ้อม โลซกนั้นยังไม่ไป ขอให้ท่านแต่งผู้มีสติปัญญาไปเกลี้ยกล่อม เชิญโลซก

มาไว้จะได้ช่วยคิดการต่อไป

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึงว่าแก่จิวย่าว่า ซึ่งจะหาผู้ใดเป็นนั้น จะไม่เหมือนท่าน แล้วชุนกวนก็จัดแสงสิ่งของให้จิวย่าไปให้โลซกเป็นอันมาก จิวยีก์รับเอาของทั้งนั้น แล้วพาบ่าวไฟร์ไปยังขยกโอล์ จึงเอาของทั้งปวงให้โลซก แล้วว่า ชุนกวนรู้ว่าท่านมีสติปัญญา ทั้งน้ำใจก็โอบอ้อมอารี จึงให้เรามาเชิญท่านไป หวังจะให้ช่วยคิดการนำรุ่งบ้านเมืองให้อยู่เย็นเป็นสุข โลซกจึงตอบว่า เรายังได้รับคำเล่าจูเจียงไว้ ว่าจะไปอยู่ด้วยเหตุโน้มถ่วงเจ้าอ้อ

จิวยีจึงว่า เมื่อครั้งของมังเป็นชนถได้ราชสมบัตินั้น บ้านเมืองก็เป็นชาจลอยู่ ม้าอัวนทหารนั้นจึงว่าแก่ยั่นกองบูร์ว่า อันบ้านเมืองเป็นชาจลอยู่ ฉะนี้ ผู้ใดซึ่งมีฝีมือและสติปัญญาแน่นไม่ควรจะนั่งอยู่ให้ท่านผู้ใหญ่มาหา ให้พิเคราะห์ตรึกตรองดูว่า ท่านผู้ใดซึ่งมีน้ำใจกว้างขวางโอบอ้อมอารีควรจะเป็นเจ้านายได้ ก็ให้เร่งคิดอ่านเข้าอยู่ด้วย จะได้เป็นที่พึ่งลับไป บัดนี้ท่านแจ้งอยู่ว่า ชุนดวนนายของเรานี้ มีน้ำใจกว้างขวางอารีรักทหารซึ่งมีฝีมือ ทั้งผู้มีสติปัญญา เป็นอันมาก ประการหนึ่งถ้าผู้มีสติปัญญาจะว่ากล่าวทัดทานสิ่งใด ชุนกวนก็เห็นด้วย และน้ำใจเรานี้เห็นอยู่ว่า ท่านอยู่กับชุนกวนนั้นดีกว่าอยู่ที่อื่น ซึ่งเราว่า ทั้งนี้ท่านคำริดูจงควร

โลซกได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วย จึงรับว่าเราจะไป จิวยีก์พาโลซกมาณ เมืองกังตั่ง ชุนกวนเห็นโลซกมา ก็มีความยินดี ออกมารับเข้าไปพูดจาประเสริฐ ไใต้ถามการสังคมรณะแต่เข้าจนเที่ยง โลซกก็ว่ากล่าวบรรยายออกไปให้แจ้งได้ชุนกวนมีความยินดีเป็นอันมากแล้วให้แต่งโถะเลี้ยงดูโลซก ครั้นเวลาค่ำชุนกวน ก็นอนพุดจากับโลซกเตียงเดียวกัน ชุนกวนมีความรักจึงเอขาก่ายโลซกแล้วว่า ทุกวันนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้เสวยราชสมบัติ แผ่นดินก็เป็นชาจลต่าง ๆ เราเห็นว่า บ้านเมืองจะร่วงโดยสารสูญอยู่แล้ว ซึ่งเราได้รักษาเมืองแทนชุนเช็กผู้พี่ เราคิดจะครัวทำการให้กกว้างขวางใหญ่หลวงออกไป ให้เหมือนครั้งพระเจ้าจิ่นบุนกง เสวยราชสมบัติ และหัวเมืองทั้งปวงกล้าแข็งทำการทายานชั้ต่าง ๆ ฝ่ายจิ่นบุนกง กับเจี้ยวบุนกงเป็นมหาอุปราช คิดอ่านปราบปราามหัวเมืองราบคานอ่อนน้อมอยู่ในอ่านเจี้ยว บ้านเมืองจึงเป็นสุขสืบมา ซึ่งเราคิดทั้งนี้ท่านจะเห็นประการได

โลซกจึงตอบว่า ท่านคิดทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่จะด่วนทำการใหญ่หลวง กว้างชวางให้เหมือนจั่นบุนกงกับเจชวนกงนันยังไม่ได้ ซึ่งแผ่นดินทุกวันนี้เป็น จลาจลอยู่ เห็นพระเจ้าเหี้ยนเต็จะไม่ครองราชสมบัติไปได้โดยปกตินั้นก็จริง แต่บัดนี้ใจใจได้เป็นมหาอุปราช มีสติปัญญาอยู่ ทั้งทหารก็มีฝีมือเป็นอันมาก และท่านจะคิดทักทาญญาโดยเร็วนั้นไม่ได้ และอ้วนเสี้ยววก์ทำศึกขับเคี่ยวกันอยู่กับ ใจใจ อันแล้วเปียะเจ้าเมืองเกงจ่วงกับหองจօเจ้าเมืองกังແ xen เป็นเสี้ยนหนามอยู่ ใกล้เมืองเรา ขอให้ท่านคิดอ่านกำจัดแล้วเปียะกับหองจօเสี้ยก่อน แล้วจึงค่อย คิดการใหญ่ต่อไป ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ลุกขึ้นค่านับโลซกโดยความยินดี ครั้น เวลารุ่งเช้าชุนกวนก็จัดแจงเงินหองเสือผ้าอย่างดีให้โลซกเป็นอันมาก แล้วก็ จัดแจงที่อยู่ให้โลซก โลซกรับสิ่งของทั้งปวงแล้วลาชุนกวนมาที่อยู่

ฝ่ายจูกัดกินซึ่งเป็นพี่ชายของเบ็งนัน อยู่ ณ ถนนเมืองเกงจ่าว มีสติ ปัญญา เป็นเพื่อนรักกันกับโลซก ครั้นรู้ข่าวว่าโลซกไปอยู่เมืองกังตั้ง จูกัดกินก็ ไปเยือนโลซก โลซกมีความยินดีจึงซักชวนจูกัดกินให้เข้าอยู่ด้วยชุนกวน จูกัด กินก็ยอม โลซกจึงพาเข้าไปหาชุนกวน แล้วบอกว่าจูกัดกินนี้เป็นเพื่อนของ ข้าพเจ้ามาแต่ก่อน บัดนี้ยอมเข้ามาทำราชการอยู่ด้วยท่าน ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ มีความยินดี จึงเอ่าจูกัดกินไว้เป็นที่ปรึกษา แล้วชุนกวนจึงหารือกับที่ปรึกษา ทั้งปวงว่า อ้วนเสี้ยวให้หนังสือมาถึงพี่เรา ให้ยกกองทัพไปช่วยกำจัดใจใจ เสียนนั้น บัดนี้พี่เราเก็ตตาย ท่านทั้งปวงจะให้เราเข้าด้วยอ้วนเสี้ยวดีหรือ หรือ จะให้เราเข้าด้วยใจใจ จูกัดกินจึงว่า ซึ่งจะเข้าด้วยอ้วนเสี้ยวแน่นไม่ควร ขอ ให้เข้าด้วยใจใจ ถ้าเห็นได้ท่วงทีแล้วจะได้คิดการใหญ่ต่อไป ชุนกวนเห็น ชอบด้วย จึงแต่งหนังสือตัดทางไม่ตรี ให้ตันจันถือกลับเอ้าไปให้อ้วนเสี้ยว

ฝ่ายใจใจครั้นรู้กิตติศัพท์ว่าชุนเซ็กตายแล้ว จึงปรึกษาด้วยทหารทั้งปวง ว่าชุนเซ็กตายแล้ว บัดนี้ชุนกวนผู้น้องได้เป็นใหญ่อยู่รักษามเมืองแทนพี่ เราจะ ยกกองทัพไปตีเขาเมืองกังตั้ง ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด เตียวเหี้ยนจึงแกลง อุนาญว่า ชุนเซ็กตายแล้ว ชุนกวนกับญาติพี่น้องทั้งปวงก็ยังแต่งการศพชุนเซ็ก อยู่ ซึ่งท่านจะยกกองทัพไปรบเอามเมืองกังตั้งในขณะนี้ คนทั้งปวงก็จะครหา นินทาได้ ประการหนึ่งถ้าท่านไปทำสังคมเสียห่วงที ก็จะอับยศเป็นอันมาก

ท่านจงคิดอ่านเอาใจชุนกวนไว้ดีกว่า ใจโน้นชอบด้วย จึงเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเตี้ยนแต่ให้ตั้งชุนกวนเป็นเจ้าเมืองกังตั่ง เตียวเตียนนั้นเป็นปลัด พระเจ้าเตี้ยนแต่ก็ยอม แล้วใจโน้นแต่งตราตั้งให้เตียวเตียนถือกลับไปให้ชุนกวน ชุนกวนแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี ทั้งได้เตียวเตียนกลับมา แล้วให้เตียวเจียวกับเตียวเตียน เป็นชุนนางผู้ใหญ่สำหรับจัดแจงบ้านเมือง ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเตียวเตียนพาโภทยงเข้าไปหาชุนกวนแล้วบอกว่า โภทยงนี้เป็นคนมีสติปัญญาสัตย์ซื่อยั่งยืน ไม่รู้เสพย์สุรายาแม้ สมควรจะมาอยู่ด้วยท่าน ชุนกวนมีความยินดี จึงตั้งโภทยงเป็นชุนนางสำหรับตัดสินเรื่องความอาณาประหารราชฎร และชุนกวนนั้น บำรุงทหารเลี้ยงดูให้บ้านพลเมืองโดยทันบรรตามเนียมให้อยู่เย็นเป็นสุข บรรดาราชฎรทั้งปวงแลเมืองขึ้นนั้น ก็มีใจยินดีต่อชุนกวนเป็นอันมาก

ตอนที่ ๒๗

ฝ่ายต้นจันครั้นกลับมาถึงเมืองกิจว์ จึงเอาหนังสือนั้นให้แก่อ้วนเสี้ยว แล้วแจ้งเนื้อความว่า บัดนี้ชุนเช็กตายแล้ว ชุนกวนได้เป็นเจ้าเมือง ฝ่ายโจโฉก คิดอ่านเกลี้ยกล่อมเอาใจ แล้วให้ส่งตราสำหรับที่เจ้าเมืองมาให้ชุนกวน บัดนี้ ชุนกวนก็เป็นใจเข้าด้วยโจโฉ อ้วนเสี้ยวเห็นหนังสือแล้วได้ฟังต้นจันบอกดังนั้น ก โกรธ จึงเกณฑ์ทหารในเมืองกิจว์ เมืองอิวจิว เมืองเชียงจิว เมืองเปิงจิว ได้ ทหารหั้งสีหัวเมืองเจ็ดสิบหมื่นคน คอยได้ฤกษ์เมื่อใดก็จะยกไปตีเมืองชูโต

ฝ่ายแท้วตุ้นซึ่งโจโฉให้ตั้งขัดหัวพอยู่ต่ำบลกัวต่อ รู้กิตติศัพท์ดังนั้น ก แต่งหนังสือบอกราให้ม้าใช้ถือหนังสือขึ้นไปแจ้งแก่โจโฉ โจโฉเห็นหนังสือดังนั้น จึงให้ชุนยอกอยู่รักษาเมือง แล้วเกณฑ์ทหารได้เจดหมื่นห้าพัน ยกไปบรรจบกับ แท้วตุ้น แล้วไปตั้งคอยทัพอ้วนเสี้ยวอยู่ต่ำบลแม่น้ำของโน

ฝ่ายเตียนห้องซึ่งต้องจำอยู่ในคุกนั้น ครั้นรู้ว่าอ้วนเสี้ยวจะยกไปตีเมือง ชูโต จึงแต่งหนังสือให้ไปห้ามอ้วนเสี้ยวใจความว่า ธรรมดายังหาภัยไม่ก่ออย่าให้ คิดเอนาัยมาใส่ตัว ซึ่งทำนจะยกไปนั้นหนีไม่ควรขอให้ด ตั้งมั่นป่องกันอยู่กับ เมืองก่อน โจโฉก็คงไม่อาจยกล่วงมาทำอันตรายท่านได้ ประการหนึ่งคอยฟัง ดูห่วงที ถ้ารู้ว่าโจโฉทำศึกเพลี่ยงพล้าแก่ผู้ใด จึงค่อยยกกองทัพไปตีอาเมือง ชูโต ก็จะได้โดยง่าย ถ้าทำนไม่ฟังคำชี้พเจ้า จะชี้นยกกองทัพไป เห็นจะปราชัย แก่โจโฉเป็นแน่คง

อ้วนเสี้ยวแจ้งในหนังสือแล้ว ยังมิได้ว่าประการใด ของก็แจ้งเนื้อความ ดังนั้นจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ท่านจะเอาฤกษ์ยกกองทัพไป ซึ่งเตียนห้องว่ากล่าวมา นี้เป็นการปราชัย อ้วนเสี้ยวได้ฟังของก็ว่าก็โกรธ จะให้อาตัวเตียนห้องมาฆ่าเสีย ที่ปรึกษาและทหารหั้งปวงก็ห้ามอ้วนเสี้ยวว่า ท่านจะยกกองทัพไปทำการสังคม จะมาฆ่าพันผู้คนเสียนั้นไม่ควร อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นจึงว่า ให้จำเตียนห้องไว้ จนมั่นคง ถ้าเราไปได้ตัวโจโฉมาจึงจะฆ่าเสียให้พร้อมกัน ครั้นได้ฤกษ์อ้วนเสี้ยว

ก็อกกองทัพไปถึงต่ำบลู๊ดอี้ง แล้วก็ให้หยุดท่าทางตั้งค่ายมั่นไว้

ขอสิวจึงว่าแก่อัวนเสี้ยวว่า ทหารเรามากก็จริง แต่ไม่กล้าหาญช้านาญในการสังคมเมื่อนทหารใจใจ อันเสนียงในกองทัพใจใจนั้นอยกว่าเรา ท่านอย่าด่วนทำการโดยเร็ว จงคิดอ่านทำการหนักหน่วงไว้ให้ช้า เม้มีเสนียงในกองทัพใจใจสิ้นแล้ว เห็นทหารระส่าระสายเมื่อใด จึงยกกองทัพเข้าตีใจใจ ก็จะแตกโดยง่าย อัวนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็กรุหจึงว่า เมื่อเราจะยกทัพมาันนี้ เตียนห้องเป็นคนโทช บังอาจว่ากล่าวขัดขวาง บัดนี้ตัวช้ำว่ากล่าวให้คิดหนักหน่วงไว้ให้ช้านั้นไม่ต้องด้วยขบวนศึก จึงให้อาตัวจอสิวจ้าไว้ ถ้าลำเรือการสังคมเมื่อได้จะให้ช่าเสียกับเตียนห้อง แล้วให้ทหารตั้งค่ายรายเรียงกันไปทางไกลประมาณแก้ร้อยเส้น

ฝ่ายม้าใช้เห็นดังนั้นก็เอาเนื้อความมาบอกแก่ใจใจ ใจใจได้ฟังก็คิดว่า ทหารอัวนเสี้ยวยกมาครั้งนี้มากกว่าทหารเราระมาณเก้าส่วนลิบส่วน ใจใจจึงปรึกษาภันนายทหารทั้งปวงว่า อัวนเสี้ยวคุณทหารมาเป็นอันมาก ท่านจะคิดอ่าน รบพุ่งประการใด ซุนยิวจึงว่าจะกลัวอันได้กับอัวนเสี้ยว ถึงทหารมากก็จริงแต่ รบพุ่งไม่กล้าแข็ง ทหารเราน้อยแต่ร้าช้านาญในการสังคม ถึงมาตรฐานทหารเราน้อยกว่าอัวนเสี้ยวสักลิบส่วน แต่ได้รับกันโดยเร็วแล้วก็จะไม่เป็นไร ข้าพเจ้ามาคิดเกรงอยู่แต่อัวนเสี้ยวจะหน่วงไว้ให้ช้า เสนียงอาหารเรอกันน้อย นานไปจะชัดสน ใจใจจึงว่าท่านว่านี้ขอบนัก ต้องกับความคิดเรา แล้วใจใจก็เกณฑ์ทหารยกอุกมาจากค่ายจะรบกับอัวนเสี้ยว

ฝ่ายสิมโพยแจ้งว่ากองทัพใจใจยกมา จึงเกณฑ์ทหารเก้าหันท์หมื่น หนึ่งให้ออกซุ่มอยู่นอกค่ายสองข้างทาง แล้วจึงว่าถ้าได้ยินเสียงประทัดลัญญาณ เรากดชั้นเมื่อใด ก็ให้เร่งตีกรหธนาบกองทัพใจใจเข้ามา อัวนเสี้ยวเห็นสิมโพยจัดทหารดังนั้นก็มีความยินดี จึงเกณฑ์ทหารยกอุปถัมภ์ออกไปตั้งอยู่นอกค่าย ครั้นแล เห็นกองทัพใจใจยกมา อัวนเสี้ยวจึงแต่งตัวใส่เกราะทอง กั้นลีปทนทอง พาอาเตียวคับ โกล่า ยันเบง อิเซงออกบินม้าอยู่หน้าทหารทั้งปวงทำเป็นทึกกล้า

ฝ่ายใจใจเห็นอัวนเสี้ยวอยู่หน้าทหาร ก็พาอาเคทู เตียวเสี้ยว ชิหลง ลิเตียนชั่บม้าขึ้นไปหน้าทหาร จึงเอาแส้ม้าช้ำเออัวนเสี้ยวแล้วว่า เดิมเราได้

การบุกพระเจ้าเหี้ยนแต่ให้ตั้งห่านเป็นชุมนุม พระเจ้าเหี้ยนแต่ก็โปรดให้ เหตุใด ห่านจึงคิดขบด ยกกองห้ามมาทำอันตรายเมืองญูトイให้เคืองถึงพระเจ้าเหี้ยนแต่ เป็นคนหมายกตัญญูไม่ อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า ตัวเป็นมหาอุปราชมีได้สัตย์ซื่อ คิด การให้ญูล้ำลึก เป็นศัตรูราชสมบัติยิ่งกว่าครั้งของมังกับทั้งโถะอึก ซึ่งรายก กองห้ามานี้ จะได้เป็นชนบทต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้นน้ำมีได้ เรษมานีหวังจะกำจัด ตัวซึ่งเป็นศัตรูแผ่นดินเสีย

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้เตียวเสี้ยวคุมทหารออกไปประจำด้วย อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวเห็นดังนั้นก็ให้เตียวคับคุมทหารออกไปต่อสู้ด้วยเตียวเสี้ยว ได้ห้าสิบเพลง ยังไม่แพ้ชนะกัน โจโฉเห็นเตียวคับกล้าหาญก์สรรเสริญว่า เตียวคับมีฝีมือชำนาญในการสังเคม แล้วให้คาดหุอกมาช่วยเตียวเสี้ยว อ้วนเสี้ยวเห็นดังนั้น ก็ให้โกล่าออกไปช่วยเตียวคับ และนายทหารทั้งสี่คนรับผุ่ง รับรองกันรวดเร็วดังโคมเวียน โจโฉจึงให้แยกหัวตุนกับโจหองคุมทหารคนละ สามพัน ยกไปปะจอมตีกระหนาบกองห้าม อ้วนเสี้ยวอย่าให้หันรู้ตัว ลิมโพยเห็นทหาร โจโฉลอบมาตีกระหนาบก็ให้จุดประทัดขึ้น ฝ่ายทหารซึ่งซุ่มอยู่สองกองนั้นก็ตี กระหนาบทั้งหมด แยกหัวตุนกับโจหองต้านทานมีได้ ก็พาทหารทั้งปวงถอยหลัง กลับมา อ้วนเสี้ยวเห็นได้ทีดังนั้น ก็ขับทหารไล่มาพันทหารโจโฉแตกไป โจโฉ เห็นเหลือกำลัง ก็พาทหารทั้งปวงถอยไปตั้งค่ายมั่นอยู่เนินเขาก้าวต่อ

ฝ่ายอ้วนเสี้ยว ก็คุมทหารตามไปตั้งประจำค่ายโจโฉ สิมโพยจึงว่าแก่ อ้วนเสี้ยวว่า ตำบลกัวต่อนี้เป็นที่คับขันมั่นคง ถ้าคิดอ่านรับผุ่งได้ค่ายกัวต่อแล้ว เมืองญูトイจะได้โดยง่าย ขอให้ห่านจัดทหารไว้รักษาค่ายแต่สิบหมื่น เหลือนั้น ให้ไปตามมูลดินมากองเป็นเนินชั้นไปสูงกว่าค่ายโจโฉจรอน แล้วให้ทหารยิง เก้าหันหรือระดมเข้าไปในค่าย เห็นโจโฉกับทหารทั้งปวงจะป้องกันไม่ได้ก็จะแตก ไป เมื่อได้ตำบลกัวต่อแล้วก็เหมือนกับได้เมืองญูトイ อ้วนเสี้ยวเห็นชอบด้วยก็ ให้ห่าตามคำสิมโพยว่า และหารอ้วนเสี้ยวตั้งกองขุดมูลดินห้าสิบกองขนาดม รุ่นวางอยู่

ฝ่ายโจโฉเห็นดังนั้น ก็รู้ว่าอ้วนเสี้ยวจะให้ถมมูลดินชั้น แล้วจะให้ยิง เก้าหันหรือระดมเข้ามาในค่าย โจโฉจึงสั่งทหารให้ยกออกไปตีทหารอ้วนเสี้ยว อย่า

ให้ชุดเดินชนิดน้ำตกขึ้นได้ ทหารโจโฉกำเกณฑ์กันจะยกอกไปทำการสั่งฝ่ายสิมโพยคิดเกรงใจโฉจะให้ทหารออกทำอันตรายแก่คนไปทำการ จึงแบ่งทหารซึ่งรักษาค่ายนั้นห้ามีน ล้วนถือเกาทัณฑ์ยกไปค่อยรบ มิให้ทหารโจโฉออกมากจากค่ายได้ และหารอ้วนเสี้ยวทำการตามมูลดินถึงสิบวัน ถมเป็นเนินสูงขึ้นรอบค่ายโจโฉได้ห้าสิบเนิน ใกล้ค่ายประมาณห้าวา อ้วนเสี้ยวจึงเกณฑ์ทหารเกาทัณฑ์ให้ขึ้นอยู่เป็นอันมากทุกเนินแล้วสังว่า ถ้าได้ยินเสียงประทัดก็ให้พร้อมกันระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปในค่ายโจโฉ ทหารทั้งปวงก็ทำการค่าอ้วนเสี้ยวสั่ง

ฝ่ายทหารโจโฉซึ่งอยู่ในค่ายนั้น เห็นทหารอ้วนเสี้ยวระดมยิงเกาทัณฑ์เข้ามารอบค่าย จึงเอาผ้าม้าแล่ปลีปิดป้องกายบ้าง หลบหลีกช่วงแหวนแลบค่ายชุดใหญ่ลงอยู่บ้าง ทหารอ้วนเสี้ยวเห็นดังนั้นก็ชวนกันatabมือหัวเราะแล้วร้องเยาะเยี้ย โฉจะเห็นทหารทั้งปวงนั้นระส่าร้าย จึงปรึกษาแก่นายทหารทั้งปวงว่า อ้วนเสี้ยวทำการทั้งนี้ ผู้ใดจะคิดแก้ไขประการได้ได้น้า เล่าหัวจิ่งว่าบัดนี้ทหารอ้วนเสี้ยวอยู่ที่สูง ครั้นจะยกเข้าโจมตีทหารเรากันอย ขอให้ทำจารยนตรีส เกวียนบรรทุกภัณฑ์คิลา รุนออกไปแต่พ้อพันค่ายตรงกองดินทั้งสี่ด้าน จึงชักสายยนตร์ให้จารพัดภัณฑ์คิลานั้นขึ้นไป ถูกทหารอ้วนเสี้ยวก็จะกระจัดกระจาดลงไประจากเนินดิน โฉจะเห็นชอบด้วย จึงให้เล่าหัวทำจารยนตร์ แล้วเอากevilanและบีบง ส่องร้อยเล่มมาบรรทุกคิลาให้เต็ม เอาจารนั้นใส่ลงกลางเกวียนเตรียมไว้ให้พร้อมแต่ในเวลากลางคืน ครั้นรุ่งเช้าเห็นทหารอ้วนเสี้ยวขึ้นยิงเกาทัณฑ์อยู่บนเนินดิน โฉจะจึงให้ทหารรุนเกวียนชั่งบรรทุกคิลาไว้ด้านละห้าสิบเล่มนั้นออกไปพันค่ายใกล้เนินดินประมาณสามวาเศษแล้วให้ชักสายยนตร์พร้อมกัน จารยนตร์ก็พัดภัณฑ์คิลารั้นไปบนเนินดินถูกทหารอ้วนเสี้ยวเจ็บปวดล้มตายเป็นอันมาก ชั่งเหลือหนึ่นไม่อ่าจอยได้ก็ถอยหนีลงไปจากเนินดินสิ้น

อ้วนเสี้ยวเห็นดังนั้นจึงถามสิมโพยว่า ทหารเรารซึ่งขึ้นอยู่บนเนินดินนั้น ก็ทำอันตรายโฉจะไม่ได้ กลับหนีลงมาสิ้นแล้ว ท่านจะคิดประการได สิมโพยจึงว่า กลอนนายของข้าพเจ้ายังมีอิกอย่างหนึ่ง ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารชุดอุโมงค์เข้าไปริมค่ายโจโฉ ครั้นสำเร็จแล้ว เวลากลางคืนจึงให้ทหารลอบเข้าไปตามอุโมงค์ ทะลุเข้าในค่ายโจโฉ ไม่ผ่านผู้คนให้รุนแรง ทหารโจโฉไม่รู้ตัวก็จะแตกกระจัด-

กระจายไป อ้วนเสี้ยวเห็นชอบด้วย จึงเกณฑ์ทหารให้ไปชุดอุโมงค์นอกค่ายหลัง กองคิน ทหารโจโฉเห็นดังนั้น จึงบอกแก่โจโฉว่า บัดนี้อ้วนเสี้ยวให้ทำการมาชุด หลุมอยู่หลังเนินดินเป็นอันมาก จะทำการประการใดมีได้แจ้ง โจโฉได้ฟังดังนั้นก็คิด สงสัย จึงถามเล่าหัวว่า ซึ่งอ้วนเสี้ยวทำดังนี้ท่านจะเห็นประการใด เล่าหัวจึงว่า อ้วนเสี้ยวจะคิดทำการเอาชัยชนะเรารึซึ่งหน้านั้นไม่ได้ จึงทำการกลุบายให้ทำการมาชุด ดินประสังค์จะเดินทางอุโมงค์เข้ามาทำร้ายเราในค่าย ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารชุด หลุมให้กว้างลึกสักดีไว้ริมนอกค่าย เห็นทหารอ้วนเสี้ยวจะทำการเข้ามาไม่ต่อลอด โจโฉเห็นชอบด้วย ครั้นเวลากลางคืนก็เกณฑ์ทหารให้ชุดหลุมตามคำเล่าหัวว่า

ฝ่ายทหารอ้วนเสี้ยว ชุดอุโมงค์มาถึงหลุมซึ่งโจโฉให้ชุดสักดีไว้นั้น ก็ ไม่รู้ที่จะทำการใด ด้วยหลุมนั้นกว้างลึก จะข้ามเข้าไปก็ชัดสน จึงชวนกัน กลับมาออกเนื้อความแก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นไม่รู้ที่จะคิดประการใด สิบไป จึงถอยทัพมาตั้งมั่นอยู่ใกล้ต่ำบลกัวต่อ ห่างประมาณสามร้อย步

ฝ่ายโจโฉตั้งรืออ้วนเสี้ยวอยู่ตั้งแต่เดือนสิงหาคมเดือนสิงหาคม เอ็ด ก็ไม่เห็น อ้วนเสี้ยวยกมาสู้รบ คิดจะถอยทัพกลับไปเมือง许褚 พอชิหลงกอง trabane จับ ทหารอ้วนเสี้ยวได้คนหนึ่ง จึงเอาร้ามาให้โจโฉ โจโฉจึงถามทหารนั้นว่า อ้วนเสี้ยว ให้อึงไปไหนมาจงบอกแต่โดยจริง แม้อาพร่างไว้เราจะให้ตัดศีรษะเสีย ทหาร นั้นกล่าวจึงบอกความตามจริงว่าข้าพเจ้าเป็นป่าหันเบง อ้วนเสี้ยวให้หันเบงไปชน เสบียงมาส่งกองทัพจะไกลถึงอยู่แล้ว หันเบงใช้ให้ข้าพเจ้ามาสินทางก่อน

Chun Siu ได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่โจโฉว่า หันเบงคนนี้เป็นคนมีฝีมือกล้าหาญ ก็จริง แต่หาสติปัญญาไม่ แม้ท่านแต่งให้ทหารเอกคุมทหาร Lew สักสามพัน ยก ไปค่อยสักดิชิงเสบียงอ้วนเสี้ยว เห็นจะได้โดยง่าย อ้วนเสี้ยวก็จะระสำราษัยขัด เสบียงอาหารลง โจโฉจึงว่าเราจะให้ทหารผู้ใดไปจึงจะทำการได้ Chun Siu จึงว่า แต่ ฝีมือชิหลงก็พอจะสู้หันเบงได้ โจโฉเห็นชอบด้วย จึงเกณฑ์ทหารสามพันให้ ชิหลงกับสูญวนยกไปตั้งสักดอยู่ห่างจากทางซึ่งหันเบงจะคุมเสบียงมาแน่น แล้วให้เตียวเสี้ยวกับเคาทูคุมทหารท้าพันยกหนุนไปภายหลัง ทหารทั้งนั้นก็ยก ไปตามโจโฉสั่ง ครั้นเวลากลางคืน หันเบงคุมเกวียนเสบียงสองพันมาถึงห่วง เชา เห็นชิหลงยืนสักดทางอยู่ หันเบงก็ขึ้นมาเข้ารับกับชิหลงเป็นสามารถยังไม่แพ้

ชนะกัน สุขวนเห็นดังนั้นก็คุมทหารตีกระหนาบรุกหลังเข้ามา ฝ่าทหารอันเบ่งล้มตายเป็นอันมาก แล้วให้ทหารเอาเพลิงเผาเกวียนเสบียงนั้นเสีย อันเบงเห็นสุขวนໄล่ย่อฟันทหารเข้ามา เห็นเหลือกำลังก็ควบม้าหนี และทหารทั้งปวงก็แตกกระจายกันไป

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวอยู่ในค่าย เห็นแสงเพลิงสว่างขึ้นข้างทิศตะวันตกก็คิด สงสัยอยู่ พอกหารซึ่งแทกนั้นมาถึงจึงบอกเนื้อความแก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยว แจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงให้เตียวคันบกับโกลาคุมหาเรือยกไปสักด็ิทธาร์โจโฉ ซึ่งเผาเกวียนเสบียงเสีย เตียวคันบกับโกลาภิลาอ้วนเสี้ยวคุมหาเรือยกไปคอยสักด็ิทธาอยู่

ฝ่ายชิหลงกับสุขวน ครั้นเผาเกวียนเสบียงเสียแล้วก็ยกมาถึงกลางทาง เตียวคันบกับโกลาเห็นชิหลงยกมา ก็คุมหาเรือเข้าโจรตีรุบหุ่งกันเป็นสามารถ พอเตียวเสี้yawกับเคาทุยกما ก็ขับทหารเข้ารบกระหนาบ โกลากับเตียวคันบ้านท่าน มีได้ก็แตกกระจายไป ชิหลง เคาทุย สุขวนก็ໄล่ย่อฟันทหารอ้วนเสี้ยวล้มตายเป็นอันมาก แล้วก็ยกกลับมาต่ำบลกัวต่อ แจ้งเนื้อความทั้งปวงแก่โจโฉ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ให้นำเหนือจรงวัลแก่ชิหลงและทหารทั้งปวงเป็นอันมาก

ฝ่ายอันเบงหนีไปถึงค่ายจึงแจ้งเนื้อความทั้งปวงแก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยว ก่อการชิงสั่งให้อาตัวอันเบงไปฆ่าเสีย ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงช่วยกันเชือโทษไว้ สิมโพยจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า อันการสังคมานี้ก็อาศัยเสบียงอาหารเป็นกำลัง บดันเสบียงเราซ่องสุมไว้ต่ำบลอัวเจ้า เกลือกโจโฉรู้จะยกไปชิงเอาได้ เรา ก็จะขัดสนด้วยเสบียงเห็นจะทำการศึกไม่ตลอด ขอให้แต่งทหารที่มีฝีมือไปรักษา ต่ำบลอัวเจ้าไว้ให้มั่นคง เราจะได้อาศัยเสบียงเป็นกำลังสินไป อ้วนเสี้ยวจึงว่า ทำนอย่าวิตกเลย ต่ำบลอัวเจ้านั้นเราจัดแจงไว้มั่นคงอยู่แล้ว ให้ท่านรับไปเมื่อง เงียบกุ่งชื่นเป็นเมืองชั้นของเรา ให้เร่งส่งเสบียงอาหารมาให้ทันทีอย่าให้ขาดได้ สิมโพยก็ลาอ้วนเสี้ยวไปยังเมืองเงียบกุ่ง ครั้นสิมโพยไปแล้ว อ้วนเสี้ยวจึงให้อิเซงเป็นนายกองใหญ่กับกุ่ยจ้วน จันชัน กี่จุ่ ลิอุยหอง เตียวโยยคุมหาเรือ ส่องหมื่นไปอยู่รักษาต่ำบลอัวเจ้า ขณะเมื่ออิเซงไปอยู่ต่ำบลอัวเจ้านั้น มีได้ เอาใจใส่กิจการสิ่งใด ชวนแต่พวกเพื่อนเสพย์สุรามิได้ขาด เม้มผู้ใดทัดทานก็กลับกราบเจ้า แล้วว่ากล่าวหมายบ้าเป็นอันมาก ทหารทั้งปวงก็กลัวอิเซง ไม่อาจ

ห้ามปราบได้

ฝ่ายโจโฉตั้งอยู่ต่ำบลังกัวต่อนั้น เสนบียงอาหารก์เบาบางลง โจโฉจึงให้ทหารถือหังสือไปให้ชุนหยก ณ เมืองชูโต ในหังสือนั้นเป็นใจความว่า ในกองทัพเรานี้ขัดสนด้วยเสบียงอาหาร ให้ชุนหยกเร่งส่งเสบียงมาอย่าให้ขัดสนได้ ทหารรับเอาหังสือนั้นแล้วก็ลาโจโฉไปจากค่ายทางประมานสามร้อยสิบ ทหารกองตระเวนอ้วนเสี้ยวจับได้ คุณอาตัวไปให้เข้าเชิงเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่

เข้าเชิงคนนี้เมื่อยังหนุ่มอยู่นั้นเป็นเพื่อนรักกันกับโจโฉอยู่ก่อน ครั้นโจโฉไปทำการซการอยู่เมืองชูโต เข้าเชิงมาอยู่กับอ้วนเสี้ยว ครั้นนายกองตระเวนจับเอาทหารโจโฉมาให้ เข้าเชิงให้คนค้นได้หังสือซึ่งโจโฉให้ไปถึงชุนหยกนั้น เข้าเชิงอาเนื้อความทั้งปวงนั้นเข้าไปแจ้งแก่อ้วนเสี้ยว แล้วว่าโจโฉตั้งรอ กันอยู่ กับเราก็ช้านานจนเสนบียงอาหารก์ขัดสนลงแล้ว เมืองชูโตก็ว่างเปล่าอยู่ ขอให้ทำนแบงทหารไว้ปีติเมืองชูโต แม่ได้เมืองชูโตแล้ว โจโฉก็จะอยู่ในเมืองเมื่อเรา เป็นมั่นคง อ้วนเสี้ยวจึงว่าโจโฉเป็นคนมีสติปัญญาอยู่ ท่านอย่าเพ้อดูหมิ่น ซึ่งโจโฉแต่งหังสือให้ทหารถือไปดังนี้ เป็นกลอุบายนะให้เราแบงทหารให้ไปติเมือง ชูโต โจโฉจะได้ยกเข้าตีเมืองเราโดยง่าย เข้าเชิงว่าเมื่อสองครามได้ทีฉะนี้แล้ว ท่านจะไม่ทำตามข้าพเจ้าว่า นานไปอันตรายจะถึงตัวท่าน ขณะเมื่อพูดกันอยู่ นั้น พอกหารเอาหังสือบอกของสิมโพยซึ่งไปเร่งเสนบียงเมืองเงียนกุ่นมาให้ อ้วนเสี้ยวบันเอากันมาดู ในหังสือนั้นเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าจัดแจงเสนบียง ในเมืองเงียนกุ่นนั้นก็เสร็จแล้ว บัดนี้มีผู้อาเนื้อความมาฟ้องแก่ข้าพเจ้าว่า เข้าเชิงเมื่ออยู่ ณ เมืองกิจวนนั้น ทำการหยานข้าให้คนทั้งปวงได้ความเดือดร้อน แล้ว แต่งลูกหลานไปเที่ยวฉ้อเรียกอาสาวัยแก่ราชภราษฎร์เมืองเจียงกุ่น ข้าพเจ้าอาตัว ลูกหลานเข้าเชิงน้ำมาถ้าก็รับเป็นสัตย์สมคำผู้ฟ้อง บัดนี้ข้าพเจ้าให้จำไว้ ณ ถูก อ้วนเสี้ยวเห็นหังสือดังนั้นก็โกรธ จึงว่าแก่เข้าเชิงว่า ตัวมึงโกหก หยาบช้ายังจะแบกหน้าเข้ามาปรึกษาการสองครามนั้นไม่ได้ ตัวกูแจ้งว่ามึงเป็น เพื่อนกันกับโจโฉมาแต่ก่อน บัดนี้โจโฉให้สินบนมา มึงจึงคิดอ่วนให้ลูกหลาน มึงทำการฉะนี้ หวังจะให้ไฟรบ้านเพลเมืองแตกตื่นไป อันศรีจะมึงนั้นกูฝากไว้กับ กายมึงก่อน แต่นี้ไปมึงอย่าเข้ามาให้กูเห็นหน้าเลย เข้าเชิงได้ฟังดังนั้นก็เดินทอด

อ้วนเสี้ยวเห็นหังสือดังนั้นก็โกรธ จึงว่าแก่เข้าเชิงว่า ตัวมึงโกหก หยาบช้ายังจะแบกหน้าเข้ามาปรึกษาการสองครามนั้นไม่ได้ ตัวกูแจ้งว่ามึงเป็น เพื่อนกันกับโจโฉมาแต่ก่อน บัดนี้โจโฉให้สินบนมา มึงจึงคิดอ่วนให้ลูกหลาน มึงทำการฉะนี้ หวังจะให้ไฟรบ้านเพลเมืองแตกตื่นไป อันศรีจะมึงนั้นกูฝากไว้กับ กายมึงก่อน แต่นี้ไปมึงอย่าเข้ามาให้กูเห็นหน้าเลย เข้าเชิงได้ฟังดังนั้นก็เดินทอด

ใจใหญ่อกมาที่อยู่ แล้วว่าตัวเรามีความสัมภัยซึ่งเป็นอันมาก จะว่ากล่าวสิ่งใด อ้วนเสี้ยวนมีได้เชื่อถือ พังแต่คำนพูดเท็จ บัดนี้ล้มໄหຍແກລັງຜູກພັນເອາຄວາມ ຂ້າມາໄສເຮົາ ຈນລູກຫລານຮາກົບໂລຍໄດ້ຄວາມທຸກໆທ່ຽມານ ຜຶ່ງເຮົາຈະແບກທັກລັບ ໄປເມືອງກິຈົ່ງນັ້ນ ກີຈະໄດ້ຄວາມອັປຍຄແກ່ຄົນທັງປວງ ແລ້ວເຂົາຍິວໜັກກະບົນອຳກະຈະ ເຊືອດຄອຕາຍ

ຝາຍທຫາຮັ້ງສົນທຂອງເຂົາຍິວເຫັນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຂົ້າຢຸດກະບົນໄວ້ ແລ້ວຄ່ອຍ ພູດຈາປລອນໂຍນທ້າມປຣມວ່າ ຕັ້ງທ່ານມີສົດປັງຢາເປັນອັນມາກ ແຕ່ຄວາມເພີຍນີ້ ຈະມາດ່ວນໃໝ່ຕັ້ງຕາຍເສີຍນັ້ນໄໝ່ຄວາມ ເນື້ອອັນເສີຍນມີຝັ້ງຄ່າທ່ານແລ້ວຈົງຄົດຜ່ອນຜັນ ເອາຕົວຮົດ ອຸປນາເໜີອນຍູ້ທີ່ມີດ ອຸດສ່າໜໍທ່ານມີຄວາມເພີຍໄປທ່າທີ່ສ່ວ່າງ ປະການ ໜຶ່ງໂຈໂລກັບທ່ານກີເປັນພໍອນຮັກກັນມາແຕ່ກ່ອນ ແມ່ທ່ານຄົດວ່າຜ່ອນຜັນໄປທ່າ ເຫັນ ໂຈໂຈຈະເລີ່ຍງທ່ານດຶງໜາດ ມີດີກວ່າອູ້ງກັບອັນເສີຍນວິກທີ່ຮອ

ເຂົາຍິວໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກີໄດ້ສົດຫັ້ນ ຄຽນເວລາຄໍາຈຶ່ງພາພຣັກພວກຮັ້ງສົນທ້ານ ລອນໄປ ດັ ດ້ວຍໂຈໂລ ແລ້ວທ່ານໂຈໂລສົ່ງເປັນກອງທະເວນນັ້ນເຫັນເຂົາຍິວພວກເພື່ອນມາ ກີ່ຈວນກັນຈັບເອາຕົວໄວ້ແລ້ວຄວາມວ່າ ຜຶ່ງຈວນກັນມາທັງນີ້ຈະປະສົງຄືສິ່ງໃດ ເຂົາຍິວຈຶ່ງນອກວ່າ ຕັ້ງເຮົານີ້ຮູ້ຈັກກັນມາກັນມາຫາອຸປະນະ ເຮົ່າງມາຫາດ້ວຍຄວາມຂັດສົນ ທ່ານຈົ່ງສັງຕັ້ງເຮົາໄປໃຫ້ຄົງມາຫາອຸປະນະ ທ່ານກອງທະເວນຈຶ່ງໄປບອກແກ່ໂຈໂລວ່າ ບັດນີ້ເຂົາຍິວໜາດເມືອງຄ່າທ່າຍມາຫາທ່ານ

ຂະແໜ້ນໂຈໂລນອນຄົດກາຮັງສົງຄຣາມອູ້ ຄຽນໄດ້ຝັ້ງທ່ານແຈ້ງເນື້ອຄວາມ ດັ່ງນັ້ນກີມີຄວາມຍິນດີ ມີທັນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໄສເສື້ອກົງລູກອອກໄປຄົງປະຫຼຸດຄ່າຍເຫັນເຂົາຍິວ ໂຈໂລກີ່ຕົນມີອີ້ຈີຍອັບຕັ້ງລົງຄ່ານັ້ນ ເຂົາຍິວເຫັນດັ່ງນັ້ນກີຖກໃຈຈຶ່ງຢຸດມີໂຈໂລໄວ້ ແລ້ວວ່າ ຕັ້ງທ່ານເປັນຄົງມາຫາອຸປະນະ ໄນຄວາມທີ່ຈະຄ່ານັ້ນຫ້າພເຈົ້າ ໂຈໂລຈຶ່ງຕອນວ່າ ຕັ້ງທ່ານກັນເຮົາເປັນພໍອນຮັກກັນມາ ຄົງເຮົາມີວາສາກົ່ງຈິງ ແຕ່ໃຈເຮົານີ້ເສມອອູ້ ເໜີອນແຕ່ກ່ອນ ແລ້ວໂຈໂລກີ່ພາເຂົາຍິວເຮົາໄປໃນຄ່າຍ ເຂົາຍິວຈຶ່ງວ່າຕັ້ງຫ້າພເຈົ້າພັດໄປ ອູ້ກັບອັນເສີຍນັ້ນພະຣະຄົດວ່າຈະຝາກຕັ້ງໄທ້ມີຄວາມສຸຂ ຈຶ່ງທ່າການໂດຍສຸຈົກ ອັນເສີຍນມີໄດ້ເຊື່ອຝັ້ງ ແລ້ວວ່າຫຍານຫ້າຕ່ອຫ້າພເຈົ້າໄທ້ໄດ້ຄວາມຮະກຳໄຈ ບັດນີ້ ຫ້າພເຈົ້າຫາທີ່ພຶ່ງມີໄດ້ຈຶ່ງບ່າຍຫນ້າມາຫາທ່ານ ຮ້ວງຈະທ່າຮາຍການໃຫ້ທ່ານໃໝ່ສອຍລືບໄປ ກວ່າຈະລືບເຊີວັດ ໂຈໂລຈຶ່ງຕອນວ່າ ຜຶ່ງທ່ານຈະມາອູ້ດ້ວຍ ເຮົາມີຄວາມຍິນດີນັກ ກາຮົ່າ

ปวงของเราก็จะสำเร็จเพราท่าน ท่านจะช่วยตักเตือนสั่งสอน เราจะได้ทำตามคำท่าน แล้วจะได้กำจัดอวนเสี้ยวนเสีย เขาเชื่อจึงว่า การหันน้ำข้าพเจ้าจะตั้งใจคิดอ่านสอนองคุณท่านไปตามสติปัญญาแล้วมีอ ข้าพเจ้าอยู่ด้วยอวนเสี้ยวนนั้น ข้าพเจ้าได้รับบังคับให้หันน้ำยกหัวมาตั้งรอบอยู่กับอวนเสี้ยวน หากผู้ใดที่จะกล้าหาญอยู่รักษาเมืองไม่ ขอให้แบ่งหหายกคลบหลังไปตีอาเมืองญี่โต๊ะเห็นจะได้โดยง่าย ใจใจได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงว่า แม้อวนเสี้ยวนทำตามคำท่านเรา ก็เสียที

เขายังถามใจให้ว่า ข้าวเสบียงในกองทัพท่านนี้ยังมีอยู่สักเท่าไหร่ ใจใจเห็นว่าเขายังน้ำใจหลักแหลม จึงแกล้งบอกว่า อันเสบียงของเรานั้นไม่สู้ขาดสนนัก พ่อจะเลี้ยงทหารได้สักปีหนึ่ง เขายังคงหัวเราะแล้วว่า ห่านจะร่าเริงนักเท่านั้นจะไม่สม ใจใจจึงว่าเราจะบอกโดยจริง อันเสบียงของเรานี้พ่อจะกินได้กี่ปี เขายังเห็นใจพูดจาก่อพรางดังนั้นก็กราช จึงลูกชิ้นแล้วว่า ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยมหาอุปราช คิดว่าจะทำราชการสอนองคุณท่านโดยสุจริต บังคับห่านแคลงอยู่ไม่ไว้ใจแล้ว ข้าพเจ้าก็จะลาห่านเที่ยวไปหาที่พึ่งกว่าจะได้ความสุข

ใจใจเห็นดังนั้นจึงยืดสายเสือเขายิ่งไว้แล้วว่า ห่านอย่าเพ่อกราช เราจะบอกตามสัตย์ เสนบียงเราน้อยลงแล้วจะเลี้ยงกันได้สักสามเดือน เขายังหัวเราะแล้วว่า กิตติศัพท์เขามีลือกันว่า มหาอุปราชจะพูดจาสิ่งใดมักเป็นเหล่กกลจะเชือฟังไม่ได้ บังคับเห็นสมกับคำเขาว่า ใจใจได้ฟังเขายิ่งดังนั้นก็มีได้กราช จึงหัวเราะแล้วว่าห่านไม่มีรู้หรือ อันการสองครามจำารคัยเล่ห์กลจึงจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก แล้วทำการซิบบอกเขายิ่งว่า เสนบียงเรายังอึกเดือนหนึ่งก็จะหมดแล้ว เขายิ่งกราชร้องความเอ่าใจใจว่า จะลงเร้าไปถึงไหน เราก็แจ้งอยู่ว่าเสบียงในกองทัพท่านนั้นหมดสิ้นแล้ว ใจใจตกใจจึงถามเขายิ่งว่า เหตุใดห่านจึงรู้ดังนี้

เขายิ่งเอานั้นสือซึ่งใจใจให้ไปถึงชนยกนั้นออกให้ดู ใจใจเห็นหนั้นสือนั้นแล้วจึงถามว่า ผู้ใดเอานั้นสือนี้ไปให้ห่าน เขายิ่งบอกเนื้อความซึ่งจับผู้ถือหนั้นสือนั้นให้ฟังทุกประการ ใจใจเห็นเขายิ่งแจ้งเนื้อความทั้งปวงแล้วกลัวจะแพร่พรายไปจึงกำชับว่า ห่านอย่าได้บอกเนื้อความทั้งนี้แก่ผู้ใด จงช่วยกันกำจัดอวนเสีย เขายิ่งรับคำแล้วจึงว่า ห่านทำศึกแก้อวนเสีย บังคับหารอวันเสียมากกว่า ขอให้ห่านแรงรัดกระทำการจึงจะได้ชัยชนะ ซึ่งจะตั้งรออยู่

ฉะนั้นก็จะเสียที่แก่อ้วนเสี้ยวเป็นมั่นคง ใจฉะจึงว่าท่านว่าเนื้อช้อนอยู่ ความคิดของท่านจะทำประการได้ได้บ้าง อ้วนเสี้ยวจึงจะแตกไปโดยเร็ว เข้าชิวจึงว่ากลอุบายนของข้าพเจ้าคิดไว้อย่างหนึ่ง แม้ท่านทำตามข้าพเจ้าจะให้อ้วนเสี้ยวกับทหารทั้งปวงแตกไปแต่ในสามวัน ใจฉะจึงถามว่าความคิดท่านจะทำประการได้เข้าชิวจึงว่าอ้วนเสี้ยวมาทำการทั้งนี้ ได้ซองสุมเสบียงอาหารไว้ต่ำบล้อวเจ้า ให้อิเชิงอยู่รักษา อิเชิงก็มีได้อาใจใส่ เสพย์แต่สุรามได้ขาด ทหารทั้งปวงก็ระสำ-ระสายอยู่แล้ว ขอให้ท่านแต่งทหารปลอมเป็นทหารอ้วนเสี้ยว ยกอ้อมค่ายอ้วนเสี้ยวไปต่ำบล้อวเจ้า ถ้าผู้ใดทักทายให้บอกว่าเป็นทหารเจียกี ซึ่งเป็นนายกองเสบียงอ้วนเสี้ยว จะไปเร่งเสบียงต่ำบล้อวเจ้า ถ้าไปถึงต่ำบล้อวเจ้า จึงลองเข้าโฉมตัวเสบียงอาหารอ้วนเสี้ยวเสีย อ้วนเสี้ยวเสียเสบียงแล้วก็จะแตกไปเป็นมั่นคง

ใจฉะได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงแต่งโต๊ะเสียงเข้าชิวแล้วเชญให้อยู่ในค่าย ครั้นเวลาเช้าใจฉะจึงให้จัดทหารม้าพันหนး จะยกไปต่ำบล้อวเจ้า เตียวเสี้ยวจึงลองว่าแก่ใจฉะว่าอ้วนเสี้ยวก็มีความคิดอยู่ แม้เอาเสบียงไปไว้ต่ำบล้อวเจ้าจริง ก็จะแต่งทหารไว้รักษาเป็นมั่นคง ซึ่งท่านเบาความมาเชื่อฟังเข้าชิวนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เกลือกจะเป็นกลของอ้วนเสี้ยว ให้ท่านดำเนิรูจงควรก่อน ใจฉะจึงว่าท่านอยู่่างสังสัยเลย ซึ่งเข้าชิวจะลงเรานั้นไม่เห็นสม แม้เข้าชิวเป็นไส้ศึกจริงก็เห็นไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วยเรา บัดนี้อ้วนเสี้ยวก็ลื้นวาสนา จะถึงที่ตายอยู่แล้วจึงบันดาลให้ทำผิด จนเราแจ้งเนื้อความทั้งนี้ เรายกได้ทืออยู่แล้ว แม้จะนิ่งไว้ไม่ทำตามคำเข้าชิวว่า เสบียงอาหารเราก็ชัดสน นานไปจะเสียที่แก่อ้วนเสี้ยว เตียวเสี้ยวจึงว่า ซึ่งมหาอุปราชคิดนี้ก็ควรอยู่ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่า แม้อ้วนเสี้ยวรู้ว่าท่านยกไปต่ำบล้อวเจ้า จะยกทารมาตีอาค่าย ขอท่านคิดอ่านให้มั่นคงก่อน ใจฉะจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ซึ่งจะให้รักษาค่ายนั้นเรคิดไว้พร้อมแล้ว

ใจฉะจึงให้ชุนชิวกับกาเชียง ใจหง เข้าชิว สี่นายอยู่รักษาค่าย ให้แซหัวตุนกับแซหัวเอี่ยนคุ่มทหารเป็นกองซุ่มอยู่นอกค่ายฝ่ายซ้าย ให้ลิเตียนกับใจยิน คุ่มทหารเป็นกองซุ่มอยู่นอกค่ายฝ่ายขวา จึงกำชับว่าแม้อ้วนเสี้ยวจะยก

มาตีเอาค่าย ก็ให้ช่วยกันป้องกันรักษาไว้ อย่าให้เป็นอันตรายได้ แล้วโจโฉจึงสั่งเคาท์ เติญะเสี้ยว ซิหลง อิกัมให้จัดทหารม้าห้าพัน แต่งตัวปลอมเป็นทหาร อ้วนเสี้ยว แล้วเอาชงซึ่งมีสีเหมือนธงอ้วนเสี้ยวปักไป ให้อเมาดพินfangซึ่งจะเผา ตำบลลัววเจ้านั่นบรรทุกไปด้วย เกลือกข้างหน้าจะหาไม่ได้ทันที แล้วสั่งว่าเมื่อ จะยกไปนั้น อย่าให้ผู้ใดพูดจากันอ้ออิงเป็นอันชาด ครั้นเวลาค่ำโจโฉก็ยกออก จากค่าย จะไปตีตำบลลัววเจ้า

ฝ่ายจօสิวซึ่งอ้วนเสี้ยวจำไว้ อยู่มาเวลาค่ำวันนั้น เห็นห้องฟ้าสว่างก็คิด กริงใจ จึงให้ผู้ซุ่มคล้ายเครื่องจำเสียแล้วลูกออกไปนอกรถห้าพ แหงนหน้าชั้น คูห้องฟ้า เห็นดาววิปริตก็ตกใจ จึงคิดว่าอันตรายจะมีมาถึงนายเรา ครั้นจะนิ่ง เสียบดันนีก็ไม่ชอบ จօสิวจึงให้ผู้ซุ่มพาตัวเข้าไปหาอ้วนเสี้ยว ขณะนั้นอ้วนเสี้ยว เสพย์สุราเมานอนหลับอยู่ พอทหารเข้าไปนอกรถ จօสิวเข้ามาแจ้งราชการ อ้วนเสี้ยวจึงให้จօสิวเข้ามาแล้วถามว่า ตัวเข้ามาหาเราด้วยธุระสิ่งใด จօสิวจึงว่า เวลาค่ำวันนี้ดาววิปริต ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นว่าท่านจะได้ความเดือดร้อน จะมี ผู้ลอบไปตีเอาเสบียงตำบลลัววเจ้า ขอให้ท่านแต่งทหารไปคอยสกัดตันทางไว้อย่า ให้ข้าศึกยกไปได้

อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็กรีช ด่าจօสิวว่ามึงเป็นคนโ诗意 เหตุใดบังอาจ มาเจรจาอดรูดังนี้ แล้วว่าแก่ผู้ซุ่มว่า จօสิวเป็นคนโ诗意 เราให้อาตัวไปจำไว้ เหตุใดตัวจึงบังอาจปล่อยให้เข้ามา อ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้อาตัวผู้ซุ่มไปฆ่าเสีย แล้ว ก็จัดทหารให้คุณเอาตัวจօสิวไปจำไว้ดังเก่า จօสิวจึงทอดใจให้ถอยแล้วว่า ท่าน หังปวงจะตายในวันนี้พรุ่งนี้เป็นมั่นคง จะเอาชากฟไว์ต่ำบลได้ก็มีได้แจ้ง ว่า แล้วจօสิวก็ร้องให้

ฝ่ายโจโฉยกผ่านค่ายอ้วนเสี้ยวไป ทหารกองตระเวนอ้วนเสี้ยวเห็น ดังนั้นก็ร้องถามว่า กองทัพผู้ใดจะยกไปไหน ทหารโจโฉจึงนอกรถ อ้วนเสี้ยวใช้ เลียวกีคุ่มทหารยกไปอาเสบียงตำบลลัววเจ้าเป็นการเร็ว ทหารกองตระเวนได้ฟัง ดังนั้น และเห็นชงสำหรับทัพอ้วนเสี้ยว ก็คิดว่าจริง ขณะเมื่อโจโฉยกไปเวลาคืน วันนั้นพบทหารอ้วนเสี้ยว ใต้ถ่มเป็นหลาภัยแห่ง ทหารโจโฉกับอกเมื่อนก่อน ทหารอ้วนเสี้ยวมีได้มีสังสัย ครั้นเวลาสองยามเช้าโจโฉก็ยกมาถึงตำบลลัววเจ้า

จึงให้ทหารทั้งปวงมัดศีนแล่ฟางจุดเพลิงระดมเผาถางข้าวชี้นให้ไหม้ แล้วให้ทหารให้ร้องเข้าโจนติชุมรุ่มอิเชง

ฝ่ายอิเชงเสพย์สุราเมานอนหลับอยู่แต่เพลบค่า ครั้นได้ยินเสียงอ้ออิงกี ตกใจตื่นชี้น วิ่งออกมายังดูให้รู้ว่าเหตุการณ์ล่วงได้ ทหารโจโฉกสัมรุ่มกันจับตัวอิเชงได้ ฝ่ายกุยง้วน จันยัน เตียวโยยก็ชี้อิเชงให้คุณเสบียงไปส่งกองทัพ อ้วนเสี้ยวนัน กลับมาจะไกลถึงตำบลลัวเจ่า พอเห็นแสงเพลิงตรงชุมรุ่มสว่างชี้น ก็คุ้มกหารรับมาช่วย

ฝ่ายทหารโจโฉเห็นกองทัพตามมาภายนหลังเป็นอันมาก ใจเลื่องว่าอย่าตกใจเลย ให้ตั้งหน้าทำการไปเดิด ซึ่งกองทัพยกตามมานั้นไว้เป็นพนักงานเรา จะคิดอ่านแก่ไข ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เร่งจุดเพลิงต่อ กันเข้าไป แล้วไล่ฆ่าพันทหารอิเชงล้มตายเป็นอันมาก ครั้นกุยง้วน จันยัน เตียวโยยก็กระหนบหลังเข้ามา โจโฉเห็นดังนั้นก็ขับทหารชี้รักษาตัวให้กลับหน้ามารบพุ่งกันเป็นสามารถ ทหารโจโฉเอาหัวแหงถูกกุยง้วน จันยัน เตียวโยยก็ตามมาย

ฝ่ายทหารอ้วนเสี้ยวในเวลากลางคืนวันนั้น เห็นแสงเพลิงสว่างชี้นช้าง กิศเหนิอิจงเจาเนื้อความเข้าไปบอกแก่อ้วนเสี้ยว ขณะนั้นอ้วนเสี้ยวนอนหลับอยู่ ตกใจตื่นชี้นจึงลุกออกไปดู เห็นเพลิงไฟมีชีนห้างกิศเหนิอก็แจ้งว่าโจโฉยกไปเผาเสบียงตำบลลัวเจ่าเสีย จึงให้ทหารทั้งปวงเข้ามาปรึกษาว่าจะยกกองทัพไปช่วยเตียวคับ จึงว่า ข้าพเจ้ากับโกล่าจะขออาสายกทหารรับไปช่วยป้องกันเสบียงไว้ กัวเต่า จึงว่า ชิงเตียวคับกับโกล่าจะยกไปนั้นไม่ได้ ด้วยโจโฉยกมาทำการเอง ขอให้ท่านเร่งคุ้มหหารไปตีเจาค่ายโจโฉ ถ้าโจโฉรู้ก็จะรับยกกลับมาซิงเจาค่ายไว้ การชิงเราทำก็จะได้ทั้งสองฝ่าย เตียวคับ จึงตอบว่า อันความคิดโจโฉนั้นลึกซึ้ง และชำนาญในการสังคมรัม ถึงมาตรว่าโจโฉยกไปทำการช้างโน้น เห็นจะแต่งทหารชิงมีฝีมือเตรียมไว้ป้องกันรักษาค่ายมีให้มีอันตราย ชิงจะให้ยกไปตีค่ายโจโฉนั้นเห็นจะเสียที่เป็นมั่นคง ประการหนึ่งชิงจะยกไปช่วยอิเชงนั้น ดิร้ายโจโฉ จะจับอิเชงได้ การชิงท่านคิดครั้นเห็นจะเสียที่ทั้งสองฝ่าย กัวเต่า จึงอ้อนวอน อ้วนเสี้ยวว่า อันโจโฉยกไปนั้นเห็นจะมีแต่ทหารเลวอยู่รักษาค่าย ขอให้ยกไปตามคำข้าพเจ้าเดิด อ้วนเสี้ยวเห็นชอบด้วยจึงให้เตียวคับกับโกล่าคุ้มหหาร

รูปที่ ๖๘ ทหารโจโฉเผาบุ้งนางอ้วนเสี้ยว และจับอิเชงได้

รูปที่ ๖๙ อ้วนเสี้ยว อ้วนกำทึ้งค่ายหนีไปข้ามแม่น้ำยองโน

ห้ามยกไปตีเอาค่ายโจโฉ แล้วให้เจียวกี่คุณทหารมีหนึ่งไปช่วยอิเชง ณ ตับล้อว่าเจ้า นายทหารทั้งสองกองก็ยกไปตามคำอวันเสี้ยวสั่งในเวลากลางคืน

ฝ่ายทหารโจโฉครั้นตีได้ตับล้อว่าเจ้าแล้ว เก็บได้เกราะและอาวุธกับชง ของอิเชงเป็นอันมาก และหารซึ่งจับอิเชงได้ก็เอารัวแหลกหั้งปวงเข้ามาให้โจโฉ โจโฉจึงให้ตัดนิ้วมือแลบปากมูกหูอิเชงเสียแล้วให้มัดประจานปล่อยไป โจโฉจึงให้ทหารทั้งปวงเอาเกราะและชงซึ่งได้ไว้นั้นใส่แต่งปลอมเป็นทหารอิเชง ให้เคauth กับเตียวเสี้ยวคุมไปหน้าแล้วสั่งว่าถ้าพบทหารอวันเสี้ยวแล้ว ให้ทำอาการอกว่า เป็นทหารอิเชงแทกโจโฉมา ครั้นจัดแจงสำเร็จแล้วก็ยกกลับมาถึงชอกเขาแห่งหนึ่ง พอพบกองหัพเจียวกี่ เจียวกี่จึงถามว่าหัพผู้ใดจะยกไปไหน เตียวเสี้ยวกับเคauth จึงสอนให้ทหารตอบว่า เราเป็นทหารอิเชง บัดนี้แทกหนึ่มมา เจียวกี่ได้ฟังดังนั้น หามีความสงสัยไม่ ก็เร่งทหารของตัวให้รับขึ้นไป เตียวเสี้ยวกับเคauth เห็นมั่ว เจียวกี่ขึ้นมาใกล้ ก็ร้องความว่ามีจะคุณทหารไปแห่งใด เจียวกี่เข้าอยู่ในระหว่างทหารโจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จะต้านทานรอบพุงก็ไม่ทันที เตียวเสี้ยวจึง เอาหวนแหงฤกษ์เจียวกี่ตักม้าตาย และໄລ่มาพันทหารทั้งปวงล้มตายเป็นอันมาก และเตียวเสี้ยวจึงให้ทหารซึ่งแต่งตัวปลอมเป็นทหารอวันเสี้ยวนั้น รับขึ้นไปชั่ง หน้าร้องประกาศแก่พวกอวันเสี้ยวว่า บัดนี้เจียวกี่ยกไปฆ่าพันทหารโจโฉเสียเป็น อันมาก และกิตติศัพท์ทั้งนี้แจ้งไปถึงอวันเสี้ยว อวันเสี้ยวมิได้รู้กลอุบายนมีความ ยินดี จึงมิได้เกณฑ์ทหารหนุนไปช่วยเจียวกี่ อวันเสี้ยวจึงจัดทหารให้หนุนไป ช่วยเตียวคับ โกล่า ซึ่งไปปล้นค่ายโจโฉนั้น

ฝ่ายเตียวคับ โกล่าครั้นมาถึง ก็คุณทหารเข้าปล้นค่ายโจโฉ โจหอง ซึ่งอยู่รากษาค่ายนั้น ก็คุณทหารอกรอบพุงป้องกันเป็นสามารถ และหัวตุน ထะหัวอ่อน โจหิน ลิเตียนซึ่งเป็นกองซุ่มซ้ายขวา ก็คุณทหารตีกระหนาบเข้ามา ฆ่าพันทหารอวันเสี้ยวล้มตายเป็นอันมาก เตียวคับกับโกล่าต้านทานมิได้ก พาทหารถอยมา พนทหารซึ่งอวันเสี้ยวให้หนุนมา และโจหองกับกองซุ่มทั้งสี่นาย นั้น ก็คุณทหารตีกระหนาบทেียวคับ โกล่าไปเป็นสามด้าน

ฝ่ายโจโฉยกกองหัพมาเห็นดังนั้น ก็ขับทหารเข้าตีกระหนาบหลัง ทหารอวันเสี้ยวໄว้เป็นสี่ด้าน เตียวคับกับโกล่าต้านทานมิได้ ก็พาทหารรับฝ่านี

ออกไปได้ ฝ่ายอิเชงซึ่งโจโฉทำโทษแล้วมัดปล่อยมา พบทหารซึ่งแตกตื่นมาก พากันชี้ไปหาอวนเสี้ยว ณ ค่าย อวนเสี้ยวเห็นอิเชงเจ็บปวดเป็นสาหัสจึงถามว่า เหตุใดจึงเสียทีมาฉะนี้ ทหารซึ่งแตกมาด้วยนั้นบอกแก่อวนเสี้ยวว่า เมื่ออิเชงไปอยู่ ณ ต่านบอัวเจ้านั้น มิได้เป็นใจตรวจตรารักษาเสบียงอาหาร ตั้งแต่เดพย์ สุราทุกเวลาไม่ได้ขาด ครั้นโจโฉยกไปตีจับอิเชงได้ ให้ตัดนิ้วมือแล้วปากจมูก แล้วมัดปล่อยมา อวนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงหักกระเบื้องออกพันอิเชงตัวขาดตาย

ขณะนั้นกัวเต่าครั้นรู้ข่าวว่า เตียวคัน โกลำเสียทีแก่ทหารโจโฉดังนั้นก็คิดเกรงว่า ซึ่งอวนเสี้ยวให้เตียวคัน โกลำไปทำการทั้งนี้ก็เพราะความคิดของเรานั้นเตียวคัน โกลำเสียทีแล้ว และอวนเสี้ยวก็จะติโภชเราเป็นอันมาก จะจะคิดอ่านเข้าไปว่ากล่าวให้อวนเสี้ยวโกรธเตียวคัน โกลำ ตัวเรารึจะพั้นโภช แล้วก็เข้าไปบอกแก่อวนเสี้ยวว่า บัดนี้เตียวคัน โกลำซึ่งไปปล้นค่ายโจโฉนั้น รู้กิตติศัพท์ว่าทำนเลี้ยเสบียงอาหารก็มีความยินดี อวนเสี้ยวจึงถามว่า เหตุใดทำนเลี้ยว่าเตียวคันกับโกลำมีความยินดี กัวเต่าจึงบอกว่า ข้าพเจ้าแจ้งอยู่ว่า อันเตียวคัน โกลำนั้น คิดอ่านเอาใจออกหากทำนช้านานมาแล้วแต่ยังมิได้ที ครั้นทำนให้ยกกองทัพไปครั้งนี้ก็ไม่เป็นใจทำการ แกลงให้เสียทีแก่โจโฉ อวนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นเชื่อถือว่าจริง มิใจโกรธอยู่เป็นอันมาก จึงให้ทหารตามไปหาตัวเตียวคัน โกลำกลับมาหวังจะทำโภช ทหารรับคำอวนเสี้ยวแล้วก็ลาไป

กัวเต่าเห็นอวนเสี้ยวเชื่อฟังแล้วก็กลับมา แล้วก็สั่งคนสนิทให้รับไปบอกกับเตียวคัน โกลำก่อนว่า บัดนี้อวนเสี้ยวโกรธว่าไปทำการให้เสียที จะให้หาตัวมาฆ่าเสีย คนใช้กัวเต่าก็รับออกไปบอกเนื้อความแก่เตียวคัน โกลำทุกประการ เตียวคัน โกลำรู้ดังนั้นยังคิดอ่านกันอยู่ พอทหารอวนเสี้ยวมาบอกว่าอวนเสี้ยวให้หากลับไป เตียวคัน โกลำจึงถามว่าซึ่งอวนเสี้ยวให้มาหาเราให้เร่งกลับไปนั้น ด้วยเหตุประการใดตัวงั้นรู้บ้างหรือไม่ ทหารจึงบอกว่าไม่แจ้ง โกลำก็โกรธซักกระเบื้องออกพันทหารนั้นตาย

เตียวคันเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงถามโกลำว่า เหตุใดทำนเลี้ย ทหารอวนเสี้ยวเสียฉะนี้ โกลำจึงว่า อันน้ำใจอวนเสี้ยวนั้นมิได้เลี้ยงคนสัตย์ซึ่งโดย

ประกติ มักเชื่อฟังคำคนชั่วบุญ ซึ่งให้มาหาราทั้งสองไปบัดนี้ ก็จะนำเสียเหมือนคำคนใช้ก้าเตามานอก ถึงมาตราวาครังนี้จะรอดีวิตรอยู่ นานไปก็จะตายด้วยฝีมือทหารและความคิดใจໂฉ บัดนี้เราจะชวนกันไปอยู่ค่ายໂฉ ทำราชการอาสา จึงจะมีความสุขลับไป เตียวคันเห็นชอบด้วย จึงพาทหารทั้งปวงไป ณ ค่ายໂฉ แล้วบอกแก่ทหารໂฉไวว่า เราทั้งสองเชื่อว่าเตียวคัน โกล่า สมัครเข้ามาจะทำราชการด้วยมหาอุปราช ทหารจึงเอาเนื้อความเข้าไปบอกแก่ໂฉ

แซหัวตุนได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่ໂฉไวว่า อันเตียวคันกับโกล่านั้นเป็นฯ ทหารเอกของอ้วนเสี้ยว บัดนี้ท่านกับอ้วนเสี้ยวทำสิกรรมขับเคี่ยวกันอยู่ ซึ่งเตียวคันกับโกล่าจะสมัครเข้ามาทำราชการอยู่ด้วยท่านนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นกลุบนาย ท่านอย่าเพื่อไว้ใจก่อน ໂฉจะจึงตอบว่า ท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ ซึ่งโกล่า กับเตียวคันจะทำเป็นกลศึกมาประการได้เรก็พอจะรู้ถึง จะกล่าวอะไรแก่ความคิดเพียงนี้ ถ้าอยู่ด้วยเราโดยสุจริต เรายกจะเลี้ยงตามประกติ แล้วให้ทหารออกไปหาตัวเตียวคัน โกล่าเข้ามา เตียวคัน โกล่าคำนับໂฉแล้ว จึงเล่าเนื้อความแต่หลังซึ่งอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยวนั้นให้ฟังทุกประการ บัดนี้ข้าพเจ้าอยู่ด้วยไม่ได้ จึงพากันหนีมา จขอยู่เป็นทหารท่าน

ໂฉได้ฟังดังนั้น จึงแกลงยกย่องเตียวคัน โกล่าว่า อ้วนเสี้ยวนั้นก็มีทหารเป็นอันมาก ถ้าฟังคำท่านทั้งสองก็จะไม่เสียเสบียงอาหาร และการทั้งปวง ก็จะลำเร็วโดยง่าย หากบุญเรามากจึงเผอญให้อ้วนเสี้ยวไม่เชื่อฟังท่าน ซึ่งเราได้ท่านทั้งสองมาไว้ จะทำการศึกกับอ้วนเสี้ยวสืบไป ก็จะลำเร็ว เพราะสติปัญญาและฝีมือท่านทั้งสอง แล้วໂฉก็ตั้งให้เตียวคัน โกล่าเป็นนายทหาร เตียวคัน โกล่า เห็นໂฉแล้วคงเป็นประกติที่มีความยินดีเป็นอันมาก แล้วว่าแก่ໂฉไวว่า ท่านจะยกทัพไปบูรบกับอ้วนเสี้ยวเมื่อใด ข้าพเจ้าจะขออาสาเป็นหัวพหน้าไปทุกครั้ง ขณะนั้นทหารในกองหัวพอ้วนเสี้ยวรู้ว่า เช้าข้า เตียวคัน โกล่าไปอยู่ด้วยໂฉ ทั้งเสบียงอาหารตำลอดวันเจ้านั้นเพลิงก็ใหม่เสียลืน ก็ชวนกันเสียน้ำใจ คิดอิดโรยย่อห้อยอยู่ทุกคน

ฝ่ายเข้าชีวิจึงว่าแก่ໂฉไวว่า บัดนี้ศึกได้ห้อยแล้ว ขอให้ท่านยกกองหัวพไปรบอ้วนเสี้ยว ໂฉเป็นชอนด้วย ก็จะเกณฑ์ทหารให้เตียวคัน โกลายกไป

ปลันค่ายอ้วนเสี้ยว ครั้นเวลาประมาณสองยามเศษ เตียวคับ โกล่ากีคุมหาหาร ยกไปเปลี่ยนค่ายอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวก็ให้ทหารอกรอบพุ่งปองกันไว้เป็นสามารถ เตียวคับ โกล่าม่าพันทหารอ้วนเสี้ยวล้มตายเป็นอันมาก ครั้นเวลารุ่งเข้าเตียวคับ โกล่ากีพาทหารกลับมาแจ้งเนื้อความแก่โจโฉตามช่องรุ่งกันนั้นทุกประการ โจโฉก็มีความยินดี

Chunอกจึงว่าแก่โจโฉว่า อันทหารในกองทัพอ้วนเสี้ยวนั้นเห็นจะอิดโรย ระส่าระสายอยู่แล้ว ขอให้แต่งทหารไปพูดจาเป็นคำเล่าลือว่า บัดนี้ท่านให้ยก กองทัพไปตีเมืองเมียนบกุ่น ซึ่งส่งเสียงอ้วนเสี้ยวของหนึ่งไปตั้งสักดั่บลิทียง ต้นทางจะไปเมืองกิจจิวนั้นกองหนึ่ง ถ้ากิจติศักพารู้ถึงอ้วนเสี้ยวดังนี้ อ้วนเสี้ยวก็ จะแบ่งทหารไปช่วยเมืองเมียนบกุ่นกองหนึ่ง ไปตีทัพชั่งตั้งสักดั่บทางอยู่นั้นกอง หนึ่ง ทหารอ้วนเสี้ยวก็จะเบาบางลง ท่านจึงคุมหาหารเข้าใจมตีเอาค่ายอ้วนเสี้ยว เห็นจะแตกไปเป็นมั่นคง โจโฉเห็นชอบด้วย จึงจัดทหารให้ไปเที่ยวพูดจาแก่ ชาวบ้านนอกทุกแห่งทุกตำบลตามค่าชุนยกว่า

ฝ่ายทหารอ้วนเสี้ยวรู้กิจติศักพารู้ถึงลือดังนั้น ก็เอานื้อความไปบอก แก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวแจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงให้อ้วนซงผู้บุตรคุมหาหารห้ามรับไปช่วยรักษาเมืองเมียนบกุ่น อย่าให้เสียเสบียงอาหารได้ แล้วให้ชนเบังคุณ ทหารห้ามรับ ยกไปตีกองทัพชั่งไปตั้งสักดั่บอยู่ด้วยกัน ลิทียง อ้วนซงกับชนเบังก์ คุมหาหารคนละห้ามรับยกแยกกันไป

ฝ่ายโจโฉรู้กิจติศักพารู้ถึงนั้น ก็จัดแจงทัพรยกແภิเเพดกองเข้าตี ค่ายอ้วนเสี้ยว และเหล่าทหารอ้วนเสี้ยวนั้นย่อหัวไม่เป็นใจที่จะรับพุ่ง ด้วยกลัว อำนาจโจโฉนั้นเป็นอันมาก อ้วนเสี้ยวเห็นดังนั้นก็ตกใจ ไม่ทันใส่เกราะจึงพา อ้วนถ้าผู้บุตรและทหารประมาณแปดร้อยเศษ ทิ้งค่ายแลตร้าสำหรับที่กับทรัพย์ สิ่งของเสีย รับฝาหน้าอกข้ามแม่น้ำซองโถไป

ในขณะนั้นทหารโจโฉม่าพันทหารอ้วนเสี้ยวล้มตายเป็นอันมาก แต่ เตียวเสี้ยว เคากับอิกิม ชิหลงชับม้าคุมหาหารไล่อ้วนเสี้ยวไปถึงริมฝั่ง ครั้น เห็นอ้วนเสี้ยวข้ามแม่น้ำไปแล้วก็พาภันกลับมา จึงเข้าไปเก็บอาทรทรัพย์ลิ้งลินของ อ้วนเสี้ยวนั้นมาให้แก่โจโฉ โจโฉจึงเอาเงินทองเสื้อผ้านั้นแจกทหารทั้งปวงตาม

สมควร แลนายทหารสินคนก็เอาหนังสือซึ่งได้มาแต่ค่ายอ้วนเสี้ยวนั้นให้แก่โจโฉ โจโฉรับเอาหนังสือนั้นมาอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้านายทหารเป็นห่วยคน ซึ่งมาในกองทัพโจโฉนี้ขอคำนับมาถึงอ้วนเสี้ยว ถ้าโจโฉเสียที่แก่ก่อการ ข้าพเจ้า ทั้งนี้จะขอชีวิตไว้ ที่บริกรชาและทหารทั้งปวงแจ้งในหนังสือดังนั้นจึงว่าแก่โจโฉว่า ขอให้ก่อการณاءาตัวผู้ผิดซึ่งลอบให้หนังสือไปแก่อ้วนเสี้ยวให้จงได้

โจโฉแจ้งดังนั้นก็นึกแต่ในใจว่า ถ้าพิจารณาตามหนังสือก็จะได้ตัวอยู่ แต่บรรดาผู้ผิดนั้นก็จะแกกลังซัดผู้ซึ่งมิได้รู้เท็น ทหารทั้งปวงก็จะพลอยช้ำอก ชุ่นใจไป และว่าซึ่งเราจะพิจารณานั้นไม่ควร ด้วยนายทหารทั้งนี้จะได้คิดร้าย ต่อเรานั้นหมายได้ หากเกรงว่าอ้วนเสี้ยวนั้นมีทหารมากกว่า เกลือกเราจะ เพลี่ยงพล้ำ จึงว่าก且่าวไปแก่อ้วนเสี้ยวหวังจะฝ่ากตัวไว้ มาตรว่าจะพิจารณาได้ ตัวแล้ว ซึ่งจะลงโทษเขานั้นไม่ได้ ถึงตัวเราเมื่ออญ่าห่วงคึกนั้น ก็ปั้นจะรักษาตัว ไม่รอด แล้วโจโฉก็เอาหนังสือนั้นเผาไฟเสีย

ตอนที่ ๒๘

ขณะเมื่ออ้วนเสี้ยวแตกไปนั้น ทหารใจโฉกงอนหนึ่งเข้าไปในค่ายเห็น จօสิวต้องจำอยู่ ก็เอารัวมาให้ใจโฉ ใจโฉเห็นทหารได้จօสิวมา จึงสั่งให้ถอด เครื่องจำจากเสีย และว่าเรากับจօสิวรู้จักกันมาแต่ก่อน จօสิวเห็นใจโฉทำ ดังนั้น ก็รู้ว่าใจโฉจะเกลี้ยกล่อมอาไว้ด้วย จึงร้องว่าอ้ายใจโฉเมืองย่าพกมา เกลี้ยกล่อมกุเลย กุหาอ่อนน้อมต่อมึนไม่

ใจโฉได้ฟังจօสิวว่าหายนช้าดังนั้นมีได้มีความໂกรธ จึงเอาเงินทองเสื้อ ผ้าให้แก่จօสิว และว่าอ้วนเสี้ยวนั้นเป็นคนหาสติปณิธานมีได้จึงไม่เลี้ยงท่านให้ถึง ขนาด เม้มเราได้ทำมาไว้ด้วย เราจะคิดอ่านกำจัดอ้วนเสี้ยวเสียก็จะได้โดยง่าย เหตุใดท่านยังคิดรักอ้วนเสี้ยวอยู่อีกเล่า จօสิวมีได้ตอบประการได ใจโฉจึงให้ แต่งโตะเลี้ยงจօสิว

ครั้นพวกกลางคืนจօสิวจึงลักม้าได้ตัวหนึ่ง และก็ลอบควบหนึ่งจะไปหา อ้วนเสี้ยว ทหารใจโฉจับจօสิวได้ เอาตัวมาส่งให้แก่ใจโฉ ใจโฉจึงว่าจօสิวไม่มี พ้อใจอยู่ทำราชการด้วยเรา และก็สั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสีย และใจโฉได้คิด ว่าเราให้ฆ่าจօสิวอันมีน้ำใจสัตย์ซื่อต่อนายหนึ่นไม่ควร จึงให้แต่งการศพแล้วเอา ไปฝังไว้ฟากแม่น้ำของโภ จึงให้เอาศีลามาเจริญอักษรไว้ว่า จօสิวนี้มีความสัตย์ สุจริตรักนายเป็นอันมาก ผู้ใดจะทำการไปภัยหน้า จงดูเยี่ยงอย่างจօสิวนี้เด็ด แล้วใจโฉก็จัดทหารรับยกข้ามแม่น้ำของโภไป หวังจะตามอ้วนเสี้ยว ขณะนั้น อ้วนเสี้ยวกับทหารแปรคร้อยกหนีไปปิงแคนเมืองลิหยง

ฝ่ายเจียวหวังซึ่งอ้วนเสี้ยวให้อยู่รักษาเมืองลิหยงนั้น เกرنว่าใจโฉจะยก มาทำอันตราย จึงกะเกณฑ์ทหารออกตั้งค่ายอยู่นอกเมือง ครั้นรู้ข่าวว่าอ้วนเสี้ยว เสียที่แก่ใจโฉ หนึ่มานถึงแคนเมืองดังนั้น ก็ออกมารับอ้วนเสี้ยวเชิญเข้าไปในค่าย อ้วนเสี้ยวจึงเล่าเนื้อความให้เจียวหวังฟังทุกประการ และอ้วนเสี้ยวกับเจียวหวัง ก็อยู่ในค่าย

ฝ่ายทหารอ้วนเสี้ยวซึ่งแตกโฉมมา รู้ข่าวว่าอ้วนเสี้ยวเข้าอยู่ในค่ายลิทไยก็มีความยินดี จึงชวนกันเข้าไปหาอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวได้ทหารชื่นเป็นอันมากคิดจะยกไปรบโฉนด จึงยกออกจากค่ายลิทไยจะไปเมืองกิจิว ครั้นถึงกลางทางพօเวลาค่ำ อ้วนเสี้ยวจึงให้หบุดทหารอยู่ริมเชิงเขาแห่งหนึ่ง อ้วนเสี้ยวอยู่ในกองหัวพ ได้ยินเสียงร้องให้อยู่ภายนอก อ้วนเสี้ยวคิดสองสัยจึงลูกออกไปลองฟังดู ได้ยินเสียงทหารร้องให้รักพื่นองซึ่งตายบ้าง ร้องให้ร้าว่าแม่นายเราฟังคำเตือนห้องว่ากล่าวแล้ว ไหนเลยจะได้ความเดือดร้อนถึงเพียงนี้

อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า ถ้าเราฟังคำเตือนห้องห้ามปราบ ทหารเราจะไม่มีอันตราย ซึ่งเราจะกลับเข้าไปเมืองกิจิวนั้น ก็อายแก่เตียนห้องเป็นอันมาก แต่จำจะไปให้ถึงก่อน จะได้คิดการแก้แค้นโฉนด ครั้นเวลารุ่งเช้า อ้วนเสี้ยวก็คุมทหารยกล่วงไป พอพบของกิซึ่งเป็นที่ปรึกษาซึ่งม้าพาหารมา อ้วนเสี้ยวจึงว่าแก่ของกิว่า เรายังทำศึกครั้งนี้เสียที่โฉมมา เพราะเหตุว่าเรามิได้ฟังคำเตือนห้องห้าม ซึ่งเราจะกลับไปเมืองบัดนี้ ให้คิดอยาเตียนห้องนัก

ของกิจึงแกลงยุยงว่า เตียนห้องซึ่งต้องจำอยู่ในคุกนั้น รู้กิตติศัพท์ว่า ทำงานแตกโฉมาก็ตอบมือหัวเรา แล้วว่าเพราะทำนมาฟังคำให้อาเตียนห้องไปจ้าไว้ บัดนี้กิสมเหมือนคำเตือนห้องว่า อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นกิกราช จึงว่าดูดู เตียนห้องมันบังอาจตอบมือหัวเรายะได้ กฎจะไว้ชีวิตมันสิบไปไม่ได้ จึงอากระบ่นนั้นส่งให้ทหารแล้วสั่งว่า จรบไปให้ถึงเมืองก่อน เอาตัวเตียนห้องออกมาน่าเสีย ทหารนั้นกิรับอากระบ่นไป

ฝ่ายผู้คุณจึงว่าแก่เตียนห้องว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้น้อย สิบไปกว่าหน้าจะขอพึงบุญท่าน เตียนห้องจึงถามผู้คุณว่า ตัวเราเป็นคนโชา เหตุใดท่านมาเจรจาดังนี้ ผู้คุณจึงตอบว่า เดิมท่านได้ห้ามปราบอ้วนเสี้ยวว่าอย่าเพ้อยกหัวไป ถ้าจะชนยกไปก็จะประชัยแก่โฉนด อ้วนเสี้ยวไม่ฟังท่าน ชนยกไปทำการศึกจนแตกมา ข้าพเจ้าเห็นว่าสมค่าท่านห้าม อ้วนเสี้ยวจะได้ถอดห่านออกแล้ว จะนับถือเชื้อฟังเสียงดูห่านสิบไป ข้าพเจ้าจึงจะฝากตัวท่านไว้ เตียนห้องได้ฟังดังนั้นกิหัวเราะแล้วตอบว่า ซึ่งท่านจะฝะตัวเรานั้นขอบใจแล้ว ถ้าอ้วนเสี้ยวกลับมาถึงเมื่อใด เรา กิจะถึงแก่ความตายนั้นนั้น ผู้คุณจึงว่าคนทั้งปวงพุดจา

กันว่า ทำน้ำม้าไว้ก็ต้องกับคำทำน เห็นอ้วนเสี้ยวจะเลี้ยงดูทำนเป็นปกติ เหตุใดทำนเจ่งว่าจะตายเล่า เตียนห้องก์ตอบว่า ถ้าอ้วนเสี้ยวมีชัยชนะมา เห็นจะไว้ชีวิตเรา บัดนี้แทกมาต้องกับคำเราว่า เห็นจะมีความอัปยศแก่เรา จะให้ฆ่าเราเสียเป็นมั่นคง ด้วยเหตุว่าน้ำใจอ้วนเสี้ยวนั้นถือมานะอยู่ว่าตัวเป็นใหญ่ มีได้ เอาความคิดผู้ใด ทำการประหนึ่งว่าตัวนั้นกล้าหาญมีสติปัญญาลึกซึ้งหาผู้ใดจะสมอวมได้ ผู้คุณได้ฟังดังนั้นก็ยังคิดลงสัยอยู่ พอทหารอ้วนเสี้ยวถือกระบวนเข้ามาบอกแก่ผู้คุณว่า อ้วนเสี้ยวใช้เรามาให้ฆ่าเตียนห้องเสีย จงเร่งเอาตัวออก มา เราจะฆ่าเสียตามอ้วนเสี้ยวสั่ง

เตียนห้องได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่ผู้คุณว่า เรายืนน้ำใจอ้วนเสี้ยวอยู่ เรายังบอกเนื้อความให้ฟังทำนไม่ได้รู้จะเชื่อ ผู้คุณได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้ เตียนห้องจึงว่า ทำนจะโศกเศร้าไปไห้ให้ป่วยการ อันคำใบ Franken กล่าวไว้ว่า ธรรมดาก็ตาม เป็นชาญ ถ้าจะหาเจ้านายก็ให้พึงพิเคราะห์ดูน้ำใจซึ่งดีแลร้ายก่อนจึงให้เข้าอยู่ด้วย และตัวเราทึ้งคำใบ Franken เสีย มีได้พิจารณาดูน้ำใจอ้วนเสี้ยวให้ปราภ្យว่าดีแลร้ายเห็นแต่กับยศาสากดีเข้ามาอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวเป็นคนหาสติปัญญาไม่ได้ จึงเกิดเหตุทึ้งนึ้ก เพราะกรรมของเรา แล้วเตียนห้องก็ขอกระบวนนี้มาเชือดคอตาย และชาวเมืองทั้งปวงรู้ว่าเตียนห้องตาย ก็ชวนกันสงสารเตียนห้องว่ามีความสัตย์ซึ่งเป็นอันมาก ต่างคนต่างร้องไห้รัก

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวครั้นมาถึงเมืองกิจิว ก็มีความทุกข์ร้อนสติพันเพื่อนไปด้วยเสียทัพมา มีได้ออกกว่าราชการ อ้วนถังน้ำลายบิดาจะไปอยู่รักษาเมืองเชียงจิว ดังเก่า ฝ่ายนางเล่าเชือผู้เป็นภรรยา เห็นอ้วนเสี้ยวไม่สบายทั้งสติก็พันเพื่อนไป มีได้ออกกว่าราชการเป็นแหลຍวัน จึงเข้าไปว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ตัวทำนหาความสนหายไม่แล้ว ราชการบ้านเมืองก็จะผังแปรไป และบุตรของทำนสามคน อ้วนถังผู้พี่ก็จะไปรักษาเมืองเชียงจิว อ้วนเชือเปริญชานเมืองอิวจิว ยังแต่อ้วนชงซึ่งเป็นบุตรชั้นเจ้า ทำนจะพิเคราะห์ดูว่าผู้ใดจะมีสติบัญญา จงให้ว่าราชการเมืองไป พลง กว่าทำนจะมีความสนหาย

อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็ว่าเจ้าคิดดังนั้นเก็บอบอยู่ จึงให้หาสิมโพย ของก็ ชินนัง กัวเต่ามาปรึกษาตามค่านางเล่าเชือว่า ที่บริการหั้งสีคันได้ฟังดังนั้น

จึงปรึกษาแก่งแย่งกัน ด้วยสิมโพยกับของกั่นนึมใจรักอ้วนชง จะให้ว่าราชการเมือง แต่กัวเต่ากับชินบังนันจะคริให้อ้วนถำเป็นใหญ่ อ้วนเสี้ยวจึงว่าท่านหันสี่ปรึกษาไม่ตกลงกัน ครั้งนีศึกภายนอกก็ติดพันอยู่ยังไม่ประกติ ตัวเราก็หาความสนับสนุนได้ ภัยในเมืองนีเราคิดจะตั้งแต่งบุตรเราไว้ให้เป็นหลักเมือง จะได้ป้องกันรักษาอาณาประชาราชภูมิสิบไป และบุตรเรหั้งสามคนนี อ้วนถ่าน้าใจทายาทซัมภกษ่าพันผู้คนเสีย อ้วนอินน์เล่าเป็นคนใจเย็นอาการเรื้อรีไม่ได้ แต่ อ้วนชงบุตรนางเล่าซื่อนั้นมีสติปัญญาหันน้าใจก็โอบอ้อมอารี รักทหารแล้ว พรรบ้านพลเมือง ควรที่เราจะตั้งอ้วนชงให้เป็นใหญ่ในเมืองกิจวันนี จึงจะได้นำรุ่งรักษาอาณาประชาราชภูมิสิบไป กัวเต่าจึงว่า อ้วนถานเป็นบุตรใหญ่ หันให้ไปรักษาเมืองเชียงจั่วซึ่งขึ้นแก่เมืองกิจวัน บัดนีหันจะให้อ้วนชงซึ่งเป็นบุตรน้อย เป็นใหญ่ในเมืองกิจวัน บังคับบัญชาอ้วนถานผู้พี่นัน จะมิเสียชนบธรรมเนียมไปหรือ ซึ่งอ้วนถานก็จะมีความน้อยใจ ข้อหนึ่งการสังคมรักษ์ยังติดพันกันอยู่ หันจะไม่คิดอ่านการศึกเสียให้สำเร็จก่อน จะมาด่วนเป็นกังวลด้วยตั้งแต่งบุตรให้เป็นใหญ่ ซ้าพเจ้าเห็นบุตรหันจะมีพยาบาทกันไปเป็นมั่นคง ขอให้ด้วยเร่งคิดอ่านเจดแจงทหารยกไปทำสังคมด้วยใจโดยให้สำเร็จก่อน

อ้วนเสี้ยวัยังมิตอบประการใด พอทหารเข้ามาบอกว่า บัดนีอ้วนถานคุณทหารห้ามมีน อ้วนอีคุณทหารหกมีน โภกันผู้หกคนซึ่งเป็นเจ้าเมืองเป็นจั่วคุณทหารห้ามมีน มาจะช่วยทำการสังคมหงจะแก้แค้นโจโฉ อ้วนเสี้ยวได้ฟังตั้งนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจงทหารได้ประมาณสิบหกมีเศษ แล้วพาอ้วนถาน อ้วนอี อ้วนชง โภกันยกกองทัพไปถึงต่ำลซองเต่ง จึงให้ตั้งมั่นอยู่

ฝ่ายโจโฉเมื่อยกกองทัพข้ามแม่น้ำไปตามอ้วนเสี้ยว ครั้นไม่ทันแล้วก กลับมาตั้งอยู่ ณ ริมแม่น้ำของโภ ชาวบ้านนอกหันปวงເօສົງຂອງแล้วว PLA อาหารมาให้โจโฉเป็นอันมาก โจโฉนั้นมีความยินดี เห็นชายชาวสีคุนซึ่งເօຫອນมาให้ จึงเรียกตัวขึ้นมาบนที่อยู่แล้วถามว่า หันหันสีน້ອຍສັກເທົ່າໄຣ คนชาวนັ້ນ จึงบอกว่า อายุซ้าพเจ้าหันสีคุนนີ ได้คนละເກົ້າສົບປັບປາຍແລ້ວ โจโฉจึงว่า ซື່ງເວຍກกองทัพมาต้านหันหันอ้วนเสี้ยวນີພະຍານຈຳເປັນ ແຕ່ມີໃຈເອັນດູหันหันປວງ ທີ່ເປັນชาวบ้านนอกຈະໄດ້ຄວາມເດືອດຮ້ອນ ພະທຫາຮອງເວຍໄປທ່ານເໜີ

ช่วงซึ่งอาช้าวปลาอาหารมาเลี้ยงชีวิต คนชาราชึงว่าช้อนนั้นจะเป็นไรมี แล้วว่าครั้งพระเจ้าหวานเด็ตได้เสวยราชสมบัตินั้น มีชายคนหนึ่งซื่ออิกรุ่ย ชาวเมืองเสียว่าตั้งมาขออาศัย ณ เรือนข้าพเจ้า ครั้นเวลากลางคืนเห็นดาวขึ้นช้างฝ่ายเหนือดวงหนึ่งใหญ่มีรัศมีเหลือง อิกรุ่ยนั้นรู้ต่ำราตรูดาวจึงทำนายไว้ว่า ยังอึกห้าสิบปีจะมีผู้มีบุญมาปราบศัตรูที่ตำบลแม่น้ำของโน ข้าพเจ้านับแต่อิกรุ่ยทำนายมาจนถึงทุกวันนี้ก็ครบห้าสิบปีแล้ว อันอ้วนเสียวนั้นหาสติปัญญาไม่ได้ จะทำการลิงได้ก็มิแต่ทายนาชา ซึ่งยกกองทัพมารบท่านถึงตำบลกัวต่อนั้น ทหารอ้วนเสียก็มีมากกว่าท่านถึงเก้าสิบส่วน เผอิญให้ท่านรูนแตกไป ข้าพเจ้าเห็นว่าตัวท่านเป็นผู้มีบุญเหมือนอิกรุ่ยทำนายไว้ และ如今ประชาราษฎร์ชื่อบขันชาสิมารังนี้จะอยู่เย็นเป็นสุข เพราะบุญของท่านสิบไป

ใจໂฉได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วกลังถ่อมตัวว่า ท่านผู้เฒ่าจะหมายว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้มีบุญนั้นไม่ควร ใจໂฉจึงเอาเงินทองเสื้อผ้าอย่างดีให้แก่คนชาหั้งสี่คนเป็นบ่าเหน็บปาก และสั่งทหารอย่าให้ช่วงซึ่งอาช้าปลาอาหารของราชฎร์ทั้งปวงถ้าไม่ฟังเราจะให้ลงโทษถึงตาย คนชาหั้งสี่คนนั้นก็ลาใจໂฉกลับไป ขณะนั้น如今มาประชาราษฎร์รู้ว่าใจໂฉสั่งกำชับทหารดังนั้นก็ดีใจ มีความรักใจໂฉเป็นอันมาก ใจຣູກິຕີຕັພທົ່ວງราชฎร์ทั้งปวงรักใครก็มีความยินดี พอม้าใช้มานอกใจໂฉว่า บัดนี้อ้วนเสียยกกองทัพมาหั้งสี่หัวเมือง ทหารนั้นประมาณสามสิบหมื่นตั้งอยู่ตำบลซองเต่ง

ใจໂฉแจ้งดังนั้นก็เกณฑ์ทหาร แลวยกไปตั้งประชิดค่ายอ้วนเสีย ฝ่ายอ้วนเสียเห็นใจໂฉมาตั้งประชิดอยู่ดังนั้น ก็พาบุตรหั้งสามคนกับหลานและทหารหั้งปวงออกมายินดีอยู่หน้าค่าย ใจໂฉเห็นดังนั้นก็ยกอกไปจากค่าย จึงขับม้าฝ่าขึ้นไปหน้าทหารแล้วร้องว่าแก่อ้วนเสียว่า ตัวเสียที่แก่เราแล้วเหตุใดไม่มาอ่อนเน้อมต่อเรา จะให้อาชูถึงคอก่อนหรือจึงจะรู้สำนึก อ้วนเสียได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงว่าแก่ทหารหั้งปวงว่าผู้ใดจะอาสาออกไปรบกับใจໂฉได้

อ้วนซึ่งผู้บุตรก็รับอาสาขับม้าร้ากระเบื้องมือออกไป จะรบด้วยใจໂฉใจໂฉเห็นดังนั้น จึงถามทหารหั้งปวงว่า ทหารอ้วนเสียคนนี้เราเห็นแปลกหน้าผู้ใดยังรู้จักบ้าง ทหารใจໂฉจึงนกอกว่า ซึ่งอ้วนซึ่งเป็นบุตรอ้วนเสีย ขณะเมื่อ

ทหารออกแก่โจโฉยังมีหันลื้นคำนั้น สุญแวนซึ่งเป็นทหารรองชิหลง ขับม้ารำทวน ออกไปบรรบกันอ้วนซงได้สามเพลง อ้วนซงทำให้ซักม้าถอยหนี สุญแวนมีได้รู้กล ก์ขับม้าໄล่ตามไป อ้วนซงเห็นได้ทีก็เอาเก้าหัณฑ์ยิงถูกจักขุสุญแวนตกม้าตาย อ้วนเสี้ยวเห็นอ้วนซงมีชัยชนะทหารโจโฉก็มีใจกำเริบ ขับทหารทั้งปวงเข้ารบพุ่ง ทักษามูเป็นสามารถ

ฝ่ายทหารโจโฉรบต้านทานໄว้ได้ ทหารทั้งสองฝ่ายล้มตายเป็นอันมาก ครั้นเวลาเย็นโจโฉกับอ้วนเสี้ยวต่างคนต่างเลิกเข้าค่าย ในเวลากลางคืนนั้นโจโฉ จึงบริการกับทหารทั้งปวง เทียทยกจึงว่า ขอให้ท่านจัดทหารออกเป็นสิบเอ็ดกอง ให้ชุมรายกันอยู่สองข้างทางสิบกอง กองหนึ่งนั้นให้ล่อมา ถ้าได้ทีมั่นแล้วก็ให้ จุดประทัดสัญญาณเช่น จึงให้กองล่อหนั้นหยุดยืนกระบวนการรอบพุ่ง แม้กองทัพ อ้วนเสี้ยวถอยระสำราษัยไป ฝ่ายกองทัพชั่วโมยอยู่สองข้างทางทั้งสิบกองนั้น จึงยกออกจากมติตัดเอาทหารอ้วนเสี้ยว ก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงจัดนายทหารฝ่ายขวาห้ากองนั้น คือ โจหอง เตียวคัน ชิหลง อิกิม โกล่า ฝ่ายซ้ายนั้นให้แขหัวตุน เตียวเลี้ยว ลิเตียน วังจิ้น แขหัวอี้ยน คุมหาารหั้งสิบกองไปชุมรายทางໄว้ แล้วสั่งว่า ถ้าเห็นได้ทีจึงให้ ยกกองกรบพุ่งตัดทหารอ้วนเสี้ยวรายทางไป นายทหารหั้งสิบกองคุมหาารหั้งสิบ ก็จะจึงสั่งเคาทูให้คุมหาารหั้งสิบกองไปตีทำให้จะปล้นค่ายอ้วนเสี้ยว ถ้าเห็นทหารอ้วนเสี้ยว ยกกองกรบพุ่ง ท่านจงพาทหารถอยมา เราจะจัดทั้งค่ายเสีย เคาทูคุมหาารหั้ง สิบตามคำโจโฉสั่ง

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวได้ยินทหารโจโฉร้องเข้ามานาปล้นค่ายดังนั้น ก็เกณฑ์ทหาร สิบหั้งสิบกองออกกรบพุ่งเป็นสามารถ เค้าทูก็คุมหาารหั้งสิบ ก็พา ทหารเข้าบบรวมเค้าทูถอยป่องกันไป อ้วนเสี้ยวเห็นดังนั้นก็เร่งขับทหารตามไป จะไกลั่งแม่น้ำของโภ พอสว่างชั้น โจโฉก็จุดประทัดสัญญาณ แล้วร้อง ประกาศแก่ททหารทั้งปวงว่า เหตุใดจึงไม่มีมนรุ จะถอยไปถึงไหน จะพอยใจมน้ำ ตายหรือ ทหารทั้งปวงได้ฟังโจโฉร้องมาดังนั้นก้าวจะจมน้ำตาย ก็ชวนกันกลับ หน้ายินรุนพุ่งต้านทานอยู่เป็นสามารถ เค้าทูจึงขับม้ารำทวนเข้าໄล่ผ่าฟันทหาร

รูปที่ ๘๐ อ้วนเสี้ยวเสียทพ พำลูกหนีไปเงินเนินชาแห่งหนึ่ง

รูปที่ ๘๑ เล่าปี่เสียทพแก่โจโฉ แล้วพาภันไปอาศัยเล่าปี่ฯ

เลวัลัยเป็นอันมาก แล้วหักหาญลุยໄล่เข้าไปฝ่าทหารออกอ้วนเสี้ยวเสีย ประมาณสิบเอ็ดสิบสองคน ทหารอ้วนเสี้ยวต้านทานมิได้ก็แตกระส่าร้าย อ้วนเสี้ยวเห็นดังนั้นก็พาบุตรทั้งสามคนกับหลานและหารทั้งปวงแตกพ่ายหนี โจรเห็นได้ทึ่ขับทหารรุกไล่ไป

ขณะเมื่ออ้วนเสี้ยวแตกมานั้นพอได้ยินเสียงม้าล่อ แล้วเห็นช้างชาวหก เน้น โกล่าคุณทารมาเป็นอันมาก ฝ่ายช้างนั้นเหย้หัวเรียนคุณทารตีกราหนาบเข้ามา อ้วนเสี้ยวตกใจมิได้คิดที่จะสู้รบ ก็พาบุตรกับหลานและหารหนีไปได้ทางประมาณร้อย步 เผด็จพบทารอิกิมตีเข้ามาฝ่ายขวา ช้างช้ายทางนั้นงักจี้น คุณทารตีกราหนาบเข้ามา อ้วนเสี้ยวภักดีออกไปทางประมาณสามสิบ步 เห็นช้างชوانนั้นซิหลงคุณทารวนสกัดไว้ ช้างช้ายลิเตียนคุณทารตีกราหนาบมา อ้วนเสี้ยวพาบุตรกับหลานและหารเลือดลอดหนีออกไป ครั้นถึงค่ายกิจเข้ายุดอยู่ ทุ่งอาหารพอสุก เตียวคับกับเตียวเสี้ยวคุณทารหักค่ายเข้ามา อ้วนเสี้ยวไม่ทัน กินอาหารตกใจพาลูกกับทหารทั้งปวงหนีออกจากค่ายไป กำลังอิดโรยอุตสาห์ พากันรีบไปถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง พอบพบทารโจหองกับเหย้หัวตุนคุณทารตีกราหนาบเข้ามาอ้วนเสี้ยวจึงร้องว่าแก่ทหารทั้งปวงว่าถ้าผู้ใดไม่ช่วยกันวนบุ่งทหาร โจร ก็จะฆ่าเสีย ทหารทั้งปวงได้ยินอ้วนเสี้ยวว่าดังนั้น ก็ช่วยกันวนฝ่านป้องกัน พาอ้วนเสี้ยวออกไปได้ และนายทหารโจรทั้งสิบกองนั้น ผ่าฟันทหารอ้วนเสี้ยว ล้มตายโดยลำดับมาเป็นอันมาก อ้วนเสี้ยวครั้นหนีมาพ้น เห็นอ้วนเสี้ยบุตรกับโกลกันผู้หลานนั้นถูกเกาหันท์แล้วอุชเป็นหลายแห่ง อ้วนเสี้ยวกดบุตรกับหลานเข้าร้องให้จนสลบไป ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจช่วยกันแก่ไขพื้นชื้น ในขณะนั้นอ้วนเสี้ยวมีความแค้นเป็นอันมากจนอาเจียนโลหิตออกมาน ครั้นได้ สติก่อนใจใหญ่แล้วว่า แต่เราเกิดมาจะได้มีความทุกข์และความแค้นเหมือน ครั้นนี้ามิได้ อันชีวิตเราครั้นนี้เห็นจะไม่รอดแล้ว บุตรเรแลหลานกับทหาร ทั้งปวงจงพากันกลับไปเมือง แล้วเร่งคิดอ่านช่องสูตรหารยกไปกำจัดโจรเสีย ให้หายความแค้นเรางดี แล้วอ้วนเสี้ยวคิดว่า เมืองเชียงจ้วนนั้นเป็นทางไกล เกลือกโจรจะยกไปตีเอา ก็จะช้ำเสียที่ไป จึงให้อ้วนถำกับกัวเต่า ชินเบ้งไป อยู่รักษาเมืองเชียงจ้ว แล้วให้อ้วนภึกลับไปเมืองอิวจิว โกลกันกลับไปเมืองเปียงจิว

ให้กษेत्रที่ห้ารสามเมืองไว้จงพร้อม ถ้าเราให้ห้าเมืองได้จะได้ยกมาทันที อ้วนเสี้ยวจึงพาอ้วนซงกับห้ารซึ่งเหลือนั้นกลับไปเมืองกิจวิ อ้วนเสี้ยวนั้นป่วยอยู่ จึงส่งอ้วนซงให้ว่าราชการเมือง ให้สิมโพย ยองกีเป็นผู้ช่วยราชการ

ฝ่ายโจโฉครั้นเมียชนะแก้อ้วนเสี้ยวเป็นคำรบสอง จึงให้ช่องสุม เกลี้ยกล่อมห้าร อ้วนเสี้ยว ซึ่งแต่กอยู่ป่านั้นได้ไว้เป็นอันมาก แล้วก็ยกเข้าอยู่ในค่ายต่ำบลซองเต่ง จึงปูนบำเหน็จเงินทองเลื่อผ้าให้ห้ารให้ญี่น้อยซึ่งมีความชอบตามสมควร แล้วโจโฉก็แต่งห้ารให้เข้าไปสอดแ昏ในเมืองกิจวันนั้น ให้รู้ว่า อ้วนเสี้ยวจะคิดอ่วนประการได ห้ารนั้นปลอมเข้าไปอยู่เป็นหลายวัน แล้วออกมานอกแก่โจโฉว่า บัดนี้อ้วนเสี้ยวป่วยให้อ้วนซงว่าราชการแทน และอ้วนซงนั้นคิดเกรงว่าเราจะยกไปตีเอาเมืองกิจวิ จึงเกณฑ์ห้ารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว เป็นมั่นคง อันอ้วนถำ อ้วนยี โภกันนั้นก็กลับไปรักษาเมืองอยู่

โจโฉได้ฟังดังนั้นยังมิได้รู้ว่าประการได ที่บริษากาแลห้ารทั้งปวงจึงว่า บัดนี้อ้วนเสี้ยวกับป่วยอยู่ ซึ่งให้อ้วนซงว่าราชการแทนนั้น เห็นความคิดแลฟื้มือ อ้วนซงจะรักษาป้องกันเมืองไม่ได ขอให้ท่านเร่งยกกองทัพไปตีเอาเมืองกิจวิ ก็จะได้โดยง่าย โจโฉจึงตอบว่าอันเมืองกิจวันนั้นเสบียงอาหารกับบริวารณ์ ทั้งสิมโพย ก็มีสติปัญญาอยู่ ซึ่งเราจะยกไปปราบพุ่งหักหาญเอาโดยเร็วนั้นยังไม่ได ด้วย เทศกาลนี้เป็นหน้าข้าวนาชน์สาลีสุก อาหารประชาราษฎรจะได้ความเดือดร้อน เราจะตั้งมั่นอยู่ให้ราษฎรเกียรติข้าวแล้ว จึงจะยกไปตีเอา ก็จะได้โดยสะดวก

ในขณะนั้นพ่อแม่ใช้ถือหนังสือชุนยกมาให้โจโฉ โจโฉรับมาอ่านดูในหนังสือนั้นเป็นใจความว่า บัดนี้เล่าปีไปอยู่เมืองยีหล่า ซึ่งสุมห้ารได้ประมาณห้าหมื่นเศษ แจ้งว่ามหาอุปราชยกกองทัพมาทำสงครามด้วยอ้วนเสี้ยว เล่าปีจึงให้เล่าเพิกอยู่รักษาเมืองยีหล่า ตัวเล่าปีนั้นยกกองทัพตลาดหลังมาจะตีเอาเมืองยูトイ ขอให้มหาอุปราชเร่งยกกองทัพมาบุรุ่งป้องกันเมืองไว โจโฉแจ้งในหนังสือดังนั้นก็ตกใจ ยกกองทัพโดยมาถึงเม่น้ำของโน แต่งให้โจหองคุ่มห้ารตั้งค่ายขัดทัพอยู่ แล้วโจโฉก็ยกตัดทางไปสกัดทัพเล่าปี

ฝ่ายเล่าปีกับกวนยู เตียวหุย จูล่ง คุ่มห้ารประมาณห้าหมื่นเศษ ยกมาจะตีเอาเมืองยูトイ ครั้นมาถึงต่ำบลเข้าของสัน รู้ว่ากองทัพโจโฉยกมา เล่าปีก

ให้หยุดทหารตั้งมั่นไว้เป็นสามค่าย ค่ายกลางนั้นเล่าปีกับจุลังคุณทหารรักษาอยู่ ค่ายตะวันออกกวานอุคุณทหารอยู่รักษา ค่ายตะวันตกนั้นเตียวหุยรักษาอยู่

ใจฉักรั้นมาถึงเขางองสัน รู้ว่าเล่าปีมั่นค่ายอยู่ ก็ขับม้าขึ้นไปกลับหน้าค่ายเล่าปี แล้วให้ทหารร้องเรียงเล่าปีอุกมาเจราด้วย เล่าปีได้ยินดังนั้นก็ชี้ม้าพาทหารอุกมาอินอยู่หน้าค่าย ใจฉักรีบเล่าปีอุกมาจึงเอาม้าซึ้งหน้าเล่าปี แล้วร้องว่า ตัวกูมีคุณได้เลี้ยงดูมีเงินขาด เทศได้มาทรยศคิดร้ายต่อภูเป็นหลายครั้ง เล่าปีจึงตอบว่า ซึ่งมีเงินเดี้ยงดูกูนั้นก็ เพราะพระเจ้าเหี้ยนเต่โปรดกู ทุกวันเนี้ยมีเงินมหาอุปราชกิจแท้ซื้อ แล่น้ำใจนั้นเป็นคัตรูราชสมบัติ ตัวกูเป็นเชื้อพระวงศ์ตั้งใจตัญญูต่อพระมหาภักษัตริย์ ซึ่งกูคิดร้ายต่อมึงนั้น เพราะพระเจ้าเหี้ยนเต่ได้ความเดือดร้อนพระทัย จึงทรงพระอักษรด้วยพระโลหิตมาให้กำจัด มึงเสีย กูจึงคิดทำร้ายมึง เพราะเหตุฉะนี้

ใจฉัได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้เคาทูเร่งขับม้าออกไปจับเอารัวเล่าปี จุลังเห็นดังนั้นก็ขับม้ารำหวนอุกมาบนด้วยเคาทู ได้สามสิบเพลยังไม่แพ้ชนะ กัน พอเคาทูได้ยินเสียงไหร้องอ้ออึง แลไปเห็นข้างทิศตะวันออกนั้นกวานอุคุณทหารบหักเข้ามา ฝ่ายทิศตะวันตกนั้นเตียวหุยคุณทหารรบมาเป็นทัพกระหนาบ เคาทูเห็นจะต้านกันมิได้ก็ชักม้าถอยมา ฝ่ายกวนอุ เตียวหุย จุลังเห็นได้ทิศหักหหารໄล่ย่างหนทางใจฉัล้มตายแตกตื่นไปเป็นอันมาก ใจฉัซ่องสุมทหารเข้าได้ก็ให้ตั้งค่ายมั่นลง

พอเวลาพลบค่ำลง เล่าปี กวนอุ เตียวหุย จุลังก์พา กันกลับเข้าค่าย ครั้นรุ่งขึ้นเข้าเล่าปีจึงให้จุลังคุณทหารไปร้องห้าหายถึงหน้าค่ายใจฉัทุกเวลาถึงสามวัน ใจฉัก็มิได้อุกมาบนพุ่ง แล้วให้เตียวหุยคุณทหารเข้าไปห้าหายอีกเป็นหลายวัน ใจฉัก็มีอยู่ในค่าย เล่าปีมีความสงสัยคิดเกรงว่า ใจฉัจะทำกลศึกประการใด พوم้าใช้มานอกแก่เล่าปีว่า บัดนี้ก็ง่เต่าคุณเสบียงจะมาส่งกองทัพท่าน ถึงกลางทางทหารใจฉัล้อมไว้เป็นอันมาก เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงคิดว่า ใจฉัทำกลศึกดังนี้จึงนิ่งเสียไม่อุกมาบนพุ่ง แล้วให้เตียวหุยคุณทหารไปช่วยกันเต่า เตียวหุยก็รับค่าแล้วลาเล่าปีไป

พوم้าใช้คนหนึ่งมาอุกเล่าปีว่า บัดนี้เยหัวตุนคุณทหารยกไปตีเมือง

ยิ่หลำ ได้รับพุ่งกันเป็นสามารถ เล่าปีได้แจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าเมืองยิ่หลำ เสียแล้ว ครอบครัวของเราก็จะเป็นอันตราย แล้วให้กวนอูคุมหาหารไปช่วย เล่าเพ็ก ณ เมืองยิ่หลำ กวนอูก็ลาเล่าปีคุมหาหารรับไป

ครั้นอยู่มาสองวันม้าใช้มานอกเล่าปีว่า แซหัวตุ้นตีได้เมืองยิ่หลำแล้ว เล่าเพ็กนั้นหนีออกจากเมืองได้ กวนอูซึ่งท่านให้ไปช่วยนั้น กองทัพแซหัวตุ้นก็ ล้อมไว้ อันเตียวหุยซึ่งยกไปช่วยป้องกันเสบียงนั้น ก็เข้าอยู่ในระหว่างทัพโจโฉ

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจมีความทุกข์เป็นอันมาก คิดจะถอยทัพกลับไป ก็เกรงว่าโจโฉจะคุมหาหารไปติดตาม พอทหารเข้ามานอกกว่าบัดนี้เคาทุคุมหาหาร มาร้องห้าหายถึงหน้าค่าย เล่าปีแจ้งดังนั้นก็มิอาจที่จะยกออกสู้รบ ให้ทหาร รักษาค่ายมั่นอยู่ ครั้นเวลากลางคืนประมาณสองยามเศษ เล่าปีก็ให้ตรัสรีม พร้อมแล้ว ให้ทหารเดินแทรกออกหลังค่ายก่อน แล้วเล่าปีก็พาทหารเข้าม้า หั้งปวงหนีออกจากค่ายไปทางประมาณห้าสิบสิบ พอเห็นทหารกองหนึ่งจุดบน เพลิงสักดทาง ไว้เป็นอันมาก แล้วได้ยินเสียงร้องกำชับกันว่าอย่าให้เล่าปีหนีไป ได้ มหาอุปราชมาค่อยอยู่เป็นหลายวันแล้ว เล่าปีเห็นดังนั้นก็ตกใจมิรู้ที่จะหนี ไปทางใดได้

จุล่งจึงว่าท่านอย่าตกใจ จงขับม้าพาทหารตามข้าพเจ้ามาแล้ว ข้าพเจ้า จะรับฝาพหำนไปให้ได้ พอเห็นเคาทุคุมหาหารตามมา จุล่งก็ขับม้ารบป้องกันพา เล่าปีแลบทหารหั้งปวงไป พออิกิมกับลิเตียนคุมหาหารตีกระหนานเข้ามาเป็น ตะลุมบอน เล่าปีเห็นว่าจวนตัวนักก็ทิ้งจุล่งกับทหารหั้งปวงเสีย แล้วขับม้าแล้ว ลอดออกมайдีแต่ผู้เดียว รับหนีไปทางซอกเขา พowelearรุ่งชื่นทหารกองหนึ่ง ยกมาประมาณสามพันเศษ เล่าปีตกใจซักม้าเข้าแอบเนินเขาอยู่ ครั้นทหารนั้น มาใกล้ เล่าปีเห็นเล่าเพ็กกับชูนเซียน บิตัก บิชอง กันหยงพาครอบครัวแลบทหาร หั้งปวงมา เล่าปีก็ค่อยคลายใจ เล่าเพ็กจึงบอกเล่าปีว่า แซหัวตุ้นมีฝีมือกล้าหาญ นัก คุมหาหารไปล้อมเมืองไว้เป็นอันมาก ข้าพเจ้าด้านท่านมิได้จึงพาครอบครัว ห่านหนึ่มมา แซหัวตุ้นคุมหาหารตามมาถึงกลางทาง พอพบกวนอูได้ช่วยรับพุ่ง ด้านท่านข้าพเจ้าจึงมาได้ เล่าปีแจ้งดังนั้นจึงถามว่า บัดนี้กวนอูอยู่แห่งใดจึงไม่ มาพร้อมกัน เล่าเพ็กจึงบอกว่าห่านอย่าวิตกเลย กวนอูหำเป็นอันตรายไม่

ป้องกันตามมาซึ่งหลัง ท่านจึงรับหน้าไปให้พันภัยก่อน

เล่าปีก์พากรอนครัวแลบทหารทั้งปวงหน้าลัดไปฝ่ายทิศใต้ ทางประมานห้าสิบเส้น พบเตียวคับคุณทหารมาตั้งสักดอยู่ เตียวคับจึงร้องว่า ให้เล่าปีรېร่องจากมามาให้เรามัดโดยดี ตัวจึงจะรอดจากความตาย เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจถอยมา พอเห็นโกลำคุณทารตามมาซึ่งหลังเป็นอันมาก เล่าปีเห็นกองทัพหน้าหลังกระหนบไว้ คิดเป็นห่วงด้วยครอบครัวก็ทอดใจใหญ่ แหงหน้าชื่นไปดูบนอากาศ แล้วร้องว่าเหเพด้าให้เราเกิดมาแล้ว เหตุใดไม่ช่วยอุปถัมภ์ค้ำชูเล่าแล้วให้เราได้ทุกธารมานถึงเพียงนี้ เราจะครองชีวิตไว้ไว้ให้ป่วยการ แล้วซักเอากระบือกว่าจะเชื่อดคอดตาย

นายทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ ชวนกันวิงเข้าไปชิงกระนีไว้ เล่าเพ็กจึงว่าแก่เล่าปีว่า ท่านจะมาด่วนย่างชีวิตเสียไย ชั่งคัตตรูตามมาทำอันตรายนี้ ข้าพเจ้าจะขออาสารับผุ่งให้แตกไปปงจได้ แล้วจึงจะพาท่านไปให้พันภัย ครั้นเห็นโกลำชั้บม้าเข้ามาใกล้ เล่าเพ็กชั้บม้าร้าหวนออกไปสู้รับเป็นสามารถ โกลำเอาหวนแหงถูกเล่าเพ็กตกม้าตาย เล่าปีเห็นดังนั้นก็มีความมานะ คิดจะออกไปต่อสู้ด้วยโกลำ พอได้ยินเสียงทหารซึ่งหลังโกลำนั้นอ้วองชื่น เล่าปีแล้วไปเห็นจุล่งໄล่ผ่าพันทหารโกลำมา แล้วเอาหวนแหงถูกโกลำตกม้าตาย เล่าปีค่อยมีความยินดี จุล่งจึงค่านับเล่าปี แล้วก็ชับม้าผ่านชื่นไปปวนกับเตียวคับได้สามสิบเพลง แล้วໄล่ผ่าพันทหารล้มตายเป็นอันมาก เตียวคับก็พากหารถอยไปตั้งสักดอยู่ ณ ปากทางซอกเขา เล่าปีเห็นดังนั้นໄนรู้ที่จะพากหารไปทางใด

ฝ่ายกวนอุküกับจิวฉอง กวนเปง มาตามทางซอกเขาเห็นเตียวคับตั้งสักดอยู่ จึงคุณทหารตีกระหนบหลังทหารเตียวคับออกมาน เตียวคับต้านทานฝีมือกวนอุküได้ก็พากหารลัดทางหน้าไป กวนอุಮาเห็นเล่าปีกเข้าไปบอกความตามชึ่งได้รับผุ่นนั้นทุกประการ เล่าปีจึงให้พากหารอยรูมายเข้า แล้วใช้ให้กวนอุคุณทหารไปเลาทางเตียวทุย

ฝ่ายเตียวทุยขณะเมื่อมาช่วยป้องกันเสบียงนั้นไม่ทัน แซหัวอียนดี เอาเสบียงแล่กงเต่าเสียก่อน ครั้นเตียวทุยมาถึงได้รับผุ่นกับแซหัวอียนเป็นสามารถ และแซหัวอียนนั้นต้านทานฝีมือเตียวทุยไม่ได้ก็พากหารหน้าไป เตียวทุย

ก็ติดตามเข้าไปเป็นหล้ายคำบล ฝ่ายแท้วอี้นชีงหนีไปนั้นพบวังจันคุม ทหารอยู่เป็นอันมาก จึงพาวังจันคลบหลังมาพบเตียวหุยได้รับพุ่งกันเป็น สามารถ แท้วอี้นกับวังจันคุมทหารล้อมเตียวหุยไว้เป็นหล้ายชั้น และหาร เตียวหุยชีงหนีมาได้นั้นพบกวนอูเข้า จึงเอาเนื้อความทั้งปวงบอกแก่กวนอูทุก ประการ กวนอูได้ฟังก์ตกใจ จึงให้ทหารนั้นนำไปถึงที่ล้อมเตียวหุย กวนอูก็ขึ้น ม้าร่างขาวเข้าไปม่าพันทหารใจใจล้มตายเป็นอันมาก แท้วอี้นกับวังจันต้าน ท่านผู้มีกวนอู เตียวหุยไม่ได้ก์พาทหารซึ่งเหลือนั้นหนีไป กวนอูก์พาเตียวหุย กับทหารทั้งปวงกลับมาหาเล่าปี่ แล้วบอกว่าก็แต่นั้นแท้วอี้นผ่าเสียแล้ว บรรดาซึ่งได้รับพุ่งนั้นก็เล่าให้เล่าปี่ฟังทุกประการ พอทหารมาบอกเล่าปี่ว่า ใจใจ คุมทหารตามมาเป็นอันมาก เล่าปี่แจ้งดังนั้นก็ให้ชุนเชียนคุมครอบครัวไปหน้า เล่าปี่กับกวนอู เตียวหุย จุลังคุมทหารซึ่งเหลือนั้นประมาณพันหนึ่งป่องกันมาช้าง หลัง ฝ่ายใจใจก์ตามมาถึงชุมชนเล่าปี่ ครั้นไม่เห็นแล้วปี่แล้วก์พาทหารกลับมา ณ ค่าย

ในขณะเมื่อเล่าปี่หนีนั้น มีได้รู้แห่งทางจะไปคำบลได อุตส่าห์เลี้ยว ลัดเสาะทางทางมาจนถึงแม่น้ำแห่งหนึ่ง จึงถามชาวบ้านว่าแม่น้ำนี้ชื่อใด ชาวบ้านเจ็บอกว่าชื่อแม่น้ำชั้นกั่ง ทางตลอดไปถึงเมืองเกงจิว เล่าปี่จึงให้ครอบครัว และหารหยุดพักอยู่ใกล้ฝั่งน้ำ แล้วชาวบ้านทั้งปวงมีความสงสารด้วยเล่าปี่อด อยากมา ก็ชวนกันเอ้าห้าวกับสุกรเปิดไก่มาให้เล่าปี่เป็นอันมาก เล่าปี่มีความยินดี จึงเอาของนั้นแจกทหารทั้งปวงให้เลี้ยงดูกัน

เล่าปี่จึงหอดใจให้ญี่แล้วว่าแก่คนทั้งปวงว่า ท่านเหล่านี้ล้วนมีสติปัญญา และผู้มี เหตุใดจะสู้ทรามานลำบากกายมาติดตามเรา ซึ่งเป็นคนหาวานามไม่นี้ จะเอาประโยชน์สิ่งใด ซึ่งท่านได้มีคุณช่วยพารามาให้พั้นภัยนี้ ก็เหมือนหนึ่ง เราได้ที่อาศัยแล้ว ท่านจะมาตรามาอยู่ด้วยเรารายให้ลำบากกาย จงพากันไป ชวนช่วยหามูลนายซึ่งมีวاسนามากจึงจะได้อยู่เย็นเป็นสุขสิบไป ทหารทั้งปวง ได้ยินแล้วปี่ว่าดังนั้นก็มีความสงสารต่างคนต่างร้องให้รัก

กวนอูจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ครั้งพระเจ้าชั้นโภใจทำสังคมปราษัยแก่ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเป็นหล้ายครั้ง อยู่มาพระเจ้าชั้นโภใจไปทำสังคมกับพระเจ้า

ผู้ป่าอ่อง ณ เขากวัลสัน พระเจ้าอันโกลมีชัยชนะแต่ครั้งเดียว ก็ได้เสวยราชสมบัติต่อ ๆ กันมาได้สี่ร้อยปีจนถึงพระเจ้าเตี้ยนเต้ ครั้งนี้ท่านเสียแก่โจโฉแต่สองครั้งสามครั้ง จะมาด่วนเสียใจไม่คิดการต่อไปนั้นเห็นไม่ควร

ชุนเชียนได้ฟังกวนอูว่าก็เห็นชอบด้วย จึงว่าแก่เล่าป่าว่า อันธรรมดาเป็นชาติทหาร จะคิดทำการลงความนั้นก็ยอมชนะแล้วทุกตัวคน ซึ่งเรามานี้ทางก็ใกล้เมืองเกงจ้วอยู่แล้ว อันตัวท่านกับเล่าเปียวก็เป็นแข็งเดียวกัน และเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจ้วนนั้น มีเมืองขึ้นถึงเก้าห้าเมือง ถ้าท่านไปขออยู่อาศัยเล่าเปียวก ก็เห็นจะให้อยู่ ถ้าตั้งตัวเป็นปกติแล้วจึงค่อยคิดการต่อไป เล่าป่าว่า ใจตอนว่า เราเกรงอยู่แต่เล่าเปียวจะไม่เอาริ ชุนเชียนจึงว่าซึ่งท่านคิดเกรงข้อนั้น ไว้เป็นพนักงานเข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปว่ากล่าว เห็นเล่าเปียวจะไม่ให้สูญไม่ตรี เล่าป่าว่าได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายความทุกษ์ จึงว่าท่านจะไปก็ตามเดด ชุนเชียนก็ลาเล่าป่าว่าถึงเมืองเกงจ้ว จึงเข้าไปคำนับเล่าเปียว

ฝ่ายเล่าเปียวเห็นชุนเชียนมาจึงถามว่า ตัวท่านอยู่กับเล่าป่าวีมีทุกชัชระ สิ่งใดจึงมาหาเรา ชุนเชียนจึงตอบว่า อันเล่าปีนั้นก็เป็นเชื้อพระวงศ์ ทั้งมีสติปัญญาสัตย์ชื่อ แล้วมีใจสุจริตคิดทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข และเล่าเพิกกับกงเต่าซึ่งได้ออยู่เมืองยีหลำก็อาสาเล่าปีจันตัวตาย บัดนี้เล่าปีทำศึกเสียแก่โจโฉ หนีมาอยู่แม่น้ำยั่นกั่ง ตั้งใจจะเข้าอ่าวไปอาคัยชุมกวนเจ้าเมืองกังตั้ง ข้าพเจ้าจึงห้ามเล่าป่าว่า อันชุมกวนนั้นเป็นนอกเมือง ซึ่งจะไปสำนักอาคัยนั้นไม่ควร ข้าพเจ้าจึงให้มาพึงท่านซึ่งเป็นแข็งเดียวกัน เล่าปีเห็นชอบด้วยจึงให้ข้าพเจ้ามาแจ้งเมื่อความแก่ท่าน

เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าเล่าปีเป็นพี่น้องของเรา แต่ตัวนั้นรายังไม่รู้จัก ได้ยินแต่ชื่อเข้าเลืออยู่ว่ามีสติปัญญาสัตย์ชื่อ ครั้งนี้เล่าปีมีความทุกษ์ จะมาอยู่ด้วยเราบัดนี้จะได้เห็นหน้ากัน ชั้วมอนน้องภรรยาเล่าเปียว จึงว่า อันเล่าปีนั้นเดิมอยู่กับลิโป้ แล้วหนีไปอยู่ด้วยโจโฉ โจโฉก็ได้เลี้ยงดูถึงชนิด เล่าปีคิดร้ายแก่โจโฉจนได้ทำศึกกัน และแทรกหนีโจโฉไปอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยว ก็เลี้ยงไว้ เล่าปีเอ้าใจออกหากจากอ้วนเสี้ยว และรื้อตั้งตัวขึ้นทำศึกแก่โจโฉจนแตกมาอีก ซึ่งจะมาอาคัยอยู่ด้วยท่าน ขอให้ท่านด้วยรูให้ต้องคำโนราณ

แม้ท่านจะชินรับเล่าปีไว้ ใจໂຄก็จะยกมาตีเอาเมืองเรา อาณาประชาราชภูมิจะได้ความเดือดร้อน ถ้าท่านจะครรเป็นสุขลืบไป จงตัดศีรษะชูนเขียนไปให้แก่ ใจໂຄให้เป็นความชอบไว้

ฝ่ายชูนเขียนได้ฟังดังนั้นมิได้ย่อท้อ จึงว่าตัวเราจะได้กลัวความตายนั้นหมายได้ เพราะเหตุตั้งใจอาสาเล่าปีอันเป็นคนมิใช้สัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน อันเล่าปีนั้นก็เป็นเชื้อพระวงศ์ คิดแต่จะบำรุงแผ่นดินให้มีความสุข ซึ่งเล่าปีไปอยู่กับ ลิปี แลใจโฉอวันเสี้ยวยังผู้มิใช่ยาบห้านนี้ด้วยความจำเป็น บัดนี้เล่าเปียวนแซ่เดียว กันทั้งมิใช้สัตย์ซื่อ เล่าปีจึงนำยาน้ำมาพิง เหตุใดทำมาเข้าด้วยคนผิดมาว่า กล่าวบุญดังนี้ เล่าเปียวนจึงโกรธชั่วโมแล้วว่า ตัวอย่าห้ามเราเลย จงเร่งไปเสียให้ พันเดิด ชั่วโมได้ความอุปยศก็ออกไปยังที่อยู่ เล่าเปียวนจึงให้ชูนเขียนรับไปรับ เล่าปี แล้วเล่าเปียวก็พาทหารออกไปทางประมานสามร้อยเส้น หวังจะค่อยรับ เล่าปี ชูนเขียนครั้นมาถึงเล่าปีจึงบอกเนื้อความทั้งปวงให้ฟังทุกประการ เล่าปีได้ ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงพาครอบครัวและทหารทั้งปวงไปถึงกลางทาง ชูนเขียนก็นำเล่าปี หวาน อุติยาทุย เข้าไปคำนับเล่าเปียวน ฝ่ายเล่าเปียวก็พาเล่าปี หวาน อุติยาทุยเข้าไปในเมือง ให้แต่งโถะเลี้ยงดูแล้วจัดที่ให้เล่าปี หวาน อุติยาทุยอยู่

ฝ่ายใจໂຄรู้ว่าเล่าปีไปอยู่เมืองเกงจิว ก็จัดแหงทหารจะยกไปรบเล่าเปียวน เทียบทยกจึงห้ามว่า การศึกข้างอัวนเสี้ยวก็ยังไม่สำเร็จ ซึ่งท่านจะยกไปตีเอาเมือง เกงจิวนนั้น อัวนเสี้ยวรู้ก็จะยกมาตีเมืองชูไตร์ ขอให้ยกหัวพกลับไปเมืองบำรุงทหาร ให้มีกำลังไว้ก่อน ต่อเข้าปีใหม่หน้าเทศกาลร้อน จึงยกกองทัพไปตีเอาเมือง เกงจิว ก็จะได้โดยง่าย อันเล่าปีซึ่งไปอาศัยเล่าเปียวนอยู่นั้นก็จะไม่พัฒเมื่อท่าน ใจໂຄเห็นชอบด้วย ก็ยกกองทัพกลับไปเมืองบำรุงทหารอยู่เป็นท้ายเดือน

ตอนที่ ๒๙

ขณะนั้นตั้งแต่พระเจ้าเหี้ยนเต้สืบราชธานี เมืองญูโตได้แปดปีแล้ว (พ.ศ. ๗๔) ครั้นถึงเดือนสามข้างหน้า โจโฉจึงให้แยกหัวตุนกับหมันทองคุณทหารไปอยู่รักษาเมืองยีหล่า หวังจะขัดกับเพล่าเปียงไว้ ให้ชุนเชกับโจโฉยังอยู่รักษาเมืองญูโต แล้วโจโฉก็จัดแหงทหารเป็นอันมากยกไปจะตีอาเมืองอัววนเสี้ยว ครั้นถึงตีบลแม่น้ำของโจโฉให้ข้ามไปตั้งค่ายพังข่าวอัววนเสี้ยวอยู่

ฝ่ายอัววนเสี้ยวครั้นเข้าปีใหม่ค่ายคลายป่วย ก็จัดแหงทหารจะยกไปตีอาเมืองญูโต สิมโพยจึงห้ามว่า ครั้งก่อนนั้นทำนเสียที่แก่โจโฉที่ตีบลก้าวต่อครั้งหนึ่ง ซองเท่งครั้งหนึ่ง เสียทหารเป็นอันมาก แล้วหารชึ่งเหลื่อนนั้นก็ยังอิดโรยอยู่ขอทำนยับยั้งบำรุงทหารให้มีกำลังก่อนแล้วจึงค่อยคิดการต่อไป

ขณะนั้นพอมาให้มาบากอัววนเสี้ยวว่า โจโฉยกกองทัพมาตั้งอยู่ริมแม่น้ำของโน แลกิตติศัพท์นั้นว่าจะยกมาตีให้ถึงเมืองกิจว่า อัววนเสี้ยวเจ้งดังนั้นจึงว่า แก่สิมโพยว่า เรายังยกกองทัพไปตีเมืองญูโตทำมาห้ามปรามไว้ บัดนี้โจโฉก ยกมาแล้ว ทำนจะนั่งอยู่ให้กองทัพมาตีถึงเชิงกำแพงเมืองหรือ ครั้งนี้เราจะยกไปล้างโจโฉเสียให้จัดได้ อัววนเสงผู้บุตรจึงว่า บิดาป่วยพึงจะค่ายคลายยังไน่หายสนิท ซึ่งจะยกกองทัพไปปันน์ โรคก็จะกำเริบมากขึ้น ข้าพเจ้าจะขออาสาคุณทหารไปทำการส่งความด้วยโจโฉ อัววนเสี้ยวก็ยอม แล้วแต่งหนังสือให้ไปเร่งกองทัพเมืองเชียงจิ้ว เมืองอัวจิ้ว เมืองเปียงจิ้ว ให้มาบรรจบอัววนเสง อัววนเสงนั้นตั้งแต่ได้ออกกรอบฟ้าสูบนเสียได้ก็มีใจกำเริบมา

ขณะเมื่ออัววนเสี้ยวให้ไปเร่งกองทัพทั้งสามหัวเมืองนั้น อัววนเสงมีได้อยู่ท่า จึงคุณทหารประมาณห้าหมื่นเศษ รับยกไปตั้งค่ายประชิดโจโฉ โจโฉเห็นดังนั้น ก็ให้เตียวเสี้ยวคุณทหารออกไปปวนด้วยอัววนเสง อัววนเสงขับม้าร้าววนเข้าสู่กันกับเตียวเสี้ยวได้สามเพลง อัววนเสงท่านกำลังเตียวเสี้ยวมีได้ก็ชักม้าหนีเตียวเสี้ยวขับม้าໄล่ผ่านทางอัววนเสงล้มตายเป็นอันมาก อัววนเสงพาทหารชึ่ง

เหลือตายนั้นรับหนีกลับเข้าไปในเมืองกิจว

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวรู้ว่าอ้วนซงแทรกหนีมา ก็ตกใจ โกรธชึ่งป่วยนั้น ก็กำเริบขึ้น อาเจียนโคลหิต ให้ลืออกมาถังหนึ่ง ล้มลงสลบอยู่กับที่ นางเล่าเชือผู้เป็นภารรยาเห็น ดังนั้น ก็ตกใจ จึงชวนหญิงคนใช้หันปวงอุ้มอ้วนเสี้ยวเข้าไปถึงที่ชั่งใน แล้วให้ หาสิมโพย ของกี่เข้ามาปรึกษา กัน ซึ่งจะให้อ้วนซงเป็นเจ้าเมืองกิจวแทนตัว

ขณะนั้นอ้วนเสี้ยวพื้นที่นั้น ได้ยินดังนั้นแต่เจรจาไม่ออก จึงเอามือซี้เข้าที่ อกของตัว แนะนำเล่าเชือเห็นอ้วนเสี้ยว เอาเมือซี้เข้าที่อกดังนั้น ก็เข้าใจว่าจะให้ อ้วนซงเป็นเจ้าเมือง จึงแกลงถามอ้วนเสี้ยว หัวจะให้คนหันปวงได้ยินประจักษ์ว่า เมืองกิจวนี้จะให้แก่อ้วนซงหรือ อ้วนเสี้ยวเจรจาไม่ออก ก็พยักหน้า เอา พอลม ปะทะขึ้นมา ร้องด้วยเสียงอันดัง แล้วกีชักเหลียวหลังมากลิ้นใจตาย

สิมโพยกับของกี่เห็นอ้วนเสี้ยวตายแล้ว ก็ช่วยกันแต่งการคุมอยู่ นาน เล่าเชือจึงให้อาตัว นางหันหัว ทั้งห้าคน ซึ่งเป็นภารรยาน้อยที่อ้วนเสี้ยวรัก ใครนั้นมาก่า เสีย แล้วคิดทึ่งห่วงกลัวว่าตายไปนั้นจะพบกับอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวจะผูกพัน รักใครร้อยอึก จึงให้อาตามมาตัดผมแล้ว แล้วสับหน้าเสียให้เป็นนาดแพล หัวจะให้อ้วนเสี้ยวพึงเกลียดซัง แล้วให้อาคอมพนิษห้าคนไปทึ่งเสีย อ้วนซง เห็นมารดาทำดังนั้น ก็คิดเกรงญาติพี่น้องของหญิงหันหัว คนจะมีใจพยาบาทแก่ มารดาแล้วตัว จึงให้หัวหารไปจับอาญาติพี่น้องหญิงหันหัว คนนั้นมาฆ่าเสีย ฝ่าย สิมโพยกับของกี่จึงแต่งการยกอ้วนซงขึ้นเป็นเจ้าเมืองกิจว แล้วแต่งหนังสือให้ ทหารถือไปถึงอ้วนถำกับอ้วนอี โภกันว่า บัดนี้อ้วนเสี้ยวถึงแก่ความตายแล้ว

ฝ่ายอ้วนถำยกกองทัพมาไกลัจฉึงเมืองกิจว พบผู้ถือหนังสือแจ้งเหตุ หันปวงว่าบิดาตายแล้ว จึงปรึกษากับเต่ากับชินแบงว่า บัดนี้บิดาเราถึงแก่ความ ตายแล้ว เราจะคิดประการใด กัวเต่าจึงว่า ตัวท่านเป็นบุตรผู้ใหญ่มิได้อยู่ในเมือง ข้าพเจ้าเห็นว่า สิมโพยกับของกี่จะให้อ้วนซงเป็นเจ้าเมืองแทนบิดาท่าน ขอท่าน เร่งยกเข้าไปในเมือง แล้วให้ชุนนางหันปวงปรึกษาตามประเพณี จึงจะควร ชินแบงก์ตอบว่า ซึ่งจะให้อ้วนถำเข้าไปถึงในเมืองนั้นไม่ได้ ด้วยสิมโพยกับของกี่ เป็นต้นคิด เกลือกจะทำกล่าวประการใดอันตรายจะมีแก่เราต่าง ๆ กัวเต่าจึงว่า ซึ่งท่านลงสัญดังนั้น ก็ชอบอยู่ จงให้หุดทหารไว้นี่ก่อน แต่ตัวข้าพเจ้าผู้เดียวจะ

ขออาสาเข้าไปในเมือง พังดูดีแลร้ายให้ประจักษ์ แล้วจึงจะคิดอ่านต่อไป อ้วนถ้ากับชนเบ็งกีเห็นด้วย กัวเต่ากีลาอ้วนถ้ารับเข้าไปหาอ้วนซง อ้วนซงจึงถามกัวเต่าว่า อ้วนถ้าพี่เรามาด้วยหรือไม่ กัวเต่าจึงบอกว่า อ้วนถ้ารู้หนังสือชึ้นให้เร่งกองทัพนั้น ก็รับยกมาตั้งอยู่นอกเมือง แต่อ้วนถ้าเป็นปัจจุบันป่วยอยู่ บัดนี้ใช้ให้ข้าพเจ้าเข้ามาพังดูว่าจะยกกองทัพไปรุณโจโฉเมื่อใด อ้วนซงจึงว่าเมื่อบิตายังไม่ตายนั้น ได้ส่งไว้ให้เราเป็นเจ้าเมืองกิจวิ่ง ให้อ้วนถ้านั้นคงอยู่เป็นเจ้าเมืองเชียงจิ่ว บัดนี้โจโฉก็ยกกองทัพมาตั้งอยู่ริมแม่น้ำของโน้ะ ท่านจะกลับออกไปบุกแก้อ้วนถ้าให้ยกเป็นกองหน้าไปทำการสังคมารด้วยโจโฉก่อน แล้วเราจะยกกองทัพไปช่วยกัวเต่าจึงตอบว่า อ้วนถ้าส่งข้าพเจ้ามาให้แจ้งเนื้อความแก่ท่านว่า ในกองทัพชึ่งยกมาบัดนี้หามีผู้ใดซึ่งมีสติปัญญาจะปรึกษาการสังคมารไม่ อ้วนถ้าจะขอสิมโพยกับของกีไปด้วยจะได้ช่วยคิดการ อ้วนซงจึงว่าซึ่งเราจะยกเป็นกองหลวงไปนี้ กีจะได้อาศัยแต่ความคิดสิมโพย ของกี เมื่ออ้วนถ้าให้มายอไปแล้ว เราจะได้ผู้ใดเป็นที่ปรึกษาเล่า กัวเต่าจึงว่าถ้าท่านไม่ให้ทั้งสองคน กีขอแต่สิมโพยหรือของกีไปด้วยแต่สักคนหนึ่งเดิด อ้วนซงมิได้รู้กลอุบายน ครั้นจะชัดอ้วนถ้ากีไม่ได้ จึงเชียนชื่อสิมโพย ของกีเสียงหาย ถ้าจับถูกชื่อผู้ใดก็จะให้ผู้นั้นไป อ้วนซงจับถูกชื่อของกีกับนังคับให้ของกีไป แล้วอ้วนซงกีแต่งหนังสือให้ไปถึงอ้วนถ้าว่า เรายังคงกีมาเป็นที่ปรึกษา ให้อ้วนถ้ายกเป็นกองหน้ารับเข้าไปทำการสังคมารด้วยโจโฉ เราจึงจะยกกองหลวงไปช่วย กัวเต่ากับของกีก็รับเอาหนังสือแล้วลาอ้วนซงไปถึงกองทัพอ้วนถ้า ของกีนั้นเห็นอ้วนถ้ามิได้ป่วยเหมือนคำกัวเต่ากีคิดฉุกใจไม่มีความสนใจ กัวเต่าจึงส่งหนังสือให้อ้วนถ้า

อ้วนถ้าแจ้งในหนังสือดังนั้นกีกรจะให้ฆ่ายองกีเสีย กัวเต่าห้ามไว้แล้วเข้าไปกระชิบว่าแก่อ้วนถ้าว่า ครั้นนี้กองทัพโจโฉยกล่วงแคนเข้ามา อันของกีนี้อยู่ในเมืองมีเรา ซึ่งท่านจะด่วนจะเสียนั้นไม่ควร ขอให้ท่านงดไว้ก่อน ทำเป็นไม่รู้เท่าอ้วนซง เรายุตสำหรับคิดอ่านทำการสังคมารบพุ่งโจโฉให้สำเร็จแล้ว จึงค่อยคิดอ่านอาเมืองกิจวิ่งกีจะได้โดยง่าย อ้วนถ้าเห็นชอบด้วย จึงยกกองทัพไปถึงต่านลลิหยง

ฝ่ายโจโฉแจ้งดังนั้น กียกล่วงไปตั้งประชิดค่ายอ้วนถ้าอยู่ อ้วนถ้าจึงให้

อังเจี้ยวกุมทารยกอกไปรบด้วยโจโฉ โจโฉกັນພາທຫາຮອກໄປຢືນມ້າອູ່ຫຼັກ ຄ່າຍ ແລ້ວໃຫ້ຫລົງຄຸນທາຫາຮອກຮົມຕ້ວຍອັງເຈິ່ງໄດ້ທ້າເພັງ ຫຼົງເຫວານແຫ່ງຖຸກ ອັງເຈິ່ງວິກມ້າຕາຍ ໂຈໂຣເຫັນໄດ້ທີ່ກີ່ຂັບທາຫາເຂົ້າໄລ່ມ່າພັນທາຫາອັນດຳລັ້ມຕາຍເປັນ ອັນນາກ ຄຽນເວລາຈຸນຄໍາໂຈໂຣກັນພາທຫາຮກລັບເຂົ້າຄ່າຍ ອັນດຳຈຶ່ງໃຫ້ທາຫາຮັກຫາ ຄ່າຍໄວ້ເປັນນັ້ນຄົງ ແລ້ວແຕ່ງໜັນສືອໃຫ້ມ້າໃຫ້ໄປຊອກອງທັພອັນຊົມມາຊ່ວຍ

ອັນຊົມແຈ້ງໃນໜັນສືອດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງປະກາດກັບສົມໄພຍເຫັນພຽມກັນແລ້ວ ກີ່ຈັດແຈ້ງທາຫາທ້າພັນໃຫ້ຍົກໄປຊ່ວຍອັນດຳ ຝ່າຍມ້າໃຫ້ໂຈໂຣຮູ້ ກີ່ເອາເນື້ອຄວາມຮັບໄປ ບອກແກ່ໂຈໂຣວ່າ ບັດນີ້ອັນຊົມໃຫ້ທາຫາຮັກມາຊ່ວຍອັນດຳ ໂຈໂຣແຈ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ໄຫ້ ລີເຕີຍນ ຖັນຈິນຄຸນທາຫາໄປສັດຕິທາຫາອັນຊົມ ລີເຕີຍນກັບປັນຈິນຄຸນທາຫາຮັບອັມໄປສັດມ່າພັນທາຫາທັງທ້າພັນນັ້ນລັ້ມຕາຍລື້ນ

ຝ່າຍອັນດຳຮູ້ຊ່າວວ່າອັນຊົມໃຫ້ທາຫາມາຊ່ວຍທ້າພັນ ແລ້ທາຫາໂຈໂຣໄປສັດ ມ່າພັນເສີຍກີ່ໂກຮົດ ວ່າອັນຊົມໄມ່ຍົກມາຊ່ວຍເໝືອນດ້ວຍຄໍາ ຈຶ່ງດ້າຍອົງກີ່ເປັນຂ້ອຍໃນ ຊັ້ນ ອົງກີ່ຈຶ່ງວ່າທ່ານຍ່າເພື່ອໂກຮົດກ່ອນ ຊັ້ນເຈົ້າຈະໃຫ້ມີໜັນສືອໄປດິດອັນຊົມ ໃຫ້ຍົກ ກອງທັພມາເອງໃຫ້ຈຶ່ງໄດ້ ແລ້ວອົງກີ່ກີ່ແຕ່ງໜັນສືອເປັນໃຈຄວາມວ່າ ໃຫ້ອັນຊົມບົກ ກອງທັພມາຊ່ວຍ ຄຽນແຕ່ງໜັນສືອແລ້ວສົງໃຫ້ອັນດຳ ອັນດຳຈຶ່ງໃຫ້ມ້າໃຫ້ຄົວໄປໃຫ້ອັນຊົມ

ຝ່າຍອັນຊົມແຈ້ງໃນໜັນສືອນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງປະກາດກັບສົມໄພຍວ່າ ຜົ່ງອົງກີ່ຈະໃຫ້ເຮັດກອງທັພໄປຊ່ວຍອັນດຳນັ້ນ ທ່ານຈະເຫັນປະກາດໄດ້ ສົມໄພຍຈຶ່ງວ່າ ການສົ່ງ ທ່ານໄດ້ເປັນເຈົ້າເມືອນນີ້ ກົວເຕົກມີສົດປັນຍາເຫັນຈະຮູ້ເຫຼຸ່ງ ທາກຄົດກັນກັບອັນດຳ ທ່ານລຸນາຍມາຂອງອົງກີ່ໄປຊ່ວຍຄົດກາຮັດຄະນະ ແລ້ວຈະຍົກລັບມາຕີເອານົມກີ່ຈຶ່ງ ບັດນີ້ຜົ່ງອັນດຳໃຫ້ອົງກີ່ມີໜັນສືອມາຂອງກອງທັພໄປຊ່ວຍນັ້ນ ທ່ານຍ່າຍົກໄປເລີຍ ອັນດຳຫຼືຈະຕ້ານທານຄວາມຄົດແລ້ມືອໂຈໂຣໄດ້ ເຮັດຈຶ່ງໄວ້ໃຫ້ອັນດຳພ່າຍແພັກໂຈໂຣ ຄົດວ່າອຸປະນາເໝືອນຍືມມືອໂຈໂຣໄຫ້ມ່າອັນດຳເສີຍ ອັນຊົມເຫັນຫອບດ້ວຍ ຈຶ່ງ ແຕ່ງໜັນສືອຕອບໄປກ່າ ຜົ່ງຈະໃຫ້ຍົກກອງທັພໄປຊ່ວຍນັ້ນໄມ້ໄດ້ ດ້ວຍໂຈໂຣກີ່ລ່ວງເຂົ້າມາໃນແດນເຮົາ ຈໍາເຮົາຈະຕັ້ງຮັກຫາເມືອງໄວ້ ດັ່ງນັ້ນຈະໃຫ້ຍົກກອງທັພໄປຊ່ວຍນັ້ນໄປໃຫ້ອັນດຳ ອັນດຳແຈ້ງໃນໜັນສືອດັ່ງນັ້ນກີ່ໂກຮົດ ຈຶ່ງໃຫ້ເອາຕັ້ງອົງກີ່ໄປມ່າເສີຍ ແລ້ວປະກາດກັບ ກົວເຕົາ ຜົນນັ້ນວ່າ ເຮັດຈະເຂົ້າທ່າຮັກການດ້ວຍໂຈໂຣຈຶ່ງຈະມີຄວາມສຸຂສົນໄປ ກົວເຕົາ

กับชินเบ็งยังมิได้ตอบประการใด

ฝ่ายม้าใช้รักกิจติศพท์ดังนั้น จึงเอาเนื้อความไปปะอภิแก่อ้วนซงตามคำอ้วนถ้าปรึกษา อ้วนซงแจ้งดังนั้นจึงปรึกษากับสิมโพยกว่า แม้เราจะไม่ไปช่วยอ้วนถ้า อ้วนถ้าก็จะเข้าด้วยใจ เห็นเมืองเราะเสียเป็นมั่นคง สิมโพยก็เห็นชอบด้วย อ้วนซงจึงให้สิมโพยกับโซชินายทหารอยู่รักษาเมือง แล้วให้เกณฑ์ลิกลองกับลิเชียงพ่น้องคุมหาหารสามหมื่นเป็นกองหน้า อ้วนซงคุมหาหารเป็นอันมากเป็นกองหลวงหนุนไปตั้งอยู่ใกล้ค่าย หวังจะช่วยอ้วนถ้าทำศึกด้วยใจ

ฝ่ายอ้วนซึกับโภกันรู้ข่าวดังนั้น ก็เกณฑ์ทหารยกมาตั้งค่ายเป็นลำดับต่อค่ายอ้วนซงไป พomo ม้าใช้อาเนื้อความมาบอกอ้วนถ้าว่า อ้วนซงกับอ้วนซึและโภกันยกมาช่วย อ้วนถ้ามีความยินดี ก็มิได้คิดอ่านซึจะไปเข้าด้วยใจ แล้วให้ตั้งมั่นดูห่วงทีกองทัพทั้งสามเมือง จะรบพุ่งด้วยใจโปรดประการใด

ในขณะนั้นอ้วนซง อ้วนซึ โภกัน คุมหาหารอกรบรุ่งเสียที่แก่ใจทุกครั้ง ถึงสิบเจ็ดสิบแปดวัน ทหารต้องอาวุธล้มตายเป็นอันมาก ครั้นอยู่มารวันหนึ่ง ใจโฉนเด็นได้ที จึงจัดแสงทหารเป็นสี่กอง ยกเข้าตีหักหาญพร้อมกันทั้งสี่ค่าย ทหารทั้งสามเมืองล้มตายบ้าง แตกหนีไปบ้าง จับได้บ้าง อ้วนถ้ากับอ้วนซง อ้วนซึ โภกันเห็นจะต้านทานมิได้ก็ทิ้งค่ายเสีย พากหารชึ่งเหลือนหนึ่นกลับไป ใจโฉนคุมหาหารยกติดตามไป

ฝ่ายอ้วนถ้ากับอ้วนซงนั้นหนีเข้าในเมืองกิจวิ่งได้ แล้วให้ทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้ แต่อ้วนซึกับโภกันคุมหาหารตั้งค่ายรับใจโดยยุ่งอกเมือง ใจโฉนเกณฑ์ทหารให้ตั้งค่ายลง แล้วคุมหาหารไปตีค่ายอ้วนซึ โภกันเป็นหลายครั้งก็มิได้กุยแกก็จงว่าแกใจโฉวว่า อ้วนเสี้ยว ก็ตายแล้ว อันทหารชึ่งเราจับไว้ได้นั้นบอกว่า บุตรอ้วนเสี้ยวทั้งสามคนนั้นก็แก่งแย่งกันอยู่ ผู้น้อยจะตั้งตัวเป็นใหญ่ ครั้นนี้ หากมีศึกมาจึงเข้าประนอมช่วยกันคิดอ่านป้องกันเมือง แม้ว่าว่างศึกอยู่ ต่างคนต่างจะแข็งเมืองไว้ก็จะเกิดรูปพุ่งกันขึ้นเอง ขอให้ทำลายเมืองกิจวิ่งเสียก่อน ยกกองทัพไปตีอาเมืองเกงจิ่วแล้วเมืองฝ่ายใต้กำจัดเล่าเปี้ยวเสียก่อน ฝ่ายบุตรอ้วนเสี้ยวทั้งสามคนนั้นเห็นกองทัพเราเลิกไป ก็จะคิดอ่านรูปชิงเมืองกันขึ้นเอง เมื่อเห็นกำลังถอยลงแล้วจึงหอยกามาตีอาเมืองกิจวิ่งก็จะได้โดยง่าย

ใจโน้ตเห็นชอบด้วยจึงเลิกกองหัพกลับมาถึงค่ายท่าบลิทยัง จึงแต่งให้กาเชียง คุ่มทหารตั้งขัดหัพอยู่ตานบันน์ แล้วให้ใจหองคุ่มทหารถอยไปตั้งขัดหัพระหวั่ว rim แม่น้ำของโหไว้ ใจโน้ตจึงให้จัดแสงไฟ แล้วยกกองหัพลงไปทางหัวเมืองฝ่ายใต้ ฝ่ายอ้วนธีกับโภกันเห็นใจโน้ตเลิกหัพกลับไปก็มีความยินดี ต่างคนต่างก็ยกหัพกลับไปเมือง

ขณะนั้นอ้วนถำยังอยู่ในเมืองกิจิ้ว จึงลองปรึกษากับกัวเต่า ชินเบี้ยงว่า ตัวเราเป็นบุตรใหญ่ อ้วนซงนั้นเป็นบุตรภรรยาน้อย หัวอายุก็อ่อนกว่าเรา ซึ่งจะเป็นใหญ่ในเมืองกิจิ้วนี้เราไม่ยอม ท่านหั้งสองจะเห็นประการใด กัวเต่าจึงว่า ท่านจงจัดแสงไฟรอ ก็ไปตั้งอยู่นอกเมือง แล้วเกณฑ์ทหารไปชุมไว้ จึงให้เข้ามาบอกอ้วนซง สิมโพiy ว่า ท่านจะยกกลับไปเมือง แล้วให้เชญอ้วนซง สิมโพiy ออกมากินโต๊ะ จึงให้ทหารซึ่งซุ่มอยู่นั้นจับอ้วนซงกับสิมโพiy ผ่าเสีย เมืองกิจิ้ว ก็จะได้แก่ท่าน อ้วนถำเห็นชอบด้วย จึงพาทหารออกมาตั้งอยู่นอกเมือง จัดแสงไฟ พร้อมตามคำกัวเต่า พ่อองสิ้วที่ปรึกษาอ้วนถามาแต่เมืองเชียงจิ้ว อ้วนถำเห็น ของสิ้วมาก็มีความยินดี จึงเล่าความซึ่งคิดจะทำร้ายอ้วนซงนั้นให้ฟัง องสิ้วจึงว่า อันธรรมดายังน้องกันนั้น อุปมาเหมือนหนึ่งแขนซ้ายแขนขวา เหตุใดท่านจะมาคิดใจเบาตัดแขนซ้ายขวาเสียนั้นไม่ควร เมื่อท่านทำร้ายแล้วตัดพ้นน้องเสียได้นั้น ข้าพเจ้าเห็นจะไม่มีความสนใจ แล้วท่านจะเอาผู้อื่นมาเป็นพืนอง เขายังจะมีใจเจ็บร้อนด้วยท่านหรือ ซึ่งท่านจะฟังคำนสอนพลอยุยงนั้นไม่ควร ด้วยเขาเป็นคนคิดสั้น จะเอาบ่าเห็นใจปักแต่ครุ่นหนึ่งยามหนึ่งเท่านั้น

อ้วนถำได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงขับองสิ้วออกไปเสียจากที่ แล้วให้คนใช้เข้าไปเชญอ้วนซง สิมโพiy ตามคำกัวเต่าว่า คนใช้ก็เข้าไปบอกอ้วนซง สิมโพiy ว่า อ้วนถำให้เชญออกไปกินโต๊ะ อ้วนซงจึงปรึกษากับสิมโพiy ว่า ซึ่งอ้วนถำให้มาหาเราออกไป กินโต๊ะนั้นท่านจะเห็นประการใด สิมโพiy จึงว่า ซึ่งอ้วนถำให้มหาหากไป ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นความคิดกัวเต่าทำกลอุบายน ถ้าจะออกไปบัดนี้ก็จะมี อันตรายเป็นมั่นคง แม้จะฟันไว้ฉะนี้ อ้วนถำกับกัวเต่าก็จะมีความคิดแก้ขึ้น ขอให้ท่าน ยกกองหัพออกไปจับอ้วนถำกับกัวเต่ามาผ่าเสีย เมืองเรางึงจะลื้นเสียง หานาม อ้วนซงเห็นชอบด้วยก็เกณฑ์ทหารได้ห้ามนียกออกไปนอกเมือง

ฝ่ายอ้วนถำเห็นอ้วนซงคุณทหารยกเป็นกระบวนการทัพออกมานี้แล้วว่า อ้วนซงรู้กลอุบາยทั้งปวง และอ้วนถำได้กระถือหานขึ้nm้าพาทหารออกไป แล้วร้องว่าแก่อ้วนซงว่า ตัวมีคงคิดดีอยาพิชัยให้บิดากูกินจนถึงแก่ความตาย แล้วตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเมืองใหญ่ จะมังคับบัญชาภูซึ่งเป็นพื้นที่นั้นเห็นชอบอยู่แล้วหรือ

อ้วนซงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าเข้ารบกับอ้วนถำเป็นสามารถ อ้วนถำหานกำลังอ้วนซงไม่ได้ ก็ขับม้าพาทหารทั้งปวงหนีไป อ้วนซงไม่ถูกพันทหารอ้วนถำล้มตายเป็นอันมาก ครั้นจะตามอ้วนถำไปเห็นจะไม่ทันจึงพาทหารกลับเข้าเมือง อ้วนถำเห็นอ้วนซงกลับไปแล้ว จึงพาทหารซึ่งเหลืออยู่ แล้วคิดจะยกกลับไปแก้แค้นอ้วนซง จึงให้เงยมเพ็กคุณทหารเป็นกองหน้า ตัวนั้นเป็นกองหลัง ยกกลับไปจะจับอ้วนซง

ฝ่ายอ้วนซงรู้ดังนั้น จัดแจงทหารแล้วยกอุกมาจะรบด้วยอ้วนถำ เงยมเพ็กจึงขับม้าขึ้นไปหน้าทหาร และร้องว่ากล่าวแก่อ้วนซงเป็นข้อหมายช้า อ้วนซงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ขับม้าออกไปจะรบกับเงยมเพ็ก ลิกองจึงร้องห้ามว่า ชึ่งท่านจะออกไปรบกับเงยมเพ็กนั้นไม่ควร ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปเอง และลิกองก็ขับม้าออกไปรบด้วยเงยมเพ็กได้ท้าเพลง ลิกองเอ Hawthorn แหงถูกเงยมเพ็ก ตกม้าตาย อ้วนถำเห็นเสียทีตั้งนั้นก็ขับม้าพาทหารซึ่งเหลือนั้น รีบหนีเข้าไปอยู่ในเมืองเพงวนกวนชึ่งเป็นเมืองขึ้น รักษาหน้าที่เชิงเทินไว้เป็นมั่นคง

ฝ่ายอ้วนซงยกตามไปเห็นดังนั้น จึงให้ทหารล้อมเมืองไว้ได้สามด้าน กัวเต่าจึงว่าแก่อ้วนถำว่า ชึ่งจะตั้งรับอยู่ในเมืองนี้เห็นไม่ได้ ด้วยเสบียงอาหารก็น้อย ทั้งทหารอ้วนซงก็มีใจกำเริบ ขอให้ทำมีหันสือไปอ่อนน้อมต่อใจໂใจ ให้ใจโดยกماติเมืองกิจว์ อ้วนซงก็จะยกทัพกลับไปต้านทานใจໂใจ ท่านจึงยกตีเป็นทัพกระบวนออกไป เห็นอ้วนซงจะเสียทีเป็นมั่นคง อันใจโดยกทพมานั้นเป็นทางกันดารด้วยเสบียงอาหาร เม้มราชิดอ่านกลับรบพุ่งด้วยใจໂใจก็จะมีชัยชนะโดยง่าย ชึ่งข้าพเจ้าคิดทั้งนี้เห็นได้การทั้งสองฝ่าย อ้วนถำเห็นชอบด้วยจึงปรึกษาว่า ท่านจะเห็นผู้ใดซึ่งมีความคิดพอจะถือหันสือไปให้ใจໂใจ กัวเต่าจึงว่า ชนผึซึ่งเป็นเจ้าเมืองเพงวนกวนอยู่นี้มีสติปัญญา และก็เป็นน้องชินแบง ถ้าให้ถือหันสือไป เห็นจะพูดจาให้ใจโดยกมาได้

อ้วนกำจึงให้แต่งหนังสือเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าอ้วนถำขออ่อนน้อมคำนับมาแก่มหาอุปราช ให้ยกกองทัพมาช่วยกำจัดอ้วนซงซึ่งคิดมิชอบเสียข้าพเจ้าจะตีเป็นทัพกระหนาบ ถ้าสำเร็จการแล้วข้าพเจ้าก็จะทำการสามิภักดีด้วยห่านสีปีปี ครั้นแต่งเสร็จแล้วก็ส่งให้ชนผีถือไป จึงสั่งว่าห่านจะคิดอ่อนว่าก่อให้ใจโกรธมากให้จงได้ แล้วแต่งทหารสามพันไปส่งชนผีให้พั้นกองทัพอ้วนซงชนผีรับเอาหนังสือแล้วก็ลาไปกับทหารสามพัน ครั้นพั้นกองทัพอ้วนซงแล้วชนผีก็ขับม้ารีบไปหาโจโฉทางเมืองทิศใต้แต่ผู้เดียว

ฝ่ายโจโฉครั้นยกมาถึงเมืองเชียงเปงกวนแคนเมืองเกงจัว เล่าเปียวรูจิงจัดแข่งทหารให้เล่าเปียวยกอกไปปวนด้วยโจโฉ ขณะนั้นพอชนผีมาถึง จึงบอกเนื้อความแล้วส่งหนังสือให้ทหารเอาเข้าไปให้โจโฉ โจโฉรับเอาหนังสือมาอ่านดูแจ้งเนื้อความแล้ว จึงปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงว่า อ้วนถำมีหนังสือมาอ่อนน้อมแก่เรา ห่านทั้งปวงจะเห็นประการใด เทียบทะจึงว่าครั้นนี้เห็นอ้วนถำจะเสียที่แก่ อ้วนซงแล้ว จึงมีหนังสือมาอ่อนน้อม หวังจะให้ห่านยกไปช่วยกำจัดอ้วนซงเสียแลเนื้อความทั้งนี้ห่านอย่าได้เชื่อฟัง

ลิวยอกกับหมันทองจึงว่า เดิมห่านยกกองทัพมาหวังจะกำจัดเล่าเปียว ซึ่งห่านจะเชื่อถืออ้วนถำแลยกกองทัพกลับไปปั้นไม่ควร Chun Yiu จึงว่า ซึ่งห่านทั้งสามคนนี้ว่าเรามีไม่เห็นด้วย ทุกวันนี้แผ่นดินเป็นเจลาจล หัวเมืองทั้งปวงก็เข้มแข็ง อันเล่าเปียนนั้นได้เป็นใหญ่ในเมืองเกงจัว เมืองขึ้นก็มีเป็นหลายตำบล แต่เล่าเปียนนั้นมีสติปัญญาดี มิได้คิดให้แคนเมืองกว้างขวางออกไป อันอ้วนเสี้ยวถึงตัวตายแล้วก็ตี แต่ลูกหลานว่าเครือยังมีอยู่เป็นอันมาก เมืองใหญ่ ก็มีอยู่ถึงสิหามีเมือง เมืองขึ้นก็มีเป็นหลายตำบล ทั้งทหารก็มีอยู่ประมาณร้อยหมื่นเศษ ถ้าลูกหลานพื้นของอ้วนเสี้ยวประคิดกัน เห็นผู้อ่อนจะไม่ไปย้ายได้ บัดนี้ อ้วนถำกับอ้วนซงผิดใจกัน อ้วนถำให้มาอ่อนน้อมต่อห่าน ถึงจะคิดเป็นกล ประการใดก็เห็นจะได้ที่เรา ขอให้ยกกองทัพไปเป็นที่ช่วยอ้วนถำกำจัดอ้วนซงเสีย แล้วจึงคิดอ่อนรับเอาอ้วนถำก็จะได้โดยง่าย

โจโฉได้ฟัง Chun Yiu ว่าเห็นชอบด้วย จึงให้หาตัวชนผีมา กินโต๊ะ แล้วโจโฉ ถามชนผีว่า ซึ่งอ้วนถำให้หนังสือมาถึงเรานี้ โดยสุจริตหรือเป็นกลอุบาย ชนผี

จึงตอบว่า ชึ่งท่านกามทั้งนี้ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ ชึ่งข้อจริงแล้วเท็จนั้นทำมาอุปราช จงดาริดูก็จะรู้แจ้ง อันอ้วนเสี้ยวนั้นทำสิ่งครามก็พ่ายแพ้แก่ท่านเป็นหลายครั้ง แล้วอ้วนเสี้ยวนมีได้เชือที่ปรึกษากลับเอาโทษถึงตากบ้าง ถอดอกออกเสียจากที่บ้าง ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงอิดโรยย่อห้อ การศึกจึงเสียไป จนตัวอ้วนเสี้ยวนก็ถึงแก่ความตาย บัดนี้อ้วนกำกับอ้วนซงซึ่งกันเป็นใหญ่ บรรดาคนทั้งปวงก็แจ้งอยู่ว่า แซ่อ้วนจะสถาบันสูญแล้ว จึงบังเกิดให้เป็นทั้งนี้ ขอให้ยกไปตีอาเมืองกิจว อ้วนซงก็จะเป็นกังวลหลังจะยกมารบพุ่งกับท่าน อ้วนกำก็จะตีกราหนานมา แซ่อ้วนครั้งนี้อุปมาเหมือนใบไม้แห้งอันหล่นเมื่อเทศกาลแล้ว ตัวท่านดังเพลิงป่าอันต้องลมก็จะไหม้ใบไม้ทั้งนั้นเป็นจุณไป ชึ่งท่านจะตั้งรับเมืองเกงจ่าวอยู่ฉะนี้เห็น ไม่ควร ด้วยเล่าเปียວทำบุญบำรุงอาณาประชาราษฎร์มีความสุขอยู่ อันหัวเมืองฝ่ายเหนืออนันนกляเซ็งยิ่งกว่าหัวเมืองทั้งปวง แม้ท่านปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือ ทราบคำแล้ว การทั้งปวงก็จะเป็นสิทธิ์แก่ท่าน ข้าพเจ้าว่าทั้งนี้ท่านดาริดูจงควร

ใจโดยได้ฟังแจ้งใจทุกประการแล้วก็มีความยินดี จึงแกลงสรรเสริญ ชินผิวว่า ถ้าแต่ก่อนเราได้พบท่านการสิ่งไรก็จะสมความประณานโดยเร็ว แล้วใจโดยกอกองหัวพะกะลับไปตีเมืองกิจว เล่าปี่เห็นใจโดยกอกองหัวพะกะลับไป ก็คิดเกรงว่า ใจจะทำกลอุบัยก็ไม่ยกติดตาม จึงพาทหารทั้งปวงกลับเข้าเมืองเกงจ่าว

ฝ่ายอ้วนซงรู้กิตติศัพท์ว่าใจโดยกอกองหัวพะกะลับข้ามแม่น้ำของโอมากจะตี เอาเมืองกิจว จึงให้ลิกอง ลิเชียงคุมหาหารป้องกันนายหลัง แล้วอ้วนซงก็เลิกหัวพะกะลับมาไว้กษาเมือง

ฝ่ายอ้วนกำเห็นดังนั้นก็คุมทหารออกจากเมือง รับตามไปทางประมาน สี่ร้อยเส้น เห็นลิกอง ลิเชียงคุมหาหารสักดิททางไว้ อ้วนกำจึงขับม้าขึ้นไปแล้วร้อง ว่าแก่ลิกอง ลิเชียงว่า บิดาเราเลี้ยงท่านให้มีความสุขเป็นอันมาก บัดนี้บิดาเรา ตายแล้ว อ้วนซงเป็นผู้น้อยตั้งตัวเป็นใหญ่ให้ผิดประเพณี ตัวท่านอยู่ในเมืองก็ มีได้ทัดทาน แล้วข้าเข้าด้วยอ้วนซงผู้กระทำผิด คงคิดกันมารบพุ่งเราะนี้ตัว เห็นชอบอยู่หรือ

ลิกอง ลิเชียงได้ฟังดังนั้น ไม่รู้ที่จะตอบประการใด ก็ลงจากม้าทั้งอาวุธ เสียวิ่งเข้าไปคำนับอ้วนกำแล้วว่า ชึ่งข้าพเจ้าผิดทั้งนี้เพราะใจเบา ข้าพเจ้าขอ

อภัยโภสเสียเดิ อ้วนถำจึงตอบว่า ชีงทำ่นมาลุกแก่โภสกับเราทั้งนี้ก็ขอบใจแล้ว
บัดนี้เราจะชวนกันไปค่านับໂຈໂใจ แล้วอ้วนถำก็พาลิกอง ลิเชียงกับทหารทั้งปวง^{ปวง}
อ้อมเมืองกิจิวไปถึงค่านับໂຈໂใจ

ฝ่ายโใจโใจเห็นก็มีความยินดี จึงว่าแก่อ้วนถำว่า ตัวทำ่นมาอ่อนห้อมต่อ
เรา เรา ก็ขอบใจนัก ถ้าสำเร็จการสองครั้มแล้ว เราจะยกบุตรเราให้เป็นภารยาท่าน
แลลิกองกับลิเชียงนั้นเราจะเลี้ยงให้ถึงขนาด อ้วนถำได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี
จึงว่าขอให้ท่านแร่ยอกกองหัพเข้าตีเอามีองกิจิว โใจโใจจึงแกลงตอบว่า เรามาทำ
การศึกครั้งนี้ก็หลายเดือนแล้ว กองล่าเลี้ยงชีงส่งเสบียงอาหารนั้นได้ความลำบาก
นัก ด้วยทางไกลกันมาก เราจะให้ชุดคล่องแต่แม่น้ำกีชุยตลอดถึงแม่น้ำເປັກທກ
ให้เรือเดินเข้ามาส่งลำเลี้ยงได้จึงจะทำการได้ถันด อันตัวท่านจะยกกองหัพไปปั้ง
อยู่เมืองเพงวนกว่าก่อนเดิ เอาแต่ลิกอง ลิเชียงไว้ด้วยเรา โใจโใจจึงตั้งลิกอง
ลิเชียงขึ้นเป็นนายทหาร แล้วก็เลิกกองหัพถอยมาตั้งอยู่ตำบลล่ายลิหง จึง
เกณฑ์ให้ทหารชุดคล่องแต่แม่น้ำกีชุยตลอดถึงแม่น้ำເປັກທກ

ฝ่ายอ้วนถำก็คุมทหารกลับไปถึงเมืองเพงวนกว่า กัวเต่าจึงว่าแก่
อ้วนถำว่า ชีงโใจจะยกบุตรให้เป็นภารยาท่านนั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่เหมือนปากว่า
บัดนี้ตั้งให้ลิกอง ลิเชียงเป็นนายทหาร แล้วเอาไว้ใช้สอยนั้น เห็นว่าโใจโใจแกลง
คิดอ่านยกย่องไว้ให้เป็นใจทำการด้วย ชีงโใจทำทั้งนี้อุปมาเหมือนต้อนปลา
เข้าไซ ถ้าทำนเชื้อฟังโใจโใจแล้ว ข้าพเจ้าเห็นตัวท่านแล้วหัวเมืองฝ่ายเหนือจะมี
อันตรายต่าง ๆ ด้วยความคิดโใจเป็นมั่นคง ขอให้ท่านทำตราสำหรับที่นาย
ทหารสองดวง ให้คนใช้อาไปให้ลิกอง ลิเชียงแล้วสั่งความลับไปว่า ให้ลิกอง
ลิเชียงคิดถึงท่าน อย่าเป็นใจด้วยโใจ ถ้าโใจโดยกองหัพเข้าตีอ้วนซงแล้ว ให้ลิ
กอง ลิเชียงคิดการเป็นไส้ศึก แม่ได้ทีประการใด ให้นอกมาถึงเรา เราจึงจะยก
เข้าทำร้ายโใจ

อ้วนถำเห็นชอบด้วยจึงให้ทำตราสองดวง แล้วส่งให้คนใช้เป็นการลับ
ให้ลอบบอกลิกอง ลิเชียงตามคำอ้วนถำสั่ง ลิกอง ลิเชียงกลัวจะไม่พันผิด จึงทำ
เป็นเอกสารนั้นไปให้โใจดู ว่าอ้วนถำให้มา แต่ข้อความลับนั้นมิได้บอกให้แจ้ง
โใจเห็นตราดังนั้นจึงว่า ชีงอ้วนถำให้ตราสำหรับที่มาแก่ท่านทั้งสองนี้ เพราะ

อ้วนถ้าคิดจะทำร้ายต่อเรา หวังจะให้ท่านทั้งสองเป็นไส้ศึก ท่านจะรับเอาตรานี้ไว้ ข้อซึ่งอ้วนถ้าสั่งมาดีแล้วยันนั้นท่านจะรับเอาว่าจะทำตาม เม้มเรายกกองทัพไปกำจัดอ้วนชงเสียแล้ว เราจึงจะยกไปฆ่าอ้วนถ้าเสีย ลิกอง ลิเชียงเห็นความคิดใจในล่วงรู้ดังนั้น ก็เกรงอยู่มิได้บอกคนใช้อ้วนถ้าประการใด

ฝ่ายอ้วนชงรู้ว่าโจโฉให้ชุดคลองดังนั้น จึงปรึกษาด้วยสิมโพยว่า ชื่่อใจโนดีดทำการดันนี้หวังจะให้ส่งเสบียงโดยสะพาน ท่านจะคิดป้องกันประการใด สิมโพยจึงว่า ให้มีหนังสือไปถึงอินไก่เจ้าเมืองบูรุณชื่นแห่งเรา ให้ยกกองทัพมาตั้งอยู่ ณ แคนเมืองมอเสีย และให้จ้องกิซึ่งคุณเสบียงอยู่เมืองเชียงตั้งนั้น ให้คุณทหารมาตั้งอยู่แคนเมืองชันตัน และโจโฉก็จะไม่อาจยกเข้าตีเมืองกิจิว เพราะเกรงทัพทั้งสองนี้จะตีวากหลัง ท่านจึงจัดกองทัพไปตีเมืองเพงวนกวนได้แล้ว จึงยกมาบรรจบกันกับทัพหัวเมืองทั้งสองนั้นไปโฉมตีโจโฉก็จะแตกไปโดยง่าย อ้วนชงเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือไปถึงหัวเมืองทั้งสองให้ยกมาตั้งอยู่ตามคำสิมโพยว่า และให้ตันเหลมกับสิมโพยอยู่รากษาเมือง อ้วนชงจัดแจงทหารพร้อมแล้วจึงให้ม้าเอี่ยนกับเตียวคิคุณทหารเป็นกองหน้า ยกไปจะตีอาเมืองเพงวนกวน

ฝ่ายอ้วนถ้ารู้ว่าอ้วนชงยกกองทัพมา จึงแต่งหนังสือให้ม้าใช้ถือไปถึงโจโฉให้ยกมาช่วย โจโฉแจ้งในหนังสือดังนั้น จึงว่าเมืองกิจิวครั้งนี้จะได้แก่เราเป็นแน่นอน

ขณะนั้นพอเซาชิวมาแต่เมืองชูโต รู้ข่าวว่าอ้วนชงยกกองทัพไปบนอ้วนถ้า ณ เมืองเพงวนกวน เขาชิวจึงว่าแก่โจโฉว่า เหตุใดท่านมาตั้งนี่อยู่ดังนี้ จะค่อยให้ฟ้าผ่าอ้วนถ้ากับอ้วนชงตายเองหรือ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้ว ตอบว่า ท่านอย่าวิตกเลย เราคิดการไว้พร้อมอยู่แล้ว จึงให้ใจหองคุณทหารเข้าตีเมืองกิจิว และโจโฉนั้นยกกองทัพไปตีอินไก่ซึ่งตั้งอยู่แคนเมืองมอเสีย

ฝ่ายอินไก่เห็นโจโฉยกมา ก็ม้าคุณทหารออกมายืนม้าอยู่หน้าค่าย โจโฉจึงให้เคาฐูเข้าวนด้วยอินไก่ได้ท้าเพลง เคาฐูเข้าหัวแทงถูกอินไก่ตกม้าตาย และทหารอินไก่ล้มตายแตกตื้นไปบ้าง เข้าหาโจโฉบ้าง โจโฉได้ทีแล้วก็ยกกองทัพไปจะตีจ้องกิซึ่งตั้งอยู่ ณ แคนเมืองชันตัน จ้องกิเห็นโจโฉยกมา ก็ชื่นม้าพาทหารออกไปยืนม้าอยู่หน้าค่าย เตียวเลี้ยวก็อาสาขับม้ารำทวนออกไปรบกับจองกิได้

สามเพลง จงกีกานกำลังเตียวเลี้ยวไม่ได้กีรับม้าหนี เตียวเลี้ยวเข้าหักหกหาญ่า หหารจองกีล้มตายเป็นอันมาก แล้วขับม้าไล่ไป เอาเกาหันท์ยิงถูกจองกีกาม้าตาย ขณะนั้นหหารโจโฉจับหหารจองกีได้ไว้เป็นอันมาก แล้วโจโฉกียกกองหพรุบไปบรรจบหพโจหงส์ให้ตั้งค่ายล้อมเมืองไว้ จึงให้หหารชนมูลดินมาตามเป็นเนินชั้นให้สูงเท่ากำแพงเมือง แล้วให้ชุดอุโมงค์หัวจะให้ตลอดเข้าในเมือง ฝ่าย สิมโพยกับตันหลิมเห็นโจโฉยกกองหพมาล้อมเมืองแล้วทำการเป็นการดันดังนั้น กีตรวจตราหน้าที่เชิงเทินให้ป้องกันรักษาไว้เป็นสามารถ

ขณะนั้นบังเอิญนายหหารรักษาหน้าที่ด้านตะวันออก เสพย์สุรานอนหลับไปมิได้กำชับตรวจตราให้หหารรักษาหน้าที่เชิงเทิน สิมโพยมาตรวจด้านเทินดังนั้นกีโกรธ จึงให้เอาตัวบังเฉມตีเป็นอันมาก บังเฉ็นนี้ได้ความเจ็บปวด ครั้นเวลากลางคืนกีลอบหนีออกไปหาโจโฉ ณ ค่าย และเล่าเนื้อความซึ่งมีใจเจ็บแค้นให้โจโฉฟังทุกประการ

โจโฉแจ้งดังนั้นกีมีความยินดี จึงว่าตัวท่านอยู่ในเมืองได้เห็นการหนักเบาอยู่ลึ้น จะให้เราทำประการใดจึงจะได้เมืองโดยเร็ว บังเฉ็นจึงว่า ฝ่ายกำแพงด้านตะวันออกนี้ ข้าพเจ้าเห็นดินเน้นแข็งมั่นคงอยู่ ขอให้ท่านชุดอุโมงค์เข้าไปให้ทะลุชั้นในเมือง จึงให้หหารทั้งปวงตรุษน์ทำการก็จะได้เมืองโดยง่าย โจโฉเห็นชอบด้วย จึงเกณฑ์หหารห้าร้อยให้บังเฉล็คุมชุดอุโมงค์ฝ่ายทิศตะวันออก แต่ในเวลากลางคืนนี้ให้ตลอดจนได้ ครั้นเวลากลางคืนบังเฉล็กุมหหารข้ามคูเมืองเข้าไปชุดอุโมงค์อลหม่านอยู่

ฝ่ายสิมโพยรู้ว่าบังเฉนนี้ไปเข้าด้วยโจโฉ กีชั้นตรวจตรากำชับหหารหน้าที่เชิงเทินอยู่มิได้ขาด ในเวลากลางคืนวันนั้นสิมโพยอยู่บนเชิงเทินฝ่ายตะวันออก เหล่าหหารซึ่งรักษาหน้าที่จึงบอกแก่สิมโพยว่า ค่ายตรงประตูออกไปนี้เห็นมีดีประหลาดอยู่ ช่วยอยข้าศึกจะทำการใด สิมโพยได้ฟังดังนั้นกีแล้วปดูเห็นสมกับคำหหารจึงว่า ซึ่งค่ายมีดอยู่นี้ อ้ายบังเฉล็มันคุมหหารอาสาโจโฉชุดอุโมงค์จะให้ตลอดเข้ามาในเมือง สิมโพยจึงจัดหหารที่มีกำลัง ให้ขันอาภัย ศิลามากองไว้ที่ประตูเมืองเป็นอันมาก จึงให้เปิดประตูเมืองออก แล้วเร่งให้หหารชนเอาภัยศิลามาปะทะกับหหารที่มีไว้ให้แน่น แล้วกีพาภันกลับเข้าเมือง

แลทหารโจโฉซึ่งบังเลคุณชุดอุโมงค์อยู่นั้นขึ้นไม่ได้ก็ตายลื้น ครั้นเวลารุ่งเช้า ทหารมาบอกโจโฉว่า ปากอุโมงค์นั้นก้อนศิลาปิดแน่นอยู่ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า ซึ่งทำการชุดอุโมงค์นี้มีผู้ล่วงรู้ จึงให้ทหารชนก้อนศิลามาตามปากอุโมงค์ไว้ ทหารเรารถอยเสีย แต่นั้นมาโจโฉมีได้คิดอ่านชุดอุโมงค์เลย แล้วเลิกค่ายซึ่งล้อมเมืองไว้นั้นเสียลื้น ดอยมาตั้งอยู่ตำบลลوانสุย หวังจะค่อยรับทัพอ้วนชง

ฝ่ายอ้วนชงเมื่อยกมาล้อมเมืองเพงวนกวนอยู่นั้น พอม้าใช้มาบอกช่าว่า โจโฉยกกองทัพมาฝ่าอินไก่กับจองกีเสียแล้ว บัดนี้ยกไปล้อมเมืองกิจวิ่งไว้อ้วนชงเจ้งดังนั้นก็ให้เลิกทัพจะกลับไป ม้าเอียนจังว่า ซึ่งท่านจะยกทัพกลับไปตามทางหลวงนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าโจโฉจะให้ทหารมาตั้งสักดอยู่ ขอให้ยกกองทัพลัดไปทางเขาตะวันตก ถ้าถึงแม่น้ำเปกตกแล้วจะได้ตีเอาเสบียงซึ่งมาส่งโจโฉนั้นด้วย กองทัพโจโฉก็จะขาดเสบียงลง ทหารทั้งปวงก็จะอดโรย เห็นโจโฉก็จะเลิกทัพไป ถึงมาตรว่าจะตั้งอยู่ท่าทั้งปวงก็จะอดข้าวปลาอาหาร แล้วเราจะทำการรบพุ่งได้ถัด อ้วนชงเห็นชอบด้วย ก็ให้ม้าเอียนกับเตียวคุ่มทหารป้องกันมาภัยหลัง และอ้วนชงก็ยกกองทัพลัดมาทางเขาตะวันตก

ฝ่ายม้าใช้โจโฉรู้ดังนั้น ก็รับເອາเนือความมาบแกโจโฉทุกประการ โจโฉเจ้งดังนั้นจังว่าแก่ที่ปรึกษาทั้งปวงว่า เราคิดเกรงอยู่ว่าอ้วนชงจะยกมาตามทางหลวง เห็นกองทัพเราจะระส่ำระสาย บัดนี้อ้วนชงยกมาทางตะวันตก เราจะคิดอ่านจับอ้วนชงให้ได้ ด้วยเหตุว่าอ้วนชงยกมาถึงก็จะจุดเพลิงขึ้น ให้ทหารซึ่งอยู่ในเมืองนั้นเห็นสำคัญแล้วจะได้ยกตีกระหนานเราอกรมา เราจำจะเกณฑ์ทหารเป็นสองกอง ให้ยกไปค่อยรับอ้วนชงกองหนึ่ง กองหนึ่งนั้นให้ยกไปค่อยโจมตีทหารซึ่งจะยกอกรมาจากเมือง แล้วโจโฉจัดแหงทหารเตรียมไว้ตามถ้อยคำซึ่งว่ากล่าว

ฝ่ายอ้วนชงซึ่งยกมาถึงแม่น้ำเปกตก ก็ไม่เห็นเรือเสบียงโจโฉ อ้วนชงก็ยกมาตั้งอยู่ตำบลลียงเปง ทางไกลเมืองกิจวิ่งประมาณสองร้อยเลี้น จึงเกณฑ์ทหารให้ไปเก็บพินแผลญ้าม้าหมูไว้เป็นอันมาก หวังจะจุดเพลิงขึ้นให้สิมโพยเห็นสำคัญ จะได้คุ่มทหารตีกระหนานกองทัพโจโฉอกรมา จึงให้ลีทูแต่งตัวปลอมเป็นทหารโจโฉแล้วสั่งว่า ให้เข้าไปบอกแก่สิมโพยว่าเรายกกองทัพมาถึงนี่แล้ว

ถ้าเห็นแสงเพลิงซึ่งเรารู้ดีขึ้นเมื่อใด ให้คุณทหารตีกระหนบออกมารับเราเข้าไปในเมือง ลิทูก็ปลอมเป็นท่าเร้าไปในเมืองได้ แล้วบอกแก่สิมโพยตามซึ่ง อ้วนซงสั่ง สิมโพยได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงทหารเตรียมไว้ ลิทูรู้ว่าช้าวปลาอาหารในเมืองนั้นน้อย จึงว่าแก่สิมโพยว่า ซึ่งอ้วนซงจะยกเข้ามาตั้งอยู่ในเมืองกิจวันี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะชัดสนด้วยเสบียงอาหาร ข้าพเจ้าจะขอคิดอ่านให้ชาวเมืองหนีออกไปเข้าเกลี้ยกล่อมใจโดย เห็นใจจะเลินเล่อประมาห์ไป ทำนองคุณทหารตามออกไปโจรตี กองทัพใจโดยก็จะแตกไปโดยง่าย สิมโพยเห็นชอบด้วย จึงให้ทหารเอาชงขาวมาเขียนอักษรลงว่า บัดนี้อ้วนซงมีได้ออยู่ในเมือง และชาวเมืองทั้งปวงพร้อมใจกันจะเข้าด้วยมหาอุปราช และอาชงปักไว้บนเชิงเทิน ใจโดยเห็นหนังสือในธงขาวซึ่งปักอยู่นั้น จึงว่าแก่ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงว่า ซึ่งชงขาวเขียนหนังสือปักไว้นั้น ด้วยสิมโพยเห็นว่า เสนบียงอาหารในเมืองนั้นน้อยจึงคิดอ่านทำทั้งนี้ แล้วจะให้ชาวเมืองออกมายเข้าเกลี้ยกล่อมให้เราไว้ใจ และตัวสิมโพยนั้นจะคุณทหารออกโจรตีกองทัพเรา และใจโดยให้เตียวนเลี้ยวกับชิหลง คุณทหารคนละสามพันไปชุมอยู่ ณ เนินเขาเริมchanกำแพงเมือง ถ้าเห็นสิมโพยยกออกมาก็ให้ชวนกันตีกระหนบจับเอาตัวสิมโพยมาให้ได้ และใจโดยใส่เกราะชั้นม้ากันลับปาน พากหารไปใกล้เชิงกำแพงเมืองหวังจะรบพุ่งกับสิมโพย และประตูเมืองนั้นก็เปิดอยู่ พ้อแลเห็นชาวเมืองซึ่งแก่เฒ่าชาติอิไม้เห้าและชูปเทียนดอกไม้มือกมาเป็นอันมาก และเห็นสิมโพยคุณทหารออกมาย ใจโดยจึงให้ใบกงษะแดงสามที

ฝ่ายเตียวเลี้ยวกับชิหลงเห็นดังนั้น ก็คุณทหารตีกระหนบเข้ามากำเพ็นท่าเร้าสิมโพยและชาวเมืองล้มตายเป็นอันมาก สิมโพยเห็นจะต้านทานมิได้ก็ พากหารถอยกลับเข้าเมือง ใจโดยเห็นประตูเมืองยังเปิดอยู่ก็ชับม้าเข้าไปใกล้เชิงกำแพงเมือง หวังจะชับทหารทั้งนั้นให้รบหักเข้าไปในเมืองจังได้ ฝ่ายทหารบนหน้าที่เชิงเทินก็รบพุ่งป้องกัน และยิงเกาหันที่ไปถูกหมวกใจโดยตกไป

ฝ่ายทหารทั้งปวงตกใจคิดว่าใจโดยถูกเกาหันที่ ก็ชวนกันเข้าห้องล้อมแล้วพากลับมา ณ ค่าย ใจโดยจึงจัดแจงทหารยกไปตีค่ายอ้วนซง อ้วนซงเห็นดังนั้นก็คุณทหารออกมารบกับกองทัพใจโดยเป็นสามารถ อ้วนซงเสียทหารเป็น

อันมากต้านทานไม่ได้ ก็พากหารชั่งเหลื่อนนั้นล่าทัพไปตั้งค่ายอยู่ ณ เขาตะวันตก แล้วให้ม้าใช้รุปไปทำม้าเอี่ยนกับเตียวคิมา

ขณะเมื่อม้าใช้งานอกใจโฉวว่า อ้วนซงยกกองทัพมาจากเมืองเพงวนกวน นั้น ใจโฉวให้ลิกลอง ลิเชียงไปเกลี้ยกล่อมม้าเอี่ยนกับเตียวคิมา แล้วตั้งให้เป็น นายทหาร และเมื่อวันสิมโพยออกมานั้น ครั้นเวลากลางคืนใจโฉวให้ลิกลอง ลิเชียง ม้าเอี่ยน เตียวคิคุมทหารไปปล้นค่ายอ้วนซง อ้วนซงไม่ทันรู้ตัวก็เสียทหารเป็น อันมาก จึงถอยไปตั้งอยู่ ณ เขาตะวันตกทางไกลเมืองประมาณส์ร้อยเส็น อ้วนซงเห็นทหารนั้นเบาบางอิดโรยระสำราษดังนั้น จึงให้สิมเอ่งไปบอกใจโฉว ว่าเราจะขอเข้าเกลี้ยกล่อมทำราชการด้วย สิมเอ่งก็ไปหาใจโฉวแล้วแจ้งเนื้อความ ตามคำอ้วนซงว่า

ใจโฉวได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า อ้วนซงจะมาเข้าเกลี้ยกล่อมเรา呢 เพราะสิ้น ความคิด ซึ่งเราจะเลี้ยงไว้นั้นไม่ได้ แต่จำเป็นจะรับคำไว้ ภายหลังจึงจะคิดจะเสีย ให้ได้ แล้วใจโฉวจึงว่าแก่สิมเอ่งว่า ซึ่งอ้วนซงอ่อนน้อมยอมทำราชการด้วยก็ตาม เกิด สิมเอ่งก็ลากลับไปบอกอ้วนซงว่าใจโฉวรับแล้ว

ครั้นเวลาพบค่าใจโฉวจึงให้เตียวเลี้ยวกับชิหลงคุมทหารไปตีค่ายอ้วนซง เตียวเลี้ยวกับชิหลงคุมทหารมาไกลั่นค่าย พ้อเวลาสามยามเศษยกเข้าไปโจรตี ปล้นค่ายอ้วนซง ขณะนั้นอ้วนซงไม่ทันรู้ตัวเสียทหารเป็นอันมาก ทั้งตราสำหรับ ที่แลหรัพย์ลิ่งของเสีย พากหารชั่งเหลื่อนหนีข้ามเข้าไป เตียวเลี้ยวกับชิหลง เก็บเอาตราและรัพย์ลิ่งของมาให้ใจโฉว แล้วเล่าเนื้อความให้ฟังทุกประการ

ใจโฉวแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงยกกองทัพเข้าล้อมเมืองกิจวิ้ว เขาอิว จึงว่าแก่ใจโฉวว่า เหตุใดท่านจะทำสิกรรมรังรออยู่ดังนี้ไม่ควร ขอให้เกณฑ์ทหาร ชุดคลองไข่น้ำเข้ามาให้ถึงคุเมือง น้ำก็จะไหลตามคลองเมืองเข้าไปทั่วเมือง ผู้คนก็จะล้มตาย ท่านก็จะได้มีองกิจวิ้วโดยง่าย ใจโฉวเห็นชอบด้วยจึงเกณฑ์ ทหารให้ทำท่านบกั้นแม่น้ำเจียงให้ไว แล้วให้ชุดคลองแต่แม่น้ำเจียงโหมาถึงเมือง กิจวิ้ว ทางไกลกันประมาณส์ร้อยเส็น

ฝ่ายสิมโพยอยู่บันเชิงเทิน เห็นใจโฉวกลับมาทำการชุดคลองดังนั้นก็ หัวเราะ แล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า อันใจโฉวทำการทั้งนี้เราหากลัวไม่ เราเกรงอยู่

แต่จะชุดคลองให้ลึกลงไป จึงจะไข่น้ำเข้ามาให้หัวเมืองเราได้ สิมโพยเห็นว่า ใจฉะทำการไม่ตลอด ก็มิได้คิดการป้องกันประการใด

ฝ่ายโจโฉมได้เห็นชาวเมืองกิจวิคิดทำการป้องกัน ก็เห็นว่าได้ทิ้งแล้ว ครั้นเวลาค่ำจึงเกณฑ์แต่บรรดาทหาร Lew ให้บรรจบกันชุดคลองกว้างสี่วาลึกสี่วา ให้แล้วแต่ในเวลากลางคืนวันนี้ ทหารทั้งปวงก็ช่วยกันระดมทำการชุดคลอง กว้างแลลึกได้สี่วา แล้วเปิดทำนาบในเวลากลางคืน น้ำกีลันไหลเข้าไปถึงคุเมือง เปี่ยมแล้วไหลเข้าไปตามคลองเมืองเป็นหน้ายတับล จนหัวเมืองลึกประมาณ เจ็ดศอกแปดศอก ทหารและชาวเมืองทั้งปวงชัดสนด้วยข้าวปลาอาหาร และตาย ด้วยน้ำบังหนีขึ้นอยู่บนเชิงเทินบัง

ฝ่ายซินผีจึงเอาตราสำหรับที่กับหมาก แลเครื่องแต่งตัวของอ้วนชงชึ้ง ได้ไว้ในค่ายนั้น ใส่ปลายไม้ขันแล้วแก่วร่องประการแก่ชาวเมืองทั้งปวงช่องอยู่ บนเชิงเทินว่า บัดนี้มหาอุปราช่าอ้วนชงเสียแล้ว ท่านทั้งปวงจะมีอยู่ไห้ถึง แก่ความตาย จงชวนกันกลับเข้าด้วยมหาอุปราช์จึงจะรอดจากความตาย สิมโพย ได้ฟังซินผีร้องประการดังนั้นก็โกรธ จึงให้จับเอาบุตรภรรยาและครอบครัวพิ้น้อง ซินผีประมาณแปดสิบคนมาฆ่าเสีย แล้วเอาศพนั้นโยนออกไห้ให้ซินผี ซินผี เห็นดังนั้นก็ตกใจร้องไห้รักบุตรภรรยาและญาติพี่น้องอยู่

ฝ่ายสิมเอ่งชีงเป็นหلانสิมโพยนั้น เป็นเพื่อนรักกันกับซินผี และสิมเอ่ง เห็นสิมโพยทำดังนั้นก็มีความแค้น เพราะรักซินผีเป็นอันมาก จึงเยินหนังสือ เป็นใจความว่า ข้าพเจ้าสิมเอ่งผู้หلانสิมโพย เป็นเพื่อนรักกับซินผี มีความ แค้นสิมโพยผู้อ้วา ด้วยมานุตรภรรยาพิ้น้องซินผีเสีย เวลากลางคืนวันนี้ให้มหา อุปราชยกเข้ามาเด็ด ข้าพเจ้าจะเปิดประตูเมืองรับ แล้วเอาหนังสือผูกลูกเกาหันท์ ยิงออกไห้

ฝ่ายซินผีได้หนังสือแล้วอ่านดู แล้วในเนื้อความแล้วก็ได้ใจ จึงเอา หนังสือมาให้แก่โจโฉ โจโฉแจ้งในหนังสือแล้ว จึงให้อ้าไห้ประการแก่ทหาร ทั้งปวงว่า เรายังยกเข้าเมืองในเวลาสามยามวันนี้ อย่าให้ผู้ใดทำร้ายแก่เชื้อวัน และผู้ซึ่งเข้าเกลี้ยกล่อมเป็นอันขาดที่เดียว ถ้าผู้ใดมีฟังเราจะให้ลงโทษถึงลิ้นชีวิต ครั้นถึงเวลาจะไก่รุ่ง สิมเอ่งก็เปิดประตูเมืองไว้ตามสัญญา ซินผีเห็น

ดังนั้นก็คุณทหารเข้าไปในเมืองกิจวิ่ง สิมโพยรักษาหน้าที่อยู่ด้านตะวันออกเห็นท่าโจรโผลเข้าเมืองได้ทางด้านใต้ ก็คุณทารมาประมาณสามสิบจะมารบกับทหารโจน พอพบชิหลง สิมโพยก็ขับม้าเข้ารบกับชิหลงเป็นสามารถ ชิหลงจับสิมโพยได้ก็มัดจะเอาไปให้โจน ชนผู้รู้ดังนั้นก็ความมั่ mata ไปด้วยความแค้น จึงเอาแล้วม้าตีสิมโพยแล้วกัดฟันด่าว่าอ้ายศัตรูมึงถึงที่ตายวันนี้แล้ว

สิมโพยได้ฟังดังนั้นก็กราชจึงตอบว่า มึงเอาใจออกหากไปเข้าด้วยโจน ซึ่งเป็นศัตรู ภูมิความแค้นจะครกินเนื้อมึงเสียอีก ชิหลงก็รับเอาตัวสิมโพยกองไปให้โจน ณ ค่าย โจนจึงถามสิมโพยว่า ผู้ใดเปิดประตูเมืองรับทหารเราตัวรู้หรือไม่ สิมโพยจึงว่าข้าพเจ้าไม่แจ้ง โจนจึงบอกว่า สิมเอ่งผู้หلانของตัวเปิดประตูเมืองรับทหารพวกเรา สิมโพยรู้ดังนั้นก็กราชจึงว่า หากอ้ายศัตรูน้อยเอายไปแพร่เผือข้าศึก หามีก็จะไม่เสียเมือง

โจนจึงถามสิมโพยว่า เมื่อวันตัวแต่งกลอุบายนให้ชาวเมืองออกมานำเข้าเกลี้ยกล่อมเรานั้น เราซึ่ม้าเข้าไปไกลเชิงกำแพง ทหารบนหน้าที่เอาเก้าหันห้าระดมยิงเรารออกมานั้น ตัวได้เก้าหันห้าที่ไหมมาเป็นอันมาก สิมโพยจึงว่า ทำนเป็นศัตรูของนายเรา เรายังมีความแค้นอยู่ และเสียดายว่าเก้าหันห้านั้นอยู่นักถ้ามีอิกจะให้ทหารระดมยิงทำนให้ถึงแก่ความตาย โจนจึงว่า ซึ่งตัวมีความสัตย์ต่อนายของตัวนั้นราชอนใจนัก บัดนี้อ้วนเสี้ยวนายของตัวก็ตายแล้ว ตัวจะยอมอยู่ทำราชการด้วยเราหรือ เราจะเลี้ยงไว้ ชนผู้ได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่โจนว่า บุตรภรรยาและครอบครัวของข้าพเจ้าถึงแปดสิบเศษสิบสิบสี่คนเสียสิ้น ทำนจะนำมันเสียให้ตายตามกันไป ข้าพเจ้าจึงจะหายความแค้น สิมโพยจึงตอบว่า มึงอย่าพากยุยงเลยกูหารกธิวตไม่ อันตัวกูเกิดมาเป็นคนกตัญญู คิดตั้งใจว่าได้เป็นบ่าวแล้วก็จะทำนบ่าวรุ่งแซ่อ้วนไปโดยสุจริต แม้มารตัวว่าตัวกูตายไปก็จะขอเป็นบ่าวแซ่อ้วน จะได้คิดทุจริตเหมือนมึงนั้นหมายได้ มึงเร่งยให้โจนก่อภัยเสียเด็ดโจนได้ฟังดังนั้นก็กราชจึงสั่งให้ทหารเอาตัวสิมโพยไปฆ่าเสีย ทหารทั้งปวงก็คุณเอ่าตัวสิมโพยออกไป ขณะเมื่อจะลงดาบนั้น สิมโพยจึงว่าแก่ทหารซึ่งจะฆ่านั้นว่า นายเรออยู่ฝ่ายทิศเหนือ ทำนจะลงดาบไว้ก่อน เราจะขอบ่ายหน้าไปสู่ทิศนายเราแล้วจะลงดาบเด็ด ทหารนั้นก็ได้ให้สิมโพยบ่ายหน้าไปข้างทิศเหนือ

แล้วก็มาเสีย

ใจໂនรู้ดังนั้นจึงแกลังยกย่องสิม鄱ย หวังจะให้ทหารทั้งปวงมีใจจริง
ภักดีต่อตัว จึงว่าสิม鄱ยนี้มีความสัตย์ซื่อต่อนายนัก ผู้ใดจะทำการรำข้าราชการไป
ภายหน้าจะดูเยี่ยมอย่างสิม鄱ยเดิม แล้วก็ให้แต่งการศพเอาไปฝังเสีย พอทหาร
จับตัวตันหลิมเข้ามา ใจໂนจึงถามตันหลิมว่า ชั่งอ้วนเสียให้แต่งหนังสือ
ประกาศไปถึงหัวเมืองทั้งปวงว่า เราย่างการทายานช้านั้นก็ชอบอยู่ เพราะอ้วนเสีย
กับเราเป็นศัตรูกัน แต่เหตุใดท่านจึงล่วงว่าชื่นไปถึงบุญแลบิดาราไว้คิดร้ายต่อ
แผ่นดินนั้นด้วยอันใด ตันหลิมจึงตอบว่า ชั่งข้าพเจ้าแต่งหนังสือนั้น อุปมา
เหมือนผู้ซึ่นหากาทันชาพาดลูกไว้ ครรัณจะยิงไปก็เห็นยิ่งด้วยกำลังให้เต็มที่ เพราะ
หมายใจว่าจะให้ถูกคนและสัตว์ถึงแก่ความตาย ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงได้ฟัง
ดังนั้นก็โกรธจึงว่าแกใจໂนว่า ชั่งตันหลิมว่ากล่าวทั้งนี้เป็นข้อทายานช้า ทำนงให้
ເອอาตัวไปฝ่าเสีย ใจໂนจึงตอบว่า อันตันหลิมว่ากล่าวทั้งนี้เป็นความจริง ชั่งท่าน
จะให้ฝ่าเสียนั้นไม่ควร เราจะเลี้ยงไว้สำหรับจะได้แต่งหนังสือและตามหาเหตุ

ตอนที่ ๓๐

ฝ่ายโจผู้บุตรโจนันด้วยได้สิบแปดปี มีสติปัญญา โใจมีความรักใครเป็นอันมาก แม้จะยกกองทัพไปแห่งใดโจผูก็ไปด้วยบิดา ในขณะเมื่อโจโนได้มีองกิจวันนั้น โจผู้บุตรโจน์ถือกราบบี้คุณทหารเข้าไปถึงประทูตึกอวนเสี้ยวทหารจึงห้ามโจผู้ว่า มหาอุปราชได้สั่งกำชับไว้ว่า อย่าให้ผู้ใดทำอันตรายแก่บุตรภารยาถูกพี่น้องอ้วนเสี้ยวและราชภราษฎร์เมืองให้ได้ความเดือดร้อน ซึ่งท่านจะเข้าไปนั้นเห็นจะละเอียดคำมหาอุปราช

โจผู้ได้ฟังดังนั้นก็โทรศั้งความเอา แล้วเดินเข้าไปถึงในศึกเห็นทั้งสองคนกอดคอ กันร้องไห้อยู่ โจผู้ฉุนโทรศั้นมาจึงขักกราบบี้บอกจะฟันทั้งทั้งสองเสีย แล้วกลับคิดได้จึงถามว่า เจ้าทั้งสองนี้ชื่อไร เหตุใดจึงมาร้องไห้อยู่ ฉะนี้ นางเล่าเชื้อจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเชื้อนางเล่าเชื้อ เป็นภารยาอ้วนเสี้ยว และนางผู้นั้นชื่อเอียนซี เป็นภารยาอ้วนเชื้อเจ้าเมืองอัวจิวซึ่งเป็นบุตรอ้วนเสี้ยว โจผู้จึงบอกให้นางเอียนชื่นเมยหน้าชั้น แล้วพิศคูเท็นรูปร่างนั้นงามก็มีความรักใครจึงบอกแก่นางทั้งสองว่าตัวเราเชื้อโจผู้เป็นบุตรมหาอุปราช เราจะรักษาอยู่มีให้เป็นอันตรายได้

ฝ่ายโจโฉซึ่ม้าพาเข้าชิงกับทหารเข้ามาถึงประทูเมืองกิจว่า เขาริบั้นเมื่อจะกำเริบว่าโจโฉกับตัวนั้นเป็นเพื่อนกันมาแต่ก่อน จึงขับม้าชี้นมาเดียงโจโฉแล้วเอาแส้ม้าซึ่เข้าที่ประทูเมืองว่า ถ้าเรามีคิดอ่านให้รับผู้ยังจะได้เข้ามาเห็นประทูเมืองกิจวหรือ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นหัวเราะแล้วมิได้ตอบประการใด แต่ทหารทั้งปวงนั้นมีใจโทรศั้งเอียวอยู่ โจโฉจึงเข้าไปถึงประทูตึกอวนเสี้ยวแล้วถามนายประทูว่า ผู้ใดเข้ามาทำอันตรายบุตรภารยาพี่น้องอ้วนเสี้ยวบ้าง นายประทูจึงว่า บัดนี้โจผู้บุตรของท่านเข้าไปอยู่ที่ชั้นใน โจโฉจึงให้หาตัวโจผู้ออกมานะ แล้วว่ากันล่าวห้ามปราบมิให้ทำวุ่นวาย

ขณะนั้นนางเล่าเชื้อก็อกมาคำนับโจโฉแล้วว่า ซึ่งโจผู้เข้ามาอยู่นั้นได้

ป้องกันรักษาราชพากษาพเจ้า ถ้ามีได้ใจดี ทหารทั้งปวงก็จะทำอันตรายต่าง ๆ บัดนี้ข้าพเจ้าจะยกนางเอียนเชิงผู้เป็นลูกสะใภ้ให้เป็นภารยาใจดี ใจโนจึงให้หาตัวออกมา เห็นนางเอียนเชิรุปงาม ควรจะเป็นภารยาใจดี ก็ยกให้อยู่ด้วยกัน ใจโนจึงให้แต่งโถะแล้วให้จุดธูปเทียนค่านบบพ้อวันเสี้ยว และร้องให้รักเป็นอันมาก ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงเห็นก็มีความสงสัยจึงถามใจโนว่า ท่านกับอันเสี้ยวทำศึกขับเดี่ยวกันมา บัดนี้ท่านได้มีองกิจวัลแล้ว เหตุใดจึงแต่งเครื่องเซ่นแล้ว ร้องให้รักอันเสี้ยวดังนี้

ใจโนจึงแกลงอุบายนหังจะให้ทหารทั้งปวงสรรเสริญว่าตามมีใจสัตย์ซื่อแล้วเล่าความว่า เมื่อครั้งตั้งโถะตั้งตัวเป็นมหาอุปราชนั้น เราภักดีอันเสี้ยวและสิบเจ็ดหัวเมืองยกกองทัพไปตั้งอยู่นอกค่านกิสุยกวนจะกำจัดตั้งโถะเสียอันเสี้ยวจึงลองถามเราว่า แม่ทำสังคมรบพ่ายแพ้ตั้งโถะแล้วจะไปตั้งซ่องสุมทหารอยู่ต้นலได จึงจะได้คิดการต่อไป เราจึงถามอันเสี้ยวว่า ตัวท่านจะไปอยู่แห่งใดเล่า อันเสี้ยวบอกเราว่าจะมาอยู่หัวเมืองฝ่ายเหนือนี้ ด้วยมีที่ทางกว้างชวาง ทึ่งเสบียงอาหารกับริบูรณ์ และทารกซานนาณในการศึกจะได้คิดการใหญ่ต่อไป เราจึงว่าตัวเรานี้ไม่เลือก ถ้าที่ได้ต้นลไดเห็นคนทั้งปวงจะเป็นใจด้วยเรา เรายกจจะอยู่คิดการที่นั้น ถึงอันเสี้ยวกับเราเป็นคู่ทำศึกขับเดี่ยวกันก็ดี แต่ได้เป็นเพื่อนกันมาแต่ก่อน เราจึงร้องให้รักพระเหตุฉะนี้

ทหารทั้งปวงได้ฟังใจโนจึงร่าดังนั้น ก็สรรเสริญว่าน้าใจมหาอุปราชนี้สัตย์ซื่อนัก ใจโนจึงจัดแจงเงินและสิ่งของให้นางเล่าซือภารยาอันเสี้ยวเป็นอันมาก แล้วสั่งว่าบรรดาหัวเมืองฝ่ายเหนือนี้ อาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อนเพราหมกการศึกมาหลายปีแล้ว ในปีนี้อย่าได้เรียกอาสาอย่างสาการเลย

ครั้นเวลารุ่งเข้าค่ำทุข้ม้าเข้ามาถึงประตูเมือง พอพบเขายิว เขายิวจึงว่า อันทหารเหล่านี้ได้เข้ามาในเมืองก็ เพราะความคิดของเรางึงได้เมือง เค้าหูจึงตอบว่า ตัวกูก็เป็นทหารมีฝีมือรบพุ่ง สู้เอากายฝ่าเข้าสู้อุทธจึงได้เมือง เหตุใดมึงจึงบังอาจอดตัวว่าได้ เพราะความคิดของมึง เขายิวจึงตอบว่า ตัวมึงมีฝีมือก็จริงแต่กูคิดอ่านให้มึงจึงได้ทำตาม อุปมาเหมือนกูเป็นนายได้ใช้มึง เค้าหูได้ฟังตั้งนั้นก็โกรธจึงชักกระนืบออกตัดศีรษะเขายิวทิ้งเข้าไป แล้วบอกแก่ใจโนว่า เขายิว

พูดจาทายน้ำ บัดนี้ข้าพเจ้าฯเสียแล้วตัดเอาศีรษะมาให้ท่าน ใจโฉลงว่า เขาอิว
นั้นเป็นเพื่อนกับเรามาแต่ก่อน ซึ่งพูดจาทั้งนี้เป็นทางสัพยอกร เหตุใดตัวจึง
บังอาจฆ่าเขาอิวเสียนั้นไม่ควร แล้วใจโฉลงให้คาดโทษค่าทูไว้ จึงให้แต่งการคพ
เขาอิวแล้วเอาไปผงเสีย

ขณะนั้นใจโฉลงให้ไปเกลี้ยกล่อมผู้มีสติปัญญาอันอยู่หัวเมืองฝ่ายเหนือ
ซึ่งขึ้นแก่หัวเมืองกิจวิ ได้ช่วยทำที่ปรึกษาอ้วนเสีย ซึ่งได้ว่ากล่าวหัดหานมาแต่
ก่อน อ้วนเสียไม่เชื่อฟัง ช่วยทำจึงทำป้ายอกรไปอยู่ ณ บ้านนั้น ใจโฉมีความ
ยินดีจึงตั้งให้ช่วยทำเป็นที่ปรึกษา แล้วใจโฉได้บัญชีผลเมืองกิจวิ ซึ่งมีครอบครัว
ถึงสามสิบหมื่นเศษ ใจโฉลงว่า อันเมืองกิจวนี้เป็นหัวเมืองเอก ผู้คนจึงมีมาก
ช่วยทำจึงว่า อันเมืองนี้มีบัญชีผลเมืองอยู่นั้นก็จริง ซึ่งท่านจะไว้ใจว่ามีคนอยู่ตาม
บัญชีนั้นไม่ได้ ด้วยมีคีกมาหลายปีแล้ว ผู้คนก็ล้มตายเป็นอันมาก บัดนี้อ้วนถำ
กับอ้วนชรบพุ่งกัน ผู้คนทั้งปวงแตกด้านซ่านเข็นไปทุกตำบล ขอท่านจง
ปราบปรามให้ปรกติ จงเกลี้ยกล่อมให้บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุขแล้ว ทหารแล
ไฟร์บ้านพลเมืองก็จะกลับมาหาท่าน ใจโฉเห็นชอบด้วย จึงคิดอ่านทำตามช่วยทำ
ว่า แล้วก็ให้ไปเที่ยวฟังช่าวอ้วนถำ อ้วนชร

ฝ่ายอ้วนถำเมื่อขณะใจโฉตั้งรับเมืองกิจวิอยู่นั้น อ้วนถำก็ยกกองทัพไป
ตีได้เมืองกำเหลง เมืองยันเบง เมืองปุดไช เมืองโยกัน แล้วกวาดทหารได้เป็น
อันมาก ครั้นแจ้งกิตติศัพท์ว่าอ้วนชรบหนีใจโฉไปชุมชนอยู่ป่ากึ่ยกไปติดตาม
ฝ่ายอ้วนชรบพากหารไปอยู่กับอ้วนอีผู้พี่ ณ เมืองกิจวิ อ้วนถำก็มิได้ไปติดตาม
อ้วนชรบพากลับมาเมืองเพงงานก่วน จึงคิดว่าบัดนี้ใจโฉได้เมืองกิจวิแล้ว ครั้น
จะผึ่งไว้ญาติพี่น้องแล้วนาประชาราษฎรจะได้ความเดือดร้อน จำจะยกกองทัพ
ไปปราบกับใจโฉซึ่งเอามีองกิจวัคคินให้ได้

ขณะนั้นพอม้าใช้ไปบอกแก่อ้วนถำว่า มหาอุปราชให้หาตัวไปจะคิด
ราชการด้วย อ้วนถำจึงว่าแก่ม้าใช้ช่าว่า ตัวจะไปบอกแก่ใจโฉเด็ด เราไม่ไปแล้ว
ใจโฉได้แจ้งดังนั้นก็แต่งหนังสือให้ม้าใช้ถือไปอีกเป็นใจความว่า ตัวเราเป็นผู้ใหญ่
ให้หาอ้วนถามาจะคิดราชการด้วย อ้วนถำชั้ดแข็งไม่มา แลบุตรเราซึ่งจะยกให้
เป็นภารยาอ้วนถามาให้ไม่ได้แล้ว ใจโฉก็จัดแจงทหารเป็นอันมากยกไปเมือง

เพงวนกวน หัวงจะรบด้วยอ้วนถำ

ฝ่ายอ้วนถำแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว รู้ช่าวว่าโจโดยกกองทัพมา จึงแต่งหนังสือให้ไปถึงเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจ้วเป็นใจความว่า โจโดยกกองทัพมาตีได้เมืองกิจวัลแล้ว บัดนี้ยกมาตีเมืองเพงวนกวน ท่านจงเห็นแก่ไม่ตรีข้าพเจ้า ขอให้ยกกองทัพมาช่วย

เล่าเปียวแจ้งในหนังสือดังนั้น ก็ปรึกษากับเล่าปี่ เล่าปี่จึงตอบว่า บัดนี้โจโดยไปตีหัวเมืองฝ่ายเหนือได้แล้ว ก็มีใจกำเริบใหญ่หลวงนัก ซึ่งบุตรและญาติพี่น้องอ้วนเสียจะคิดอ่านรบพุ่งแก้แค้นนั้นเห็นไม่ได้ บรรดาแซ่อ้วนนั้นเห็นโจโดยก็จะจับตัวได้โดยเร็ว อันน้ำใจโจโดยนั้นเห็นจะยกมาทำอันตรายเมืองเราด้วยซึ่งท่านจะยกไปช่วยอ้วนถ่านนั้นไม่ควร ขอให้บำรุงทหารไว้ให้มีกำลัง ถ้าโจโดยกมาก็จะได้ป้องกันรากชาเมืองไว้

เล่าเปียวเห็นชอบด้วยจึงว่า ถ้าเรามียกไปช่วยอ้วนถำแล้ว จะให้มีหนังสือตอบเขาไปประการได้ เล่าปี่จึงว่า ตัวท่านเป็นผู้ใหญ่ จึงแต่งหนังสือไปเป็นที่สั่งสอนอ้วนถำว่า การสองคราวยังมีอยู่ จงคิดอ่านสมัครสภานพี่น้องหั้งปวงให้ป่องคงกันเป็นปกติ และจะได้ช่วยกันรบพุ่งต้านทานโจโดย เล่าเปียวเห็นชอบด้วยจึงให้แต่งหนังสือตอบไปตามคำเล่าปี่

อ้วนถำแจ้งในหนังสือของเล่าเปียวดังนั้นก็พิเคราะห์เห็นว่า ซึ่งเล่าเปียวตอบมาดังนี้เห็นว่าไม่ให้กองทัพยกมาช่วย จึงคิดว่า ซึ่งจะตั้งอยู่ในเมืองนี้เห็นจะต้านทานโจโดยไม่ได้ แล้วก็จัดแจงทหารทั้งปวงยกไปตั้งอยู่ณ เมืองลำพี้

ฝ่ายโจโดยรู้ดังนั้นก็ยกกองทัพตามไปถึงเด่นเมืองลำพี้ พอกเป็นเทศบาลทนาว น้ำในแม่น้ำนั้นแข็งเป็นปึก เรือซึ่งจะเข้าไปส่งเสบียงนั้นไม่ได้ โจโดยจึงให้ป่าวร้องชาวบ้านมาชุดพันน้ำให้เรือเสบียงเข้ามาได้ ราชภูรังปวงรู้ดังนั้นต่างคนต่างทุกกรื่นว่า ครั้นนี้จะได้ความลำบาก จึงชวนกันทั้งบ้านเรือนหนีซุกซ่อนไปโจโดยแจ้งดังนั้นก็โกรธ จึงสั่งให้ทหารเร่งตามไปจับตัวมาฆ่าเสีย ฝ่ายชาวบ้านครั้นรู้ตัวก็กลัวความตาย จึงชวนกันมาเข้าเกลี้ยกล่อม แล้วขอโทษยอมทำราชการด้วยโจโดย โจโดยจึงคิดแต่ในใจว่า ซึ่งราชภูรังชาวบ้านกลับมาขอโทษดังนี้ ครั้นจะยกโทษเสียเล่า การซึ่งสั่งไปแล้วก็ล้วนว่าภายหลังจะไม่ลิทธ์ขาด เม้จะให้

ทำให้ชาวบ้านทั้งปวงเล่า เรายังจะถูกนินทา จำเราะจะคิดเอาการให้ได้ทั้งสองฝ่าย แล้วว่าแก่ชาวบ้านทั้งปวงว่า ซึ่งเราจะเสียนั้นก็มีความสงสารอยู่ จงพากันหนี ชูกษ่อนให้พันทหารเราเด็ด ชาวบ้านทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจร้องไห้รักกันอื้ออึง แล้วก็รับหนีชุมช่อนไป และเหล่าทหารโจนไลพบปะเข้าก็ยังพ้นเสียเป็นอันมาก

ฝ่ายอ้วนถำรู้ว่าโจนไลยกมาดังนั้น ก็จัดแจงทหารยกอุกมารบด้วยโจนไล โจนเห็นอ้วนถำยกอุกมา ก็ขับม้าอุกมาหน้าทหาร แล้วว่าแก่อ้วนถำว่า เดิม ตัวกลัวอ้วนชงผู้น้องจึงหนีมาเข้าเกลี้ยกล่อมเรา เรายังมีความเอ็นดูจะยกบุตรให้ เป็นภารรยา บัดนี้เราได้มีเมืองกิจวิลแล้ว เราให้หาตัวกิจวิลไป และตัวกลับคิดร้ายต่อ เรา ก่อนจะนี่เป็นคนหาไม่ก็ตัญญูไม่ อ้วนถำจึงตอบว่า เหตุทั้งนี้เพราะตัวยก กองทัพมารบพุ่ง เราพ่นน้องจึงได้ผิดกัน ครั้นได้มีเมืองแล้วตัวกิจวิลทำร้ายแก่พื่น้องเรา ต่าง ๆ เรายังมีความแค้น เหตุใดจะว่าเราไม่มีรู้จักคุณ โจนไลได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้ชิงลงออกไปปราบด้วยอ้วนถำ อ้วนถำจึงให้แพ้อ้วนออกไปปราบด้วยชิงลงได้ห้า เพลง ชิงลงก็เอ่งว้าพื้นแพ้อ้วนตามม้าย อ้วนถำเห็นดังนั้นก็ย่อห้อ ขับม้าพา ทหารถอยหนีเข้าไปในเมืองลำพี้ โจนไลยกกองทัพตามเข้าไปตั้งล้อมเมืองไว้ อ้วนถำเห็นจะต้านทานไม่ได้ จึงให้ชนแบง์ออกไปอ่อนน้อม ขอเข้าเกลี้ยกล่อม โจนอีก โจนเจ้งดังนั้นจึงตอบว่า อ้วนถำเจราไว้กับเราแต่ก่อนนั้น ก็คืนคำ เสียกลับคิดร้ายต่อเรา บัดนี้ลินคิดแล้วหรือจึงให้มาอ่อนน้อมดังนี้เราหายใจไม่ แล้วว่าชินผันห่านทำก็มาอยู่ทำราชการด้วยเรา และตัวห่านจะกลับเข้าไปหาอ้วนถำ นั้น ก็จะพลอยตายเสียมั่นคง จงอยู่ด้วยเราเด็ดจะเลี้ยงให้ถึงขนาดเหมือนน้อง ชายห่าน ชนแบง์จึงตอบว่า ซึ่งมหาอุปราชเจรจาดังนี้ไม่ควร อันคำโนรานกล่าว ไว้ว่า ธรรมดานเป็นข้าท้าวบ่าวพระยา ให้ตั้งใจจงรักภักดีต่อเจ้านาย ถ้าเจ้านาย นั้นมีความสุขก็พลอยสนับด้วย เม้มีทุกข์ร้อนก็พึงให้ทราบภายล้ำบากด้วยจึง จะควร และตัวข้าพเจ้าอยู่กับอ้วนเสียก็ช้านานแล้ว บัดนี้อ้วนเสียผู้มีคุณก็ถึง แก่ความตาย ข้าพเจ้าจะขออยู่แทนคุณแข็งอ้วนเสียไปกว่าจะสิ้นชีวิต ซึ่งชินผัน น้องข้าพเจ้ามาอยู่กับห่านนั้นก็ตามแต่ว่าสนใจ เจ้า โจนไลได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า ชินแบงนี้มีน้ำใจเชื่อสัตย์นัก เห็นจะว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมไว้ไม่ได้ จึงว่าตัวห่านไม่ ยอมอยู่ด้วยเราแล้ว ก็จะเร่งไปปอกอ้วนถำตามคำเราเด็ด

ชินเบ็งกิล่าโจโฉกลับไปปะออกแก่อ้วนถ้าทุกประการ อ้วนถ้าได้ฟังดังนั้น ก็โทรศัพย์มือถือ แล้ววันน้องของตัวไปอยู่กับโจโฉ บอกการหนักการเบาให้ทุกสิ่ง บัดนี้เราให้ตัวไปว่ากล่าวโจโฉก็ไม่ยอม และเนื้อความหันนี้โจโฉใช้ให้ตัวกลับมาทำ ร้ายเราหรือ ชินเบ็งได้ฟังดังนั้นก็มีความคิดเป็นอันมาก จนลมจับล้มสลบลง กันที่ อ้วนถ้าจึงให้ทหารยกເຫຼົາชินเบ็งออกไปเสียภัยนอก อยู่หน่อยหนึ่ง ชินเบ็งก็ขาดใจตาย

ก้าวเต่าจึงว่าแก่อ้วนถ้าว่า ชิงเราให้ไปอ่อนน้อมโจโฉก็ไม่ยอม บัดนี้ ตัวเราก็เข้าอยู่ที่เคนบัดสน เหมือนหนึ่งคนใช้หนังหมาคาดวันตายอยู่แล้ว จะจะ คิดอ่านเอาyahทั้งปวงประสมกันเข้าวางแผนดูอิกครั้งหนึ่ง แม้พอขอโรคก็จะคลาย หายไม่ก็จะตาย ขอให้ทำแก่น์เอาร้าวเมืองให้ลื้นเชิงยกไปเป็นกองหน้า ทำนง คุณทหารทั้งปวงยกเป็นกองหนุน ไปปราดด้วยโจโฉอิกครั้งหนึ่ง อ้วนถ้าเห็นด้วย ในเวลากลางคืนนั้นก็จะเกณฑ์ชาวเมืองทั้งปวงเป็นทัพหน้าสักองให้พร้อมไว้ และ จัดแจงบรรดาทหารซึ่งจะเป็นกองหนุนได้ครบสี่กอง ครั้นเวลารุ่งเช้าจึงให้เปิด ประตูทั้งสี่ทิศ แล้วยกกองทัพออกไปประดมตีค่ายโจโฉทั้งสี่ด้าน โจโฉเห็นดังนั้น ก็ให้ม้าใช้รับนองต่อ กันไปทุกค่าย แล้วขับทหารออกวนพุ่งด้านท่านเป็นสามารถ แต่เช้าจนเที่ยง และทหารทั้งสองฝ่ายแหงพันกันล้มตายเป็นอันมาก มีได้แพ้ชนะ กัน โจโฉเห็นดังนั้นคิดเกรงว่าทหารทั้งปวงจะอดໄroy จึงขึ้นไปบนแผ่นดินชาแล้วตี กลองรบ หวังจะเร่งทหารทั้งปวงให้รับพุ่งทักษามาญเสียชนะจงได้ เหล่าทหาร โจโฉได้ยินเสียงกลอง ก็รุกรบเข้าไปผ่าพันชาเมืองแล้วทหารอ้วนถ้าล้มตายพ่าย พังไป ฝ่ายโจหองเห็นดังนั้นก็ขับม้าไล่ตามฆ่าพันไปในระหว่างทหารอ้วนถ้า และได้รับกับอ้วนถ้าเป็นสามารถ โจหองได้ทีกิเอว้างพันถูกอ้วนถ้าเป็นหลายที่ จนตกม้าตาย ก้าวเต่านั้นขับม้าจะหนีกลับเข้าเมือง ฝ่ายนักจิ้นเห็นก็ขับม้าไล่ตาม และขึ้นเกาหันท์ยิงไปถูกกัวเต่าตกลงในคูเมืองตาย โจโฉจึงให้ทหารตัดอา ศีรษะอ้วนถ้าไปประการแก่ราชภราชาเมืองว่า อย่าให้ผู้ใดร้องให้รักอ้วนถ้า ถ้ามี ผู้ใดมาร้องให้ก็จะจับເຫຼົາตัวผ่าเสีย ครั้นประการแล้วให้อาศีรษะอ้วนถ้าเสียไป ประตูเมืองฝ่ายเหนือ โจโฉจึงคุณทหารยกเข้าเมืองลำพี้ แล้วปราบปราบชาเมือง ให้อยู่เป็นปกติ พอม้าใช้มานอกโจโฉว่า มีนายทหารสองคนคุณทหารเป็นอัน

มากยกมาไกลถึงเมืองลำพี้ ใจໂฉได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงทหารยกออกเมือง หวังจะรบพุ่งด้วย

ฝ่ายเตียวเหียนกับเตียวหล่าเห็นใจໂฉโดยยกออกมา ก็ลงจากม้าว่างอาวุธ ถอดเกราะเสีย แล้วเข้าไปค่านับໂฉ ใจໂฉจึงถามว่า ห่านหั้งสองนี้ขอไดมาแต่ไหน นายทหารหั้งสองจึงบอกว่า ข้าพเจ้าซื่อเตียวเหียน เตียวหล่า เป็นนายทหาร อ้วนยีผู้บุตรอ้วนเสี้ยว ข้าพเจ้ารู้กิจติดศัพท์ว่ามหาอุปราชมใจกว้างช่วงรากทหาร โดยสุจริต ข้าพเจ้าจึงพาทหารหั้งปวงมาหัวจะทำการราชการด้วยห่าน ใจໂฉได้ฟัง ดังนั้นก็มีความยินดี จึงตั้งให้เตียวเหียน เตียวหล่าเป็นนายทหารซ้ายขวา

ฝ่ายเตียวเอี่ยนนายใจรอญี่ ณ เขาเอ็งสัน รู้ช่าว่าว่าใจໂฉได้เมืองกิจว์แล เมืองลำพี้แล้ว ก็คุมพวกใจรประมาณลิบหมื่น มาขอเข้าอยู่ทำการราชการด้วยใจໂฉ ใจໂฉตั้งให้เตียวเอี่ยนเป็นที่ปักจงกุ่น แปลภาษาไทยว่าเป็นเจ้าพระยาปราน หัวเมืองฝ่ายเหนือ

ฝ่ายองล้า ครั้นรู้ว่าอ้วนถำตายแล้วก็มีความสงสาร จึงไปนั่งร้องให้รักอ้วนถำซึ่งเสียบศีรษะไว้ ทหารผู้รักษาเห็นดังนั้นก็จับเอาตัวไปให้ใจໂฉ ใจໂฉจึงถามผู้ร้องให้นั้นว่าตัวซื่อใด เหตุใดจึงมาร้องให้รักอ้วนถำ องล้าจึงว่า ข้าพเจ้าซื่อขององล้า เป็นที่ปรึกษาอ้วนถำ ข้าพเจ้าได้ห้ามตักเตือนให้คิดอ่าน prononmokkan บรรดาญาติพี่น้องให้พร้อมใจช่วยป้องกันรักษาเมืองกิจว์ไว้ให้ได อ้วนถำไม่ฟังคำข้าพเจ้าจึงเสียเมืองจนถ้วนตาย ข้าพเจ้าจึงมาร้องให้รักเพระเหตุ ฉะนี้ ใจໂฉจึงถามว่าเมื่อเราเอาศีรษะอ้วนถำไปประการแก่ชาวเมืองทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดมาร้องให้รัก เราจะให้ลงโทษถึงตายนั้นตัวรู้หรือไม่ องล้าจึงบอกว่า ซึ่งห่านสั่งนั้น ข้าพเจ้าก็แจ้งอยู่ ใจໂฉจึงว่าตัวรู้อยู่แล้ว เหตุใดจึงมาร้องให้นั้นไม่กลัวความตายหรือ องล้าจึงตอบว่า แต่ก่อนนั้นข้าพเจ้ามีความสุขมาก ก็ เพราะอ้วนถำเลี้ยงดู บัดนี้อ้วนถำถึงแก่ความตาย ครั้นนั่งเสียก็เหมือนหนึ่งคนหากตัญญูต่อนายไม่ ซึ่งจะเป็นคนอยู่ไปนั้นผู้ใดจะสรรเสริญนับถือว่าเป็นคน จึงได้มาร้องให้รักเพระคิดถึงคุณอ้วนถำ ถึงมาตราว่าห่านจะฆ่าข้าพเจ้าเสียด้วย โทษลจะเมิดนี้ก็ตาม แต่ขอให้ข้าพเจ้าได้แต่งการศพอ้วนถำเสิด ก็จะก้มหน้าตาย ตามนายไป

ใจฉันได้ฟังดังนั้นก็เห็นจริงจังว่า บรรดาหัวเมืองฝ่ายเหนือนี้มีท่ามถี ผู้มีอเลสติปัญญาประกอบห้าสัตย์ซึ่งต่อมุลนายอยู่เป็นอันมาก แม้อ้วนเสี้ยวกับบุตรมีน้ำใจโอบอ้อมอารีเสี้ยงคนดีให้ถึงขนาดอยู่แล้ว ที่ไหนเราจะได้มีองกิจว่า แล้วใจฉันจึงให้ท่านแต่งการคพอ้วนถ้าตามประเพณี และองล้วนนี้ใจฉันก็ตั้งให้เป็นชาวคลัง แล้วถามมองล้วนว่า บัดนี้อ้วนชงหนีไปอยู่กับอ้วนซี ณ เมืองอัวจว่า ทำนจะคิดอ่านประการใดจึงจะจับตัวอ้วนชงได้ มองล้วนจึงตอบว่า มหาอุปราษก มีคุณแก่ข้าพเจ้า ถ้าเป็นการอื่นมีมาข้าพเจ้าจะคิดอ่านสนองคุณทำนตามสติปัญญา ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าคิดจับตัวอ้วนชงซึ่งเป็นพื้นของนายนั้นจนอยู่ ตามแต่ทำนจะโปรด ใจฉันได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญว่า มองล้วนนี้มีน้ำใจสัตย์ซึ่งต่อผู้มีคุณ แล้วจึงปรึกษาท่านห้างปวงว่า เราจะคิดประการใดจึงจะได้ตัวอ้วนชงมา กุยแก่จังว่า ขอให้แต่งทหารอ้วนเสี้ยวซึ่งมาอยู่ด้วยทำนนั้น ยกกองหัวไปคิด อ่านทำกรรบพุ่งจับตัวอ้วนชงมา ใจฉันเห็นชอบด้วย จึงให้เตียวเหียนกับ เตียวหล่าคุณทหารกองหนึ่ง ลิกอง ลิเชียงคุณทหารกองหนึ่ง ม้าเอี่ยนกับเตียวคุณทหารกองหนึ่ง ยกไปตีเมืองอัวจว่าจับตัวอ้วนซี อ้วนชงมาให้ได้ นายทหารห้าง สามกองกียกกองหัวไป แล้วใจฉันจึงให้เตียวเหียนนายใจกับลิเตียน วังจันคุณทหารไปจับตัวโภกัน ณ เมืองปีงจว่า

ฝ่ายอ้วนซี อ้วนชงรู้กิตติศัพท์ว่าใจฉันให้กองหัวพยกมาดังนั้น ก็คิดกันว่าเราจะอยู่ต้านทานกันนั้นไม่ได้ ก็พาทหารออกจากเมือง หวังจะไปพึ่งอยู่ด้วย โขหัวนเจ้าเมืองเสี้ยวไส ซึ่งขึ้นแก่เมืองอัวจว่า

ฝ่ายโขหัวจะแนะเมื่อใจฉันทราบได้มีองกิจวันนั้น โขหัวจึงซักชวนพากเพื่อนซึ่งเป็นทหารอ้วนเสี้ยว มาสอบสวนว่าจะร่วมรักกัน แต่ใจโขหัวนั้น คิดจะไปเข้าด้วยใจฉัน ครั้นอยู่มาโขหัวจึงให้ไปเชญพากเพื่อนมาเสพย์สุรา พร้อมกัน โขหัวจึงเอากระเบื้องไว้บนโต๊ะแล้วว่า ใจฉันนั้นเข้มแข็งกล้าหาญกักห้ามห้ารให้ญ่น้อยก็มีเป็นอันมาก บัดนี้ก็ต้องได้มีองกิจว่าแล้ว แม้เราจะนั่งอยู่ฉันนี้ ก็จะไม่พ้นเมือใจฉัน เราจะชวนกันไปเข้าด้วยใจฉัน ถ้าผู้ใดไม่ยอมเราจะเอากระเบื้อง เล่นนี้ตัดศีรษะเสีย

ขันทองได้ยินดังนั้นก็กราช จวยกระเบื้องทึ้งเสียแล้วว่าอ้วนเสี้ยวเสี้ยงดู

เราให้ได้ความสุขก็ยังมิได้แทนคุณก่อน บัดนี้ลูกหลานนายเรารได้ความเดือดร้อน เลียบ้านเมือง ควรจะตั้งใจอาสาถึงสันติชีวิต ซึ่งจะคิดทรยศไปเข้าด้วยโจรในนั้น เราไม่เห็นด้วย นายทหารทั้งปวงเห็นโดยหัวนักขันหองตอบกันดังนั้นก็มิได้ว่า ประการใด โดยหัวนั้นจึงว่าแก่หัวนักขันหองว่า การทั้งนี้เราคิดอ่านกับคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ยอมล้วน แต่ตัวผู้เดียวไม่ยอมเข้าด้วย ซึ่งจะมาอยู่ในพวงเรานี้ไม่ควร จึงให้คนใช้ชั้นหองออกไปเสีย

ฝ่ายทหารโจรในทั้งสามกองนั้น ครั้นยกมาใกล้เมืองอิวจิว รู้ข่าวว่าอ้วนธี อ้วนซงหนึ่นไปทางเมืองเลียวไส ก็ยกกองทัพตามไปถึงเมืองเลียวไส ในขณะนั้น โดยหัวนรุํก็อุกมารับทหารโจร แลนายทหารทั้งสามกองจึงถามว่าอ้วนธี อ้วนซง มาอาศัยท่านอยู่หรือ โดยหัวนั้นว่าหมายมิได้ แล้วบอกว่าข้าพเจ้านี้จะสมัครไปทำราชการด้วยมหาอุปราช นายทหารทั้งปวงก็พาตัวโดยหัวมาหาโจร แล้วแจ้ง เนื้อความซึ่งมีมาแต่หลัง โจรโฉมความยินดีจึงตั้งให้โดยหัวเป็นที่เจ้าเมืองเลียวไส ดังเก่า แต่เอาตัวไว้ทำการตัว

ขณะนั้นม้าใช้มานอกแก่โจรว่า เดียวเอี่ยน งักจัน ลิเตียนซึ่งไปตีเมือง เป็นจั่นน์ โภกันเจ้าเมืองคุ่มทหารอุกมาตั้งค่ายรับอยู่ตำบลด่านโขกวัน ได้ รับพุ่งกันเป็นหลายครั้ง แลนายทหารทั้งสามคนจะหักເອາเมืองนั้นไม่ได้ โจร แจ้งดังนั้นจึงจัดแหงทหารแล้วยกหุนไปถึงด่านโขกวัน แลนายทหารทั้งสาม คนกับอกเนื้อความแก่โจรตามซึ่งได้รับพุ่งกันโภกันทุกประการ

โจรแจ้งดังนั้นจึงปรึกษากับนายทหารทั้งปวงว่า เราชดีประการใด จึงจะได้ตัวโภกันโดยง่าย ทุนเชิวจึงว่า ทหารอ้วนเสี้ยวซึ่งมาอยู่ในกองทัพเราเป็น อันมาก จะจัดหาผู้ซึ่งมีสติปัญญาให้ทำเป็นหนีไปหาโภกัน แล้วให้คิดอ่านเป็น ไสศึก ก็จะจับโภกันได้โดยง่าย โจรเห็นชอบด้วย จึงกราชินสั่งลิกอง ลิเชียง ให้ เร่งคิดอ่านไปทำการจับตัวโภกันให้ได้

ครั้นเวลาค่ำลิกอง ลิเชียงก็พาทหารซึ่งสนิทประมานห้าสิบคนไปถึง ประตูด่าน แล้วอกแก่ทหารซึ่งรักษาประตูว่า เราชขอเข้าไปหาโภกัน นาย ประตูจึงเอาน้ำอุ่นมาให้เราเป็นอกโภกัน โภกันแจ้งดังนั้น ก็เยี่ยมเชิงเทินออกไปแล้ว ตามลิกอง ลิเชียงว่า ตัวมาหาเรานี้ด้วยเนื้อความลับ ลิกอง ลิเชียงจึงตอบว่า

ตัวข้าพเจ้าเป็นทหารอ้วนถ่า ซึ่งข้าพเจ้าไปเข้าด้วยโจโฉนั้น เพราะอ้วนถ่าใช้จึงจำใจอยู่ บัดนี้โจโฉทำการทายานข้าต่าง ๆ แก่ข้าพเจ้าให้ได้ความเจ็บแค้น ข้าพเจ้าจึงลอบหนีมาหวังจะอยู่ด้วยท่าน แล้วจะได้ช่วยกันคิดอ่านแก้แค้นโจโฉ

โภกันได้ฟังดังนั้นก็ยังมีใจสังสัยอยู่ จึงว่าแก่ลิกลอง ลิเชียงว่า ถ้าตัวคิดดังนั้นจะให้ทหารซึ่งมาด้วยอยู่แต่ภายนอก แต่ตัวทั้งสองนั้นจะเข้ามาพูดจา กับเราก่อน ลิกลอง ลิเชียงเห็นโภกันยังคงเคลลงอยู่ดังนั้น ก็แก้ลังทำทางอาชุดอดเกราะเสีย หวังจะให้โภกันสั่นความสังสัย จึงพา กันเข้าไปค่านับโภกันแล้วบอกว่า โจโฉพึงยกกองทัพมาถึง ทหารทั้งปวงยังอิดโรยอยู่ แล้วก็ตั้งค่ายคุณนั้นยังไม่แน่หนา เวลาการลงคืนวันนี้ถ้าหานายยกกองทัพออกไปปล้นก็จะได้ค่ายโจโฉโดยง่าย

โภกันได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วยก็สั่นความสังสัย จึงเกณฑ์ทหารซึ่งมีฝีมือเตรียมไว้ประมาณหนึ่งคน ฝ่ายโจโฉจึงจัดแจงทหารให้ออกตั้งอยู่นอกค่ายลิกลอง แล้วส่งให้ลิเตียน วังจันคุมทหารออกไปชุมอยู่เป็นสองกอง ถ้าเห็นโภกันออกมากลั้นค่ายแล้วให้ตีสกัดไว้ อย่าให้โภกันถอยกลับเข้าประชิดค่านได้ นายทหารทั้งปวงก็ไปทำตามโจโฉสั่ง

ฝ่ายโภกันครั้นเวลาประมาณสองยามเศษ จึงให้ลิกลอง ลิเชียงเป็น กองหน้า ตัวโภกันเป็นกองหนุน คุมทหารเปิดประตูด่านให้ร้องออกไปปล้นค่ายโจโฉ ฝ่ายทหารโจโฉซึ่งชุมอยู่สีด้าน เห็นโภกันคุมทหารออกมากลั้นค่ายก็จุด ประทัดสัญญาณขึ้นแล้วขับทหารตีกระหนบเข้ามาทั้งสีด้าน ผ่าพันทหารโภกัน ล้มตายเป็นอันมาก โภกันเห็นดังนั้นก็คิดว่าเราเสียกลอุบายนโจโฉแล้ว จึงพา ทหารซึ่งเหลือนั้นถอยกลับไปจะเข้าในประตูด่าน พอลิเตียน วังจันคุมทหารตี กระหนบเข้ามาสกัดทางไว้ แล้วทหารทั้งสีกองนั้นก็ตามรบพุ่งมาล้อมเข้าไว้ โภกันจึงพาทหารขับมารับฝ่าทหารโจโฉออกได้รีบหนีไป ในขณะนั้นโจโฉก็เกณฑ์ ทหารยกไปติดตามโภกัน

ฝ่ายโภกันหนีออกจากแดนเมืองกิจิว่า มาถึงเมืองตันอูจึงเข้าไปหา โจเอียนอัองผู้เป็นเจ้าเมือง แล้วเล่าเนื้อความว่า บัดนี้โจโฉมีกำลังกล้าแข็ง ทั้ง ทหารก็มีเป็นอันมาก ยกทัพมาทำอันตรายหัวเมืองฝ่ายเหนือให้ได้ความ เดือดร้อน ข้าพเจ้าเห็นโจโฉมีน้ำใจกำเริบ จะล่วงมาถึงแดนเมืองนี้ ขอให้หาน

ยกกองทัพไปตีเอาหัวเมืองซึ่งโจโฉรับได้นั้น อันตรายจึงจะไม่ถึงเมืองท่าน

โจเอียนอ้างได้ฟังดังนั้นจึงว่า โจโฉไม่มีความผิดกับเรา ซึ่งจะยกล้วนมาตีเอาเมืองเรานั้นไม่เห็นด้วย หากตัวมีใจพยาบาทโจโฉ จึงแกลงยุยงหัวจะให้เรามีศัตรูสืบต่อไป แล้วก็ให้ทหารชั้นโกกันออกไปเสียนอกเมือง ฝ่ายโกกันก็คิดแต่ในใจว่า เราจะไปอาศัยเล่าเปียวเจ้าเมืองเง่งจิ่วดีกว่า แล้วก็พาทหารกลับเข้าเดนหัวเมืองฝ่ายเหนือ รับเสิดลอดไปถึงกลางทาง พอเวลากลางคืนหยุดพักอยู่ อ่องต่ำซึ่งเป็นท่านนั้นลอบจากโภกนเลี่ย แล้วตัดอาศีรจะไปให้โจโฉ ณ แดนด้านโซกวน โจโฉมีความยินดี จึงตั้งให้อ่องต่ำเป็นทหาร แล้วโจโฉยกกองทัพเข้าตีเอาเมืองเปิงจิ่วได้

ในขณะนั้นโจโฉปราบปรามไพรบ้านพลเมืองให้อยู่เป็นปกติแล้ว จึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า เราจะยกกองทัพไปตีเอาหัวเมืองฝ่ายตะวันตกซึ่งขึ้นแก่เมืองกิจิ่ว ทั้งจะได้ตัวอ้วนธี อ้วนซงด้วย จึงจะลิ้นเสี้ยนหนาม โจหอง กับทหารรองจึงห้ามว่า อ้วนธี อ้วนซงนั้นเห็นจะไม่เข้าอาศัยอยู่ในเมืองได้ จะพากันชุมช่อนอยู่ในป่า ถึงมาตรวจจะมีทหารอยู่ด้วยกันแน่ อันหัวเมืองตะวันตกนั้น เป็นแท้ทัวเมืองเล็กน้อยแล้วทางกีโกล ซึ่งจะยกล้วนไปตีนั้นเห็นไม่ควร เกลือกเล่าเปียวกับเล่าปีรุ๊กจะยกไปตีเอาเมืองชูโต เห็นหัวจะขึ้นไปช่วยไม่ทัน ขอให้หัวนำยกกองทัพกลับไปรักษาเมืองชูโตไว้ดีกว่า

กุยแกลจึงว่า ซึ่งโจหองว่าไม่ชอบ อันหัวเมืองฝ่ายตะวันตก เมื่อ อ้วนเสี้ยวอยู่นั้นก็ทำนุบำรุงเป็นปกติอยู่ การศึกก็ไม่มีสิ่ง เห็นจะมีใจประมาทอยู่ บัดนี้อ้วนธี อ้วนซงก็ไปอาศัยอยู่ด้วย จำเราะยกกองทัพไปปราบปรามให้ลิ้นธีเดียว อันเล่าเปียนนั้นเป็นแต่คนช่างพูด จะคิดการสิ่งใดก็ไม่ตลอด บัดนี้ได้เล่าปี มาไว้ ครั้นจะหานุบำรุงให้ถึงขนาด เล่าเปียวก็ไม่ไว้ใจเล่าปี อันผละปีก็เห็นจะไม่เป็นใจสุจริตต่อเล่าเปียว การทั้งปวงซึ่งคิดกันนั้นก็แง่แย่งกันอยู่ ไม่ควรที่จะเกรงเล่าเปียวกับเล่าปี ขอให้หัวนำยกไปปราบปรามหัวเมืองฝ่ายตะวันตกเสียให้ราบก่อนจึงจะควร

โจโฉเห็นชอบด้วย ก็จัดแจงเกรียนเสบียงได้สามพันเล่ม แล้วยกกองทัพไปข้ามหุ่งป่าพงและเข้าเป็นหลายต่ำบล ทางนั้นกันดารนักหาดั้นไม่ใหญ่

มีได้ ลมพัดหอบเอาหารายพุ่งคลบไปทั้งกองหพ ใจโฉนดังนั้นก็คิดว่า ยกมานี้ ทหารเรามีได้ความลำบากนัก จะไคร่ยกกองหพกลับไป ครั้นจะปรึกษาภยแก่เล่า ภยแก่ก็ป่วยนอนนานแก้วียน ใจโฉนดังนั้นป่วยหนัก ใจโฉนดังนั้นร้องให้ รักแล้วว่า ซึ่งท่านป่วยนี้พระรายกองหพพาท่านมา เรายังมีความสบายนะ ไคร่ยกกลับไปเมือง ภยแก่จึงตอบว่า อันคุณของท่านมีอยู่แก่ข้าพเจ้าเป็นอัน มาก อย่าไว้ตกลงข้าพเจ้าเลย ถึงมาตราว่าข้าพเจ้าจะตายก็จะอาชีวิตแทนคุณท่าน อันคำใบฐานกล่าวไว้ว่า การลิ่งไดเห็นได้การแล้ว ก็ให้เร่งคิดอันทำการไปกว่า จะสำเร็จ ซึ่งจะยกกองหพไปครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นจะซ้ำหารก็จะลำบากนัก แล้วชาวเมืองรู้ว่าจะตระเตรียมไว้วนพุ่ง ขอให้ตั้งกองหพไว้ที่นี่ ให้จัดแจงทหาร ซึ่งกล้าแข็ง เอาเสบียงใส่ได้คาดเอวถืออาวุธสำหรับมือแล้ว จับชาวบ้านให้ นำทางไปเที่ยวโฉมตีอา อย่าให้ทันชาวเมืองรู้ตัวก็จะได้โดยง่าย

ใจโฉนดูรอบด้วย จึงให้หยุดหพตั้งมั่นอยู่แคนเมืองอีกจ้า แล้วให้ หานายบ้านคนหนึ่งออกมายังให้นำทางไป นายบ้านจึงว่า ข้าพเจ้าไม่รู้แห่งทาง แต่มีทหารกองตระเวนของอ้วนเสี้ยวคนหนึ่งซึ่งเตียนตัวหันมาอยู่เมืองนี้ เจนทาง และทำบ้านลิน ใจโฉนจึงให้หาตัวเตียนตัวมาตามระยะทางจะให้นำไป เตียนตัว จึงบอกว่าซึ่งจะให้ยกไปหัวเมืองตะวันตกนั้น ข้าพเจ้าจะนำไปได้อยู่ แต่ทำบ้าน แคนเมืองหลิวเซียนนั้นทางกันดารนัก ถ้าจะเดินเท้าก็ต้องลุยน้ำแลเล่น แม้จะไป เรือน้ำก็ตื้น ขอให้กลับไปเข้าทางทำบล้อหลง ต่อไปถึงกีทางนั้นลำบากนัก จะ ต้องໄต่ตามริมน้ำเข้าซ่องแคบไป ครั้นพื้นที่นั้นแล้วออกหุ่งใหญ่ จึงว่าเข้ามา ทางเมืองหลิวเซีย เปิดตุ่นเจ้าเมืองนั้นไม่ทันรู้ตัว เห็นท่านจะได้มีองนั้นโดยง่าย

ใจโฉนได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึงให้ทหารอยู่รักษาภยแก่ที่ทำบลันน์ แล้วตั้งให้เตียนตัวเป็นนายทหารสำหรับนำทาง ให้เตียวเลี้ยวเป็นกองหน้า ใจโฉน เป็นกองหลัง แล้วยกกองหพไปถึงเข้าเปิกลงสาน พอพนอ้วนซึ่ง อ้วนซงกับ เปิดตุ่นคุุมทหารเป็นอันมากมาตั้งสักดอยู่ปากทางซึ่งจะออกหุ่งใหญ่ เตียวเลี้ยว เห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงให้ทหารตั้งสองอยู่ แล้วขับม้ารีบมาออกใจโฉนว่า เปิดตุ่น เจ้าเมืองหลิวเซีย คุุมทหารมาตั้งสักดปากทางไว้ ใจโฉนแจ้งดังนั้นก็ชี้ไปบน เนินเขา เห็นทหารเปิดตุ่นไม่ได้ตั้งเป็นกระบวนการหพ แล้วส่งชงแดงอาญาลิทธิ์

สำหรับแม่ทัพและกำกันที่ห้ารให้เตียวเลี้ยว เร่งขับห้ารเข้าโจมตีกองทัพ เปิดดุน เตียวเลี้ยวก์รับเอางแล้วเรียกเคน ชิหลง อิก้มเป็นสื่นยาหั้งเตียวเลี้ยว ก์พาภันชันม้ารับขึ้นไป คุณห้ารออกโจมตีฆ่าฟันห้ารเปิดดุนล้มตายเป็นอันมาก เตียวเลี้ยวนั้นเข้ารุ่งกับเปิดดุนเป็นสามารถ แล้วเอารุนแหงถูกเปิดดุน ตกม้าตาย เหล่าห้ารทั้งปวงก็เข้ามาอ่อนน้อมแก่ห้ารโจโฉสิ้น อ้วนซัง เท็นดังนั้นก์พาห้ารอ้อมหนีไปหัวเมืองตะวันออก

โจโฉจึงพาห้ารทั้งปวงเข้าไปเมืองหลิวเซีย แล้วจะตั้งให้เตียนตัวอยู่ รักษาเมือง เตียนตัวจึงร้องไห้แล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นคนหนี้นาย ทำมาพบรเข้ากี มีได้อาโศกนั้นคุณหาที่สุดมีได้ ซึ่งท่านจะช้าให้เป็นเจ้าเมืองนี้ไม่ได้ เหตุว่าหนี นายมาแล้วมิหน่าช้าจะมาให้ผู้อื่นตั้งแต่งตัวเป็นดินน์มิชอบ ถึงมาตรว่าท่านไม่ เอ็นดูจะฆ่าฟันช้าพเจ้าเสีย ด้วยขัดคำทำท่านข้อนี้ก์ตามเดิด โจโฉได้ฟังก์มีความ ยินดี จึงสรรเสริญเตียนตัวว่า�้าใจสัตย์ซื่อนัก จึงว่าท่านไม่พอจ้อยเป็น เจ้าเมืองก์ตามเดิด แล้วก็ตั้งเตียนตัวไว้เป็นที่ปรึกษา

ขณะนั้นโจโฉได้ม้าประมาณหมื่นเศษ และเมืองนั้นขัดสนด้วยเสบียง อาหารเป็นเทศกาลหนา โจโฉจึงให้ยกหักกลับมาทางประมาณสองพันล้าน ใน กองหักนั้นขาดเสบียงแล่น โจโฉก็ให้ฆ่าม้าเซลยันนั้นจากห้ารทั้งปวงกิน แล้ว ให้ชุดบ่อลึกประมาณแก่ห้ารลิบว่าจึงได้น้ำจากห้าร แล้วกมาถึงเมืองเอ็กจ์ให้ หยุดหักพอยู่ ปูนบำเหน็จห้ารใหญ่น้อยตามสมควร แต่ผู้ที่ห้ามไม่ให้ยกไป หัวเมืองฝ่ายตะวันตกนั้น โจโฉแก้ลังปูนบำเหน็จมากกว่าห้ารทั้งปวงส่วนหนึ่ง บ้างสองส่วนบ้าง แล้วประการแก่ห้ารทั้งปวงว่า ซึ่งเรายกมาตีเมืองหลิวเซีย ครั้นนี้ทางก์ไกล บรรดาผู้ที่ห้ามปราบก์ได้รับบำเหน็จเป็นอันมาก เหตุว่าเราไม่ฟัง ขัยกไปปีตีได้นั้นก็ เพราะเหตุชาวยเรา แต่เนื้สิบไปเมื่อหน้าถ้าเราจะทำการลิ่งได ก็อย่าให้ห้ารทั้งปวงคิดย่อหัวว่าจะเห็นดeneี่ยลามากยกแค้นเลย

ขณะเมื่อโจโฉยังมาไม่ถึงนั้น กุยแกต้ายแล้ว ห้ารรักษาพไว้ห้าโจโฉ ครั้นโจโฉกลับมาถึงก์ปูนบำเหน็จห้าร แล้วให้แต่งการคพ โจโฉจึงให้จุดธูป เทียนเช่นพกุยแกแล้วร้องให้รัก ว่าครั้นนี้กุยแกมาถึงแก่ความตาย อุปมา เมื่อันนาพดการทำลายชีวิตเราเสีย แล้วว่าแก่ที่ปรึกษาทั้งปวงว่า อายุหานหั้นกับ

เราเก็บรากัน แต่กุยแก่นน้อยอ่อนกว่าเรา เรายอดได้ว่า แม้ตัวเราตายจะได้ฝากบุตรและครอบครัว มีภารกิจทั้งปวงให้กุยแก่ช่วยทำนุบำรุงสืบไป กุยแก่ก็มาตายเสียก่อนดังนี้ไม่ควรเลย ที่ไหนตัวเราจะมีความสนหาย

ในขณะนั้นคนใช้สนใจของกุยแก่เจิงอาหนังสือมาให้ใจໂใจ แล้วบอกว่า หนังสือฉบับนี้เมื่อกุยแก่ใกล้จะสิ้นใจนั้นได้อุตสาห์เขียนไว้ให้ท่าน คำนองนั้น กุยแก่สั่งไว้ว่า ให้มหาอุปราชทำตามหนังสือนี้จึงได้ อันเมืองเลียวตั้งนั้นก็จะ ตกอยู่ในเงื่อมมือท่าน ใจໂใจจึงรับอาหนังสือมาดูแล้วก็พยักเอ้า จึงเก็บเอา หนังสือนั้นใส่ทึบซ่อนไว้ แต่ที่ปรึกษาภักดิทหารทั้งปวงไม่แจ้งเนื้อความประการใด ก็มีความสงสัย ครั้นเวลารุ่งเข้าແหວตุนจึงบอกใจໂใจว่า ข้าพเจ้าแจ้งกิตติศัพท์ว่า กองชุมของเจ้าเมืองเลียวตั้งซึ่งอยู่ฝ่ายตะวันออกเมืองกิจิวนั้น คิดองอาจ ตรัสรเตรียมทหารแต่งค่ายคุปะตุหอบรนไว้มั่นคง ทั้งอ้วนธี อ้วนชงกีไปอาศัยอยู่ ด้วยกองชุมของ ข้าพเจ้าเห็นว่ากองชุมของนั้นจะเป็นศัตรุของท่านจึงคิดอ่านทำการทั้งนี้ ขอให้ท่านเร่งยกกองหัฟไปกำจัดเสียให้ทันที แล้วจะได้จับตัวอ้วนธี อ้วนชงด้วย แม้ลະไว้ช้ากองชุมของจะมีความคิดแก่ขึ้น

ใจໂใจได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า การทั้งนี้อย่าวิตกเลย เราหาให้ ท่านทั้งปวงได้ความลับมากไม่ จงชวนกันรอฟังดูสักเก้าวันสิบวันก่อนเกิด กองชุมของก็จะตัดศีรษะอ้วนธี อ้วนชงมาให้เรา ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นมี ความสงสัยอยู่

ฝ่ายอ้วนธี อ้วนชงเมื่อหนึ่งใจໂใจไปนั้น ได้ทหารประมานพันเศษ ครั้น ถึงเมืองเลียวตั้ง ก็บอกเนื้อความทั้งปวงแก่นายประตูให้เข้าไปแจ้งสารทุกช์ แก่กองชุมของว่า เรายังน้องจะขอเข้าไปอยู่อาศัย นายประตูก็เอานิ้วความเข้าไป บอกแก่กองชุมของ กองชุมของแจ้งดังนั้นจึงปรึกษาแก่ชุมนางแลหหารทั้งปวงว่า บัดนี้อ้วนธี อ้วนชงหนึ่งใจໂใจมา จะขออาศัยเมืองเรา จะเห็นประการใด กองชุมก็ ผู้น้องจึงว่า ครั้นอ้วนเสียเมื่อยังไม่ตายนั้น ข้าพเจ้าแจ้งกิตติศัพท์ว่า อ้วนเสีย จะยกมาทำอันตรายเมืองเราเนื่อง ๆ อยู่ บัดนี้อ้วนธี อ้วนชงเสียเมืองหนึ่งมา ซึ่งเรา จะให้ออยู่อาศัยนั้นไม่ได้ ด้วยน้ำใจอ้วนธี อ้วนชงนั้นอุปมาเหมือนหนึ่งกา แม้จะ ให้อาศัยอยู่ในเมืองเรา นานไปจะคิดการกำเริบซิงเอามีองเราเหมือนรังนก

กระเหว่า ขอให้ลุงอ้วนชี อ้วนชงเข้ามาแล้วจับตัวมาเสีย แล้วตัดอาคิรจะไปให้แก่โจโฉ เมืองเราก็จะไม่มีอันตราย กองชูนของจึงตอบว่า พึ่กรงอยู่ว่าโจโฉนั้น มีกำลังกล้าหาญนัก เกลือกจะยกกองทัพลุ่งมาตีถึงเมืองเรา ซึ่งเราจะให้มา อ้วนชี อ้วนชงเสียนั้นไม่ควร ถ้าเลี้ยงไว้เป็นทหารก็จะได้ต่างมือเราไปปรบพุ่ง โจโฉดีกว่า กองชูนก็งงใจว่า ซึ่งทำนิดนึงก็ชอบอยู่ ขอให้แต่งทหารออกไปสืบดู ให้รู้ว่า ถ้าโจโฉจะยกกองมาตีเมืองเรางึงเลี้ยงอ้วนชี อ้วนชงไว้ เมี้โจโฉไม่ยก มาแล้วก็ให้จับเอาอ้วนชี อ้วนชงมาเสีย ตัดอาคิรจะส่งไปให้โจโฉ กองชูนของเห็นชอบด้วย จึงให้ทหารไปสืบดูกองทัพโจโฉ ทหารรับคำแล้วก็ลาไป กองชูนของ จึงให้ทหารออกไปรับอ้วนชี อ้วนชง

ฝ่ายอ้วนชีอ้วนชงจึงปรึกษากันว่า ทหารในเมืองเลียวตั้งนี้มีอยู่ประมาณห้าหมื่นเศษ เห็นพอดีต้านทานโจโฉได้ เมี้เราเข้าไปอยู่แล้วจึงคิดอ่านซึ่งอาเมืองมา กองชูนของเสีย จึงเกลี้ยกล่อมซ่องสุมชาวบ้านชาวเมืองบรรจบกับทหาร เรา แล้วยกไปปรบซึ่งอาหัวเมืองฝ่ายเหนือของเรานิน ครั้นบริษากลัวก็พาภันเข้าไปทางกองชูนของ ในขณะนั้นกองชูนของให้เลี้ยงดูจัดแจงที่อยู่ให้ แล้ว กองชูนของทำป้ายมีได้ออกว่าราชการ หวังจะฟังช่าวกองทัพโจโฉ

ฝ่ายทหารซึ่งไปสืบช่าว จึงกลับมาแจ้งข้อราชการแก่กองชูนของว่า บัดนี้โจโฉยังตั้งทัพอยู่ ณ เมืองเอ็กจิว จะได้คิดอ่านซึ่งจะยกมาตีเมืองเลียวตั้ง นั้นหาไม่ได้ กองชูนของได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดทหารประมาณห้าสิบถืออาชครบมือชูมไว้ที่ข้างในแล้วสั่งว่า ถ้าอ้วนชี อ้วนชงเข้ามาปรึกษาราชการ เมี้ได้ยินเสียงเราร้องว่าอาเดิด จช่วยกันจับอ้วนชี อ้วนชงไปฆ่าเสีย และจึงให้ คนออกไปบอกอ้วนชีกับอ้วนชงเข้ามาปรึกษาราชการ อ้วนชี อ้วนชงก็ค่านับ กองชูนของ แล้วมีได้เห็นแต่ที่แลมีเก้าอี้นั่งตามธรรมเนียมดังนั้นก็หารรู้เท่าไม่ จึงว่าแก่คนใช้ไว้ให้ขอเสื่อมมาจะได้บูรณะปรึกษาราชการ กองชูนของได้ฟังดังนั้นก็ ถึงเวลาตัวดูแล้วว่า จะได้เสือที่ใหญ่มาให้นั่ง อันศิรจะมีหั้งสองนี้จะต้องใส่ ถังไปทางไกล แล้วก็ร้องว่า ให้เร่งลงมือเดิด ทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็ชวนกัน เข้ากลุ่มรุมจับตัวอ้วนชี อ้วนชงมาเสีย แล้วตัดอาคิรจะใส่ถังไว้ กองชูนของจึง ให้ทหารอาคิรจะอ้วนชี อ้วนชงนั้นไปให้โจโฉ ณ เมืองเอ็กจิว ทหารก็เอารัง

ศิริยะปี

ขณะเมื่อโจโฉตั้งอยู่ ณ เมืองเอ็กจั่วน์ แซหัวตุนกับเตียวเลี้ยวจึงว่าแก่ โจโฉว่า ท่านไม่ยกไปตีเมืองเลี้ยวตั้งแล้วก็จะตั้งรออยู่ไใช้ให้ช้า จงเลิกกองทัพกลับไป ณ เมืองถูโดยตีกว่า เกลือกเล่าเปียว เล่าปี่จะยกมาทำอันตราย จะได้ คิดอ่านป้องกันรักษาเมือง โจโฉจึงตอบว่า ซึ่งท่านทั้งปวงว่าทั้งนี้ก็ชอบ แต่เรา จะซองดไว้ให้ชาวเมืองเลี้ยวตั้งเอาศิริยะอ้วนเชี่ยว อ้วนซงมาให้ แล้วจึงจะยกกองทัพกลับไป ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ไม่เชื่อ ต่างคนต่างมินหน้ายิ้ม พอคนใช้ เข้ามานอกว่าทหารกองชุนของເօศิริยะอ้วนเชี่ยว อ้วนซงมาให้ ในขณะนั้นที่ปรึกษา กับทหารทั้งปวงก็ตกใจแลดูหน้ากันตะลึงอยู่ โจโฉจึงให้ทหารกองชุนของเข้ามา ทหารนั้นค่านับแล้วแจ้งเนื้อความว่า กองชุนของรู้ก็ตติคัพท์ว่าอ้วนเชี่ยว อ้วนซงเป็น ศัตรุของมหาอุปราช จึงจับตัวมาเสียแล้วตัดເօศิริยะส่งมาให้ และตัวกองชุนของ นั้นขอพึงบุญมหาอุปราชสืบไป

โจโฉแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี หัวเราะแล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า กุยแก นั้นอ่อนแสต่ำอาย อันสถิตปัญญาจะหมายการสิ่งใดมีได้ผิด แล้วให้เงินทองเสื้อผ้า แก่ทหารกองชุนของเป็นอันมาก จึงให้แต่งตราตั้งกองชุนของเป็นเจ้าเมือง เลี้ยวตั้งเป็นบ่าเหนี่ยวตามมีความชอบ ทหารนั้นก็รับเอกสารา แล้วก็ลาโจโฉกลับ ไป ณ เมืองเลี้ยวตั้ง ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงจึงถามโจโฉว่า เมื่อทหารกองชุนของ ເօສີຣິຍະອັນເຊີ້ວ อັນຊົງມາໃຫ້ນັ້ນ ທ່ານສຽບເສື້ອງກຸຍແກວ່າມີຄວາມຄົດປະມານກາຮ ສິ່ງໄດ້ໄຟຟິດນັ້ນ ກຸຍແກວ່າປະກາຮໄດ້ໄວ້ແກ່ທ່ານ ໂຈໂດລົງເອາຫັນສືອກຸຍແກ່ສິ່ງໃຫ້ໄວ້ ເພື່ອໃກລະຈະຕາຍນັ້ນອອກໃຫ້ດູ ທີ່ປັບປຸງແລະທ່ານວ່າອັນຊົ້ນ ໄຈຄວາມວ່າ ຂ້າພເຈົ້າກຸຍແກຂອນອອກໄວ້ແກ່ມາຫຼຸງປະກາຮໃຫ້ແຈ້ງ ດ້ວຍຂ້າພເຈົ້າຮູ້ວ່າອັນເຊີ້ວ ອັນຊົງນັ້ນ ນີ້ໄປອູ້ດ້ວຍກອງชຸນຂອງເຈົ້າມີອານຸເລີຍວັດໆ ອຍ່າໃຫ້ທ່ານຍົກກອງທັພໄປກຳນົດ ພູ້ທ່ານຈະຊື່ນຍົກໄປຕີມີອານຸເລີຍວັດໆ ໃຫ້ໄພບ້ານພລມີອານຸເລີຍວັດໆ ດ້ວຍເຫຼຸດວ່າກອງชຸນຂອງ ກັນອັນເຊີ້ວ ອັນຊົງນັ້ນກໍ່ມາຍໃຈຈະຄົດຮ້າຍກັນອູ້ ແນ້ທ່ານຈະຊື່ນຍົກໄປຕີມີອານຸເລີຍວັດໆ ຂ້າພເຈົ້າເຫັນວ່າກອງชຸນຂອງກັນອັນເຊີ້ວ ອັນຊົງຈະປະນອມພຣ້ອມກັນຫ່ວຍຮົບ ພູ້ທ່ານ ທ່ານທັງປົງກີຈະໄດ້ຄວາມລໍານາກ ທີ່ປັບປຸງທັງປົງຄົ້ນແຈ້ງໃຫ້ສືອ ດັ່ງນັ້ນກົບມີສຽບເສື້ອງກຸຍແກ ວ່າມີສົດປັນຍາມາຍກາຮດັ່ງເຫັນດາດລິຈ ແລ້ວ

ชวนกันแต่งเครื่องเช่นจุดธูปเทียนไปบูชาศพกุยแก

ขณะเมื่อถูกแก่แรกมาอยู่ด้วยใจโฉนด อายุได้ยังสิบเจ็ดปี ทำราชการมีบ่าเห็นความชอบมาลิบเอ็ปปี เมื่อตายนั้น อายุได้สามสิบแปดปี ใจโฉนจึงยกกองทัพมาตั้งอยู่ ณ เมืองกิจิว แล้วให้ทหารเอาศพกุยแกไปแต่งการฝังไว้ ณ เมืองชูโต ที่อยู่ห่างจากใจโฉน จังหวัดหัวเมืองฝ่ายเหนือนี้ ท่านก็ประนามปราบราบคานแล้ว ขอให้ท่านยกกองทัพกลับไปเมืองบารุงทหารให้มีกำลัง แล้วจะได้ยกไปตีชุมชน ใจโฉนจึงตอบว่า ซึ่งท่านตักเตือนดังนี้ก็ต้องความคิดเรา ครั้นเวลาค่ำ ใจโฉนพากุยชิวขึ้นบนหอรวม เห็นดาวฝ่ายทิศใต้นั้นมีรัศมีรุ่งเรือง จังชี้ให้ชุมชนชูโตขาวแล้วว่า ซึ่งเราจะยกกองทัพไปตีเมืองกังตั้งนั้นยังไม่ได้ ด้วยดาวฝ่ายทิศตรงเมืองกังตั้งนั้นยังมีรัศมีสุกใส่องแพร์อยู่ ชุมชนจึงตอบว่า มหาอุปราชมีวะสนาใหญ่หลวงอยู่ ถ้ามาตรวจดาวฝ่ายทิศใต้ยังมีรัศมีบริบูรณ์อยู่ก็ตี แม้จะยกไปปราบปราบก็จะราบคานไปด้วยบุญแลบุญญาท่าน พ่อใจโฉนกับชุมชนชิวแลเห็นที่แผ่นดินใต้หอรวมเป็นแสงเพลิงพลุงขึ้นสูงประมาณสี่ศอก ใจโฉนถามชุมชนว่าเหตุใดจึงเป็นดังนี้ ชุมชนชิวว่า ใต้ดินตรงนั้นเห็นจะมีสิ่งของประหลาดใจโฉนก็ลงมาให้ทหารชุดได้นกยูงทองแดงตัวหนึ่งใหญ่เท่าผลส้มແป็น ใจโฉนเอามาดูแล้วถามชุมชนชิวว่า ซึ่งเราได้ของสิ่งนี้จะตีแลร้ายประการใด ชุมชนชิวว่า ครั้งมาตราพระเจ้าชุมนตี้ยังเป็นชาวบ้านออกอยู่นั้น นิมิตฝันว่าได้กลินแหงสหยกเข้าไปไว้ อยู่มานานนั้นก็มีครรภ์คลอดบุตรมาเป็นชาย ครั้นใหญ่ขึ้นปรากฏว่ามีกตัญญูนัก ขณะนั้นพระเจ้าเสียหายตีได้เสวยราชสมบัติแจ้งว่าบุตรนางนั้นมีความสัตย์ซื่อกตัญญูต่อมารดา จึงประทานราชธิดา ต่อมามีถึงได้ราชสมบัติทรงพระนามว่าพระเจ้าชุมนตี้ ซึ่งท่านได้นกยูงทองแดงนี้ก็ต้องอยู่

ใจโฉนแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงเกณฑ์ชาวเมืองให้หาอิฐปูนมาแล้วให้ตั้งเมืองขึ้นริมแม่น้ำเจียงโภต่ำบลเงยบกุน สร้างปราสาทสูงใหญ่ ปีหนึ่งจึงสำเร็จการ แล้วอาณากยูงขึ้นไว้บนปราสาทล่าหัวรับจะได้คำนับบูชา ใจสิดซึ่งเป็นหัวใจ ใจผิดจึงว่าแก่ใจโฉนผู้บิดาว่า ท่านสร้างปราสาทนี้แล้วจะสร้างเป็นที่ประศว์ขึ้นสองข้าง ข้างขวาหนึ่นให้ทำรูปมังกร ข้างซ้ายหนึ่นให้ทำรูปงูไว้ และว่าให้ทำสะพานสูง

* มีอยู่ในเรื่องไಡเก๊ก

ตลอดเข้าไปทางแกลprasathai ให้เดินถึงกันทั้งสองข้าง จึงจะมาสมกัน ใจโฉนดซ่อนด้วย แล้วสั่งให้ใจผิดกับใจสิตเป็นแม่การอยู่จัดแจงทำ อัน เตียวอี้ยนนั้นให้คุณทหารไปตั้งป้องกันกำกับอยู่ปลายถนนเมืองกิจวิ ขณะนั้น ใจโฉนได้ทหารเล่าวัวนัสสัยไว้ประมาณห้าสิบหมื่น กับทหารเอกเป็นอันมาก ใจโฉน จึงให้จัดแจงพร้อมแล้วก็ยกกลับมา ณ เมืองชูต่ำปูนบำเหน็จทหาร ใจโฉนจึงให้อ ea ตัวกุยเอ็กบุตรกุยแคมลีย์ไว้ และบริษากับทหารทั้งปวงว่า เราจะยกกองทัพ ไปกำจัดเจ้าเบี้ยวกับชุนหวานเสีย จะเห็นดีประการใดบ้าง ชุนยกจึงว่า ห่านไปทำการ ลงกรรมพึงกลับมา ทหารทั้งปวงยังบอบช้ำอิดโรยอยู่ ของด้วยบำรุงทหารให้ มีกำลังก่อน ต่อขึ้นเป่ใหม่จึงยกไปทำการ ใจโฉนซ่อนด้วย กีบารุงทหารให้ มีน้ำใจในการลงกรรมไว้

บริษัท สามัคคีสาร (ดอกหญ้า) จำกัด (มหาชน) พิมพ์จานหน่าย
พุทธศักราช ๒๕๕๔